~~4/38x.~~

(Homer)

Apollonius

a. gr. a.

1392

~~1401~~

Digitized by Google

Digitized by Google

AL E 59 —

Auct. Fr. Vet. 10. p. 119.

Digitized by Google

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΛΕΞΙΚΟΝ.

APOLLONII SOPHISTAE LEXICON GRAECUM ILIADIS ET ODYSSEAE.

Ex editione Pariſienſi repetiit, recenſuit & illuſtravit,

HERMANNUS TOLLIUS.

LUGDUNI BATAVORUM,
APUD S. ET J. LUCHTMANS,
MDCCLXXXVIII.

Digitized by Google

BIBLIOTHECA
GRAECA

Bayerische
Staatsbibliothek
München

Digitized by Google

CELSISSIMIS AC SERENISSIMIS

FRATRIBUS,

GUILIELMO FRIDERICO

ET

GUILIELMO GEÖRGIO FRIDERICO,

ARAUSIONIS ET NASSAVIAE PRINCIPIBUS, ETC. ETC. ETC.

S. P. D.

HERM. TOLLIUS.

Quamquam edendi hujus Lexici ducem atque auctorem habui, PRINCIPES ILLUSTRISSIMI, DAVIDEM RUHNKENIUM, V. Cl., qui ita me inde a prima juventute, in disciplinam suam amicitiamque recepit, ut, si quid ego Graecas Lati-

nas-

Digitized by Google

nasque literas, docendo ſcribendove adjuverim, quod ſentio quam ſit exiguum, aut ſi quem ex illis ſive ad utilitatem ſive ad voluptatem, perceperim fructum, quem & fuiſſe profiteor & etiamnum eſſe multo maximum, ut igitur omne illud jure uni illi deberi videatur; & quamquam pro iſta beneficiorum erga me magnitudine, & vero pro ingenii & eruditionis late ſparſa gloria, amico huic & praeceptori operam hanc noſtram tradere in tutelam & commendare decreveram; tamen, ex quo in veſtram, Principes Generoſiſſimi, conſuetudinem admitti, vobisque adeo a ſtudiis eſſe mihi contigit, mutato conſilio, veſtris praecipue nominibus, volente etiam & jubente RUHNKENIO, inſcribendum libellum eſſe exiſtimavi. In Regiae enim matris gremio, inde a teneris, ad omnem elegantiae atque humanitatis ſenſum educati, non literis ſolum noſtris tam impenſe favetis, ut dubitari nullo modo poſſit, quin antiquam in his quoque Batavorum dignitatem & decus veſtro olim praeſidio egregie conſervetis: ſed ea etiam me meo-

meosque benevolentia & Vos & Auguſtiſſimi Parentes veſtri complectimini, ut hominis ſenſum exuiſſe videar, niſi prolixo huic ſtudio & favori qualecumque tandem grati animi monumentum ponere geſtiam. Accedit etiam, quod, levis licet opera, in HOMERO tamen interpretando verſetur, a cujus lectione uti nemo unquam niſi doctior meliorque diſceſſit, ita Vos praeſertim, Sereniſſimi Principes, quo aetas veſtra erit maturior, eo ampliores indies feretis fructus, tum in regum forte populorumve aeſtu cavendo, aut moderando, tum vero in deligendis nobiliſſimis ſapientiae ac virtutis exemplis, quae & intueamini perpetuo, & in rebus gerendis imitemini. — Benigne igitur in clientelam veſtram recipite, Principes illuſtriſſimi, quod vobis offero, his nominibus commendatum, munusculum, & Graecas literas, atque univerſam adeo humanitatis diſciplinam, uti juvant egregie civitatem & illuſtrant, ita veſtra auctoritate ſuſtineatis, blande foveatis, & corroboratas ornetis. Faxit porro Deus, ut virtutis uſus ita vobis cum vitae

proſperitate & generis honorumque ſplendore conjunctus eſſe pergat, ut, quam majorem indies concitatis, aliquando re ipſa ſuperetis, exſpectationem veſtri, debitamque Parentibus ac Patriae pietatem, ad ſummam usque ſenectutem, cumulatiſſime praeſtetis. — Valete, Principes jucundiſſimi, atque ita mihi meisque favere pergite, uti vos ego & illuſtriſſimam Arauſionum Gentem, rebus omnibus perpetuo florentiſſimos cupio, precor. Dab. Hag. Com. ad d. 8. Auguſti MDCCLXXXVIII.

PRAEFATIO.

Anni ſunt viginti & quod excurrit, ex quo APOLLONII SOPHISTAE LEXICON HOMERICUM, *ex Codice Bibliothecae Sangermanenſis, Pariſiis edidit* JO. BAPT. CASP. D'ANSSE DE VILLOISON, *Vir Cl. At vero, quamvis ſplendida haec editio multis ſe nominibus egregie commendaret eruditis, tamen in ipſis ejus dotibus erant, quae libri molem ac pretium ita augerent, ut paucis tantum Homericae elegantiae ſtudioſis eſſet parabilis, eximius nempe chartae & typorum ſplendor, Verſio Latina, & tabulae denique aeneae, in quibus difficillima Palaeographiae ſpecimina ex Codd. Mſtis exhibentur & explicantur. Itaque jam tum, auctore praeſertim* DAV. RUHNKENIO, *Viro Cl., de nova editione paranda cogitare coepimus, quae & minoris voluminis, & pretii eſſet aequioris. Juvabant conſilium* LUCHTMANNI *fratres, ejusdem Lexici Apographum mecum communicantes, a Cl.* Montfaucono *ex Sangerman. olim* Codice *deſcriptum, quod ſuo ſibi aere comparatum,* HEMSTERHUSIO *antea &* ALBERTO, *Viris Cl. impertiverant, & in quo cum interdum levior lectionis diver-*

ſitas, & in paucis locis corruptis Montfauconi *conjecturae obſerventur, paſſim tamen editum exemplum confirmatur, & accurata adeo probatur Editoris diligentia. Acceſſit poſtea, cum Pariſiis per aliquot menſes degebamus, ſumma* Villoiſoni, *viri amiciſſimi, & aliorum Eruditorum humanitas, per quam &* Apollonium Mſtum *inſpicere, & cum in aliis Bibliothecis, tum vero in Regia, multos praeterea ipſius* Homeri & Codices & Scholiaſtas *verſare & conſulere licuit, in quibus memorandus prae caeteris eſt, qui ſaepius nobis ad* Apollonium *interpretandum profuit*, Scholiaſtes antiquus in Iliada Homeri, *dudum antea a Cl.* RUHNKENIO *excerptus* (1), *ſed, quem deſcripſimus fere totum ex Codice Bibliothecae Regiae bombycino, ſaeculi circiter decimi tertii, ordine* 2766°.

His igitur inſtructi copiis, tanta cura, vel potius religione editionem Pariſienſem repetendam curavimus, ut, Cl. VILLOISONI *exemplum ſecuti, ne corruptiſſimis quidem formis certiſſimas emendationes ſubſtitueremus; Verſionem porro Latinam & ſpecimina*

(1) V. RUHNK. *Vir Cl. Praefat. Heſych. Tom. II. p.* 8, 9. &c. KOEN. *a Corinth. p.* 19, 20.

na palaeographiae omiſimus; & contra Cl. VILLOISONI *commentario* Obſervationes *noſtras &* Excurſus *aliquot atque* Indices *adjecimus, in quibus omnibus potisſimum contulimus ſtudium noſtrum ad illud, in quo praecipue hujus libelli bonum cernitur, ut, quaque* Apollonii *gloſſa ad ſuum in Homero locum relata, ejus ſive ad conſtituendam lectionem, ſive ad explicandam, momentum intelligi poſſit. Has autem ipſas vel lectiones vel explicationes quoniam, uti ſaepe bonitate ſua & elegantia, ita interdum etiam auctoritate Apollonii judicari oportet; non dubito fore plerosque, qui ſententiam hic noſtram de aetate & meritis hujus Lexici cognoſcere cupiant, praeſertim cum Cl.* RUHNKENIUS, *quod* „ Apionis *auctoritate pari-* „ *ter atque* Ariſtarchi, Heliodori *& aliorum vetu-* „ *ſtorum Grammaticorum, frequentiſſime uti videret* „ *Apollonium in Lexico Homerico,*" *in eam inductus eſt opinionem, ut,* „ *errare cenſeat* Suidam, *qui A-* „ pionem *hujus* Apollonii *diſcipulum dicit, & diu* „ *ante* Apollonium *vixiſſe* Apionem:" (1) *& cum Cl. contra* Villoiſonus, *quod* Suidas *ait, verum eſſe, con-*

(1) V. RUHNK. *Praef. ad Heſych. T. II. p. 5.*

contendit, atque adeo Auguſti aetate clarum fuiſſe Apollonium, in diſcipulisque habuiſſe Apionem, *quem eo frequentius citaverit, quod in maximo ille honore, & praecipuum eſſet diſciplinae Apollonianae ornamentum* (1) ——. *Atque hic negari profecto non poteſt, quod, antequam integrum hoc verſaverat Lexicon, ex eo tantum, quod ſaepius Apion laudetur, conjecerat Cl.* RUHNKENIUS; *ineſſe ſcilicet his gloſſis, quae aetatem prodant Auguſto, imo Tiberio & Claudio Imperatoribus recentiorem, formas non tantum verborum* Latinas, *Graecis temere mixtas* (2), *ſed apertiſſima praeſertim, cum in ſingulis gloſſis, tum vero in univerſo Lexico frequentis interpolationis indicia. Vix enim* Apollonio *quis tribuat, quae alienae ſint gloſſae a Lexico Homerico* (3), *quae varie ſint mutilatae* (4), *aut quae compilatorem arguant imperitiſſimum* (5). *Sed multo magis etiam*

(1) V. VILLOISON. *Praef. ad Apoll. p. 7. ſeqq.*

(2) E. C. Καρφία V. Ἐφόλκιοι p. 315. — Πεπαῖδα V. Λαΐδα p. 438. Λώροις V. Οἰνίακα p. 490. ſeq.

(3) V. e. c. v. Ἀαθαγ. p. 6. Ἀβάλε. p. 7. Ἀβλαβὲς p. 11. Ἄπτερον. p. 47. & alias magno numero gloſſas, quas in indice obelo notandas curavimus.

(4) Vid. e. c. V. Ἑϊστκοντες. p. 249. V. Ἐπίχερον p. 277. V. Ὀλυμπ⊙. p. 406. V. Οὔτικα. 517. &c. —.

(5) In multis aliis gloſſis conferendae, V. Ἐπάλυτεν. p. 273.

etiam excellentis doctrinae Grammatico indignae videantur, non dicam, quae bis repetuntur (1), *sed quae inter se adversis pugnant frontibus* (2). *Denique proficisci certe ab Apollonio non potuerunt, in quibus ipse Auctor laudatur* (3), *vel in quibus doctrina traditur, sive ex uberioribus ipsius observationibus missa in compendium* (4), *sive a cognitis ipsius decretis diversa* (5).

Haec quidem omnia quo diligentius volvo mecum & considero, eo infelicius mihi videtur hujus Lexici fatum fuisse, quod ab Apollonio *quidem*, Apionis *praeceptore, sub Augusto, conditum, postea tamen ab imperitis compilatoribus addendo, demendo, interpolando, tanto opere fucrit mutilatum, ut plerisque e*

in

p. 273. V. Σίντιες. p. 601. in quibus *compilatorem*, & V. Παλαιφάτου. p. 527. V. Σάμου. p. 592. & V. Σικάνδικα. p. 603. in quibus *imperitum* etiam compilatorem suis quasi vestigiis deprehendes.

(1) Conf. e. c. V. Διδήμοιες. p. 217. 219. V. Ἐπιβαλλόμενος. p. 281. & 294. & alias formas, quas facile quilibet in Indice observabit.

(2) Conf. e. c. V. Βιόσασα & Ἐβιώσασα. p. 192. & p. 238. Εἴσχοιτις & Ἴσχειν. p. 250. & 369. V. Εἴρεσθαι & Ἴρεσθαι. p. 249. & 368. V. Μοῖρα. p. 461. & Πεφυσμένος. p. 549. V. Πειτρέφεται & τρέφεται p. 545 & 654. &c.

(3) Conf. V. Ὦπος. p. 729.

(4) Conf. e. c. quae disputavimus. p. 505. Obs. 2. & 6.

(5) Conf. V. Ἡροφόιλος. p. 327.

in glosſis, atque adeo in frequenti etiam Apionis *mentione, vix certo definias, utrum ad* Apollonium, *an vero ad alium auctorem, ſint referendae, utique in judicando etiam bonitas potius & elegantia cujusque lectionis, quam certa Lexicographi auctoritas ſequenda eſſe videatur. — Tu interim, Benevole Lector, his fruere, & nobis fave. Vale.*

Dab. Hagae Comit. ad d.
11. Aug. 1788. —

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ [1]

ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΤΕ

ΙΛΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Α.

Ἀ ψιλῶς καὶ δασέως ἐκφερόμενον, δηλοῖ χελιασμὸν, σέρησιν, πολὺ, ὁμοῦ, φαῦλον, ἴσον, ὅμοιον, σύν. χελιασμὸν, ὅτ' ἂν ἀποδυσπετῶσι λέγωμεν Α. σέρησιν, ὅτ' ἂν λέγωμεν ἀθενὲς, τὸ ἐξερημωμένον [2] ἢ ὑπάρχοντος θένος. πολὺ, ὅτ' ἂν φῶ-

1 Ἀπολλωνίου. Hunc titulum praefixum habet *Codex Manuſcriptus*. VILL.

2 Ἐξερημωμένον. Sic habet *Codex Manuſcriptus*. Male *Montfauconius*, in excerptis quae habet *Bibliotheca Coisliniana*, legit & edidit ὑπερημωμένον, quod minus bene reſpondet voci σέρησιν praecedenti. VILL. Cum in tota hac Grammatici diſputatione vix

φῶμϕι ἀχανὲς πέλαγος, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ πολὺ κεχηνός. ὁμᾶ., οἷον ἀδελφὸς, ὁμαδελφὸς, καὶ ἀκολαθᾶν, τὸ ὁμοκέλευθος. [1] τὸ ᾗ φαῦλον, ἴσον τὸ [2] κακοπρόσωπον, κακοτράχηλον· ὅτ' ἂν φάσκωμϕι, ἀπρόσωπον καὶ ἀτράχηλον· τὸ ᾗ ἴσον καὶ ὅμοιον, ὅτ' ἂν οἱ ποιηταὶ τῷ ἰσολεχῆ καὶ ὁμόκοιτον, ἄλοχον καὶ ἄκοιτιν καλῶσιν. τὸ ᾗ σὺν, ὅτ' ἂν ἀντὶ τοῦ συνέτυχεν, ἀβόλησεν [3] λέγωμϕι. σημαίνϕ ᾗ καὶ ἅρθρον, καὶ τὰ αὐτᾶ. ὅτ' ἂν μὲν ᾖ τὸ ἅρθρον·

—— —— Ἀρ' [4] ἁ τελέεσθαι ἔμελλεν.

ὅτε ᾗ τὰ αὐτᾶ·

Ἦτοι [5] ὁ μὲν τὰ ἁ δῶκεν. ——

ἔχϕ ᾗ καὶ ἄλλας πλείονας δυνάμεις.

ΑΑΤΟΣ. [6] ὁ ἀβλαβὴς καὶ εὐχερὴς, καὶ δι' ᾱ ἄνθ

una atque altera forma attingatur Homerica, Ἄλοχος nempe & Ἄκοιτις, ſuſpicari forte liceat alienas a Lexico Homerico Obſervationes Apollonio a male ſedulis praefixas eſſe.

1 Ὁμοκέλευθος. Lege ὁμοκίλευθος; ut conveniat cum neutro ἀκολαθᾶν. VILL.

2 Ἴσον τό. Clar. *Hemſterhuſius* ad *Ariſtophan. Plutum* p. 338. haec verba, quae laudat, ſic reſtituit: τὸ ᾗ φαῦλον, ὅταν φάσκωμϕι ἀπρόσωπον καὶ ἀτράχηλον, ἴσον τῷ κακοπρόσωπον, κακοτράχηλον. VILL. Quid ſi abjicias ἴσον, quod mox ſuo loco poſitum hic temere fuerit inſertum? τὸ ᾗ φαῦλον, τὸ κακοπρόσωπον καὶ κακοτράχηλον ὅταν φάσκωμϕι ἀπρόσωπον καὶ ἀτράχηλον.

3 Ἀβόλησεν. Vide *Heſych.* in Ἀβολεῖν. VILL.

4 Ἀρ'. Lege ſeparatim ἄ ῥ'. VILL. Pertinet Gloſſa ad *Il.* B. 36.

5 Ἦτοι. Il. Ρ. 193. VILL.

6 Ἀάατος. Sic in *Codice Manuſcripto*, quamvis primum *alpha* fere deletum ſit; ſic bis in *Homero*. Male *Montfauconius* edidit ἄατος. At in duobus verſibus ab *Apollonio* laudatis ſcriptum reperitur ἄατος. Legendum tamen ἀάατος, ut conſtet metrum. Vide *Etymol.* & *Heſ.* VILL. Tertius etiam

ἄνδ' ἄτης. ἐνίοτε δὲ, τ' ἐπιβλαβῆ καὶ δυσχερῆ. ὡς ἐν τῷ·

Μνησήρεσσιν [1] ἄεθλον ἀάατον. ἀ γὰρ εἴω.

Διὰ δὲ τοῦ Ξ καὶ Χ, τὸν ἀβλαβῆ· [2]

οὕτω [3] μὲν δὴ ἄεθλα ἀάατα ἐκτετέλεσται.

ΑΑΣΑΝ. [4] ἔβλαψαν.

ΑΑΣΑ΄ΜΗΝ. [5] ἐβλάβην, ἄτη πεπτώκεσαν.

ΑΑ΄ΠΤΟΥΣ. οἱ μὲν δασύνουσι τὸν δεύτερον ἀποδιδάσιν ἀπροσπελάστους, ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο· οἱ δὲ ψιλῶς [6] ἀναγινώσκουσι, ἀπλοήτους. ἔνιοι δὲ, ἀνεκφεύκτους, ἢ χαλεπάς· ἵν' ἡ τὸ μὲν Α [7] ἐπεκτε-

τεταμένον, τὸ δὲ ΠΡΩΤΟΝ συνεσταλμένον. Ubi vides συνεσταλμένον pro συγκεκομμένον; ut supra posuit ἀνεφίκτους pro ἀνεκφεύκτους. VILL. Defendi equidem posse censuerim *Montfaucon.* illud πρῶτον & *Etymologi* etiam lectionem.

etiam succurrit *Homeri* locus, in quo legitur ἀάατον. Il. Ξ. 271.

Ἄγρῃ τῶν μοὶ ὁμοῖον ἀάατον
Στυγὸς ὕδωρ.

quae ipsis *Scholiorum* verbis explicat *Etymol.* v. Ἀάατος; Eandem nominis formam habet dictionum Homericarum studiosissimus Poëta *Apoll. Rh.* II. 77.

1 Μνησήρεσσιν. Od. Φ. 91. VILL.

2 Τὸν ἀβλαβῆ. Lege τόν; ut supra, τ' ἐπιβλαβῆ VILL. Et pro Ξ Χ ex pervulgato Grammaticorum usu lege τ' Χ: simile mendum infra sustulit Cl. *Villoison.* v. Ἀναιδεῖοι πολεμίσαι *p.* 162.

3 Οὕτω. Od. Χ. 5. VILL.

4 Ἄασαν. Conf. *Od.* Κ. 68. ibique *Schol.*

5 Ἀασάμην. Male *Montfaucon.* dedit ἀσάμην. Extat ἀασάμην in Codice MS. & Il. I. 116. 119. ac Τ. 137. At ἀσάμην nusquam in *Homero* reperitur. Hoc fraudi fuit Clarissimo viro, quod prius *alpha* hic quoque vix appareat. Vide *Hes.* VILL.

6 Ψιλῶς. Sic in Codice Manuscripto: male *Montfaucon.* legit ψιλάς. VILL.

7 Α. Hoc vitiose expressit *Montfaucon.* per πρῶτον; nam, cum de duobus tantummodo agatur, melius exprimeretur per πρότερον. Sed pariter male habet *Etymologus Magnus:* ἵν' ἡ τὸ μὲν Α ΠΡΩΤΟΝ ἐκτεταμένον, τὸ δὲ δεύτερον συνεσταλμένον.

τεταμμένον, [1] τὸ ᾗ δεύτερον συσκευασμένον.

ΑΑ'ΣΧΕΤΟΝ. ἀκατάσχετον, ἀνυπομόνητον. ἢ τὸ [2] κατ' ἀπόφασιν ΣΤ δυσχετῶς εἰρῆσθαι ᾗ κατ' ἐπεκτασιν. τὸ γὰρ [3] αὐτῶς κ᾽ δι' αὐτῶς.

Ἀσχε-

ctionem ἀνεφίκτως praeferendam esse nostri formae ἀνεκφεύκτως; utriusque opinionis momenta mox exponam.

1 Ἐπεκτεταμμένον. Male contra fidem MS. *Codicis* edidit *Montfaucon.* ἐκτεταμμένον, quod tamen habet *Etymol.* At fortasse hîc legendum: ἢ ἀϊάπτως, κ᾽ ἔλλειψιν ΣΤ Ι. ἵν' ᾖ τὸ μὲν Α ἐπεκτεταμμένον, (seu ἐπιτεταμμένον,) τὸ ᾗ Ι συσκευασμένον. Ut *Eustathius*, qui in hanc vocem omnino consulendus est, habet ad Il. Α. p. 150. Edit. Rom. 1542: ἢ ἀΐαπτοι, κ᾽ ἔλλειψιν ΣΤ Ι. ὡς ἂ δύναταί τις ἰάψαι, ὅ ἐστι βλάψαι. ἢ κ᾽ ἐπίτασιν, αἳ πολλὰ ἰάπτειν δυνάμεναι. Sic & *Etymol.* ἐξ οὗ (ἰάπτω) ἰάπτως. καὶ κ᾽ σύρησιν, ἀϊάπτως κ᾽ κ᾽ ἔλλειψιν ΣΤ Ι, ἀάπτως. Passim in *Hom.* χεῖρας ἀάπτως. Vill. Non video primum, quod pace dixerim Cl. *Villoisoni*, multum hîc peccasse *Montfauc.*, cum ederet τὸ μὲν πρῶτον (sc. Α) ἐκτεταμ. &c. *Eustath.* certe in forma simillima Ἀάχετον explicanda p. 618. v. 38. τὸ μὲν πρῶτον Α, inquit, ἐπιτείνῃ, τὸ ᾗ δεύτερον σειρεῖ. Deinde vero Α ἐπεκτεταμμένον idem videtur, quod κατ' ἐπέκτασιν positum dicit noster v. Ἀάχετον, id est, quo dilatetur vox & extendatur; συσκευασμένον vero Α, quod per συσκοπῶ positum & ex pleniore forma contractum sit. — Itaque pertinet observatio ad eam Grammaticorum classem, qui non tantum alterum Α in voce ἀάπτως, ψιλῶς ἀναγιγνώσκουσι, sed & accipiunt quasi ἀϊάπτως ab ἰάπτω *laedo*: Secundum illos enim ἰάπτω augetur altero Α, & forma inde orta ἀΐαπτω, abjecto Ι, contrahitur in ἄαπτω; ut adeo vere τὸ μὲν πρῶτον Α sit ἐπεκτεταμμένον, τὸ ᾗ δεύτερον συσκευασμένον. Hanc autem qui probabant nominis proprietatem, duplici tamen ratione sunt interpretati: vel enim Α illud prius ἐπιτατικὸν censentes, χεῖρας ἀάπτως exposuerunt πολλὰ ἰάπτειν δυναμένας, sive, ut breviter Noster & *Etymol.* χαλεπὰς, vel idem Α existimantes esse σειρητικὸν, reddiderunt ἃς ἂ δύναταί τις ἰάψαι, quemadmodum scribit *Eustath. p.* 150. quo cum melius certe convenit *Etymologi* ἀνεφίκτως, quam Nostri ἀνεκφεύκτως. Conf. *Scholia Variorum* quae utilissimo consilio, Cl. *Wassenb. Homero* subjecit, *Il.* Α. 567.

2 Ἢ τό. Fortasse ἤτοι. Vill.

3 Τὸ γ᾽ αὐτῶς κ᾽ δι' αὐτῶς. Mal-

Ἄχεϊον [1] οὐκ ἐπιεικτόν. —— —— καὶ·

Μητρός [2] τοι μῦθος ἐϋν ἀάχεϊον, οὐκ ἐπιεικτόν.

ΑΑΓΕΣ. [3] ἄθεμιστον, ἰσχυρόν.

ΑΑΣΑΙ. [4] πολλαχῶς καὶ ἄγαν βλάψαι.

ΑΑΤΑΙ. [5] ἄγαν βλάπτει.

ΑΑΣΙΦΡΩΝ. βλαβεσίφρων. εἴρηται καὶ ἀεσίφρων. σημαίνει τῷ ἔχοντι [6] κεκιμημένας τὰς φρένας, καὶ διεγηγερμένας.

ΑΑΣΑ-

Mallem Ξ γS &c. *id eſt*, ejusdem ſcilicet autoris & in eodem opere; ut ſupra ΑΔ Ξ Χ ſignificat *in libro vigeſimo ſecundo*, ubi laudatam vocem reperire eſt. Forſan aliquis legat: τὸ γὰρ αὐτὸ, (pro αὐτῷ,) καὶ δι' αὐτῷ. *Idem enim eſt, & in eodem opere*, (ſcilicet *Iliade*,) ſeu *ſenſu*. VILL.

1 Ἄχεϊον. Il. Π. 549. VILL.

2 Μητρός. Il. Ε. 892. VILL.

3 Ἀάγις. Conf. *Od.* Λ. 574. ibique *Sch.*

4 Ἄασαι. Quamvis *Il.* Τ. 129. nunc quidem optimo ſenſu legatur:

—— ὤμοσε κάρτιστον ὅρκον,
Μήποτ' ἐς Οὐλυμπόν τε καὶ ἀστερόεντα
Λῦτις ἐλεύσεσθαι Ἄτλῳ; ἢ πάντας ἄασεν.

& quamvis confirmet hanc lectionem *Euſtath. p.* 1176. *vſ.* 8. potuit tamen olim non abſurde legi:

—— —— ἢ πάντας ἄατας.

Non video certe cui Poëtae loco, praeter hunc, convenire iſta forma poſſit.

5 Ἄατας. Pertinet Gloſſa ad *Il.* Τ. 91 & 129.

6 Τῷ ἔχοντι. Lego τὰ ἔχοντα; ut & edidit *Alberti*. Vide *Etymol.* VILL. Quod autem ſcribit noſter Ἀασίφρων, nunc quidem nusquam habent Editiones Homericae, ſed ubique exhibent Ἀεσίφρων. e. c. *Il.* Υ. 183. Ψ. 603. &c. Utramque tamen formam, alteram ab ἀάσας, βλάψας, alteram ab ἀίσας, κεκιμηθῆναι derivandam, alii etiam agnoſcunt Grammatici, tanquam *Heſych.* v. Ἀασίφρων & *Euſtath. p.* 1319. *v.* 15. cui pro τὸ ἀίσω, τὸ βλάψω, reſtituendum omnino τὸ ἀάσω, uti recte editur *p.* 1202. *v.* 46. Caeterum, qui mox ſequitur apud Noſtrum Dativus τῷ ἔχοντι, minime tentari ab eruditis Interpretibus debuerat: cum inde colligatur, quem locum reſpexerit, &

Ἀᾶσατο. ἠγρέπησεν, ἥμαρτεν, ἐφθόνησεν. [5]
Ἀᾶσθαι. [2] λωβᾶσθαι, κακῶν.
Ἀασιφρονίᾳ. [3] Φρενοβλάβεια.
Ἄατον. [4] μέγαν, ἀνώρηστον, πονηρόν. οἱ δὲ, ἄβλητον· οἱ δὲ, ἄτονον.
Ἀδεῖν. ὀχλεῖν [5], ἀπορεῖν, ἀδικεῖσθαι, αἰτεῖν.

Ἀάλιον.

cujus Commentarios ſecutus ſit Apollonius, *Od.* Φ. 302.

——— ὁ δὲ φρεσὶν ἦσιν ἀασθεὶς
Ἤιεν ἦν ἄτλῳ ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.

Scilicet Grammatici ſolennem morem formas rariores ipſo illo caſu proponendi & interpretandi, quo in veterum ſcriptorum locis leguntur, etiam addito verbo σημαίνειν ſervant. Ita Noſter infra v. Βαθυπέπλων ——— τὸ αὐτὸ σημαίνῃ καὶ βαθυζώνων καὶ βαθυκόλπων; & magis aperte v. Ἐανός· ——— Ἐανῷ λιτὶ Κάλυψιν, ἐπιβολαίῳ λιτῷ σημαίνῃ· ποτὶ τῷ λεπτῷ ὑφάσματι. Conf. etiam v. Ἀντιάσειεν.

1 Ἐφθόνησεν. Duas confudit gloſſas librarius. Poſt ἥμαρτεν ſic novum conſtitue articulum: Ἀγάασθε. ἐφθόνησε. Vide *Heſ.* & Il. Ρ. 71. ac *Schol.* Vill. Ἀάσασθε habet Poëta *Il.* I. 533. &c. ubi *Schol.* quem ſecutus eſt *Heſych.* interpretatur ἐβλάβη.

2 Ἀᾶσθαι. Haud ſcio ubi olim in *Homero* legerit noſter. Ἀασθεὶς & ἀάσθη frequenter occurrunt.

3 Ἀασιφρονίᾳ. Nusquam apud *Homerum* extat haec vox. Legitur *Od.* Ο. 469. ἀεσιφροσύνῃσι. Vill. Equidem legere malim Ἀασίφρονι, φρενοβλαβεῖ, Ἀεσίφρονι *Homer.* & eandem interpretationem ex MSto *Aloyſii* habent *Schol. Barneſ. Od.* Φ. 302. Conf. quae diximus ad v. Ἀασίφρων. p. 5.

4 Ἄατον. Ob praecedens Ἀάατον, p. 4. hic mallem ἄστον, quod eſt ἀνώρυστον. Reſpexit Il. X. 218. μάχης ἄστον, & paſſim ἄστον πολέμοιο; unde infra p. 214. Ἄστον interpretatur, ἀνώρεστον, ἢ βλαστικὸς τῆς πόλεμον. Hinc unice emenda *Heſ.* & *Gloſſas* in eum ab *Alberti* laudatas, quae Ἄατον pro Ἄλον male legentes, & cum longe diverſo Ἀάατον pejus confundentes, peſſime conjunctim explicant ἀβλαβὲς, ſeu ἐπιβλαβὲς, ac ſimul ἀνώρηστον, ἀπλήρωτον; cum prior quidem ſenſus ad Ἀάατον, poſterior vero ad ἄστον referendus ſit. Sequentia autem in *Apollon.* οἱ δὲ, ἄβλητον &c. ſuo loco mota pertinent ad Ἀβλῆτα, & ad finem hujusce poſterioris gloſſae rejicienda ſunt. Vill.

5 Ὀχλεῖν. Lege ἐχεῖν. *Il.* K. 98.

——— πά-

Ἀλάιον. [1] ἄτακτον, ἀκρατές.

Ἀβάλε. Ἀβάλ... [2] εἴθε.

Ἀβάκησαν. τῶν ἄπαξ εἰρημένων. σημαίνει δὲ τὸ ἠγνόησαν. οἱ δὲ τὸν ἀσύνητον καὶ βλακὰ ἀβακὸν λέγουσι. ὁ παρέχων τὴν λέξιν [3] σίχει.

—— —— οἱ δ' [4] ἀβάκησαν
Ἅπαντες· [5] ἐγὼ δέ μιν οὐκ ἀνέγνων τοῖον ἐόντα.

Ὁ δὲ Ἀπίων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάζειν. τὸ δὲ λέγειν καὶ ἱστορεῖν, οἱονεὶ φάζειν, ὅπερ ἐστὶ φράζειν, [6] κατὰ παραλῆψιν τοῦ Ρ.

—— καμάτῳ ἀδηκότες, ἠδὲ καὶ ὕπνῳ.

Schol. ἀπὸ τοῦ κόπου ἀηδῶς διακείμενοι, ὀκνήσαντες. Conf. *Il.* Κ. 312, 471. *Od.* Α. 134. Μ. 281. itemque Noſter, *Heſych.* *Suid.* & *Etymol.* v. Ἀδδηκότας, ex quibus *Heſych.* & *Suid.* formam Ἀάδειν iisdem fere verbis interpretantur, quibus noſter Ἀδεῖν.

1 Ἀάλιον. Mallem ἄλιον; ſed obſtat conſenſus *Heſ.* quem vide. Vill. Ἀάλιον certe non habent Editiones *Homeri*. Ipſa etiam interpretatio ἄτακτον, quam & *Heſych.* & *Suid.* habent, merito ſuſpecta fuit *Albertio*, quem in obſervationibus ad *Heſych.* modeſte rogantem, an legendum ſit ἄπρακτο-, juvat egregie *Schol.* ad *Il.* Δ. 26. Ἄλιον. μάταιον, ἄπρακτον & *Phavor. p.* 116. *v.* 43. Ἄλιον βέλος (Il. Δ. 498. & alibi) μάταιον, ἄπρακτον.

2 Ἀβάλ.... Lego Ἀβάλαγ. Ἀβ- *Etymol.* habet Ἄβαλ, Ἄβιλ & Ἀβάλαγ. Vide *Heſ.* Vill. Gloſſa iterum a Lexico *Homerico* aliena.

3 Λέξιν. Significat vocem rariſſimam; ea vis hujusce vocabuli. Verba enim antiqua & a vulgi familiaritate abducta λέξεις vocant Critici veteres, teſte Clariſſimo *Ruhnkenio* ad *Timaeum Platonis Lexicographum*, in quem doctiſſimis animadverſionibus illuſtratum omnem eruditionis Graecae copiam effudit. In Ἀβάκησαν & Ἀβάκης vide *Etymol.* & *Heſ.* Vill.

4 Οἱ δ'. Od. Δ. 249. Vill.

5 Lege Πάντες. Vill.

6 Κατὰ παραλῆψιν. Communis haec eſt Grammaticorum doctrina, ut φράζειν dictum cenſeant pro φάζειν per ἐκτίνεσιν ſive παραλῆψιν τοῦ Ρ; quod ideo monendum duxi, ut intelligatur Cl. *Villoiſon.* emendationem, quam ad con-

ΑΒΑΗΧΡΗΝ. [1] οἱ μὲν, ἀπαλλοῦ· οἱ δὲ, ἀσθενῆ·

Ἀβλῆχρ', [2] ἀδενόσωρα, τὰ δ' ἀμφὶ ἀμὶν ἐρύξῃ.

καὶ ἐπὶ ξ·

— θάνατος [3] δέ τοι ἐξ ἀλὸς αὐτῷ
Ἀβληχρὸς ἅμα [4] τοῖσι ἐλεύσεται, —

οἷον ἀσθενὴς, ἀμαυρός.

ΑΒΛΗΤΑ. ἅπαξ εἴρηται ἡ λέξις·

Ἀβλῆτα, [5] πτερόεντα, μελαινάων [6] ἔρμ' ὀδυνάων.

ἄποτε ἄλλοτε βεβλημμένον, καινὸν, ἢ πολυβλῆτα, οἷον πολλὰς βεβληκότα. [7]

ΑΒΡΟΤΗ. ἐπὶ ξ·

Νὺξ [8] ἀβρότη, ἣν κὴ τῇ ἀποσχωνται πολέμοιο
Τρῶες. —

Καὶ οἱ μὲν, τὸν ἐρήμου βροτῶν [9] φασιν· οἱ δὲ, τὸν

textum ipsum proposuerat, κὴ παραλειψιν, merito revocasse in Appendice; ubi tamen alteram proponit conjecturam, quae parum itidem videtur necessaria, pro ὅπερ ἴσι φράζειν legendum esse ὅθεν ἴσι φράζειν. -- Grammaticus noster infra v. Ἅπας — τὸ μάσασθαι γὰρ τὸ πάσασθαι, κὴ κοινωνίαν ἔχ Μ ἀντὶ τοῦ Π. Eadem hic vocabuli proprietatem explicandi ratio, φάζειν, ὅπερ ἴσι φράζειν, κατὰ παράλειψιν ἔχ Γ.

1 Ἀβληχρῶ. Ipsum hoc Glossae caput pertinet ad *Il.* E. 337. ubi *Schol.* interpretatur ἀσθενῆ, ἀπαλῶ.

2 Ἀβλῆχρ'. Il. Θ. 178. VILL.

3 Θάνατος. Od. Λ. 133. VILL.

4 Ἅμα. In nostro hodie *Homero* legitur μάλα. VILL.

5 Ἀβλῆτα. Il. Δ. 117. VILL.

6 Μελαινάων. Confirmat Noster lectionem l. l. vulgo receptam, quam temere corrupit *Barnes.* in μελαινέων, quod ἀων legi μονοσυλλάβως non posse putabat.

7 Βεβληκότα. Adde huic glossae, quae supra in ἄπαξ alieno loco posita, huc pertinere docuit *Villois.* οἱ δὲ ἄβλητοι. οἱ δὲ ἄτρωτοι.

8 Νύξ. Il. Ζ. 77. VILL.

9 Βροτῶν. *Æschylus* ab *Eu-*

ba-

τὸν ἀθάνατον, ἐξ ὃν ἡ θεία νοεῖται. ἐν ᾧ ἄλλοις,

[1] Ἀμβροσίῳ δ' ἐν νύκτα. ——

Βέλτιον ᾗ τὸ Α.

ΑΒΡΟΤΑΞΩΜΕΝ. [2] ἁμάρτωμεν ἀλλήλων.

—— —— [3] Ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν

Ἐρχομένω. πόλλαι γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κέλευθοι.

Ὃ ἡμεῖς λέγομεν διαμφοδήσομεν [4], ἀπὸ δ' ἀποτυχεῖν τὸν βροτὸν δ' βροτῷ κατὰ τὴν συνάντησιν. ἔθεν καὶ τὸν βαλόμενον τρῶσαι μὴ ἐπιτυχεῖν, ἥμβροτες φησί λέγει.

ΑΒΡΟΜΟΙ. οἱ σὺν βρόμῳ πολλῷ.

[6] Ἄβρομοι, [7] αἰόλαχοι, ἔλποντο ᾗ νῆας Ἀχαιῶν Αἰρήσειν. —— ——

Καὶ

Stathio & *Phavorino* laudatus alicubi dixerat: ἄβροτον εἰς ἱερωμένην, ex Α privativo & βροτὸς mortalis. In *Lexico* MS. *Bibl. Coiſl. pag.* 499, optime explicatur: ὁ μὴ βροτὸς ὁ φαίνεται. VILL.

1 Ἀμβροσίῳ. Il. Β 57. VILL.

2 Ἀβροτάξομεν. Hinc quoque poſt *Sylburg.* lege Ἀβροτάξομεν pro Ἀβροδιάζωμεν in *Etymologico Magno*, qui eandem, atque *Apollonius*, adfert explicationem, quam *Orioni* tribuere videtur. *Schol. Homeri* explicat: διαμαρτήσωμεν, ἀλλήλων ἀποτύχωμεν, ὅ τινες διαμφοδῆσαι φασιν, ἀβροτάζειν δὲ βιάσθαι; δ' ἀνδρὸς ἀποτυχεῖν, legendum ἀποτυχεῖν. VILL. *in Append. Obſerv.* Apud *Apollonium* autem legendum ἀβροτάξομεν, quod in ipſo *Homeri* loco mox praebet Grammaticus.

3 Ἀβροτάξομεν. Il. Κ. 60.

4 Διαμφοδήσομεν. Ex *Heſychio*, ubi pro ἀβροτάζωμεν legendum fuerat ἀβροτάξομεν, recte Cl. *Villoiſon.* reſtituit διαμφοδήσωμεν. Ipſe modo noſter ἁμάρτωμεν, *Schol.* a *Villoiſ.* laudatus διαμαρτήσωμεν, & paſſim ita Grammatici ubi Indicativos interpretantur pro Subjunctivis poſitos, e.c. *Schol.* ad *Il.* Β. 440. Ἴομεν, ἀφίωμεν, ἀφιεχώμεθα. Alia ſunt ejusdem rei exempla, infra ad V. Ἀγείρομεν.

5 Ἤμβροτες. Il. Ε 287. VILL.

6 Ἄβρομοι. Il. Ν. 41. VILL.

7 Ἄβροτοι, αἰόλαχοι. Sic

Καὶ τὸ αὐΐαχοι, μετὰ ἰαχῆς μεγάλης, ὡς ἀχανὲς πέλαγος, τὸ μεγάλως κεχηνός. ὁ δὲ Ἀπίων, ἤτοι ἄφωνοι καὶ ἥσυχοι· ὡς ἂν σιγατάξεως ἀκὶ γιγνομένης. βρόμος δὲ κατὰ μίμησιν, ἡ ποιὰ φωνή. Βέλτιον δὲ τὸ Α, ὅ ἐστι πολύβρομοι καὶ πολυΐαχοι· οἱονεὶ [1] γὰρ αὐτὰς κεκραγότας εἰσάγει, οἷον·

Τρῶες [2] μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς.

Τρῶες

exulat & procul faceſſere jubetur illud litteraturae Graecae portentum, ab *Heſ.* vel ejus librariis intruſum, ἀβρομύταχοι, monſtrum veluti Centaurus, ex duarum vocum compoſitione & commixtione natum. In eodem *Heſ.* αὐΐαχοι, μετὰ ἰαχῆς μεγάλης; lege ut in noſtro ἰαχῆς. Oritur mendum ex affinitate conformationis litterarum. A enim cum χ conjunctum proximè accedit ad figuram Σ *ſigma*. Tandem, Deo favente, perveni ad finem primae paginae lectu omnino difficillimae, de quâ illud affirmare non verear, quod de codice *Elmacini*, quo uſus eſt *Erpenius*, olim profitebatur *Golius*; mihi ſcilicet id neceſſarium fuiſſe, ut Oedipum prius quam interpretem agerem. Teſtes appello viros omni doctrinarum laude celebratiſſimos, & in palaeographiâ praeſertim verſatiſſimos, quotquot hunc codicem, ab aliquot praeſertim annis, quibus tam male affecta fuit haec pagina, penitus inſpexerunt, quantum mihi in eâ reſtituendâ deſudandum fuerit; cum omnia verba trunca, mutila, uſu detrita ac tempore deleta, reliquiae litterarum, non litterae, foediſſime jaceant: ut quibusdam in locis, id appareat tantummodo extitiſſe, quod nunc deſideratur, aut oculos fallit. Quod nemo à me ideo dictum putet, ut laudes eblandiar, tenuiſſimam ſuperatae difficultatis gloriolam aucupando; ſed ut potius, ſi quid forte in tam lubrico ac ſalebroſo loco lapſus ſum, veniam impetrem ab indulgentiſſimo lectore. VILL.

1 Οἱονεὶ γὰρ αὐτὰς —— ἐπαιρομένους. Conjiciebam primum legendum eſſe, ἀεὶ γὰρ αὐτὰς &c. *Schol.* certe ad *Il.* N. 41. a *Villoiſ.* laudatus ἐκάστοτε γὰρ θορυβώδεις τὰς Τρῶας παρίστησιν. Verum, aut fallor vehementer, aut verba ἐν ταῖς εὐπραγίαις ἐπαιρομένους poſita olim fuerunt ante vocem αὐτὰς. Οἱονεὶ γὰρ ἐν ταῖς εὐπραγίαις ἐπαιρομένους, αὐτὰς κεκραγότας εἰσάγει.

2 Τρῶες. Il. Γ. 2. VILL.

ἐν ταῖς εὐπορωγίαις ἐπαιρομένους. τὸ δὲ αὐΐαχοι, ϖλειονάζον ἐστὶ τὸ Υ.

ΑΒΛΑΒΕΣ. ἀσθενὲς, καὶ φαῦλον, καὶ οἱονεὶ ἀβλεπὲς, κατὰ συγγένειαν τοῦ Μ ϖρὸς [1] τοῦ Π.

ΑΒΙΩΝ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Γλακτοφάγων [2], ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

Ὁ μὲν Ἀρίσαρχος ὡς ἔθνους ὄντως λεγομένου ἀκούει, καθ' ὧν καὶ τοὺς γλακτοφάγους τετάχθαι καὶ τοὺς δικαιοτάτους. διὸ καὶ γράφει χωρὶς τοῦ τε συνδέσμου. ἢ, ὡς δικαίως βιόντων κατὰ σέρησιν τοῦ βίας, ἢ τὸν [3] ὡρισμένον βίον οὐκ ἐχόντων. ἔνιοι δὲ γράφουσι σὺν [4] τῷ τ',

— Δι-

1 Τῷ Μ ϖρὸς Ϝ Π, duplex mendum; lege Ϝ Β ϖρὸς τὸ Π. Ἀβλαβὴς enim idem est ac ἀβλεπὴς, si mutetur *beta* in *pi*; at *mu* quod nusquam extat in voce ἀβλαβὴς, non potest mutari in *pi*. Non multum discrepat forma Ϝ *beta* à figurâ Ϝ *mu*, praesertim in MSS. codicibus decimi seculi, unde natus error &c. VILL. Immo vero facessere ex nostro jubeamus illud Ἀβλαβὴς; itemque ex *Hesych.* ejusdem notae glossam Ἀβλιπὴς, iisque unam substituamus formam Ἀβλεμὴς, quod factum putavit noster ex Ἀβλιπὴς ob cognationem inter Μ & Π. Conf. *Eustath. p.* 54. *v.* 16. *p.* 892. *v.* 5. *Interp.* ad *Hesych.* v. Ἀβλεμὴς & Ἀβλεπὲς. Haec autem Glossa vel in Homero corrupta latet, vel ex alio poëta huc migravit. Poëticam vocem non refugit Longin. II. Υ. sect. 29.

2 Γλακτοφάγων. Il. N. 6. VILL.

3 Ὡρισμένον. *Fixum & immotum.* (An rectius forte, „ *legitimam & a cultioribus* „ *populis receptam viven-* „ *di rationem?* " TOLL.) Sunt enim Nomades vagi & errabundi, quales Scaenitae Arabes. Ἀβίων autem non est epithetum, sed nomen populi cujusdam Scythici qui Mysiae Thracum adjacet. Ejus meminit post *Strabonem Ammianus* L. XXIII. qui, postquam de Hyrcaniâ locutus est, haec addit: *contra hanc gentem, sub Aquilone, dicuntur Abii versari, genus piissimum &c.* VILL.

4 Τῷ. Lege τῷ pro τό. VILL.

1 Ἥται-

—— —— Δικαιοτάτων τ' ἀνθρώπων,

ἢ ἀποδιδόασι τὰς ἀβίους, ἤτοι τὰς βία μὴ χρωμένους, οἱ δὲ, τὰς μακροβίους· οἱ δὲ, κατὰ τ' ὀνοματικῶς λεγομένων Ἀγαυῶν πάνυ ἐπίθετα λέγεσθαι, τὰς ἱππημολγὰς, τὰς δικαιοτάτας, ἢ ἀβίους, γλακτοφάγους. ὁ δὲ Ἀπίων· ἤτοι πῶς [1] ἢ ὁμοίως βιόντων, ἤτοι βίοις ἐλλειπόντων [2]. ἔνιοι δὲ, κακοβίους, ἢ δ' Α ταύτῃ δύναμιν ἔχοντος. εὔλογον ἢ δικαίους ὑπάρχειν τὰς τοιούτους. οἷς γὰρ πολυτελείας ἢ τρυφῆς ἡ φροντὶς, τούτοις οὐδὲ πλεονεξία, ἢ τοῖς ἀλλοτρίοις [3] ἐπιθυμία πρόσεστι. ἄλλοι δὲ πειρωμένους ἀβίων, δέχονται τοῖς βιοῖς μὴ χρωμένων. ὅτω γὰρ τὰ τόξα, βιοὶ λέγονται.

ΑΒΑΡΒΑΡΕΗ. ὁ Ἀπίων προσκατίθεται Ναϊδος εἶναι Νύμφης ὄνομα.

Νηΐς [4] Ἀβαρβαρέη τέκε ἀμύμονι Βυκωλίωνι.

ΑΒΑΝΤΕΣ. [5] οἱ Εὐβοεῖς.

ΑΒΥΔΟΘΕΝ. ἐξ Ἀβύδου. ἔστιν δὲ πόλις [6] Τρωϊκή.

ΑΓΡΟΙΩΤΑΙ. ἄγροικοι·

Νήπιοι [1] ἀγροιῶται, ἐφημέριοι [2] φρονέοντες.

ΑΓΑ-

1 Ἤτοι πῶς ἢ ὁμοίως βιόντων. an legendum ἤτοι ὁμῶς ἢ ὁμοίως?

2 Ἤτοι βίοις ἐλλειπόντων. Hoc sic explicat & dilucidat *Etymol.* ἤτοι βίοις μὴ χρωμένων, ὅ ἐστι νόμοις ἢ πολιτείαις. VILL. *in Append.* ——

3 Τοῖς ἀλλοτρίοις. Lege τ' ἀλλοτρίων.

4 Νηΐς. Il. Z. 22. VILL.

5 Ἀβαντες. VILL. *Il.* B. 536. 542. &c.

6 Τρωϊκή. Hinc firmatur clarissimi *Alberti* conjectura, qui in *Hes.* pro ὄνομα πόλεως Καρίας legit Τρῳάς. Il. Δ. 500.

Ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' ἵππων ὠκειάων.

Musaeus de *Herone* & *Leandro*:

Σηστὸς ἔλω καὶ Ἄβυδος ἐναντίον· ἐγγύθι πόντου
Γείτονες εἰσὶ πόλεις. — VILL.

1 Νήπιοι. Od. Φ. 85. VILL.

2 Ἐφημέριοι. Lege ἐφημέ-

Νύ-

ΑΓΑΠΗΝΟΡΟΣ. ὅτ' ἂν ἐπίθεσον, ἀγαπωνῶ τῷ ἡνορείῳ.

Μηριόνης 3 θεράπων ἀγαπήνορι Ἰδομενῆι.

Ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα.

Τῶν 4 ἦρχ' Ἀσκάλοιο 5 πάϊς κρείων Ἀγήνωρ.

ΑΓΟΣ. 6 ἡγεμών, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰς ὑποτεταγμένας.

ΑΓΛΑΙΑΣ. τὰς καλλονὰς καὶ τὰς κόσμους.

7 Ἀγλαΐας 8, τὰς νῦν γε μετ' ὁμωῇσι κέκασαι.

Καὶ

εια, ut apud *Homerum*. Ἀγερωχίας occurrit in *Herculis* ſcuto, verſu 39:

Οὐδ' ἂν ἐγὼ ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγερωχίας. VILL.

3 Μηριόνης. Il. Ψ. 113. VILL.

4 Τῶν. Il. B. 608. VILL.

5 Ἀσκάλοιο. Verſum corruptum ſic lege, ut apud *Homer.*

Τῶν ἦρχ' Ἀσκαλοίου πάϊς κρείων Ἀγαπήνωρ.

pro Ἀγήνωρ. Idem ex *Heſ.* mendum tolle in voce ἀγάνωρ. Scilicet hae voces ſcribebantur per compendium, quod poſtea librarii aſſequuti non ſunt. Docet *Heſ.* quosdam per ἀγαπήνωρ intelligere φιλόξενον. VILL.

6 Ἀγός. *Æſchylus* in *Suppl.* 256:

Ἢ τηρὸν ἱερῷ ῥάσσον, ἢ πόλεως ἀγῷ.

& 911, Ἰὼ πόλεως ἀγοί. VILL. Il. Δ. 265.

Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγός. Il. Γ. 231. Κρητῶν ἀγοί &c. ad quae loca eadem fere a *Schol.* obſervantur, quae Noſter habet cum *Etymol.* & *Heſych.*

7 Ἀγλαΐας. *Od.* T. 82. VILL.

8 Ἀγλαΐας, τ. Hodie ſic legitur verſus:

Ἀγλαΐῃ τῇ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασαι.

Sed fortaſſe τῆς ponendum cum *jota* ſubſcripto; & erit varians lectio ἀγλαΐας τῆς, pro ἀγλαΐῃ τῇ, in ſingulari. *Heſiodus*, in *Herculis ſcuto*, ſi tamen illius eſt, verſu 285:

— Πόλιν θαλίαι τε χοροί τε Ἀγλαΐαι τ' εἶχον. ——

Heſ. explicat ἀγλαΐαι per τρυφαί, quod verſui *Homeri* ſupra laudato apprime convenit. VILL. Recte *Villoiſ.* Ἀγλαΐας pro accuſativo plurali accepiſſe, vel ex ſequenti patet καὶ ἑπικῶς, & ex ipſa formae interpretatione τὰς καλλονὰς &c.

Καὶ ἑνικῶς·

Ἀγλαΐῃ [1] γὰρ ἔμοι γε θεοὶ οἱ Ὄλυμπον ἔχουσιν
Ὤλεσαν. —— ——

ἔστι δὲ καὶ Ἀγλαΐη κύριον ὄνομα·

[2] Νηρεὺς [3] Ἀγλαΐης υἱὸς Χαροποῖο ἄνακτος.

ἈΓΟΡΕΥΕΙΝ. κυρίως μὲν, ἐν ἐκκλησίᾳ λέγειν· καταχρηστικῶς δέ, ψιλῶς [4] τὸ λεγόμενον. [5]

ἌΓΧΟΥ. [6] ἐγγύς.

ἈΓΟΡΑ. [7] ἡ ἐκκλησία· τὸ πλῆθος, καὶ ὁ τόπος, καὶ τὸ συνάθροισμα.

ἈΓΛΑΑ. καλά· ὥδε τὴν αἴγλην, τὰ λαμπρά. ἢ κατὰ μετάθεσιν· ἀγλαά, ἐφ' οἷς ἄν τις [8] ἀγλαθείη.

ἈΓΥ-

1 Ἀγλαΐῃ. Od. Σ. 179. VILL. Pro θεοὶ, οἱ, rectius habent edita exemplaria θεοὶ τοὶ. qua de re uberius in singulari exponemus Excursu.

2 Νηρεύς. Il. B. 672. VILL.

3 Νηρεὺς. Ἀγλαΐης. Sic lege versum:

Νιρεὺς Ἀγλαΐης θ' υἱὸς, Χαροπόιό τ' ἄνακτος.

VILL. ex *MSto* tamen *Barocc. Barnes.* primam copulam cum nostro omittendam statuit:

Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς &c.

4 Ψιλῶς. De Penelope, Od. P. 505.

Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευε μετὰ δμωῇσι γυναιξίν.

Hesiodus in Operibus, versu 278:

—— Εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν. VILL.

5 τὸ λεγόμενον. Ut Glossae Ἀγορεύειν respondeat interpretatio, restitue τὸ λέγειν. Conf. *Hesych.*

6 Ἄσχου. Forma adverbii Homero frequentissima.

7 Ἀγορὰ. Usus singulos ab Apollonio notatos habet Homerus: Est enim ἀγορὰ 1. ἐκκλησία *Il.* A. 305. *Il.* B. 808. 2. πλῆθος. *Il.* B. 95. 144. 3. τόπος. *Il.* A. 806. ubi vid. *Schol. Il.* Π. 387. & in formulis vulgaribus ἀγορήνδε καλέσασθαι —— ἀγείρεσθαι &c. de quibus vid. *Od.* B. 7. & *seq.* ibique *Eustath. p.* 1430. *v.* 30. 4. συνάθροισμα *Il.* Θ. 2. 489. Conf. *Hesych.* & *Etymol.*

8 Ἀγλαθείη. Sic non esset metathesis. At lege ἀγαλθείη; ut

ἈΓΥΡΙΣ. [1] συναγωγὴ, ἡ ἄθροισις εἰς ταυτό.

ἈΓΕΛΑΙΗΝ. [2] ἄφετον, ἀδάμασον.

Αὐτὰρ [3] Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην.

ἈΓΕΛΑΣΤΑ. ἢ γέλωτος ἄξια, ἀλλ' οἷον ἀγανακτήσεως.

Δεῦθ' [4] ἵνα ἔργ' ἀγελαστὰ ἰδὼν σὸν ἐπιεικτὰ ἴδηαι.

ἔνιοι δὲ, γέλωτος [5] ἄξια. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον.

ἈΓΚΥΛΟΜΗΤΕΩ. [6] ἐπὶ τοῦ Κρόνου, καθ' Ὅμηρον. τοῦ δυναμοῦσθαι περὶ τὰ ἀγκύλων καὶ σκολιῶν εὖ βουλεύεσθαι.

ἈΓΚΥΛΟΝ. [7] σκολιόν.

ἈΓΟΣ-

ut in vocem ἄγαλμα dixit: ἄγαλμα, πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Il. A. 23.

—— Ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.

In *Heſiodi Operibus* 335:

—— Ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν. VILL.

1 Ἄγυιεις. Dicitur quoque apud *Heſ.* ἀγαρρὶς & ἀγορρὶς. Ἄγυιεις eſt Æolicum pro ἀγορὰ. Od. Γ. 31:

Ἴξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυιάς τε καὶ ἕδρας.

Euripides in Iphigenia in Aulide 753:

Ἄγυιες Ἑλλάνων τρατιᾶς. VILL.

2 Ἀγελαίην. *Heſ.* explicat ἄφετον, νεμομένην, & alibi κεκινώδη. VILL.

3 Αὐτάρ. Il. Δ. 728. VILL.

4 Δεῦθ'. Od. Θ. 307. VILL.

5 Γέλωτος. Confundit hîc *Apollonius* duas diverſiſſimas lectiones. Alii legunt ἔργ' ἀγελαστὰ, opera riſum non moventia: quae eſt antiqua lectio ab *Euſtathio* ſervata & longe praeferenda. Hodie vero extat, ἔργα γελαστὰ, opera ridicula; quod nimiae eſſet in Vulcano ſemperlenitatis, ſi ſuum ipſe dedecus irrideret. At fortaſſe *Apollon.* per ἀγελαστὰ intelligit, valde ridicula; & ſic eſſet *alpha* intenſivum. VILL.

6 Ἀγκυλομήτεω. Apud *Heſiodum* ſic vocatur Prometheus in *Operib. verſu* 48:

Ὅτι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης. VILL.

Il. B. 205:

—— Εἷς κοίρανος ἔστω Εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Σκῆπτρον. &c.

Conf. ibi *Schol.*

7 Ἀγκύλον. Il. Z. 39. ἀγκύλον ἄρμα. Dicitur & ἀγκλὸν, teſte *Heſ.* VILL. Quamvis, quod hic ἀγκύλον dicit, ipſe Poëta, alio loco interpretetur κάμπυ-

λον

ΑΓΟΣΤΟΝ. ἀϛχῶνα. τὸ ὑγιὲς [1], τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν, ἢ βραχιόνων. τούτοις γὰρ τοῖς μέρεσι προσαγόμεθα πρὸς ἑαυτούς, ὃ ἐὰν βουλώμεθα. διό φησι·

—— —— Ἕλε [2] γαῖαν ἀγοσῷ.

τοῦτο [3] τὸ μέρος, οἱονεὶ ὁ ἀϛχών, ὁ ἄγων· ΓΚ πρὸς τὸ Γ συγγένειαν ἔχοντος. ἄλλοι Ὦ, ἀγοσὶς, ἀϛχών. ἀφ' ὃ καὶ τὸ ἄγαν ὀσώδης εἶναι.

ΑΓΑΑΣΘΑΙ. ἐπὶ μὲν τοῦ θαυμάζειν·

Ὡς [4] σὲ γύναι ἄγαμαί τε, τέθηπά τε, δείδιά τ' αἰνῶς.

ἐπὶ

λεν ἅρμα *Il.* E. 237.; tamen alio ſenſu noſtrum locum accepit *Schol.* ad *Il.* B. 205. Δηλοῖ δὲ τὸ ἀϊσχύλον καὶ τῷ Ποιητῇ —— τὸ ἰσχυρὸν, ὡς τὸ ἀϊσχύλον ἅρμα. *Etymol.* autem, qui laudati *Scholiaſtae* obſervationem in Lexicon ſuum totam transtulit, alterum etiam habet antiqui Poëtae locum, quem in illis quidem, quae nunc habemus, Commentariis, fruſtra quaeras, Ἀϊσχύλον —— τὸ ἰσχυρὸν, ὡς ἐν τῷ Ἀϊσχύλα δ' ἅρματ' ἔδυνεν, ὡς εὗρον ἐν ὑπομνήμασιν Ἰλιάδος.

1 Ὑγιές. Nihil certe minus ſanum quam illud ὑγιές. Legendum τὸ ἀγὶς, quod ab *Heſ.* quemadmodum & ab *Apollonio* definitur: τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ βραχιόνων. Apud eumdem ἄγος ſignificat τὸ ἀϊσχῶνα. VILL. Praeſtiterit forte & in *Heſych.* & in *Apollon.* legere τὸ εὔαγις· *pars intra manus & brachia, maxime flexilis.* Juvat *Euſtath. p.* 854. *v.* 23. ubi de hac eadem forma ἄγοσον exponens Κρεῖττον γδ, inquit, φασὶ τὸν δράκα ἄτω νοεῖν, ἔνθα προσάγονται τὰ ὀσᾶ τῶν δακτύλων. Juvant etiam *Heſych.* & ipſe Noſter, cum nomen ductum eſſe indicant, ab ἄγειν. In *Etymol. p.* 12. *v.* 29. nunc quidem editur Ἄϊσχων, ὁ ἄγαν ὀσώδης τόπος &c. ſed poſtliminii quaſi jure reſtituenda eſt vera gloſſa Ἄγος, ἀϊσχὼν, ὁ ἄγαν ὀσώδης τόπος.

2 Ἕλε. Il. Λ. 425. VILL.

3 Τοῦτο τὸ μέρος —— ἔχοντος. Facile legendum eſſe largieris: Τοῦτο τὸ μέρος ὁ ἀϊσχὼν, οἱονεὶ ὁ ἄγων, ΓΚ πρὸς τὸ Γ συγγένειαν ἔχοντος. Nihil certe aliud voluit Grammaticus, niſi ἀϊσχὼν dici pro ἄγων, quod ſaepe Κ & Γ conjunguntur. Οἷον, οἱονεὶ ſaepe corrupta ſunt, vel alieno loco poſita; Vid. Noſter v. Ἀβρομοι & v. Ἀγανόφρων.

4 Ὡς σέ. Od. Z. 168. VILL.

5 Ἐξέ-

ἐπὶ ᾗ ἔ φθονεῖν.

[1] Ἐξείπω, ᾗ μήτι [2] κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος.
ἐπὶ ᾗ ἔ ζηλῶν.
Ὡς [3] δ' αὖ νῦν μοι ἀγάασθε [4] θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.

Ἄγη. θάμβος, ᾗ κατάπληξις.

—— —— Ἄγη [5] μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἔμοιγε
Ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὡς ἐθέλοιεν.

ἈΓΑΠΑΖΌΜΕΝΟΙ. [6] ἀγαπῶσαι.

—— Κύνεον [7] ἀγαπαζόμεναι. ——

ἈΓΑΠΑΖΌΜΕΘΑ. Ἡλιόδωρος, ἄγαν προσεχείμεθα.

Ἀλλ' [8] ὅτε [9] δὴ πάντες ἀγαπαζόμεθ' ἐξερέοντες.

ἈΓΑΡΡΌΟΣ. [10] ἄγαν ῥοώδης.
ἈΓΚΑΖΟΝΤΟ. ταῖς [11] ἀγκάλαις.

Ἦ

1 Ἐξείπω Il. Ξ. 111. VILL.
2 Ἐξείπω, καὶ μήτι. Ante legitur:
Ἔσχυς ἀνὴρ· ἢ δηθὰ ματεύσομαι, αἴ κ' ἐθέλῃσι
Ἐξείπω, καὶ μήτι .... —— Pro ἐξείπω in impreſſis hodie legitur, πείθεσθαι; quae lectionis varietas eſt ſedulo notanda. Sic Il. I. 61:
Ἐξείπω, ᾗ πάντα διίξομαι· ἠδέ κε τίς μοι
Μῦθον ἀτιμήσῃ. —— VILL.
3 Ὡς δ'. Od. E. 129. VILL.
4 Ἀγάασθε. Lege ἄγησθε, ob metrum. VILL.
5 Ἄγη. Od. Γ. 227. VILL.
6 Ἀγαπαζόμβοι. Lege ἀγαπαζόμεναι. VILL.
7 Κύνεον. Od. P. 35. VILL.
8 Ἀλλ' Od. K. 249. VILL.
9 Ἀλλ' ὅτε. Sic legitur verſus apud *Homerum*:
Ἀλλ' ὅτε δή μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες.
Nota diſcrimen. VILL. Ejusdem loci tertiam varietatem habet *Schol.* ἀγαζόμεθα, ὀργιζόμεθα.
10 Ἀγάρροος. Vid. *Il. B.* 845. & conf. *Heſych.*
11 Ταῖς ἀγκάλαις. Omiſſum verbum. Adde προσελάμβανον,

— Ἦ ῥ' ἀπὸ [1] χθονὸς ἀγκάζοντο
Ὕψι μάλα μεγάλως. —

καί·

Ἀγκὰς [2] ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ σιδαρῆσι.

καί·

Ἦ ῥὰ [3], καὶ ἀγκὰς ἔμαρψε Κρόνος παῖς ἠὺν ὠλέσσαι
κοίτην.

Ἔθεν καὶ τὰς ἀγκάλας, ἀγκαλίδας λέγομεν·

— Ἐν [4] ἀγκαλίδεσσι τιθήνης.

καὶ τὸ φορτίον τῶν ξύλων, ἀγκαλὶς λέγεται καθ' ὅλην ἡμετέραν συνήθειαν.

Ἄγχι σχὼν [5] κεφαλήν. ἔγγυς ἔχων τὴν κεφαλήν.
Ἀγανόφρων. [6] οἷον [7] σωφρονικός. ἄγαν αἰνόφρων τις ὤν;

ut habet. *Heſ.* Vill. Huic malo mox aliud remedium afferre conabor.

1 Ἦ ῥ'. Il. P. 722. Οἱ δ' ἄρα νιφὴν, pro ἦ ῥ'. Vill. Nos quidem in eam deducti ſumus opinionem, ut verborum Homericorum initium, inde demum a praepoſitione ἀπὸ, repetendum eſſe, in praecedente vero Ἦ ῥ' verbum latere credamus, pro quo προσλαμβάνων noſtro reſtituendum cenſuit cl. Editor. Ἀγκάζοντο, ταῖς ἀγκάλαις ἤροντο.

— Ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο.

2 Ἀγκὰς. Il. Ψ. 711. Vill.

3 Ἦ ῥά. Il. Ξ. 346. Vill.

4 Ἐν. Il. Φ. 503. Vill.

5 Ἄγχι χών. Hunc verſum de Platone uſurpabat Diogenes: nam, referente *Diogene Laertio*, cum ei exprobatum eſſet quod Platone non petente, ipſe peteret; Ille quoque, inquit, petit; ſed:

Ἄγχι χὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πεύθοιαθ' οἱ ἄλλοι. Od. Λ. 157. Vill.

6 Ἀγανόφρων. V. Il Υ. 467.

7 Οἷον σωφρονικὸς, ἄγαν αἰνόφρων. Malim legere, una voce tranſpoſita: Ἀγανόφρων. σωφρονικὸς, οἷον ἄγαν αἰνόφρων.

1 Ἐν.

ἀν, ἄγαν αἰνετός.

ΑΓΚΩΓΝΑΙ. ἀγκάλαι.

—— Ἐν [1] ἀγκοίνῃσιν ἰαύειν.

οἱ ἢ νεώτεροι καὶ τὰς ἀγκύρας ὕτως λέγουσι.

ΑΓΧΗΣΤΙΝΑΙ. συνεχεῖς καὶ σύνεγγυς ἀλλήλων, οἷον ἀλλεπάλληλαι.

Αἱ [2] μέν τ' ἀγχησῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται.

καὶ ἀρσενικῶς.

—— Οἱ δ' [3] ἀγχησῖνοι [4] ἔπιπτον
Νεκροὶ ὁμῶς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν. ——

παρῆκται ἢ ἡ λέξις ἀφ' ὃ τὸ ἄγχι καὶ ἀγχῦ, ἅπερ συνήθως ἐπὶ τῶν σύνεγγυς τίθησιν.

ΑΓΡΙΟΝ ΑΙΓΑ. [5] αἴγαγρον.

Εὐ-

1 Ἐν. Od. Λ. 260. VILL. In Editis tamen pro Ἰαόειν rectius exhibetur Ἰαῦσαι.

2 Αἱ μέν. Il. E. 141. VILL.

3 Οἱ δ'. Il. P. 361. Ubi paulo aliter. VILL. Legitur ſcilicet:

—— Αἵματι καὶ χθὼν
Δεύετο πορφυρίῳ. τοὶ δ' ἀγχησῖνοι ἔπιπτον
Νεκροὶ ὁμῶς Τρώων καὶ ὑπερμενίων ἐπικούρων.

ubi τοὶ ex more Homerico unice verum eſt. Vid. excurſus noſter ad v. Ἀγλαΐας.

4 Ἀγχησῖνοι. Nullam facile formam dixeris, in qua ſcribenda tanto opere varient Grammatici & *Codd. Miſti*. *Scholiaſten* enim *Homeri*, *Heſych.*, *Suid.* & *Etymol.*, comparando intelliges Ἀγχισῖνος ſcribi, Ἀγχισῆνος, Ἀγχησῖνος & Ἀγχησῆνος. Ex quibus qui primam praeferunt formam, & a ſuperlativo Ἄγχιστος derivatam eſſe diſputant, ab analogia linguae proxime abeſſe videntur. Conf. *Interpp.* ad *Heſych.* V. Ἀγχισῖναι.

5 Αἴγαγρον. *Bocharto* αἴγαγρος eſt caprae ferae certa ſpecies, & quidem ibex, idem docet αἴγαγρον, vél, ut quidam

Εὑρὼν [1] ἢ ἔλαφον κεραὶν. ἢ ἄγελον αἰγὰς

ΑΓΧΙΜΟΛΟΝ. ἐπὶ μὴν ᾗ μετ' ὀλίγον·

Ἀγχίμολον [2] ᾗ μετ' αὐτὰς [3] ἐδήσατ' Ὀδυσεύς.

καί·

Ἀγχίμολον [4] ᾗ σύες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοί.

ἐπὶ ᾗ δ' σύνεγγυς τόπῳ·

Τὸν [5] δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφεάσατο κήρυξ.

ΑΓΧΙΒΑΘΗΣ. ἡ ἀγχοῦ τῆς γῆς βαθεῖα·

Ἀγχιβαθὴς [6] ᾗ θάλασσα· καὶ ὅπως ἐστὶ πόδεσσι

Στῆμεναι. — —

ΑΓΑΝΝΙΦΟΣ. ἄγαν χιονώδης. ὅτ' ἂν ᾖ, Ὄλυμπος ἀγάννιφος, ἀπὸ τῶν κάτω μερῶν [7] τροπικῶς καὶ

dam legunt, αἰγαξεγὴ, non esse *Oppiano* nomen generale ad omnes capras silvestres, sed restrictum ad certam speciem. De *Ægagro* haec scribit *Oppianus* L. II. Κυνὶω.

Εἰ δέ τις αἰγάγρου κηρὸν κίεν ὀβριμόθυμον,
Σωὸς ἐξέκλεισεν ἑδὼς, πτοιῆς τε ἁλούλης VILL. Conf. Noster v. Ἄγρειον αἰχμητήν.

1 Εὑρὼν. Il. Γ. 24. VILL.

2 Ἀγχίμολον δέ. Od. P. 336. VILL.

3 Αὐτὰς &c. Sic restituendus versus:

Ἀγχίμολον ᾗ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ'
Ὀδυσσεύς. VILL. Ubi miror formam patrium Graecam ἐδύσετο. locum tandiu occupasse ᾗ ἐδύσετο, vel ἐδύσατο. Hujusmodi corruptelas & saepe alibi offendimus, & his praesertim *Apollonii Rhod.* locis, II. 749. 826. 1064. IV. 460. in quibus omnibus Aristi, qui vulgo dicitur, primi formae temere cum aliis sunt permutatae.

4 Ἀγχίμολον δέ. Od. Ξ. 410. VILL.

5 Τὸν δ'. Il. Ω. 352. VILL.

6 Ἀγχιβαθής. Od. E. 413. VILL.

7 Ἀπὸ τῶν κάτω μερῶν. Sententiam *Apollonii* sic explicat *Schol.*

κ᾽ συνεκδοχλῶ νοεῖται· ἐπὶ τὰ ἐν ᾧ .. ἡ α᾽ μέρη ϗ ὅρος ἀδαμῶς διωρίζετο γᾶν περὶ αὐτῶν.

Οὔλυμπόν [2] δ᾽ ἔθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι· ἄτ᾽ ἀνέμοισι τινάσσεται, οὐδέ ποτ᾽ ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ᾽ αἴθρη
Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ᾽ ἐπιδέδρομε αἴγλη.

ἌΓΩΝ. ὁ τόπος εἰς ὃν συνάγονται.

Καὶ [3] ῥ᾽ ὅπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μνήεσκον. καί·

—— Αὐτόματοι [4] θεῖον δύσονται [5] ἀγῶνα.

τὰ

Schol. ad Il. A. 420., Ἀγάστιφοι ἢ λίαν στιφόμενον τὰ ὑπὸ τοῖς νέφεσι μέρη. τὰ γὰρ ἄκρα ϗ ὄλυμπα, ὡς ὑπερφερῆ καὶ ὑπερτεθῆ, ὅτε νίφεται, ὅτε καταμβρεῖται καθ᾽ αὑτὸν ἢ Ποικίλῳ λέγοντος.

Οὔλυμπόν δ᾽ ἔθι &c. VILL. *in Append.*

1 Ἐν ᾧ . . . α. Desunt ultimae litterae; solum supereſt *alpha*. Legendum puto, ἐνθα, quod eſt compendium uſitatiſſimum pro ἐνθάδια, coeleſtia. VILL. Acute & vere! ſed affecta etiam & corrupta ſunt reliqua, quibus veram mihi videor lectionem reſtituere poſſe: Ὅτ᾽ ἄν ἢ Ὀλυμπος ἀγάστιφος, ἀπὸ τῶν κάτω μερῶν, τοπικῶς καὶ συνεκδοχλῶ λεγόμενα, ἐπεὶ τὰ ἐνθάδια μέρη ϗ ὅρος ἀδαμῶς χωρίζει (lic. ὁ ποιητὴς) λέγων περὶ αὐτῶν.

Οὔλυμπόν δ᾽ &c.

Laudatus modo *Schol.* ad *Il. A.* 420. τὰ γὰρ ἄκρα ϗ Ὀλύμπου .... ὅτε νίφεται, ὅτε καταμβρεῖται, κατ᾽ αὐτὸν ϗ Ποιητὴν λέγοντος.

Οὔλυμπόν δ᾽ &c.

2 Οὔλυμπόν. Od. ζ. 42. VILL.

3 Καὶ ῥ᾽. Il. τ. 42. VILL.

4 Αὐτόματοι. Il. Σ. 376. VILL. In editis exemplaribus pro δύσονται Ionica exhibetur forma δυσαίατο i. e. δύσαιντο; ſed Noſtri lectionem *Codd.*, *Euſtath.* & *Schol.* tuentur. V. *Barnes ad l. l.*

5 Ἀγῶνα. Sic templa deorum vocata fuiſſe exiſtimat *Anna Daciera*, quod ſtatuis deorum replerentur. VILL.

τὸ ᾧ ἄθροισμα τ̃ συναγομθ́ων.

Λύτο [1] δ' ἀγών· λαοὶ ᾧ θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκεσθαι
Ἐσκιδναντ' ἰέναι. —— ——

ΑΓΕΙΝΕΟΝ. [2] ἦγον· τὸ ἀγινεῖν, ἄγειν. δυνήεις τε τρώγειν ἄγρωσιν μελιηδέα. ὁ ᾧ Ἀπίων, ἀπὸ τ ἐν ἀγροῖς γίνεσθαι· [3] ἢ ἀγρόεσθις, ἡ ἐν ἀγρεις ἐθισμθ́η. ὡδὲ γὰρ τῷ ποταμῷ αἱ τ Ναυσικάας ἡμίφανοι τὴν ἄγρωσιν ἐθίσαι.

ΑΓΡΑΤΑΟΙ. ἐπ' ἀγρῷ αὐλιζόμθ́οι·

Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι [4] πόρκες. ——

ΑΓΡΙ-

1 Λύτο. Il. Ω. 1. VILL.

2 Ἀγείνεον. Lege ἀγίνεον, ut eſt apud *Homer.* Il. Ω. 784.

Ἐπῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην.

Sed quid habet commune verbum ἀγινεῖν, pro quo forſan legendum ἀγινεῖ, quod extat Od. Ξ. 105. (nam ἀγινεῖν nusquam in *Homero*), quid habet inquam commune cum nomine ἄγρωσις? Mira hîc conſuſio & perturbatio librarii, qui, ut ſaepe Lexicographorum exſcriptoribus accidit, duo naturâ diverſiſſima inter ſe temere commiſcuit; itaque ut reſtituatur perverſus ordo, ſic legendum:

Ἀγίνεον. ἦγον· τὸ ἀγινεῖν, ἄγειν. *Id eſt*, Ἀγίνεον ſignificat ducebant; & ἀγινεῖν, ducere. Poſtea novus articulus conſtituendus eſt, & ſcribendum;

Ἄγρωσις. εἶδος βοτάνης. ὡς ἐπὶ τ̃ Od. Ζ. 90:

—— Πολαμὸν ᾧδὲ δυήεντα
Τρώγειν ἄγρωσιν μελιηδέα. ——

Id eſt, ἄγρωσις eſt genus herbae. Hanc gloſſam huc usque ex *Heſ.* mutuati ſumus. VILL.

3 Γίνεσθαι. Lege γίνεσθαι. *Theocr. Idyll.* 13. 41:

Καὶ θάλπουσα σέλινα, τὸ εἰλιπόδων ἄγρωσις.

Ubi ejus *Schol.* docet eam vocari ab agricolis ἀγρέαν. Ἄλλοι ᾧ, inquit, τὴν ἄγρωσιν φασὶν εἶναι βοτάνην πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασι κολλήζιδαν. VILL.

4 Ἄγραυλοι. Reſpicit Od. Κ. 410:

Ὡς δ' ὅτ' ἄγραυλοι πόρκες ἢὲ βόες ἀγελαῖαι.

Heſiod. in Theogonia 26:

—— Ποιμένες ἄγραυλοι,
κάκ' ἐλέγχεα. VILL.

1 Ἀγει-

Ἄγριον [1] αἰχμητήν. ἄγελον ἐν τῷ αἰχμάζειν, ὁ ἐστι μάχεσθαι. ὅτ' ἂν ᾖ λέγῃ ἄγελον αἶγα [2] τὴν αἴγαγρον σημαίνῃ. δηλοῖ ᾖ καὶ τὸ κύελον ἔνιοι, ὡς ἐπὶ τοῦ·

Ἄγελος [3], ἠδὲ Μέλας, τέτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς.

Ἀγρώσσων. οἷον ἀγρεύων.

Ἰχθῦς [4] ἀγρώσσων πυκινὰ πλεκὲ δίκτυα ἅλμῃ.

Ἄγρει. τοῦτο ἀντὶ τοῦ ἀκελευστικῶς λέγῃ, ἄγε·

Ἄγρῃ [5] νῦν μοι Ἀθηναίῃ ἀγελείῃ [6].

καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Ἄγρῃ [7] δὴ πῦρ κεῖον ἐνὶ μεγάροισι Μελανθοῦ.

καὶ πληθυντικῶς, ἀντὶ τοῦ ἄγετε·

Ἀγρεῖθ' [8], αἰ μὴ δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι.

Ἀγκλίνας. ἀνακλίνας, ὡς ἐπὶ τούτου·

Ἀγκλίνας [9] ᾖ [10], πεύθεν ᾖ σάκεα [11] χέθον ἑῶλοι ἑταῖροι.

1 Ἄγελον Αἰχμητὴν. Respexit *Grammaticus Il.* z. 97. conf. *Alb. ad Hesych. h. v.*

2 Ἄγελον αἶγα. Supra eandem hanc explicuit glossam p. 19.

3 Ἄγελος. Il. Ζ. 117. VILL.

4 Ἰχθῦς. Od. Ε. 53. VILL.

5 Ἄγρῃ. Il. Ε. 765. VILL.

6 Ἀγελείῃ. Lege ἐλιλείῃ. Pro τῶν μοι, lege μάν οἱ. VILL.

7 Ἄγρῃ. Od. Φ. 176. VILL.

8 Ἀγρεῖθ'. Od. Υ. 149. VILL.

9 Ἀγκλίνας. Il. Δ. 113. VILL.

10 Δέ. Tolle ᾖ, quo metro obstat. VILL.

11 Σάκεα. Sic habet quoque *Hes.* qui eumdem versum laudat. Hodie apud *Homerum* legitur σάκη. Sed duo Lexicographi antiquam lectionem sequentes, retinuerunt *synecphonesin*, sive *synizesin* in σάκεα; ut optime annotavit *Alberti*. VILL.

τάσσεται ἢ κῆ ἐπὶ ϝ ἀνοίξας, ὡς ἐν τῇ μνησηροφονίᾳ.

— Ὃς [1] θαλάμοιο θύρας πυκινὰς [2] ἀραρυίας
Κάλλιπεν ἀγκλίνας· τῶ ἢ σκότῳ [3] ἦεν ἀμείνων.

ΑΓΕΛΕΙΗΝ. [4] λείας ἄγεσαν, οἱ ἢ, λάφυρα. ἔνιοι ἢ, ἄγεσα [5] τὰς ἐπὶ πόλεμον ὄχλας. βέλτιον ἢ τὸ πρότερον.

ΑΓΑΛΜΑ. πᾶν ἐφ' ᾧ τίς ἀγάλλεται, καὶ οὐχὶ τὸ ξόανον, [6] φησὶ γοῦν ἐν μὲν Ἰλιάδι·

— Βα-

1 Ὃς. Od. x. 156. VILL.

2 Ὃς θαλάμοιο. Hodie ſic legitur verſus:

— Ὃς θαλάμοιο θύρῃσι πυκινῶς ἀραρυῖαν. VILL.

3 Σκότῳ. Conſtanter in *Homeri* editionibus legitur σκέπῳ, cui equidem noſtri illud σκότῳ cum *Villoiſ.* non praetulerim. Telemachus, patri Ulyſſi procos aggreſſuro arma ex thalamo petens, januam thalami reliquerat apertam: Melanthius igitur, cum hoc forte obſervaſſet, ex eodem thalamo procis quoque arma petiit. Quod cum Ulyſſes mulierum dolo factum eſſe ſuſpicaretur, candide Telemachus profitetur culpam ſuam:

Ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τάδε γ' ἤμβροτον, οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος, ὃς θαλαμοῖο θύρῃσι πυκινῶς ἀραρυίας
Κάλλιπον ἀγκλίνας. τῶν ἦ σκοτὸς ἦεν ἀμείνων.

4 Ἀγελείῃ &c. Reſpicit Il. E. 763. . . . Ἀθηναίῃ ἀγελείῃ. Conf. *Schol. Barnes* & *Clarke* ad *Il.* Δ. 128. *Alb. ad Heſych. v.* Ἀγελείης.

5 Ἄγεσα. Lege ἄγεσαν. Eſt Minervae epithetum. In *Herculis ſcuto* 197:

— Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη
Τελογένεια. VILL.

6 Ἄγαλμα, ut optime annotavit doctiſſimus *Ruhnkenius* ad *Timaeum*, eſt proprie nitidum reddere; ſic aliquid exornare, ut oculos gratâ ſui ſpecie exhilaret. Hinc ἄγαλμα, quidquid exornat; quoniam vero ſtatuae praecipuum faciebant ornamentum, ἄγαλμα proprie de his uſurpari coeptum eſt; ſed nondum tempore *Homeri* hoc ſenſu accipiebatur. VILL.

1 Βα-

—— Βασιλῆϊ [1] ἣ κεῖται ἄγαλμα·

Ἀμφότερον, κόσμῳ θ' ἵππῳ, ἐλατῆϊ τε κύδει·

ἐν Ὀδυσσείᾳ δέ·

Ἀσκήσας [2], ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχαροίατ' ἰδοῦσα,

καὶ πληθυντικῶς·

Πολλὰ [3] δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε.

ΑΓΕΙΡΟΜΕΝ. [4] συναθροίσομεν·

Ἐς δ' [5] ἑρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν. ——

ΑΓΑΤΟΝ. [6] καλὸν, ἐπιφανὲς, θαυμάσιον. ὁ ἢ Ἀπίων, καλὸς [7], σεμνός· ἀπὸ τ῀ πολλαχῶς γαίειν, ὅ ἐστι γανυμᾶν. ποτὲ ἢ σημαίνει καὶ ἔθνος ἠμαλικῶς οὕτω λεγόμενον·

—— —— καὶ [8] Ἀγαυῶν ἱππημολγῶν,

καὶ ἐπὶ τ῀ ἄγαν καλοῦ·

Ἡὼς

1 Βασιλῆϊ. Il. Δ. 144. VILL.

2 Ἀσκήσας. Od. Γ. 438. VILL. Nunc quidem edi ſolet κιχάσιο, quod & *Euſtath.* habet.

3 Πολλά. Od. Γ. 274. VILL.

4 Συναθροίσομεν. Lege συναγείρωμεν in gloſsâ, ut *Schol.* & *Heſ.* qui habet ἀθροίσωμεν. Per licentiam enim poëticam Ω in O vertitur in voce ἀγείρομεν, ut ſupra vidimus in ἀβροτάξομεν. Eodem ſenſu dixit *Heſiod.* in *Operibus* verſu 650:

—— Πολὺν οὐκ λαὸν ἄγειρεν. VILL. Conf. quae ſupra dicta ſunt ad voc. Ἀβροτάξωμεν.

5 Ἐς δ'. Il. Λ. 142. VILL.

6 Ἄγαυόν. Spectat gloſſa vel *H.* Δ. 534. vel *Il.* Ε. 625. ubi vid. *Schol.*

7 Καλός. Lege Καλὸν, σεμνόν. *Heſiod.* in *Theog.* v. 462:

—— Ἵνα μή τις ἀγαυῶν ἀθεμι-
στεύῃσιν VILL.

8 Καὶ. Il. N. 5. VILL.

Ἠὼς [1] δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο.

ΑΓΥΙΑΙ. αἱ ὁδοὶ, ἀπὸ Ξ δι' αὐτῶν ἄγειν, ὅ ἐστι [2] πο....εσθαι καθ' ὅ φησι.

Λαοδίκῃ [3] ἐτάγησα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστῃ.

ἀντὶ Ξ, πρὸς Λαοδίκῃ [4] πορευομένῃ.

ΑΓΓΕΛΙΗΝ. ἀγγελίαν.

Ἀγγελίῃ [5] τινά τοι γαιήοχε κυανοχαῖτα
Ἦλθον δεῦρο φέρουσα ὑφ' Διὸς αἰγιόχοιο.

καί.

—— —— Ἢ [6] μάλα λυγρῆς
Πάσεαι ἀγγελίης. —— ——

ποτὲ ᾗ, ἀντὶ Ξ [7] ἄγγελος.

Ἔνθ' [8] αὖτ' ἀγγελίῃ ἐπὶ Τυδῆ σεῖλαν Ἀχαιοί.

ἀντὶ Ξ Τ Τυδέα ἄγγελον ἀπέσειλαν. καὶ

Σεῦ [9] ἕνεκ' ἀγγελίης. —— ——

Ζηνόδοτος ᾗ τοῦτο ἀγνοήσας μεταγράφει.

Ἧς

1 Ἠὼς. Od. E. 1. VILL.

2 Πο....εσθαι. Aliquot litterae desunt. Lege πορεύεσθαι cum *Hes.* qui eamdem etymologiam eumdemque versûs *Homerici* sensum affert. VILL.

3 Λαοδίκῃ. Il. Z. 252. VILL.

4 Πορευομένῃ. Lege πορευομένῃ VILL. Confirmat hanc emendationem *Schol. ad l. l. Id. in Append.*

5 Ἀγγελίῃ. Il. Ω. 174. VILL.

6 Ἢ μάλα. Il. Ω. 19. VILL.

7 Ἄγγελος. Solent vulgo Grammatici & Lexicographi formas nobis obtrudere parum Graecas Ἀγγελίας —— ίω, Ἀγγελίης —— ίω & nomen etiam foeminimum Ἀγγελίη pro L. nuncio atque legato accipere, quorum errorem peculiari excursu excutiemus.

8 Ἔνθ'. Il. Δ. 384. VILL.

9 Σεῦ. Il. Γ. 206. VILL.

1 Μὴ

Ἧς ἕνεκ' ἀγλελίης. —— ——

ΑΓΗΝΩΡ. ἤτοι ἄγαν ἀνδρεῖος, ὃ ἠνορέας ἐγκειμένης ἢ ἔστ' ἂν αὐθάδης καὶ ὑβριστής.

Μὴ [1] ἔφελες λίασθαι ἀμύμονα Πηλείωνα
Μυρία δῶρα διδάς· ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως,

καί.

Οὐ [2] θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσῃ [3] θυμὸς ἀγήνωρ
Νεικείην [4] βασιλῆας, —— ——

καὶ ἡ ἀγηνορία ἢ ὡς λαωπλησίως, ἤτοι ἄγαν ἀνδρία [5], ἢ αὐθάδεια· ὡς καὶ ἐπὶ Γ.

Νῦν [6] αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας,

ἔστ' ἂν δ' ἐπὶ Γ λέοντος λέγῃ.

—— Ἀγήν

1 Μὴ ὄφελες. Il. I. 694. VILL. ὁ δ' ἀγήνωρ, ἐστὶ καὶ ἄλλως. Verillimam hanc lectionem tam conſtanter habent omnes libri editi, ut ne interpretum quidem unus ullam notaverit varietatem; quam exhibent tamen *Scholia antiqua* a *Conr. Horneio* edita Γ. καὶ αὐτὸς, τὸ δὲ ἄλλως ἀντὶ Γ φύσει. Donis & precibus Graecorum alenda eſſe non videbatur Achillis ſuperbia, erat enim ille etiam ἄγαν inſolens, i. e. ipſo ingenio & φύσει. Hanc vim Γ ἄλλως non nemo forte in margine explicuit per τὸ αὐτὸς, quae interpretatio quanto rectius mentem Poëtae explicabat, quantoque commodius locum in ipſo verſu invenire poterat, tanto facilius variae lectionis locum coepit obtinere.

2 Οὐ θήν. Il. B. 276. VILL.

3 Ἀνήσῃ. Lege ἀνήσει. VILL.

4 Νεικείην. In *Homero* legitur νεικείειν. VILL.

5 Ἀνδρία. Lege ἀνδρεία. Quamvis non ſim neſcius plurima vocabula per EI & per *iota* ſimplex aequaliter ſcripta reperiri; ſed haec, ut pleraque menda, ex affinitate pronunciationis defluxerunt. VILL.

6 Νῦν. Il. I. 696. VILL.

1 Ἀγη-

—— —— Ἀγνοείη [1] δέ μιν ἔκτα
Ταρφέα τε στρέφεται στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων.

καταχρηστικῶς λέγεται.

ἈΓΡΟΝΟΜΟΙ. πρὸς διάφορον τόνον καὶ σημασίαν. καὶ ἅπαξ εἰρῆται ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Ἀγρονόμοι [2] παίζουσι. γένηθε δ' ἄρα Φρένα λητώ.

ἐπὶ τῶν Νυμφῶν. τὰς μὲν ὄρη παρεχάτης ἐξυτονουμένης, ἀκόντας αἱ ἐν ἀγροῖς οἰονόμους· τὰς δὲ δευτέρας, αἱ ἐν ἀγροῖς νεμόμεναι.

ἈΓΡΟΤΑΙ. θηρευταί·

—— —— Οἵσί [3] τε τέκνα
Ἀγρόται [4] ἐξείλοντο. —— ——

ἈΓΑΝΟΙΣ. [5] ἄγαν αἰνετοῖς, ὑποσηνέσι.

ἈΓΑ-

1 Ἀγνοείη. Il. M. 46. VILL.

2 Ἀγρονόμοι. Od. Z. 106. VILL. Paulo aliter, atque a noſtro laudatur, hic verſiculus edi ſolet:

Ἀγρονόμοι παίζουσι, γένηθε δέ τε φρένα λητώ.

Neque negari poteſt ἄρα huic loco optime convenire, nobisque Dianam exhibere publicae laetitiae *cauſſa* gaudentem; ſed habet etiam, quo ſe tueatur alterum illud δέ τε, quod in ſuis etiam *Codd.* legiſſe videtur *Demetr. de Eloc.* §. 129. & quo Lector ad Dianae gaudium, tanquam ad eximium aliquod communis hilaritatis faſtigium evehitur: Particulam enim ἄρα effectum cauſſae, & δέ τε majus aliquid minori nectere inter omnes ſatis conſtat. V. Vir graece doctiſſimus *Hoogev. Doctrin. Particul.* p. 116. *ſqq.* p. 1145 & 1149.

3 Οἵσι. Od. Π. 217. VILL.

4 Ἀγρόται. Male in mſ. ἀγρώτω. Hoc verbo utitur Æſchylus in Perſis 1007:

Βιβᾶσι γὰρ οἵπερ ἀγρόται στρατῷ,
Βιβῶσιν, οἳ οἳ, ταῦνυκοι.

ubi Schol. innuit alteram fuiſſe lectionem, ſcilicet ἀκρόται pro ἀγρόται. VILL.

5 Ἀγανοῖς. Et alibi hac forma utitur Poëta & *Il. B.* 164. ubi v. *Schol.*

ἈΓΑΝΟΦΡΟΣΥΝΗ. ἡ τῶν φρενῶν πεφυσημένα.

Σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.

ἈΓΕΡΩΧΟΙ. ἡ μὲν καθ' ἡμᾶς συνήθεια τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ ψόγου ταύτῃ τάσσει. τοὺς γὰρ αὐθάδεις καὶ ἀπαιδεύτους, ἀγερώχους [2] λέγει. ὁ δὲ Ὁμηρος, τοὺς ἄγαν ἐντίμους, ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἐπὶ [3] τὸ γέρως ὀχεῖσθαι.

Ὡς [4] αὐθις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων.

ἐμεσίως δὲ καὶ ὅταν.

Ἐκ [5] Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων.

ἈΓΑΚΛΥΤΑ. [6] ἄγαν ὀνομαστά. ὡς καὶ ὁ Ἡλιόδωρος

ἈΓΡΟ-

1 Σή τ'. Od. Λ. 202. VILL.

2 Λέγει. Corrigit Cl. *Villoiſ.* λέγομεν. Offendebat enim ipſum ἡ συνήθεια λέγει, „ tanquam durius fortaſſe & „ inſolens dicendi genus" ſed de hac eadem forma *Etymol. p.* 7. *v. ult.* ἡ μὲν δὴ συνήθεια τὴν λέξιν ἐπὶ ψόγου (recte Cl. *Vill. in Append.* ex Noſtro corrigit ἐπὶ ψόγῳ) τάσσει, τοὺς αὐθάδεις καὶ ἀπαιδεύτους ἀγερώχους λέγουσα. Quin obliteratum equidem hoc loquendi genus cenſuerim in *Demetr. de Eloc.* § 91. Compoſita nomina eſſe debent ἐοικότα τοῖς ὑπὸ τῆς ἀληθείας συγκειμένοις· καθόλου δὲ ταύτῃ καιόντα ποιοῦμαι πάσης ὁμοιότητος, νομοθέτας λέγουσαν καὶ ἀρχιτέκτονας &c. Aut fallor vehementer, aut *Demetr.* ſcripſit συνηθείας. *Uſus* enim eſt:

Quem penes arbitrium eſt & jus & norma loquendi.

3 Ἐπὶ τὸ γέρως. Lege ἐπὶ τοῦ γέρως. Nam ὀχεῖσθαι genitivum flagitat cum praepoſitione ἐπί. Sic dicitur apud Platonem, Ἐπ' ἐλπίδων, ſeu ἐπ' ἐλπίδι ὀχεῖσθαι. Mallem deducere à γέρας ἔχειν, quam ab ἐπὶ τοῦ γέρως ὀχεῖσθαι. VILL.

4 Ὡς. Il. Γ. 36. VILL.

5 Ἐκ. Il. B. 654. VILL.

6 Ἀγάκλυτα. V. *Od.* Γ. 388. ibique *Schol.* & *Heſych.* cui temere Cl. *Kuſterus* pro Ἀγάκλυτα reddendum cenſebat Ἀγάκλειτα.

1 Ἀγερ-

Ἀγροτέρας. [1] ὁ συγκεκλιτικῶς εἴρηκεν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἀγελίας.

Ἠὲ [2] μετ' ἀγροτέρας ἐλάφοιο· κέλεται δέ ἑ γαστήρ.

Ἀγλαοκάρποι. καλλίκαρποι.

Ὄγχναι [3] καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι.

Ἀγαπήνορα. [4] τὸ ἀγαπῶντα τὴν ἀνδρείαν, ὅ ἐστι, τὴν ἀνδρείαν. ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα. ἢ τὸ ἀγαπωμένου ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν. [5]

Ἀγνυμενάων. συντελουμένων.

—— Νηῶν [6] θ' ἅμα ἀγνυμενάων.

Ἄγρην. θήραν.

Καὶ [7] δὴ ἄγρῃσιν ἐφέπεσκον ἀληθεύσῃς ἀνάγκῃ.

Ἀγνοιήσασα.

Ἄνδρ' [8] ἀγνοιήσασα. ——

εἰς

1 Ἀγροτέρας. Sic *Hesiod. in Herculis scuto*, 407:

Αἰγὸς ὀρεσσινόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο. VILL.

2 Ἠὲ μετ'. Od. Z. 133. VILL.

3 Ὄγχναι. Od. H. 115. VILL.

4 Ἀγαπήνορα. Lege ἀγαπήνορας. Addit *Hes.* hanc vocem a quibusdam reddi per φιλόξενον. Et sic explicari posset hoc *Homericum* Il. O. 392:

Τόφρ' ὄγ' ἐπὶ κλισίῃ ἀγαπήνορι Εὐρυπύλοιο

Ἧστο. —— VILL.

5 Τὸ ἀγαπ. ὑπ. τῶν ἀνδρῶν. *Etymol.* v. Ἀγαπήνωρ p. 6. ὁ ἀγαπώμενος ὑπὸ τῶν ἀνδρώπων; voluit fine dubio ἀνδρῶν nec satis sanus videtur *Hesych.* v. Ἀγάνωρ, ὑπὸ τῆς ἀνδρείας ἀγαπώμενος. Restitui non incommode posset: Ἀγαπήνωρ, ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν &c. Conf. *Schol.* ad *Od. H.* 170. & *Hesych.* v. Ἀγαπήνωρ.

6 Νηῶν. Od. K. 123. VILL.

7 Καὶ δή. Od. Ω. 330. VILL.

8 Ἄνδρ'. Od. Υ. 15. VILL.

1 Εἰς

εἰς [1] τὸ ἀγνοούμενον ἰδοῦσα.

ἈΓΑΙΟΜΈΝΟΥ. [2] καταπλησσομένου.

Ὡς [3] ῥα ξ' ἔνδον ὑλάκτεῦ ἀγαιομένω κακὰ ἔργα.

ἈΓΚΥΛΟΧΕΙΛΑΙ. ἀγκύλα χείλη ἔχοντες.

Φῆναι [4] ἢ αἰγυπτιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχείλαι.

ἈΓΑΙΟΜΈΝΟΥ. [5] ἐξηγνόου.

Ἄλλοτε [6] δ' ἀγνώσασκε κακὰ χροὶ εἵματ' ἔχουσα.

ἐν τῇ Ψ τῆς Ὀδυσσείας, ἐπὶ τῆς Πηνελόπης.

ἈΓΝΟΪ́ΗΣΕΝ. [7] ἄγνοια [8].

Ἡέ

1 Εἰς τὸ. Lege εἰς τὸ, pro εἰς τό. VILL. Melius *Schol.* sine praepositione ἀγνοούμενον ἰδοῦσα. *Id. in Append.*

2 Ἀγαιομένω. Sic *Hesiod.* in *Operibus*, 331:

Τῷ δύ τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται. —— VILL.

3 Ὡς. Od. υ. 16. VILL.

4 Φῆναι. Memoriâ lapsus *Apollonius* duo *Homeri* loca confundit & permiscet. Extat Od. x. 302, & Il. π. 428:

Οἱ δ', ὥς τ' αἰγυπτιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι.

Et Od. π. 217:

Φῆναι ἢ αἰγυπτιοὶ γαμψώνυχες, οἵσί τε τέτυκται. VILL.

5 Ἀγαιομένω. Hic erravit per negligentiam librarius, qui festinante calamo totum hunc corrupit locum. Lege pro ἀγαιομένω, ἀγνώσασκε; cum hoc sibi vocabulum enucleandum proponat, de eoque agatur in versu *Homerico* quem affert. Supra, ut vidimus, de ἀγαιομένω facta mentio. VILL.

6 Ἄλλοτε. Od. τ. 95. VILL.

7 Ἀγνοίησεν. Lege ἀγνοίησε. VILL.

8 Ἄγνοια. Aliquid hic deest. Legendum puto, ἐν ἀγνοίᾳ τιθείη. Ut *Hes.* habet: ἀγνοεῖν. Ἐν ἀγνοίᾳ τίθημι, sublatâ negatione, quemadmodum egregie praestitit *Heinsius*; cum antea corrupte legeretur, ἐν ἀγνοίᾳ μὴ τίθης ἰδών. VILL. In Apollonio equidem simpliciter legere malim ἀγνοησε. *Schol. ad Od.* Ω. 217. Ἀγνοίησε. ἀγνοήσῃ: in *Hesychio* autem, si vel maxime ad veritatem proxime accessisse *Heinsium* statuas, pro τίθημι tamen legendum erit τίθεμεν. Sed

pro-

Ἠέ [1] κεν ἀγνοίῃσιν [2] πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντα.

ΑΓΕΡΘΗ. συνελέγη [3]

Ἡ δ' [3] ἐπεὶ ἓν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη.

ΑΔΑΗΜΟΝΕΣ. ἄπειροι·

Ὦ [4] φίλοι, ἀ γάρ πω τι κακῶν ἀδαήμονες εἰμέν.

καὶ ἀδαημοσύνη [5], ἡ ἀπειρία·

Ὦ γέρον [6], ὄφρ' ἀδαημοσύνη σ' ἔχῃ ἀμφιπολεύειν

Ὄρχατον. —— ——

ΑΔΙΝΑ'. τὰ τῷ ὄγκῳ [7] μὴ μεγάλα, ὡς ὅταν λέγῃ·

—— Μυιάων [8] ἀδινάων ——

καί·

poterit forte omnis gloſſa felicius ſic reſtitui: Ἀγνοεῖν τὸ μὴ διαγινώσκειν καὶ τὸ ἐν ἀγνοίᾳ τιθέμενον ἰδεῖν. *Schol. ad Od.* Υ. 15. Ἀγνοήσασα, ἀγνοούμενον ἰδοῦσα. Noſter v. Ἀγνοήσασα, εἰς τ' ἀγνοούμενον ἰδοῦσα.

1 Ἠέ κεν. Od. Ω. 217. VILL.

2 Ἀγνοίησιν. Lege ἀγνοίῃσι, cum ſequatur conſonans littera:

—— Πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντα.

Hodie legitur:

—— Πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα

Nota variantem lectionem. VILL.

3 Ἡ δ'. Il. X. 475. VILL.

4 Ὦ φίλοι. Od. M. 208. VILL.

5 Ἀδαημοσύνη. Pro ἀδαημοσύνη, legitur in vulgatis *Homeri* editionibus ἀδαημοσύνη, ut & habet *Heſ.* VILL. Vix tamen altera illa forma ἀδαημοσύνη ab imperito librario profecta eſſe videtur. Sagaciſſime illam Grammatico antiquo & ipſi *Xenophonti* reſtituit *Dav. Ruhnkenius*, Vir Cl. ad *Xenoph. Memorab. Socrat. III.* 9. 6.

6 Ὦ γέρον. Od. Ω. 243. VILL.

7 Ὄγκῳ. Vide hîc apud *Heſ.* à Clariſſimo *Alberti* editum, doctiſſimam *Kuſteri* animadverſionem in ἀδινὰ, quam confirmat authoritate hujuſce noſtri *Apollonii*, quem, ut ipſe refert, reverendiſſimo & doctiſſimo patre Montfauconio præſente, primum inſpexit. *Vol. I. pag.* 95. VILL.

8 Μυιάων. Il. B. 469. VILL.

1 Μη-

καί.

—— Μελισσάων [1] ἀδινάων.

καὶ ἵτε φησί.

Μῆλ' [2] ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.

τὰ λεπτὰ τῶν ποδῶν, καθ' ὃ καὶ Δημοσθένης.

—— —— Καὶ [3] εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.

ἢ τῶν ἀθρόων καὶ πολλῶν, ἀπὸ τοῦ ἄδην. καί φασι τοῦ. τὸ ἁρμόζειν ἐπὶ μυῶν καὶ μελισσῶν, καὶ πολὺ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ποδῶν. ἄδην γὰρ, ὅπερ ἐστὶ ἀθρόως καὶ ἀλλήλοις ἐπιαμπεχόμενα [4] νέμεται. ὥσπερ οὖν τοῦ ἐναντίου διημαρτημένου τοὺ νομοὺ ποιησάμενοι, ἔθος λέγειν.

—— Καὶ [5] αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ——

ἐπὶ τοῦ τοῦ.

Τῆς [6] ἀδινὸν γοόωσα μετηύδα Πηνελόπεια.

τὸ γοερὸν καὶ οἰκτρὸν σημαίνει. καὶ ὅτε φησί.

—— —— Ἀδινοῖο [7] γόοιο,

τοῦ ἀθρόως ἐκχεομένου. ἐπὶ τοῦ τ τοῦ [8] ῥαψῳδίας Ὀδυσσείας.

Ἡ

1 Μελισσάων. Il. B. 87. VILL.

2 Μῆλ'. Od. A. 92. Δ. 320. VILL.

3 Καὶ εἰλίποδας. Od. A. 92. VILL.

4 Ἐπιαμπεχόμενα. Lege ἐπιμπεπλεγμένα. VILL.

5 Καὶ. Il. B. 474. Ubi ἀπ' αἰπόλια, pro καὶ legitur. VILL.

6 Τῆς. Od. Δ. 721. VILL.

7 Ἀδινοῖο. Il. Σ. 319: & alibi, ἀδινὸν γόοιο. VILL.

8 Ἐπὶ τοῦ τοῦ ῥαψῳδίας. Citat librum *tau*, ut videtur, *id est*, undevigesimum; sed

Ἰδ' [1] ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἤκουσεν [2],

συνεχῶς ἀηδόσων. ἐπὶ ὃ Υ, ἀδηνὲς [3] κῆρ, ἐν τῇ Ψ ῥαψῳδίας, [4] τὸ συνεχῶς λυπούμενον.

Ἄδος. κόρος ἢ πλησμονή.

—— Ἄδος [5] τέ μιν ἴκετο θυμόν.

Ἀδηκότες. [6] ἄδην ἔχοντες, καὶ πεπληρωμένοι.

Ἴωνῳ [7] ἢ καμάτῳ ἀδηκότες. ——

ἀηδῶς διατεθειμένοι. τὸ ὃ ὡσαπλήσιον, ἐπὶ Υ.

[1] Δείσω

extat in libro Ψ. 325. *Odyſſeae*. Cujus quidem ὀφάλματος non *Apollonium*, ſed ejus librarium reum fecerim. Nam veriſimiliter ſcripſerat, ἐπὶ ταύτης, pro quo legit ejus librarius, Ψ ταῦ, inverſo ordine; putans librum ab *Apollonio* deſignari, quod rariſſime praeſtiterunt veteres Lexicographi. VILL. Crediderim ego ſcripſiſſe *Apollonium* τῇ Ψ ῥαψῳδ. Ὀδυσσ. & mox pro ἐν τῇ Ψ ῥαψῳδ. dediſſe ἐπὶ τῆς αὐτῆς ῥαψῳδ., quae recte olim poſita confuderint poſtea locis male permutatis, & corruperint librarii.

1 Ἤδ'. Od. Ψ. 326. VILL.

2 Ἤκουσεν. Lege ἄκουσεν, ob metrum. VILL.

3 Ἀδηνές. Lege ἀδινόν. VILL.

4 Ῥαψῳδίας. Lege ῥαψῳδίᾳ, ob ἐν praecedens; vel ἐπὶ Ψ ῥαψῳδίας. Non memini me legere in libro Ψ, ἀδινὸν κῆρ. Extat tantummodo *Od.* Ψ. 167. Κῆρ ἀτίεσθαι; at in libro Π. 481. *Iliad.* reperitur, κῆρ ἀδινόν. VILL. Conf. ſupra N°. 6.

5 Ἄδος. Il. Λ. 88. VILL.

6 Ἀδηκότες. Hodie legitur ἀδδηκότες, & ſic ſcribendum eſt; quamvis habeat quoque *Heſ.* ἀδηκότες per unum δ. VILL. Conf. ſupra v. Ἀδεῖν. Vulgo Grammatici ἀδέω contractum eſſe cenſent ex ἀηδέω ut adeo prima ſyllaba in ἀδηκότες, etiam extra poſitionem, longa eſſe poſſit. V. *Barneſ.* ad Il. K. 98. *Od.* A. 134. *Od.* M. 281. & *H.* Il. 460. Eadem ſcripturae differentia in Ἄδην & Ἄδδω Il. E. 203. N. 315. T. 453. & *Od.* E. 290. —— Ἄδω, correpta priore, ſcripſit *Apoll.* R. II. 82.

7 Ἴπῳ. Il. K. 98. VILL.

1 Δείσω

[1] Δείπνις [2] ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθών.

ἀντὶ τῦ ἀηδεσθείη.

ΑΔΙΝΟΝ ΚΗΡ. τὸ πρωϊκάρδιον κῆρ. ὅτως εἰρῆσθαι ἀδινὸν, τῷ φύσει πυκνὸν εἶναι.

ΑΔΕΙΝΟΝ. [4] ἀ ρεσθι.

ΑΔΕΥΚΕΙ. ἤτοι τῷ ἀπεοικότι, ἢ οἷον ἀδεχεῖ [5], ἀπροσδεκήτῳ.

—— Ἀδευκεῖ κεῖται ἰλέθρῳ.

ἐν ᾗ τῇ Δ Ὀδυσσείας. [6] ἀδδικεῖ, ἀνεικάζῳ.

ΑΔΕ-

1 Δείπνις ἀδήσειεν. Od. A. 134. VILL.

2 Δείπνις. In noſtris editionibus habetur δείπνῳ; & forſan melius. Conſtruitur enim hocce verbum cum ablativo, non vero cum genitivo; ut in:

Ὑπνῳ καὶ κλαυθμῷ ἀδδηκότες —— VILL.

3 Εἰρῆσθαι. Lege εἴρηται. Vel adde φασὶ poſt εἰρῆσθαι. VILL. Conf. ſupra in Ἀδινά.

4 Ἀδεῖνον. ἀ ρεσθι. Locus ſane omnium corruptiſſimus; cum nulla vox ſit Graeca, nullusque omnino ſenſus elici poſſe videatur. Cum me multum diuque torſiſſet, tandem veram, ut ſpero, lectionem inveni. Sic emendandum cenſeo: Ἀδεῖν. ἀρέσαι; *id eſt*, Ἀδεῖν ſignificat placere. Sic, Il. Γ. 173:

Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακὸς, ὁππότε δεῦρο
Υἱέι σῷ ἑπόμην. ——

Schol. & *Etym.* interpretantur ἀδεῖν per ἀρέσαι. *Heſ.* explicat ἄδι per ἤρεσε, & citat hunc verſum, Il. M. 80:

Ὡς φάτο Πανδάμας. Ἄδι δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων.

Et Od. Ω. 464:

Οὐ γάρ σφιν ἄδε μῦθος ἐπὶ φρεσίν. — &c. VILL.

5 Ἀδεχεῖ. Lege ut apud *Heſ.* ἀδοκεῖ. Non quod, ut egregie obſervavit *Kuſterus*, ἀδοκὴς ſit Graecum; ſed quod hâc voce ficta, ad ſonum τῦ ἀδεινὴς alludat. VILL.

6 Ἐν ᾗ τῇ Δ. Ὀδυσ. Sedes gloſſae eſt *Od.* Δ. 489:

Ἥε τις ἄλλη ἰλίθρῳ ἀδευκεῖ ἧς ἐπὶ νηός.

ubi *Schol.* ἀπροσδεκήτῳ, χαλεπῷ. Caeterum in *Apollonio*, verbis quibusdam tranſpoſitis, legendum videtur ἐν ᾗ τῇ Δ. Ὀδυσ.

Ἀδευκεῖ κεῖται ἰλίθρῳ.

ἈΔΕΗΣ. [1] ὁ δειλός.

Εἴπερ [2] ἀδειής τ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου, ἔς' ἀνήρηται.

καὶ ἡ ἄδεια ἡ, ἀπὸ τοῦ αὐτός. [3]

ἈΔΜΗΤΗΝ. ἀδάμαστον.

[4] Ἀδμήτῃ, [5] ᾗ ὅπως ὑπὸ ζυγὸν ἄγαγεν ἀνήρ.

ἈΔΕΎΗΤΟΝ. ἀμάλακτον, οἷον ἀνέργαστον.

Καμμὲν [6] ἀδέψητον βοέην σόρεσ', αὐτὰρ ὕπερθε
Κώεα πόλλ' οἰῶν τὰς ἱρὰ ἔστικον Ἀχαιοί.

τὸ γὰρ δεψῆσαι, ἐπὶ τοῦ μαλάξαι τίθησι, καθάπερ ἐπὶ τοῦ κηρός.

Κηρὸν [7] δεψήσας μελιηδέα. —

ἈΔΔΗΝ. εἰς χῶρον, ἐπιπλεῖον.

Ἀνδρῶν [8] εἰλομένων, εἰωθότες ἕδμεναι ἄδδην.

ἈΕΛΛΑ. ἡ τοῦ ἀνέμου συστροφή. ἀπὸ τοῦ ἄημι, ὅ ἐστι πνέω. [9] καὶ ὁ καινοτρὸς ἀελλοδὴς, ἀελλὴς, οἷον ἄν τις ἀπὸ τῶν ἀέλλων γένοιτο.

Ὡς

1 Ἀδεής. Ut exemplo mox ſubjecto conveniat gloſſa, ſcribendum erit Ἀδειής. ἀδειὴς, ὁ δειλός. *Schol. ad Il.* H. 117. Ἀδειής. ἄφοβος, ἀδεής.

2 Εἴπερ. Il. II. 117. VILL.

3 Ἀπὸ τοῦ αὐτό Lege αὐτῶ. VILL.

4 Ἀδμήτῃ ἤν. Il. K. 293. VILL.

5 Ἀδμήτῃ. Metaphorice quoque dixit *Homerus*, Od. Z. 109:

— Πάρθενος ἀδμής. VILL.

6 Καμμέν. Od. Υ. 2. VILL.

7 Κηρόν. Od. M. 48. VILL.

8 Ἀνδρῶν. Il. E. 203. VILL.

9 Ἀπὸ τοῦ ἄημι, ὅ ἐστι πνέω. Vide, quam turpiter haec corrupta ſint apud *Heſych.* Ἄελλα ἀπὸ τοῦ ἀεί τοσοῦτόν τί πνεῖν? quae dubium non eſt, quin ſcribenda ſint ut noſtra ἀπὸ τοῦ ἄημι, ὅ ἐστι πνέω.

Ὡς [1] ἄρα τ' ὑπὸ ποσὶ κονίσαλος ὦρνυτ' ἀελλής.

καί·

— [2] Ἀέλλοπος Ἶρις,

ἡ ταχύπτερος.

ΑΕΚΗΤΙ. ἀκαστότητι·

— [3] Ἀέκητι θεῶν ἐτέτυκτο.

ΑΕΚΑΖΟΜΕΝΟΥΣ. [4] ἐκόντας·

Πόλλ' [5] ἀεκαζομένους, τείροντο ἧ νηλεῖ χάλκῳ.

καὶ ἀεκήλια ἔργα [6], ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι, χαλεπά· ἢ ὡς ἔνιοι, οὐχ ἑκήλια [7] ἔργα, οὐχ ἡσύχια. [8]

ΑΕΙΝ. πνεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀεὶ ἰέναι, ἐν κινήσει γὰρ τὸ πνεῦμα. καὶ ἀέντες, ἀντὶ τοῦ πνέοντες, ἢ πνεύσαντες, οἷον·

— Δια-

1 Ὡς ἄρα. Il. Γ. 13. VILL.

2 Ἀέλλοπος Ἶρις. Il. Θ. 409. VILL.

3 Ἀέκητι. Il. Μ. 8:

— θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο. VILL.

4 Ἐκόντας. Lege οὐχ ἑκόντας, sive ἀκόντας. VILL.

5 Πόλλ' ἀεκαζομένους. Od. Ν. 277. ubi aliter. VILL. Legitur *Od. l. l.*

Ἀλλ' ἤτοι σφέας κεῖθι ἀπώσατο εἰς ἀέκοιτο
Πόλλ' ἀεκαζομένους. ὁδὸν ἤθελον ἐξεπατῆσαι.

quae confudit forte Noſter cum *Il.* P. 375:

— τοὶ δ' ἐν μέσῳ, ἄλγε' ἔπασχον
Ἠέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο ἧ νηλεῖ χαλκῷ.

6 Ἀεκήλια ἔργα. Legit Noſter apud *Homer. Il.* Σ. 77. ubi vid. *Schol.* conf. *Etymol.* & *Suid.*, in quo male editur ἀκήλια.

7 Ἑκήλια. Malim ἔκηλα. VILL.

8 Οὐχ ἡσύχια. L. οὐχ ἥσυχα. quod habet *Etymol.* vel οὐχ ἡσυχαῖα, quo uſus eſt *Schol. ad l. l.*

— Διασχιδνᾶτιν [1] ἀέντες.

ΑΕΙΚΙΖΕΙΝ. [2] ἠχίζετο·

Ὡς [3] ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν μαιμαώων [4],

καὶ ἀεικίλιον, τὸν αἰκίαν·

Πᾶσαν [5] ἀεικίλιον ἄπεχε χροὶ φῶτ' ἐλεαίρων.

καὶ ἀεικιῶ [6], αἰκισμα.

ΑΕΙΔΕ. [7] αἶδε, ὕμνῃ. δύναμιν παρεποίησαν ὥσε ἄσαι·

Μῆνιν [8] ἄειδε θεά. —

τινὲς δὴ, εἰς τὸ λέγειν μετέβαλον τὸν λέξιν. ἐπὶ μὲν τῶν καλαλογάδην φερομένων, τῷ λέγε [9] καλαχρωμένοι, καὶ τῷ εἰπεῖν· τῷ δὴ ἄειδεν, ἐπὶ μὲν μετ' ᾠδῆς·

Ἀλλ'

1 Διαχιδνᾶτιν. Il. E. 526. VILL.

2 Ἀεικίζειν. Lege ἀείκιζειν, ut in verſu. VILL.

3 Ὡς ὁ μέν. Il. Ω. 22. VILL.

4 Μαιμαώων. Lege μενεαίνων. VILL.

5 Πᾶσαν. Il. Ω. 18. ubi ἀεικείλιον pro ἀεικίλιον. VILL.

6 Ἀεικιῶ. v. *Il.* X. 256.

7 Αἶδε. Sic ſcribitur; ſed legendum ἄδε. *Iota* enim, ut in antiquis inſcriptionibus, ſic & in hoc codice, aliquando non ſubſcribitur; ſed ad latus continenti ſerie apponitur. VILL.

8 Μῆνιν. Il. A. 1. VILL.

9 Λέγε. Jam tamen obſervatum eſt apud poëtas τὸ λέγειν idem eſſe quod canere, & in ſtylo ſublimiori uſurpari; ſic apud *Theocritum* in *Idyllio* XVII:

Ἀνδρῶν δ' οὔ Πτολεμαῖον ἐὶ πρώτοισι λεγέσθω.

in *prima Anacreontis Od.*

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας.

Et in XVI:

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης.

Quod ipſum, annotante *Anna Dacierâ*, expreſſit *Horatius*, dum primum *Odyſſeae* verſum ſic redderet:

Dic mihi, Muſa, virum captae poſt tempora Trojae.

Infra, pro καὶ τῷ εἰπεῖν· τῷ δὴ ἄειδεν, lege καὶ τῷ εἰπεῖ· τῷ δὴ ἄειδε. VILL. Imo vero omnem locum a male ſedulis miſere diſtortum,

Ἀλλ' ἄγε [1] δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππων κίσμον ἄειδε.

ταῦτα δ' Αἴσωπος ὁ Σαρδιηνὸς εἶπεν· Ὄντιν' [2] οἱ ἀδελφοὶ ἄδοντα μῦθον ὡς καλῶς ἐδέξαντο. ἀντὶ τοῦ λίγοντα. ὁ γὰρ Αἴσωπος λογοποιός.

ΑΕΣΑΙ. κοιμηθῆναι·

Ἔνθα [3] ἧ νύκτ' ἀέται, τὸν δ' ἰτρῦναι πόλιν εἴσω.

καὶ πληθυντικῶς, κατὰ τὸ ἐρμηνεῦον, ἀέσαμεν, ἐκοιμήθημεν·

Νύκτα [4] μὲν ἀέσαμεν χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες.

λέγεται ἧ ἀέσαι, κοιμηθῆναι, κατὰ στέρησιν τοῦ ἔσαι [5],

ὅ

tum, ita recte compones: Ἐπὶ μὲν τοῦ μετ' ᾠδῆς, ἀντιδιαστέλλουσι τῷ λίγε καταχρώμενοι καὶ τῷ εἰπέ· τῷ δὲ ἄειδε ἐπὶ τοῦ καταλαγάδην. Qui ſcilicet *Il.* A. 1. Ἄειδε accipiunt pro λίγε hoc utuntur argumento, quod ſoleant ſaepe Graeci proprium harum formarum uſum negligere; λίγε atque εἰπὲ de ligata & contra ἄειδε de proſa oratione uſurpare. Poſteriorem uſum mox ipſe *Apollon.*, priorem probat *Villoiſ.* —— Quae vero *Apollonius* contra communem ſcriptorum conſuetudinem fieri obſervaverat, temere librarii, conſilium Grammatici parum perſpicientes, ad uſus vulgaris praecepta revocando, corruperunt.

1 Ἀλλ' ἄγε. Od. Θ. 492. VILL. Ubi tamen pro ἄειδε legitur etiam ἄεισον, quod & *Plutarch.* habet de *Audiend. Poët.*, uti obſervatum eſt a *Clarckio.*

2 Ὄντιν' . . . ἐδέξαντο. *Æſopus*, qui non Σαρδιηνὸς certe, ſed Σαρδιανὸς dictus fuit ab *Apollonio*, ſcripſerat haec forte in libris iſtis, quibus enarravit τὰ ἐν Δέλφοις αὐτῷ συμβάντα, teſte *Suid.* V. Αἴσωπος, ex quo in hoc ipſo fragmento pro οἱ ἀδελφοὶ facile legendum eſſe largieris οἱ Δελφοί Caeterum non verſus hic eſt, quod cenſuiſſe videtur Cl. *Villoiſ.*, ſed proſa.

3 Ἔνθα. Od. ο. 40. VILL.

4 Νύκτα. Od. Γ. 151. VILL.

5 Ἔσαι. Hinc emenda *Heſ.*, qui habet κατὰ στέρησιν τοῦ ἴσαι, & *Schol. Apollonii Rhodii* qui legit, κατὰ στέρησιν τοῦ ε, ἅσαι.

ὅ ἐστιν ἐξορμῆσαι· ἐπεὶ οἱ κοιμώμενοι ζῷ ἑρμητικῷ κ ἔχειν ἀπέχονται.

ἈΕΙΡΑΣ. [2] ἐστὶ μὲν ζῷ βαστάζειν·

Ἤ μ' [3] ἀϊάσειε, ἢ ἐγώ σε. —

καὶ κῷ μετοχλεύω·

— [4] Ἀείρας,

Ἐς θάλαμον καθέθηκε. —

ἐπὶ ᾧ ζῷ φέρε·

Μή [5] μοι οἶνον ἄειρε. —

καὶ ἐν τῇ Λ Ὀδυσσείας, ἀείρας [6], φορτενέγκας. εἴρηται ᾧ ἄτως, ἐπεὶ ὁ φορτοφόρων, αἴρῳ τὸ φορτερόμενον, καὶ αἴρειν, τὸ φορτοφόρειν. ἀπὸ ᾧ τούτου καὶ τὸν ἄρτον ὠνομάσθαι, ὡς [7] φησιν Ἀπολλόδωρος.

ἌΕΛΠΤΟΝ. [8] ἀνέλπιστον· καὶ ἀελπτέα [9], τὸν ἀνέλπιστον.

ἈΕΙ.

Contendunt enim Grammatici ἄϊσαι formari ex Α privativo, & ἴημι, *id eſt*, moveri cum impetu. VILL. *Ruhnken.* in *Praef. Heſych. V.* II. de hac voce diſputans, eam in *Heſychio* corruptelam indicat, quae potuit, ex parte, noſtro etiam accidere *Apollonio*, uti idem monet *Villoiſ.* in *Append.*

1 Ὁρμητικῷ. Mallem ἑρμητικόν. VILL. Praeſtiterit forte, niſi altius lateat vulnus, ἑρμητικῶς.

2 Ἀείρας. Lege ἀείραι, quod & *Heſych.* & *Etymol.* habent, ductum forte ex *Il.* Θ. 424.

3 Ἤ μ' ἀϊάσειε. Il. Ψ. 724. VILL.

4 Ἀείρας Od. Ω. 164. VILL.

5 Μή μοι. Il. Ζ. 264. VILL.

6 Ἀείρας. Od. Α. 141. VILL.

7 Ὡς. Sententiam turbat haec particula & poterit adeo recte deleri.

8 Ἄελπτον. ἀνέλπιστον. Nec *Homerica* haec eſt forma, nec admodum difficilis. Dedit forte *Apollon.* Ἀέλποσις, ἀελπίζοσις, ex *Il.* Η. 310. ubi conf. *Schol.*

9 Ἀελπτέα. Hodie legitur ἀιλπτέα. Od. Ε. 408:

Ὦ μοι ἐπειδὴ γαῖαν ἀιλπτέα δῦναι ἰδέσθαι. VILL.

1 Ἀη-

ΑΕΙΚΙΣΩΣΙΝ. ἀεικίᾳ βεβάλωσιν.

—— Ἀεικίσωσι [1] ἢ νεκρὸν
Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι ὅσσοι ὅλοντο.

ὁ δὲ Νέστωρ φησί.

—— [2] Ἀεικὴ [3] δέ σοι αὐτῷ
Ἔστεται, ἀλλὰ φίλῳ φρονέων περφυλάγμεν᾽ ἑκάστῳ.

ἀντὶ δὲ αἰσχύνη. ὅταν δέ.

Πεπληγὼς [4] ἀγορῆθεν ἀεικέσι πληγῇσιν.

καί.

—— Πληγῇσιν [5] ἀεικελίῃσι δαμάσας.

ταῖς αἰσχισταῖς.

ΑΕΙΚΕΛΙΟΝ. [6] τὸν ὠτελῆ.

Δίφρον [7] ἀεικέλιον καταθεὶς, ὀλίγῳ τε τραπέζαν.

καί.

Πρόσθεν [8] μὲν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος φαίνετ᾽ [9] εἶναι.

τὸ

1 Ἀεικίσωσι. Il. Π. 545. VILL.

2 Ἀεικὴ δέ. Il. Ψ. 342. VILL.

3 Ἀεικὴ. In noſtro *Homero* legitur, ἀλιγχεῖ. VILL.

4 Πεπληγώς. Il. Β. 264. VILL.

5 Πληγῇσιν. Od. Δ. 244. VILL.

6 Ἀεικέλιον. Pertinet ad articulum praecedentem, ubi mentio habetur de πληγῇσιν ἀεικελίῃσι. VILL. *Etymol.* interpretatur δεινόν. Mallem δαιλόν. *Id.* in *Append.*

7 Δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς, hodie καθθεὶς, Od. Υ. 259. VILL.

8 Πρόσθεν. Od. Ζ. 242. VILL.

9 Φαίνετ᾽ In *Homero* legitur δόατ᾽. VILL. Legunt alii δόατο, alii δόατμι, unde repetita haec eadem gloſſa eſt ab *Heſych.* & *Etymol.* vid. *Erneſt.* V. Cl. ad *Homer. l. l.*

τὸ ᾗ ἀεικὲς ϗ ἀεικελίῃ [1]· ἐπὶ δ' Ὀδυσσείας, καλῶς ἀπέδωκεν· ϗ ἀεικέλιον [2], τὸν μηκέτι τῷ πρόσθεν φαινομένῳ ἐοικότα.

ΑΕΙΚΑΣΤΟΣ. [3] εὐκαταφρόνητος, ἐν τῇ Ψ ῥαψῳδίᾳ. ἀεικίας, τὰς ἁμαρτίας.

ΑΕΞΕΤΟ. ηὐξεῖτο.

— Οὐ

1 Ἀεικὲς ϗ ἀεικελίῃ . . . . ἀπέδωκεν. Ἀεικὲς habet *Od.* Γ. 265. Λ. 428. Ο. 236. Ρ. 216. ad quae loca vid. *Schol.* coll. *Etymol.* & *Hesych.* Ἀεικελίῃ dixit *Od.* I. 503. ubi interpretatur *Schol.* ἀεικῶ.

2 Ἀεικέλιον, τὸν μηκέτι τῷ πρόσθεν φαινομένῳ ἐοικότα. Patrem Laërtem invenit Ulysses *Od.* Ω. 225:

— ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ,
Λισσεύοντα φυτόν· ῥυπόωντα δ' ἔσο χιτῶνα,
Ῥακτὸν, ἀεικέλιον.

Quod quamvis accipi debeat, uti δίφρον ἀεικέλιον accepit *Schol. ad Od.* Υ. 259. quem recte interpretatur εὐτελῆ; nihil tamen impedit, quominus vestem quidam intellexerint priori cultui dissimilem: Unde & *Hesych.* Ἀεικέλιον, ἀνόμοιον. σκληρὸν, κακόν. Verum aperta magis & dilucida est haec dissimilitudinis significatio *Od.* Ν. 402. ubi, cum Minerva *vs.* 397. dixisset Ulyssi:

Ἀλλ' ἄγε σ' ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσι,

cumque omnem explicuisset personae dissimulandae rationem, addit tandem:

Ὡς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης.

3 Ἀεικάστος. Vocabulum corruptum, quod neque apud *Homerum*, neque apud caeteros reperitur. Lege ἀεικὴς, cujus neutrum extat in libro Τ, ut designat *Apollonius*. II. Τ. 124:

— Οὔ οἱ ἀεικὲς ἀναστέμμα Ἀργείοισι.

Et 133:

Ἔργον ἀεικὲς ἔχοιτο ὑπ' Εὐρυσθῆος ἄεθλον.

Quin & *Hes.* explicat ἀεικὲς, εὐκαταφρόνητον. Idem reddit ἀεικίᾳ, per ἁμαρτίᾳ. In *Hesiod. Theogonid*, 166:

— Πρότερος δὲ ἀεικίᾳ μήσατο ἔργα. VILL. In Ἀεικίας, ἁμαρτίας, respexit certe Grammaticus *Od.* Υ. 308. ubi Ctesippum increpans Telemachus:

— Τῷ μή τις μοὶ ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ
Φαινέτω.

Hoc enim loco lectum olim fuisse ἀεικίας haud levis suspicio est ex *Hesych. Suid.* & *Etymol.* — Ita ἀεικείλιος & ἀεικίλιος vidimus supra V. Ἀεικίζειν N°. 8.

I Οὐ

— Οὐ μὲν [1] γάρ ποτ' ἀέξετο κύματ' [2] ἐν αὐτῷ
Οὔτε μέγ', οὔτε μικρὸν· λάβρη δ' ἔω ἀμφὶ γαλήνη.

[3] ΑΕΘΛΟΣ. διὰ παντὸς μὲν ἀρσενικῶς λέγε ἐνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τὸς ἄεθλος τῶν πόνων, καὶ τοὺς πόνους·

Οὗτος [4] μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται καί·

— Ἄεθλος [5]
Πολλοὺς, τοὺς φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος,

ἑκατέρως καὶ ἄεθλα, τὰ ἔπαθλα, καὶ τὸ πλεῖον·

[6] Παλαιτμοσύνης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα.

ἔθεν καὶ Ἀρίσαρχος ἀναγινώσκει· [7]

— Μεῖζον ἄεθλον

τὸ γὰρ ἔπαθλον θέλει δηλοῦν·

ΑΕΣΙ-

1 Οὐ μέν. Od. κ. 93. VILL.

2 Κύματ'. Melius in noſtro *Homero* legitur κύμαά γ', ob ſequentia adjectiva, quae ſunt in ſingulari. VILL.

3 Οὗτος. Od. χ. 5. VILL.

4 Ἄεθλος. Od. Θ. 22. Ubi ὃς pro τὸς, legitur. VILL. Conf. ſupra ad voc. Ἀγλαΐας.

5 Παλαισμοσύνης. Il. Ψ. 701. Apud *Hom.* legitur:

— Τείχε θῆκεν ἄεθλα
Δεικνύμενος Δαναοῖσι παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς. VILL. Duo ſunt *Homeri* loca, quae ſpectaſſe potuit *Apollon.* alterum laudavit *Villoiſ.*, alterum legimus *Il.* Ψ. 653:

Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς
θῆκεν ἄεθλα.

Poſteriorem hunc potiſſimum reſpexiſſe videtur Noſter, memoriae vitio pro πυγμαχίας ſcribens παλαισμοσύνης.

6 Ἀναγινώσκει. Hic ſenſus loci: Ἄεθλος in maſculino, ſignificat certamen; ἄεθλον vero in neutro, praemium certaminis. Quod cum ita ſit; in libro Il. Ψ. 551:

Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀντιλὸν δόρυ καὶ μέγα καὶ μεῖζον ἄεθλον,

ubi agitur de praemio certami-

Ἀεσιφροσύνησιν. [1] ἀσυνεσίαις, ἀνοίαις. γίνεται ἢ ἐκ τοῦ ἀέσαι, ὅ ἐστι κοιμηθῆναι, καὶ τῶν φρενῶν συνθεὶς τῷ λέξιν· [2] ὁ γὰρ κοιμώμενος ταῖς φρεσὶν, ἄφρων νομίζεται.

Ἄζετο. ἐὰν ψιλῶς, ἐξηραίνετο· καὶ γὰρ [3] ἄζη τῇ [4] ξηρασίᾳ δηλοῖ. καὶ κατὰ μετοχὴν φησί που·

Ἡ [5] μὰν τ' ἀζομένην κεῖται πολαμοῖο παρ' ὄχθας.

ἀντὶ τοῦ ξηραινομένην· τῷ ψιλῷ ἀντιστοίχως τούτῳ [6] ἐπιμαρτυροῦντος τῇ κατὰ τὸ ψιλὸν ἀναγνώσει. καὶ τό·

—— Καταζήνασκε [7] δὲ δαίμων.

ἐπὶ

minis, non vero de certamine, *Ariſtarchus* merito legit in neutro, μεῖζον ἄεθλον. Alii vero malebant in maſculino, μείζων ἄεθλον: quod notat certamen, non vero certaminis praemium. VILL.

1 Ἀεσιφροσύνησι. Extat Od. ο. 469:

—— Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμην ἀεσιφροσύνῃσι.

Et in *Theogoniâ* 502:

—— Οὓς δῆσι πατὴρ ἀεσιφροσύνῃσι. VILL.

2 Συνθεὶς τῷ λέξιν. An legendum σύνθεσις τῆς λέξεως?

3 Ἄζη. Od. x. 184.

4 Τῇ ξηρασίᾳ. Lege τῷ ξηρασίαν. Od. x. 184:

—— Πεπαλαγμένον ἄζῃ. VILL. Hunc locum cum aperte reſpiciat Grammaticus, in quo tertio caſu legitur ἄζῃ, non video ulla opus eſſe emendatione. Sana ſunt omnia, ſi in *Apollonio* etiam, ſubſcripto ι, legas ἄζῃ.

5 Ἡ μὰν. Il. Δ. 487. VILL.

6 Τῷ ψιλοῦ ἀντιστοίχως τούτῳ ἐπιμαρτυροῦντι. τῇ καὶ τὸ ψιλ. φωνῇ. Nullam corruptelam ſuſpicatus vertit *Villoiſ.* „*Spiritus tenuis oppoſitus* hoc „indicat tenui, qua efferatur, pronunciatione" ſed legendum omnino eſt τῷ ψιλῷ ἀντιστοίχως τῷ τ ἐπιμαρτυρ. &c. Σύμφωνα ἀντίστοιχα Grammaticis dicuntur Conſonantes, quae aliae aliis, tenues aſperis, reſpondent: κ, χ. π, φ. τ, θ. Vid. *Euſtath. p.* 900, *v.* 12. 1048. *v.* 27. 1577, *v.* 47. Tale hic ἀντίστοιχον tenue, τὸ τ, in verbis ἡ μὰν τ' ἀζομένη &c., indicat ſatis leni ſpiritu efferendum eſſe τὸ ἀζομένη, atque adeo ἐπιμαρτυροῦντα τῇ κατὰ ψιλὸν ἀναγνώσει.

7 Καταζήνασκε. Od. Λ. 586. VILL.

1 Βῶν

ἐπὶ τῷ Ταντάλῳ, ἀντὶ τοῦ κατεξήρανε. καὶ ἀζαλέῳ, τῷ ξηρῷ. καί·

— Βῶν [1]

Ἀζαλέῳ, τό μοι ἐστὶ ταλαύρινον πολεμίζειν.

δασυνομένης ἢ, ἕτερον [2] τὸ δηλοῖ·

Ἄζετο [3] γὰρ μὴ νυκλὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.

ἀντὶ τοῦ ἐσέβετο. καὶ Ὀδυσεὺς πρὸς Κύκλωπα·

Σχέτλι', [4] ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἅζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ.

ἀντὶ τοῦ ἐσέβου. καί·

Ἁζόμβροι [5] Διὸς υἱόν. —

ἀντὶ τοῦ σεβόμβροι. ἐτυμολογοῦσιν ἢ, οἱ μὲν λέγοντες, αἰδόμβροι· [6] ἐπεὶ ὁ σεβόμβρῳ ἀρεστὸν ἔργον ἐπιδείκνυται τοῖς θεοῖς σέβεται. οἱ δὲ, τῷ συγκοπῇ ἁζόμβροι, ἀντὶ τοῦ ἁγιζόμβροι, ἅγιον ἡγούμβροι, ὅ ἐστιν σεβαρόν [7]

ΑΖΗΧΕΣ. ἀδιεχὲς [8], ἀδιάλειπτον· [9]

Ἀζη-

1 Βῶν. Il. H. 238. VILL.

2 Τό. Fortaſſe legendum, δασυνόμβροι ἢ, ἕτερόν τι δηλοῖ. VILL.

3 Ἄζετο. Il. Ξ. 261. VILL.

4 Σχέτλι'. Od. I. 478. VILL.

5 Ἁζόμβροι. Il. A. 21. VILL.

6 Ἁζομβροι ..... αἰδόμβροι ἐπὴ ὁ σεβ. &c. Addita interpretationis ratio, ἐπεὶ ὁ σεβόμβρῳ ἀρεστὸν ἔργον ἐπιδείκνυται, efficit fere, ut ipſam interpretationem αἰδόμβροι corruptam cenſeamus ex ἀδόμβροι. Neque enim opus ἀρεστὸν faciunt ſemper qui *venerantur*, ſed qui *placent*.

7 Σεβαρόν. Lege σεβαστόν. VILL.

8 Ἀδιεχές. In MSto eſt ἀδιηχὲς, teſte *Villoiſ. in Append.*, quod equidem per errorem poſitum crediderim pro Διηνεκὲς. Vid. *Schol. ad Od.* Σ. 3.

9 Ἀδιάλειπτον. *Schol. Apollonii Rhodii Argonaut.* B. 99. κορύνας ἀζηχέας explicat per ξηρὰς, & ἠχούσας ξηρὸν ἦχον. VILL.

1 Ἀζη-

Ἀζηχὲς [1] μεμαυῖαι, ἀκάστας ὅσσα λέγνων.

καὶ·

Ἀζηχὲς [2] φαγέμεν καὶ πιέμεν. ——

Ἀΐ. ἔστης·

—— Αὐτὰρ [3] ἄη Ζέφυρος μέγας, αἰὲν ἐφυδρος.

καὶ ἀήμεναι [4], τὸ πνεῖσαι. καὶ ἄητον δυϊκῶς, τὸ ἔπνευσεν·

Βορέης [5] καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρήκηθεν ἄητον.

καὶ ἄημα, [6] τὸ πνεῦμα. καὶ ἀῆται, [7] οἱ ἄνεμοι. καὶ ἀήμεμοι, [8] καὶ ἀήτη, [9] ἡ πνοή·

—— Ἀνέ-

1 Ἀζηχές. Il. Δ. 435. Ubi hodie ἀκάσασαι pro ἀκάστας. VILL.

2 Ἀζηχὲς φαγέμεν. Od. Σ. 3. VILL. Confirmat Noſter lectionem vulgo receptam πιέμεν, pro qua ex *Etymol.* v. Ἀναλτος *Barneſ.* edidit πινέμεν. Vid. *Clarck.*

3 Αὐτάρ. Od. Ξ. 458. VILL.

4 Ἀήμεναι τὸ πνεῦσαι. *Heſych.* Ἀήμεναι, πνεῦσαι, πνεῖν. Pertinet utraque obſervatio ad *Od.* Γ. 176:

Ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς ὄρνις ἀήμεναι.

Ubi *Schol.* Ἀήμεναι, πνεῖν, φυσᾶν. Alium mox, ſed dubiae lectionis, locum ipſe laudat *Villoiſ.*

5 Βορέης. Il. I. 5. VILL.

6 Ἄημα, πνεῦμα. ab *Heſychio* etiam & *Suida* obſervatam formam in *Homero*, uti nunc eſt, fruſtra quaeſiveris.

7 Ἀῆται, οἱ ἄν. *Od.* I. 139:

—— ἢ ἐπιπνεύσασιν ἀήτας.

Schol. Ἀῆται. οἱ ἄνεμοι. Conf. *Suid.* & *Etymol.*

8 Ἀήμενοι. Flatus intelligit. Extat Il. Ψ. 214:

Αἶψα δ' ὑπὸ πόντον ἴκανον ἀήμενοι. ——

Ubi tamen alii legunt ἀήμενοι, *id eſt*, ad flandum, ut Od. Γ. 176:

Ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς ὄρνις ἀήμενοι. ——

Et ipſe *Apollon.* dixit ἀήμενοι eſſe τὸ πνεῦσαι. VILL.

9 Ἀήτη, ... ἀντὶ τῆς κλυστῆ. Ex tota Grammatici diſputatione clarum eſt, in *Homerico*, quem laudat, loco ἀήτη legiſſe, non, quod

—— Ἀνέμοιό [1] τε δεινὸς ἀήτης.

ἀντὶ τοῦ δεινή. ὡς κλυτὸς Ἀμφιλόχη, ἀντὶ τοῦ κλυτή. [2] ὅταν δὲ λέγῃ·

Θάρσει [3] ἄητον ἔχουσα. ——

τὸ μεγαλοβλαβὲς θέλει δηλοῦν.

ΑΗΣΤΡΟΝ. [4] κῶφον· τὸ οἷόν τε ὑπὸ ἀνέμου σύρεσθαι, τοῦτ' ἔστιν ὑπὸ τῆς ἀήτης, τοῦ ἀνέμου πνοῆς.

ΑΗΡ. Ἄτε μὲν ἀρσενικῶς, ὁ προσπεφυκὼς ἡμῖν, ὡς καὶ Φησί·

Εἰς [5] ἐλάτην ἀναβὰς προσεμήκετον, ἢ τότ' ἐν Ἴδῃ Μακροτάτῃ πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν.

ἔστε δὲ θηλυκῶς, τὴν σκοτίαν σημαίνει·

Ἀὴρ

quod nunc exhibetur, ἀήτης. Loci διτλογραφίαν ex *Schol. inedito Biblioth. Reg.* obſervavit jam Cl. *Ruhnken. Praefat.* ad *Heſych. T. II. p. 8. extr.* Ἀήτης praetulit *Schol.* ad *l. l.* itemque *Euſtath. p.* 1034. *v.* 5. Ἰσέον δὲ ὡς ἐνταῦθα μὲν τὸ δεινὸς ἀήτης, γένος ἀρσενικὸν ὑποδάμα νοεῖν. ἐν δὲ τῷ ἀνέμοιό τε δεινὰς ἀητὰς, θηλυκῶς φράσις ἔχει. Ubi pro ἀνέμοιό τε δεινὰς ἀήτας, non dubito, quin ſcribendum ſit, ἀνέμοιό τε δεινὸς ἀήτη. Ut ipſe ſcilicet *Euſtath.* & notaverit hujus loci διτλογραφίαν & explicuerit.

1 Ἀνέμοιο. Il. O. 626. VILL.

2 Κλυτή. Hoc Atticum eſt, ut apud *Sophoclem*, κρίσις λαμπρὸς, pro λαμπρά; & apud *Euripidem* in *Hecubâ*, ἀγγελθεῖσά μοι γυναῖκα. *Homerus* quoque dixit: κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Non quod, ut quidam volunt, Attici foemininum cum maſculino conjungerent; ſed quod adjectiva in ος gauderent hâc terminatione, quae duobus generibus eſſet communis, ut ea quae apud Latinos in *is* deſinunt. VILL.

3 Θάρσει. Il. Φ. 395. VILL.

4 Ἄητον. κῶφον, &c. Interpretantur hanc formam *Euſtath. p.* 1500, *v.* 27. *p.* 1547. *v.* 21. *Etymol.* & *Heſych.* ubi vid. Cl. *Alberti*. In *Homero* tamen, qualem nunc habemus, fruſtra quaeras.

5 Εἰς. Il. Ξ. 288. VILL.

I Ἀὴρ

Ἀὴρ [1] γὰρ ὦδε νηυσὶ βαθεῖ [2] ἴν, ἐδὲ σελήνη
Οὐρανόθεν πρὸφαινε. ——

ΑΘΗΡΗΛΟΙΓΟΝ. [3] τὸ λεγόμενον πλοῖον· καὶ ἔστι κοῦφον τὸ ἔτυμον, ἀθερολοιγὸν, τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν. λοιγὸς γὰρ, ὁ ὄλεθρος· ἀθέρες δέ, εἰσὶ τὰ ἀπόβολα τῶν ξαχύων, [4] ἀπὸ τοῦ δηλὰ κουφότητα ἄγαν ἔχειν. διόπερ τὸ ἀπόβολόν τι [5] ἡγεῖσθαι, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀθέρων, ἀθερίζειν λέγει. οἷον·

—— [6] Ἐπεὶ [7] ἤ ποτέ μ' οἱ γ' ἀθέριζον.

ἠτίμαζον καὶ ἀπόβολον ἡγοῦντο. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Τῶν [8] δ' ἄλλων ὅπερ τιν' ἀναίνομαι, ἠδ' ἀθερίζω.

ΑΘΕ-

1 Ἀήρ. Od. I. 144. VILL.

2 Βαθεῖ. Legitur in manuscripto βαθεῖη, pro βαθεῖ' ἴν; quae varietas lectionis non erat praetermittenda. VILL. In omnibus etiam Poëtae editionibus, quae aetate *Barnesianam* antecesserunt, constanter legitur ὦδε νηυσὶ. Verum, cum observasset ad *Erotiani Lexicon Hippocr. p.* 14. *Henr. Stephanus*, legendum esse ὦδε, in contextum hoc admisit *Barnes.*, *Plutarchi* auctoritate probavit *Clarcke*, & confirmat adeo Nostter, in quo ediderat quidem Cl. *Villois.* ὧδε, sed Codicem, quod petieram, accuratius inspiciendo se reperisse me pro candore suo monuit, quod exhibuerat Cl. *Montfauconii* manus, πκρὰ.

3 Ἀθηρηλοιγόν. Conf. *Od.* Λ. 127. Ψ 275.

4 Ἀπὸ τοῦ . . . λέγει. Perturbata haec omnia ita locis suis restitue: Διότερ τὸ ἀπόβολον τιν' ἡγεῖσθαι, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀθέρων, ἀθερίζειν λέγει, ἀπὸ τοῦ δηλὰ κουφότητα ἄγαν ἔχειν.

5 Τι. Mallem τιν'. Putem litteram *ν* excidisse ob ἐτα sequens, quod est ejusdem formae in MSS. Ex duabus istis figuris, unam, quod fere fit, otiosam superabundare credidit librarius. VILL.

6 Ἐπεὶ ἤ. Il. Λ. 251. VILL.

7 Ἐπεί In *Homero*, pro ἐπεὶ melius legitur καί. VILL.

8 Τῶν. Od. Θ. 212. VILL.

I Κυ-

ἈΘΕΜΙΣΤΩΝ. ἐν τῇ Ι Ὀδυσσείας ἐπὶ τ Κυκλώπων ἐπιθέτῳ λεγομένῳ·

Κυκλώπων [1] δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων.

ὁ γοῦν Ἡλιόδωρος Ἀριστάρχειος μεταφέρων [2] φησὶ, καθὸ ἀ νομοις χρῶνται νόμοις. ὁ γὰρ Ἀρίσταρχος λέγει δικαίους εἶναι τοὺς Κύκλωπας, ἐκτὸς τ Πολυφήμου. φησὶ γοῦν περὶ αὐτῶν·

— Θεμιστεύει [3] γὰρ ἕκαστος
Παίδων ἠδ' ἀλόχων· οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.

ὁ γὰρ Κύκλωψ ἐκ τ ἰδίας ἀσεβείας περὶ αὐτῶν φησιν·

Οὐ

1 Κυκλώπων. Od. I. 106. VILL.

2 Μεταφέρων. Hujuſce loci ſenſum non aſſecutus eſt Clariſſimus *Alberti*, & totâ aberrat viâ in ſuâ ad ἀθεμίστων animadverſione, quam hîc exſcriptam dabo. „ Ἀθεμίστων, „ inquit vir doctiſſimus, *Hom.* „ Od. I. 106. *Apollonii Lexi-* „ *con mſ.* Ἀθεμίστων. ἐν τῇ Ι „ Ὀδυσσείας· ἐπὶ τ Κυκλώπων. „ Dein ex *Heliodoro* ratio- „ nem citat, καθὸ ἀ νομοις „ χρῶνται νόμοις. Addit vero „ *Ariſtarchum* contra ſtatue- „ re, δικαίους εἶναι τοὺς Κύκλω- „ πας, ἐκτὸς τ Πολυφήμου, „ qui caeteris injuſtitiae no- „ tam inuſſerat, ἐκ τ ἰδίας „ ἀσεβείας". Sic putat celeberrimus Criticus *Heliodorum* ab *Ariſtarcho* diſſidere, cum contra ejus opinionem foveat: uterque enim contendit juſtiſſimos fuiſſe Cyclopas. Quod confirmat *Heliodorus*, cum dicit, eos non ob injuſtitiam vocatos fuiſſe nomine ἀθεμίστων, ſed quod communibus non uterentur legibus; quanquam privatae iis eſſent, quas religioſiſſime ſequerentur. Quod facit cum *Ariſtarcho*, qui Cyclopum juſtitiam diverſis argumentis aſſeruerat, nedum ab *Heliodoro* eorum patrono diſſentiret; ut innuit *Alberti*. Ἀριστάρχειος μεταφέρων, ſignificat eo modo explicans quo interpretatur *Ariſtarchus*. Sententiam *Ariſtarchi* evolvens & enucleans *Heliodorus*, ſibi quaſi propriam facit. VILL.

3 Θεμιστεύει. Od. I. 114. VILL.

Οὐ [1] γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχοιο [2] ἀλέγουσιν

ὅπερ ψευδῶς. αὐτοὶ γάρ εἰσιν οἱ λέγοντες·

Εἰ [3] μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται οἷον [4] ἐόντα,
Νῶϊν δ' [5] ὅπως ἐσὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι.

καὶ ἔσι ὅλως ὁ τίπως ἔτως τῶν προβλημάτων.

ἈΘΕΜΙΣΤΊΑ. [6] ἀνομία.

ἈΘΥΡΕΙ. [7] παίζῃ, καὶ ἀθύρματα, παίγνια. ἐν τῇ Ο ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος·

Ὃς

1 Οὐ γάρ. Od. I. 275. VILL.

2 Αἰγιόχοιο. Lege αἰγιόχου; ob metrum ſcilicet. VILL.

3 Εἰ μέν. Od. I. 410. VILL.

4 Οἷον ἐόντα. *Talis cum ſis*; ſic in mſ. at in noſtro hodie *Homero*, οἷον cum ſpiritu tenui, id eſt, *ſolum exiſtentem*. VILL. Ferri omnino non poteſt illud οἷον: Cl. *Villoiſ.*, quando vertit *Talis cum ſis*, cogitavit τοῖον.

5 Νῶϊν δ' ὅπως. Rectius edi ſolet in *Homero*: Νῶϊν γ' ὅπως.

6 Ἀθεμιστία. ἀνομία. *Od.* I. 189:

Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἰνίκαυε πιλώτεω, ὅς ῥα τε μῆλα
Οἴῳ πουλυμήνοιο λαΐφρεθεν· ἠδὲ μετ' ἄλλως
Πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἰὼν ἀθεμίστια ᾔδη.

Schol. Ἀθεμίστια. ἄδικα. quo ſenſu occurrit etiam *Od. I.* 428. & Υ. 287. ἀθεμίστια εἰδώς. Atque haec loca reſpiciens Noſter ſcripſiſſe videtur Ἀθεμίστια. ἄνομα. quemadmodum *Etymol. p.* 24. *v.* 21. Ἀθέμιστος, ἄδικος, ἄνομος, & *Heſych.* Ἀθέμιστοι, ἄδικοι, ἄνομοι.

7 Ἀθύρῃ. παίζῃ &c. Ut nunc quidem editur *Homerus*, nuſquam habet ἀθύρῃ. Itaque vel Homerica non eſt haec gloſſa, vel legit olim noſter *Il. O.* 364. de Apolline Achivorum murum diruente:

—— Ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἅλλυσι θαλάσσης,
Ὃς ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν,
Αὖ αὖτις συνέχευε, ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρῃ.

Ubi nunc editur:

Αὖ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν, ἀθύρων.

Noſtram gloſſam habet etiam *Heſych.* Ἀθύρῃ. παίζῃ, ῥαψῳδεῖ & *Etymol.* V. Ἀθύρματα. *p.* 26.

Ὅς τ' [1] ἐπεὶ ἂν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσι.

Ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν τὴν λέξιν, φησὶν ἀπὸ τῆς πολλάκις θύειν, καὶ τὴν πρόθεσιν τῆς P. ὃν τρόπον καὶ ἡ ἀϊδελή, ἀϊδία τις ὖσα.

ΑΘΡΗΣΑΙ. ἀτενίσαι. ἰδεῖν.

Οὐδ' [2] αὖτ' ἀθρήσαι δύνατ' ἀντίη, οὐδὲ νοῆσαι.

ΑΘΕΣΦΑΤΟΝ. πολὺν, οἷον οὐδ' ἂν θεὸς φατίσειεν διὰ τὸ πλῆθος.

Αἵ [3] τ' ἐπεὶ ἂν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον.

καὶ ἐπὶ τῶν συῶν ὁ Εὔμαιος.

Νῦν [4] δ' αἱ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι. ——

ἀντὶ τῆς πολλαί.

ΑΘΥΜΟΙ. [5] κεκακωμένοι τὴν ψυχήν.

ΑΙΠΥΝ. ὑψηλὸν, κυρίως. σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸν μέγαν, οἷον·

—— Φυγόντι [6] περ αἰπὺν ὄλεθρον.

ΑΙΠΥΤΙΟΝ. τὸν τῆς Αἰπύτου·

Αἰπύτιον [7] θ' ἅρμα τύμβον. ——

ἔστι

p. 26. v. 12. ἀθύρει. παίζει καὶ ἀγωνίζεται.

1 Ὅς τ' ἐπεὶ &c. V. *Il.* O. 363.

2 In editis exemplaribus est Η' δ', ἅτ' &c. sensu nihil diverso.

3 Αἵ τ' ἐπεί Il. Γ. 4. VILL.

4 Νῦν δ' καὶ. Od. Υ. 211. VILL.

5 Ἄθυμοι Od. Κ. 463:

— · Νῦν δ' ἀσχαλόωσι καὶ ἄθυμοι.

Αἰεὶ ἄλλης χαλεπῆς μεμνημένοι. —— VILL.

6 Φυγόντι. Od. P. 47. VILL.

7 Αἰπύτιον. Il. B. 604 VILL.

ἔστι ᾗ ἔστ῾ τ῾ Ἀρκαδικῶν Ἡρώων, ὡὲὶ ἃ φησὶν Ἡσίοδ῾.

Αἴπυ῾ ¹ αὖ τέκε῾ο Τληπήνορα, Πειρίθοόν τε.

ΑΙΑΙΗ. ὄνομα νήσου ἣν κατῴκει ἡ Κίρκη.

Αἰαίλω ² δ᾽ ἐς νῆσον ἀφικόμεθ᾽. ἔνθα δ᾽ ἔναιεν
Κίρκη ἐϋπλόκαμ῾, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.

καὶ αὐτὴ ᾗ ἡ Κίρκη ἐθνικῶς τῇ νήσῳ ὁμώνυμ῾.

Αἰαίη, ³ δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.

Αἴ. τοῦτο δατυνόμφιον ἄρθρον ἐστὶ διὰ τοῦτο.

Αἱ ⁴ μὲν γὰρ κεφάλεσι τετεύχαται, αἱ δ᾽ ἐλέφαντι.

ἀναφορικῶς ᾗ, ἀντὶ τοῦ αὐταί.

Αἱ ⁵ μὲν ὕπαιθα ἄνακ῾ ἐποίπνυον. ——

καί.

Ὡς ⁶ αἴγ᾽ ἐξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πᾶσαις
Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἴκλισα θάνοιεν.

ΑΙΓΥΠΤΩι. ἐπὶ μὲν τ῾ χώρας.

Αἴγυπ῾όν δε ⁷ με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι.

ἐπὶ

1 Αἴπυ῾ &c. Sic hoc *Hesiodi* fragmentum legitur in codice MSto:

Αἴπυ῾ αὖτ᾽ τέκε῾ο Τληπήνορα τε Πειρίθοόν τε. VILL. *in Append.*

2 Αἰαίλω. Od. κ. 135. VILL.

3 Αἰαίη. Od. ι. 32. VILL.

4 Αἱ μέν. Od. τ. 563. VILL.

5 Αἱ μὲν ὕπαιθα. Il. Σ. 420. VILL.

6 Ὡς. Od. χ. 471. VILL.

7 Αἴγυπτόν δε. Od. Ξ. 246. VILL.

ἐπὶ ᾗ ξ ποταμῷ, ὃν Νεῖλον [1] Ἡσίοδος, καὶ οἱ λοιποί·

Στῆσα [2] δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.

ΑΪΘΩΝ. ποτὲ μὲν, τὸν πυρώδη καὶ ὀξύν·

Ὡς [3] δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσταύλοιο.

ποτὲ δὲ, τὸν λαμπρόν·

Αἴθωνας [4] δὲ λέβητας ἑείκοσι. ——

ΑΙΘΩΠΑ [5] ΟΙΝΟΝ. ἤτοι τῇ Φύσει θερμόν. αἴθειν γὰρ, τὸ καίειν. ἢ τὸν μέλανα, ὡς Ἡλιόδωρος. ἢ τὸν λαμπρὸν καὶ δύναμιν.

ΑΙΘΑΛΟΕΝ. ἤτοι τὸ λαμπρὸν, ἢ τὸ καταιθαλωθῆναι ἄξιον·

Αἰθαλόεν, [6] πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα.

ἢ ὡδὶ τό·

—— Δός [7] με βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον

Αἰθαλόεν. ——

ἀκαθ-

1 Νεῖλον. *Heſiodus* in *Theogonia*, 338:

Νεῖλον τ', Ἀλφειόν τε, καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην.

Hinc colligit *Tzetzes Heſiodum Homero* recentiorem eſſe, cum *Homerus* Nilum vocet Ægyptum. VILL.

2 Στῆσα. Od. Ξ. 258. VILL.

3 Ὡς δ' αἴθωνα. Il. Λ. 547. VILL.

4 Αἴθωνας. Il. Ι. 123. VILL.

5 Αἴθωπα. Lege αἰθοπα, per *omicron*. VILL. In ipſa etiam interpretatione pro τῇ Φύσει θερμὸν, legerim potius τὸν Φύσει θερμόν.

6 Αἰθαλόεν. Il. Β. 415. VILL.

7 Δός με. In *Homero* πεῖσε με. Sic totus legitur locus:

Μὴ πεῖσε ἐπ' ἠῖόν δῦναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν,
Πεῖσε με καλαπετηνὸς βαλέειν
Πριάμοιο μέλαθρον
Αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς
δηΐοιο θύρετρα. VILL. Δός με ab ipſo Grammatico additum videtur quo verbum ſuppleret, unde, in loco Homerico, non pendet quidem illud βαλέειν, ſed pendent tamen modi infiniti, qui praecedunt, δῦναι & ἐλθεῖν. Itaque ſcribendum

ἀκαχέειν ᾗ, ὥσε αἰθαλόεν ποιῆσαι. ἐπιφέρῃ γάρ·

— Πρῆσαι πυρὸς δηΐοιο θύρετρα.

ἤτοι μελαινόμενον, ἀπὸ τὴν αἰθάλην.

ΑΪΔΙ. τῷ Ἅιδῃ, ἀπ' Ἀΐδεως τ' Ἄϊς, ὡς Πάϊς·

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν.

ἀπὸ ᾗ τ' Ἀΐδης·

Ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.

ποτὲ ᾗ, ἀπὸ τ' Ἀϊδωνεύς·

Καὶ μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆι πρϊάψειν.

ΑΪΓΛΗΕΝΤΟΣ. λαμπρῷ·

— Ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου.

ΑΪΜΟΝ. ἐπισήμονα. ἔμπειρον·

— Αἴμονα θήρης.

dum crediderim ἢ πρὸς τὸ δόρυ μι. — Βαλέειν Πρ. μιλ. In ſequentibus porro, ἀκαχέειν δὲ, quis huic particulae δὲ locus eſſe poſſit, equidem non perſpicio: Una enim & continua oratio eſt inde a verbis ἢ πρὸς τὸ usque ad ποιῆσαι. — Quod denique editur conſtanter in Homero πρῆσαι, quamvis verum videatur & ſincerum, memoranda tamen eſt lectionis varietas, quam annotavit *Schol. Ined.* in *Cod. Bibl. Reg. Pariſ.* 2799. Πρῆσαι, γράφεται καὶ πλῆσαι, ἵνα ἐκ πλησθῶσι.

1 Πολλάς. Il. A. 3. VILL.

2 Ἰφθίμῳ. Od. K. 534. VILL.

3 Καί. Il. E. 190. VILL.

4 Καὶ μιν. Verſum ex *Homero* reſtitui; in manuſcripto legebatur: καί μιν ἔφην. VILL. Idem prorſus ac *Il. A.* 3. Ἄϊδι προΐαψε, ubi in omnibus fere Editionibus ἄϊδι minus bene, vertitur per locum, qui orcus dicitur, cum ipſummet Deum, Orcum, ſeu Plutonem ſignificet, & litera majuſcula deſignari debeat. *Id. in Append.*

5 Ἀπ' αἰγλήεντος. Il. A. 532. VILL.

6 Αἴμονα. Il. E. 49. VILL.

1 Αἴ-

ἐστι ἢ χ κύριον ὄνομα·

Αἴμονά [1] τε χρείονϛα, [2] Θόωνά τε, Δηΐπυρόν τε.

ΑΙΝΟΣ. ποτὲ μὲν, ἔπαινος·

Ἀντίλοχ', [3] ἃ μέν τοι μέλεος ἀίρησεαι αἶνος.

ὁποτε ἢ, γνώμης [4] παραμυθία, καὶ παραβεβλημένος λόγος πού τι ἐπωφελίμων, οἷον·

—— Αἶνος [5] μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας.

καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐπαίνου·

Καὶ [6] δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴσε· τί μοι χρὴ μητέρος αἶνα;

ΑΙΝΑΡΕΤΗ. [7] ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκλημένος·

Αἰναρέτη· [8] τίς σοὶ ἄλλος ὀνήσεαι [9] ὀψίγονός περ;

αἰ-

1 Αἵμονά τε. Il. Δ. 296. VILL.

2 Αἵμονά τε χρείονϛα. Male in mſ. χείονϛα. Sic legitur verſus in *Homero*:

Αἵμονά τε χρείονϛα, Βίαντά τε πουμέϊα λαῶν. VILL.

Temere noſter cum l. l. confudiſſe videtur *Il.* N. 92.

Πηλείδην δ' ἤρωα, Θόαντά τε, Δηΐπυρόν τε.

3 Ἀντίλοχ'. Il. Ψ. 795. VILL. Primus *Barneſ.* in hunc verſum poſt μέλεος intulit κ'; expunxerunt iterum *Clarcke* atque *Erneſti*, quorum juſtas vindicias juvat Grammatici noſtri Auctoritas.

4 Γνώμης παραμυθία. Mallem γνώμη, παραμυθία. VILL. Obſtat tamen *Etymol. p.* 36. *v.* 27. πότε δέ γνώμης παραμύθιον; cui *Etymologi* loco, uti centenis aliis, gratiſſima lux, *Apollonium* conferendo, poterit affundi. Conf. *Euſtath. p.* 556. *v.* 32.

5 Αἶνος. Od. Ζ. 508. VILL.

6 Καὶ δ'. Od. Φ. 110. VILL.

7 Αἰναρέτη. ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκλημένος. Lege αἰναρέτη ... ὁ κεκλημένος. Vel ut habet *Heſ.* poſt *Homerum* in vocativo: αἰναρέτη. ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκλημένε. VILL.

8 Αἰναρέτη· τίς σεν. Il. Π. 31. VILL.

9 Ὀνήσεαι. Sic repoſui. Vitioſe in mſ. ὀνόσεαι, *id eſt*, vituperabit. VILL.

αἰνὸν [1] γὰρ, τὸ δεινὸν, ϗ αἰνῶς, ἀντὶ τ̃ δεινῶς.

Αἰνῶς [2] γὰρ μύθοισιν ἔπεσί τε σοῖσιν [3] ἀκόων
Τέρπομαι. ——

τὸ δ̃ κατ' ἐπίτασιν δεινὸν, κακὸν ἐςὶ οἷς ἂν δεινὸν φαίνηται.

ΑΙ'ΝΗ'ΣΩΣΙΝ. συγκαθῶνται.

[4] Εἰ μέν κ' αἰνήσωσιν ἀκόντες κακὰ ἔργα.

ϗ κ̃ τὸν παροχημένον. [5]

Ὡς [6] ἔφατ' Ἀτρεΐδης, ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

ἀντὶ τ̃ συνεκατεθέντο [7] ἀπὸ δ̃ αὐτῆς ἐννοίας, ἡ συγκατάθεσις τ̃ ἐπαίνων. ὁ γὰρ ἐπαινῶν, συγκατατίθεται τοῖς τ̃ ἐπαινουμένοις ἔργοις.

ΑΙ'ΝΟΠΑΘΗ'. δεινοπαθῆ.

1 Αἰνὸν &c. Saepe recurrit apud *Homer.* αἰνὸν ἄχος. *Heſych.* autem in Αἰνὸν σημεῖον &c. ſpectaſſe videtur *Od.* τ. 568.

2 Αἰνῶς. Od. Δ. 597. VILL.

3 Σοῖσιν. Male in manuſcripto οἷσιν. VILL.

4 Εἰ μέν. Sic verſus legitur apud *Homerum*, Od Π. 380:

Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκόντες κακὰ ἔργα.

Confudit vero hunc verſum *Apollonius*, & permiſcuit cum initio ſequentis qui extat Od. Π. 403:

Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες. VILL.

5 Παροχημένον. Fortaſſe legendum eſt παροχθισθὲν ob ἤνεον. VILL. *in Append.*

6 Ὡς ἔφατ'. Il. Γ. 461. VILL.

7 Συνεκατεθέντο. Lege συνεκατετίθεντο. Corrupta etiam ſunt, quae mox ſequuntur ἀπὸ δ̃ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἡ συγκατάθεσις τ̃ ἐπαίνων. Cl. *Villoiſ.* latine dedit *Eâdem autem de cauſſa idem verbum* ἐπαινῶ, *ſignificat approbare & laudare.* Nobis contra voluiſſe videtur Grammaticus, συγκατάθεσιν poni pro *laude*, quemadmodum ἐπαινεῖν pro συγκατατίθεσθαι. Habebis autem eam ſententiam, ſi pro ἐπαίνων legeris ἐπαινούντων, & *laudantium* revera eſſe συγκατάθεσιν facile tibi probabit *Alb.* ad *Heſych.* v. Συναινεῖ.

1 Ἡ

Ἦ [1] μὲ μάλ' αἰνοπαθὴ μαλακὼν ὑπὲκ κῶμ' ἐκάλυψεν.

ΑἸΝΟΜΌΡΟΙΣ. κακομόροις·

Ἡμῖν [2] αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθῃ. [3]

ΑἸΝΊΖΟΜΑΙ. ἐπαινῶ·

Ὀθρυονεῦ [4], περὶ δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων.

ἢ θαυμάζω, θαῦμα ἡγεῖμαι, ἢ αἰνίττομαι.

ΑἸΓΊΛΙΠΟΣ ΠΈΤΡΗΣ. τὸ ὕτως ὑψηλῆς, ὥστε καὶ αἶγα μὴ ἐπιβαίνειν. ἀλτικὸν γὰρ τὸ ζῶον·

Ἥ [5] τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης. —

ΑἸΘΟΎΣΗΣ. [6] τὸ φλογεόδες, ἀπὸ τοῦ καταίθεσθαι ὑφ' ἡλίου·

Κεῖτο [7] δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὄπλον νηὸς [8] ἀμφιελίσσης. κδ'.

[9] Πλῆντο [10] δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.

ΑἸ-

1 Ἦ μὲ μάλ'. Od. Σ. 200. VILL.

2 Ἡμῖν. Od. I. 53. VILL.

3 Πάθῃ. lege πάθωμεν. VILL.

4 Ὀθρυονεῦ. Il. N. 374. VILL.

5 Ἥ τε κατ'. Il. I. 15. VILL.

6 Αἰθούσης. Conf. *Etymol.* p. 32. v. 46. ubi qui laudatur verſiculus:

Πῦρ ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσης ὑφίεχεν αὐλῆς.

legitur Il. I. 468. Edita tamen exemplaria habent αἰθύσῃ, lectionis varietatem notante *Barneſ.*, negligentibus vero *Clarck.* & *Erneſt.*

7 Κεῖτο. Od. Φ. 390. VILL.

8 Νηός. Lege νεός. VILL.

9 Πλῆντο δ' ἄρ'. Od. Θ. 57. VILL.

10 Πλῆντο. In manuſcripto πλᾶτο, quod pariter poteſt retineri. VILL. *Homerus* enim, quod alii, inprimis *Pindarus*, poſtea ſunt imitati, verbum *ſingulare* nomini *plurali* inter-

ΑΙΔΕΙΣΘΑΙ. ἐντρέπεσθαι. καὶ ἰδίως, ἐπὶ τοῦ προσδέχεσθαι τὸν ἱκέτην δι' ἐντροπῆς.

Αἰδεῖσθαι [1] δ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.

καί.

Οὐδέ [2] τι μ' αἰδέσεται, γενεῇ δέ με γύμνον ἐόντα.

καὶ κατ' ἄλλας τρόπους τὸ προσαπλήσιον δηλοῦται. ἔστι δ' ὅτε καὶ συνήθως ἡμῖν.

Αἰδομένων [3] δ' ἀνδρῶν πλέονες σφέας ἠὲ πέφανται.

ΑΙΔΟΙΟΣ. ποτὲ μὲν, αἰδοῦς ἄξιος.

Αἰδοῖος [4] τέ μοι ἐστὶ φίλε. —

ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ αἰδομένου.

— Κακὸς [5] δ' αἰδοῖος ἀλήτης.

καί.

Σῖτον [6] δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα.

ΑΙΧΜΗΤΑΙ. οἱ μαχηταί. ἡ αἰχμὴ, ποτὲ μὲν, ἡ μάχη· ποτὲ δὲ, τὸ ἐπιδορατιὸν ἡ ἀκμὴ, οἷον.

Αἰχμὴ [7] δ' ἐξιχύθη πολὺ νειάτου ἀνθερεῶνα.

καί.

interdum addit, etiam *non neutri*. Luculentum est hujus rei documentum. *Il.* P. 386.

Γυῖά τε, χεῖράς τε, πόδας θ' ὑπαΐξειεν ἑκάστου,
Χεῖράς τ', ὀφθαλμοί τε, παλάσσετο μαρναμένοιϊν.

Conf. *Eustath. p.* 1148. *v.* 35.

1 Αἰδεῖσθαι. Il. A. 22. VILL. Editur in *Homero*, quod unice verum est, Αἰδεῖσθαι δ' ἱερῆα &c.

2 Οὐδέ. Il. X. 124. VILL.

3 Αἰδομένων. Il. E. 531. VILL. Pro Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν rectius in editis exemplaribus habetur Αἰδομένων τ' ἀνδρῶν.

4 Αἰδοῖος. Il. Γ. 172. VILL.

5 Κακὸς δ'. Od. P. 578. VILL.

6 Σῖτον δ'. Od. A. 139. VILL.

7 Αἰχμὴ δ'. Il. E. 293. VILL. Pro ἐξιχύθη in Cod. MS. ἐξιλύθη. *Id. in Append.*

καί·

— Μόλιϛος· ὡς, ἐτράπετ' αἰχμή.

ΑΪΞΑΣΑ. ὁρμήσασα·

Βῆ [2] ῥ' κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἰΐξασα.

ΑΪΚΑΣ. τὰς φορὰς καὶ τὰς ὁρμὰς, ἀπὸ τ. αἴσσειν·

Τόξων [3] αἰϊκὰς ἀμφὶς [4] μένον, ἠδέ τ' ἀκόντων.

ἀπὸ τούτου καὶ τὰ ἄλλα·

Ἀλλὰ [5] τὸ μὲν πλεῖον πολυαΐϊκος πολέμοιο.

εἶον πολυορμήτου. ὁ δὲ Ἀπίων λέγει, ἀπὸ τ. ἄκοντος τὰ βέλη ἴέναι· καθό φησι καὶ ἀκόντιον λέγεσθαι.

ΑΙΝΥΤΑΙ. [6] λαμβάνει, ἀφαιρεῖται.

ΑΪΣΑ. ἤτοι τὸ πεπρωμένον·

Λῖσα [7] γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ·

καί·

Αἴσῃ [8] ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα.

διὸ ὃ καὶ ἡ μερὶς, αἶσα λέγεται·

Ἴλιον [9] ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε λητίδος αἶσαν.

καὶ

1 Μόλιϛος. Il. Λ. 237. VILL.
2 Βῆ ῥ' κατ'. Il. B. 167. VILL.
3 Τόξων. Il. O. 709. VILL.
4 Ἀμφὶς μένον. Sic emendavi: vitiose in manuscripto, ἠμφισμένον. VILL.
5 Ἀλλὰ τὸ μέν. Il. A. 165. VILL.
6 Αἴνυται. &c. Od. Ξ. 144. Ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται οἰχομένοιο. *Schol.* Αἴνυται. λαμβάνει. Conf. *Hesych. h. v.* ibique *Alb.*
7 Λῖσα. Od. Θ. 511. VILL.
8 Αἴσῃ. Il. X. 61. VILL.
9 Ἴλιον. Il. Σ. 327. VILL.

καὶ γὰρ τὸ πεπρωμένον μεμέρισται ἑκείνῳ, ᾧ πέπρωται. καὶ ἡ μοῖρα τοῦτο [1] δηλοῖ τῇ αἴσῃ. δηλοῖ δὲ ἡ αἶσα καὶ τὸ καθῆκον·

Πάντα [2] κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε.

ἢ δὲ μοῖρα δηλοῖ καὶ τὸ ἀναπλήσιον, ὡς ἐν τῷ·

Ναὶ δὴ [3] ταῦτα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες.

ΑΙΟΛΑΗ'. [4] πεποικιλμένη. συμβαίνει γὰρ τὸ ἀπλόμφον [5] διὰ τῆς εὐσρεφῆς ὥσπερ ποικίλλεσθαι ἐπὶ τῆς θέσεως νημένον·

Ὡς [6] δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο
Ἐμπλείῃ νιάσης τέ καὶ αἵματος ἔνθα καὶ ἔνθα
Αἰόλλῃ, [7] μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι.

τὸ

1 Τοῦτο. Mallem ταυτὸ, vel τὸ αὐτὸ, *idem*. VILL. Emendationem confirmat Noſter v. μοῖρα, & *Etymol. p.* 589. *v.* 26 *ſeqq.*

2 Πάντα. Il. P. 716. VILL.

3 Ναὶ δή. Il. A. 286. VILL. Plene ibi legitur verſus:

Ναὶ δὴ ταῦτα γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.

4 Αἰολλή. πεποικιλμένη. Lege, ut apud *Homerum* & *Heſ.* αἰόλῃ. ποικίλῃ. VILL. Pro πεποικιλμένη legendum certe ποικίλῃ vel ποικίλλῃ. In ipſo tamen gloſſae capite, & in verſu, qui ſubjicitur, Homerico, praetulerim equidem αἰόλλῃ. Antiquiſſimorum enim Codicum hic latere videtur διττογραφία, quae ex *Porphyrio* jam obſervata eſt a *Clarkio*, ad *Od.* Υ. 27. & confirmatur etiam MSto Cod. Erneſtiano.

5 Ἀπλόμφον. Totum hunc locum corruptiſſimum ſic emendo: Συμβαίνει γὰρ τὸ ἀπλόμφον; nam ſic lego pro ἀπλόμφον; agitur enim de iis, quae affantur, cum dicat ipſe *Homerus* infra laudatus:

— Μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι.

Pro διὰ τῆς εὐσρεφῆς, ſubſtituo εὐσρεφίας. In νημένον deſunt priores litterae, quas expleo legens, κεκιννημένον. VILL.

6 Ὡς δ'. Od. Υ. 25. VILL.

7 Αἰολλή. Hic quoque lege αἰόλλῃ. (Conf. ſupra ad v. Αἰόλλῃ. VILL.) *Plato* in *Cratylo* animadvertit τὸ ποικίλλειν καὶ αἰολεῖν ταυτόν. *Pindarus in quartâ Pyth.*

τὸ ᾗ αἴολον, ποικίλον.

Οἱ [1] δ', ὥστε σφῆκες μέσον αἴολοι, ἠὲ μέλισσαι.

ὁ ᾗ κορυθαίολος, ὁ εὐκίνητον ἔχων [2] τὴν κόρυθα.

ΑΪΟΝ. κυρίως μὲν, ἤκουον.

Ἀμφὶ [3] ᾗ σάλπιγξιν μέγας ὄρνυτο. ἄϊε ᾗ ΖΔ σημαίνει ᾗ κ τὸ ἠθόμην.

— Ἑπεὶ [4] φίλον ἄϊον [5] ἦτορ.

ὥσπερ κ τὸ ἔκλυεν, κυρίως μὲν ἤκουεν.

— Τῷ [6] δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

τάσσεται ᾗ κ ἐπὶ τοῦ ἤθετο.

Κάρματα [7] δ' εὐμμέτρησι. μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.

ΑΪ-

Pyth. de *Jasone*, quem ignis non laedebat: πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόσσει. Ante αἰόσσει, ex *Homero* addidi, ἴνθα κ ἴνθα; quod aberat ex manuscripto. VILL. In Cod. MS. legitur etiam κνίσης pro κνίσσης. *Id. in Append.*

1 Οἱ δ'. Il. M. 167. VILL.

2 Ἔχον. Lege ἴσχων. VILL. Legitur autem κορυθαίολος. Il. B. 816. atque alibi. Conf. *Porphyr. Q. H.* 3. *Hesych. h. v. ibique Interpp.*

3 Ἀμφί. Il. Φ. 388. VILL.

4 Ἑπεί. Il. O. 252. VILL.

5 Φίλον ἄϊον. Sensum animadverte, quem hîc affert Apollonius. Alii minus bene volunt:

— *Quoniam charam expirabam animam.*

Verbum hoc ἄϊον idem significat quod gallicum *entendre*, pro intelligere & pro audire usurpatum. Versum vero:

— Μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.

alii reddunt:

— *Optime autem audiunt ipsi.*

Sed naturalior est *Apollonii* sensus. VILL. *Etymol.* ἄϊον explicat ἠθόμην ἀναγήσας τὴν ψυχήν. *Id. in Append. Conf. Schol. ad l. l.*

6 Τῷ δ'. Il. A. 42. VILL.

7 Κάρματα. Od. Z. 185. VILL.

1 ΑΪ-

ΑΙΣΥΛΑ. [1] παράνομα. ἁμαρτωλά. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν, τὰ σεσυληµένα τ᾽ αἴσης, τοῦτ᾽ ἔστι ἁμαρτωλά.

ΑΙΣΥΝΤΗΤΗΡΙ. [2] νεανίᾳ.

—— [3] Αἰσυντῆρι ἐοικώς,
Πρῶτον ὑπωλήτῃ, ὅπερ χαριεστάτη ἥβη.

ὁ δὲ Ἀπίων ἀποδίδωσι βασιλεῖ, καὶ ἐτυμολογῶν φησιν· αἰσυνητῆρι, τῷ τηροῦντι τὰ αἴσια, τοῦτ᾽ ἔστι τὰ δίκαια· μᾶλλον δὲ νεανίας ἐστί. βέλτιον γὰρ ἐπεξηγεῖται γὰρ [5] εἴρων·

—— Τῷ περ χαριεστάτη ἥβη.

AI-

1 Αἴσυλα. &c. Cum alibi hac forma utitur *Homerus*, tum etiam *Il.* E. 403., ad quem locum *Schol.* non tantum conferendus eſt cum noſtro & cum *Etymol.* p. 39. verum etiam in ultimis verbis emendandus. Quae enim habet extrema αἴσυλα κατὰ παράλειψιν ἑτέρου α̅ δηλοῦντος χειμένην, ἀαίσυλα, ἐσερημένα τῆς αἴσης &c. facile corrigere licet δηλοῦντος σέρησιν, partim re ipſa jubente, partim confirmante etiam *Schol. Ined.* in *Cod. Bibl. R. P.* 2799. *ad l. l.* in quo tamen veſtigia quoque remanſerunt formae corruptae χειμένην: Κατὰ παράλειψιν ἑτέρου α̅ σέρησιν δηλοῦντος κείμενα, ἀαίσυλα &c.

2 Αἰσυντῆρι. Lege, ut apud *Homerum*, & ejus *Schol.* αἰσυνητῆρι. Facilis enim & in proclivi lapſus litterarum, cum in mſſ. *éta* & *nun* eodem prorſus modo pingantur. Optime omnium habet *Heſ.* αἰσυμνητῆρι, quae lectionis varietas ſedulo notanda eſt. VILL.

3 Αἰσυντῆρι ἐοικώς. Il. Ω. 347. VILL. Editur vulgo, quod & in *Append.* obſervavit *Villoiſ.*

Πρῶτον ὑπωλήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη.

quod ipſum mox habet noſter & verum eſſe probabimus Excurſu I.

4 Γάρ. Hîc tolle γ̅, utpote ſuperabundans & otioſum. VILL. Et me quidem offendit duplex illud γ̅, ſi tamen alterutrum delere cum *Villoiſono* volueris, ſuſpicarer equidem ſcriptum olim fuiſſe a Grammatico noſtro: Ἄλλοι δὲ (ſcil. ἀποδιδ.) νεανίᾳ, ὃ καὶ βέλτιόν ἐστιν, ἐπεξηγεῖται γὰρ γ̅ &c.

1 Αἴ-

ΑΙ᾽ΣΗΜΑ. [1] τὰ ϖεϱισσόντως ἢ κατ᾽ ἀξίαν λεγόμενα.

Αἴσημα [2] παϱαιτῶν. ——

εἴϱηται δὲ, ϖαϱὰ τὴν αἶσαν, τὴν ἐϖὶ ξ καθήκοντος τεταγμένην. ἐνίοτε δὲ, αἴσιμον [3] τὸ εἱμαϱμένον.

ΑΙ᾽ΣΘΩΝ. αἰσθόμενος.

—— Ὁ δ᾽ [4] ἀνέβϱαχε [5] θυμὸν ἀϊδϱων.

ΑΙ᾽ΘΕΤΑΙ. [6] καίεται.

—— Αἰθομένοιο [7] πυϱός. ——

ξ καιομένου.

ΑΙ᾽ΣΤΟΣ. ἀφανὴς, ἀνισόϱητος, οἷον ἄγνωστος. ϖαϱὰ τὸ μὴ γνῶναι, ἀϖὸ ξ ἴσω, ὅ ἐστι γνῶναι.

Οἴχετ᾽ [8] ἄϊστος, ἄπυστος. ——

ΑΙ᾽-

1 Αἴσημα. Lege, ut apud *Hom.* αἴσιμα. Idem infra tollendum in αἴσημα παϱαιτῶν. *Heſiod.* in *Herc. ſcuto*, 336:

—— Ἐϖεὶ ἤτοι τοί εἰσιμόν ἐστιν. VILL.

2 Αἴσημα παϱαιτῶν. Il. Z. 62. VILL.

3 Αἴσιμον, τὸ εἱμαϱμένον. Ducta gloſſa eſt ex *Il.* Θ. 72. ubi v. *Schol.*, itemque ad *Il.* I. 245. coll. *Heſych.*, *Suid.* & *Etymol.*

4 Ὁ δ᾽. Il. Π. 468. VILL.

5 Ἀνέβϱαχε. Lege ἴβϱαχε. VILL.

6 Αἴθεται. καίεται. *Heſych.* Αἴθεται. καίεται λαμπϱῶς. Gloſſae ſedem nullam indicat Cl. *Villoiſ.* Vix equidem dubito, quin pertineat gloſſa ad antiquam διτλογϱαφίαν *Od.* Z. 132. ubi in leonis imagine magnifica:

—— ἐν δέ οἱ ἦτοϱ Δαίεται.

legi certe hic olim potuit Αἴ-ϑεται. Quamvis nunc quidem nulla ex Codicibus obſervata ſit lectionis diverſitas. *Il.* X. 134:

—— Ἀμφὶ ξ χαλκὸς ἐ-λάμϖετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ ϖυϱὸς αἰθομένοιο, ἢ ἠελίου ἀνίοντος.

Conf. *L. C. Valck.* Vir Cl. ad *Herod.* IV. 145. p. 343.

7 Αἰθομένοιο. Paſſim in *Homero.* VILL.

8 Οἴχετ᾽. Od. A. 242. VILL. Rectius habent Edd. Ὤιχετ᾽.

1 Αἰ-

ΑΙΝΟΘΕΝ [1] ΑΙΝΩΣ. τ δεινῶν δεινόταλον.

ΑΙΘΡΩι. τὸ [2] ἐκ τ αἰθερίας πνεῦμα·

Αἴθρῳ [3] ϗ καμάτῳ δεδμημένον ἦλθε ἐς οἶκον.

οἱ δὲ γράφοντες, λύθρῳ, κακῶς. λύθρον γάρ ἐστι τὸ μίγμα ἰδρῶτος καὶ κόνεως καὶ αἵματος. καθό φησιν Ἔκτωρ·

Αἵματι [4] καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ὀχεταάσθαι.

ὁ δέ γε Ὀδυσσεὺς ἐδὲν τοιοῦτον περὶ αὐτὸν [5] διηγεῖται.

ΑΙΘΡΗΓΕΝΕΤΗΣ. αἰθερίαν γλωνῶν·

Καὶ [6] Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.

ΑΙΔΗΛΟΝ. ὅτε μὲν τὸ ἄδηλον, οἷον ἀφανές· ὅπερ ϗ ἀείζηλον [7] λέγει·

Τὸν μὲν [8] ἀείζηλον θῆκεν θεὸς ὅπερ [9] ἔφημεν.

ποτὲ

1 Αἰνόθεν αἰνῶς. Il. H. 97. VILL.

2 Τὸ .... πνεῦμα. Omnino verum videtur, quod Cl. *Villoiſ. in Append.* conjecit τῷ .... πνεύματι.

3 Αἴθρῳ. Od. Ξ. 318. VILL.

4 Αἵματι. Il. Z. 268. VILL.

5 Αὐτὸν. L. αὐτῷ. VILL. *in Append.*

6 Καὶ Βορέης. Od. E. 296. VILL.

7 Ἀείζηλον. Pariter quoque *Heſ.* habet αἰζιλὸς, ἄδηλος. Emenda ἀείζηλος, ἄδηλος. VILL. Scripſiſſe videtur Noſter, ἄδηλον, οἷον ἀφανὲς, ὅπερ ϗ ἀείδηλον, λέγει. *Euſtath.* p. 1599. v. 10. ἀείδηλος μὲν ἀπὸ διφθόγγου, ἀφ' ἑνὸς τοῦ ἄδω. ἀίδηλος δὲ, ἀπὸ τοῦ ι, κατὰ στέρησιν τοῦ ἰδεῖν. *Heſychio* recte reſtituiſſe videntur Interpretes ἀΐδηλον.

8 Τὸν μέν. Il. B. 318. VILL.

9 Ὅπερ ἔφημεν. Nullo ſenſu. Lege, ut apud *Homer.* ὅπερ ἔφλεε. Pro ἀείζηλον, hodie legitur ἀείζηλον. Hinc interpres Latinus pro *obſcurum*, *illuſtrem* reddidit. VILL. Convenientem glossae locum ſubjeciſſe

ποτὲ ᾖ, τὸν ἀϊδηλοποιόν·

Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγῃ ἄσπετον ὕλην. καί·

Ὦ πάτερ, ἦ νεμεσίζῃ ὁρῶν τάδε ἔργ' ἀΐδηλα, Θοσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν;

καὶ

jeciſſe videtur *Apollonius* & legiſſe adeo in *Homeri l. l.* ἀΐδηλον. Eandem lectionem ſiſtit *Etymol. p.* 41. *v.* 43.

Τὸν μὲν ἀΐδηλον θῆκε (l. θῆκεν) θεός.

Anceps multis locis & dubia eſt, hujus formae ſignificatio — *Il.* Ε. 880. Jovis erga Palladā lenitatem indignatus Mars, haec ipſi, inter alia, objicit:

Ταύτῃ δ' ὅτ' ἴσῃ ἀντιβάλλεαι, ὅτε τι ἔργῳ,
Ἀλλ' ἀΐσας, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείνατο παῖδ' ἀΐδηλον.

in quibus *perniciosam* quidem, ſed & *ignobilem* atque *obſcuram* Minervam intelligere licet, unde & duplicem interpretationem habet *Schol.* ἐπιβλαβῆ, ἀδηλοποιὸν, ἢ ἀφανῆ χρησομένην, quarum poſteriorem probat *Etymol. p.* 41. *v.* 32. Tertiam adfert *Euſtath. p.* 617. *v.* 29. αὐτὸς ἐγείνατο παῖδ' ἀΐδηλον —— περίφρασις ἐστὶ Ζ, σὺ γὰρ ἔτεκες ἄφρονα κούρην ——. *Od.* Θ. 309. *Vulcanus*, ubi Martem, non Veneris tantum amplexibus, ſed ſuis etiam vinculis conſtrictum noverat, Jupiter, inquit, caeteriquе Dii!

Δεῦτε ἵνα ἔργα γελασσὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδηθε,
Ὡς ἐμὲ χωλὸν ἐόντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
Αἰεὶ ἀτιμάζῃ, φιλέῃ δ' ἀΐδηλον Ἄρηα.

Hic ἀΐδηλον, ſi accipias pro *perniciosō*, talis dicetur Mars, qualis ſemper eſt & ubique, ſin pro *obſcuro*, *occultoque* dictum ſtatuas, talis erit, qualis ad Venerem admittebatur, *tectus adulter*. *Scholia* iterum & ἄδηλον interpretantur & ἀφανιστικόν.

1 Ὡς δ'. Il. Β. 455. VILL. πῦρ ἀΐδηλον. recte *Apollon.* interpretatur ἀδηλοποιὸν, nec debuerat adeo hic locus laudari ad explicandum *Heſych.* ἀΐδηλον, ἄδηλον, ἀφανές.

2 Ὦ πάτερ. Il. Ε. 757. VILL.

3 Νεμεσίζῃ. Sic ille verſus apud *Homerum* hodie legitur:

Ζεῦ πάτερ, ἦ νεμεσίζῃ Ἄρῃ τάδε καρτερὰ ἔργα. VILL. Τά δὲ ἔργ' ἀΐδηλα. ex *Cod. MSto* attulit etiam *Barneſ.* ſed neglexerunt *Clarck.* atque *Erneſti.* Ὁρῶν pro Ἄρῃ, ex memoriae errore natum, quod obverſabatur forte Noſtro *Il.* Ε. 872.

ἢ ἔταν λέγῃ ὁ ποταμός·

— Σὺ γὴ [1] κλείεις ἀϊδήλως.

ἐν δὲ τῇ μνησηροφονίᾳ, ἐστὶ δ'.

Οὗτος [2] δ' αὖτ' ἀϊδηλος ἀνὴρ ὃν ὀΐομεθ' αὐτοὶ,
Ἔρχεται ἐς θάλαμον. —

ΑΪΔΡΕΊΗι. ἀπειρία·

Οὐδέ τ' [3] ἀϊδρείη· ἐστὶ δὲ ἐμὲ νήϊδά γ' ἔτως.

ΑΪΖΗΟΙ'. [4] νεανίαι, ἀκμάζοντες. οἱ ἐν τῷ ἀήτι, τοῦτ' ἔστι πνεύματι ζέοντες. [5]

ΑΪΜΑΤΟΣ. ἐστὶ μὲν δ γένος·

Ταύ-

Ζεῦ πάτερ, ὦ νεμεσίζῃ, ὁρῶν τάδε κάρτερος ἔργα
Αἰαί τοι &c.

Ὦ pro Ζεῦ in ſuis Codd. reperire potuit: νεμεσίζῃ pro νεμεσίζῃ aperte mendoſum eſt.

1 Σὺ δέ. Il. Φ. 220. VILL.

2 Οὗτος. Od. X. 165. VILL. Hodie in *Homero* legitur κεῖνοι δ' αὖτ'. *Id.* in *Append.*

3 Οὐδέ τ'. Il. H. 198. VILL.

4 Αἰζηοί ſedes Gloſſae *Il.* Γ. 26. Λ. 414. Σ. 581.

5 Ζέοντες. Haec ſola hodie comparent apud *Apollon.* At *Etymol.* in vocem αἰζηὸς ſic habet: Ἀπολλώνιος ὁ δὲ Ἀρχιβίου σὺν τῷ ἰῶτα οἴδειν αὐτὸ, λέγειν γεγονέναι ἀπὸ δὲ αἰζῆος, ὡσὲ ὁ ἀντιλέγει ὁ τεχνικός. ὅτι μὲν —. Caetera lege apud eum; ubi primo notandum eſt ea inter *Apollonii* noſtri gloſſas referri quae hodie deſiderantur; ſive quod memoria lapſus fuerit *Etymol.* dum *Apollonio Archibii* filio tribueret, quod alterius fortaſſe *Apollonii* erat; ſive quod non ejus Lexicon ad nos pervenerit, quale de ſcriptoris manu exiit, ſed contractum & aliquot in partibus mutilatum, quam ſortem communem haberet cum plerisque Grammaticis. Deinde animadvertendum eſt noſtrum *Apollonium* aliquando diſſidere a *Dionyſio*, qui *Thrax*, *Tereus*, & ὁ Τεχνικὸς vocatus fuit, ut hîc, & paſſim alibi apud *Euſtathium*. VILL.

1 Ταύ-

Ταύτης [1] τοι γ' ἠνεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.

ἐστὶ δὴ δ' καθ' ἡμᾶς νοσμένα.

Αἵματος [2] ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.

ΑΙΎΣΣΕΑ. ἐνείδη.

Αἴσσεα [3] δειδιότες. —

καὶ ἔστι καὶ τὸ ἔτυμον, αἴσσω, ὃ σὺν ἄν τις σχεῖν ἢ βάλητα. ἴσσειν δὲ, τὸ ἔσσειν.

ΑΙ'Ω'Ν. ὁ βίος δ' ἀνθρώπου.

— Αὐτὸς [5] δὲ φίλης αἰῶνος ἀμέρθης.

καί.

Ἄνερ, [6] ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο. [7] —

καί.

Αὐταὶ [8] ἐπειδὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών.

ΑΙ'ΗΤΟΝ. ἐστὶ τοῦ.

Ἦ, καὶ [9] ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέσης.

ἤγαγε τὸ μέγα μεθ' ἑρμῆς. ὁ Ἀττίων ἐσθεὶς τὴν λέξιν φησί. ποιητὸν, [10] πευστὸν, πυρῶδες. τάσσεται δ'

1 Ταύτης. Il. ζ. 211. VILL.
2 Αἵματος. Il. ε. 280. VILL.
3 Αἴσσεα. Il. γ. 242. VILL.
4 Σχεῖν. Lege ἴσχειν. Infra enim explicat ἴσσειν, per τὸ ἴσχειν; non vero σχεῖν, per ἔσσειν: & αἴσσω conflat ex *alpha* privativo & ἴσσειν. VILL.
5 Αὐτὸς δέ. Il. x. 58. VILL.
6 Ἄνερ. Il. Ω. 725. VILL.
7 Ὤλεο. Vitiose in Manuscripto ὄλετο. VILL.
8 Αὐταὶ. Il. Π. 453. VILL. Editur vulgo, quod monuit in *Append.* Cl. *Villoiſ.*

Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ

sed noſtri illud ἐπεὶ δὴ protulit jam ex *MS. Barocc. Oxon. Barneſius.* Lectionis tamen varietatem non annotavit *Clarck.* neque *Erneſt.*

9 Ἦ, καί. Il. Σ. 410. VILL.
10 Ποιητὸν. Nullo fere ſenſu. Haud diſpliceret πνοιητὸν,

δ' ἐστὶ τῆς Ἡφαίστου ἡ λέξις. τὸ γὰρ φυσώμενον μέγα γίνεται. τὸ δὲ αἰετηδὲς, ἀντὶ τοῦ αἰετός.

ΑΙΓΥΠΙΟΙ'. οἱ μὲν, γυπῶν τι γένος· οἱ δὲ, τοὺς αἰετούς φασι. φῆναι.[1]

ΑΙΧΜΑ. ταχέως. ἀπὸ τοῦ τὸ αἶψα·

— [2] Αἶψηα δὲ γούνατ' ἐνώμα,

ἀντὶ τοῦ ταχέα. καὶ αἰψηρήν· ὅταν δὲ λέγῃ·

— [3] Λῦσεν [4] δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.

ὁ Ἀρίσταρχος, ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς ἀκόλουθον ποιησάντως, ὃν τρόπον·

Βάσκ' [5] ἴθι, Ἶρι ταχεῖα. —

ἀντὶ τοῦ ταχέως, καὶ τό·

— Ἐμοὶ

id est, ventosum. Quod si quis objiciat hanc vocem nusquam reperiri; respondebo primo, neque illam quoque πνευσὸν, quae extat apud *Apollonium*; quanquam apud *Hes.* legatur πνευστικόν. Secundo, tales voces a Grammaticis ad dictionis affinitatem alludentibus saepissime confingi; quod doctissime animadvertit *Kusterus*. Ut hîc ἀήτη idem est ac πνοὴ, & quemadmodum ex ἀήτη facili derivatione fluit αἴηΘ·; sic & noster, favente analogiâ, a πνοὴ, pro quo Ionice dicitur πνοιὴ, appositè ad rem deducit πνοιητόν. Sed malo legere πνευστικόν. VILL.

1 Φῆναι. Initium versûs. Od. Π. 217.

Φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες. — VILL.

2 Αἶψηα δέ. Il. Κ. 358. *Homeri* exemplaria legunt, Λαιψηρὰ δέ. VILL.

3 Λῦσεν. In manuscripto legitur λῦσαν. Reposui λῦσεν, ut apud *Homerum* habetur. Idem mendum, quod mireris, in *Hes* & *Suidâ* sustulerunt *Alberti* & *Kusterus*. VILL.

4 Λῦσεν δ'. Od. Β. 257. VILL. Conf. *Schol. ad l. l.*

5 Βάσκ'. Il. Θ. 399. VILL.

Ἐμοὶ

—— Ἐμοὶ χάνοι [1] εὐρεῖα χθών.

ἀντὶ τ῀ εὐρέως.

ΑΙΓΑΝΕΑΣ. τὰ αἰκόνιτα. οἱ μὲν, ἀπὸ τ῀ αἰγείοις ἱμᾶσιν ἠγκυλῶσθαι. οἱ δ῀, ἀπὸ τ῀ ἄγαν ἔισθαι· οἱ δ῀, ἀπὸ τ῀ διὰ τῶν αἰγείων ἱμάντων ἰέναι. λέγει δ῀ ὅτως·

—— Καὶ αἰγανέας [2] δολιχαύλους.

—— Καὶ αἰγανέῃσιν [3] ἰέντες,

Τόξοισίν τε. ——

ΑΙΚΩΣ. αἰκισικῶς·

Ἕλκήσασ' [4] αἰκῶς, τὸν δ῀ κλειτὸν Ἀχαιοί.

ΑΙΜΟΦΟΡΥΚΤΑ. [5]

Αἱμοφόρυκτα [6] δ῀ δὴ κρέα ἤσθιον. ——

ΑΙΜΑΣΙΑΣ. ἡ μὲν λέξις ἐν Ὀδυσσείᾳ. ποτὲ μὲν γάρ φησι·

Αι-

1 Ἐμοὶ χάνοι. Il. Δ. 182. VILL.

2 Καὶ αἰγανέας. Od. ι. 156. VILL.

3 Αἰγανέῃσιν. Il. Β. 774. VILL.

4 Ἕλκήσασ'. Il. x. 336. VILL. Lectionem vulgo receptam confirmat noſter, contra aliorum Codd. lectionem ἑλκέσασ'. Hae enim formae ſaepiſſime confunduntur. vid. *L. C. Valck.* Vir Cl. ad *Il.* x. 62. & in aliis etiam verbis frequens literarum ι & η permutatio. Καταψύχει pro καταψήχει editur apud *Apoll. Rhod.* L. III. *v.* 1101. & νυχόμενος pro νηχόμενος in *Anthol. Reisk. Carm.* 798.

5 Αἱμοφόρυκτα. Omiſſa eſt gloſſa, quod ſaepiſſime exſcriptoribus accidit. Reſtitue ex *Heſ.* αἵματι μεμολυσμένα, καὶ ἀνεπιφυρμένα. Proprio jure repeto & *Apollonio* quaſi ſuum fidenter vindico, quod ab eo mutuatus erat *Heſ.* illudque in ejusmodi defectibus explendis ſemper uſurpabo. VILL.

6 Αἱμοφόρυκτα δ῀ δή. Od. ι. 348. VILL.

Αἰμασιάς [1] τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ φυτευόντων,

ὅτε δέ·

Αἰμασιὰς [2] λέγοντες, [3] ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος.

ἔστι δὲ τὸ ἐκ τούτου λίθων περιτείχισμα. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν φησι· ἀβασίας, ἐφ' ἃς οὐκ ἔστιν ἐπιβῆναι.

ΑΙΣΥΜΝΗΤΑΙ. [4] οἱ δὲ ἀγῶνος προεστῶτες νεανίαι, οἱονεὶ βραβευταί·

Αἰσυμνῆται [5] δὲ κρατοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσαν.

ΑΙΓΙΟΧΟΣ, αἰγίοιχος. αἰγὶς γὰρ, ὅπλον τοῦ Διὸς, ὅπερ [6] ἐστιν ἐπίθετον, οἱ δὲ νεώτεροι κακῶς, ὡς αἰγὸς ὀχλῶ, τουτέστι τροφῶ εἰληφότος. [7] ὁ δὲ τοι Καλλίμαχος ὕμνον γεγράφων εἰς Δία, πρώτην φησι·

— Σὺ [8] δὲ θ... σ... πίονα μαζὸν
— Ἀμαλθείης. —

ΑΙΎΗΣ,

1 Αἰμασιάς. Od. Σ. 358. VILL.

2 Αἰμασιάς. Od. Ω. 223. VILL.

3 Λέγοντες. Lege λέξοντες, ut apud *Homerum*. VILL.

4 Αἰσυμνῆται. Vox Cumæorum propria; nam, ut annotavit *Etymol.* ἰδίως φησὶν Ἀριστοτέλης ὑπὸ Κυμαίων αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι. VILL.

5 Αἰσυμνῆται. Od. Θ. 258. VILL.

6 Ὅπερ. Lege ὅπερ. Jovis enim est ἐπίθετον; corruptus in re simili est *Hesych.* v. Καταιβάτης Διὸς ἱερὸν. legendum esse crediderim Διὸς ἐπίθετον.

7 Εἰληφότος. Sic reposui. Vitiose in Manuscripto εἰληφότες. Cibus dicitur ὀχὴ, ab ἔχω; quod corpus eo contineatur & conservetur. VILL.

8 Σὺ δὲ θ... σ... πίονα. Aliquot litterae desunt. Lege, ut apud *Callimachi* Hymnum in *Jovem*, v. 48.

— Σὺ

ΑΙΗΣ. 1 γῆς.

ΑΪΚΕΝ. ἐάν.

2 Αἴκέν πως μιν ἕλω, δώῃ δέ μοι εὐχωλὰς Ἀπόλλων.

ΑΙΟΛΙΗΝ. τὴν τοῦ Αἰόλου νῆσον.

Αἰολίην 3 δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα δ' ἔναιεν Αἴολος Ἱπποτάδης. —

ΑΪΔΡΙΣ. 4 ἄπειρος.

— Ἀϊδρείῃσι 5 νόοιο.

ἔνιοι δὲ, ἀγνοίας. 6 ἡ γὰρ ἀπειρία, ἄγνοια.

ΑΙΤΙΖΩΝ. αἰτῶν.

Αἰτίζων 7 ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λίβητας.

Αϊ-

— Σὺ δ' ἰθήσας πίονα μαζὸν Αἰγὸς Ἀμαλθείης. — Apud *Hesy.* ἰθήσας est ἰθήλασον. Ut Il. Ω. 58.

— Γυναικά τε θήσας μαζὸν. Pro σὺ δ' ἰθήσας quod reperitur apud *Callimachum*; *Apollonius* videtur legisse, σὺ δὲ θήσας. VILL.

1 Αΐης. γῆς. forma *Homero* est frequentissima.

2 Αἴκεν. Pro αἴκεν Il. H. 82. sic legitur in vulgatis *Homeri* editionibus: αἰ δέ κ' ἐγὼ δὴ ἕλω. VILL.

3 Αἰολίην. Od. K. 1. VILL.

4 Ἄϊδρις &c. Fortasse sic refingendus est hic articulus, unde quaedam excidere potuerunt. Ἄϊδρις, ἄπειρος, (Od. K. 282.) χάρμῃ ἄϊδρις ἐών — χ. Ἀϊδρείῃσι νόοιο (male habet Cod. MStus ἀϊδρείῃσι) — Ἔνιοι δὲ ἀγνοίας, &c. mallem ἀγνοίαις. VILL. in *Append.*

5 Ἀϊδρείῃσι. Od. Λ. 271. VILL.

6 Ἀγνοίας. Lege ἀγνοίαις. VILL.

7 Αἰτίζων. Od. P. 222. VILL.

ΑΪΡΟΣ. ἐπὶ κακῷ Ἶρος ὠνομασμένος.

Ἢ τάχα [1] Ἶρος ἄϊρος ἐπίστασον κακὸν ἔξοχα.

ΑΙΓΕΙΗΝ ΚΥΝΕΗΝ. ἐν τῇ Ω ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσείας.

Αἰγείην [2] κυνέην κεφαλὴν [3] ἔχε, πένθος ἀέξων.

σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἐξ αἰγείας δέρμα τὸς πιλικεφαλαίαν.

ΑΚΗΡΑΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἄφθαρτον.

ΑΚΡΗΣ ΠΟΛΙΟΣ. μέρη μὲν ἔρηκεν, τὴν δὲ ἀκρόπολιν θέλων σημαίνειν.

Ἐλθέντ' [5] ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.

ΑΚΗΜΑΤΑ. ἰάματα.

[6] Φάρμακα δ' ἀκήματα ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.

καὶ μεταφορικῶς.

— Ἀκεσαί [7] τοι φρένες ἀθλῶν.

οἷον εὐίατοι.

ΑΚΑΧΙΖΕΟ. ἐν ἄχει γίνου.

— Τῷ μήτι [8] θανὼν ἀκαχίζευ Ἀχιλλεῦ.

ἄχος.

1 Ἢ τάχα. Od. Σ. 72. VILL.

2 Αἰγείην. Od. Ω. 230. VILL.

3 Κεφαλήν. Hodie legitur κεφαλῇ. VILL.

4 Ἀκήρατον. ἄφθαρτον. respexit Noster *Il.* Ω. 303.

Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεύων ἀκήρατον.

Schol. interpretatur ἀδιάφθορον.

5 Ἐλθέντ'. Il. Z. 257. VILL.

6 Φάρμακα δ'. Sic lege initium versûs:

Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε. — Extat Il. O. 394. VILL.

7 Ἀκεσαί. Il. N. 115. VILL.

8 Τῷ μήτι. Od. Λ. 485. VILL. Vel fuit olim glossae no-

ἄχθ᾽ γὰρ, ἡ λύπη· ἀφὶ τὸ ἀχανὲν [1] γίνεσθαι διὶ ἔκπληξιν τὰς λυπουμένους. ἢ ἀκηχεδαῖο, [2] ἐλυπήθη.

ΑΚΝΗΣΤΙΣ. [3] τὸ μέσον τ᾽ ῥάχεως ἐφ᾽ ᾧ κνήσασθαι ὁ φθάνῃ τὰ τετράποδα·

Τὸν [4] δ᾽ ἐγὼ ἐνθαίνοντα κατ᾽ ἄκνησιν μέσα νῶτα Πλῆξα. —

ἢ κνῆσις, ἡ ῥάχις.

ΑΚΑΧΜΈΝΟΝ. [5] ἠχθημένον.

ΑΚΛΉΡΩι. κλῆρον μὴ ἔχοντι, μηδὲ οὐσίαν·

Ἀνδρὶ [6] παρ᾽ ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη.

ΑΚΜΗΝΟΣ. ἐπὶ μὴν ᾧ σίτῳ·

Ἀκ-

noſtrae caput ἀκαχίζειν, vel in ipſo *Homero* legit Noſter ἀκαχίζει, quod, ſi per συνεκφώνησιν pronuncietur, minorem forte habebit καχφωνίαν, quam bis repetitum εὐ in ἀκαχίζειν, Ἀχιλλεῦ.

1 Ἀχαιόν. Lege ἀχαιῆς; ob τὺς quod ſequitur. VILL.

2 Καὶ ἀκηχίδαιο. ἐλυπήθη. *Homer. Il.* P. 637.

Οἵ πω δὴν ἐρέουσιν ἀκηχίδαι, οὐδ᾽ ἔτι φασὶν &c.

Schol. Ἀκηχίδαιμι. λυπῶμαι. Reſpexit hunc locum *Apollonius* ἀκηχίδαι᾽ minus recte accipiens pro ἀκηχίδαιο.

3 Ἄκνησις. Haec ridicula etymologia apud alios quoque Lexicographos reperitur. *Heſ.* ἄκνησις. τὸ μέσον τ᾽ ῥάχεως, ὅπως κνήσασθαι ζῶον ἀδυνατῇ. Et *Schol. Arati*, laudante *Clariſſimo Alberti*: ἡ δ᾽ ἰξὺς καὶ ἄκνησις λέγεται ἐν οἷς οὐκ ἔξεσι ξύσαι, ἢ ῥᾷον κνῆσαι, lege κνῆσαι. Verſum *Hom.* ſic legere eſt in Manuſcripto:

Τὸν δ᾽ ἐγὼ ἐνθαίνοντα κατ᾽ κνῆσιν. —

Sed certum eſt *Apollonium* ſcripſiſſe, ut hodie in *Hom.* habetur, κατ᾽ ἄκνησιν. VILL.

4 Τὸν δ᾽. Od. K. 161. VILL.

5 Ἀκαχμένον. ἠχθημένον. Il. K. 135. & alibi.

6 Ἀνδρί. Od. Λ. 489. VILL.

Ἄκμων· σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι·

χ̀·

Νήϊας, [2] ἀκμήτας. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἀκμάζοντος·

Θάμνος [3] ἓην ταυύφυλλος [4] ἐλαίης ἔρχεο σὺς,
Ἄκμηνος θαλέθων. [5]

ΑΚΡΟΚΟΜΟΙ. οἱ μήτε κεκμῶντες, μήτε ἀπεψιλωμένοι τῷ κόμην, ἢ κεκμῶντες κατὰ τὸ ἄκρον, οἷον τελείως·

Θρῄκες [6] ἀκρόκομοι. —

ΑΚΩΚΗ. [7] τὸ ἠκονημένον παντὸς ἀκμή.

ΑΚΕΙΟΜΕΝΟΝ, ἰώμενον καὶ ἐπισκευάζοντα. ἐπὶ μὲν τοῦ ἰώμενον·

Ἕλκε' [8] ἀκειόμενον. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπισκευάζοντα·

Νῆας [9] ἀκειόμενον. —

ΑΚΗ-

1 Ἄκμων. Il. τ. 163. VILL.

2 Νήϊας. Il. τ. 207. VILL.

3 Θάμνος. Od. φ. 190. VILL. Forte & hic διττογραφία latet loci laudati, ubi nunc rectius editur: Θάμνος ἔφυ.

4 Ταυύφυλλος. In Mſ. ταυίφυλλος. VILL.

5 Θαλέθων. In Manuſcripto θαλέῃσι. VILL.

6 Θρῄκες. Il. Δ. 533. VILL.

7 Ἀκωκή. τὸ ἠκ. &c. Occurrit haec forma *Il.* Ε. 16. & aliis Poëtae locis.

8 Ἕλκε'. Il. Π. 29. Legitur ἀκειόμενοι. Quidam vero ſcribunt ἀκεσάμενοι. VILL. Pro Ἕλκε' in Mſto Cod. *Apollonii* erat Ἔχε Id. in *Append.*

9 Νῆας. Od. Ζ. 383. VILL.

Ἀκηδέστως. ἀ κηδεμονικῶς, ἀλλ' ὑβριστικῶς.

Ἕλκῃ [1] ἀκηδίσως. —

ὅταν ᾖ λέγῃ.

— Ἀκήδεστοι, [2] ἢ ἄφαντοι.

ἤγουν ἀκήδευτοι, ἀφανεῖς.

Ἀκόλαστος. ψωμός.

Αἰτίζων [3] ἀκόλους, οὐκ ἄορφος, οὐδὲ λέβητας.

Ἀκήριοι. ἀκήδεμοι, οἱονεὶ ἄψυχοι.

Ἥμβροι [4] αὖθις ἕκαστοι ἀκήδεμοι, ἀκλειὲς αὖτως.

Ἀκήρατα. ἄθικτα.

Αὐτῶν [5] μὴ γὰρ κῆμαί' ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ.

Ἀκήλητος. ἀμετάβολος.

Σοὶ [6] δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν.

Ἄκτλος, ὁ τὸ πέλυξ καρπίς.

Πάρ [7] ῥ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλε, καρπὸν τε κρανείης.

Ἀκ-

1 Ἕλκῃ ἀκηδίσως. Haec leguntur Il. Ω. 417. VILL.

2 Ἀκήδεστοι. Il. Z. 60. VILL.

3 Αἰτίζων. Od. P. 222. VILL.

4 Ἥμβροι. Il. H. 100. In ἀκήδεμοι emenda *Schol.* qui habet in Od. Υ. 328. Ἀκήδεμοι. ἀκλεὲς κήρυκος, ἀκλεὲς θανάτου. Pro κήρυκος, lege κηρός. VILL.

5 Αὐτῶν. &c. Od. P. 532. Μὴ quod in MS. deerat, ex Homero addidi. VILL.

6 Σοὶ δέ. Od. K. 329. VILL.

7 Πάρ. Od. K. 242. Sic autem versus legitur in Manuscripto:

Παρ' ἄκυλοι βαλάνῳ ἔβαλεν. — VILL.

ἈΚΜΟΘΈΤΩι. τῷ κυλώματι [1] ἐφ' ᾧ τίθεται ὁ ἄκμων.

Θῆκε [2] δ' ἐπ' ἀκμοθέτῳ. ——

ἈΚΡΟΠΌΛΟΙΣ. [3] ἐρήμοις. ὧν περὶ τὰ ἄκρα πο[4] λεῖ τὰ ζῶα.

ἌΚΡΙΑΣ. τὰς τῶν ὀρῶν ἄκρας·

—— Δι' ἄκριας [5] ἠνεμοέσσας.

ἈΚΕΡΣΕΚΌΜΗΣ. [6] ἐπίθετον Ἀπόλλωνος·

Φοῖ-

1 Κυλώμαλι. Lege κοιλώμαλι. VILL.

2 Θῆκε δ'. Il. Σ. 476. VILL. Est hic locus ex genere eorum, quibus facile probes optimae notae Codices a Grammatico nostro lectos esse. Quod enim habent Editiones *Il.* Σ. 476.

Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ.

dudum adnotavit *Barnes.* scribi ἐπ' ἀκμοθέτῳ ab *Eustath.* p. 1209 v. 11. itemque *MSS. CC. Cantabr. Barocc. Oxon.* & *Mor.*, quibuscum, merito probante *Villoisono*, consentit noster, cujus etiam θῆκε δ' equidem praetulerim vulgato in Editionibus θῆκεν.

3 Ἀκροπόλοις. Sedes glossae est *Il.* Ε. 523. *Od.* Τ. 205.

4 Πολεῖ τά. Fortasse πολεῖται, ut habet *Schol.* ὅτι περὶ τὰ ἄκρα αἱ νιφάδες πολοῦνται. Usitatius enim est hoc verbum in passivo seu medio; quanquam tradat *Eustathius* τὸ πολῶ neutraliter accipi pro ἀναστρέφεσθαι. VILL. *Etymol.* p. 37. v. 44. τὸ πολῶ τὸ ἀναστρέφομαι, v. 47. τὰ αἰπὰ περιπολοῦντες. p. 628. v. 21. ὁ περὶ τὰς ἀνέμους πολῶν καὶ ἀναστρέφόμενος, ἀνεμοπόλος. Quae *Eustathii* doctrinam, nostrique adeo lectionem satis confirmant, quamvis conjecturae Cl. *Villoisoni* idem favere videatur *Etymol.* p. 53. v. 26. ubi hanc ipsam explicans Glossam Homericam, Ἀκροπόλοισιν, ἐφ' οἷς, inquit, πολεῖται τὰ ζῶα.

5 Δι' ἄκριας. Od. I. 400. VILL.

6 Ἀκροκόμης. *Acerfecomes* dixit *Juvenalis*, *Sat.* 8. 127. Omissa hic glossa Apud *Hes.* explicatur ὁ ἄκρας καὶ τὰς κόμας. ἐξ οὗ δηλοῦται τὸ ἀκτενίς. διὸ καὶ Φοῖβος λέγεται ὁ Ἀπόλλων, καθὸς οἱ παντὸς πάθους. Ratio sane frigida & longe arcessita. Melius *Schol.* ἀεὶ κομῶν, ἀφ' τὰς ἀκτῖνας. VILL.

Φοῖβος. [1] ἀκερσεκόμης, ἡδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.

Ἀπὸ τῆς μὴ κείρεσθαι τὴν κόμην. ἀκαινθὴς γὰρ ὁ θεός.

Ἄκοιτις. [2] ὁμόκοιτις γυνὴ τῷ τοὺς νόμους.

Ἄκριτον. ἀδιακρίτως. λέγει δὲ ἐπὶ τῆς πολυανδρείας. [3]

Τύμβον [4] δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χάλκῳ ἐξαγαγόντες

Ἄκριτον, ἐκ πεδίου. [5] —

Ἀκμῆτες. [6] ἀκοπίαστοι.

Ῥεῖα

1 Φοῖβος. Il. Υ. 39. VILL.

2 Ἄκοιτις. Nihil fere in *Homero* hac forma eſt frequentius. Conf. e. c. *Il.* Ε. 447.

3 Πολυανδρείας. Lege πολυανδρείας. Plurima vocabula ſimul per ΕΙ, & per *iota* ſimplex ſcripta reperiuntur, ob unam pronunciationis affinitatem quae ea geminavit. VILL.

4 Τύμβον. Il. Η. 337. VILL.

5 Ἄκριτον ἐκ πεδίου. In vulgatis *Homeri* exemplaribus legitur, ἄκριτον ἐν πεδίῳ. VILL. Noſtri tamen illud, ἐκ πεδίου plures habent Codd. apud *Barneſ.*

6 Ἀκμῆτες. Sic repoſui. In Manuſcripto ἀκμήτοι. Sic *Heſ.* in voce ἀκάμας habet ἀκμήτατος. Idem in ἀκάμαντον & ἀκμῆτες apud hunc Lexicographum legitur. *Apollonius* quoque in voce ἀκάμαντα habet ἀκμήτατον. *Heſ.* in voce ἀκαλανθὶς, poſuit ἀνομαλικῶς pro ἀνομαστικῶς; & infra, ἀκατάκλαστος pro ἀκατάκλαστος ſcripſit. Sed quanquam plura ſint hujusce modi, ſemper contendam ea eſſe totidem menda, ex eo profecta quod in Manuſcriptis *ſigma* cum *tau* conjunctum ita commiſceatur & confundatur, ut fallat oculos. Recte *Etymolog.* in ἀκμῆτις habet ἀκοπίαστοι, & in ἀκάμαντα, ἀκμήτατον. VILL. Ex eodem errore, corruptus *Artemidorus Oneir. L.* I. *c.* 25. ἅλα καλαίρειν μὴ ῥύπου ἀλλ' ἰχῶρος. Corruptelam juvenis adhuc odoratus eſt *R. M. van Goens*, Vir Ampl. *Miſcell. Obſerv. p.* 10. Medicinam vero facilem quidem facies, ſed certam, legendo μετὰ ῥύπου &c.

Ῥεῖα [1] ἧ κ' ἀχμῆτες ἄνδρες ἀϋτῇ

Ὠσαίμθν. —

ΑΚΑΚΗΤΑ. ἀντὶ τοῦ ἀκακήτης. [2] τῇ κλητικῇ ἀντὶ τῆς εὐθείας. λέγεται ἧ ὅτως ὁ Ἑρμῆς, ὁ μηδενὸς κακοῦ ποιητικός.

ΑΚΡΟΚΕΛΑΙΝΙΟΩΝ. τὰ ἄκρα μελαινὰ ἔχον [3] φαινόμενα, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑδάτων.

Ἀκροκελαινιόων, [4] ἵνα μὴν παύσειεν πόνοιο.

ΑΚΗΔΕΕΣ. [5] οἱ κηδόμενοι.

ΑΚΙ-

1 Ῥεῖα. Ex Il. Λ. 801. Sic lege verſum, qui corruptus omiſſo vocabulo claudicat:

Ῥεῖα ἧ κ' ἀχμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ

Ὠσειαν. — VILL. Immo vero ex Il. Π. 44. duxiſſe hoc exemplum videtur *Apollon.*

Ῥεῖα ἧ κ' ἀχμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ

Ὠσαίμεν

2 Ἀντὶ τοῦ ἀκακήτης. Bis uſus eſt hac forma *Homerus*, *Il.* Π. 185. & *Od.* Ω. 10. ad quae loca & *Schol.* conſulendus eſt, & *Barneſ.*, qui, uti & criticus noſter, quem conferas etiam voce ἱππηλάζω, *Vocativum* in hujus modi formis pro *Nominativo* poni Antiquis quibusdam Grammaticis credidit. Sed meliora *Barneſium* docere potuerat *Euſtath. p.* 75. *v.* 34. τὸ μέντοι ἱππότης ἱππόζω καὶ τὰ ὅμοια, ἀπὸ τῶν εἰς ής εὐθειῶν εἰς α μεταπιπτόντα; μεταπλασμὸν πα-ρεάδοξον ἴσασθον. — τὸ γὰρ ἃ τοῦτο οὐκ εὐθείας ἰσχυρᾶς ἀρσενικῆς ἐστὶ τελικὸν παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ κλητικῆς τοῦ ὦ ἱππόζω καὶ ὦ τοξόζω ἐστὶ δὲ καὶ τὰς παλαιὰς, Βοιωτῶν καὶ Αἰολίων ὁ τοιοῦτος τύπος ἐστὶ σχηματισμοῦ. διὸ καί τινα οὐκ ἐκ τοιούτων παραξύνουσιν ὡς τὸ μητίοζα Ζεῦς — καὶ οὐκ ἐκ τοῦ ἀκακήτης τὸ ἀκάκητα — παραξυντικοὶ γάρ εἰσιν οἱ Αἰολεῖς οὐ πολλοῖς &c. Quibus ad hujusmodi formas explicandas dextre uſus eſt *Clarck. ad Il.* A. 175. Conf. *Corinth. de Dial. Att.* §. 41. *p.* 40. *Dial. Æol.* §. 25. *p.* 283. & ad loc. prior. Cl. *Koen.*

3 Ἔχον Lege ἴχνη. VILL.

4 Ἀκροκελαινιόων. Il. Φ. 249. ex quo pro παύσειεν lege παύσαι, ob metrum. VILL.

5 Ἀκηδίες & alibi & *Il.* Φ. 123. ubi *Schol. Barneſ.* ἀφρόντιστοι, ἀκηδόμενοι. οἱ δὲ ἀηδίας ὡς ἐπὶ τοῦ Δυκάονος (*Il.* Φ. 35.)

ΑΚΙΧΗΤΑ. ἀκατάληπτα.

—— Σὺ ' μὲν ὧδε νοεῖς, ἀκίχητα διώκων.

ΑΚΑΜΑΝΤΑ. κατ' ἀπόφασιν τοῦ καμάτου, ὥστε εἶναι ἀκοπίατον. 2

Ἠέλιον δ' ἀκάμαντα. ——

ἔστι δὲ κύριον ὄνομα τῶν 4 Ἀντήνορος υἱῶν.

ΑΚΙΔΝΟΤΕΡΗ. εὐτελεστέρα.

Εἶδος 5 ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τι, εἰς ἄνω ἰδέσθαι· ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ ἀσθενεστέρου.

Οὐδὲν 6 ἀκιδνότερον. ——

ΑΚΗΔΕΣΕΝ. 7 ἠμέλησεν. 8 ἠφρόντησεν.

Τῶν 9 δ' ἄλλων ὅτις σεῦ ἀκήδησεν. ——

ΑΚΟΣ.

1 Σὺ μὲν. Il. P. 75. ubi pro νοεῖς, in vulgatis *Homeri* editionibus, φύγες. VILL.

2 Ἀκοπίατον. Lege ἀκοπίατον. vid. *Villoiſ.* v. Ἀκμῆτες.

3 Ἠέλιον. Il. Σ. 239. VILL.

4 Τῶν Ἀντήνορος υἱῶν. Omiſſa vox υἱός. Non erat commune omnium Antenoris filiorum nomen, ſed unius duntaxat, ut ex *Homero* diſcimus, Il. A. 59:

Τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον, τ' Ἀγήνορα δῖον, Ἡϊθεόν τ' Ἀκάμαν τ' ἰσοφαρίζοντας ἀρηϊφίλοισιν. VILL.

5 Εἶδος. Od. E. 217. VILL.

6 Οὐδὲν Od. Σ. 129. VILL.

7 Ἀκήδησεν. Lege ἀκήδησεν. VILL. Non auſim equidem illud ἀκήδησεν hic mutare in ἀκήδησεν. Contra, in ipſo *Homeri* loco, poſteriorem formam temere pro priore poſitam eſſe crediderim. Quamvis enim edi vulgo ſoleat

Τῶν δ' ἄλλων, ὅτις εὖ ἀκήδησε, μάλα πάρος γε θύεσκεν Ἀστερίδας εὐκύκλους βοῦς αὐτῷ·

tamen ex *Codd.* *Barneſius* protulit ἀκήδεσεν, quod ipſum in Scholiaſtae & noſtri ἀκήδεσεν, latere videtur.

8 Ἠφρόντησεν. Lege ἠφρόντισεν. VILL.

9 Τῶν δ'. Il. E. 427. ubi pro σεῦ legitur εὖ. VILL.

ἈΚΟΣΤΗΣΑΣ. οἱ μὲν, κεκθιάσας· [1] ἀκρὰς γὰρ τὰς κριθὰς λέγεσι, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου δυνήσονται. [2] οἱ δ' [3] ἢ, ὅτι κάσεως ἐπιζητήσας. διόπερ εἶπεν·

Δεσμὸν [4] ἀποῤῥήξας. —

ὃ κ βέλτιον.

ἌΚΟΥΡΟΝ. μὴ γεννήσαντα παῖδα ἄῤῥενα·

Τὸν [5] μὲν ἄκρον ἐόντα βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Νυμφίον ἐν μεγάρῳ. —

ἌΚΙ-

1 Κεκθιάσας. Reddidi, *hordeo abunde paſtus.* Κεκθιᾶν enim dicitur e nimio hordei paſtu laſcivire. Sic apud *Æſchyl.* σεσεφόρηκε τι κ κεκθιῶντα πῶλον. Vide *Pollucem*, *L.* 7. *c.* 10. Apud Hippiatras ſumitur pro equo qui anhelabundus hordeum devoravit, indeque cruditate vexari coepit. VILL.

2 Δυνήσονται. Aliquid hîc deeſt. Credo legendum, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου ἃ δυνήσονται δηλῶν ſeu ἐπιφέρειν, aut aliud ejusdem ſignificationis verbum; quemadmodum notat *Euſtathius* ἀκρὰς vocari τὰς κριθὰς, quod quidem *Homeri* authoritate non probari docet, ſed *Nicandri* tamen & aliorum. Extat *Nicandri* verſus in *Alexipharm.* 106:

Πόλλακι δ' εἰθρύψασα ὁ ἐπαλίηται ἀκρῃσῖς.

Docet *Heſ.* ἀκρὰς vocem eſſe Cypriam pro hordeo uſurpatam; quemadmodum apud Theſſalos quaevis σεσφαὶ dicebantur ἀκρσαί. VILL. Pro δυνήσονται an reſtituendum eſt ἃ δείκνυται? *Euſtath. p.* 658. *v.* 44. Ἀκρσαὶ γὰρ αἱ κριθαί ὅπερ, φασιν, ἐξ Ὁμήρου μὲν ἃ δείκνυται.

3 Οἱ ἢ ὅτι κάσεως ἐπιζητήσας. Hoc quidem poſſet, ſed nonnihil contorte admodum, explicari. Mallem ergo legere ὁ ἢ pro ὅτι, & ἀπκάσεως pro κάσεως, *id eſt*, fugam deſiderans, quietis impatiens: quod reſpondet τῷ, δεσμὸν ἀπῤῥήξας. VILL. Praeſtiterit forte, οἱ ἢ ἄκρ ἢ κάσεως ἐπιζητήσας. *Schol. ad Il.* Z. 507. cum editus, tum etiam *MSt. Bibl. Reg.* Ἀκρίσας· ἄκρ ἢ κάσεως λαβὼν, τοῦτ' ἔστιν ἵππος.

4 Δεσμόν. Il. Z. 507. VILL.

5 Τὸν μὲν. Od. H. 64. ubi rectius pro βάλ'. legitur βάλ', ob metrum. VILL.

ΑΚΙΚΥΣ. ἀσθενής.

Νῦν [1] δέ μ', ἐὼν ὀλίγος τε καὶ ὀτιδανὸς καὶ ἄκικυς.

ἡ γὰρ ἰσχὺς λέγεται κίκυς.

— Οὐδέ [2] τι κίκυς
Οἵηπερ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.

ΑΚΟΡΗΤΟΝ. ἀπλήρωτον.

Ἀμφὶ [3] σὲ Πηλέος υἱὲ μάχης ἀκόρητον Ἀχαιοί.

ΑΚΕΟΝΤΑΙ. [4] οἷον ἡσυχίαν ἔχουσιν καὶ μηδὲν ἐργαζόμενοι, οἷον σιωπῶσι. καὶ γὰρ τὸ ἔτυμον ἐκ ἀργείων ἐστὶν ἡσυχάζειν. ἐν τῇ Ξ Ὀδυσσείας. [5]

ΑΚΑΛΑΡΡΕΙΤΗΣ. [6] πραέως ῥέων. ἄκαλον γὰρ τὸ ἥσυχον.

ΑΚΕΩΜΕΘΑ, μεταφορικῶς, ἀποθεραπεύσομεν. [7]

Ἀλλ'

1 Νῦν δέ μ' ἐὼν. Sic hodie in *Homero Od.* I. 515. At in Cod. MSto Νῦν δ' ἐμὲ ἔοντ. Leve discrimen, & quod minus probem. VILL. in *Append.*

2 Οὐδέ τι. Od. Λ. 392. VILL.

3 Ἀμφὶ. Il. Υ. 2. ubi pro Ἀκόρητον in vulgatis *Homeri* exemplaribus, legitur ἀκορήτοι. VILL.

4 Ἀκέονται. Hîc confundit & permiscet librarius duos articulos diversissimos; scilicet ἀκέοντο & ἀκέοντες, quæ sese proxime excipere debebant, quo ordine apud *Hes.* ponuntur; unde orta confusio. Scribendum ergo:

Ἀκέοντο. ἐθεραπεύοντο, ἰῶντο, *id est*, ἀκέοντο, sanabant, curabant. Et deinde:

Ἀκέοντες, οἷον ἡσυχίαν ἔχουσι, mallem ἔχοντες, &c. VILL.

5 Od. Ξ. 195. Δαίνυθαι τ' ἀκέοντ'. —

6 Ἀκαλαρρείτης. In Manuscripto per unum tantum *rho* scriptum reperitur. VILL. Glossa exstat *Il.* Η. 422. *Od.* Τ. 434. ubi vid. *Schol.*

7 Ἀποθεραπεύσομεν. Lege ἀποθεραπεύσωμεν. VILL.

Ἀλλ' [1] ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.

ΑΚΕΩΝ. ἡσυχῶ.

Βῆ [2] δ' ἀκέων ὁδὸν ἣν τινα. —

καὶ ἡλυκῶς.

Ἀλλ' [3] ἀκέουσα κάθησο. —

καὶ ἐπιῤῥηματικῶς, ἀκήν, τὸ ἐφ' ἡσυχίας.

— Ἀκὴν [4] ἐγένοντο. —

ΑΚΡΑΗ. ἄκρῳ [5] πνέοντα.

Ἀκραῇ [6] Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἶνοπα πόντον.

ΑΚΡΟΠΟΡΟΥΣ. τὰς ὀβελίσκους, ἀφὸ τοῦ περὶ τὸ ἄκρον [7] αὐτῶν πείρεσθαι τὰ κρέα.

Ὤπτων [8] δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσὶν ἔχοντες.

ΑΚΡΟΤΑΤΩι. [9] ἀκροτύμβῳ.

— Ἐπ'

1 Ἀλλ' ἀκειώμεθα. Il. N. 115. VILL.

2 Βῆ δ'. Il. A. 34. VILL.

3 Ἀλλ' ἀκέουσα. Il. A. 565. VILL.

4 Ἀκήν. Il. Γ. 95. VILL.

5 Ἄκρῳ πνέοντα. Lege ἄκρους πνέοντα. quod & *Schol.* habet ad *Od.* B. 421.

6 Ἀκραῇ. Od. B. 421. VILL.

7 Περὶ τὸ ἄκρον. Quod firmat veriſſimam Cl. *Kuſteri* conjecturam, qui in *Heſ.* ſimiliter ἀκροπόρους exponente, περὶ pro ἀφὸ legendum cenſebat. VILL.

8 Ὤπτων. Od. Γ. 463. VILL.

9 Ἀκροτάτῳ. ἀκροτύμβῳ. Locus corruptus. Lege Ἀκροτάτῳ. ἀκρότητι. Il. B. 793. τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ . . . vel Ἀκροτάτῳ τόμβῳ. ἀκροτύμβῳ. Il. B. 793. τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ. vel etiam Ἀκροτάτῳ. ἄκρῳ, *ſummo*, ut Il. B. 793:

Τόμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ. —

VILL. Ternis Cl. *Villoiſoni* conjecturis addamus quartam: Ἀκροτάτῳ. ἄκρῳ τύμβῳ. *Schol.* ad *Il.* B. *l. l.* ἐπ' ἀκροτάτῳ: ἐπὶ τῷ ἄκρῳ τάφῳ.

—— Ἐπ' [1] ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος.

ΑΚΡΑΑΝΤΑ. [2] ἀτελείωτα.

Αὔτως [3] ἀκραάντων. ——

ΑΚΡΙΤΟΜΥΘΕ. ἄκρατα καὶ ἀδιάκτως λαλῶν.

Θερσίτ' [4] ἀκριτόμυθε. ——

ΑΚΡΙΤΟΦΥΛΛΟΝ. [5] πολύφυλλον, ἢ τὰ φύλλα οὐκ ἔστιν ἀναγνωρίσαι.

ΑΚΡΙΤΟΦΩΝΟΙ. βαρβαρόφωνοι. [6] συγκεχυμένη γὰρ ἡ τῶν βαρβάρων φωνή.

ΑΚΤΕΑΝΟΙ. [7] πλωκοί.

ΑΚΥΜΩΝ. [8] ἀκίνδυνος.

ΑΛΙΓΚΙΟΣ. ἴσως.

Ἄλλος [9] μὲν γάρ τ' εἶδος ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν.

ΑΛΟΙΑ.

1 Ἐπ' ἀκροτάτῳ. Il. B. 793. VILL.

2 Ἀκραάντα. Quamvis exemplum, quod ſubjicitur, duxerit Noſter ex *Il.* B. 138. ubi vid. *Schol.* tamen Gloſſae caput ſpectare videtur *Od.* T. 565.

Τοὶ δ' ἐλιφαίρεσθαι, ἐπὶ' ἀκραάντα φέρεσθαι.

3 Αὔτως. Il. B. 138. VILL.

4 Θερσίτ'. Il. B. 246. VILL.

5 Ἀκριτόφυλλον. &c. *Il.* B. 868. ubi *Schol.* Ἀκριτόφυλλον. πολύφυλλον, πύκνοφυλλον.

6 Βαρβαρόφωνοι. Ἀκριτόφωνοι. &c. pertinet gloſſa ad *Il.* B. 867. de quo loco agemus excurſu ſingulari.

7 Ἀκτίαι. &c. Gloſſa, *Heſychio* etiam annotata, in *Homero* fruſtra quaeritur. Habet quidem Poëta ejusdem ſignificationis formam ἀκτήμων, iis locis, quibus ferri etiam poſſet ἀκτίων. *Il.* I. 126. & 268. Sed inſititium videtur ἀκτίαι, uti ſequens ἀκύμων.

8 Ἀκύμων. Gloſſa aliunde advecta. Haec vox enim apud *Homerum* non extat. VILL.

9 Ἄλλος μὲν. Od. Θ 174. Hodie in Homero, Ἄλλος δ' αὖ εἶδος μὲν. VILL. in *Ap-*

Ἀλοιάω. ἔτυπτε.

[1] Πολλὰ ἢ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία.

ἀφ' ἧς πατραλοίας καὶ μητραλοίας, οἱ πατροτύπται καὶ μητροτύπται.

Ἄλγεα. [2] ἀλγήματα. καταστρέφει ἢ εἰς τὰ κακά.

Ἀλέη. θερμασία.

—— Ἀλέη [3] τε γένηται.

οἷον ἀνέη, ἄνεσίς τε καὶ ἀναχυσις. κοινωνίαν γὰρ ἔχει τὸ Λ πρὸς τὸ Ν.

Ἀλοσύδνην. τὴν ἐν ἁλὶ συνοικήν, οἷον ἐναλίαν.

—— Νεπόδες [4] καλῆς Ἀλοσύδνης.

οἱ μὲν, τὴν Θαλάσσης. ἔνιοι δὲ, τὴν Ἀμφιτρίτης.

Ἀλητεύεσκον. ἐπλανῶντο. καὶ [5] μετοχήν.

Ἄλφοι. εὗροι.

Ἄλφοι,

pena. Et posterius quidem hoc omnino est praeferendum, ob ea, quae proxime apud *Homerum* praecedunt & Nostro forte obversabantur:

Ἄλλῳ μὲν κ' ὀδύσσαιο ἀκειδότεροι πέλοι ἀνήρ.

1 Πολλὰ ἢ. Il. ι. 563. Post πολλὰ ἢ, adde καὶ; ob metrum. Vill.

2 Ἄλγεα. Glossae huic probandae unus sufficerit locus ex plurimis, *Il.* α. 2.

3 Ἀλέη. Od. ρ. 23. Vill.

4 Νεπόδες. Od. δ. 404. Vill.

5 Κατὰ μετοχήν. Attamen ἀλητεύεσκον non est in participio; ergo aliquid omissum. Post κατὰ μετοχὴν, lege ἀλητεύοντες, πλαιόμενοι. Innuit ἀλητεύεσκον usurpari in participio, ubi dicitur ἀλητεύοντες; quod revera extat Od. μ. 330. & ἀλητεύοντι Od. χ. 126. & π. 101. Nusquam vero in *Homero* legitur ἀλήτευσκον. Vill.

Ἄλφοι, [1] ὅπη πίερας ἦγεν κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.

ἌΛΙΟΣ. [2] ποτὲ μὲν, μάταιος, ποτὲ δ', θαλάσσιος. ἢ κύριον ὄνομα.

ἈΛΙΑΏΝ. ἐναλίων θεῶν, οἷον τῶν ἐν θαλάσσῃ διατριβόντων.

Ἐκ μὲν [3] μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν
Αἰακίδῃ Πηλῆϊ. ——

ἌΛΑΟΣ. τυφλός.

Καί [4] κ' ἀλαὸς τόδε ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα.

εἴρη-

1 Ἄλφοι, ὅπη πίερας ἦγεν. In *Homero* Od. o. 452. sic legitur versus:

Ἄλφοι, ὅπη πιερόεντι πρός. — VILL. In quibus πιερόεντι quidem sine dubio verum est, pro πρὸς autem non a Nostro tantum, sed & ab *Eustathio* olim legebatur κατ'.

2 Ἅλιος &c. Plurimis locis apud *Homerum* legitur Et primae quidem, quam *Apollon.* posuit, notionis unum ex multis habe exemplum *Il.* Δ. 158.

Οὐ μὲν πως ἅλιοι πίλῃ ἔχιον. ubi *Schol.* Ἅλιον. μάταιον. Altera significatio cum aliis locis facile probatur, tum *Il.* A. 538.

Ἀργυρόπιζα Θέτις, θυγάτης ἁλίοιο γέροντος. ubi *Schol.* Ἁλίοιο γέροντος. τῆ θαλασσίω, Νηρέως. Proprium denique *Halii* nomen inter Lycios recensetur ab Ulysse occisos. *Il.* E. 678.

Ἀλκανδρόν θ' Ἅλιόν τε Νοήμονά τε Πρύτανίν τε.

quem versum non imitatus est, sed vertit *Virgil. AEn.* IX. 767. ubi cum Lyciorum quae apud *Homerum* sunt nomina, suis tribuit Trojanis, *minime curiosus* fuisse arguitur a *Barnes.* ad *Hom. l. l.*

3 Ἐκ μὲν. Il. Σ. 431. VILL.

4 Καί κ' ἀλαὸς. Od. Θ. 195. ubi pro τόδε, melius in *Homero* τοι. VILL.

εἴρηται ᾗ κ᾽ τὸ ἀλᾶσθαι τιὼ πορείαν. ἀχ ἀς ἔνιοι, ὥσδε τὸ μὴ λάειν, ὅ ἐςι βλέπειν.

ἈΔΑΟΣΚΟΠΙΉΝ. τὴν κατασκόπευσιν.[1]

Οὐδ᾽[2] ἀλαοσκοπιὼ εἶχε κρεάων ἐνισίχθων.

ἀ τυφλιὼ τιὼ σκοπιὰν εἶχε. ὡς ἂν εἴποι τις· ἀδ᾽ ὡς ἀλαὸς ἐσκόπευσεν, ἀδὲ τυφλιὼ εἶχε σκοπιάν.

ἈΛΘΕΤΟ. ὑγιάζετο.

Ἄλθετο[3] ᾗ χεὶρ, ὀδύναι ᾗ κατηπιόωντο βαρεῖαι.

ἈΛΌΧΟΥ. ὁμολέχα. γυναικὸς κ᾽ νόμος.

Κυελδίης[4] ἀλόχα. ——

ἈΔΆΚΗ[5] ἀπαλεξήσῃ.

ἈΛΑΛΚΟΜΕΝΗΊΣ.[6] ἡ τῷ ἰδίῳ μιμῷ ἀπαλέξασα τὰς ἐναντίας. οἱ ᾗ, ἀπὸ Ἀλαλκομενῆς τόπα τινός.

Ἄλλα.

1 Post κατασκόπευσιν, adde omissam vocem τυφλήν. Non enim ἀλαοσκοπίη est simplex speculatio, sed cæca. VILL. Juvant non tantum *Villoisoni* conjecturam multis locis *Scholia Homerica*, cum ad *Il.* K. 515., *Il.* N. 10., *Il.* Ε. 135. hanc eandem formam interpretantur μάταιον σκοπὸν, ματαίαν τὴν κατασκοπιὼ; & μάσαιον κ᾽ τύφλον τὸν σκοπόν. verum aperte etiam confirmant & Noster in sequentibus, & *Schol.* ad *Od.* Θ. 285. Ἀλαοσκοπιήν] τυφλιὼ τιὼ κατασκοπιώ.

2 Οὐδ᾽. Il. N. 10. VILL.

3 Ἄλθετο. Il. Ε. 417. ex quo post ἄλθετο, tolle ᾗ, quod metro officit. VILL.

4 Κυελδίης. Il. Α. 114. VILL.

5 Ἀλάκη. Lege, ut apud Hes. ἀλάλκη. VILL. Potuit scilicet haec forma, iis quondam locis legi, quibus nunc editur ἄλαλκοι *Il.* Φ. 138. 250. 539 548.

6 Ἀλαλκομενῆς. Vide quae in vocem Κύπρις affert *Etymol.* VILL. Palladis apud Poëtam epitheton explicat *Schol.* ad *Il.* 4. 8. & *Il.* Ε. 908.

Ἄλλ. ἐστὶ μὴν ξ καθ' ἡμᾶς νοσμήν.

Πάσε [1] δ' ἀλὸς θείοιο, κρατὸς τάων ἐπαείρας.

ἐστὶ ἢ τ' θαλάσης.

Οἴχεται [2] εἰς ἄλα δῖαν. —

ἤγαγον τλεὺ μεγάλλω.

Ἄλκαρ. ἀλέξημα.

Οὐκ ἔτι [3] Διογενὲς Πατρόκλεις ἄλκαρ Ἀχαιῶν
Ἔσσεται. —

Ἀλεξάμενον. [4] τὴν ἀπαλέξασαν τὸν ἄνεμον.

— Ἑσθῆτ' [5] ἀλεξάμενον μάλα πυκινήν.

ἐν τῇ Ξ Ὀδυσσείας.

Ἀλλογνώτων. [6] ξένων.

— Ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ.

Ἀλλοπρόσαλλον. ἄλλοτε ἄλλῳ φίλον.

Μή [7] τί μοι ἀλλοπρόσαλλος παρεζόμενος. —

Ἀλε-

1 Πάσε. Il. I. 214. VILL.
2 Οἴχεται. Il. O. 223. VILL.
3 Οὐκ ἔτι. Il. Λ. 822. VILL.
4 Ἀλιξάμενον. Lege ἀλιξάιμενον. VILL.
5 Ἑσθῆτ'. Od. Ξ. 529. ubi in *Homero* habetur:

Ἀμφὶ ἢ χλαῖναι εἵσσατ' ἀλεξάιμεναι μάλα πυκιναί.

VILL.
6 Ἀλλογνώτῳ. Od. B. 366. VILL. Dedit hunc locum Cl. *Villoiſ.*, uti in omnibus exhibetur *Homeri* editionibus; *Apollonius* autem legit ἀλλογιώτων, quod non tantum in Gloſſae capite, ſed & in verſu *Homerico* ipſi *Montfaucono* exhibere viſus eſt Codex MStus.
7 Μή τί μοι. Il. E. 889. VILL.

Ἀλεωρή. [1] φυλακὴ καὶ ἀσφάλεια. οἷον ἔκφευξις.

Ἁλιαέες. οἱ διὰ τῆς θαλάσσης πλέοντες·

—— Φαίνονθ' [2] ἁλιέες, οἵ ῥά τε νηῶν
Πομπῆες γίνονται. ——

Ἀλλοθρόους. βαρβάρους·

—— Ἐπ' ἀλλοθρόους [3] ἀνθρώπους,
Ἐς Τεμέσιον μὴ χαλκόν. ——

Ἁλέντες. [4] συσφιγέντες. συγκλεισθέντες. καὶ ἁλεὶς, ἀντὶ τοῦ συσφεὶς.

Ἀλιτήμων. ἁμαρτωλός·

Οὔτε [5] γὰρ ἐς' ἄφρων, ὅτ' ἀσκοπος, ὅτ' ἀλιτήμων.

Ἀλίτην. τὸν εἰς αὐτὸν ἁλίτοντα, [6] τοῦτ' ἔστιν ἁμαρτάνοντα.

Ἄλαστον. [7] χαλεπὸν, ἀνεπίληπτον.

Ἀλεγεινοί. οἱ [8] δυσχερεῖς·

—— οἱ

1 Ἀλεωρή. Conf. *Schol.* ad *Il.* M. 57. ad *Il.* O. 533. & *Il.* Ω. 216.

2 Φαίνωθ'. Od. Δ. 361. ubi recte pro Ἁλίεες legitur ἁλιαέες VILL.

3 Ἐπ' ἀλλοθρόους. Od. A. 183. VILL.

4 Ἁλέντες. Conf. *Il.* Φ. 534. ibique *Schol.* Ἁλεὶς cum alibi occurrit, tum vero explicatur a *Schol.* ad *Il* Φ. 571.

5 Οὔτε γάρ. Il. Ω. 157. VILL.

6 Ἁλίτοντα. Respicit Il. Γ. 28.

—— Φάτο γὰρ τίσασθαι ἁλείτην.

Etymol. habet ἁλίτην, ut *Apollon.* Dicitur & ἁλείτην. VILL.

7 Ἄλαστον probatur facile ex *Il.* Ω. 105. *Od.* A. 348. &c.

8 Οἱ δυσχερεῖς. Tolle, illud οἱ superfluum, quod adhaesit ex contagione praecedentis. VILL. in *Append.*

— Οἱ δ' [1] ἀλεγεινοὶ
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι. —

ΑΛΕΓΥΝΕΙΝ. φροντίζειν·

Οὐκ [2] ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι. —

ΑΛΑΛΥΚΤΗΜΑΙ. ταραύσσημαι, πλανῶμαι. ἀπὸ τῆς ἀλᾶσθαι τῇ διανοίᾳ·

— Οὐδέ [3] μοι ἦτορ
Ἔμπεδον, ἀλαλύκτημαι· κραδίη δέ μοι ἔξω θεν
Στηθέων σκιρτᾷσκε. —

ΑΛΥΣΚΑΖΩΝ. [4] ἐκκλίνων.

ΑΛΑΣΤΗΣΑΣ. [5] δεινοπαθήσας, χαλεπήνας, σεναίξας. ἄλασα γὰρ, τὰ χαλεπὰ, διὰ τὴν χαλεπότητα ἀνεπίλησα ἐντα.

ΑΛΦΙΤΟΥ ΑΚΤΗΝ. [6] ἀειφραστικῶς, αὐτὸ τὸ ἄλφιτον· ἀπὸ τῆς καταγνύσθαι τὴν κριθήν. σημαίνει δὲ τὸ βέλτιστον καὶ μάλιστα ἀπολύσιμον τῆς κριθῆς.

ΑΛΙΠΛΟΑ. τὰ ἐπιπλέοντα τῇ θαλάσσῃ·

ΑΛΙ-

1 Οἱ δ'. Il. κ. 402. VILL.

2 Οὐκ ἀλέγω. Il. λ. 319. VILL. In *Homero* pro ὡς εἴ conſtanter edi ſolet una voce ὡσεί. — Excidiſſe autem ex *Apollonio* crediderim Gloſſam, cui locus hic reſpondeat: Ἀλέγω, φροντίζω. Alterum illud ἀλιγύνει, habet Poëta *Od.* Δ. 185.

3 Οὐδέ μοι. Il. κ. 93. Unde ante ἀλαλύκτημαι, adde ἀλλ', & pro ἔξωθεν, lege ἔξω. VILL.

4 Ἀλυσκάζων. Confirmat haec Gloſſa lectionem vulgo receptam, *Od.* P. 581.

Ἴεμεν ἀλυσκάζων ἀιδρείῃ ὑπερμορέοντα

Ubi ἀλυσκάζειν habent *Henr. Steph.* & *Brev. Schol. Aloyſ.*

5 Ἀλασήσας. Conf. *Il.* M. 163. ibique *Schol.* & *Barneſ.*

6 Ἀλφίτου ἀκτήν. Vid. *Il.* Α. 630. *Od.* Β. 355. & Ξ. 429.

—— Ἀλίπλοα [1] τείχεα θείη.

ΑΛΕΙΣΟΝ. [2] ποτηρίου γένος τετορνευμένου, κατ' ἀπόφασιν τῆς λειότητος.

ΑΛΙΜΥΡΗΈΝΤΑ. [3] εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντα.

ΑΛΑΠΑΔΝΟΤΕΡΟΙ. [4] εὐεκπορθητότεροι. ἀλαπάξαι γὰρ καὶ ἐξαλαπάξαι, ἀντὶ τοῦ σκευῶσαι καὶ ἐκπορθῆσαι. καὶ ἀλαπαδνὸς, ὁ ἀσθενής.

ΑΛΕΕΙΝΩΝ. σκληίνων καὶ φυλαστόμων.

—— —— Κῆρ' [5] ἀλεεινῶν.

ΑΛΟΙΦΗΙ. λίπῃ.

Ἐν ᾗ [6] συὶς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.

καὶ ἐπὶ τοῦ ἐλαίου.

—— [7] Ἀπονίψασθαι καὶ ἐπιχρείσασθαι ἀλοιφῇ.

ΑΛΩΗ.

1 Ἀλίπλοα. Il. M. 26. VILL.

2 Ἄλεισον. In hanc vocem honorificam noſtri *Apollonii* mentionem facit *Etymol. M.* hujus etymologiam caeteris praeferens: κρεῖττον δὲ λέγει Ἀπολλώνιος ὁ δὲ Ἀρχιβίου ὅτι ἀφὸ τοῦ λεῖον γέγονεν ἄλειον, καὶ ἐπενθέσει τοῦ Σ, ἄλεισον. Idem *Etymol.* alia noſtri Lexicographi verba laudat in νήφω; quae cum hodie nuſquam extent, viſum eſt hic apponere: Ἀπολλώνιος ὁ δὲ Ἀρχιβίου, καὶ τὸ νήφω τὸ θύω, καὶ τὸ νήφω τὸ μεθύω, ἀπὸ δὲ νείφω τὸ χιονίζω λέγει γενέσθαι, καὶ τρεπτῶ Βοιωτικῶς τὸ ΕΙ διφθόγγου εἰς Η. τὰς γὰρ λεπτοψυχούσας πολλάκις ταῖς δὲ ὕδατος ῥανίσι νήφειν ποιοῦμεν. Fortaſſe haec non ex ejus Lexico, ubi non extant; ſed ex alio ejus opere deperdito deprompta ſunt. VILL. Conf. *Il.* Λ. 773. Ω. 429.

3 Ἀλιμυρήεντα. Vid. *Od.* E. 460. & conf. *Il.* Φ. 190.

4 Ἀλαπαδνότεροι. Vid. *Il.* Δ. 305. coll. *Il.* B. 675.

5 Κῆρ'. Il. Γ. 32. VILL.

6 Ἐν ᾗ συός. Il. I. 208. VILL.

7 Ἀπονίψασθαι καί. Od. Σ. 178. ubi in vulgatis *Homeri*

ΑΛΩΗ. ἐπὶ μὴ τ ἀμπελοφύτυ·

Πάντη [1] οἱ χ᾽ γυνὴ ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.

ἐπὶ ἢ τῆς ἄλω·

Ὡς δ᾽ ἄνεμ@ [2] ἄχνας φορέῃ ἱερὰς κατ᾽ ἀλωάς.

ΑΛΥΣΣΟΝΤΕΣ. [3] δυσφορᾶντες, ἢ λύσιν μὴ εὑρίσκοντες, ἢ ἐμμανεῖς. βέλτιον ἢ ἀποδιδόναι, ἄγαν λυσσῶντες.

ΑΛΙΩΣΑΙ. μάταιον ἡγήσασθαι·

Οὔτε [4] παρὲξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, ἀθ᾽ ἁλιῶσαι.

ΑΛΛΟΕΙΔΕΑ. ἀλλοφανῆ·

Τυ-

ri editionibus legitur ἀπιστῆσθαι, & ἐπιχρίσθαι. Hic legendum eſt ἐπιχείσασθαι. VILL.

1 Πάντη. Od. A. 192. VILL.

2 Ὡς δ᾽ ἄνεμ@. Il. E. 499. VILL. Verſum hunc ita exhibens *Apollonius*, uti in editionibus legitur univerſis, receptam vulgo lectionem ſua etiam juvat auctoritate contra *Codd.* varietatem, quam ſecutus *Barneſ.* edidit:

Ὡς δ᾽ ἄχνας ἄνεμ@ φορέῃ &c.

Quo nihil opus eſſe merito pronunciavit *Clarcke.*

3 Ἀλύσσοντες. Pertinet Gloſſa ad *Il.* X. 70. ubi vid. *Schol.* & *Barneſ.* —— Caeterum, quae *de vocibus, in quibus A dicitur ἐπίζευξιν δηλοῦν, exigenda* nobis atque *adaugenda* reliquit vir ſummus, *L. C. Valck. Digreſſ. a Theocr. p.* 214. poſſunt illa etiam noſtra hac forma adaugeri: quamquam infinita fere ſunt, quae ad hanc claſſem retulerunt Grammatici. *Apollonius* certe, praeter noſtrum hoc ἀλύσσοντες, formas non tantum, quas cum aliis ejusdem generis illuſtravit Clar. *Valck.* l. l. ἀχνὴς, ἄβι@, ἄξυλ@, verum & alias multas, Viro Cl. non memoratas, ex eadem hac explicat Literae praefixae vi, ἀάατος, ἀβλῆχα, ἄβρομοι, [in eadem Gloſſa αὐίαχοι] ἀβίων, ἀγανὸν, ἀγέρωχοι, αὐίαχοι, ἀφαυρόζατ@, ἀφυσγετός.

4 Οὔτε παρίξ. Il. E. 104. VILL.

Τέκνε' ἄρ' [1] ἀλλοιδέα φαινέσκετο. ——

ΑΛΔΑΙΝΕΙ. αὔξῃ· ἀπὸ τῆς ἄλσεως, [2] ἔ τὸν παρωχημένον, [3] ἤλδανε.

ΑΛΥΩΝ. [4] ἀνιώμενος. εἴη δ' ἂν μᾶλλον, λύσιν μὴ δωάμενος ἔ παρεσῶτος κακὸν λαβεῖν [5] ὅταν ᾖ τὸ ἀλύειν, κατ' ἀντίφρασιν τὸ χαίρειν σημαίνῃ·

Ἦ ἀλύεις [6] ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;

ΑΛΥΣΚΑΝΕ. ἐξέκλινε·

Τερπιάδης [7] ᾗ ἀοιδὸς ἀλύσκανε κῆρα μέλαιναν.

ΑΛΙΠΟΡΦΥΡΑ. ἀλυργή. [8]

—— Ἀλιπόρφυρα, [9] θαῦμα ἰδέσθαι.

ΑΛ-

1 Τέκνε' ἄρ'. Od. N. 194. VILL.

2 Ἄλσεως. *Hesych.* addit apposite ad rem, ἤ ἐστι, ἀπὸ αὐξήσεως. Sic ἄλσις *Etymologo* est αὔξησις. VILL.

3 Τὸν παρωχημένον. Lege τό. Extat ἤλδανε Od. Σ. 69. & Ω. 367. VILL. Ἀλδαίνῃ, nescio, ubi dixerit *Homerus*.

4 Ἀλύων. Spectat observatio ad *Il.* Ω. 12. Od. I. 398.

5 Ὅταν. Rectius legeris ὅτι.

6 Ἦ ἀλύεις. Od. Σ. 332. ubi ἀλήτην est in *Homero*. At in *Manuscripto* ἀλίτην. VILL.

7 Τερπιάδης. Od. X. 330. VILL. Edi olim vulgo solebat ἀλύσκατε. Editio Amstel. 1650. & ex Cod. Oxon. *Barnes.* dederunt ἀλύσκασι. Quod *Apollon.* exhibet, ἀλύσκανε, in *corrigendis & addendis* notavit etiam ex *Cod. Lipsiens.* *Ernestus*, Vir Clar. suamque paucis adjecit sententiam: „ Ἀλύσκανε. voluit dare ἀλύ„ σκατε". Antiquam tamen formam ἀλυσκάω, equidem non video, quid vetet agnoscere.

8 Ἀλυργή. Sic *Hesych.* in vocem ἀλιπόρφυρα. Legere mallem ἀλυργῆ, vel ἀλυργὰ, quae *Suidas* interpretatur θαλασσοπόρφυρα. Vide *Hesych.* in ἀλυργὰ & ἀλυργίς. *Anacreon*, Od. 8. 2. ἁλιπορφύρῳσι τάπησι. VILL.

9 Ἀλιπόρφυρα. Od. Z. 306. VILL.

Ἀλφηστῆσι. [1] ἐντίμοις. λέγει ἢ βασιλεῦσιν. ἄλλως Ἡλιόδωρος.

Ἀλφεσίβοιαι. ἀλφάνουσαι βόας, τοῦτ' ἔστι, ἀναλαμβάνουσαι. οἱ γὰρ γαμοῦντες ἐδίδοσαν τοῖς γαμουμένοις βόας καὶ τὰ ὅμοια, ῥήτρα νομίσματος εὑρημένα.

Ἔνθα [2] μοι ἠίθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι.

Ἀλεγύνετε. ἀλέγειν ποιεῖτε.

—— Ἀλεγύνετε [3] δαῖτας.

Ἀλκί. ἀλκῇ.

—— Ἀλκὶ [4] πεποιθώς.

Ἀπὸ ἐρθῆς τῆς ἄλξ. ὡς σὰρξ σαρκὶ, ἀλκί.

Ἀλίαστος. ἀνέγκλητος. [5]

—— Πόλεμος [6] δ' ἀλίαστος ἔρωρεν.

Ἀλ-

1 Ἀλφηστῆσι. Viris honoratis & praesertim regibus. Huic sententiae favent *Etymologus* & *Hes.* qui alludunt ad locum *Odysseae* A. 349. ubi cum Penelope de Phemio conquereretur, *quod reditum Achivorum caneret difficilem;* contendit Telemachus cantorem non in causâ esse:

—— Ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅστε δίδωσιν
Ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ. VILL.

2 Ἔνθα. Il. Σ. 593. unde dedimus Ἠίθεοι. In *Manuscripto* ἤιθεος. VILL.

3 Ἀλεγύνετε. Od. A. 374. VILL.

4 Ἀλκί. Il. E. 299. VILL.

5 Ἀνέγκλητος. *Hes.* habet ἀνέγκλητος. utrumque male. Legit *Alberti* ἀνέκκλητος. Sed minori cum mutatione posset afferri ἀνέγκλητος; ut suadebant *Heinsius*, & *du Portus* in *Gnomolog. Homer.* VILL.

6 Πόλεμος. Il. B. 707. VILL.

ἈΛΛΟΦΡΟΝΕΩΝ. ἀλλοΐα μεμενεάμεν.

—— Ἀλλοφρονέων, [1] κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.

ἈΛΗΤΙΣ. [2]

—— Χερνῆτις [3] ἀλῆτις
Ἥ τε σαθμὴν ἔχουσα κατ' εἰρίον ἀμφὶς ἀνέλκῃ.

ἀλῆ-

1 Ἀλοφροσύνων. Od. κ. 374. VILL.

2 Ἀλήτις. Mendi ſuſpectum habeo locum. Lege, ut apud *Homerum*, ἀληθής. Et ſic conſtrue locum, Ἀληθὴς δικαίας. Quod omiſſum ex *Heſ.* reſtituo. Deinde, Il. μ. 433:

—— Χερνῆτις ἀληθὴς
Ἥ τε σαθμὸν . . . ——

ob affinitatem pronunciationis, *theta* cum *tau*, *jota* cum *éta* confuſum fuit; unde natum ἀλῆτις. *Heſ.* habet ἀληθὴς. δικαίας. In quo decepti fuerunt *Heinſius* & *Bielius*, qui putaverunt *Heſych.* in hâc gloſsâ ſolos Helleniſtas reſpexiſſe, qui veritatem & juſtitiam cum Hebræis confundant. Nam manifeſte *Heſ.*, qui haec deſumpſit ex *Apollonio*, alludit ad hunc *Homeri* locum, ubi Latinus interpres reddit ἀληθὴς per *juſta*. Sic *Horatius* dixit: (*Epiſt. I.* 7. 98.)

Metiri ſe quemque ſuo modulo ac pede verum eſt.

VILL. *Thucyd. III.* 56. Οὐκ ἀληθῆ κρίνεται, quos recte interpretatur ὡ δικαίως *Abreſch. Dilucid. Thucyd. p.* 334. — *Verum* pro aequo juſtoque paſſim dicunt *Latini* & ipſe multis locis *Cicero* ad *Att. II.* 1. ad *Div. I.* 8. *II.* 17. de *LL. II.* 7. *pro Caec. c.* 19. Vid. *Ruhnken.* Vir Cl. ad *Rut. Lup. L. II. p.* 84. — *Lex* VERA *atque princeps* M. Ciceroni *de LL. II.* 4. *ratio eſt recta ſummi Jovis*, cui cum mox adſentitur Quintus c. 5. *ut quod eſt rectum*, VERUM *quoque ſit*, haud ſcio, an parum commode refinxerit *Davieſ.* Vir Cl. AETERNUM; non facturus forte, ſi meminiſſet *Platonis Polit. p.* 187. *v. ult.* (Ed. Fic.) Οὐκοῦν μιμήματα μὲν ἂν . . . ταῦτα (συγγράμματα νόμων) εἴη τῆς ἀληθείας &c. & *p.* 188. A. Ἆρ οὖν εἰ μὲν ἀνεπιστήμονες ὄντες τὸ τοιοῦτον ὀρῷεν, (ut ſcriptis jam legibus addant novas) μιμεῖσθαι μὲν ἂν ἐπιχειροῖμεν (L. ἐπιχειροῖεν) τὸ ἀληθὲς, μιμοῖντ' ἂν μέντοι πῶν κακῶς. εἰ δ' ἔντεχνοι, τοῦτο ἂν ἦσιν ἔτι μίμημα, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀληθέστατον ἐκεῖνο.

3 Χερνῆτις. Il. μ. 433. VILL. Quod mox edidit Cl. *Vill.* Οἷον δικαία· τ' ἀλά-

λαμε-

ἀλῆτις, οἷον δικαία· ϖϱὸϛ λαμβάνειν τὸν ϛαθμὸν, καὶ ϖϱὸϛ διδόναι.

ΑΛΙΦΑΤΙ. [1] ἀλείμματι. ἐλαίῳ.

ΑΛΛΟΤΡΙΟΣ. πολέμιος.

Αὐτίκ' [2] ἔπειτ' ἀϖ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς.

ΑΛΗΙΤΟΣ. ἀκτήμων.

Οὔ κεν [3] ἀλητὶ εἴη ἀνήϱ. —

ΑΛΙΣ. [4] ἀθϱόως, ἱκανῶς.

ΑΛΛΟΔΑΠΩΙ. [5] ξένῳ.

ΑΛΥΒΑΝΤΟΣ. πόλεως ὄνομα. ἔϛι δὲ Ἰταλίας.

Εἰμὶ [6] μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω.

ΑΛΥ-

λαμβάνειν τὸν ϛαθμὸν &c. Rectius conſtituiſſe, videtur *Montfaucon.* Οἷον δίκαια ϖϱὸϛ λαμβάνειν τὸν ϛαθμ. &c.

1 Ἀλίφατι. Lege ἀλείφατι, ut Od. Ω. 45. & 73. *Heſychius* habet ἄλιφα. Sed hoc interpretatur per ἅλφιτα ἢ ἄλευϱα. Alludit, ut opinor, ad verſum Od. Υ. 108.

Ἄλφιτα τεύχωϲιν ϰὴ ἀλείατα. —

ubi pro ἀλείατα, alii, quod magis probem ut ſeriei convenientius, legunt ἀλείφατα. VILL.

2 Αὐτίκ'. Il. E. 214. VILL.

3 Οὔ κεν. Il. I. 125. VILL.

4 Ἄλις. forma *Homero* frequentiſſima. V. *Il.* B. 90. &c.

5 Ἀλλοδαπῷ *Il.* T. 324. Od. Θ. 211. Ψ. 219.

6 Εἰμὶ μέν. Od. Ω. 303. VILL. Editiones exhibent Εἰμὶ γὰϱ. Sed *Apollonio* convenit iterum cum *Cod. Lipſ.*, quorum lectionem, parum abeſt, quin probem. Laertae enim

Ἄλτβη. πόλις Τρωάδος.

Τηλόθεν [1] ἐξ Ἀλύβης. —

Ἄλοπη. [2] πόλις ἐν Ἄργει τῷ Πελασγικῷ.

Ἀμείβεσθαι. ἐπὶ μὲν τοῦ λέγειν ἀνταποδιδόναι.

— Ἀμείβετο [3] φώνησέν τε.

ἐπὶ δὲ τοῦ κατὰ [4] μέρος.

Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐναλλάσσειν.

Ὃς [6] τοῖς Τυδείδῃ Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε.

Ἄμμε. Αἰολικῶς, ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς.

Ἀτρείδη, [7] νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐῃ.

τῷ δὲ σὺν τὸ Σ [8] ἄμμες, ἡμεῖς.

— Τὸ

enim patri nec dum agnitus filius Ulysses, Τοιγὰρ, inquit,

Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Εἰμὶ γὰρ ἐξ Ἀλύβαντος.

Ubi repertum ex versu proximo τὸ γὰρ sedem facile occupare potuit Ϝ μὲν, quod huic loco, si non aptius, at certe aeque commodum est.

1 Τηλόθεν. Il. B. 857. VILL.

2 Ἄλοπη. Il. B. 682.

3 Ἀμείβετο. Il. Υ 199. VILL. Legitur l. l. ἀπαμείβετο. Simpliciorem formam ἠμείβετο, in simili hemistichio, habent Editiones *Batrachom.* vs. 24. quamquam in tribus *Barnesii Codd.* ibi etiam repertum est ἀπαμείβετο. Ἀμείβετο μύθῳ dixit Poëta *Il.* Ω. 200. 424.

4 Κατὰ μέρος. Post haec verba, omissum est τὶ ποιεῖν, quod habet *Etymologus*. VILL.

5 Οἱ μὲν. Il. I. 467. VILL.

6 Ὃς τοῖς. Il. Z. 235. VILL.

7 Ἀτρείδη. Il. A. 58. VILL.

8 Τῷ δὲ σὺν τὸ Σ. Inverso ordine, lege τὸ δὲ σὺν τῷ Σ. VILL.

— Τὸ μὲν ἄμμες [1] εἰσκομεν. —

τὸ ᾗ ἄμμι, [2] ἡμῖν.

ΑΜΑΡΤΗΙ. ἅμα. ὁμοῦ.

— Ὃδ' [3] ἁμαρτῇ δέρασιν ἀμφίς.

ΑΜΦΙΚΤΙΟΝΕΣ. [4] περίοικοι.

ΑΜΒΡΟΤΟΙ. [5] θεοὶ, ἀθάνατοι.

ΑΜΕΡΣΕΝ. ἐστέρησεν. ἄμοιρον ἐποίησε.

Ὀφθαλμῶν [6] μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.

ΑΜΒΡΟΣΙΗ. τὸ τῶν θεῶν βρῶμα.

Τῇ [7] ᾗ παρ' ἀμβροσίην δμωαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν·

ὅτε ᾗ τὴν θείαν.

Ἀμβροσίην [8] δ' ἐκὰ νύκτα. —

καὶ ἀμβρόσια, [9] ἑτέρως.

ΑΜΥΔΙΣ. ἅμα, ὁμοῦ.

— Ἄμυ-

1 Τὸ μὲν ἄμμες. Od. I. 321. VILL.

2 Ἄμμι. Plenus exemplorum *Homerus*. Conf. *Il.* A. 384. &c

3 Ὃδ' ἁμαρτῇ. Il. Φ. 162. ubi alii legunt ὁμαρτῇ. Cum *iota* ſubſcripto pingitur, quod ex *Ariſtarchi* ſententiâ, ſit poſitum per ſyncopen, pro ἁμαρτήσῃ. VILL. Invitis Codd. hunc *Homeri* locum emendandum cenſuit *Barneſ.* ὁ δ' ἁμάρτῃ δέρασιν ἀμφοῖν . . . Confutandae huic conjecturae ſingularem deſtinavimus excurſum.

4 Ἀμφικτίονες. Verbum *Homero*, ut nunc quidem editur, non uſitatum.

5 Ἄμβροτοι. V. *Il.* Π. 381. 867. ibique *Schol.*

6 Ὀφθαλμῶν. Od. Θ. 64. VILL.

7 Τῇ ᾗ παρ'. Od. E. 199. VILL.

8 Ἀμβροσίην. Il. B. 57. VILL.

9 Ἀμβρόσια, ἑτέρως. V. *Il.* Ω. 341. *Od.* A. 97. E. 45.

— Ἄμυδις [1] δέ τε κῦμα κελαινὸν
Κορθύεται. —

ΑΜΠΥΞ. ὁ ἀναδεσμὸς τῶν τριχῶν. ἀπὸ δὲ εἰς τὰ ἄνω πεπυκνῶσθαι, χρυσάμπυκας ἵππους [2] φησί. ὅταν δὲ λέγῃ·

Ἄμπυκα, [3] κεκρύφαλόν τε. —

κόσμον τινὰ ἔοικε δὲ τὴν κεφαλὴν σημαίνειν, ἃ μὲν ἀπέχοντα δὲ τὰς τρίχας συλλήψεως.

ΑΜΦΙΘΕΤΟΝ. οἷον [4] καὶ ἐπὶ σῶμα δυναμένων τίθεσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν πυθμένα·

Ἀμφίθετον [5] φιάλῃσι, τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς.

ΑΜΕΙΛΙΚΤΟΝ. πικρὸν καὶ ἀσύμφορον·

— Ἀμείλικτον δ' ὅτ' ἄκουσεν.

ΑΜΥΜΩΝ. ἀμώμητος. ὅταν δὲ εἴπῃ·

[7] Μνήσαντο γὰρ κεῖνον θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο.

ἀ δὲ καθόλου ἀμωμήτους, ἀλλὰ πρὸς δὲ ἔργου τὴν μοιχείας .... νότερον [8] γοῦν ἐπιφέρῃ·

— φρε-

1 Ἄμυδις. Il. I. 6. VILL.

2 Χρυσάμπυκας ἵππ. Il. E. 358.

3 Ἄμπυκα. Il. X. 469. VILL.

4 Οἷον. Qui *Scholia* contulerit ad *l. l.* itemque *Eustath. p.* 1412. *v.* 26. & *Etymol. p.* 92. *v.* 37., non dubitabit restituere ὁμοίως

5 Ἀμφίθετον. Il. Φ. 616. ubi tamen est & esse debet ἀμφίθετος φιάλη. VILL.

6 Ἀμείλικτον. Il. Φ. 98. VILL.

7 Μνήσαντο γάρ. Ex Od. A. 29. lege μνήσατο. VILL.

8 .... νότερον. Sic in *Manuscripto* ubi priores litterae maculâ absterſae fuerunt. Lego κεινότερον, *id est*, aliquid com-

— φρεσὶ [1] γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι.

ΑΜΑΜΙΑΚΕΤΗΝ. [2] ἀπροσμάχητον, μεγάλως.

Ἰσὸν [3] ἀμαμάκετον. —

ἀντὶ τοῦ μέγαν.

ΑΜ-

communius. Totam enim hîc vitam anteactam communius complectitur; non eam duntaxat partem attingit, quae turpi adulterio foedata fuerat. Notandum autem non de Aegistho, sed de Clytaemnestrâ hoc dici:

— Φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι.

VILL. Quod de Aegistho canit *Homerus Od.* A. 29.

Μνήσατο γὰρ κεῖνʼ ὀιζυρὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο.

quum vix perspicerent Grammatici, quo modo conciliari cum adulterio posset, ad quod idem postea Aegisthus Agamemnonis uxorem Clytemnaestram pellexisse narratur *Od.* Τ. 253., duplicem proposuerunt nodi solvendi rationem. Utramque paucis complectitur *Schol. ad l. l.* ἀμύμονος] ἤτοι καλῶς διὰ τὸ μοιχεῦσαι, ἢ διὰ τὸ κατὰ γένος ἀγαθοῦ. Priorem praetulit *Apollon.*, in quo ex mutila illa truncataque in MSto forma . . . τότερον, haud scio an certissima conjectura, *Montfauc.* restituerit πρότερον; ὁ δὲ καλῶς ἀμεμπτῶς, ἀλλὰ διὰ τὸ ἔργου τῆς μοιχείας. πρότερον γὰρ ἐπιφέρει. &c. *Od.* enim Γ. 266. alienam primum ab Aegistho ejusque blandiriis Clytaemnestram his verbis laudat Nestor:

Ἣ δ' ἤτοι τὸ πρὶν μὲν ἀνάλκητο ἔργον ἀμεικὲς

Δῖα Κλυταιμήστρη, φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι

Postea demum implicitam adulterio mulierem narrat, vs. 272. — Atque haec dicenda mihi erant ad mentem *Apollonii* explicandam. Alia dabunt *Clarck.* & *Ern.* ad *Od.* A. 29.

1 Φρεσί. Od. Γ. 266. VILL.

2 Ἀμαμιακέτην. Lege ἀμαμακέτην. VILL.

3 Ἰσόν. Od. Ξ. 311. VILL. Cum ipsa Glossa genus habeat faemininum, ἰσὸς autem, qui in loco mox laudato memoratur, requirat masculinum, & interpretatio praeterea ἀπροσμάχητον vix ad ἰσὸν possit pertinere; spectasse etiam crediderim Grammaticum *Il.* Z. 179 & Π. 329. ubi χίμαιραν Poëta dicit ἀμαιμακέτην, quod *Schol.* interpretatur *ad loc. poster.* τὴν ἀκαταμάχητον.

ΑΜΦΙΚΥΠΕΛΛΟΝ. [1] ἀμφίκυρτον. οἷον ὠεικεκυφωμμένον· ὅπερ ἴσον τὸ κεκυρτωμμένον. οἱ δὲ, ποτηρίῳ εἰδος.

ΑΜΕΓΑΡΤΕ. ᾧ οὐκ ἄν τις μεγήρειεν, ὅ ἐστι φθονήσειεν, ζηλώσειεν. οἷον· ἀμέγαρτε, [2] ἀφθόνητε. καί·

—— Πόνον [3] ἀμέγαρτον ὄφελλεν.

οἷον ἔργον ἀφθόνητον, ὃ οὐκ ἂν τις ζηλώσειεν διὰ χαλεπότητα.

ΑΜΑΡΗ. ἡ ὑδρορρόη. [4]

Χερτὶ [5] μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων.

ὁ δ' Ἀπίων· ὁμοῦ, καὶ ὁμοίως, καὶ ἅμα, καὶ ὁμαλῶς ῥέοντα.

ΑΜΟΤΟΝ. ἀπλήρωτον·

Τῷ [6] δ' ἄμοτον μεμάασι θεοί. ——

ΑΜΝΙΟΝ. ἀγγεῖόν τι εἰς ὃ δέχονται τὸ σφαττομμένων ἱερεῖα [7] τὸ αἷμα. ἢ οἷον ἀμνίον, τὸ κατὰ στέρησιν τοῦ μνός.

ΑΜΑΡ-

1 Ἀμφικύπελλον. Forma Homero frequentissime usurpata. Pro ὅπερ autem in ipsa hujus Glossae interpretatione legendum videtur ὥπερ.

2 Ἀμέγαρτε. Od. P. 219. VILL.

3 Πόνον. Il. B. 420. VILL. Ex loco laudato hic legas oportet: — Πόνον δ' ἀμέγ.

4 Ὑδρορόη. Lege ὑδρορρόη. VILL.

5 Χερσί. Il. Φ. 258. VILL.

6 Τῷ δ' ἄμοτον. Od. P. 520. ubi legitur:

Τῷ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκαχέμβρο —— VILL.

7 Ἱερεῖα. Lege ἱρεῖα. VILL. *Eustath. p.* 1476. *v.* 35. & *Villoisoni* confirmat conjecturam & *Barnesii*, qui idem mendum exemit Scholiis ad ipsam hujus Glossae sedem Od. Γ. 444.

ΑΜΑΡΤΟΕΠΗΣ. [1] Ὁ ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν.

ΑΜΑΥΡΟΝ. [2] τὸ μὴ φαινόμενον· σημαίνει δὲ ἔχει τὸ σεσηγμένον ἄλφα.

ΑΜΦΕΛΑΧΑΙΝΕ. σχίσκασθε, σχιώρυσε·

Ἦτοι [3] ὁ μὲν κατ' ἔχων κεφαλὴν φυλὸν ἀμφελάχαινε.

ἢ τὸ λάχανον, ἀπὸ τούτου. περίσκασθε [4] γὰρ τὸν σχοῖνον γῆν, ἢ κόφη γίνεται σχοῖς αὔξησιν τῶν φυομένων.

ΑΜΦΙΕΛΙΣΣΑΣ. ἐπιθελικῶς, τὰς ἑκατέρας μέρας [5] ἐλαυνομένας ναῦς. ἐλιγμῷ γάρ τι ὠφελιμώτερον ποιοῦσιν οἱ ἐλαύνοντες.

ΑΜΦΙΕΠΟΝΤΕΣ. ἀμφεπονοῦντο, ἐπεμελοῦντο, ἐλειτούργουν [6], σχοῖ τὸ ἔργον πονοῦντες, οἷον ἐνεργοῦντες·

Εἰνάετες [7] γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες.

ΑΜ-

1 Ἁμαρτοεπής. V. *Il.* N. 824. ibique *Schol.*

2 Ἄμαυρον. V. *Od.* Δ. 824. 835.

3 Ἦτοι ὁ μέν. Od. Ω. 241. VILL. In MSto Cod. tamen una voce exhibetur καλέχων. *Id. in Append.*

4 Περίσκασθε. Lege σχεσκάπτετε. VILL.

5 Ἑκατέρας. Lege τὰς ἐφ' ἑκατέρα. VILL. Nihil Poëtae frequentius quam νῆες ἀμφιελίσσαι. V. *Il.* B. 165. 181. &c.

6 Ἀμφεπονοῦντο &c. Aliam haec verborum tempora glossam desiderant, quam participium, cui respondet demum extrema interpretatio σχοῖ τὸ ἔργον &c. Itaque legendum videtur Ἀμφίεπον, vel ἄμφιεπεν, ἄμφιεπον. ἐκοπ. ἐλειτ. ἀμφιέποντες σχοῖ τὸ ἔργ. &c. Ἄμφιεπον habet *Homerus Il.* Z. 559. & alibi, ἀμφίεπεν. *Il.* Ω. 804.

7 Εἰνάετες. Od. Γ. 118. VILL.

ΑΜΦΑΦΟΩΝΤΑ. διὰ χειρὸς ἔχοντα, ψηλαφῶντα. ἐπὶ μὲν τοῦ τὰ ὅπλα ψηλαφῶντος Ἀλεξάνδρου ἐν τῇ Ζ Ἰλιάδος, χωλὸς τ' ἀμφὶ ποσθέσιος·

Ἀσπίδα τ' καὶ θώρηκα ϗ ἀγκύλα τόξ' ἀφέωντα,
σὺν δὲ τῇ ποσθέσει·

Καὶ κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα
Ἀμφαφόων. —

ΑΜΦΙΣΤΡΕΦΕΕΣ. ἀλλήλαις ποσὶ ποσὶ λελυγμένας.

— Κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν
Τρεῖς ἀμφισρεφέες. —

ΑΜΦΙΤΡΟΧΙΤΩΝΑΣ. ἀζώσους·

Σαρπηδὼν δ' ὡς ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους.

ΑΜΦΙΓΥΗΕΙΣ. ἀμφότερα τὰ γυῖα χωλὰ ἔχων, ἀμφοτερόχωλος.

ΑΜΦΙΠΕΛΗΤΑΙ. ποδιγένηται καὶ συντελεσθείη·

Ἢ τις ἀκυέντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

ΑΜΑ-

1 Ἀσπίδα. Il. Z. 323 VILL.

2 Καὶ κ' ἀλαός. Od. Φ. 195. VILL.

3 Ἀμφισρεφέες. Haec est antiqua lectio, quam respexit *Hesychius*, quamque servaverunt veteres *Homeri* interpretes: hodie legitur ἀμφιστεφέες. VILL.

4 Κεφαλαί. Il. A. 40. VILL.

5 Ἀμφιζωχίτωνας. Lege ἀμιτροχίτωνας. Vitiose in Manuscripto:

Σαρπηδὼν ἴδ' . . . . —

Versum ex *Homero* restitui. VILL.

6 Σαρπηδών. Il. Π. 419. VILL.

7 Ἀμφιγυήεις. Vulcani perpetuum fere Epitheton.

8 Ἤ τις ἀκυέντεσσι. Od. A. 352. VILL.

ΑΜΑΛΔΎΝΑΙ. ἀφανίσαι.

Τεῖχος [1] ἀμαλδύναι ποταμῶν μεγάλων εἰσαγαγόντες.

ΑΜΕΝΑΙ. πληρωθῆναι.

—— Χροὸς [2] ἄμμαι ἀνδρομέοιο.

ΑΜΦΙ᾽ ΠΕΛΈΚΚΩι. τὸν σειλεὸν λέγει τὸ ἀξίνης, πέλεκκον. ἀπὸ τοῦ πελέκεως, πέλεκκον.

—— [3] Καλὴν ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ.

ΑΜΦΙΘΑΛΉΣ. [4] ὁ ἐπ᾽ ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων, ἢ ἐφ᾽ ᾧ ἀμφότεροι οἱ γονεῖς θάλλουσιν.

ΑΜΦΙΚΆΡΗ. [5] ἀμφικέφαλα, ἀμφοτέρωθεν τὰς κεφαλὰς ἔχοντα.

Πολλά [6] σοι ἀμφικάρη σφέλ᾽ ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων.

λέγει δὲ τὰ ὑποπόδια.

ΑΜΦΙΔΡΥΦΉΣ. [7] περιπεπυγμένη.

Τοῦ

1 Τεῖχος. Il. M. 18. VILL.

2 Χροός. Il. Φ. 70. VILL. *Euſtath.* & *Codd.* legunt ἄμμιγα. Conf. *Barneſ. Clarck.* & *Erneſt. ad l. l.*

3 Καλὴν Il. N. 611. ubi ſic verſus legitur integer:

—— Καλὴν
Ἀξίνην ἰύχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ. VILL.

4 Ἀμφιθαλής. Conf. *Il.* X. 490. ibique *Schol.* & *Barn.*

5 Ἀμφικάρη. Obſervandum eſt, ut annotavit *Homeri Schol.* quosdam conjunctim & unâ voce legiſſe ἀμφικάρη; quosdam vero ſeparatim, ἀμφὶ κάρη. Priores ſequitur *Apollonius*, & ἀμφικάρη epithetum ſtatuit. VILL.

6 Πολλά. Od. P. 231. Unde pro σοι lege οἱ, & obſerva pro σφέλ᾽ in *Homero* eſſe σφίλα. VILL.

7 Περιπεπυγμένη. Aliquid credo omiſum. Lego, ἀμφοτέρωθεν περιπεπυγμένη τὸ σῶμα. cum *Heſ.* aut τὰς πλευρὰς, cum *Schol.* VILL.

Τῶ [1] δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος. —

ΑΜΒΛΗΔΗΝ. οἷον ἀναβολάδην, [2] ἀπὸ προοιμίου. Ἀμβλήδην [3] γοόωσα κατὰ δμωῆσιν ἔειπεν.

ΑΜΦΙΡΕΦΕΑ. ἐπαλέρωθεν ἐσεγασμένην πόμασι καὶ πυθμένι, οἷαί εἰσιν αἱ Κρητικαὶ φαρέτραι.

ΑΜΦΙΧΥΤΟΝ. [4] περιεχωσμένον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ὥστε προβάσεις ἔχειν.

Τεῦχος [5] ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο.

ΑΜΦΙΠΟΛΟΣ. [6] Ἡ περὶ τὴν διατοιναν ἀναστελλομένη θεράπαινα, ὅπερ ἐστὶ ἀναστρεφομένη.

ΑΜΕΝΗΝΩΣΕΝ. ἀσθενῆ ἐποίησεν κατὰ χρῆσιν τὸ μένους, ὅ ἐστι τὸ ἰσχύος.

— Ἀμβήνωσεν [7] δὲ οἱ αἰχμήν.

χῆ

1 Τῶ δέ. Il. B. 700. VILL.

2 Ἀναβολάδην. Significat *præludendo*; sic in primâ Pindari Pythiacâ, Ἀμβολὰς τεύχων, reddendum est per *praeludia moliris*, ut *Hom.* Odyss. Δ. 155:

Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀναβάλλεται καλὸν ἀείδειν.

Apud *Eustathium* dicuntur ἀναβάλλεσθαι οἱ κιθαρίζοντες, pro ἀνακρούεσθαι. Sensus igitur est, *suspiriis praeludere*. VILL.

3 Ἀμβλήδην. Il. X. 476. ubi pro Δμωῆσιν. in *Homero* Τρωῆσιν. VILL. Δμωῆσιν exhibet etiam in hoc *Homeri* loco *Dionys. Halic.* περὶ συνθεσ. p. 15 & *Cod. Lipsi.*; sed vulgo receptam lectionem merito *Barnes.* atque *Ernest.* praetulerunt: Hectoris enim uxorem, de qua sermo est, *Il.* X. 450 & 461., ancillae quidem solae comitabantur domo progredientem; verum, cum in muro, raptatum suum Hectorem animadvertens, terrore perculsa collaberetur, aderant etiam γαλόωντε καὶ εἰνατέρες, quas rectius certe Τρῶας dixeris quam δμῶας.

4 Ἀμφιριφέα. Lege ἀμφηριφέα. VILL. Conf. *Il.* A, 45. ibique *Schol.*

5 Τεῦχος. Il. Υ. 145. VILL.

6 Ἀμφίπολος. Centenis locis ancillas hoc nomine appellat Poëta, *Il.* Γ. 143. &c.

7 Ἀμβήνωσεν Il. N. 562. VILL.

ἢ ἀμολυνὸς, [1] ὁ ἀσθενής.

Ἥ [2] κεν ζωὸς ἀμολυνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι.

ΑΜΒΑΤΟΣ. εὐεπίβατος.

Ἄμβατός [3] ἐστι πύλις. —

ΑΜΑΞΙΤΟΣ. [4] ἀμάξαις διαπορευτὴ ὁδός.

ΑΜΦΙΧΥΘΕΙΣ. [5] περιχυθείς. περιπλακείς.

ΑΜΦΑΔΟΝ. φανερῶς.

[6] Κτείνας ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδόν. —

ΑΜΑΘΟΣ. ἡ σποδία, ἄμμος.

— Τύχε [7] γὰρ ἀμάθοιο βαθείης.

ΑΜΑ-

1 Ἀμολυνός. Optime *Sopingius* & *Isaac. Voſſius Heſ.* emendaverunt, ubi legebatur ἀμύνος. VILL.

2 Ἥ κεν ζώς. Il. ε. 887. VILL.

3 Ἄμβατος. Il. ζ. 434. VILL.

4 Ἀμάξιτος. Habet hanc formam *Homerus Il.* κ. 146. ubi V. *Schol.*

5 Ἀμφιχυθείς. Conf. *Il.* π. 253.

6 Κτείνας. In Homero κτείνῃς. Od. α. 296. VILL.

7 Τύχε. Il. ξ. 587. ubi hodie legitur ψαμάθοιο. VILL. Quam lectionem exhibet *Apollon.*, eandem ſecutus eſt *Schol.* ad l. l. ἄμαθος] ἄμαθος ἡ κατὰ τὸ πεδίον ἄμμος. ψάμμος δὲ ἡ κατὰ τὴν θάλασσαν κόνις, in quibus pro ψάμμος ſubſtituere licet ψάμαθος, ut ipſe etiam Interpres tetigerit loci διπλογραφίαν & cauſſam addiderit, cur ἀμάθοιο cenſeret praeferendum. — Neque tamen conjunctio γὰρ, quamvis interdum ante literam aſperam producatur, uti multis docuit Cl. *D'Orvill. Vann. Crit. p.* 393., hic ante lenem longa eſſe poterit niſi fulcrum acceſſerit, quo ſuſtineatur; legendum igitur erit quod ex *Codd. Editt.* atque *Euſtath.* adnotarunt Interpretes, γὰρ ῥαμάθοιο, quod ipſum *dubitari non poſſe, quin genuinum ſit*, idoneus pronunciavit arbiter, *Valck. Animadv. ad Ammon. pag.* 237.

ἈΜΑΘΥΝΕΙ. [1] ἀμαθὸν ποιεῖ, τοῦτό ἐστι, κονιορτὸν ἀποτελεῖ. ἀπὸ τοῦ ἄμαθον εἶναι ἀνεπίγνωστον τῇ ποσότητι.

ἈΜΟΙΒΑΔΙΣ. ἐναλλὰξ, [2] ἀνὰ μέρος.

—— Ἀμοιβαδὶς [3] δ' ἐδίκαζον.

ἈΜΙΧΘΑΛΟΕΣΣΑΝ. ἀνεφσιρμισον ἐκ θαλάσσης, ἢ ὁ δυνατὸν ἐκ τῆς ἁλὸς ἐπιμισγεσθαι. δυσόρμισος γάρ.

Ἐς Σάμον [4] εἰς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλοέσσαν.

ἈΜΦΙΓΕΝΕΙΑ. [5] πόλις τῆς Πύλου.

ἍΜΑΣ. Δωρικῶς. ἡμετέρας.

—— Σαωσέμμεναι [6] νῆας ἁμάς.

ἈΜΦΙΒΑΣΙΣ. ἡ περὶ τοῦ νεκροῦ μάχη. περιβάντες γὰρ τὸν νεκρὸν ἀγωνίζονται περὶ τοῦ σώματος, μὴ [7] σκυλεύσῃ.

Δεῖσε [8] δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερῶν Τρώων ἀγερώχων.

καὶ μεταφορικῶς.

Ὃς

1 Ἀμαθύνει. Vid. *Il.* I. 589.
2 Ἐναλάξ. Lege ἀναλάξ. VILL.
3 Ἀμοιβαδίς. Il. Σ. 506. ubi editur ἀμοιβηδίς. VILL.
4 Ἐς Σάμον. Il. Ω. 753. VILL.
5 Ἀμφιγένεια. Conf. *Il.* B. 593.
6 Σαωσέμμεναι. Il. N. 96. ex quo pro νῆας lege νέας. VILL.
7 Μή. Lege, ut apud Hes. ἵνα μή. VILL.
8 Δεῖσε δ'. Il. E. 623. ubi pro κρατερῶν melius apud Homerum κρατερόν. VILL.

— Ὅς Χρύσην [1] ἀμφιβέβηκας.

περιβέβηκας. καταστρέφει δ' εἰς τὸ ὑπερμαχεῖς. ἀπὸ τῶν ἀλόγων ζώων τὸ πλέον ἡ μεταφορά, καὶ μάλιστα ἀπὸ τῶν κυνῶν.

Ὡς δὲ [2] κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
Ἀνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει. —

καὶ περὶ Μενελάου ὑπερμαχοῦντος τοῦ σώματος Πατρόκλου.

Ἀμφὶ [3] δ' αὖ αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ.

ΑΜΟΙΒΟΙ. οἱ ἐκ διαδοχῆς ἥκοντες σύμμαχοι.

Οἱ [4] ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοί,
Ἧοι τῇ προτέρῃ. —

ἄδηλον δὲ εἰ μὴ τοὺς προτέρους ἀνῃρῆσθαι ἐπῆλθον ἄλλοι.

ΑΜΦΙΔΥΜΟΙ. διπλοῖ, ἐξ ἑκατέρου μέρους ἰσοπλεῖς ἔχοντες.

— Λιμένες [5] δ' ἔνι ναύλοχοι καὶ
Ἀμφίδυμοι.

ΑΜΑΤΡΟΧΟΩΝΤΑ. [6] μὴ δυνάμενον [7] ὁμοῦ συνεκτρέχειν.

ΑΜΑ-

1 Ὅς Χρύσην. Il. A. 37. VILL.
2 Ὡς δὲ κύων. Od. Y. 14. VILL.
3 Ἀμφὶ δ' αὖ. Il. P. 4. VILL.
4 Οἱ ῥ' ἐξ. Il. N. 793.
5 Λιμένες. Od. Δ. 846. unde pro καὶ Ἀμφίδυμοι, lege, ut conſtet metrum, αὐτῇ Ἀμφίδυμοι.
6 Ἀματροχόωντα. μὴ, &c. Abeſt negatio in *Heſ.* Meliorine ſenſu, an per oblivionem librarii omiſſa, judicium eſto penes lectorem eruditum. Certe varians lectio non eſt negligenda. Exſtat Od. O. 450. VILL. Conf. quae dicentur ad v. Ἀμφιλύκη
7 Ὁμοῦ. Melius *Heſ.* ἅμα. Ὁμοῦ

Ἀματροχιάς. τὰς συνεμπατήσεις τῶν τροχῶν·

— Ἀματροχιὰς [1] ἀλεείνων.

Ἄμφωτον. [2] ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ὦτα ἔχον.

Ἀμφιλύκη. [3] σκοτία. ἢ μὴ πω δὲ φῶς·

Ἦμος [4] δ' ὅτ' ἄρ πω ἠὼς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ.

ἢ ἔστι οἷον ἀμφιλύγη. λύγεον [5] γὰρ, τὸ σκοτεινόν.

Ἀμφιβρότη. [6] ἡ περὶ ἕλον τὸν ἄνθρωπον ἀσπίς.

Ἀμύξει. [7] καταξύσει.

Ἀμύκλαι. πόλις [8] Λακωνικῆς.

Οἱ δ' [8] Ἀμύκλας εἶχον. —

Ἄμφηκες. [9] τὸ ἐξ ἑκατέρᾳ ἠκονημένον.

Ἀμ-

Ὁμῷ enim faveret eorum lectioni, qui ἀματροχόωντα volunt. Vill.

1 Ἀματροχιὰς ἀλεείνων. Il. Ψ. 420. Vill.

2 Ἄμφωτον. Vid. *Od.* X. 10.

3 Ἀμφιλύκη, σκοτία. &c. Hic forte ponendum fuit μὴ, quod supra, v. Ἀματροχόωντα, expungendum esse vidimus: Ἀμφιλύκη μὴ σκοτία, μήπω δὲ φῶς; *Schol. ad l. l.* ὁ βαθὺς ὄρθρος φῶς τὴν λύγην, ὁ ἐστι σκοτίαν· οἱονεὶ λυγόφως τί ὄν, τὸ μὴ καθαρὸν φῶς ἀλλ' ἔτι σκοτῶδες. Conf. *Alb.* Vir Cl. ad *Hesych.* v. Ἀμφιλύκη.

4 Ἦμος. Il. H. 433. Vill.

5 Λύγεον. Lege λυγαῖον cum *Etym.* qui hanc Etymologiam *Oro* tribuere videtur. Vill.

6 Ἀμφιβρότη. Vid. *Il.* B. 389. ibique *Schol.*

7 Ἀμύξει. καταξύσει. Lege Ἀμύξεις, καταξύσεις. Il. A. 234.

— Σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις

Χωόμενος. — Conf. Cl. *Kuster.* ad *Hesych. h. v.*

8 Οἱ δ' Ἀμύκλας. Il. B. 584. Vill. Scribe autem, uti editur in Homero Οἵτ' ἄρ' Ἀμ.

9 Ἄμφηκες. τὸ ἐξ ἑκατέρᾳ. Adde

ΑΜΦΙΓΥΟΙΣΙΝ. τοῖς ἐξ ἑκατέρᾳ μέρᾳς γυῶσαι δυναμένοις, οἷον βλάψαι. ἔνιοι δὲ, τοῖς ἀμφὶ χειρὸς δυναμένοις·

Καὶ ξίφεσιν [1] μεγάλοισι, καὶ ἔγχεσι ἀγφιγύοισι.

ΑΜΦΙΔΕΔΙΝΗΤΑΙ. κύκλῳ πεῖκειται.

— Κολεὸν [2] δὲ νεοπρίστῳ
Ἀμφιδεδίνηται. —

ΑΜΟΘΕΝ. ἀπό τινος μέρᾳς. ὅθεν καὶ τὸ μηδαμῶς, [3] κατὰ μηδένα τρόπον·

Τῶν [4] ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διός. —

ΑΜΑΛΗΝ. ἁπαλὴν, νέαν·

Ἀρπάξων [5] ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγών.

πρόμαλος δὲ, ἡ πρωϊμυξημένη. [6]

ΑΜΘΙΒΑΣ. ἡ ἐκ δρυὸς ἐναλασσομένη ἐθής.

Πυκνὴν [7] καὶ μεγάλην, ἣ οἱ περικίκλετ' ἀμοιβάς.

καὶ ἀπὸ τ αὐτῆς ἐννοίας, τὸ·

Εἵματα

Adde μέρᾳς. VILL. Conf. l. c. *Il.* κ. 256.

1 Καὶ ξίφεσιν. *Il.* ο. 712.

2 Κολεόν. Od. Θ. 404. sed post νεοπρίστῳ, omissum est ἐλίφαντος. VILL.

3 Μηδαμῶς. Mallem μηδαμόθεν *Hes.* habet ὅλως δὲ καὶ τὸ μοναχῶς καὶ μηδένα τρόπον. Erat cum legerem: ὅλως δὲ καὶ τὸ μηδαμῶς, κατὰ μηδένα τρόπον. VILL.

4 Τῶν ἀμόθεν γε. Od. Δ. 10. in MSto vitiose τόν. VILL.

5 Ἁρπάξων. Il. χ. 310. VILL.

6 Προπυξημένη. Vocabulum hîc omissum, scilicet μυρίκη. Non enim πρόμαλος solummodo significat auctam, sed myricam ante tempus auctam. VILL. Πρόμαλος tamen in Homeri libris non legitur, sed *Theocrito*, *Apollonio Rhodio*, aliisque est usurpatum. V. Cl. *Alb.* ad *Hesych. h. v.*

7 Πυκνὴν καὶ μεγάλην. Od. Ξ. 521.

Εἵματά τ' [1] ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ ἄλγεα.

ΑΜΟΛΓΩΙ. ἤτοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἐν ᾗ ἀμέλγουσιν, ἢ ἐν ᾗ τίς ἀ μολίσκει. ἵν' ᾖ ἀμολγῷ, κατὰ παρένθεσιν τοῦ Γ'

— Ἐν [2] νυκτὸς ἀμολγῷ.

οἷον τὸ μεσονύκτιον. [3]

ΑΜΗΧΑΝΕ. ἀπροσμήχανε·

— Ἀμήχανε [4], σὺς δόλῳ, Ἥρη.

ΑΜΦΙΑΛΩι. τῇ πανταχόθεν περιεχομένῃ θαλάσσῃ· [5] ἐπίθετον δὲ ἐστι πάσης νήσου.

ΑΜΕΡΔΕΝ. ἡμαύρωσε·

— Ὄσσε [6] δ' ἄμερδεν

Ἀυτὰ

521. Pro πυκινὴν, male in Manuſcripto ποικινὴν. & pro παραπέπλειτ' lege παρεπέπλειτ'. In vulgatis *Homeri* editionibus legitur, ἥ οἱ παρεπέσκειτ' ἀμοιβὰς, *id eſt*, quae ei praebebat copiam mutandi; ſed tunc ἀμοιβὰς eſſet ſubſtantivum; *Apollonio* autem eſt adjectivum. VILL. Caeterum in ipſa Gloſſa legendum ἐναλλασσομένη. *Id. in Append.* — *Codd.* & *Interpp. Homeri l. l.* παρεπέσκεθ' habent, παρέπεσκεν, & παρεπέσκετ'. Duae priores lectiones nomen ἀμοιβὰς ſubſtantivi loco habere jubent; quod quoniam pro adjectivo accepit *Apollonius*, tertiam lectionem ſecutus eſſe videtur, quam recepit *Barneſ*, & confirmat etiam *Cod. Lipſ.* — Παρεπέπλειτ', quod ſubſtituit Cl. *Villoiſ.*, quo ſenſu hic de vehe dici poſſit, neſcio.

1 Εἵματά τ'. Od. Θ. 249. VILL.

2 Ἐν νυκτὸς. Il. O. 324. ubi Μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ. VILL.

3 Μεσονύκτιον. Mallem μεσονυκτίῳ. VILL.

4 Ἀμήχανε. Il. O. 14. VILL.

5 Θαλάσσῃ. Melius ὑπὸ θαλάσσης. VILL. Dativus θαλάσσῃ non video cur locum ſuum non poſſit tueri. Formam nominis ἀμφίαλος multis locis habet *Homerus Od.* A. 386, 395, 401. &c.

6 Ὄσσε. Il. N. 340. VILL.

Αὐγὴ χαλκείη. —

ΑΜΦΙΠΟΛΕΥΕΙΣ. [1] περιέπεις.

Εἰ [2] κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι.

ΑΜΦΑΔΙΗΝ. ἀναφανδὸν, φανερῶς.

Ἠὲ [3] ἢ ἀμφαδίην, ἐπεὶ ὅττινα.... —

ΑΜΦΙΡΗΣΤΟΝ. [4] τὸν ἐπ' ἀμφότερα ἐξισωθῆναι δυνάμενον.

ΑΜΦΙΡΥΤΗ. περιεσμένη.

Νήσῳ [5] ἐν ἀμφιρύτῃ χαλεποὶ δὲ μιν ἄνδρες ἔχουσιν.

ΑΜΦΙΣ. [6] ποτὲ μὲν, ἀντὶ τῆς περὶ, οἷον·

Αἱ [7] δ' ἴσαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

ἄτε δὲ, ἀντὶ τοῦ χωρὶς, ὡς τὸ·

Οὐ [8] γὰρ ἔτ' ἀμφὶς ἰδοῦ δρηστῆρα μένοντα. —

ΑΜΑΛΛΟΔΕΤΗΡΕΣ. [9] οἱ τὰς ἀμάλλας τῶν ἁρμάτων δεσμεύοντες.

ΑΜΤΙΝ-

1 Ἀμφιπολεύεις. Ipſum hoc Gloſſae caput proxime ſpectare videtur. *Od.* Ω. 256.

2 Εἰ κεῖνός γ'. Od. Σ. 253. VILL.

3 Ἠὲ καί. Il. H. 196. VILL.

4 Ἀμφίρητον. Lege ἀμφήεστον. Occurrit Il. Φ. 382, & 527. VILL.

5 Νήσῳ. Od. A. 198. VILL. In ipſa autem gloſſa lege περιῤῥεομένη. *Id. in Append.*

6 Ἀμφὶς. Explicat ἀμφὶς per περὶ, quod aliquando apud *Hom.* ſignificat *circa*; ut περὶ σπείους, *circa ſpeluncam*, Od. E. 68. VILL.

7 Αἱ δ' ἴσαι. Il. Θ. 444. VILL.

8 Οὐ γάρ. Φ. Il. 393. VILL. In *Homero* tamen legitur:

— αἱ δ' ἐπὶ ἵπποι
Ἀμφὶς ὁδοῦ δρομέοντε. — *Id. in Append.*

9 Ἀμαλλοδετῆρες. Vid. *Il.* Σ. 553.

Ἀμύντορας. βοηθούς.

Ἢ τινας [1] ἐκ Πύλου ἄξω ἀμύντορας. —

Ἄμφω [2] ἀμφότεροι, ἢ ἀμφοτέρους.

Ἀμφεκάλυψεν. περιέχειν.

Ἀμφασίη. [3] ἀφασία, ἀφωνία.

Ἄμμορον. ποτὲ μὲν, κάμμορον.

— [4] Κάμμορος, ἢ τάχα χήρη
Σεῦ ἔσομαι. —

ποτὲ δὲ, ἄμοιρος, ἀμέτοχος.

Οἴη [5] δὲ ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

Λέγει δὲ καὶ [6] ἐπὶ τῆς Ἄρκτου. τοῦτο δὲ εἴρηκεν μὴ γινώσκων, ὅτι καὶ ἄλλα ἀδύνατον. ἢ πρὸς τὰ περιεργαζόμενα τὴν σύγκρισιν ποιεῖται. ὁ [7] δὲ Ἡλιόδωρός φησι, βελ-

1 Ἢ τινας. Od. B. 326. VILL.

2 Ἄμφω. Haec Gloſſa, & quae proxime ſequitur Ἀμφικάλυψεν, frequentatae magis ſunt Homero, quam ut allatis exemplis debeant comprobari.

3 Ἀμφασίη. Vid. *Il.* P. 695. *Od.* Δ. 704. ibique *Schol.*

4 Κάμμορος, ſ. Il. Z. 408. unde lege ἄμμορος, ſeu potius ἄμμορον. VILL. Ipſa etiam *Apollonii* interpretatio, κάμμορον, mutanda videtur in κακόμορον, quod *Schol.* habet ad l. l. & *Heſych.*

5 Οἴη δ'. Il. Σ. 489. VILL.

6 Καὶ. Malim μὲν.

7 Ὁ δέ. Ariſtoteles vero ſic defendit *Homerum*, quaſi οἴη non ſignificaret *ſolam*, cum id plerisque aliis accidat; ſed praecipuam, quae magis nota eſſet. Semper enim ſolum eſt quod magis notum. *Strabo* vero in primo contendit libro, *Homerum* ſub Urſae aut Plauſtri nomine, omnem Arctoum comprehendere circulum; nec eum in culpâ fuiſſe, quod unam duntaxat Urſam agnoſceret, cum duae hodie numerentur; nondum enim ejus tempore parvam Urſam deſignatam fuiſſe. VILL.

βέλτιον λέγειν ὅτι ἠγνόει. ὁ δὲ Κράτης [1] ἄτως ἀναγινώσκει·

Ἤ τ' αὐτῷ [2] τρέφεται, ἠ τ' Ὠρίωνα δοκεύει.

μέχρι τούτου καταλέγων·

Ἡ δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεάνοιο.

ἵνα τὸ συμβεκηκὶς αὐτῇ ἠ ἑτέροις τῶν ἄστρων ἀκούηται.

ΑΜΦΗΛΥΘΕ. περιῆλθεν·

Ὥστε [3] με κραιπάλων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτμή.

ΑΜΦΙΣ ΕΧΟΙΕΝ. χωρὶς ἔχοιεν, περιέχοιεν·

Δεσμοὶ [4] μὲν τοὶ τόσον ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν.

ΑΜΦΙΦΟΡΕΥΣΙ. [5] ἀμφορεῦσι.

ΑΜΗ-

1 Κράτης. Multa de *Cratetis Mallotae*, qua hunc locum tentaverat, conjectura, & *Interpretes Homeri* disputarunt ad l. l. & *Casaub.* ad *Strabon. L.* 1. *p.* 7. Quam tribuit ipsi emendationem *Apollonius*, ἠδ' ἄμμορος, versus recipere non potest: apud *Strabonem* correxisse legitur οἷος δ' ἄμμορος &c.; quod quo sensu tribuere Poëtae potuerit Crates, ne eruditissima quidem *Casauboni* interpretatione satis videtur explanatum. Dignissimum censemus hunc locum, qui peculiari excursu paullo diligentius explicetur.

2 Ἤ τ' αὐτῷ Il. Σ. 488. VILL.

3 Ὥστε. Od. Z. 122. ubi pro αὐτμὴ in Homero αὐτὴ, *vox*; quod magis probarem. Nam Ulysses earum clamore e somno excitatus fuit. Od. Z. 117.

Αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν. (cui respondet αὐτή,) Ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς. VILL.

4 Δεσμοί. Od. Θ. 340. ubi licet τόσον sit in Manuscripto, lege τόσσον, quod mallem quam τόσσοι, ut hodie in Homero habetur. Denique pro ἀμφὶς ἔχοιεν, male in Manuscripto ἀμφὶς ἔχυσι. VILL.

5 Ἀμφιφορεῦσι. Conf. Od. B. 290. &c.

Ἀμησάμενος. συναγαγών, ἐν τῇ Ι Ὀδυσσείας [1]

Ἀμηχανίη. ἀπορία·

—— Ἀμηχανίη [2] δ' ἔχε θυμόν.

Ἀμαρτήσεσθαι. διαμαρτεῖν·

—— Ἀμαρτήσεσθαι [3] ὀπωπῆς.

Ἀμφιμέμυκεν. περιήχει·

—— Δάπεδον [4] δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν.

Ἀμφοτέρωθεν. [5] ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μέρων.

Ἀμφιτρίτη. ἡ θάλασσα·

—— Ἀγάσσω [6] Ἀμφιτρίτη.

Ἀμφαγαπάζομενος. περιστῶς ἀγαπώμενος. [7]

Ἀμοιβήν. ἔκτισιν·

Εἰ δέ [8] μοι ἀ τίσασι βοῶν ἐπιείκεϊ ἀμοιβήν.

Ἀμφοῦδας. [9] περὶ τὸ ὦδας, τὸ ἔδαφος.

Ἡ

1 Ὀδυσσείας. Od. I. 247. VILL.

2 Ἀμηχανίη. Od. I. 295. VILL.

3 Ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς. Od. I. 512. VILL.

4 Δάπεδον. Od. K. 227. VILL.

5 Ἀμφοτέρωθεν. *Homero* frequentissimum.

6 Ἀγάσσω. Od. M. 97. VILL.

7 Ἀγαπώμενος. Sic *Hes.* Mallem ἀγαπᾶν. Extat enim hoc verbum Il. Π. 192. ubi agitur de sene Phylâ alienum pariter in oculis gerente, ac si suus filius esset. Optime *Schol.* φιλοφρονούμενος. VILL.

8 Εἰ δέ μοι. Od. M. 382. VILL.

9 Ἀμφοῦδας. Alii legunt, ἀμφωδίς: alii vero separatim, ἀμφ' ὦδας. VILL.

Ἢ ποὸς [1] γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφὶδας ἐρείσας.

ΑΜΝΙΣΣΩΙ. [2] Ἀμνισὸς τόπος καὶ ποταμὸς τῆς Κρήτης.

ΑΜΗΧΑΝΟΙ. [3] μηχανὴν οὐκ ἔχοντες, οὐδὲ βοήθειαν.

ΑΜΕΝΗΝΩΝ. ἀψύχων.

Δοιαὶ [4] γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων.

ΑΜΜΟΡΙΗΝ. τὴν κακήν. [5]

Μοῖράν [6] τ' ἀμμορίην τε. ——

ΑΜΦΙΜΑΣΑΣΘΕ. καθάρατε, περιψήσατε.

—— Τραπέζας [7]

Πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δ' κρητῆρας.

ΑΜΑ-

1 Ἢ ποὸς γῆν. Od. P. 237. ubi pro ἐρείσας alii minus bene habent ἐείρας: melius in Apollonio. VILL.

2 Ἀμνισῷ. Vid. *Od.* P. 188. ibique *Schol.*

3 Ἀμήχανοι &c. ἀμήχανος saepissime eo sensu est apud *Homerum*, quo interpretatur *Apollonius:* ἀμήχανοι etiam eadem notione usurpatur *Hymn. in Apoll.* v. 192., sed alia hujus formae vis est *Od.* T. 560; ubi Ὄνειροι ἀμήχανοι, recte a *Schol.* explicantur, ποὸς ὃς μηχανὴν εὑρεῖν οὐκ ἔστι.

4 Δοιαί. Od. T. 562. VILL.

5 Κακήν. Omissum μοῖραν. Deinde lege, μοῖραν τ' ἀμμορίην τε. Cum bis continuâ serie ponatur μοῖραν; unum ex duobus, quod fere fit, & jam alibi annotavimus, omittendum duxit Librarius. VILL. Emendationem Cl. *Villoisoni*, quo minus probem, solemnis facit Glossatorum consuetudo, quae in *explicatione, saepe illud verbum, aut substantivum omittit, quod in voce ipsa, de qua agitur, latet.* v. *Ernest.* vir Cl. *de usu Glossar. Canone* III.

6 Μοῖράν τ'. Od. T. 76. VILL.

7 Τραπέζας. Od. Y. 152. Ubi vocem, πάσας, quae in *Manuscripto* dëerat, ex *Homero* restitui; & pro κρατῆρας, posui κρητῆρας. VILL.

ΑΜΑΡΤΗΣΑΝΤΕΣ. [1] συλλυχόντες, συναλήσαντες·

Βυκόλῳ ἠδὲ συφορβὸς ἁμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω.

ΑΜΗΣΑΝΤΕΣ. ἀποτεμόντες·

Ῥινάς [2] τ' ἀμήσαντες. —

ΑΜΕΡΔΗι. [3] σειρίσκῃ, ἐν τῇ Φ τῆς Ὀδυσσείας.

ΑΜΦΕΘΕΤΟ. περιέθετο. ἀφ' ὧν τῆς μάχης παρεσκευάσθη ὁ Τηλέμαχος·

Ἦ, ἢ [4] ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν. ὁδ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξύ.

ΑΜΦΕΞΕΣΑ. περιέξεσα·

Κορμὸν [5] δ' ἐκ ῥίζης ἀφσταμὼν, ἀμφέξεσα χαλκῷ.

ΑΜΠΝΥΤΟ. ἀνέφυσε·

Αὐτὰρ [6] ἐπεὶ ἄμπνυτο. —

ΑΝΑ

1 Ἀμαρτήσαντες Sic in *Hesych.* Alii legunt ἁμαρτήσαντες, quod idem est. Nam, ut monet *Apollonius*, *alpha* aliquando notat ὁμῶ; ut in ἄλοχος, ἄκοιτις. Versus autem sic construitur apud *Homerum*, Od. Φ. 188:

— Ὁμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω
Βυκόλῳ ἠδὲ συφορβὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.

VILL. Observetur etiam hujus loci διτλογραφία: transpositis enim verbis utriusque versus extremis, legisse videtur *Apollonius*:

Τὼ δ' ἐξ οἴκου ἔβησαν Ὀδυσσῆϊ θείοιο,
Βουκόλῳ, ἠδὲ συφορβὸς, ἁμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω.

2 Ῥινάς τ'. Od. Φ. 301. VILL.

3 Ἀμέρδῃ. Non convenit cum σειρίσκῃ, nec extat in libro ab *Apollonio* laudato; nisi forte Od. Φ. 290, ubi habetur ἠδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεται, olim ἀμέρδῃ pro ἀμέρδεται lectum fuerit. Legere mallem: Ἀμέρδει, σειρίσκει. VILL. ex *Od.* T. 18.

4 Ἦ, ἢ ἐπ' ὀφρύσι. Od. Φ. 431. VILL.

4 Κορμόν. Od. Ψ. 196. Sed vitiose in *Manuscripto* sic legebatur versus:

Κορμὸν ἢ ῥίζης πολαμὸν. — VILL.

6 Αὐτὰρ. Od. Ω. 348. Unde post ἐπεὶ, adde ῥ'.

Ἀνά. κυρίως μὲν ἡ τοποθεσις, ἐν τούτοις·

Ἀφρῷ [1] μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμε ὀπίσω.

ἀντὶ δὲ τῆς κατά·

Νῶσον [2] ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν. —

ἀντὶ δὲ τῆς ἐπί·

Ὡς [3] ὁ μὲν ἀτρέμας ε δε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ.

Ἄνα. ἀντὶ μὲν τοῦ ἄναξ·

Ζεῦ [4] ἄνα Δωδωναῖε, Πελασγικέ. —

ἀντὶ δὲ τοῦ ἀνάστηθι·

Ἀλλ' [5] ἄνα, μηκέτι κεῖσο· σέθας δέ σε θυμὸν ἰκέσθω.

ἡ δὲ τοποθεσις κατ' ἀναστροφήν·

Γινώσκω [6] γὰρ Ἄρηα μάχλον ἄνα κοιρανέοντα.

Ἄναξ. ὅτε μὲν βασιλεύς·

Ἀτρείδης τε [7] ἄναξ ἀνδρῶν. —

εἴρη-

Αὐλὰς ἐπεὶ ῥ' ἄμπνυτο. — VILL.

1 Ἀφρῷ. Il. E. 599. VILL.

2 Νῶσον. Il. A. 10. VILL.

3 Ὡς ὁ μέν. Il. Z. 352. VILL.

4 Ζεῦ ἄνα. Il. Π. 233. VILL.

5 Ἀλλ' ἄνα. Il. Σ. 178. Ubi pro μηκέτι in vulgatis *Homeri* editionibus, μηδέ τι, aut μηδ' ἔτι. VILL.

6 Γινώσκω. Il. E. 824. Ubi alii legunt una voce ἀνακοιρανέοντα. In *Cod. MSto* divisim scribitur ἄνα κοιρανέοντα, ubi annota hic in ἄνα accentum retrahi in penultimam, quamvis tradant Grammatici praepositionis ἀνὰ, etiamsi suo postponatur casui, accentum non transferri. VILL. *in Append.*

7 Ἀτρείδης Il. A. 7. VILL.

εἴρηται ᾗ, ἀπὸ τ ὑπὲρ ἄνω [1] εἶναι τ ὑποτεταγμένων. εἴρηται ᾗ καὶ ἐπὶ τ οἰκοδεσπότου. [2]

ἈΝΑΡ'ΡΩΓΑΣ [3] ΜΕΓΑΡΟΙΟ. ἐν τῇ Χ τῆς Ὀδυσσείας [4] λέγεται [5] ὅτως ῥῶγας τ μεγάρου, κ τὸ πληθυντικόν. οἱ ᾗ, τὰς ἀναβάσεις, ἀπὸ τ διεσπάναι. ἄλλοι ᾗ, τὰς θυρίδας, οἱ ᾗ, ἀναῤῥῶγας, ἀντὶ τ ἀνὰ τὰς σεσυρὰς τόπους.

ἈΝΘΕΡΕΩΝ. [6] ὑπὸ τὸ γένειον τόπον, ἀφ' οὗ ἄρχεται ἀνθεῖν τὸ γένειον.

ἈΝΩΡΟΥΣΕΝ. [7] ἀνώρμησεν, ἀνεπήδησεν·

Ἡέλιον [8] δ' ἀνώρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην.

καταστρέφῃ ᾗ, εἰς τὸ ἀνέτειλε.

ἌΝ-

1 Ὑπὲρ ἄνω. Mallem unâ voce ὑπερῴνω. VILL.

2 Οἰκοδεσπότου. Apud *Hom.* legitur οἴκου ἄνακτος. *Od.* A. 397. coll. Od. Ξ. 63. & 67. & apud *Æſchyl. Perſ.* 387, κώπης ἄνακτος, pro remige. VILL.

3 Ἀναῤῥῶγας. Sic habet quoque *Heſ.* conjunctim. At vulgatæ *Homeri* editiones, *Etymol.* & vetus *Schol.* ἀνὰ ῥῶγας. VILL.

4 Od. X. 143. VILL.

5 Λέγεται. Mallem legere & interpungere: λέγει ὅτω ῥῶγας τ μεγάρου. In Manuſcriptis λέγει & λέγεται eodem modo pinguntur. VILL. Caeterum in plurima Grammaticorum de hoc loco Homerico diſſenſione, eos ſecutus eſt *Apollonius*, qui & literam ῥ duplicandam cenſerent ἀναῤῥῶγας, & ipſum illud ῥῶγας, non ſingulari acciperent numero, ſed plurali. Conf. *Etym.* h. v. & *Euſtath. p.* 1922. *v.* 3.

6 Ἀνθερεών. Recti quidem caſus forma in Homericis libris non ſupereſt, ſed obliquorum exempla ſemel iterumque recurrunt, e. c. *Il.* A. 501., ubi vid. *Schol.*

7 Ἀνώρουσεν. Lege ἀνόρουσε, ut apud *Heſ.* utque metrum in *Homero* poſtulat. VILL.

8 Ἡέλιον. Od. Γ. 1. VILL.

ΆΝΤΥΞ. [1] ἐπὶ μὲν τῆς ἀνωτάτω περιφερείας τῆς ἅρματος.

Ἐντέταται. [2] δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν. ἐπὶ δὲ τῆς κάτωθεν περιφερείας [3] τῆς ἀσπίδος.

Αντυξ, [4] ἡ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης. εἴρηται δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄνω τοῦ ὅλα τετύχθαι, ὅ ἐστι, κατεσκευάσθαι. ὁ δὲ Ἀπίων φησὶ, ὅτως ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ ἀπέχεσθαι [5] τῆς ὅλης καταστάσεως, ἀπὸ τοῦ ἄνω τετύχθαι.

ΆΝΑΜΑΞΕΙΣ. ἐναποψήσῃ.

Πάν-

1 Ἄντυξ. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἀνωτάτω περιφερείας τοῦ ἅρματος. Hinc in *Etym.* pro ἡ ἀνωτάτη περικεφαλαία τοῦ ἁρματίου δίφρου, lege περιφέρεια; quod bis ipse in hoc eodem articulo habet *Etym.* VILL.

2 Ἐντέταται. Il. E. 728. VILL.

3 Τῆς κάτωθεν περιφ. Non *inferiorem* sed *extremum* aspidis *circuitum*, ἄντυγα, dixit Poeta, l. l. Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὸν τύπτε &c. Itaque mutila haec videntur & temere contracta ex observatione pleniore, qua ab antiquo Grammatico notata olim differentia est, inter ἄντυγα & καλαίτυγα. Hujusmodi certe observationem ad eandem hanc glossam rettulit etiam *Etymol.*; Ἄντυξ λέγεται ἡ ἀνωτάτη περικεφαλαία (L. cum *Vill.* περιφέρεια) τοῦ ἁρμαλίου δίφρου ἀπὸ τὸ ἄνω τετύχθαι, ἢ ὅ εἰς τὸ κάτω τετυγμένη (adde περικεφαλαία) λέγεται καλαίτυξ, λέγεται δὲ καὶ ἡ τῆς ἀσπίδος περιφέρεια ἄντυξ. Eodem fere modo hic legi debuit; Ἄντυξ. ἐπὶ μὲν τῆς ἀνωτ.. εἰσιν. ἐπὶ δὲ τῆς κάτωθεν περικεφαλαίας καταίτυξ. Ἐπὶ δὲ τῆς περιφερείας &c. Forma, quam tetigit *Etymol.* & quam *Apollonio* censemus esse restituendam, καλαίτυξ, ipsi usurpata est *Homero Il.* K. 258. ubi vide *Schol.* coll. *Hesych.* h. v.

4 Ἄντυξ. Il. Z. 118. VILL.

5 Ἀπίχεσθαι. Legendum forte ἀντέχεσθαι: Postrema certe hujus glossae verba, ἀπὸ τοῦ ἄνω τετ., vel temere ex praecedentibus sunt repetita, vel rectius olim cum praecedente oratione cohaeserunt, e. c. ἴσῃ δὲ ἀπὸ τοῦ ἄνω τετ.

Πάντως [1] θαρσαλέη κύον ἀδδεὲς, ὅτι με λήθεις
Ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις.

ΑΝΤΙ. δηλοῖ μὲν κυρίως τὸ ἀσέβεσιν· ὡς καὶ ἡμεῖς τίθεμεν, καὶ ὡς Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει τοῦτον ἢ τὸν στίχον·

Τρώων [2] ἀνθ' ἑκαλόν τε διηνεσίων τε ἕκας.

τίθεται ἢ καὶ ἐπὶ ἴσου, οἷον·

Ἀντὶ [3] τοι εἰμ' ἱκέταο διοτρεφὲς αἰδοίοιο.

ἀντὶ ἴσος, ἴσος εἰμὶ ἱκέτης σεῦ. [4] καί·

Ἀντιθέῳ [5] Ὀδυσῆϊ, —

τῷ ἰσοθέῳ. ἐπὶ ἢ ἴσος Κύκλωψ, ὅτε φησί·

Ἀντίθεον [6] Πολύφημον. —

θέλουσιν ἀκούειν ἔνιοι, τὸν ἐναντιούμενον τοῖς θεοῖς. ἔστι γάρ ἐσι ὁ λέγων·

Οὐ γὰρ Κύκλωπες [7] Διὸς μεγάλου ἀλέγουσιν.

τὰς

1 Πάντως. Od. τ. 92. VILL.

2 Τρώων. Il. Θ. 233. VILL. Non temere *Ariſtarchum* hic interpretationis ſuae auctorem laudat *Apollonius*; Opponenda erat haec tanti Critici auctoritas aliis, qui ἀντὶ hic loci alio accipiebant ſenſu. *Porphyr.* Q. H. 25. Τρώων ἀνθ' ἑκαλόν &c. Οὐ γὰρ ἕκαλον ἢ ἀφενσίους μαχέσεσθε (L. μαχέσεσθαι) ὥς τινες ἀποδιδόασιν· ἀλλ' ὡς εἰ ἔλεγεν, ἀντίσαθμοι καὶ ἰσοβαρεῖς ἕκαλον καὶ ἀφενσίων ἕκας· ἠπείλει οὖν τῷ πολέμῳ γενέσθαι.

3 Ἀντί τοι. Il. Φ. 75. VILL.

4 Ἱκέτης σεῦ. Legendum videtur ἱκέτῃ vel ἱκέτῃ σοί. Conf. *Schol. Barn.* ad *Il.* Φ. 75.

5 Ἀντιθέῳ. Od. A. 21. VILL.

6 Ἀντίθεον. Od. A. 70. VILL.

7 Οὐ γὰρ Κύκλωπες. Od. ι. 275. unde pro μεγάλου, lege αἰγιόχου. VILL.

τὰς ἢ ἀντιανείρας [1] Ἀμάζονας· ὁ μὲν Ἀρίσαρχος, ἰσάνδρους. ἔνιοι δὲ, τὰς ἀντιαζούσας, οἷον ἐναντιουμένας ἀνδράσι. πολεμικαὶ γάρ.

ΑΝΩΓΕΙΝ. [2] κελεύειν. κυρίως δὲ, ἀνάκλησις ἐπίτασις.

ΑΝΤΙΤΟΡΗΣΑΣ. Διατρήσας, διορύξας·

— Πυκινὸν [3] δόμον ἀντιτορήσας.

ΑΝΕΜΟΤΡΕΦΕΣ. τὰ ἐν τοῖς Διηνέμοις τρεφόμενα δένδρεα, εὔτονα καὶ χρήσιμά φασι γίγνεσθαι. ὅταν δὲν λέγῃ·

— Ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος,

ἐπὶ τοῦ Ξ [4] δένδρου ἀρετὴν ἀναφέρῃ εἰς τὸ ἀφηρημένον ἐκ τούτου δόρυ. ἔνιοι δὲ, ἀντὶ Ξ Φ παρειλῆφθαί φασι τὸ Π [5], ὡς εἶναι ἀνεμοτρεπὲς, τὸ διὰ κουφότητα τῷ ἀνέμῳ [6] τρεπόμενον. βέλτιον δὲ ἀκούειν διὰ Ξ Φ.

ΑΝΕΧΑΖΕΤΟ. ἀνεχώρει·

— Πάν-

1 Ἀντιανείρας Ἀμάζονας. Vid. *Il.* Γ. 189., & *Il.* Ζ. 186., & *Schol. ad l. prior.*

2 Ἀνώγειν. Frequentissima Homero est forma hujus verbi indefinita ἀνώγεμεν, quemadmodum & modi alii.

3 Πυκινόν. Il. K. 267. VILL.

4 Ἐπὶ τὸν Ξ. Ἐπὶ mihi videtur tollendum, aut sequens εἰς. Εἰς τὸ, &c. ἀνεμοτριφὲς legitur Il. Δ. 256. & O. 625. VILL.

5 Ἀντὶ Ξ Φ &c. Tu lege contra. Ἀντὶ Ξ Π. παρειλῆφθαί φασι τὸ Φ. VILL. *in Append.*

6 τῷ ἀνέμῳ. Cl. *Alberti*, qui hunc locum ex *Apollonio* descriptum in ἀνεμοτριφὲς laudat, male legit τὸ ἀνέμων; tunc saltem scribendum foret ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Sed legitur in *Manuscripto*, τῷ ἀνέμῳ. Aliquando enim passivum apud Graecos dativum regit. VILL.

— Πάτροκλος [1] δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσω.

ἈΝΤΕΣΘΑΙ. ποτὲ μὲν, λιταναύειν· ποτὲ δὲ, ἐξ ἐναντίας ἀλλήλοις γίνεσθαι·

Ἄντεσθ' [2] ἐν πολέμῳ· ὡς ἐστυμένως ἐμάχοντο.

ἈΝΤΙΒΟΑΗΣΑΙ. συναντῆσαι. συντυχεῖν. καὶ ἔστι οἷον ἀντιμολῆσαι, ἀντιμολεῖν, ὅ ἐστι ἀλλήλοις γίνεσθαι·

Ἦ θήν σ' [3] ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας.

ἈΝΑΙΝΟΜΑΙ. ἀπαρνοῦμαι. ἀπολέγομαι·

Τῶν δ' ἄλλων [4] ὑπέρ τιν' ἀναίνομαι. —

ἈΝΩΪΣΤΟΝ. ἀνυπονόητον·

— Ἀνώϊστον κακὸν ἦλυθε δῖος Ὀρέστης.

ὃ οὐκ ἄν τις οἰηθείη γενέσθαι·

Τῷ δ' ἀρ' ἀνώϊστον [5] κακὸν ἦλυθε δῖος Ὀρέστης.

ἈΝΤΙΚΡΥ. παραπαίξ, καὶ οἷον διὰ λόγου·

Ἀντικρὺ [6] δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκή.

καί·

1 Πάτροκλος. Il. Π. 710. VILL.

2 Ἄντεσθ' Il. O. 698. VILL.

3 Ἦ θήν σ'. Il. A. 365. unde pro ἀντιβολῆσαι, lege ἀντιβολήσας. VILL.

4 Τῶν δ' ἄλλων. Od. Θ. 212. VILL.

5 Ἀνώϊστον κακόν. Hîc bis iteratur idem verſus. Lapſum puto Librarium, qui duos confuderit verſus; & in primo legendum, ut *Il.* Φ. 39.

Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἦλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.

& in ſecundo:

Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἦλυθε δῖος Ὀρέστης.

qui verſus extat Od. Γ. 306. ubi tamen pro ἀνώϊστον hodie legitur:

Τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ. — VILL.

6 Ἀντικρύ. Il. P. 49. VILL.

καί·

Ἀντικρὺ [1] κῆ κύσιν ὑπ' ὀσέον ἤλυθ' ἀκωκή.

καί·

Ἀντικρὺ χρόα [2] τε ῥήξω, σύν τ' ὀστέ' ἀρᾴξω.

ὅτε ᾗ ψιλῶς, ἐξ ἐναντίας·

Ἀλλὰ κατ' ἀντικρὺ [3] τέγεϊ πέσεν. —

ΑΝΑΡΣΙΟΙ. [4] πολέμιοι, ἀπὸ τοῦ [5] συνηρμόσθαι τοῖς ἤθεσιν.

ΑΝΕΩι. ἐκπεπληγμένοι, καὶ οἷον ἀνῴοις [6], ἄφωνοι δι' ἔκπληξιν·

Τίπτ' ἄνεῳ [7] ἐγμένθε; —

ΑΝΕΣΑΙΜΙ. ἀναπείσαιμι, ἐποτρύναιμι, προτρεψαίμην·

Εἰς εὐνὴν [8] ἀνέσαιμι ὁμοιωθῆναι Φιλότητι.

τοιοῦτόν ἐστι καὶ τό·

Οὐ-

1 Ἀντικρὺ κατά. Il. E. 67. VILL.

2 Ἀντικρὺ χρόα τι. Il. Ψ. 673. VILL.

3 Ἀλλὰ κατ' ἀντικρύ. Od. K. 559. Vitiose in *Manuscripto* πίσω, pro πίσιν. VILL.

4 Ἀνάρσιοι. Conf. e. c. *Il.* Ω. 365. &c.

5 Ἀπὸ τοῦ. Omissa negatio μή. Derivatur hoc vocabulum ex *alpha* privativo, & ἄρω, *id est*, apto, congruo. VILL.

6 Ἀνῴοις. Mente destituti ob improvisam calamitatem, ex *alpha* privativo, & οἴω, *id est*, puto, existimo. Fortasse legendum per additionem unius litteræ ἀνιῴοις, *id est*, muti, voce carentes. Quemadmodum apposite ad rem explicat *Schol.* ἄνευ ἰωῆς, τυτίσι φωνῆς. Certe convenientior exurgeret sensus. VILL. Adde Cl. *Alb.* ad *Hesych.* v. ἄνιω.

7 Τίπτ' ἄνιῳ Il. B. 223. VILL.

8 Εἰς εὐνήν. Il. Ξ. 209. unde pro ὁμοιωθῆναι lege ὁμοθῆναι. VILL.

Οὐδέ [1] κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδ' ἀνίῃ.

οὐκ ἀναγκαίον φημι ἀπὸ τῆς ἀνίας ἀκούειν· ἀλλὰ μᾶλλον, ἀπὸ τοῦ ἀνιέναι. διὸ καὶ δασυντέον, ἵν' ᾖ ἀνιεῖσα. [2] διὸ καὶ ἐπιφέρει·

Σῷ [3] οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενον. ——

οἱ γὰρ λυποῦντές τινας, ἃ λαμβάνουσι δῶρα. εἰ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς ἀνίας· ἦν ἂν τὸ ῥῆμα, ἀνιᾷς. ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ Β συζυγίας τῶν ῥειπωμένων· ἀνιῶ, ἀνιᾷς, ἀνιᾷ, ὡς τιμῶ, τιμᾷς, τιμᾷ, καὶ ἀπατῶ, ἀπατᾷς, ἀπατᾷ. καθὰ ἔν τὸ ὀκτικὸν τοῦ τιμῴω [4], καὶ ἔτι τοῦ ἀπατῴω, ἀπατῴης, ἀπατῴη· καὶ ὅτως ἀνιῴω, ἀνιῴης, ἀνιῴη. ἔνιοι δέ φησι, [5] δασέως δεῖ ἀναγινώσκειν, καὶ μὴ ψιλῶς. ἐκ μὲν τοῦ δασυνομένης ἔσαι, ἐπολεύνοις, καὶ ἐπιτελέσοις, καὶ παρορμῴης· [6] εἰ ψιλῶς, εἰς ἀνίαν ἄγοις. πῶς δ' ἂν ὁ εἰς ἀνίαν ἄγων τινὰ [7], δύναιτ' ἂν παρ' ἐκείνων λαμ-

1 Οὐδέ κε. Od. B. 185. unde pro ἀνίῃ lege ἀνιείης. VILL.

2 Ἀνιεῖσα. Ex verbo ἵημι *mitto*, quod δασυντέον, *id eſt*, ſpiritu aſpero notandum; ut diſtinguatur ab ἴημι, *vado*. Extat ἀνιεῖσα Il. E. 422. ubi ſignificat *adducens*, *impellens*:

Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιεῖσα.

VILL. Pro ἵν' ᾖ legere malim ὡς καὶ, nēque enim ἀνιείης dici poſſit idem eſſe quod ἀνιεῖσα. Comparandus eſt cum *Apollonii* diſputatione *Schol. ad Od.* B. 185.

3 Σῷ. In Manuſcripto legitur ᾧ. Hic verſus exſtat. Od. B. 168. VILL.

4 Τιμῴω, ſupple, ſi tanti eſt, τιμῴης, τιμῴη.

5 Φησί. Lege φασί. VILL. Mox etiam, pro ἐκ μὲν τῆς δασυνομ. ἔσαι, accommodatius certe legeretur ad ſequentia, εἰ μέντοι δασέως, ἔσαι &c. . . . εἰ δ' ψιλῶς, &c.

6 Παρορμῴης. In Cod. MSto παρορμᾶς, & quidem minus bene ob praecedentia, ἐπολεύνοις καὶ ἐπιτελέσοις. VILL. *in App.*

7 Τινά. Lege τινὰς, ob ſequens παρ' ἐκείνων; aut παρ' ἐκείνῳ ob praecedens τινά. VILL.

λαμβάνειν δῶρα; κ̃ζ᾽ ἢ τὸν Ἡλιόδωρον [1] ἀπόδοσιν ἁρμόζῃ ἐπανείης, κἀκεῖνο ὅτως εἰρῆσθαι·

Ἀλλ᾽ [2] ἀνίης, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ᾽ ἀΐδηλον.

τῆς μεταφορᾶς ὕσης ἀπὸ τ̃ ἀνιεμένης τ̃ κυνῶν κ̃ζ᾽ τὰς [3] θήρας ἀφέσεως. κἀν τοῦτο τῆς ἀποδόσεως διήκῃ κἀν ἐπὶ τ̃ Τηλεμάχου λέγεσθαι, κἀν ἐπὶ τῆς Ἀθήνης.

ΑΝΑΒΕΒΡΥΧΕ. τ̃ πεποιημένων κ̃ζ᾽ μίμησιν. οἷον, ἀναβεβρύχει μετά τινος ἠχοῦ·

— Ἀναβέβρυχεν [4] ὕδωρ,
Καλὸν, τηλεθάον. —

ΑΝΑΔΕΣΜΗΝ. οἱ μὲν, διάδημα· οἱ δὲ, μίτραν. πλεκτὸν κόσμου εἶδος περὶ τὴν κεφαλήν. καὶ ἔστι τ̃ ἅπαξ εἰρημένων.

— Ἰδὲ [5] πλεκτὴν ἀναδέσμην.

ΑΝΑ-

1 Ἡλιόδωρον. Lege Ἡλιοδώρου. VILL. *Heliodorus* scilicet formae illi *Homericae Od.* B. 185. aptam esse contendebat & congruentem interpretationem ἰάπτειν, *laxare, emitteres, indulgeres.* eodem enim sensu dici etiam (*Il.* E. 880.) Ἀλλ᾽ ἄνιεν &c. Quae nova est ac probabilis istius formae explicatio, & Telemacho conveniens (Od. B.) & Minervae (Il. E.).

2 Ἀλλ᾽ ἄνιες. In nostro hodie *Homero* legitur, ἄνιες. De Minervâ dicitur Il. E. 880.

3 Κατὰ τὰς θήρας, *in venationibus.* fortasse κ̃ζ᾽ τὰς θηρᾶς, *in feras.* VILL. *in Append.*

4 Ἀναβέβρυχεν ὕδωρ. Il. P. 54. VILL.

5 Ἰδὲ πλεκτὴν. Il. X. 469. VILL. Confirmat iterum *Apollon.* lectionem meliorem, κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν &c. pro qua in multis editionibus temere vulgatum est κεκρύφαλόν τ᾽ ἠδὲ πλεκτὴν &c. vide *Valck.* & *Ernest. ad l. l.*

ἈΝΑΒΉΜΕΝΑΙ. τὸν ἐς Τροῖαν πλοῦν ἀνάβασιν λέγει, τὸν δὲ ἐκεῖθεν, κάτοδον ἔτι.

Περὶν [1] γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι. —

ἌΝΤΛΩι. τῇ θαλάσσῃ.

Ἄντλῳ [2] δ' ἐνδύπησε πεσὼν ὡς εἰναλίη κήξ.

ὅτε δὲ κυρίως, τλῶ ἀντλίαν.

Εἰς ἄντλον [3] κατέχυντο. —

ἈΝΔΡΑΚΆΣ. κατ' ἄνδρα. ἐπιῤῥηματικῷ τῷ τύπῳ, ὡς ἐν [4] ἑκάστῳ. τὸ ἅπαξ εἰρημένον ἐν τῇ Ν τῆς Ὀδυσσείας, ἀνδρακάς. δύναται δὲ καὶ ἀνδρᾴδας, οἷον ἀνδρᾴδασις, ἡ καθ' ἄνδρα μερίς. κοινωνίαν γὰρ ἔχει τὸ Δ πρὸς τὸ Κ. ὡς καὶ τὸ καίειν, δαίειν.

ἈΝΕΒΆΛΛΕΤΟ. [5] ἀνεφορμίζετο. παρῳκειάζετο.

ἈΝΙ-

1 Περὶν γε τόν. Od. λ. 210. VILL.

2 Ἄντλῳ. Od. ο. 478. unde pro πεσὼν lege πεσῶσ'. De muliere agitur. VILL.

3 Εἰς ἄντλον. Od. μ. 411. VILL. Conf. *G. D'Arnaud Lect. Graec. p.* 17.

4 Ὡς ἐν ἑκάστῳ. mallem ὡς καθ' ἄνδρα ἕνα ἕκαστον: sed nihil mutandum. Apud *Etymologum Magnum* σημαίνει δὲ ἑκάστῳ. Ex *Apollonio* reſtitue praepoſitionem ἐν quae aberat; & lege ἐν ἑκάστῳ. VILL. Gloſſae ſedes eſt *Od.* ν. 14. Convivas enim ſuos hortatur Alcinous ad dona Ulyſſi contribuenda.

Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα
Ἀνδρακάς.

Ubi vix alia profecto exſpectari poteſt interpretatio quam ἑκάστῳ, aut, quod *Heſych.* & partim etiam *Schol.* habet, κατ' ἄνδρα ἕνα ἕκαστον. Vel ſic tamen reſtituendum *Apollonio* cenſuerim ἀνδρὶ ἑκάστῳ, partim ut Etymologia indicetur ex ἀνδρὸς & ἕκαστος, quam recenſuit etiam *Etymol.* h.v., partim ut alludatur ſimul ad vs. 7.

Τριῶν δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω.

5 Ἀνεβάλλετο. Conf. *Schol. ad Od.* λ. 155. Θ. 266. *Villoiſ.* ad v. Ἀμβλήδην.

ΑΝΙΠΤΟΠΟΔΕΣ. οἱ δι' ἀγνίαν [1] μὴ προερχόμενοι. [2]

Σοὶ [3] ναίετ' ἱππόφηται, ἀνιπτόποδες, χαμαιεύναι.

ΑΝΤΙΘΕΟΝ. [4] τὸν ἰσόθεον. ἐπὶ δὲ τοῦ Κύκλωπος, τὸν ἐναντιούμενον τοῖς θεοῖς.

ΑΝΕΤΘΕ. χωρίς.

—— Ἄνεθε [5] δέ σε μέγα νᾶϊν
Ἀργείων ἅμα νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.

ΑΝΤΙΑΝΕΙΡΑΙ. ἐπιθετικῶς, αἱ Ἀμάζονες. [6] αἱ ἴσανδροι, πολεμικαὶ [7] γάρ.

ΑΝ-

1 Ἀγνίαν. Lege ἀγνείαν. VILL.

2 Προερχόμενοι. Facile crederem aliquid deesse; & legendum, μὴ προερχόμενοι εἰς τὸ νίπτεσθαι, ut habet *Hesychius*: δι' ἀγνείαν χρείαν μὴ ἔχοντες νίπτεσθαι. VILL. Vereor equidem ut satis vera sit Cl. *Villoisi.* emendatio: *Eustath. p.* 1058. *v.* 3. Ἀνιπτόποδας (ait) ὡς μὴ προϊόντας τῷ ἱερῷ, καὶ διὰ τοῦτο μηδὲ θέλοντας ποδάνιπτρα, ὃ καὶ ἐν τῷ τοῦ Εὐριπίδου Ἐρεχθεῖ δηλοῦται αἰτίᾳ τοιᾷδε, ὅτι πηγαῖς οὐκ ὑγραίνεσθαι πόδας &c. Quae a *Clemente Alexandr.* erudite cum *Homericis* collata, neque *Barnesii* diligentiam in colligendis fragmentis *Euripideis* effugerunt, neque sine emendatione transmissa sunt a Cl. *Valcken. Diatrib. in Eurip. Deperd. Dramat. Reliq.* C. XVI. p. 170.

3 Σοὶ ναίετ'. Il. Π. 235. VILL.

4 Ἀντίθεον. . . . . ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος. Conf. *Od.* Λ. 70. *Apollon.* v. Ἀντὶ.

5 Ἄνεθε. Il. Κ. 89. Pro μέγα, legitur μετὰ in *Manuscripto*. VILL.

6 Ἀμάζονας. L. Ἀμάζονες.

7 Πολεμικαί. Hic iterat *Apollonius* quod prius attulerat, in ἀντί. Sed aliquid omissum. Lege αἱ ἴσανδροι, ἢ ἐναντιούμεναι ἀνδράσι. πολεμικαὶ γάρ; ut supra vidimus. Idcirco addit, *bellatrices enim erant*; quod eas prius dixerit viris in bello occurrere. VILL.

ΑΝΔΡΑΓΡΙΑ. σκῦλα. τὰ ὅπλα τῶν πιπτόντων, τὰ ὑπ' ἀνδρῶν ἠγρευμένα, οἷον ληφθέντα.

—— Ἀνδρήγρι' [1] Ἀχαιῶν
Ἤρατ', ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.

τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΑΝΔΡΑΧΘΕΣΙ. τοῖς καὶ ἀνὴρ βασάζων βαρυνθείη ὑπερμεγέθεις ὄντας λίθους.

Οἵ δ' [2] ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισιν
Βάλλον. ——

Ὁ Ἡλιόδωρος, μέγα βάρος παρεχόμενα [3] τοῖς ἀνδράσιν. ὁ δὲ Ἀπίων, τοῖς ἀνδρὸς βάρος ἔχουσιν, ἢ οἷον ἀνδραχέσιν, καὶ παρένθεσιν τοῦ Θ, ἵν' ᾖ· τοῖς ἀνδράσιν ἄχος ποιοῦσιν.

ΑΝΕΡΡΙΨΑΝ. ἀνεβάλλοντο. [4]

Οἱ

1 Ἀνδρήγρι' Ἀχαιῶν. Il. Ε. 509. VILL *Euſtath.*, quemadmodum jam a *Barneſio* eſt notatum, hujus loci obſervavit διπλογραφίαν, Ἤρατ', in qua judicanda noſtri etiam valere poterit auctoritas.

2 Οἱ δ' ἀπό. Od. K. 121. VILL. Duplex autem in his varietas eſt ab editis. Primum pro οἱ δ' ἀπό, quod & *Euſtath.* habet, editur οἱ ῥ' ἀπό, deinde vero recte abeſt ab editis ν ἐφελκυστικὸν in χερμαδίοισι.

3 Παρεχόμενα. Scribendum eſt, ut optime quidem, ſed contra fidem *Manuſcripti* edidit *Alberti*, παρεχομένοις. VILL.

4 Ἀνεβάλλοντο. *Jactabant remos.* Sic habet *Suidas*; ſic *Heſ.* qui hujus vocis ſenſum definit, addens: ἀνελαύνοντες, εὐτόνως ἤλασαν. In *Schol.* ἐκπαλάτησαν legitur. VILL. Quod de remigibus canit Poëta *Od.* K. 130. Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέῤῥιψαν: ab *Euſtath. p.* 1651. *v.* 17. itemque a *Toupio* Viro Cl. *Cur. Nov. in Suid. p.* 16., cum aliis comparatur *Homeri* locis, *Od.* H. 327:

— Ὅσσοι

Οἱ δ' [1] ἅμα πάντες ἀνέῤῥιψαν. —

ΑΝΕΛΟΙΜΗΝ. ἀναλάβοιμι, καὶ θρέψαιμι·

— Θητεύεμεν, [2] εἴ σ' ἀνελοίμεθα,
Ἀγρῷ ἑῷ ἐφετμῇς. —

ΑΝΕΓΝΑΜΦΘΗΝ. ἀνεκάμφθη·

— Ἀνεγνάμφθη [3] δέ οἱ αἰχμή·

ΑΝΑΓΚΑΙΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ. κατ' ἀνάγκην πολεμικοί. λέγει δ' ἐν τῷ Ω [4] Ὀδυσσείας·

Καὶ πολιοὶ [5] περ ἐόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.

ΑΝΕΚΥΜΒΑΛΙΑΖΟΝ. [6] τῶν πεποιημένων ἦχων ἐπὶ τῆς τῶν ἁρματείων ἀνατροπῆς γινομένης·

— Δίε-

— [v] Ὅσσον ἄρειση,
Νῆες ἐμαὶ κὴ κῦροι, ἀναῤῥίπτειν ἄλα πηδῷ.
& Od. N. 78.
[v] Ἐνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνεῤῥίπτουν ἅλα πηδῷ.
Sed *Toupius*, conjecturali illa Criticorum arte multo praestantissimus, emendationem ab hac comparatione tentavit Οἱ δ' ἅλα πάντες &c. *Eustathius* vero esse docet, ἁπλῶς λεχθὲν ἀναλόγως τῇ πραγματικῇ σπουδῇ. Convenit certe & rebus illic trepidis, & communi omnium festinationi, cum usitatum saepius *Homero* ἅμα πάντες, tum vero ellipsis, haud sane durissima, nominis ἅλα vel ὕδωρ. Conf. *Eustath. p.* 1582. *v.* 22. *Schol.* ad *Od. H.* 327. *Alb.* ad *Hesych.* v. Ἀνέῤῥιψαν.

1 Οἱ δ' ἅμα. Od. K. 130. VILL.

2 Θητεύεμεν. Od. Σ. 356. VILL.

3 Ἀνεγνάμφθη. Il. Γ. 348. VILL. Quod ex *Etymologo* ad hunc *Homeri* locum attulit *Barnes.* ἀνεγνάφθη, nostri quoque auctoritate poterit confutari. Ipsum autem hujus glossae caput rectius scripseris ἀνεγνάμφθη.

4 Τῷ Ω. Usitatius dicitur τῇ Ω. VILL. *in Append.* — Simile mendum supra curavimus v. Ἀαάτῳ.

5 Καὶ πολιοί. Od. Ω. 498. VILL.

6 Ἀνεκυμβαλίαζον. Omissa prior pars glossae. Ex *Hes.* adde

— Δίφροι [1] δ' ἀνεκυμβαλίαζον.

ΑΝΕΊΝΑΜΨΑΝ. ἀνέλυσαν.

— Δεσμὸν [2] μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοί.

ΑΝΕΞΟΜΑΙ. ἐν ἑμαυτῷ [3] ἔξω.

Ξεῖνος [4] ὅδ'. ὃ γὰρ ἀργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
Χοίνικος ἅπτηται. —

Ἄτως φησὶ ὁ Ἡλιόδωρος. μήποτε ἢ κοινότερον εἴρηκεν ὡς ἡμεῖς· ὅτι οὐκ ἀργὸν τὸν ξενὸν ἀνέξομαι ἔχειν.

ΑΙΞΑΝΤΕΣ. [5] ἀνορμήσαντες. τίθησι δὲ τὴν λέξιν κατὰ ἐπὶ τοῦ μὴ προθυμίας ἀνισαμένου.

Ὀρθὸς [6] ἀναΐξας. —

ΑΝΗΡΗΨΑΝΤΟ [7] ΘΕΟΙ ΔΙΙ ΟΙΝΟΧΟΕΥΕΙΝ.

Εἴρηται ἢ ἀπὸ τοῦ ἔρας ἀναλαμβάνειν.

ΑΝΕ-

adde propriam explicationem, ἀνιζείποντο ἐπὶ κεφαλήν. VILL. *Aristarchi* doctrinam secutus *Apollonius* prae ἀνεκυμβαχίαζον, quod olim legebatur *Il.* Π. 379, praetulit ἀνεκυμβαλίαζον, quod *Aristarchi* auctoritate *Codd.* deinde & *Editiones* receperunt, quemadmodum erudite docuit Cl. *Valcken.* ad *Euripid. Phoen.* p. 399. Conf. *Etymol.* p. 96. v. 55. & *Suid.* p. 194.

1 Δίφροι. Il Π. 379. VILL.

2 Δεσμὸν Od. Ξ. 384. VILL.

3 Ἐν ἑμαυτῷ. Scribe παρ' ἑμαυτῷ, & quod in extrema legitur glossa, οὐκ ἀργὸν τὸν ξένον ἀνέξομαι ἔχειν, corrige οὐκ ἀργῶς τὸν ξ. ἀν. ἔχ. Utramque correctionem confirmat *Eustath.* p. 1853. v. 54.

4 Ξεῖνος ὅδ'. Od. Τ. 27. ex quo pro ἀργὸν lege ἀεργὸν, ob metrum. VILL.

5 Αἴξαντες Sequentia legendum esse putant Ἀναΐξαντες, quod exstat apud Poëtam *Il.* Η. 106. &c.

6 Ὀρθὸς. Od. Φ. 119. VILL.

7 Ἀνηρήψαντο. Sic in *Hes.* At in vulgatis *Homeri* editioni-

ΑΝΕΒΡΑΧΕ. ποιῶς ἐψόφησε.

Ἄντα [1] τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.

ΑΝΤΙΑΣΕΙΕΝ. ἐπιτύχοι.

Αἲ γὰρ [2] δὴ τοσσῆτον ὀνήσειεν ἀντιάσειεν·

ὅτ' ἂν ᾗ λέγῃ.

Βάλεται [3] ἀντιάσας, ἡμῖν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι·

βάλεται σημαίνει. ἴλεως καὶ ἀντίος ὀφθείς, καὶ σὺν ἀναστροφείς. [4] ὅτ' ἂν ᾗ λέγῃ.

—— Ἐμὸν [5] λέχος ἀντιόωσαν.

παραγινομένη [6] εἰς τὴν κοίτην, ἀπὸ ᾧ παρακολουθοῦντος.

ΑΝΘΕΣΙ ΜΗΛΩΝ. ἀπὸ μέρους, ἀκροδρύων.

—— Καὶ αὐτοῖς [7] ἄνθεσι μήλων.

ΑΝΑ-

nibus ἀνηρείψαντο. Ante hunc versum aliquid omissum. Sic totum construe locum: Ἀνηρήψαντο. ἀνήρπασαν. Il. Υ. 234.

—— Ἀνηρήψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν.

VILL.

1 Ἄνται. Hîc memoriâ lapsus *Apollonius* duos versus naturâ & loco separatos in unum permiscet, uniusque principium cum alterius fine conjungit. Prior pars sic legitur, Od. Φ. 48:

Ἄνται τιτυσκομένη. τὰ δ' ἀνέβραχε πάντα τεύχη.

Extat altera, Il. Τ. 13:

Πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.

VILL.

2 Αἲ γάρ. Od. Φ. 402. unde pro ὀνήσειεν, lege ὀφθείη. VILL.

3 Βάλεται. Il. Α. 67. VILL.

4 Ἀναστροφείς. Mallem ἀπαστροφείς. Sed potest stare & prior lectio. VILL.

5 Ἐμόν. Il. Α. 31. VILL.

6 Παραγινομένη. Mallem παραγινομένῳ. VILL.

7 Καὶ αὐτοῖς. Il. Ι. 538. VILL. Comparandus est cum

ΑΝΑΚΤΟΡΙΗΣΙ. ταῖς ϛ ἀνάκτ, [1] οἷον ϛ δεσπότ.

Δειπνήσας, [2] ἅμ' ὕεσσιν [3] ἀνακτορίῃσιν ἐπέσθω.

ἔνιοι δ', ταῖς ἡγεμονίαις συνεπακολουθήτω. ὁ δ' Ἀρίστ. ἀρχῷ, τοῖς τ' ἀνακτόρων υἱᾶσι· ὅπερ ἐστὶ βέλτιον.

ΑΝΤΙΘΥΡΟΝ. ὡσεὶ τὴν ἀντίαν θύραν.

Στῆ δὲ [4] κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα.

ΑΝΑΒΗΣΑΜΕΝΟΙ. [5] ἀναβιβάσαντες.

ΑΝΕΝΗΚΑΤΟ. [6] ἀνεςέναξεν, οἷον ἀνήνεγκε τὸν ςεναγμόν.

Μνη-

Apollonio Euſtath. p. 773. v. 48. μῆλα δὲ ἀκοόδρυα λίγηλ ἐκ μέρας, ἤτοι ἐξ ἑνὸς κάρπου ϛ μῆλα. Add. *Heſych.* h. v. & *Etymol.* p. 584. *v.* 3.

1 Ἀνάκτ. Lege Ἀνακτ. VILL.

2 Δειπνήσας. Od. ο. 396. VILL.

3 Ὕεσσιν. Lege ὕεσσιν, *ſuibus*, id eſt, *ſequatur jues heriles*. Qui per ἀνακτορίῃσι intelligebant, *juſſis*, *mandatis*; ii legebant:

Δειπνήσας; ἅμ' ὕεσσιν, ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω.

Poſtquam coenaverit cum ſuibus, juſſa exequatur, & penſum abſolvat.

Ariſtarchus vero intelligebat, ταῖς διακοτικαῖς, ταῖς τ' ἀνακτόρων ὕεσσι, non vero υἱᾶσι, quemadmodum infra vitioſe legitur in Mſ. VILL. Praeter Interpp. ad *Heſych.* h. v. conſulendus etiam eſt *Euſtath.* p. 1785. *v.* 37.

4 Στῆ δέ. Od. π. 159. In MSto, contra quam in Homero legitur, erat Στῆ ϛ παρ' VILL.

5 Ἀναβησάμβροι. Extat Od. ο. 474. ubi alii quidem legunt ἀναβασάμβροι; alii vero, repugnante metro, ἀναβιβασάμβροι. Legit *Heſ.* ἀναβησάμβροι; & prolixius clariusque explicat, ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὴν νεῦν. VILL.

6 Ἀνενήκατο. In noſtro hodie *Homero*, ἀνενείκατο. *Heſ.* habet ἀνενίγκατο. VILL.

Μνησάμβρ. [1] δ' ἀδινῶς ἀνενήκατο, φάνησέν τε.

ΑΝΕΤΑΙ. καταλύεται, ἀναναίῦται. [2]

— Τὰ ἧ [3] πολλὰ κατάνεται. —

ΑΝΕΚΗΚΙΕΝ. ἀνεπίδα, [4] ἀνεβάλλετο, ἀνεμόλυνεν.

ΑΝΙΕΜΕΝΗ. ἀνέλκυσα καὶ ἀναχαλῶσα τὴν κίλπον, [5] καὶ τὸν μαζὸν ἀναφέρυσα.

Κόλπον ἀνιεμένη, [6] ἑτέρηφι ἧ μαζὸν ἀνέχε.

ἔτ' ἂν ἧ λέγοι.

Αἶγας [7] ἀνιεμένους, σιάλους θ' ἑῦοντας ἐν αὐλῇ.

ἀντὶ ἔ, ἀπὸ τῶν κατωτάτω μερῶν εἰς τὰ ἄνω ἐκδαίροντας [8] τὰς αἶγας.

ΑΝΘΕΜΟΕΝΤΑ. ἀναθεματικὸν, [9] ἢ διηνθισμένον ποικίλως.

ΑΝ-

1 Μνησάμβρ. Il. τ. 314. VILL.

2 Ἀναναίῦται. Lege ἀναλῦται VILL.

3 Τὰ ἧ πολλά. Od. β. 58. VILL.

4 Ἀνεπίδα. Lege ἀνεπήδα. Extat ἀνεκήκιεν, Il. η. 262. & υ. 507. Ubi *Schol.* habet ἀνέβορεν, ἀνέβαλλεν, (pro ἀνεβάλλετο) ἀνίει. VILL.

5 Κόλπον. *Heſ.* habet πίπλον. Idem quoque in *Suidd.* VILL.

6 Κόλπον ἀνιεμένη. Il. κ. 80. VILL.

7 Αἶγας. Od. β. 300 VILL.

8 Ἐκδαίροντας. Lege ἐκδέροντας. VILL.

9 Ἀναθεματικόν. Lege ἀναθηματικὸν. Apud *Heſ.* τὸ ἀνθηματικὸν quod legitur in voce ἀνθοφόρῳ, & pro quo ſcribendum eſt ἀναθηματικὸν. ad vocem ἀνθεμόεντα referri debet. VILL. Ἀνθεμόεντα ſaepe apud poëtam occurrit. e. c. *Il.* β. 695.

'ΑΝΔΡΟΚΜΗΤΩι. ἤτοι ὑπ' ἀνδρῶν μετὰ καθαρθείας καλεσκευασμένῳ [1], ἢ ἀνδρὸς κεκμηκότος, τοῦτ' ἔστιν, τετελευτηκότος.

— 'Ανδροκμήτῳ [2] ἐπὶ τύμβῳ.

'ΑΝΑΓΝΟΊΗΝ. ἀναγνωρίσειεν.

— Πῶς [3] κέν μ' ἀναγνοίη τοῖον ἐόντα;

'ΑΝΗΚΕΣΤΟΝ. ἀνέκαστον, [4] οἷον ἀνίαλον, [5] κῆ' σέρησιν Ϝ Α, κεῖθαι. ἀνήκεστον [6] κακόν ἐστι δεινόν, καί

"Ισω

1 Καλεσκευασμένῳ. In Cod. MS. καλεσκευασμένον. VILL.

2 'Ανδροκμήτῳ. Il. Λ. 371.

3 Πῶς κέν. Od. Λ. 143. Sic versus legitur in *Manuscripto*:

— Πῶς κέν με ἀναγνοίη τ' ἐόντα. VILL. Eandem lectionis varietatem annotavit *Clarcke*, itemque tertiam, ex margine Editionis *Hervag.* memoratam *Barnesio*, οἷον ἐόντα. Ulysses, scilicet ubi ab anima matris, per magica sacrificia evocata, pro vero filio cupit agnosci, Tiresiam percontatur vatem:

Εἰπὲ ἄναξ, πῶς κέν μ' ἀναγνοίη τοῖον ἐόντα.

In quibus haud scio an revocari omnino debeat, quod in suis etiam Codd. vel Grammaticis reperit *Apollonius*, τ' ἐόντα: Cum enim alterum illud α in ἀναγνοίη, per prosodiae rationem & usum *Homeri*, corripi vix potuit, tum vero exquisitae elegantiae est haec lectio, quae a librarii certe oscitatione vix potuit exspectari. 'Αναγνώσεται τ' ἐόντα, qui talem agnoscit aliquem, qualis revera est. Ipse *Homer.* Od. Ω. 158. a subulco Telemachum in urbem ductum esse narrat:

— Κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα,
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι,
Οὐδέ τις ἡμείων δύναται γνῶναι τ' ἐόντα.

4 'Ανέκασεν. Lege ἀνάκισον. Habetur in *Homero* simplex ἀκισές. Il N. 115:

— 'Ακισὴς τοι φρένες ἐσθλῶν.

VILL.

5 Καλὰ σέρησιν Ϝ Α. κεῖθαι. Sic in Manuscripto. Lege κῆ' σέρησιν Ϝ ἀκεῖθαι. VILL.

6 'Ανήκεστον κακόν &c. Pertinet glossa ad *Il.* Ε. 394. ubi ἀνήκεστον ἄλγος.

Ἴσω [1] τῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστον χόλον ἔτευξε.

ΑΝΕΚΡΑΓΟΝ. ἀνεφώνησεν.

Ἀλλ' ἐπεὶ [2] δὴ τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐσιγῶν κλύσω.

ΑΝΕΦΛΥΕ. ἀνέζεσε. Τῶν ὑὸς πεποιημένων.

— Ἀνὰ δ' ἔφλυε [3] κηλὰ ῥέεθρα.

ΑΝΑΒΡΟΧΘΕΝΤΟΣ. [4] ἀναποθέντος.

ΑΝΑΠΥΣΤΑ. [5] ἐκδηλα, ἐξάκουστα. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ἀνάγγελτα.

ΑΝΕΜΩΛΙΑ. μάταια, ἀνεμώδη. ἀπὸ τοῦ μετὰ τοῦ ἀνέμων μολίσκειν, οἷον ἀνεμοφόρητα.

— Ἀνεμώλια [6] γάρ μοι ὀπηδεῖ.

ΑΝΕ-

1 Ἴσω. Il. o. 217. VILL.

2 Ἀλλ' ἐπεί. Od. ε. 467. VILL.

3 Ἀνὰ δ' ἔφλυε. Il. Φ 361. VILL.

4 Ἀναβροχθέντος. ἀναποθ. Lege ἀναβρυχθὲν. ἀναποθέν, atque hinc *Apollonii* etiam auctoritate utaris ad lectionem conſtituendam *Od.* λ. 585. ubi aliae editiones habent ἀναβρυχὲν, aliae ἀναβρυχθὲν, cui quemadmodum *Apollonius*, ita favet etiam *Cod. Vratiſlav.*

5 Ἀνάπυστα. Extat Od. λ. 273. Loquitur Ulyſſes de Epicaſtâ, aut, quemadmodum Tragici vocant, Jocaſtâ, quæ nuptit ſuo filio. Ubi ἀνάπυστα alii reddunt: *vulgata*; *Helindorus* autem *ſilentio ſuppreſſa*, quod falſum eſt. Quis enim Jocaſtae hiſtoriam non audivit? Ad hunc Homeri locum alludit Heſychius; Ἀνάπυστα. (forte ἀνάπυστα) φανερὰ, ἀκήκοα, ἀναφανδά. Hic idem ſignificat ἀκήκοα, ac τὸ Helodori ab Apollonio laudati ἀνάγγελτα. Vide quoque eundem *Heſ.* in ἀνάπυστα. VILL.

6 Ἀνεμώλια. Il. ε. 216. VILL.

ΑΝΕΜΟΡΜΥΡΕΣΚΕΝ. [1] τὸ πεποιημένον ἡ λέξις καὶ μίμησιν· οἷον ἀνέζε, ἀνεταράχθη·

Πᾶσ' [2] ἀμορμύρεσκε μυκωμιδίη. —

ΑΝΕΡΟΙΒΔΗΣΕΝ. [3] ἀνέπτυεν·

— Τρὶς δ' [4] ἀναρροιβδεῖ.

ΑΝΑΙΔΗΣ. [5] μεταφορικῶς, ὁ βίαιος, καὶ σκληρὸς, καὶ ἀναιδής.

ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΑΙΜΙ. διέλθοιμι [6]

Ὄφρ' ἔτι [6] τὸν ὁλοὸν ἀναμετρήσαιμι θάλασσαν.

ΑΝΑΣΧΟΜΕΝΟΣ. ἀνατείνας·

Κόψεν [7] ἀναχόμενος χείρη δρυός. —

ΑΝΤΙΦΕΡΙΖΕΙΝ. [8] ἐξισοῦσθαι.

ΑΝΑΛΤΟΝ. ἀπλήρωτον·

Βέλεσιν [9] αἰτίζων βίοτον ἦν γαστέρ' ἄναλτον.

ΑΝΑ-

1 Ἀνεμορμύρεσκεν *Hes.* & alii legunt ἀναμορμύρισκε. VILL.

2 Πᾶσ'. Od. M. 238. Unde pro Ἀμορμύρεσκε lege Ἀνεμορμύρεσκε. quod ipsa habet glossa, quamvis in *Homero* edi vulgo soleat ἀναμορμυρ., uti & κυκωμίη, id est, *permixta*, pro μυκωμίη, quod stare non potest ob metrum. VILL.

3 Ἀνερροίβδησεν. Lege ἀνερροίβδησεν. Hoc reperitur Od. M. 236 & 431. Sic lege in *Hes.* pro ἀνερροίβδησαν. Et hoc modo corrige glossam, ἀνέπτυεν, ἀνερρόφησεν. VILL.

4 Τρὶς δ'. Od. M. 105. VILL.

5 Ἀναιδής. Conf. *Il.* A. 85. *Od.* P. 449.

6 Ὄφρ' ἔτι. Od. M. 428. Ubi pro θάλασσαν in *Homero* χέρυδιν. VILL.

7 Κόψεν. Od. Ξ. 425. VILL.

8 Ἀντιφερίζειν. Glossae sedes est *Il.* Φ. 357. ubi temere *Barnesius* ex *Eustathii* interpretatione varietatem exsculpsit lectionis, ἰσοφαρίζειν.

9 Βέλεσιν. Od. P. 228. VILL.

ΑΝΑΓΝΟΥΣΗ. οἷον ἀναγνωρισάσῃ·

Εἵματ' [1] ἀναγνόσῃ. —

ΑΝΑΕΔΝΟΝ. ἀνθ ἑδνων τ διδομένων ὑπὸ τ μνηστήρων ταῖς μελλούσαις γαμεῖσθαι·

Τάων, [2] ἣν κ' ἐθέλῃσι φίλῳ ἀνάεδνον ἀγέσθω.

ΑΝΗΝΟΡΑ. ἄνανδρον·

Μή μ' [3] ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης.

ΑΝΑΥΔΩ. ἀφωνῶ·

— Καθ' [4] ἕζετ' ἴσῳ ἀναύδῳ,
Θυμὸν ἔδων. —

ΑΝΝΕΙΤΑΙ. ἀναφέρεται, ἀνατέλλῃ·

Ὦ φίλοι, [5] οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὅπῃ ἠώς,
Οὐδ' ὅπῃ ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,
Οὐδ' ὅπῃ ἀννεῖται. —

ΑΝΑΓΚΑΙΗ. [6] ἀνάγκη.

ΑΝΝΕΦΕΛΟΣ. [7]

— Ἀλλὰ

1 Εἵματ' ἀναγνόσῃ. Od. τ. 250. Hodie minus bene σήματ'. Ulysses enim descripserat, qualis sua laena purpurea. VILL.

2 Τάων. Il. ι. 146 VILL.

3 Μή μ' ἀπογυμνωθέντα. Od. κ. 301. Sic versus legendus:

Μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείη.

Vide *Etymol.* VILL.

4 Καθ' ἕζετ'. Od. κ 378. Lege ut apud *Hom.* κατ' ἄρ' ἕζετο. VILL.

5 Ὦ φίλοι. Od. κ. 190. VILL.

6 Ἀναγκαίη. Conf. *Il.* ζ. 85. *Od.* τ. 73.

7 Ἀννέφελος. Praetermissa glossa ex *Hesychio* restituenda est; scilicet, ἄνευ νεφέλης. VILL.

— Ἀλλὰ [1] μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀννέφελος. —

ΑΝΑΣΤΗΣΑΣ. κατὰ μὲν τὴν ἡμέτεραν ἔννοιαν·

Χειρὸς [2] ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

ἔστιν ὃ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀνάσσαλον ποιήσας· [3]

Τὸς [4] μὲν ἀνασήσειεν, ὁδ' Ἀτρείδῃ ἐναείζοι.

ΑΝΩΙΣΤΙ. [5] ἀνυποπτήτως. ἀνὰ τοῦ οἶσθαι. καὶ ἀνώϊστον, ἀντὶ τοῦ ἀνυπόπτητον. [6]

ΑΝΑΦΗΝΑΙ. ἐνδεῖξαι τὴν τοιαύτην·

Μὴ μὲν πεὶν [7] Ὀδυσῆα μὴ Τρώεσσ' ἀναφῆναι.

ΑΝΙΗΡΕΣΤΕΡΟΝ. [8] λυπηρέστερον. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνιηρὸν, πλεῖστος τὸ συγκριτικὸν ἀνιηρέστερον.

ΑΝΑΨΑΙ. προσάψαι·

— Ἐθέλεις [9] δέ κε μῶμον ἀνάψαι.

ΑΝΕ-

1 Ἀλλά. Od. Z. 44. VILL.

2 Χειρός. Od. II. 170. Memoriâ lapsus *Apollonius* duos hîc versus confundit & commiscet. Pro χειρὸς, legendum:

Υἱὸν ἀνασήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

Supra dixerat Poëta:

Χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα. —

Unde natus error. VILL.

3 Ποιήσας. Malim ποιήσειν. VILL.

4 Τὸς μέν. Il. A. 191. VILL. *Apollonii* ἐναείζοι, pro quo editum fere ἐναείξοι, praeter *Eustathium*, confirmant *Etymol.* & *Hesych.* v. Ἐναείζοι.

5 Ἀνώϊστι. Extat Od. Δ. 92., Ἀνώϊστον. *Il.* Φ. 39. vid. utrobique *Schol.*

6 Ὑποπτήτον. *Hes.* ἀϊστον. Lege in utroque ἀνυποπτήτον. VILL.

7 Μὴ μὲν πεὶν Od. Δ. 254. VILL.

8 Ἀνιηρέστερον. Legitur Od. B 190. VILL.

9 Ἐθέλεις. Od. B. 85. Male in *Manuscripto* ἐθέλοις. VILL.

ΑΝΕΧΗΙΣΙ, ἡ μὲν λέξις ἐν τῇ Τ τῆς Ὀδυσσείας·

Εὐδικίας [1] ἀνέχῃσι· φέρῃσι δ' γαῖα μέλαινα.

ὁ δὲ Ἀρίσταρχος· Δίκης ἄνω ἔχῃ. σημαίνει δὲ, τὸ αὔξοι, καὶ μὴ τ' ἀναντίον καθαλλάσσει. [2]

ΑΝΕΧΕΣΘΑΙ, ἡ μὲν λέξις ἐν τῇ Ρ τῆς Ὀδυσσείας·

Ἀνθρώπους [3] ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.

δηλοῖ δὲ τὸ ἀναδέχεσθαι καὶ μεμφόμενον.

ΑΝΕΓΝΩ. ἐπέγνω·

—— Οὐ γάρ [4] πω τις ἐὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

ΑΝΙΟΝΤΟΣ. ἀνερχομένου, ἀνατέλλοντος·

—— Ὑπερίονος [5] δ' ἀνιόντος.

ΑΝΤΙΒΟΛΗΣΕΙΝ. [6] ἐπιτάξειεν, ἐν τῇ Φ τῆς Ὀδυσσείας.

ΑΝΔΡΟΜΕΟΙΟ. [7] ἀνθρωπίνου αἵματος.

ΑΝ-

1 Εὐδικίας. Od. T. 111. VILL.

2 Καθαλλάσσοι. Emenda & lege καθάλλοι. Sic enim habet *Heſ.* in voce ἀνέχῃσι, pro quo ἀνέχῃσι legendum nemo hucusque animadvertit. Αὔξοι, inquit, καὶ ἄνω ἔχοι, καὶ μὴ καθάλλοι. Haec omnia lege in optativo, ut apud *Apollonium*. VILL.

3 Ἀνθρώπους. Od. P. 13. VILL.

4 Οὐ γάρ. Od. A. 216. VILL.

5 Ὑπερίονος. Sic legitur in *Homero*, Od. A. 24:

Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.

VILL.

6 Ἀντιβολήσειεν. Non invenitur in libro ab *Apollonio* laudato, nec in aliis. Ergo legendum ἀντιβολήσεις, quod extat Od. Φ. 306:

— Οὐ γάρ τιν' ἐπητύος ἀντιβολήσεις.

VILL.

7 Ἀνδρομέοιο. Praetermiſſam hic eſſe gloſſam & *Homerici* loci citationem, Cl. cenſuit *Villoiſ.* & legere juſſit: Αἵ-

ΑΝΤΙΟΩΝ. ὑπαντῶν·

Ἀντιόων [1] ταύρων τε. —

ΑΝΟΠΑΙΑ. ἔνιοι μὲν, ὄνομα ἰρνέου. ἡ δὲ ὀξυ ἄλλοις·

Φήνη [2] εἰδομένη. —

ἔνιοι δὲ, ἀνοπαίας, ὅ ἐστιν, ἀοράτως. τινὲς δὲ, ἀνὰ τὴν ὀπὴν, [3] τὴν θυρίδα·

Ὄρνις [4] δ' ὡς ἀνέπαια διέπτατο. —

ΑΝΙΑΖΕ. ἠνιᾶτο·

Ἀλλ' ὅτε [5] δή ῥ' ἀνίαζε γέρων. —

ΑΝΑΠΟΙΝΟΣ. [6] ἄλυτρον.

ΑΝΑ-

Λῶατον ἀνθρομένοιο. ἀνθρωπίνου αἵματος (ex *Od.* x. 19.): Sed valere hic debet *Canon* Cl. *Erneſti* IIIus, isque inverſus, *omitti ſaepe in capite verbum, at poni in interpretatione.*

1 Ἀντιόων. Od. A. 25. Sic legitur integer verſus:

Ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης.

VILL.

2 Φήνη. Od. Γ. 372. Minerva abit ſimilis aquilae:

Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Φήνη εἰδομένη — VILL.

3 Ἀνὰ τὴν ὀπήν. Addit *Heſ.* τὴς θύρας. VILL.

4 Ὄρνις. Od. A. 320. VILL. Ἀπόπαια nomen avis eſſe cenſebant *Ariſtarchus* & *Demoſthenes.* vid. *Schol ad l. l. Euſtath.* p. 1419. *v.* 20., pro ἀοράτως accipiendum eſſe docebat *Herodianus.* Vid. *Euſtath.* l. l. *v.* 32., denique ἀνὰ τὴν ὀπὴν, τὴν θυρίδα, *Crates* interpretabatur, indice *Etymol.* p. 111. v. 22.

5 Ἀλλ' ὅτε. Od. Δ. 460. Sic verſus vulgatis legitur editionibus:

Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζ' ὁ γέρων. — VILL.

6 Ἀνάτοινον. Pertinet gloſſa ad *Il.* A. 99. ubi ἀνάτοινον interpretes nonnulli poſitum cenſuerunt ἐπιῤῥηματικῶς. Vid. *Euſtath.* p. 56. *v.* 36. & *Schol. ad l. l.* In gloſſae interpretatione praeſtiterit pro ἄλυτρον reſtituere ex *Heſych.* ἀλυτρωτός.

Ἀναμαίμαεσι. [1] ἀναφέρεται. [2] ἐπὶ μίμησιν ἦχε.

Ἀναρότητα. ἀνδρότητα. [3]

Ἀναπρῆσαι. ἀναφυσῆσαι. [4]

Ἀξύλωι. ὁ μὲν [5], ἀξυλίσῳ, ἐξ ἧς ὁδοὶ ἐξυλίσατο, διὸ ἔστιν πολύξηλον [6] πάντως ἀκούομεν· οἱ δέ, πολυξύλῳ. ἐπεὶ τὸ Α δηλοῖ καὶ τὸ πολύ, ὡς ἀχανὲς πέλαγος. οἱ δέ, ὁμοξύλῳ· ὁμοῦ ἐχούσῃ πεφυκότα καὶ συνηθροισμένα τὰ ξύλα.

Ἄξαντε. δυϊκῶς. κατάξαντες. [7] οἱ δύο ἵπποι.

Ἄξετε. ἄγετε·

Ἄξετε [8] δὲ Πελάσγιον εἶλον. —

Ἀξ-

1 Ἀναμαιμάει. Il. Υ. 490. Vill.

2 Ἀναφέρεται. Agitur de igne qui erumpens furſum fertur. *Heſ.* Ἀναφαίνεται, ἀναφίσγει, ἀναζεῖ. Vill.

3 Ἀνδρότητα. Lege ἀνδρειότητα. Vill. Gloſſam *Apollonii* ἀνδρότητα tribus locis exhibet Romana *Euſtathii* editio, *Il.* Π. 856, *Il.* Χ 363. & *Il.* Ω. 6. verum primo tantum loco ſedem ſuam tenuit, *Codicum* etiam & *Lexicographorum* auctoritate, a *Barneſio*, & *Erneſto* confirmata; quorum omnium quamvis magna ſit auctoritas, tamen ad *Clarckii* equidem lubentius acceſſerim opinionem, legendum etiam in primo hoc loco eſſe, quod in reliquis ſubſtituerunt eruditi, ἀνδρότητα, cujus olim interpretamentum ἀνδρότητα, temere poſtea in contextum ſuerit admiſſum, eodem fere modo quo σύγαμβρος pro σύγαμος, apud *Eurip. Phoen.* 431. ubi v. Cl. *Valcken.*

4 Ἀναφυσῆσαι. Habet quoque *Heſ.* ἀναπρῆσαι, quod nusquam tamen in *Homero* legitur. Sed bis, Il. I. 433. & Od. Β. 81:

Δάκρυ' ἀναπρήσας. —

Vill.

5 Ὁ μέν. Lege οἱ μέν. Vill. Sedes autem Gloſſae eſt *Il.* Λ. 155.

6 Πολύξηλον. Lege πολύξυλον. Vill.

7 Κατάξαντες. Il. Ζ. 40. & Π. 371. Vill.

8 Ἄξετε. Il. Γ. 105. Vill.

Ἄξον. κάταξον·

Ἄξον [1] δὴ ἔγχος Διομήδεος. —

Ἀξέστῳι [2] μὴ ἐξεσμῳύῃ.

Ἀολλέες. [3] ἀθρόοι.

Ἀορτήρ. [4] ἀναφορεύς. [5]

Ἀοσσητήρ. [6] βοηθός.

Ἀορτήρεσσιν. [7] ἀφ' ὧν ἤρτηται τὰ δόρατα.

Ἀοιδιάει. [8] μὴ τέρψεως ἄδῃ.

Ἄορας. γυναῖκας·

Αἰτίζων [9] ἀιχθλες, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

Ἀολλίσασα. [10] συναθροίσασα.

Ἀπάτερθεν. [11] ἄπωθεν, χωρίς.

Ἀπάλαμνος. ἀμήχανος, καὶ σέρησιν τῆς παλαμῶ-

μῶ-

1 Ἄξον. Il. ζ. 306. VILL.

2 Ἀξέσῳ. Aliena eſt gloſſa a lexico *Homerico*, niſi quis in eam induci poſſit opinionem, ut credat *Od.* τ. 566. pro ἀμφὶ ξεσσῶν χειράων lectum etiam ab Antiquis eſſe δι' ἀξέσων χερ., atque adeo ſcripſiſſe *Apollonium*: Ἀξέσων. μὴ ἰξισμένων.

3 Ἀολλέες. Vid. *Il.* ε. 498. μ. 78. &c.

4 Ἀορτήρ. Conf. *Od.* λ. 608. &c.

5 Ἀναφορεύς. Omiſſum certe vocabulum. Adde, τῆς ξίφους. VILL.

6 Ἀοσσητήρ. Vid. *Il.* κ. 333.

7 Ἀορτήρισιν. *Il.* α. 31.

8 Ἀοιδάει. Vid. *Od.* κ.

9 Αἰτίζων. Od. ρ. 222. 227. VILL. Ubi parum commode ἄορας interpretes plerique accipiunt pro *enſibus*.

10 Ἀολλίσασα. *Il.* ζ. 270. *Apollonii* lectionem juvant *Cod. Vratisl.* & *Heſych. Etymologus* autem *p.* 116. *v.* 49. exhibet, quod a *Barneſio* & *Clarckio* editum eſt, ἀολίσασα.

11 Ἀπάτερθεν. Vid. *Il.* ε. 587. ε. 445.

μᾶθαι, ὅ ἐστι μηχανᾶθαι. παλάμαι γὰρ, αἱ μηχαναί· ἀπὸ τ παλάμων αἱ δηλῶσι τὰς χεῖρας, δι' ἂν τὰ πλείονα μηχανώμεθα. σημαίνει δ καὶ τὸν ἄπειρον·

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ [1] ἀπάλαμνος. —

ΑΠΑΤΗΛΟΝ. [2] ὡ δολολογιστικόν.

ΑΠΑΦΩΝ. [3] ἀπατήσω, ὡ δολογίσομαι.

ΑΠΑΙΝΥΣΘΑΙ. [4] ἀφαιρεῖθαι.

ΑΠΑΛΘΗΣΕΣΘΟΝ. δυϊκῶς, ἤτοι ἀποθεραπεύσωσι·

Ἕλκε' [5] ἀπαλθήσεσθον. —

ΑΠΑΛΕΞΗΣΕΙΝ. [6] βοηθήσειν.

ΑΠΑΙΤΙΖΟΝΤΕΣ. [7] κατὰ παρέκτασιν, ἀπαιτοῦντες.

ΑΠΑΣΤΟΣ. [8] ἄγευστος. πάσασθαι γὰρ, τὸ γεύσασθαι. οἷον ἄμαστος, ἀμάσητος. τὸ μάσασθαι γὰρ, τὸ πάσασθαι. κ κοινωνίαν δ Μ πρὸς δ [9] Π.

ΑΠ' ΕΣΧΑΡΟΦΙΝ. [10] χωρὶς τ ἐσχάρας.

ΑΠΕ-

1 Ὡς δ' ὅτ' ἀνήρ. Il. Ε. 597. VILL.

2 Ἀπαληλόν. Vid. *Il.* Α. 526.

3 Ἀπάφων. In *Hesych.* Ἀπαφῶ, ἀπατήσω. At in *Homero* nec ἀπάφων nec ἀπαφῶ habetur. VILL. Quod & *Apollonius* & *Hesychius* scripsisse videntur ἀπάφω pertinere crediderim ad *Od.* ϰ. 79:

Αἴ κέν σ' ἐξαπάφω. &c.

4 Ἀπαίνυσθαι. ἀπαινύμενον. extat *Il.* Α. 581. & Ρ. 85. ἀπαίνυτο *Il.* Ο. 595.

5 Ἕλκε'. Il. Θ. 405. VILL.

6 Ἀπαλεξήσειν. *Od* Ρ. 364.

7 Ἀπαιτίζοντες. Legitur Od. Β. 78. VILL.

8 Ἄπαστος. Vid. *Il.* Τ. 346.

9 τᾷ. Lege τό. VILL.

10 Ἀπ' ἐσχαρόφιν. *Od.* Η. 169. ubi vid. *Schol.*

ΑΠΕΡΩΕΥΣ. [1] κωλυτής.

ΑΠΕΙΛΕΙΣ. ποτὲ μὲν, κυρίως·

Καὶ δή μοι γέρας [2] αὐτὶς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς.

ἐπὶ δὲ τοῦ αὐχεῖν·

Ἦ μὲν ἀπείλητας [3] βητάρμονας εἶναι ἀρίστους.

ἐπὶ δὲ τοῦ εὔξασθαι·

Αὐτίκα δ' [4] ἠπείλησεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι.

ΑΠΕΡΑΙΗ. [5] ἠπειρωτική.

ΑΠΕΜΥΘΕΟΜΗΝ. [6] ἀπηγόρευον. γράφεται δὲ καὶ ἀπεμυθεόμεν, ἵν' ᾖ· ἐπετελλόμεν.

ΑΠΕΡΡΙΓΑΣΙ. [7] πεφρίκασι. μεταφορικῶς δὲ κεῖται ἡ λέξις.

ΑΠΕΝΑΣΣΑΤΟ. [8] ἀπώκισεν.

ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΟΝΤΟ. [9] ἀπεκαθαίροντο, ἀφηγνίζοντο.

ΑΠΕ-

1 Ἀπερωεύς. *Il.* Θ. 361. ubi v. *Schol.* & *Barnes.*

2 Καὶ δή μοι γέρας. Il. A. 161. VILL.

3 Ἦ μὲν ἀπείλητας. Od. Θ. 383. VILL.

4 Αὐτίκα δ'. Il. Φ. 872. VILL.

5 Ἀπειρήν. Lege ut apud *Homerum* Od. H. 8. ἀπειρήν, ubi *Schol.* ἔξωθεν παροῦσα, Ἠπειρωτική. VILL.

6 Απεμυθεόμην. Il. I. 109: Πρὸ ἀπεμυθεόμην —

VILL. Optime hic *Homeri* locus tractatus est ab *Alb.* ad *Hesych.* h. v.

7 Ἀπερρίγασι. *Od.* E. 52. recte *Schol.* interpretatur δεδίασι, φοβοῦνται, διδοίκασιν.

8 Ἀπενάσσατο. *Il.* B. 629. ubi vide *Schol.* adde *Od.* O. 254.

9 Ἀπολυμαίνοντο. Editur *Il.* Λ. 314. ἀπελυμαίνοντο, sed in *Codice Barocc.* reperit etiam *Barnes.* ἀπολυμαίνοντο.

ΑΠΕΡΕΙΣΙΑ. [1] ἄπειρα τῷ πλήθει, πολλά.

ΑΠΕΦΘΙΘΟΝ. ἀπεφθάρησαν·

—— Ἀπέφθιθον [2] ἑῶλοὶ ἑταῖροι.

ΑΠΕΡΥΚΕΙ. [3] ἀποκωλύσῃ.

ΑΠΕΣΚΕΔΑΣΕΝ. [4] ἀπεσκόρπισεν.

ΑΠΕΚΟΣΜΕΟΝ. [5] ἀπετίθεντο. συνέσειλαν.

ΑΠΕΛΕΘΡΟΝ. [6] ἀμέτρητον, πολύ. πέλεθρον γὰρ, εἶδος μέτρου.

ΑΠΕΚΑΙΝΥΤΟ. [7] ἐνίκα, ἀπὸ τοῦ ἄπωθεν τοῦ καίνεσθαι τοὺς νικῶντας εἶναι.

ΑΠΗΜΩΝ. [8] ἀβλαβής.

ΑΠΗΥΡΑ. [9] ἀφείλετο.

ΑΠΗΛΕΓΕΩΣ. [10] ἀπολελεγμένως, ἀποτόμως.

ΑΠΗΩΡΟΙ. ἀπεωρημένοι, [11] ἐγκείμενοι·

Καλοί τε μεγάλοι τε. ——

ΑΠΙΗΣ

1 Ἀπερείσια. Frequentissima *Homero* forma. Conf. c. c. *Il.* Δ. 13, 372. &c.

2 Ἀπέφθιθον. Od. Ε. 133. VILL.

3 Ἀπερύκῃ. *Od.* Τ. 119.

4 Ἀπεσκέδασεν. *Il.* Τ. 309. ubi vide *Schol.*

5 Ἀπεκόσμεον. V. *Od.* Π. 232. & *Alb. ad Hesych. h. v.*

6 Ἀπέλεθρον. Conf. *Il.* Ε. 245. ibique *Schol.*

7 Ἀπεκαίνυτο. Vid. *Od.* Θ. 127, 219. & *Schol. ad loc. prior.*

8 Ἀπήμων. Conf. *Il.* Λ. 415. *Suid. Etymol.* & *Hesych.*

9 Ἀπηύρα. *Il.* Ζ. 17. Ι. 273. &c.

10 Ἀπολιγέως. V. *Il.* Ι. 309. ibique *Schol.*

11 Ἀπεωρημένοι. Lege ἀπημωρημένοι. quod vidit jam Cl. *Villoiſ.* & pro ἐγκείμενοι ex *Heſychio* reſtitue ἐκτετραμένοι.

ἈΠΙΉΣ ΓΑΙΉΣ. τῆς μακρᾶς ἀπούσης. δῆλον δὲ ἐκ τούτων·

Ὡς δὲ πατὴρ [1] ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζῃ
Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ.

οἱ δὲ, τῆς Πελοποννήσου, κακῶς.

ἈΠΙΝΥΣΣΩΝ. ἀπινυτῶν. ἀ σωφρονῶν. ὁμοίως ὧν ἐν αὐτῷ·

— Ὁ δ' ἀργαλέῳ [2] ἔχετ' ἄθματι κῆρ' ἀπινύων.

ἈΠ' ἸΚΡΙΟΦΙΝ. [3] ἀντὶ τοῦ ἱκρίου. λέγει δὲ ἵκριον, τὴν τοῦ κυβερνήτου καθέδραν. ἵκρια δὲ, τὰς σανίδας τὸ κέρας λέγει.

ἈΠΛΟΙΔΑΣ. [4] ἱμάτια μικρά.

ἈΠΟ'. ἐπὶ μὲν τῆς προθέσεως·

Οὐ

In verbis autem *Homericis*, pro eo, quod habet *Apollon.* Καλοί τε, rectius editum eſt μακροί τε. Od. M. 435.

— Ἀπίονες δ' ἔσαν ὄζοι
Μακροί τε μεγάλοι τε. —

1 Ὡς ἢ πατὴρ. *Od.* Π. 17. ubi in verſu priore, *Apollonius* aeque ac *Codex Vratiſl.* cum lectionem confirmat dudum a *Barneſio* reſtitutam, φίλα φρονέων: tum vulgatam etiam ἀγαπάζῃ, pro quo alii *Codd.* habent ἀγαπάζῃ. In altero autem verſu inſerendum ex *Homero* eſt γαίης poſt nomen ἀπίης, de quo conferri cum *Apollonio* debent *Schol.* ad *Il.* A. 270. &. Γ. 49. *Suid.* atque *Heſych. h. v.* itemque *Clarck.* ad *Od. l. l.*

2 Ὁ δ' ἀργαλέῳ. Il. O. 10. VILL.

3 Ἀπ' ἱκριόφιν. *Od.* M. 414. O. 551. Ἵκριον autem pro *ſede gubernatoris* dicit Poëta *Od.* E. 252. ἵκρια pro *tabulatis Il.* O. 676. & 685. &c. pro *antenna* vero, quam alias dixit ἐπίκριον (*Od.* E. 254. & 318,) nonnulli acceperunt *Od.* E. 163. vid. *Euſtath. p.* 1533. *v.* 31. coll. p. 1037. *v.* 34.

4 Ἀπλοΐδας. Vid. *Il.* Ω. 230. *Od.* Ω. 275.

Οὐ γὰρ [1] ἀπὸ δρυός ἐσι παλαιφάτου, ἐδ' ἀπὸ πέτρης.

ἀντὶ δὲ τοῦ, ἄπωθεν·

—— Πολλὸν [2] γὰρ ἀπὸ πλυνοί εἰσι πόληος.

ΑΠΟΙΝΑ. τὰ ἀντὶ τίνος ἐπτίσματα· οἷον ἄπωνα; [3] ἂν ἔχων ἀπωνεῖταί τις.

ΑΠΟΥΡΑΣ. κυρίως μὲν, ἀφορίσας·

—— Ἄλλοι [4] γάρ οἱ ἀπουρίαστιν ἀρόεσι.

καταχρηστικῶς δὲ, ἐπὶ τοῦ ψιλῶς ἀφελέσθαι·

—— Ἔλαὸν [5] γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

οἷον ἀφελόμενος ἠτίμασεν.

ΑΠΟΦΘΙΜΗΝ. [6] ἀπολοίμην.

ΑΠΟΦΩΛΙΑ. ἀπαίδευσια. τὰ γὰρ διδασκαλεῖα, φωλεοὺς λέγουσιν, οἷον πωλεούς, ἀπὸ τοῦ συνήθως εἰς αὐτὰ

1 Οὐ γάρ. Od. τ. 163. unde pro ἐσι lege ἰσι. VILL. In lectione autem hujus loci minus sibi constitisse videtur *Apollonius*, qui hic quidem scribat παλαιφάλου, infra autem v. Παλαιφάλου, alteram lectionem secutus esse videatur παλαιφάγω. de qua διπλογραφία consulendus est *Valcken.* vir Cl. in *Var. Lect. Schol. MStt. ad Il.* x. *p.* 68.

2 Πολλόν. Od. ζ. 40. VILL.

3 Ἄπωνα. Locum corruptum sic lege:

οἷον ἄπωνα· ἃ ἂν ἔχων, &c.

VILL. Malim οἷον ἄτωνα, ἃ παρέχων ἀπωνεῖταί τις. Ipsa forma *Homero* est frequentissima. vid. *Il.* A. 20.

4 Ἄλλοι γάρ. Il. x. 489. VILL.

5 Ἔλαὸν γὰρ. Il. A. 356. VILL.

6 Ἀποφθίμην. *Od.* κ. 51. ubi vide *Schol.*

τὰ φοιτᾶν. λέγεται δὲ καὶ ὁ σκοτεινὸς τόπος, ἀπὸ τοῦ ἀπολωλέναι τὸ φῶς.

Ἦ δὴ [1] ἀλιτρός γ' ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς.

ΑΠΟΣΤΗΣΟΝΤΑΙ. ἀποκομίσωνται ταθμῷ.

Δείδω, [2] μὴ τὸ χθιζὸν ἀποσήσωνται Ἀχαιοὶ Χρεῖος. —

ΑΠΟΔΙΩΜΑΙ. [3] ἀποδιώξω.

ΑΠΟΒΑΥΖΩΝ. ἀναβάλλων. τῶν πεποιημένων ἡ λέξις.

Οἶνος [4] ἀποβλύζων. —

ΑΠΟΔΡΥΨΩΣΙΝ. [5] ἀποξύσωσιν, ἀποσύρωσιν.

ΑΠΟΤΜΗΞΑΝΤΕΣ. [6] ἀποτεμνόμενοι, ἀποχωρίσαντες.

ΑΠΟΔΟΧΜΩΣΑΣ. [7] πλαγιώσας. πλάγιον παραβεβληκὼς τὸν τρόχηλον.

Ἀπο-

1 Ἦ δὴ ἀλιτρός. Od. E. 182. VILL.

2 Δείδω. Il. N. 745. ubi ἀποσήσωνται legebant Critici veteres pro hodierno ἀποτίσωνται. Hanc lectionem sequuntur *Hes.*, *Etymologus* in vocem σάτης, *Eustathius*, *Schol.* & *Phavorinus*. VILL. Quae ad constituendum hunc *Homeri* locum pertinent, & ad confutandam Cl. *Villoisoni* conjecturam, *Apollonium* ex *Hesychio* supplentis, ἀποκομίσωνται, σαθμῷ δ' ἀποδίδοσαι, singulari completemur excursu.

3 Ἀποδίωμαι. Glossam ab *Hesychio* quoque notatam recte ad *Il.* E. 763. retulit Cl. *Alberti*. Pro eo enim, quod vulgo editur:

— Αἶψα δ' Ἄρηα
Λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι.

Editio *Basil.* cum *Eustathio* habent μάχης ἐξ ἀποδίωμαι.

4 Οἶνος. Il. I. 487. VILL. Lectionis varietatem a *Barnes.* notatam, οἶνος ἀπὸ βλύζων, *Apollonii* etiam confutare poterit auctoritas.

5 Ἀποδρύψωσιν. *Od.* P. 480.

6 Ἀποτμήξαντες. *Il.* Λ. 468.

7 Ἀποδοχμώσας. *Od.* I. 372.

Ἀπόερσε. ἀπέπαυσεν ἐν ὕδατι.

Ἔνθά [1] με κῦμ' ἀπόερσε. —

Ἀποστιχε. [2] ἄπιθι.

Ἀπομόρξατο. [3] ἀπεψήσατο.

Ἀπορρῶγες. αἱ ἀνέχουσαι πέτραι.

Ἀκταὶ [4] ἀπορρῶγες, λιμένα ποτιπεπληγυῖαι.

Ἀπριάτην. ἄπρακτον, ἄνευ τοῦ πρᾶξαι. ἐπιρρηματικῶς [5] ἐσχημάτισται, ὡς τὸ ἄρδην, ἢ ἀπορρίζην, ἢ οὐκ ὀνοματικῶς, οἷον τὴν ἀπειράτου. ἐπεὶ καὶν ἀρσενικὸν [6] ἐλέγετο, τὸν ἀπείρατον. ὁ δὲ Κράτης [7] κακῶς γράφει.

Ἥρως ἀπειράτης. —

Ἀπὸ-

1 Ἔνθά με. Il. Z. 348. Vill.

2 Ἀπέστιχε. *Il.* A. 522.

3 Ἀπομόρξαιο. Od. P. 304. Σ. 199.

4 Ἀκταί. Od. N. 98. Vill.

5 Ἐπιρρηματικῶς. Pertinent haec ad Il. A. 99.

Πείν γ' ἀπὸ παιρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην
Ἀπειράτην.

Quod cum alii acceperint ὀνομαστικῶς, multo melius noster & *Schol.* positum esse censuerunt ἐπιρρηματικῶς.

6 Ἀρσενικόν. Sic scripsit *Alberti*, qui haec verba ad *Hes.* laudavit. Mallem legere ἀρσενικῶς. praesertim cum terminationes ον & ως in hoc Ms. per idem compendium scriptae reperiantur. Vill.

7 Κράτης. De Poetâ Comico hic agitur; non vero de Grammatico, quem saepius laudat. Vill. Mihi quidem non *Comicus* hic cogitandus videtur *Crates*, cujus paucula laudentur verba Ἥρως ἀπειράτης, sed *Grammaticus*, cujus propria quaedam & priva lectio repudietur in loco *Homerico*, in quo maximum sententiae suae praesidium habere sibi visus est *Apollonius*, ἀπειράτην adverbii loco accipiens. *Odysseam* intelligo Ξ. 317. ubi de Phidone Ulysses, Ἔνθα με, inquit,

Ἔνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐχομίσσατο Φείδων,
Ἥρως ἀπειράτην.

Cratetem hic scripsisse censeo. ἀπειράτης, quod non hic tantum

ΑΠΟΣΚΥΔΜΑΙΝΕ. [1] ὀργίζῃ, χολᾷ.

ΑΠΟΚΗΔΗΣΑΝΤΕΣ. [2] ἀπακηδιάσαντες.

ΑΠΟΛΙΧΜΗΣΟΝΤΑΙ. [3] ἀπολείξωσι.

ΑΠΟΣΤΑΔΑ. [4] πίρρωθεν, ἄπωθεν· οἷον ἀποσηδὰ, ἐξ ἀποσήματος.

ΑΠΟΠΡΟΘΕΝ. [5] μακρόθεν.

ΑΠΟΠΡΟΕΗΚΕΝ. [6] ἐξαπέσειλεν.

ΑΠΟΓΥΩΣΕΙΣ. [7] ἔσι μὲν, ἀποχολώσεις. [8] λέγεται δὲ ψιλῶς, βλάψεις, ὅτε φησί·

Μή μ' ἀπογυώσεις [9] μένος ἀλκῆς τε. —

ΑΠΟ-

tum omnem adverbii formam tolleret, sed efficeret etiam, ut altero, quem indicavi, loco, *Il.* A 99, ἀπειλὴν adjectivi vicem sustinere videretur. Itaque inimicam opinioni suae lectionem brevi observatione rejecit *Apollonius*: Κρόνος κακῆς γενέθλης, (*Od.* Z. 317) Ἥρης ἀπειλῆς.

1 Ἀποσκυδμαινε. Il Ω. 65.

2 Ἀποκηδήσαντες. Legitur in *Homero* Il. Ψ. 413. ἀπεκηδήσαντε in Duali. VILL. Convenit tamen *Apollonio* cum *Ed. Flor. Cod. Vratisl. Suid.* & *Hesych.*, quamvis eam lectionem recipere non possit versus:

Αἶψα δ' ἀπακηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον:

nisi ἐς pro φερώμεθα scriptum olim fuerit ἀρώμεθα. Conf. *Il.* E. 3.

3 Ἀπολιχμήσονται. *Il.* Φ. 123.

4 Ἀποσαδά. *Od.* Z. 143, 146.

5 Ἀπόπροθεν. Saepissime dixit Poëta. c. c. *Il.* K. 209. P. 66. &c.

6 Ἀποπροέηκεν. *Od.* Σ. 26. X. 327.

7 Ἀπογυώσεις. Lege ἀπογυιώσεις, ut est in *Hesychio*, pro *Homerico* ἀπογυιώσῃς. VILL.

8 Ἀποχολώσεις. Lege ἀπαχνολώσεις VILL.

9 Μή μ' ἀπογυιώσεις. Il. Z. 265. Sic legitur in Homero versus:

Μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος δ' ἀλκῆς τε λάβωμαι.

VILL. Ex eodem loco apud *Hesych.* temere scriptum videtur ἀπογυιώσεις, recte autem

apud

ΑΠΟΘΥΜΙΑ. [1] τὰ μὴ καθυμία, ἀλλὰ προσάντη τῇ ψυχῇ.

ΑΠΟ ΣΚΟΠΟΥ. ἀπροσκέπτως.

Ὦ φίλοι, [2] ἢ μὰν ὔμμιν ἄπο σκοπῆ. —

ΑΠΟΠΤΑΝΕΟΥΣΙΝ. [3] δειλιάσαντες ἀπαλεύσσουσιν; ἢ προβλέψασιν ὅπως φύγοιεν.

ΑΠΟΦΗΜΙ. [4] ἀπολέγω· ἢ παρρήδην, μὴ παρρησίας λέγω.

ΑΠΟΤΡΟΠΟΣ. ὁκ ἐπιστρέφων εἰς τὴν πόλιν, ἀποτετραμμένος τε τὸ ἄστεος ἀναστρεφῆς.

Αὐτὰρ ἐγὼ [5] παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος. —

ΑΠΟΒΡΙΞΑΝΤΕΣ. [6] ἀπονυσάξαντες.

ΑΠΗΛΟΙΗΣΕΝ. [7] ἀπώκοψεν.

ΑΠΟΔΡΥΨΕΙ. [8] καθαξύσῃ.

ΑΠΟΛΥΜΑΝΤΗΡΑ. [9] τὰ δεῖπνα λυμαινόμενον.

ΑΠΟ-

apud *Etymol.* p. 242. v. 43. Δαπανιάτης. Quam vero omisit *Apollonius* particulam δ', in ipso Homero omittendam esse censuit, *MS.* & *Ed. Flor.* auctoritate, Cl. *Ernestus.*

1 Ἀποθύμια. *Il.* Ξ. 261.

2 Ὦ φίλοι. Od. Λ. 343. In Cod. autem MSto bis conjunctim legitur ἀποσκοπου. VILL.

3 Ἀποπταίουσιν. *Il.* Ξ. 101.

4 Ἀπόφημι. *Il.* Π. 362.

5 Αὐτὰρ ἐγώ. Od. Ξ. 372. VILL.

6 Ἀποβρίξαντες. *Od.* I. 151. M. 7.

7 Ἀπηλοίησεν. *Il.* Δ. 522.

8 Ἀποδρύψει. Editus vulgo *Il.* Ψ. 187. & Ω. 21. ἀποδρύφοι, sed legisse videtur noster ἀποδρύψει.

9 Ἀπολυμαντῆρα. Vocabulum omnium. Non enim ἀπολυμαντῆρα solum significat *convitiorum perniciem.* Lege cum *Hes.* & *Hom.* Od. P. 220. Ἀπολυμαντῆρα δαιτῶν. VILL. Obstat huic correctioni Canon

Ἀπολάζει. [1] ἀποχώρει.

Ἀπὸ [2] δοξῆς. ἀπὸ δοξασμοῦ, ἀπὸ δοκήσεως.

Ἀπτοεπές. [3] ἄπτωτε, ἢ ἀπτόητε τοῖς λόγοις. ἢ καθαπλομένη ἀφὰ τῶν λόγων· οἷον χαλεπὴ καὶ τραχεῖα.

Ἀποτμότατος. κακοδαιμονέστατος.

Νῦν [4] δ' ὃς ἀποτμότατος. —

Ἀπορραίσει. ἀποληΐ καὶ ἀφαιρεῖ·

Κτήματ' [5] ἀπορραίσῃ. —

ἔθεν καὶ ὁ ῥαισήρ.

Ἀποστιλβοντες. [6] ἀπολάμποντες.

Ἀπο-

supra jam laudatus v. Ἀιδεομένοιο. *p.* 140.

1 Ἀπολάζει. L. Ἀποχάζει. *Od.* Λ. 94.

Ἀλλ' ἀπιχάζει βόθρῳ.

Schol. Ἀποχάζει, ἀναχώρει.

2 Ἀπὸ δοξῆς. Male, in Manuscripto, ἀπεδάξης unâ voce legitur. VILL. Ipsa forma extat *Od.* Δ. 343.

3 Ἀπτοεπές. *Il.* Φ. 209. Ultimam hujus formae partem constat inter omnes ductam esse a nomine ἔπος, sed diversam tamen ipsi originem & vim pro diverso, quem ei addunt spiritu, adsignare solent Grammatici: Qui enim leni spiritu scribunt ἄπτοεπὴς, quoniam ex α privativo, & pars quidem ex πίπτω, pars vero ex πτοέω compositum censent, duplici utuntur interpretatione, ἄπτωτε τοῖς λόγοις, & ἀπτόητε τοῖς λόγοις. Qui vero spiritum praeferunt asperum, ἁπτοεπὴς, vim nominis a verbo ducunt ἅπτομαι, atque adeo reddunt, καθαπτομένη ἀφὰ τῶν λόγων, οἷον χαλεπὴ καὶ τραχεῖα. Conferri hic merentur, unde accuratius variae explicationis ratio possit intelligi, *Eustath.* p. 709. v. 8. *Etymol.* p. 133. v. 41. *Suid.* & *Hesych.*

4 Νῦν δ' ὃς. Od. Α. 219. VILL.

5 Κτήματ'. Od. Α. 404. VILL.

6 Ἀποστίλβοντες. *Od.* Γ. 408.

ΑΠΟΛΕΙΒΕΤΑΙ. ἀποσάζεται·

Καιροσίων [1] δ' ὀθονέων ἀπολείβεται. —

ΑΠΟΠΡΟΘΕΝ. [2] χωρὶς τῆς μαχρᾶς.

ΑΠΟΡΡΩΞ. ἀπόῤῥηγμα. ἀπόσασμα·

Ὅρκῳ [3] γὰρ δεινῷ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ.

ΑΠΟΜΗΝΙΣΕΙ. τὴν μῆνιν [4] ἀπαγγελεῖ, ἢ εἰς τὸ μέλλον ἀφαιρέλεται.

ΑΠΠΕΜΨΕΙ. [5] κατὰ συγκοπὴν, ἀποπέμψῃ.

ΑΠΡΟΤΙΜΑΣΤΟΣ. [6] ἄψαυστος, ἄθικτος, τὸ γὰρ μασᾶσθαι ἐπὶ τοῦ ἅψασθαι τάσσουσιν.

ΑΠΑΦΙΣΚΕΙΝ. [7] ἀπατᾶν, ὑποφιλογίζεσθαι.

ΑΠΗΝΗ. ἅμαξα, ἀπὸ τοῦ ἀπιέναι·

— Κύρη

1 Καιροσίων. Od. Η 107. VILL.

2 Ἀπόπροθεν. V. supra p. 156. v. 6.

3 Ὅρκῳ. Il. Β. 755. VILL.

4 Μῆνιν. Hinc explicatur locus *Hes.* nunquam antea intellectus, & a *Kuſtero* male emendatus. Ἀπομνίσει. τὴν μηνίσιν, (mallem μῆνιν) ἀπαγγελλει. Reſpexit *Hes.* ut *Apollonius*, ad Od. Π. 378. VILL.

5 Ἀπωσέμψει. Haec vox nuſquam in Homero hodie comparet; ſed aliter multis in locis legebant veteres. VILL. Antiqua hic latet διπλογραφία, *Od.* ο. 83.

Λύτας ἀποπίμψει, δώσει δέ τι ἕν γε φίλεσθαι.

Qui hic in ſecunda ſede eſt Anapaeſtus, *Barneſio* quidem ubique pro dactylo admitti poſſe videtur. Diſſentit *Clarckius* & corruptelam ſuſpicatur, quam emendaturus *Erneſtus*, ex recentioribus quibusdam Edd. profert ἀμπέμψει. Sed veriorem & antiquiorem lectionem ſervavit *Apollonius*, ἀπέμψει.

6 Ἀπροτίμαστον. *Il.* Τ. 263.

7 Ἀπαφίσκειν. *Od.* Λ. 216. ἀπαφίσκει. *Schol.* ἀπατᾷ.

— Κάρη [1] δ' ἐπεδήσετ' ἀπήνης.

ΑΠΥΡΟΥΣ ΤΡΙΠΟΔΑΣ. τὰς ἀναθεματικὰς, [2] καὶ ἕνεκα κόσμου κειμένους. ἐξ ἐναντίας δὲ, ἐμπυελοῦντας, ἐν οἷς θερμαίνουσιν ὕδωρ.

Ἐπ' ἀπύρους [3] τρίποδας. —

καί.

— Φιάλην [4] ἀπύρωτον ἔθηκε.

ΑΠΤΕΡΟΣ. ὁ πεζὸς, [5] ἢ ταχύς.

— Τῇ δ' [6] ἄπτερος ἕπλετο μῦθος.

ΑΠΕΙΡΟΝΕΣ. [7] πέρας μὴ ἔχοντες.

ΑΠΡΗΚΤΟΝ. μηδὲν καλαπεφαξαμένην, ἐπὶ τῷ.

— Ἄπρηκτον [8] γλυκέσθαι.

ὅταν δὲ λέγῃ.

Σκύλλην [9] δ' ἐκέτ' ἐμυθεόμην, ἄπρηκτον ἀνείην.

πεζὸς

1 Κάρη. Od. χ. 78. VILL.

2 Ἀναθεματικὰς. Mallem ἀναθηματικὰς ut *Hes.* habet. Vide *Etymologum Magnum*. At *Schol.* τὰς μὴ εἰς πῦρ χρησίμους, ἀλλ' ἀναθεματικὰς, καινουργεῖς, τὰς κόσμου χάριν τιθεμένας ἐν τῷ οἴκῳ. VILL. Mendum Scholiis pridem exemerunt *Corn. Hornejus*, *Editore: Cantabrig.* & *Barnes.* cui eram criticam confirmat etiam *Cod. MS. Bibl. Reg.*

3 Ἐπ' ἀπύρους Il. ι. 122. VILL.

4 Φιάλην Il. ψ. 270. VILL.

5 Ὁ πεζὸς. Ita interpretatur etiam *Hesych.*, neque dissentiunt olim, quos laudat *Etymol.*, eundem hunc explicans *Homeri* locum, *p.* 133. *v.* 26.: Ἔνιοι δὲ, ἄπτερον τὸ ἡδὺ, ἄτμενον, ἐρθέν.

6 Τῇ δ' ἄπτερος. Od. ρ. 57. VILL.

7 Ἀπείρονες. Od. Θ. 340.

8 Ἄπρηκτον γλυκέσθαι. Citatio *Homerica* corrupta. Lege ex Il. ζ. 219.

Ἄπρηκτόν γε νέεσθαι. — VILL.

9 Σκύλλην. Od. μ. 223. unde pro ἀνείην, lege ἀείρω VILL.

ἐσθὲς ἠὲ δόεν ἐστιν καταπρᾴξαθαι.

Ἄρ. σύνδεσμος ἴσος τὸ [1] δή.

—— Ἐπεὶ ἄρ [2] σε θεοὶ ποίησαν ἰκέσθαι.

καὶ ἀντὶ τοῦ ἄρα.

Ὡς ἄρα [3] φωνήσας. ——

ἈΡΜΟΝΙΑ΄ΩΝ. ἐπὶ μὲν τῶν συνθηκῶν.

Μάρτυροι [4] ἔστωσαν καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων.

ἐπὶ δὲ τῶν ἁρμογῶν.

Γόμφοισιν [5] δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν.

ἌΡΗΣ. ἐπὶ μοιχοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἄρης τε [6] βροτολοιγός. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ σιδήρου.

—— Ἔνθα μάλιστα [7]

Γίνεται [8] ἄρης ἀλεγεινός. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ πολέμου.

Τὰς

1 Τὸ. L. τῷ.

2 Ἐπεὶ ἄρ σε. Od. Ψ. 258. VILL.

3 Ὡς ἄρα. Lege ἄρ, quod ait poni pro ἄρα. VILL. Ὡς ἄρα φωνήσας in multis extat *Homeri* locis; quorum in uno vel pluribus legerit oportet *Apollonius* ὡς ἄρ φων.

4 Μάρτυροι. Il. X. 255. VILL.

5 Γόμφοισιν. Od. Ε. 248. VILL. Ubi varietates lectionis a *Barnesio* notatae, & tentata a *Clarkio* emendatio ἀρήρει, *Apollonii* etiam testimonio possunt refelli.

6 Ἄρης τε. Il. Ε. 518. VILL.

7 Ἔνθα μάλιστα. Il. N. 569. VILL.

8 Γίνεται. Lege γίνετ', ob metrum. VILL.

Τὰς [1] μὲν ἀπώλεσ' ἄρης. —

ἐπὶ δὲ τῆς εἰς πόλεμον ὁρμῆς·

— Δῦ δέ [2] μιν ἄρης

Δεινὸς, ἐνυάλιος. —

ΑΡΓΟΣ. ἐπὶ μὲν τῆς Πελοποννήσου·

Πελλῆσι [3] νήσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.

ἐπὶ δὲ τῆς πόλεως τῆς ἐν Πελοποννήσῳ·

Οἱ δ' Ἄργος [4] τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν.

ἐπὶ δὲ τῆς Θεσσαλίας·

Νῦν δ' αὐτὰς ὅσοι [6] τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,

ὅταν

1 Τὰς μέν. Il. Ω. 260. VILL.

2 Δῦ δέ. Il. P. 210. VILL.

3 Πολλῆσι. Il. B. 108. VILL. *Clarckii* criticam hic juvat *Apollonius*, merito repudiantis, quod a *Barnesio* primum l. l. est editum, πολλῆσιν.

4 Οἱ δ' Ἄργος. Il. B. 559. Ex *Homero* restitui versum, qui sic in *Manuscripto* male legebatur:

Οὐ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθα τειχιόεσσαν.

VILL.

5 Ἐπὶ δὲ τῆς Θεσσαλίας. Hinc corrige *Etymologum Magnum*, qui habet: ἐπὶ δὲ τῆ Θαλάσσης, pro quo reponendum est Θεσσαλίας. Hae voces millies sunt permutatae. Sic in *Apollonio*, voce Δωδωναῖε, pro ἀπὸ Δωδώνης ἐν Θαλασσίᾳ, emendavi ἐν Θεσσαλίᾳ. recte in Τετραρχίαι *Etymologo*: τεττάρων μερῶν ὄντων τῆς Θετταλίας, ἕκαστον μέρος τετρὰς ἐκαλεῖτο. Ὠνόμα δέ φασιν εἶναι ταῖς τετράσι, Θετταλιώτιν, Φθιώτιν, Πελασγιώτιν, Ἀχαιώτιν. VILL.

6 Νῦν δ' αὐτὰς ὅσοι. Il. B. 681. Legè ὅσσοι, ob metrum. VILL. Quòd autem cum *Eustath. p.* 319. *v.* 36. & *Etymol. p.* 136. *v.* 8. recte Editores, post *Il. Stephanum* tantum non omnes, hic loci praetulerunt, αὖ τὰς, non ab *Apollonio* tantum, sed in aliis etiam Editionibus antiquis & Codd. multis scriptum est αὐτὰς.

Ὅταν δ' ἐνοματικῶς, τὸν Ὀδυσέα [1] κύνα·

Ἂν δὲ [2] κύων κεφαλήν τε καὶ οὐατα κείμενον ἴδεν
Ἀργον Ὀδυσῆος. —

ΑΡΓΟ΄Ν. ἐπὶ μὲν τοῦ λευκοῦ·

Αἰετὸς [3] ἀργὴν χῆνα φέρων. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ταχέως·

— Ἅμα τῷ γε κύνες [4] ἀργοὶ ἕποντο.

ΑΡΑΙΑΙ΄. [5]

— Ὑπὸ δὲ κνήμας [6] ῥώοντο ἀραιάς.

ἐπὶ δὲ τοῦ λεπτοῦ καὶ σφοδροῦ·

— Ἀραιὴ [7] δ' εἴσοδός ἐστιν.

ΗΡΟΙΤΟ. ἀπενέγκοιτο, λάβοι·

— Κλέος [8] ἐσθλὸν ἄροιτο.

ΑΡΓΑΛΕ΄ΗΝ· [9]

Ἀργαλέην, πολέμοιο [10] τέρας. —

ΑΡΗ΄. εὐχή. ποτὲ δὲ, ἡ βλάβη·

— Ἀρῆς

1 Ὀδυσέα. Lege Ὀδυσῆος. VILL.

2 Ἂν δὲ κύων. Od. P. 291. VILL.

3 Αἰετός. Od. O. 16 VILL.

4 Ἅμα τῷ γε κύνες. B. 11. In verfu praeterim. eſt δύω, quod erat ob metrum neceſſarium. VILL.

5 Ἀραιάς. Omiſſa prior pars explicationis, ſic ex *Heſ.* reſtituenda: Ἀραιάς. ἐπὶ μὲν τοῦ ἀσθενοῦς, &c. VILL.

6 Ὑπὸ δέ. Il. Σ. 411. VILL.

7 Ἀραιή. Od. K. 90. VILL.

8 Κλέος. Il. E. 3. VILL.

9 Ἀργαλέην. Omiſſa hîc quoque explicatio; adde χαλεπήν. VILL.

10 Ἀργαλέην, πολέμοιο. Il. Λ. 4. VILL.

— Ἀρῆς [1] ἀλιτῆος ῥυέσθαι.

ΑΡΗΤΗΡ. [2] ὁ ἱερεύς· ἀπὸ τοῦ ὑστέρου τῶν θυόντων τὰς εὐχὰς ποιεῖσθαι. ἔθεν νῦν ἀρώμαθα, ἐπιθυμιάματα.

ΑΡΓΕΓΝΩΝ. [3] λευκῶν, λαμπρῶν· ἀφ' οὗ καὶ ἄργυρος, καὶ ἀργύφεον.

ΑΡΑΡΥΙΑΣ. ἡρμοσμένας·

— Ἐπισφυρίοις [4] ἀραρυίας.

ΑΡ-

1 Ἀρῆς. Il. Σ. 100. VILL. Prima in ἀρή, *preces*, *dirae*, quoniam produci ſolet a Poëtis, non recentiores tantum Critici, *Barneſ.*, *D'Orvillius*, *Erneſtus*, ſed & ipſe *Ariſtarchus*, variis hunc locum conjecturis tentarunt, Ἄρεω, Ἄρεως, Ἄρευς: favente huic opinioni Il. Ξ. 485. ut non ἀρή intelligatur, ſive *noxa*, ſed Ἄρης (*Mars*) *bellum*, quod a Patroclo depellere debuerat Achilles. Et Cl. quidem *D'Orvillius Vann. Crit.* p. 389. omnibus praeterea *Homeri* atque *Heſiodi* locis, in quibus Ἄρης & ἀρὴν pro *noxa*, *damno*, occurrere videatur prima brevi, legendum eſſe contendit Ἄρεως, Ἄρευ, *bellum*. Quo pertinent *Il.* M. 334. Π. 512 Ω. 491. *Od.* Β. 59. Ρ. 538. Χ. 208. *Heſiod. Theogon.* 657. *Scuto Herc.* 29. 128. Verum, quamvis ferri in plerisque illa poſſit *belli* ſignificatio, vix tamen admittenda videtur *Od.* Χ. 208. Deinde poteſt etiam ἀρή, *damnum*, aeque ac ejusdem familiae nomen Ἄρης, primam habere ancipitem, etiamſi illam producat ſemper, aliunde derivandum nomen, ἀρή, *dirae*. Confirmat denique hanc ſententiam cum *Apollonii* aliorumque interpretum & Grammaticorum, tum vero *Porphyrii*, *Ariſtarcho* opponenda auctoritas, *Q. Il.* XVIII. ubi de ipſo hoc diſputans loco *Il.* Σ. 100. εἰ γὰρ Ἄρης, inquit, πόλεμος νῦν ἦ θεός. . . . περιττασίου δὲ τὸ ἀρῆς ἵν' ᾖ βλάβης. Conf. *Clarckius ad Od.* Χ. 208.

2 Ἀρητήρ. *Il.* Ε. 78. &c.

3 Ἀργιγνῶν. Lege ἀργιννάων, vel potius ἀργυννῶν, quod eodem prorſus modo interpretatur *Heſychius*. VILL. Vid. *Il.* Σ. 529.

4 Ἐπισφυρίοις. Il. Σ. 459. VILL.

ΑΡΓΥΡΟΠΕΖΑ. [1] ἀπὸ μέρους, ὅλη λαμπή. δηλοῖ δὲ τὸν πόδα· πέζα γὰρ, ὁ πούς. οἷον λαμπόπους. ὅθεν καὶ ἡ πεζὴ πορεία. καὶ πεζὸς [2] στρατιώτης, ὁ μὴ ἵππῳ χρώμενος.

ΑΡΗΡΟΣ. ἡρμοσμένως. [3]

ΑΡΗΓΕΙΝ. [4] βοηθεῖν· ἀφ' ὃ καὶ ἀρήγων [5], βοηθός.

ΑΡΕΙΟΝ. [6] κρεῖασσον· καὶ ἀρείω [7], τὸν κρείασσονα.

ΑΡΝΕΙΟΣ. κριός·

Ἀρνειῷ [8] μιν ἔγωγε εἴσκω. —

ἄρνες δὲ, τὰ νεογνὰ τῶν προβάτων·

Ἀρνῶν [9] πρωτογόνων. —

ΑΡΤΕΜΕΑ. [10] ὑγιῆ.

ΑΡΑΒΗΣΕΝ. [11] οἷον ἐψόφησεν.

ΑΡΓΕΙΦΟΝΤΗΣ. ἢ ὁ ἀργὸς φόνος καὶ καθαρός. ἔνιοι δὲ, τὸν ἀργὸν φόνον [12], ἢ καὶ ἀργεῖν τὰς φόνας· εἰρη-

1 Ἀργυρόπεζα. Conf. *Il.* A. 538, 556. &c.

2 πεζός. Vide quae affert *Etymologus* in vocem πεζίτεσθαι. VILL.

3 Ἡρμοσμένως. Lege ἁρμοσμένως. VILL. Vid. *Il.* A. 31. Ω. 269.

4 Ἀρήγειν. *Il.* A. 521. M. 68.

5 Ἀρήγων. *Il.* E. 507. 511. &c.

6 Ἄρειον. *Il.* T. 56. *Od.* Z. 182. &c.

7 Ἀρείω. *Il.* K. 237. *Od.* Γ. 250.

8 Ἀρνειῷ. Il. Γ. 197. VILL.

9 Ἀρνῶν. Il. Δ. 102. VILL.

10 Ἀρτεμέα. *Il.* E. 525. H. 308.

11 Ἀραβῆσεν. Vid. c. c. *Il.* Δ. 504. E. 42. &c.

12 Ἀργὸν φόνον. Locus corruptus. Lego ἄργον φόνῳ vel φόνων, cujus explicatio immediate sequitur; scilicet, κατηγορῶ τοὺς φόνας. VILL.

εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεός. ἢ διὰ τὸ Ἄργον φονεῦσαι, τὸν ἀπὸ [1] τῆς βεβοημένης Ἰοῦς φύλακα. ἔνιοι δὲ, ὁ ἐν Ἄργει πρῶτον πεφηνώς.

ΑΡΤΙΑ. [2] ὑγιῆ, ἡρμοσμένα, ἀπηρτισμένα. λέγεται δὲ ταῦτα καὶ ἄρμενα.

ΑΡΙΗΙ. [3] ἀπειλῇ.

Πολλὰ [4] δὲ μειλιχίοισι κελεύων, πολλὰ δ' ἀρειῇ.

ΑΡΚΙΟΝ. ἕτοιμον.

Ἄρκιον [5] ἐστεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς.

ΑΡΘΜΗΣΑΝΤΕ. [6] φιλιάσαντες. καὶ ἄρθμιοι, οἱ ἄφελοι. [7] ἀρθμὸς γὰρ, ἡ φιλία.

ΑΡΣΕΝ. [8] ἥρμοσεν. καὶ ἄρσαντες [9], ἁρμοσὸν ποιήσαντες. εἰ δὲ ψιλῶς ἀναγνῶμεν· σημαίνει, τὸ ἀρεστὸν κατασήσαντες.

ΑΡΤΙΠΟΣ. ἀρτίπους.

Οὔνεκ' [10] ἐμὲν καλός τε καὶ ἀρτίπος. —

ΑΡ-

1 Ἀπό. Tolle ἀπὸ otiosum. VILL.

2 Ἄρτια. *Il.* Ε. 326. Ξ. 92.

3 Ἀρειῇ. Lege ἀρῇ. VILL.

4 Πολλὰ δέ. Il. P. 431. ubi legitur ἀσπουδὶ pro κελεύων. VILL.

5 Ἄρκιον. Il. B. 393. VILL.

6 Ἀρθμήσαντε. Vid. *Il.* Π. 302. ibique *Schol.*

7 Ἄφελοί. Lege φίλοι, ut habet *Schol.* in Od. Π. 427. unde haec vox delumpta est. VILL.

8 Ἄρσεν. *Od.* Φ. 45.

9 Ἄρσαντες. *Il.* Α. 136.

Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ
Ἄρσαντες κατὰ θυμόν. —

In quibus *Aristarchus* quidem spiritu aspero legebat ἅρσαντες, *Herodianus* vero leni ἄρσαντες, teste *Eustath.* p. 67. v. 3.; Utriusque autem Grammatici sententiam interpretatur *Apollonius.*

10 Οὔνεκ'. Od. Θ. 310. VILL.

ἈΡΓΙΟΔΟΝΤΟΣ. ἤτοι λευκόδοντος, ἢ ὀξὺν ὀδόντα ἔχοντος. ἡ γὰρ τὸ ἀργὸν δηλοῖ τὸ ὀξύ, καθό φησι·

Θήγων [1] λευκὴν ὀδόντα μὴ γναμπτῆσι γλύφουσιν.

καί·

Ἀργιόδοντος [2] υἱός. —

ἈΡΓΕΣΤΑΟ [3] ΝΟΤΟΙΟ. τινὲς, τὸ λεγόμενον λευκονότου. ἔστιν δὲ, ταχέως. τέσσαρας γὰρ μόνους οἶδεν Ὅμηρος ἀνέμους.

ἈΡΓΕΤΗ ΔΗΜΩΙ. [4] τῷ λευκῷ ἢ ἀργῆτι. ἀργῆτα [5] δὲ κερδαλέον, λευκὸν καὶ λαμπρόν· ἢ τὸν ταχέως διϊόντα κινούμενον. Τὸ γὰρ ἀργὸν, σημαίνει τὸ ταχύ.

ἈΡΙΓΝΩΤΟΙ. [6] εὔγνωστοι, μεγάλως ἐπιγινωσκόμενοι.

Ἅρπη. ἀρπέως εἶδος·

Ἡ δ' ἅρπη [7] εἰκυῖα. —

λέ-

1 Θήγων. Il. A 416. VILL. Vera lectio, loco laudato a *Clarkio* atque *Erneſto* reſtituta eſt, γίνυσιν.

2 Ἀργιόδοντος. Od. Θ. 476. VILL.

3 Ἀργέσταο. Vid. *Il.* Λ. 306. & Φ. 334. ubi auctoribus *Euſtathio* & *Etymologo* cum legere jubet *Barneſ.* ἀργιστάο, *Apollonium* etiam habet ſibi adverſantem.

4 Ἀργέτη δημῷ. Lege ἀργέτι δημῷ. VILL. Conf. *Il.* Λ. 817. ibique *Scbol.* & ne nomen λίπῃ in ipſa interpretatione, cum Cl. *Villoiſ.* addendum cenſeas, hic etiam cogitetur *Canon* ſupra jam memoratus p. 115.

5 Ἀργῆτα. *Il.* Θ. 133.

6 Ἀρίγνωτοι. *Il.* N. 72.

7 Ἡ δ' ἅρπη. *Il.* T. 350. VILL.

λέγεται δὲ, καὶ τὸ δρέπανον.

ΑΡΔΜΟΣ. [1] ποτισμός· καὶ ἄρσαι καὶ ἄρδειν, τὸ ποτίζειν.

ΑΡΤΥΝΕΤΟ. [2] παρεσκευάζετο.

ΑΡΤΥΝΘΗ. [3] καθηρτίσθη.

ΑΡΓΙΝΟΕΝΤΑ. λευκὸν καὶ ἀργινώδη. καὶ ἀργινόεντα. [4]

ΑΡΗΙΦΙΛΟΣ. [5] ἤτοι ὁ φιλάρμων· ἢ ὁ τοῦ Ἄρεως, ἢ φιλῶν τὸν Ἄρεα.

ΑΡΗΙΦΑΤΟΙ. [6] οἱ ἐν τῷ πολέμῳ πεφονευμένοι.

ΑΡΙΣΦΑΛΕΑ. [7] μεγάλως σφαλερόν.

ΑΡΤΙΕΠΗΣ. [8] ἀρτηρτισμένῳ τοῖς λόγοις.

ΑΡΠΑΛΕΩΣ. [9] ἁρπασῶς.

ΑΡΕΤΑΙ. ἐν ἀρετῇ ἐστιν, καὶ εἰς ἀρετὴν ἀπολήγει.

Οὐκ

1 Ἀρδμὸς. Vid. *Il.* Σ. 521. ibique *Schol.* & *Interpp.*

2 Ἀρτύνετο. *Il.* Β. 55. & Κ. 302. nunc quidem conſtanter legitur ἠρτύνετο.

3 Ἀρτύνθη. *Il.* Λ. 216.

4 Ἀργινόεντα. Non poteſt ἀργινόεντα explicari per ἀργεννόεντα. Omiſſum eſt vocabulum ſequens, & eſt Homerica citatio. Il. Β. 647:

— Καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον.

— *Et albicantem Lycaſtum.* VILL.

5 Ἀρηΐφιλος. Frequentata in primis Poëtae forma. Conf. e. c. *Il.* Γ. 21, 136. &c.

6 Ἀρηΐφατοι. *Od.* Λ. 41. coll. *Il.* Τ. 31. Ω. 415.

7 Ἀεισφαλέα. Confirmat *Apollonius* receptam vulgo lectionem *Od.* Ρ. 196.

8 Ἀρτιεπής. *Il.* Χ. 281.

9 Ἁρπαλέως. *Od.* Ζ. 250. Ξ. 110.

Οὐκ ἀρετᾷ [1] κακὰ ἔργα. —

ὅταν δὲ λέγῃ·

— Ἀρετῶσι [2] δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτῷ,

ἐν ἀρετῇ ἐσιν [3], βάλεται δηλῶν.

ΑΡΑ. ἀντὶ τῦ δὴ παρ' Ὁμήρῳ ἀεὶ πάντες, ὡσεὶ δὲ τοῖς ἄλλοις ἐν τῷ βίῳ, συλλογισικὴς σύνδεσμος.

ΑΡΗΜΕΝΟΣ. βεβλαμμένος·

Ὕπνῳ [4] καὶ καμάτῳ ἀρημένος. —

ΑΡΜΑΤΡΟΧΙΗ. ἡ ἀπὸ τῦ τροχῦ [5] ἔντμησις, καὶ χάραξις τῦ ἐδάφυς·

— Οὐδέ τι [6] πολλὴ

Γίνετ' ἐπισατῶν ἁρματροχιή. —

ΑΡΝΕΥΤΗΡΙ. κυβισητῆρι. μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τῶν ἀρνίων. [7] ἔτοι γὰρ ἐπὶ κεφαλὴν τρέχυσιν·

— Ὁ δ', ἀρνευτῆρι [8] ἐοικώς.

ΑΡΑΒΟΣ. [9] ὁ διὰ τῶν ἰδόντων ψόφος ποιός.

ΑΡΙ-

1 Οὐκ ἀρετᾷ. Od. Θ. 329. VILL.

2 Ἀρετῶσι. Od. τ. 114. VILL.

3 Ἐσιν. Lege ἔασιν. conf. *Schol.* ad *Od. l. l.*

4 Ὕπνῳ Od. ζ. 2. VILL.

5 Τροχῦ. Lege τροχοῦ. Vide *Etymol. M.* VILL.

6 οὐδέ τι. Il. Ψ. 505. VILL. Edi vulgo folet οὐδέτι &c. Sed noſtri lectionem confirmant *Codd. Mſſ.* & praetulerunt *Barneſ.* atque *Erneſt.*

7 Ἀρνίων. Lege ἀρνείων ob ſequens ἔτοι. VILL. ἀρνῶν habet *Etymol. p.* 147. *v.* 52.

8 Ὁ δ' ἀρνευτῆρι. *Il.* Μ 385 ubi legitur Ὁδ' ἄρ' ἀρνευτῆρι &c.

9 Ἄραβος. V. *Il.* Κ. 375. ibique *Schol.*

ΑΡΙΔΙΚΕΤΟΣ. [1] ὁ ἄγαν ἀπατεών· ὡσεὶ τὸ διακάναθαι, [2] ὅ ἐστιν δεξιοῦσθαι.

ΑΡΝΥΜΕΝΟΣ. ἀντικαταλλαττόμενος· [3] ὅθεν καὶ μισθαρνεῖν, τὸ τὴν ὥραν μισθῷ ἀντικαταλλάττεσθαι.

ΑΡΗΤΟΝ. εὐκλεὲς, ἢ βλαβερὸν, ἢ πολυχρόνιον, ὡς Ἀπίων. Βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον. θέλει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι τοῖς [4] διὰ ὑπερβολὴν φιλοπραγίας γενομένοις ἀπολέλαστι [5] τοὺς γνησθέντας ἡδὺ καὶ αἱρετὸν κλαίειν καὶ πενθεῖν·

Ἀρητὸν [6] δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκεν.

ΑΡΟΥΡΑ 7. ἡ γῆ, ἀπὸ τοῦ ἀρᾶσθαι.

ΑΡΠΥΙΑΙ. ὁ Ἡλιόδωρος ἐν τῇ [8] Σ Ὀδυσσείας·

Τέρεα καὶ τὰς κόρας Ἅρπυιαι. ——

ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν. ἐμφαίνει δὲ Ὅμηρος ἱππομόρφους αὐτάς. ἐν δὲ τῇ Ἰλιάδι, ἑπὶ τοῦ·

Τὰς

1 Ἀριδίκετος. Lege ἀριδείκετος. VILL. Conf. *Il.* Λ. 248. *Etymol. p.* 142.

2 Διακάναθαι. Lege δεικανάασθαι. VILL.

3 Ἀντικαταλλαττόμενος. Semper in hoc Ms. per unam *lambda* scribitur τὸ ἀλλάττω. VILL.

4 Διὰ ὑπερβολὴν φιλοπραγ. Vix suo loco haec verba posita esse crediderim, postponenda forte participio, quod mox sequitur, γενομένοις.

5 Ἀπολέλαστι. Lego ἀπολώλασι. VILL. malim ἀπωλεκόσι.

6 Ἀρητόν. Il. P. 37. unde pro ἔθηκεν lege ἔθηκας. Praeterea in quibusdam *Homeri* editionibus, legitur ἄῤῥητον, *Hes.* tamen, ἀρητόν. βλαβερόν. πολυχρόνιον. VILL.

7 Ἄρουρα. Vid. *Il.* B. 548. Δ. 274.

8 Ἐν τῇ Σ. Falsa citatio; nam extat Od. Υ. 77. unde pro τόρεα τῇ. lege τόρεα δί. VILL.

Τὰς ἔτεκε [1] Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη.

ὁ μὲν Τιμοχάρης ἐν τῷ περὶ φράσεων ἔδειξεν, ὅτι κύριον ὄνομα, Ἅρπυια. τὸ δὲ ποδάργη, ἐπίθετον· πλανηθείς, τἀναντίον γὰρ φαίνεται. ἐν γὰρ ἄλλοις τὸν Ξάνθον καὶ Βαλίον προσαγορεύων ὁ Ἀχιλλεύς φησι·

Ξάνθε [2] τε καὶ σὺ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης.

ἄρα τὴν ἅρπυιαν ἐπιθετικῶς εἰρῆσθαι, οἷον τὴν ἁρπακτικὴν καὶ δρόμῳ διὰ τάχος.

ΑΡΙΖΗΛΗ. [3] οἷον ἀρίζηλος, μεγάλως ἔκδηλος.

ΑΡΗΡΟΜΕΝΗ. [4] ἠρτεμαμένη.

ΑΡΕΚΤΟΝ. [5] ἄπρακτον.

ΑΡΕΣΑΣΘΩ. [6] εὐαρεστήσατε καταπαύσατε.

ΑΡΙΦΡΑΔΕΑ. [7] μεγάλως φανερά.

ΑΡΙ-

1 Τὰς ἔτεκε. Il. Π. 150. VILL.

2 Ξάνθε. Il. Τ. 400. unde tolle σὺ, quod metro officit. VILL.

3 Ἀριζήλη. V. *Il.* Σ. 219. 221. ibique *Schol.* & *Barnes.*

4 Ἀρηρομένη. Ita pro ἀρημμένη. ex *Eustath.* & *Schol.* legendum cenſuit *Barnes. Il.* Σ. 548. cujus criticam, praeter *Apollonium* & *Heſychium*, confirmant etiam *Suid.* & *Phavor*; Horum etiam & *Scholiaſtae* exemplo pro ἠρτεμαμένη reſtituendum eſt ἠρτεμασμένη.

5 Ἄρεκτον. *Il.* Τ. 150.

6 Ἀρεσάσθω. Similiter apud. *Heſ.* εὐάρεσον καταπαύσατε. Extat ἀρεσάσθω Il. Τ. 179.

Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἰὼ κλισίης ἀρεσάσθω.

Et Od. Θ. 396.

Εὐρύαλος δὲ ἑκυτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν.

VILL.

7 Ἀριφραδέα. *Il.* Υ. 240.

ΑΡΙΣΤΟΝ. [1] τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, οἷον τὸ ἀκρά-τισμα.

ΑΡΗΙΑ. [2] πολεμιστήρια.

ΑΡΑΞΕ. [3] συνέτρηψε, κατέβαλεν.

ΑΡΑΡΙΣΚΕΝ. [4] ἤρμοζεν.

ΑΓΜΑΤΑ. [5] ἀπαρχάς.

ΑΡΕΤΗΝ. τὴν χ' πόλεμον ἀνδρείαν. ὅτε δὲ ψιλῶς. χωρὶς τ' ἀνανδρίας.... [6]

ΑΡΕΤΗΝ. [7] τὴν χ' πόλεμον ἀνδρείαν.

ΑΡΙΠΡΕΠΕΣ. [8] μεγάλως διαπρέπων. [9]

ΑΡΗΡΕΝ. ἥρμοσεν.

Γόμφοισι [10] δ' ἄρα τήν γε χ' ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν.

ΑΡΑ-

1 Ἄριστον. *Il.* Ω. 124. *Od.* Π. 2.

2 Ἀρήια. *Il.* Z. 340.

3 Ἄραξε. Saepe hanc formam habet *Homerus*, sed per tmesin semper fere abscissam a praepositione sua ἀπὸ vel συν. Conf. *Il.* N. 577. Π. 324 M. 384. *Od.* T. 498. &c.

4 Ἀράρισκεν. *Od.* Ξ. 23.

5 Ἄγματα. Lege. ἄργματα. *Od.* Ξ. 446.

Ἦρα χ' ἄργματα θῦσε θεοῖς αἰεὶ γενέτῃσι.

Ubi *Schol.* ἄργματα, τὰς ἀπαρχάς.

6 Ἀνανδρίας. Lege ex *Etymologo* ἀνδρίας pro ἀνανδρίας, & adde:

Ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινόμεν. —

Qui versus depromptus est ex Od. Θ. 237. VILL.

7 Ἀρετήν. Haec repetitio ex supinâ oscitantis librarii negligentiâ profluxit. VILL.

8 Ἀριπρεπές. *Od.* Θ. 176.

9 Διαπρέπων. Lege διαπρέπον. VILL.

10 Γόμφοισι. *Od.* Ε. 248. VILL. ubi quae observata est lectionis varietas, partim confirmatur ab Apollonio, partim refutatur.

ΑΡΑΡΩΝ.

Ἴκρια [1] δὲ σήσας, ἀραρὼν θαμέσι σαμίνεσι,
ἀντὶ ζ ἁρμόσας. ὡσαπλήσιον δὲ τὸ ῥῆμα.
Ὡς δ' ὅτε τοῖχον [2] ἀνὴρ ἀράρῃ. —

ΑΡΓΕΙΗ. Πελοποννησία.

Ἀργείη [3] δ' Ἑλένη. —
ὅτε δὲ Δι᾽ ἀπὸ τ᾽ πόλεως.
Ἥρη τ' Ἀργείη. [4] —
φησὶ γάρ.
Ἦτοι [5] ἐμοὶ τρὶς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόλεες,
Ἄργός τε, Σπάρτη τε, καὶ εὐρύαγυια Μυκήνη.

ΑΡΕΘΟΙΣΗ. [6] κρήνης ὄνομα ἐν Ἰθάκῃ.

ΑΡΤΑΚΙΗ. [7] κρήνη ἐν τῇ Λεσβιακῇ.

ΑΡΑΙΘΥΡΕΗ. [8] πόλις Μυκήνων.
— Ἀραιθυρέην [9] ἐρατεινήν.

ΑΡΙΣΒΗ. [10] πόλις Τρωάδος.

ΑΡ-

1 Ἴκρια. Od. E. 252. VILL.
2 Ὡς δ' ὅτε τοῖχον. Il. Π. 212. VILL.
3 Ἀργείη. Il. Z. 323. VILL.
4 Ἥρη τ' Ἀργείη. Il. Δ. 8. VILL.
5 Ἦτοι. Il. Δ. 51. unde pro τρὶς lege τρεῖς VILL.
6 Ἀρεθούση. Od. N. 408.
7 Ἀρτακίη. Od. K. 109.
8 Ἀραιθυρέη. Vitiose in Manuscripto legebatur ἀραιθυραίη. VILL.
9 Ἀραιθυρέην. Il. B. 571. VILL.
10 Ἀρίσβη. Ex multis locis, quibus haec urbs memoratur, vid. *Il.* B. 836. 838. &c.

ΑΡΜΑ. πόλις Βοιωτίας·

Οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ' [1] ἐνέμοντο. ——

ΑΣΕ. ἐπὶ μὴ ξ ἔβλαψεν·

Ἄσέ [2] με δαίμων αἶσα κακή. ——

ἐπὶ δὲ ξ πληρῶσαι·

Αἵματι [3] ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.

ὁ δὲ Ἀπίαν ἀμφίτεργα ἐτυμολογῶν [4], ἀπὸ τῆς ἄτης, οἷον ἀτῆσαι. πληρωτικὰ γὰρ τὰ κακά.

ΑΣΤΡΑΓΑΛΟΣ. [5] ἐπὶ μὴ ξ συνήθως ἡμῖν τιθεμένου·

Νείατον [6] ἀστράγαλον. ——

ἐπὶ δὲ ξ σφονδύλου· [7]

—— Ἕκ [8] δέ μοι αὐχὴν

Ἀστραγάλων ἐάγῃ.

ἐπὶ δὲ τ παιδίας· [9]

—— Ἀμφ' ἀστραγάλοισι [10] χολωθείς.

ΑΣ-

1 Οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ'. Il. B. 499. VILL.

2 Ἄσέ με. Od. Λ. 61. VILL.

3 Αἵματι. Il. E. 289. VILL.

4 Ἐτυμολογῶν. An ἐτυμολογεῖ?

5 Ἀστράγαλος. Vitiose in Manuscripto legebatur ἀστάγαλος. VILL.

6 Νείατον. Il. Ξ. 466. VILL.

7 Σφονδύλου. Schol. habet ἀστράγαλοι, νῦν δὲ σφόνδυλοι. VILL.

8 Ἐκ δέ. Od. K. 560. unde pro μοι lege οἱ. VILL.

9 Παιδίας. Lege παιδιᾶς ex *Etymol. p.* 55. *v.* 47.

10 Ἀμφ' ἀστραγάλοισιν *Il.* Ψ. 88. ubi veteres quidam Grammatici legere maluerunt ἀστραγάλῃσι.

ΑΣΚΗΘΗΣ. [1] ὑγιὴς, ἀσινής.

ΑΣΤΦΗΛΟΣ. [2] ἀμαθής. ἀδενὶς. [3] ἀδόκιμος.

ΑΣΠΕΤΑ. [4] ἀπροσηγορεύθητα. καταφρόνησις δὲ εἰς τὸ πολλά.

ΑΣΑΜΙΝΘΟΣ. [5] πύελος. ἀπὸ τοῦ τὴν ἄσιν μινύθειν, ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν.

ΑΣΤΕΜΦΕΣ. [6] ἀσφαλὲς, ἀμετακίνητον· ὅθεν καὶ τοὺς ἱερογνώμονας [7] ἀσεμφεῖς λέγομεν, οἷον ἀσρεμβεῖς, τοῦτ' ἔστιν, ἀσρεφεῖς.

ΑΣΤΥ. [8] πόλις. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογεῖ, ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος ἀνεσάλθαι.

ΑΣΣΑ. τινὰ, ποταπά·

Εἰπέ μοι ὅπποῖ' ἄσσα θεὴ χρεὼ εἵματα ἕσσω.

ΑΣΙΝ. τὴν ἰλύν·

—— Τόσην [10] οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.

ΑΣΣΟΝ. [11] ἐγγύς.

ΑΣΗ-

1 Ἀσκηθής. Saepe uſurpatur *Homero*. Vid. *Il.* κ. 212. π. 247. &c.

2 Ἀσύφηλος. *Il.* ι. 643. ω. 767.

3 Οὐδενός. Poſt οὐδενὸς aliquid deeſt. Supple ἄξιος, id eſt, *nullius pretii*. VILL. Conf. *Heſych. h. v.*

4 Ἄσπετα. Ex multis exemplis vid. *Il.* λ. 245. *Od.* ι. 162 557. &c.

5 Ἀσάμινθος. Vid. praeter alia loca, *Od.* δ. 48. 128. &c.

6 Ἄσεμφις. *Il.* γ. 219.

7 Ἱερογνώμονας alibi legendum videtur ἰχνυρογνώμονας. VILL.

8 Ἄστυ. Sexcenties dixit Poëta. V. *Il.* β. 801. γ. 116. &c.

9 Εἰπέ μοι. Od. τ. 218. VILL.

10 Τόσην. Il. φ. 321. VILL.

11 Ἄσσον. Frequentiſſime & vario uſu adhibuit Poëta.

'ΑΣΗΜΑ'ΝΤΟΙΣΙΝ. [1] ἀφυλάκτοις, ἀπὸ τῶν σφεκγίδων, ἃ σήματα λέγουσιν. σημάντορα [2] δὲ λέγει, τὸν ποιμένα.

'ΑΣΚΕΛΕΩΣ. [3] σκληρῶς, δυσμενεστρέπτως.

'ΑΣΠΕΡΧΕΣ. [4] συνεχὲς, δαψιλὲς, ἀλιφάλαστον.

'ΑΣΤΕΡ' 'ΟΠΩΡΙΝΩῖ. [5] τῷ κυνὶ λέγει, τῷ κ' τὴν ὀπώραν φαινομένῳ.

"ΑΣΚΟΠΟΣ. [6] ἀνόητος, τὶ δέον μὴ νοῶν, σκοπῶν.

"ΑΝΣΧΕΟ. [7] ἀνάσχου.

'ΑΣΠΟΥΔΕΙ'. [8] χωρὶς πάσης σπουδῆς, ἄνευ κακοπαθείας.

'ΑΣΤΑΧΥ'ΕΣΣΙΝ. [9] σάχυσιν.

"ΑΣΒΕΣΤΟΣ. [10] μεγαφερμῶς, ἀκατάπαυστος, ἀκατάληκτος.

'ΑΣΠΙΣΤΑ'ΩΝ. [11] μαχητῶν, ἀπὸ ἑνὸς μέρους.

'ΑΣΦΑ'ΡΑΓΟΝ. φάρυγα.

— 'Απ'

1 'Ασημάντοισιν. *Il.* κ 485.

2 Σημάντορα. *Il.* ο. 325.

3 'Ασκελέως. *Il.* τ. 68.

4 'Ασπερχὲς. *Il.* Δ 32. Π. 61, &c.

5 'Ασέρ' ὀπωρινῷ. Ignis ex Diomedis galeâ crumpens, ejusque humeros allambens, stellae autumnali comparatur Il. ε 5.

Δαῒ οἱ ἐν κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάμαντι πῦρ,
Ἀσέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον. — Vill.

6 "Ασκοπος. *Il.* Α. 157. 186. &c.

7 "Ανσχεο. *Il.* Ψ. 587. Vill.

8 'Ασπουδεί. *Il.* Θ. 512. ο. 476.

9 'Ασαχύεσσιν. *Il.* Β. 148.

10 "Ασβεστος. *Il.* Λ. 599.

11 'Ασπιστάων. *Il.* Δ 90. 201. &c.

— Ἀπ' ἀσφάραγον [1] μελίη τάμῃ. —

ΑΣΠΑΣΤΟΝ. [2] ἀγαπητόν· καὶ ἐπιῤῥηματικῶς, ἀγαπητῶς.

ΑΣΤΕΡΙΣ. νήσος ἔνομα περὶ τὴν Ἰθάκης·

Ἀστερὶς [3] ἣ μεγάλη. —

ΑΣΦΟΔΕΛΟΝ. [4] ἀσφοδελώδη. ἔστιν δὲ φυτόν.

ΑΣΒΕΣΤΗ. [5] δυσκατάσβεστον.

ΑΣΤΕΡΟΠΗΤΗΣ. [6] ἐπίθετον μόνου Διὸς ἐπὶ τῆς ἀστραπῆς. αὕτη γὰρ ἀναῤῥίπτειν ποιεῖ τὰς ὤπας.

ΑΣΤΥΒΟΩΤΗΝ. [7] ἐπιθέτως, τὸν κήρυκα. ἀπὸ τοῦ ἐν ἄστει βοᾶν. τῶν ἄπαξ εἰρημένων.

ΑΣΙΝΗ. πόλις ἐν Ἀργολίδι·

Ἑρμιόνην [8] Ἀσίνην τε. —

ΑΣΚΑΝΙΗ. [9] πόλις Φρυγίας.

ΑΣΩΠΟΣ. [10] ποταμὸς Βοιωτίας.

ΑΤΟΣ.

1 Ἀπ' ἀσφάραγον. Il. x. 328. Unde pro τάμῃ lege τάμῃ

2 Ἄσπαστον. Od. E. 398. II. 343.

3 Ἀστερίς. Od. Δ. 846. VILL.

4 Ἀσφόδελον Extat Od. Λ. 538. 572. & Ω 13. VILL.

5 Ἀσβέστη Confirmat haec *Apollonii* glossa, receptam vulgo lectionem *Il.* Π. 123. ubi legerunt olim nonnulli αἴψα καλασβέστη, quidam etiam ediderunt αἴψ' ἀκαλάσβεστον. Conf. *Schol.* & *Eustath. p.* 1096. *v.* 4.

6 Ἀστεροπητής. *Il.* Α. 580. 609. &c.

7 Ἀστυβοώτην. *Il.* Ω. 701. ibique *Schol.* & *Barnes.*

8 Ἑρμιόνην *Il.* B. 560. VILL.

9 Ἀσκανίη *Il.* B. 863. N. 793.

10 Ἀσωπός. *Il.* Δ. 383. K. 287.

Ἄατος. [1] ἀκόρεστος, ἢ βλαπτικὸς καὶ πόλεμον.

Ἀταλόν. [2] νήπιον, ἀπαλὸν, καὶ στέρησιν τοῦ τλῆναι.

Ἀτίζων. [3] ἀτιμάζων.

Ἀτέοντα. ἀτώμενον, βλαπτόμενον·

Αἰνεία, τίς σ' [4] ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει;

Ἀτραπός. ὁδὸς εὐθεῖα μὴ ἔχουσα ἐλιγμόν. ὅταν δὲ λέγῃ·

— τρηχεῖαν [5] ἀτραπιτόν,

καταχρηστικῶς τῇ λέξει χρῆται.

Ἄτιτος. ἀτιμώρητος. ἐπὶ δὲ τοῦ·

Οὐ μὰν [6] αἴτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος. —

οἷον, ὑπὲρ οὗ οὐδεὶς εἰσεπεράξατο [7].

Ἄτη. ἐπὶ μὲν τοῦ σωφροσύνης θεοῦ·

— Ἄτη ἣ πάντας [8] ἀᾶται.

ἐπὶ δὲ τῆς βλάβης·

Ζεύς [9] με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ.

Ἀταρ-

1 Ἄατος, L. ἄτος. *Il.* Ε. 388.

2 Ἀταλόν. *Il.* Σ. 567. *Od.* Δ. 39. &c.

3 Ἀτίζων. *Il.* Υ. 166. ibique *Schol.*

4 Αἰνεία. Il. Υ. 332. VILL.

5 Τρηχεῖαν. Od. Ξ. 1. VILL. Nunc ἀτραπὸν legitur, sed ἀταρπὸν, quae forma multis aliis locis usurpatur a Poëta, uti & ἀτραπιτός *Od.* N. 195.

6 Οὐ μάν. Il. N. 414. VILL.

7 Εἰσεπεράξατο. Forsan omissum vocabulum, δίκας. VILL.

8 Ἄτη ἣ πάντας. *Il.* T. 91.

9 Ζεύς. *Il.* B. 111.

ΑΤΑΡΤΗΡΟΙΣ. [1] βλαβεροῖς.

ΑΤΙΤΑΛΛΕΙ. [2] ἀγαπᾷ, ἐπιμελείας ἀξιοῖ.

ΑΤΑΛΑΝΤΟΝ. [3] ἰσόζυγον, οἷον ἰσόσταθμον. τάλαντα γὰρ, τὰ στάθμια.

ΑΤΕΙΡΗΣ. [4] ὁ στερεὸς, καὶ ἄτρωτος, καὶ ἀνέιδοτος, καὶ ἀκαταπόνητος.

ΑΤΡΥΓΕΤΟΙΟ. [5] ἐπιθετικῶς, τ' θαλάσσης. οἱ μὲν, ἀτρυγέτου, [6] ἀκαταπονήτου ὑπ' ἀνέμων καὶ τῶν ἄλλων, [7] ἢ παρέμπτωσιν τοῦ Γ. οἱ δὲ, τ' βαθείας, ὡς [8] τρυγὰ μὴ ἔχειν, μεταφορικῶς. ἐπειδὴ τέλος τοῦ οἴνου, τρύξ. οἱ δὲ, ὑπόστασιν μὴ ἐχούσης, ἐπεὶ πάντα ἀνέρφασεται· καὶ ὅτι μεταφορικῶς ἀπὸ τρυγός. οἱ δὲ, τρύγην μὴ ἐχούσης, τὴν καρπὸν, ὡσεὶ ἀντιδιαστολὴ τῆς γῆς.

ΑΤΥΖΟΜΕΝΟΙ. [9] ταραττόμενοι, καὶ δυϊκῶς·

—— Ἵππω [10] γὰρ οἱ ἀτυζόμενοι. ——

ΑΤΑΣΘΑΛΟΣ. [11] ἁμαρτωλὸς, ἀπὸ τὴν ἄτην καὶ ἀταθαλίησι, [12] τ' ἁμαρτίαις.

ΑΤΕΜ-

1 Ἀταρτηροῖς. *Il.* Α. 223.

2 Ἀτιτάλλει. Haec quidem nusquam in *Homero* occurrit forma; sed ἀτιτάλλειν legitur *Il.* Π. 191. *Od.* Σ. 322. Τ. 354.

3 Ἀτάλαντον. *Il.* Β. 169. 407. &c.

4 Ἀτειρής. *Il.* Γ. 60. Ε. 292. &c.

5 Ἀτρυγέτοιο. *Il.* Α. 316. &c.

6 Ἀτρυγέτου. Forte ἀτρύτου vel ἀτρυγέτου. Vid. *Etymol.*

7 Ἄλλων. Praelliterit forte ἀιλλῶν

8 Ὡς. Legere mallem ὅτι. VILL.

9 Ἀτυζόμενοι. *Il.* Ζ. 41. &c.

10 Ἵππῳ. Il. Ζ. 31. Unde lege ἀτιζομένῳ. VILL.

11 Ἀτάσθαλος. Primo casu in *Homero* frustra quaeras.

12 Ἀταθαλίῃσι. *Il.* Δ. 409. &c.

Ἀτεμβόμενος. [1] στερεμνίμφου.

Ἀτρυτώνη. [2] ἀκοπίατος, μὴ τρυομένη· παρθένος γὰρ ἡ θεός.

Ἀτρεκέως. [3] ἀληθῶς, κατὰ στέρησιν τοῦ τρέχειν.

Ἀτάρ. δή·

—— Ἀτὰρ [4] τὸν δεξιὸν ἵππον
Κέντρῳ ὁμοκλήσας. ——

Ἄτλητον. [5] ἀνυπομένητον.

Ἀτάρβητος. [6] ἄφοβος.

Ἀτρέμας. [7] ἠρέμα, κατ' ἀπόφασιν τοῦ τρέμειν.

Ἄττα. [8] προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον, ἢ τροφέα.

Ἀταλλάφρονα. [9] ἀπαλόφρονα.

Ἄτταλε. [10] ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος, ἔσαινε καὶ ἐσκίρτα. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ παιδὸς, παίζειν· οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀτάλου ἀτάλλειν. ἀτάλλιν δὲ, τὸ ἀπαλὸν καὶ νήπιον λέγεται οὐκ ἀπιθάνως. ὁ δὲ Κέρκωπος φησι· ἀτάλλειν κυρίως ἐστὶν τὸ ἐπὶ νηπίου τρέφειν. [11] νῦν δ' ἐν ἴσῳ, τὸ

1 Ἀτεμβόμενος. Il. A. 704. &c.
2 Ἀτρυτώνη. Il. B. 157. &c.
3 Ἀτρεκέως. Il. B. 10. &c.
4 Ἀτάρ. Il. Ψ. 336 VILL.
5 Ἄτλητον. Il. Γ. 367.
6 Ἀτάρβητος. Il. Γ. 63.
7 Ἀτρέμας. Il. B. 200.
8 Ἄττα. Il. I. 603. &c.
9 Ἀταλάφρονα. Il. Z. 400. Hesychii auctoritate edidit Barnes. tanquam magis ἀναλόγως formatum, ἀταλόφρονα; sed usum tamen alterius formae, quam habet Apollonius, confirmant satis Etymol. p. 161. v. 50. Eustath. p. 650. v. 25. p. 1162. v. 60. & Schol. ad l. l.
10 Ἄτταλε. Il. N. 27.
11 Τρέφειν. Cod. Mſt. temere τρεφέμεν.

τὸ ἔχαιρεν. ἐπεὶ πᾶς ὁ ἐκτροφῆς ἀξιώμᾳ τῷ χαίρῃ καὶ παίζῃ. τὸ δὲ ἀτιτάλλειν καὶ ἀτάλλειν ἀμφίρῃ κατ' ἐπέκτασιν εἰρημένων· ὡς τὸ ἕρπειν, ἑρπύζειν καὶ ἑρπυζάζειν.

ΑΥΤΙΚΑ. [1] εὐθέως, παραχρῆμα.

ΑΥ̓ΤΙΣ. [2] μετὰ ταῦτα.

ΑΥ̓ΘΙ. [3] ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ.

ΑΥ̓. δή·

Ἔνθ' αὖ [4] Τυδείδῃ. —

ΑΥΤΆΡ. δέ·

Αὐτὰρ [5] ἐπεὶ κόσμηθεν. —

ΑΥΤΟΣΧΕΔΊΗΙ. [6] ἀπὸ χειρὸς, ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

ΑΥ̓ΤΩΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ ματαίως·

Αὔτως [7] γάρ ῥ' ἐπίεσ' ἐρεβαίνομεν. —

ἐπὶ δὲ τοῦ αὕτως· [8]

Οὕτως μιν [9] φασὶν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὕτως.

ΑΥ-

1 Αὐτίκα. } Sexcenties
2 Αὖτις. } dixit Poëta.
3 Αὖθι. }

4 Ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ. Il. E. 1. VILL.

5 Αὐτὰρ. ἐπεί. Il. Γ. 1. VILL.

6 Αὐτοσχεδίη. *Il.* O. 510.

7 Αὔτως Il. B. 342. VILL.

8 Ἐπὶ δὲ τοῦ αὕτως. Lege ἐπὶ δὲ τοῦ οὕτως. *Etymol. p.* 172. *v.* 40. αὕτως *temere* spiritu tenui efferendum esse docet, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἑτέρου, τοῦ σημαίνοντος τὸ οὕτως. *Hesych.* Αὕτως :... ἐπὶ δὲ τοῦ ὁμοίως, ὡσαύτως.

9 Οὕτως μιν φασίν. Od Π. 143. Pro ὅτως, lege ὅπως. VILL. Confirmatur etiam *Apollonii* auctoritate τὸ πιέμεν, quod in πιέμεν mutavit *Barnes.* & convenit denique Nostro

ΑΥΛΟΣ. ἐπὶ μὲν τῶν βοῶν ἑξακοντισμῶ τῶ αἵματος·

— αὐτίκα [1] δ' αὐλὶς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν
Αἵματος ἀνδρομέοιο. —

ἐπὶ δὲ τῶν περάτων·

Αὐλοῖσι [2] διδύμοισιν. —

ἐπὶ δὲ τῶ κοινῶς νοσημάτων μυσικῶ ἐργάνης·

Αὐλῶν [3] συρίγγων τ' ἐνοπήν. [4] —

ΑΥΤΜΗ. [5] πνοή.

ΑΥΤΗ. ἐπὶ μὲν τῆς φωνῆς·

— Αὐτὴ [6] δ' ἀρανὸν ἵκανεν.

ἐπὶ δὲ τῆς μάχης·

Ῥῆα [7] δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀΰτῃ.

ΑΥΓΑΖΟΜΑΙ. [8] ὁρῶ.

ΑΥΙΑΧΟΙ. [9] μετὰ μεγάλης ἰαχῆς.

ΑΥ-

Noſtro cum Editionibus, in verbo φασίν, pro quo *Erneſtus* ex *Euſtathio* reſtituendum eſſe cenſuit φασί, quod exhibent etiam *Etymol. p.* 172. *v.* 37. & *Heſychius. v.* Αὔτως.

1 Αὐτίκα. Od. X. 18. VILL.

2 Αὐλοῖσι. Editur αὐλοῖσιν. Od. T. 227. VILL.

3 Αὐλῶν. Il. Κ. 13. VILL.

4 Ἐνοπήν. Apud *Ariſtotelem*, qui hunc verſum laudat in *Poet.* c. 25. legitur: αὐλῶν συρίγγων θ' ὁμαδόν, pro ἐνοπήν. VILL.

5 Αὐτμή. *Il.* I. 605. &c.

6 Αὐτὴ δ'. Il. Β. 153. Unde pro ἵκανεν lege ἶκεν. VILL.

7 Ῥεῖα δέ. Il. Λ. 801. VILL.

8 Αὐγάζομαι. *Il.* Υ 458.

9 Αὐϊαχοι. *Il.* Ν. 41. ubi minus bene in quibusdam Editionibus ἀϊαχοι.

Ἀυλωπις. εἰδος πεικεφαλαίας τὸν ἀπ' αὐτῆς λόφον ἀναπεταμένον ἔχουσα. [1]

Αὐλῶπις [2] τρυφάλεια. —

Αὐον. [3] ξηρόν.

Αὐτοκασίγνητον. [4] οἱ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων ἀδελφοί. λέγονται καὶ οἱ ἐκ μητρὸς μόνης, ὡς οἱ Διόσκουροι.

Κάσορά [5] θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ.

Αὐτὰ κέλευθα. [6] τὴν αὐτὴν ὁδόν.

Αὐτάγρετα. [7] αὐτόληπτα.

Αὐσταλέος. [8] αὐχμηρός.

Αὐε. [9] ἐφώνει.

Αὐτόδιον. ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ. αὐτόδιον. [10]

Αὐλῆς. [11] τῆς κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεως.

Αὐ-

1 Ἔχουσα. Orationis conſtructio εἰς τὸ νοούμενον: alioquin enim ſcribi debuerat ἔχον.

2 Αὐλῶπις. Il. N. 530. & Π. 795. VILL.

3 Αὖον. *Il.* M. 160. &c.

4 Αὐτοκασίγνητον. Et ſubjecta interpretatio & laudatus mox *Homeri* locus legendum eſſe ſuadent αὐτοκασιγνήτω.

5 Κάσορα. Il. Γ. 237. VILL.

6 Αὐτὰ κέλευθα. Il. M. 225. VILL.

7 Αὐτάγρετα. *Od.* Π. 148.

8 Αὐσταλέος. *Od.* T. 327.

9 Αὐε. *Il.* Λ. 461. &c.

10 Αὐτόδιον. Totus verſus, cujus hîc ſolum indicatur initium, ſic legitur Od. Θ. 449.

Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λάσκωθεν ἄνωγεν.

VILL.

11 Αὐλῆς. *Il.* E. 138. &c.

ΑΥΛΗΣ ΕΝ ΧΟΡΤΩι. [1] ἐν τῷ πεπυκασμένῳ τόπῳ τῆς αὐλῆς. καὶ γὰρ τὰ ὅμοια [2] εἰώθασι λέγειν σύγχορτα. ὡς Εὐριπίδης· [3]

Σύγχορτα ναίων πεδία ταῖς Ἐλευθέραις.

ΑΥΤΟΧΟΩΝΟΝ. [4] αὐτοχώνευτον, ἢ καὶ ὡς [5] κεχωνευμένον.

ΑΥΛΙΖΟΜΕΝΑΩΝ. [6] εἰς κοίτην αὐλιζομένων. [7]

ΑΥΕΡΥΣΑΝ. [8] εἰς τὰ ὀπίσω εἵλκυσαν.

ΑΥΤΗΜΑΡ. [9] ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ.

ΑΥΤΟΝΥΧΙ. [10] αὐτῇ τῇ νυκτί.

ΑΥΤΟΕΤΕΣ. αὐτῷ τῷ ἔτει.

Αὐτόετες [11] οἰχνεῦσι. —

ΑΥ-

1 Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. Il. Λ. 773. VILL.

2 Ὅμοια. Nullo ſenſu. Optime *Alberti*, qui haec laudat, ὅμορα reſtituit; quemadmodum habet *Heſ.* καὶ δὲ τὰ ὅμορα σύγχορτα λέγουσι. VILL.

3 Εὐριπίδης. Extat in Euripidis Andromachâ, verſu 17:

Φθίας δὲ τῆσδε, καὶ πόλεως
Φαρσαλίας
Σύγχορτα ναίων πεδία. —

Ubi *Schol.* τὰ ὅμορα ἐν χόρτοις διέγραφον τὰς πόλεις οἱ ἄρχοντες. VILL.

4 Αὐτοχόωνον. *Il* X. 826.

5 Ἢ καὶ ὡς. Malim ὡς εἰκῇ *Schol ad l. l.* ἐκ χεομένης ὕλης εἰκῇ κεχωνευμένον.

6 Αὐλιζομενάων. *Od.* M. 265. Ξ. 412.

7 Αὐλιζομένων. Praeſtiterit forte ἐλαυνομένων. vid. *Heſych. h. v.* ibique Cl. *Alberti.*

8 Αὐέρυσαν. Editur diviſis ubique vocibus αὖ ἔρυσαν. *Il.* A. 459. B. 422. &c.

9 Αὐτῆμαρ. *Il.* A. 81. &c.

10 Αὐτονυχί. In *Hom.* Il. Θ. 197. legitur αὐτονυχεὶ, ſicque in *Etymologo Magno.* At in *Suidâ*, & in *Lexico Manuſcripto* Bibliothecae Coiſlinianae, quod conſului, αὐτονυχὶ. VILL. Vid. *Schol.* & *Interpp.* ad *l. l.*

11 Αὐτόετες. Od. Γ. 322. VILL.

ΑΥΔΗΕΣΣΑ. ὁ Ἀπίων ὀνομασὶ [1] καὶ ἔνδειξιν, οἷον αὐδωμμὴν· ἐπὶ Κίρκης καὶ Καλυψοῦς. τινὲς δὲ αὐδηέσσας αὐτὰς λέγουσιν, ὅτι εἰς ὁμιλίας αὐτὰς [2] ἦλθον ἀνθρώπῳ τῷ Ὀδυσσεῖ.

ΑΥΛΙΣ. [3] πόλις Βοιωτίας.

ΑΦΑΥΡΟΤΑΤΟΣ. [4] ἀσθενέστατος, ἀπὸ τοῦ παύρου, καὶ τοῦ Α, ὅπερ ἐπὶ τοῦ πολλοῦ ἐστιν. καὶ οἷον ὀλίγως [5] καὶ δύναμιν, οὐκ ἀπιθάνως.

ΑΦΑΡ. ταχέως. καὶ ἀφάρτεροι [6], ταχεῖς·

—— Ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη.

ἐπὶ δὲ τοῦ περιττοῦ καὶ ἀδικαίου αἰτίκα [8] χρῆμα·

—— Ἄφαρ δέ τε χεῖρες [9] ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.

ἐπὶ δὲ τοῦ αἰφνιδίου·

Ὡς

1 Ὀνομασί. Lege ὀνομασή. VILL.

2 Αὐτάς. Lege αὐταί. Sed rectius deleretur, ut ex Mſ. apparet. VILL. An ſcripſit forte *Apollonius* εἰς ὁμιλίαν αὐδᾶς ἦλθον? ut & formae hujus etymologiam indicaverit, & idem fere docere voluerit, quod *Etymol.* p. 169. v. 10. cum interpretatur ὁμοιόφθογγον, & *Schol. ad Od.* κ. 136. εἰς ἀμάλιξιν καὶ προσαγόρευσιν ἀνθρώποις ἐχομένη. De orthographia autem hujus formae diſputavit *Clarcke ad Od.* ε. 334. & κ. 136.

3 Αὐλίς. *Il.* β. 303. &c.

4 Ἀφαυρόταλος. *Il.* ο. 11. &c.

5 Ὀλίγως. Lege ὀλίγος. VILL.

6 Ἀφάρτεροι. *Il.* Φ. 311. ex quo corrigendus *Heſych.* v. Ἀφερτέρως, πολὺ φερτέρως, ταχυτέρως.

7 Ἄφαρ. Il. x. 270. VILL.

8 Τῷ αἰτίκα χρῆμα. In *Manuſcripto* αὐτίκα ita punctis ſuperioribus & inferioribus notatur, ut deletum appareat, & innuatur legendum παραχρῆμα. VILL.

9 Ἄφαρ δέ τε χεῖρες. Il. N. 814. VILL.

Ὡς δ' ἄφαρ [1] ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους.

ἐπὶ δὲ ξ ῥᾳδίως·

— Ἄφαρ [2] δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν Διός. —

καὶ ἀντὶ ξ ἕωσθα·

— Ἄφαρ [3] δέ τε φέρτεροι.

ΑΦΡΑΔΕΩΣ. [4] ἀνεπισημόνως, ἀπείρως.

ΑΦΥΣΣΩΝ. [5] ἀπαντλῶν. [6]

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ. ἐπὶ μὴ τ θεᾶς.

— Εὐστεφάνου [7] τ' Ἀφροδίτης.

ἐπὶ δὲ τῆς πρὸς ἄνδρας συνουσίας.

— Καὶ ἐκλελάθοιντ' [8] Ἀφροδίτης.

Τῷ

1 Ὡς δ' ἄφαρ. In *Homero* Il. κ. 537. pro ὡς merito legitur ὣδ'. VILL. Editionum lectionem confirmat etiam *Etymol.*, qui eadem fere quae *Apollonius*, tradidit, *p.* 175. *v.* 12.

2 Ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος. In *Homero* Od. Θ. 270.

— Ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν.
Ἠλιος, —

non vero Διὸς, ut habet codex Mſ. VILL.

3 Ἄφαρ δέ τε φέρτεροι. Non ſic legitur in hodierno *Hom.* ſed pro ἄφαρ, eſt ἐπεὶ πολὺ φέρτεροι. Il. κ. 557. Od. ι. 276. π. 89. & demum χ. 289. ubi alii volunt φέρταλοι. VILL.

4 Ἀφραδέως. *Il.* Γ. 436. &c.

5 Ἀφύσσων. *Il.* Α 598.

6 Ἀπαντλῶν. In *Manuſcripto* vitiose ἀπλαιτλῶν. VILL.

7 Εὐστεφάνου. Od. Θ. 267. VILL.

8 Καὶ ἐκλελάθοιντ'. Od. χ. 444. VILL. *Apollonii* etiam auctoritate confirmatur conjectura *H. Stephani* μίσγοιθ' ὅτε λάθρη.

Τὼ ἄρ' ὑπὸ μνησῆρσιν ἔχον, μίσγοντό τε λάθρῃ.

ΑΦΑΝΔΑ'ΝΕΙ. [1] ἀπαρέσκει.

ΑΦΕΝΟΣ. πλάτος, [2] ἤτοι ἀφ' ἑνὸς [3] ἑκάστῳ ἐνιαυτῷ ἀφιγινόμενος. ἕνος γὰρ, ὁ ἐνιαυλός. ἢ ἄπενος τις ὢν, ὁ κεχωρισμένος πενίας· ἀπὸ τούτου καὶ ἀφνειὸς, ὁ πλούσιος.

ΑΦΥΣΓΕΤΟ'Σ. συρφετός. τάχα δ' ἀφυγετὸς, ἄγαν φευκλός· [4] τὸ γὰρ Α ἀντὶ τοῦ ἄγαν ἔχει· τὸ δὲ λοιπὸν παράγωγον πρὸς τὸ φεύγειν. τὸ γὰρ ἄγαν ἐκφευγον [5] ὑπ' ἀνέμων ἐκβάλλεσθαι ἂν ῥηθείη·

—— Πολλὸν [6] δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλῃ.

ΑΦ-

1 Ἀφανδάνει. *Od.* Π. 387.

2 Ἄφενος. Il. Α. 171.

Ἐνθάδ' ἄτιμος ἰὼν, ἄφενος καὶ πλεῖστον ἀφύξει.

Ubi Schol. Ἄφενος. πλεῖστον· κυρίως δὲ ἄφενος λέγεται, ἡ ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ εὐπορία. πλάτος δὲ, ἡ ἀπὸ πολλῶν. VILL.

3 Ἀφ' ἑνός. Ita edendum cenſui. Cod. Mſ. habet ἄφενος.

4 Legere malim φευκλικός, cujus opinionis rationem ſequenti obſervatione exponam.

5 Ἐκφεῦγον. Pro ἐκφεῦγον, *fugiens*, lego ἔκφευκλον, *fugiendum*; quemadmodum ſupra interpretatus eſt, ἄγαν φευκλὸς, *valde fugiendum*. VILL. *Homer. Il.* Λ. 492.

Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδιόνδε κάτεισι
Χειμάῤῥους κατ' ὄρεσφιν, ἀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ.
Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας
Ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει. —

Interpretum accuratiſſimus *Euſtathius p.* 857. *v.* 63. Πεύκας μὲν γὰρ, inquit, φορτίον δίκην ἐπ' αὐτῷ ὀχοῦντας, ἀφυσγετὸς δὲ, οὐχ' ὅτι φέρεται, ἀλλὰ δι' ὅλα αὐτοῦ ἀναμὶξ ἤκειν, ῥιπτεῖται εἰς θάλασσαν. — Eandem forte rationem ſecutus *Apollonius* & hoc loco ἐκφεῦγον ſcribere debuit & ſupra ἀφυγετὸς, ἄγαν φευκλικός. Leviorem enim materiem & maxime quaſi fugacem eſſe ἀφυσγετὸν, quae recte a Poëta non φέρεσθαι dicatur, uti quercus & larices, ſed ἐκβάλλεσθαι.

6 Πολλὸν δέ. Il. Λ. 495. VILL.

ΑΦΛΟΙΣΜΟΣ. ψόφος.

Ἀφλοισμὸς [1] δὲ περὶ στόμα γίνετ' ὀδόντων. —

εἴρηται δὲ κατ' μίμησιν ψόφου.

ΑΦΗΜΕΝΟΣ. [2] ἀπωτέρω καθεζόμενος.

ΑΦΛΑ-

1 Ἀφλοισμός. Sic legitur Il. o. 607. VILL.

Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετο, τὼ δέ οἱ ὄστε, &c.

Hectoris pugnam cientis imaginem ita informavit Poëta *l. l.*

Μαίνετο δ', ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
Οὔρεσι μαίηται, βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης
Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετο, τὼ δέ οἱ ὄστε
Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν. &c.

Interpretum pars multo maxima Ἀφλοισμὸν interpretatur, ἀφρὸν ἢ ἀφρισμόν. Sed vero fuerunt forte qui *Furiosis* tantum vel *ipsis* adeo *feris spumam* in ore tribuendam esse censerent: In magnifica certe illa *Achillis* cum leone comparatione *Il.* υ. 166. seqq. Leo . . . . Πρῶτον μὲν ἀτίζων
Ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις
ἀρηϊθόων ἀίζηῶν
Δηρὸν βάλῃ, ἑὰλη τε χαλὼν, περὶ τ' ἀφρὸς ὀδόντας
Τίγνεται.

Sed nulla Achilli in ore spuma. Sensit difficultatem *Eustath.* & in commentariis ad l. prior. *p.* 1033. *v.* 10. tollere conatus est. Ἰσέον δὲ ὅτι ἀμφὶ τῷ ἀφλοισμῷ, καὶ τῆς τῶν ὀφθαλμῶν βλοσυρᾶς λαμπηδόνος ἔοικεν ὁ ποιητὴς εἰθέλειν καὶ συὶ τὸν Ἕκτορα εἰκάζειν . . . . ἄλλως δέ γε εἰπεῖν, μαινομένῳ οἰκεῖον καὶ ὁ ἀφλοισμὸς, καὶ τὸ τὰς ὀφθαλμὰς λάμπεσθαι. Eadem autem haec difficultas movisse alios videtur, ut ἄφλοισμὸν non *Spumam* interpretarentur, sed *Strepitum* & *Stridorem* dentium, cum praesertim φλοισβὸν ejusdem fere generis nomen aquae & mari tribui scirent, a quibus facilis est ad alia translatio. *Schol.* λαμβάνεται δὲ καὶ πεποιημένως ἐπὶ ἰδιώματος ὕδατος ἤχου. *Etymol.* p. 177. v. 52. Ἀφλοισμὸς . . . . ἐστὶ . . ψόφος ποιὸς, ἢ ἀφρός . . . Itaque in posterioribus illis fuisse etiam censendus est *Apollonius*, cum interpretatur ψόφος, & commendandae explicationis suae causa addit, εἴρηται δὲ κατὰ μίμησιν ψόφου ὀδόντων . . . Ita enim videtur postrema illa forma loco suo esse restituenda, unde temere in superiorem versum migraverat. Conf. infra V. Βεμβαίνων, & *Il.* κ. 375.

2 Ἀφήμενος. *Il.* ο. 106. ubi eadem notavit *Schol.*

ΝΑΦΛΑΣΤΟΝ. τὸ ἀκροσόλιον. κέκληται δὲ κ᾽ ἀντιφρασιν ὅτως τὸ ἀθενίσαλον, οἷον εὐθλασον. [1]

ΝΑΦΑΛΟΣ. [2] περικεφαλαία μὴ ἔχουσα φάλως· τὰς δὲ φάλως, [3] οἱ μὲν ἀσπιδίσκια, οἱ δ᾽ ἀσπερίσκια σκάλων.

ΝΑΦΘΙΤΟΝ. [4] ἄφθαρτον.

ΝΑΦΟΝΤΑ. [5] ψηλαφῶντα.

ΝΑΦΩΠΛΙΖΟΝΤΟ. [6] ἀφηρῶντο.

ΝΑΦΡΕΟΝ. [7] ἤφριζον.

ΝΑΦΡΑ-

1 Εὔθλασον. Fortaſſe ἄθλασον, quod eſſet gloſſa Ϝ ἄφλασον. In eodem *Lexico Mſ.* quod conſului, habetur: ΝΑφλασα. τὰ ἀκροσόλια, Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ Δίδυμος, τὸ ἐπὶ τ᾽ πρύμνης εἰς ὕψος ἐκ καινοίων πλατέως ἐπικεκαμμένον. In *Polluce*: τὰ δὲ ἄκρα τ᾽ πρύμνης ἄφλασα καλεῖται. Sic habet *Schol. Apollonii Rhodii Argon.* I. 1089.

— Ἴζε δ᾽ ὕπερθε
Νηὸς ἀφλάσοιο μετήορος αἴξασα.

Ἀφλάσοιο. Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς λέξεσιν ἀποδέδωκεν ἄφλασον τὸ ἀκροσόλιον. ἐσκεῦ, ἐπειδὴ τὸ ἀκροσόλιον ἐστὶ Ϝ σόλα. σόλος δὲ λέγεται τὸ ἐξέχον ἀπὸ τ᾽ πτύχης κ᾽ διῆκον ἄχρι τ᾽ πρώρας ξύλον, πτύχη δὲ λέγεται, ὅπου τὸ τ᾽ νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα. ἔστιν οὖν ἀκροσόλιον τὸ ἄφλασον κ᾽ τὴν πρώραν. ἀλλ᾽ ὁ ποιητὴς αὐτὸ παραδίδωσιν ἐπὶ τ᾽ πρύμνης, λέγων·

Ἔκλυε δὲ πρύμνηθεν ἐπὶ λάβεν, ὅτι μιθήσει,
Ἄφλασον μὲν χερσὶν ἔχων. —

κ᾽ εἴρηται ἄφλασον κ᾽ συγγένειαν Ϝ Φ πρὸς τὸ Θ, ἄθλασον κ᾽ ἀντίφρασιν. ἐπεὶ εὔθλασόν ἐστιν· ἔστιν οὖν ἄφλασον, σανίδιον κ᾽ τὴν πρύμναν. VILL.

2 Ἄφαλος. κυνέην ἄφαλον dixit Poëta *Il.* K. 258.

3 Φάλως. In *Lex Mſ. Sangermanenſi*: φάλον, τὸ μετωπίδιον. φάλος· βῶλος ἢ λόφος, ἢ ἡ ὑπερέχουσα πέτρα ὠὴ θαλάσσῃ. VILL.

4 Ἄφθιτον. *Il.* B. 46. &c.

5 Ἀφόωντα. L. Ἀφόωντα. V. *Il.* Z. 322. ibique *Schol.*

6 Ἀφωπλίζοντο. Il. Ψ. 26. Sic in *Heſ.* ἀφοπλίζεσθαι. ἀφαιρεῖσθαι. At *Schol.* melius, ἀφωπλίζοντο. ἀφηρῶντο τὰ ὅπλα. Ut in *Lexico Manuſcripto Sangermanenſi*: ἀπετίθεντο τὰ ὅπλα. VILL.

7 Ἄφριον. *Il.* Λ. 282.

ΑΦΡΑΔΕΕΣ. [1] ἀϐρονόητοι.

ΑΦΗΤΟΡΟΣ. Ἀπόλλωνος ἐπίθετον. καὶ ἔστιν οἷον ὁμοφορήτης, ὁμοίως πᾶσι προφητεύοντος, καὶ διακρίνοντος [2] τὸν πλούσιον καὶ τὸν πένητα· ἢ τοξότης, ἀπὸ τῆς τῶν βελῶν ἀφέσεως. οἱ δὲ γλωσσογράφοι ἀφητόρας [3] ἔδοξαν λέγεσθαι τὴν τροφέα τῆς θύρας.

ΑΧΛΥΣ. [4] ἡ τῶν ὀφθαλμῶν σκότωσις.

ΑΧΡΕΙΟΝ [5] ΙΔΩΝ. ἀγλυνές, [6] εἰς ὀδεμίαν χρείαν ἐμβλέψας, ἢ σκυθρωπάσας, καὶ οἷον διαστρέψας τὴν ὄψιν. καὶ ἐπὶ τῆς Πηνελόπης·

Ἀχρεῖον [7] δ' ἐγέλασεν. [8] ——

εἰς ὀδεμίαν ἀξίαν, ἐξ ὧν τινὰ οὐκ ἀπὸ γνώμης γελῶσαν.

ΑΧΑΙΪΔΑ ΓΑΪΑΝ. [9] τὴν Πελοποννησον.

ΑΧΑΡΙΣΤΑ. ἀχαρίτως·

ξεῖν',

1 Ἀφραδέες. Od. Λ. 475. VILL.

2. Διακρίνοντος. Lege, ὑ διακρίνοντος. Cum enim similiter omnibus & indiscriminatim oracula canat, non discernit divitem a paupere, non est προσωποληψίας, ut loquuntur Scriptores sacri. In eodem articulo, ὁμοφορήτης est vocabulum corruptum. Legendum ὁμοφήτορος, cum *Pseudodidymo* & *Etymologo Magno*. VILL.

3 Ἀφητόρας. Mallem ἀφήτορα. VILL.

4 Ἀχλύς. *Il.* Ε. 696. &c.

5 Ἀχρεῖον ἰδών. Il. Β. 92. VILL.

6 Ἀγλυνές Vitiose in Manuscripto ἀϝγλυνές. Unum *gamma* sustuli. VILL.

7 Ἀχρεῖον δ'. Od. Σ. 162. VILL.

8 Ἐγέλασεν. In Homero ἐγέλασσε ob metrum. Vide *Etymol.* ἀχρεῖον. VILL.

9 Ἀχαιΐδα γαῖαν. *Il.* Η. 124. &c.

Ξεῖν', ἐπεὶ [1] οὐκ ἀχάλκεα παρ' ἡμῖν [2] ταῦτ' ἀγορεύεις.

Ἄχθος. [3] βάρος. ἔχθεα.

Ἄχος. [4] λύπη ἀφωνίαν ἔχουσα.

Ἄχρις. ἕως, καί·

— Ὀστέον ς ἄχρις ἄεσξεν.

Ἀχυρμιαί' [6] οἱ τόποι εἰς οὓς τὰ ἄχυρα βάλλεται λικμώμενα.

Ἀχερωί[7]ς. δένδρον τι γένος·

— Καὶ ἐθρέγκωσεν [8] ἀχέρδῳ.

Ἀχέρων. [9] ποταμὸς ἐν Ἅιδου μεμυθευμένος.

Ἄχνας. [10] τὰ ἄχυρα. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐπιπολάζον [11] τῇ θαλάσσῃ, ἄχνη.

Ἀχρημοσύνη, πενία.

— Ἀχρη-

1 Ξεῖν', ἐπεί. Od. Θ. 236. VILL.

2 Παρ' ἡμῖν. In vulgatis Editionibus μεθ' ἡμῖν. Leve discrimen. VILL.

3 Ἄχθος. *Il.* Γ. 247. &c.

4 Ἄχος. *Il.* Α. 188. &c.

5 Ὀστέον. Il. Π. 324. VILL.

6 Ἀχυρμιαί. *Il.* Ε. 502.

7 Ἀχερωΐς. Hic negligentiâ lapsus Librarius duo ita confundit & permiscet ut omnis omnino sensus turbetur. Sic scribendum est cum *Hes.*, a quo aliquot verba mutuabor, ut hiatum expleam. Ἀχερωΐς. δένδρον γένος ἀκάρπου, λεύκη. *id est*, Ἀχερωΐς, species arboris sterilis, populus. Deinde ad lineam:

Ἄχερδος. Ἄκαιθα ποιά·

— Καὶ ἐθρέγκωσεν ἀχέρδῳ, *id est*, Ἄχερδος. Quaedam spina:

— *Et cinxit spinâ.*

VILL.

8 Καὶ ἐθρέγκωσεν. Od. Ξ. 10. VILL.

9 Ἀχέρων. Ἀχέροντα dixit Poëta *Od.* Κ. 513.

10 Ἄχνας. pro paleis usurpavit *Homerus Il.* Ε. 499, 501.

— Ἀχρημοσύνη [1] γὰρ ἀνώγει.

ΑΧΘΟΜΕΝΟΥΣ. [2] βαρυνομένους.

ΑΧΑΡΙΣΤΕΡΟΝ. [3] ἀχαριστότερον. ὁ δὲ Ἀπίων, λυπηρότερον.

ΑΧΑΙΟΙ. [4] πάντες οἱ ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντες.

ΑΨ. [5] πάλιν, ὅπερ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ὀπίσω.

ΑΨΟΡΟΝ. [6] παλινόρμητον εἰς τὰ ὀπίσω.

ΑΨΑΣΘΗΝ. [7] ἐπελάθοντο.

ΑΨΟΡΡΟΟΥ. ἀνάπαλιν ῥέοντος.

— Ἀψορρόου [8] Ὠκεανοῖο.

ΑΨΙΣΙ ΛΙΝΟΥ. [9] ἄμμασιν, ἀπὸ τῆς συναφῆς.

ΑΨΕ-

501. ἄχνη vero pro eo, quod ἐπιπολάζει τῇ θαλάσσῃ *Il.* Δ. 426. ubi vid. *Schol. Coll. Il.* o. 626. &c.

1 Ἀχρημοσύνη. Od. P. 502. VILL.

2 Ἀχθομένους. Vix alio pertinere poteſt gloſſa, quam ad *Od.* I. 225. ubi nunc editur τυρῶν αἰνυμένους; quod quamvis genuinum cenſere videatur *Euſtath. p.* 533. extr. *p.* 1213. *v.* 44. & *p.* 1626. *v.* 39., poſtremo tamen loco nonnullos legiſſe monet, ἀχθομένους, in quibus fuit etiam *Apollonius.*

3 Ἀχαριστερον. Od. Υ. 292. VILL.

4 Ἀχαιοί. *Heſ.* habet: κυρίως Ἀχαιοὶ, οἱ καλοικοῦντες μέρος τι τῆς Πελοποννήσου, τὴν καλουμένην Ἀχαΐαν Nuſquam apud *Homerum* reperitur commune nomen Ἕλλήνων pro totâ Graeciâ ſumptum. Graecorum quam Hellenum antiquius eſſe nomen docet his verbis *Ariſtot.* μετεωρολογ. L. I. c. 14. καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοὶ, νῦν δὲ, Ἕλληνες. VILL.

5 Ἄψ. Sexcenties in *Homero* recurrit.

6 Ἄψορον. Lege ἄψορρον. VILL. Conf. *Il.* Δ. 152. &c.

7 Ἀψάθην. Il. K. 377. VILL.

8 Ἀψορρόου. Il. Σ. 399. VILL.

9 Ἄψῖσι λίνου. Il. E. 487. VILL.

Ἄψεσθαι. [1] ἁφθήτεσθαι. Ἐν τῇ Ι τῆς Ὀδυσσείας·

Ἄψαθαι [2] χλωρός. —

Ἄωροι. [3] τῶν μὲν ἅπαξ εἰρημένων, ὠμοί· ἐπεὶ λέγομεν ὠμὰς καρπὰς τὰς πεπείρους, ἀμὸν δὲ, τὸν ἄγευστον. τινὲς δὲ, ἄωροι ἀφύλακτοι, ὃς οὐκ ἔστι φυλάξασθαι.

Ἄωρον. παρήρτημα.

Ἢ οἱ πὰρ [4] ξίφος μέγα κῶλεὸν αἰὲν ἄειρτο. [5]

Ἀώτοις θεσπεσιοίοιο. [6] ἐρίῳ οἰὸς ἀώτῳ, οἷον ἄνθος [7] περβάτου.

Ἀω-

1 Ἄψεσθαι. Sic in *Heſ.* qui eadem verba laudat: Ἄψεσθαι. ἀναφθήσεσθαι. At eſt in *Hom.* ἅψασθαι, ut habet *Phavorinus*: Ἄψασθαι. ἀναφθήσασθαι. Sed notandum eſt cum *Kuſtero* ἅψασθαι id per ſe ſolum ſignificare non poſſe, ſed cum verbo μίγνυσθαι conjunctum: quod apud *Homerum* praecedit. Sic enim ſe habet verſus:

Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς
ἐλάϊνος ἐν πυρὶ μίγνυ
Ἄψασθαι χλωρός περ ἐών. —

VILL.

2 Ἄψασθαι χλωρός. Od. I. 379. VILL.

3 Ἄωροι. Loquitur de Scyllae pedibus Od. M. 89.

Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι.

In *Lexico Manuſcripto Sangermanenſi* legitur, ἄωροι, ἀπρεπεῖς, ἀχαρεῖς; quem ſenſum omnibus aliis anteponerem. VILL.

4 Ἢ οἱ πὰρ Il. Γ. 272. ex quo loco reſtituas ξίφος. VILL.

5 Ἄωρτο. Editiones quidem vulgo occupavit, quod & Cl. *Villoiſ.* obſervaverat, ἄορτο, ſed formam ab *Apollonio* poſitam unice commendat & *Codicum* & *Grammaticorum* veterum conſenſus. V. *Barn.* & *Clarcke* ad *l. l.*

6 Ἀώτοις θεσπεσίοιο. Od. I. 434. VILL.

7 οἷον ἄνθος. Quid ſibi vult illa vox in nominativo poſt dativum? Aliquid certe omiſſum. Poſt ἐρίῳ οἰὸς ἀώτῳ, lege, ἄωτος γὰρ οἷον ἄνθος πρεβάτου; *id eſt*: lanae ovis flore: ἄωτον enim eſt velut flos pecudis. VILL. Duae gloſſae coaluerunt in unam. Legendum vi-

ἈΩΤΕΙΤΑΙ. [1] ἤτοι ἀπανθίζεσθαι τὸν ὕπνον. ἄωτον γὰρ, πᾶν τὸ ἄνθος. ἢ ὡσὰ τὸ ἐᾶσαι, [2] ὅ ἐστιν κοιμισαι [3]. καὶ ἀωτεῖς [4], κοιμᾷ. καί.

Μηκέτι νῦν [5] εὕδοντες ἀωτείτε γλυκὺν ὕπνον.

videtur. Ἀώτῳ ξεοπεσίοιο. ἱρίῳ. quo locus explicetur a cl. *Villoiſ.* laudatus, ubi etiam *Schol.* Ἀώτῳ, inquit, τῷ ἄνθει, λέγει δὲ τῷ ἱρίῳ. Quod autem comparandi vel explicandi cauſſa additur οἱὸς ἀώτῳ &c. alios ſpectat *Homeri* verſus, *Il.* N. 599. 717. *Od.* Α. 443. ad quorum poſteriorem *Schol.* οἱὸς γάρ ἀώτῳ, προβάτῳ ἄνθει, ὅ ἐστιν ἱρίῳ. In eandem igitur ſententiam ſcripſiſſe crediderim *Apollonium*: Οἱὸς ἀώτῳ, οἷον ἄνθει προβάτῳ.

1 Ἀωλεῖται. Vitioſe in *Manuſcripto* ἀωθεῖται per Θ. Mallem ἀωλεῖτε ut Od. K. 548. & mox ἀπανθίζεσθε, aut in Indicativo cum *Heſ.* ἀπανθίζεται τὸ ὕπνον. VILL.

2 Ἐᾶσαι. Mallem ἄεσαι, quod melius conveniret cum ἀωλεῖται; ut pote quod ab *alpha* incipiat. Legitur tamen apud *Heſ.* ἐᾶσαι, κοιμηθῆναι. Et ἔασαι, ἡυλίσθασαι; cum ex eodem *Heſ.* αὐλίζεται ſignificet, κοιμᾶται, κοιτάζεται. VILL.

3 Κοιμίσαι. Ell proprie *ſopire* Ergo mallem κοιμηθῆναι, *id eſt*, ſopiri, dormire. VILL.

4 Ἀωτεῖς. Il K. 159. VILL.

5 Μηκέτι νῦν. Od. K. 548. VILL.

B.

ΒΑ΄ΛΛΕΝ. [1] ἔβαλλεν.

ΒΑ΄ΖΕΙΝ. [2] λέγειν.

ΒΑΜΒΑΙ΄ΝΩΝ. ἀλὰ τρόμον [3] ὃν ἠρεμῦσαν τὴν βάσιν ποιούμενοι. ὁ δὲ Ἀπίων, βῆμα φησὶ [4] βῆμα βαίνων καὶ πορευόμενος· ἀπὸ [5] ἧς γινομένης ψόφος φησὶ τὸ σῖμα. τῶν δ' ἄπαξ εἰρημένων.

ΒΑ΄ΡΔΙΣΤΑΙ. [6] βραδύταται.

ΒΑ΄ΣΚΕ. πορεύου. [7]

ΒΑ-

1 Βάλλειν. *Il.* Σ. 474. &c.

2 Βάζειν. *Il.* Ξ. 92. &c.

3 Διὰ τρόμον. Male *Montfaucon.* edidit ἀλὰ τρόμου. In *Manuſcripto* habetur ἀλάτρομον. Sed cum haec vox in nullis ocurrat Lexicis & poſt ſe poſtulet τὸ ᾗ, ſequente alio adjectivo; eaquè conjunctio abſit: malui legere ἀλᾷ τρόμον, *id eſt*. ob timorem. VILL.

4 Βῆμα πρὸ. Legendum πρὸς, ut optime quidem, contra tamen fidem Mſ. edidit *Montfauconius*; aut βῆμα πρὸ βήματος. Βαμβαίνων extat Il. K. 375. ubi legitur:

— Ἅ δ' ἅρ' ἴση τάρβησέν τε

Βαμβαίνων· ἄραβος δὲ ἀλᾷ σῖμα γίνεται ὀδόντων. VILL.

5 Ἀπὸ τῆς γιν. ψόφου. Pertinent haec ad aliam omnino interpretationem; συγχεῖσθαι, vel ἠχεῖν τὰς ὀδόντας. quam probabile eſt ex *Apollonio* excidiſſe. *Euſtath.* p. 812. v. 42. τὸ δὲ βαμβαίνειν, inquit, ἔστι συγχεῖσθαι τὰς ὀδόντας, ἀπὸ τῆς ἧς σῖμα ψόφου &c. *Etymol.* autem p. 187. v. 27. Βαμβαίνει inter alia interpretatur, ὑπὸ τρόμου ἠχεῖ τὰς ὀδόντας.

6 Βάρδιστα & βραδύταται. L. Βάρδιστοι. βραδύστατοι. Conf. *Il.* Ψ. 310. & 530.

7 Πορεύου. Male apud *Montfaucon.* πορεύου: fortaſſe operarum vitio. VILL. Conf. *Il.* B. 8. &c.

ΒΑΘΥΠΕΠΛΩΝ. [1] ὁ Ἀπίων, καλῶν· τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ βαθυζώνων, καὶ βαθυκόλπων. Φαίνεται γὰρ ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιθέτων, ἅμα μὲν τὰ μεγέθη [2] τῶν σωμάτων, ἅμα δὲ τὸ σεμνὸν τῆς ἱστορίας. Φαίνονται γὰρ μέχρι τῶν σφυρῶν καλυπτόμεναι, ὅθεν καὶ ἑλκεσιπέπλοι λέγονται καὶ βαθύζωνοι.

ΒΑΛΑΝΟΝ. [3] τὴν τῆς δρυὸς καρπόν.

ΒΑΘΥΜΑΛΛΩΝ. [4] βαθεῖς μαλλοὺς ἐχόντων.

ΒΕΒΑΜΕΝ. βεβηκέναι·

— Ἀμφ' [5] αὐτῷ βεβάμεν. —

ΒΕΒΡΟΤΩΜΕΝΑ. [6] ἡμαγμένα. βρότος γάρ, ὁ φόνος.

ΒΕΛΕΜΝΑ. [7] βέλη.

ΒΕΒΑΚΤΑΙ. [8] εἴρηται.

ΒΕ-

1 Βαθυπέπλων. Formam in *Homeri* libris, quos quidem habemus reliquos, non reperiundam, olim tamen alicubi in Poëta lectam esse, ubi nunc forte a librariis substitutum habemus Βαθυζώνων vel Βαθυκόλπων, non ex *Apollonio* tantum suspicari licet, sed etiam ex *Etymol.* p. 185. v. 41. Βαθυκόλπων, πέπλος τὸ ἱματιον καλύπτων, ubi caput glossae excidisse videtur, βαθυπέπλων.

2 Μεγέθη. Sic in *Sangermanensi Lexico Manuscripto:* Βαθυπέπλων. μεγάλων ὡς ἂν ἀκολουθῶν. VILL.

3 Βάλανον. *Od.* N. 409. &c.

4 Βαθυμάλλων. Pindaro haec forma & aliis usitata est, non item *Homero*, nisi quis forte sedem huic nomini quaerere velit. *Od.* I. 425.

Ἄρσενες οἷς ἦσαν εὐτειχέες, δασυμάλλοι.

5 Ἀμφ'. Il. P. 359. & 510. Contra fidem vero *Manuscripti* & *Homeri*, ac usum linguae edidit *Montfaucon.* ἀμφ' αὐτῷ, pro ἀμφ' αὐτῷ VILL.

6 Βεβροτωμένα. *Od.* Λ. 41.

7 Βέλεμνα. Ad marginem *Manuscripti Codicis* legitur recentiori manu additum: Βέλεμνον. Ἀσφαλές, ἰσχυρόν. VILL. Βέλεμνα dixit Poëta *Il.* O. 484. Βέλειον non est *Homericum.*

8 Βέβακται. *Od.* Θ. 408.

ΒΕΒΡΙΘΑΣΙ. βεβαρημμέναι [1] εἰσίν.

ΒΕΡΕΘΡΟΝ. Ἀττίων, ὁ πηλώδης τόπος· ἀπὸ τοῦ εἰωνεὶ βέραθρον [2] εἶναι, καὶ βάθος ποιεῖν τῷ ἄρθρῳ τοῦ ποδὸς, ἢ τὴν γῆν θραύειν. λέγεται δὲ βέρεθρον, καὶ τὸ βάθος.

ΒΕΝΘΕΑ. [3] βάθη.

ΒΕΛΟΣ. πᾶν τὸ βαλλόμενον, κἂν λίθος εἴη·

Ὡς καὶ νῦν [4] πόντοιο δὲ βάλων βέλος, ἤγαγε νῆα.

ΒΕΒΟΛΗΜΕΝΟΣ. [5] ὥσπερ ἐκ βολῆς τὴν ψυχὴν βεβλημένος.

ΒΕΒΛΗΑΤΟ. βεβλημμένοι εἰσίν·

— χθα-

1 Βεβαρημέναι. Obſervavit etiam *Alberti* male ex *Apollonii Lexico Manuſcripto* in *Bibl. Coiſl.* a *Montfauconio* editum eſſe, βεβαρημένοι pro βεβαρημέναι. Nam reſpicicit Od. o. 333. & refertur haec vox ad τραπέζας:

— Εὖξεσθαι δὲ τράπεζαν
Σίτου καὶ κρεάων ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν.

Quod explicat quoque *Heſ.* per βεβαρημμέναι εἰσίν. οἱ δὲ, πεπληρωμμέναι. VILL.

2 Βεραθρον. Lege βάραθρον. Ut habet *Heſ.* Βέρεθρον. βάθος. βάραθρον. Il. Θ. 14 βάθεσσι βέρεθρον. & Od. M. 49. δεινοῖο βερέθρου. Invenitur apud *Heſ.* & βέτεθρον, pro quo & βέθρον habent *Crates* & *Euphorion* in *Etymologo Magno*. Legitur in eodem *Lexicographo*: Δέρεθρον. λίμνη ἀποχώρησιν ἔχουσα. & Ζέρεθρα. βάραθρα, κοῖλοι τόποι. Conſulendi *Harpocratio*, & ὁ πάνυ Clar. *Rubnkenius ad Timaeum*, ac *Oudendorp. ad Tibomam M.* & doctiſſimae praeſtantiſſimi *Valckenaer. animadverſ. ad Ammon. p.* 43. VILL.

3 Βένθεα. *Od.* A. 53.

4 Ὡς καὶ νῦν. Od. I. 495. Corruptus verſus ſic ex *Homero* reſtituendus:

Ὅς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος, ἤγαγε νῆα. VILL.

5 Βεβολημένος. *Il.* I. 9. &c.

— Χθαμαλαὶ [1] Βεβλημέναι εὐναί.

ΒΕΒΡΥΚΩΣ. [2] τῶν ὀνομαλοπεπωιημένων.

ΒΕΒΩΣΑ. [3] πεπιβεβηκυῖα.

ΒΗ. [4] ἐπορεύθη.

ΒΗΛΟΣ. [5] ὁ τῆς θύρας βαθμός.

— Ἀπὸ βηλοῦ [6] θεσπεσίοιο.

ΒΗΤΑΡΜΟΝΕΣ. [7] ἐρχηταὶ, ἀπὸ τοῦ βαίνειν ἡρμοσμένως.

ΒΗΣΣΑΙ. οἱ βάσιμοι τόποι τῶν ἐρῶν. [8]

ΒΙΟΣ. [9] τόξον.

ΒΗΣΣΑ. [10] ὄνομα πόλεως τῆς Λοκρίδος.

ΒΙΟΣΣΑΟ. [11] βιῶσαι ἐποίησας.

ΒΙΟ-

1 Χθαμαλαί. Od. Λ. 193. unde pro βεβλημέναι lege βεβλήαται. VILL.

2 Βεβρυκώς. Lege βεβρυχώς. Omissa glossa ex *Schol.* restituenda. Βρυχόμενος, πάμενος, συντρίβων τὰς ὀδόντας. Extat haec vox Il. N. 397. & Π. 486. VILL.

3 Βεβῶσα. Od. Υ. 14. VILL.

4 Βῆ. *Il.* Α. 34. &c.

5 Βηλός. Supra hanc glossam, haec ad eam pertinentia & recenti manu addita in *Mss.* leguntur: βαθμὸς, φλιὰ, βατὸς, ἤγουν βάσιμος τόπος, τὸ πρόθυρον. Et quidem sic *Etymologus Magnus* habet: βηλός.... οἱ δὲ, τῆς Δρύοπας, τὴν Ὄλυμπον. ἄμεινον δὲ τὸν βατῆρα λέγειν. κοινῶς δὲ σημαίνει ὁ βηλὸς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, ὃν καλοῦσι φλιάν. VILL.

6 Ἀπὸ βηλοῦ. Il. Α. 591. VILL.

7 Βητάρμονες. Od. Θ. 250. VILL.

8 Ὀρῶν. *Hesychius* habet, ὀρέων. VILL. Βήσας sexcenties dixit Poëta.

9 Βιός. *Il.* Α 49. &c.

10 Βῆσσα. *Il.* Β. 532.

11 Βιόσαο. Glossam ab *Hesychio* quoque notatam, recte cum altera ejusdem Lexicographi, eaque corrupta, Ἐβίωσις, pro Ἐβιώσαο, comparavit, Cl. *Villoiſ.* atque ad antiquam διττογραφίαν retulit Od.

ΒΙΟΏΝΤΑΙ. [1] ἐνεργητικῷ τύπῳ ἀκολούθως ἐσχημάτισται τῷ σημαινομένῳ ἀφ' οὗ ὑφ' ἡμῶν λεγομένου βιάζεσθαι.

ΒΙΌΤΟΣ. [2] ἡ ζωὴ, καὶ τὰ περὶ τὴν ζωήν.

ΒΙΟΤΡΟΠΊΑΣ. [3] τοῦ βίου τροπάς.

ΒΛΗΤΡΟΙΣΙ. τοῖς κατ' ἀρμονίαν γόμφοις. ὁ δὲ Ἀπίων· [4]

Κολλητὸν [5] βλήτροισι, δύω καὶ εἰκοσίπηχυ.

ΒΛΟΣΣΥΡΗΐΣΙ. [6] καλαπληξικοῖς. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, καὶ ἡ βλοσυρῶπις. [7]

ΒΛΑΊΒΕΤΑΙ. βλάπτεται·

—— Βλάβεται [8] δέ τε γούνατ' ἰόντι.

ΒΛΩΣ-

Od. Θ. 468. ubi pro eo, quod nunc edi ſolet σὺ γὰρ μὲ βιόσαο, ab aliis olim lectum eſſe videtur σὺ γάρ με βιόσαο.

1 Βιόωνται. Od. Λ. 502. VILL.

2 Βίοτος. *Il.* Ε. 544. &c.

3 Βιοτροπίας. Nusquam, aut fallor, haec vox hodie in *Homero* occurrit. VILL.

4 Ὁ δὲ Ἀπίων. Hujus opinio hic deſideratur ab autore promiſſa, ſed ab exſcriptore praetermiſſa. An ἐπιώροις, ut habet *Schol.* aut συμβάλμασι, ſeu potius συμβλήμασι, cum *Suida* legendum eſt? *Heſ.* interpretatur ἁμάξης τροχὸς, σφηνὰς, ἐμβλήματα. Aut γόμφους καὶ συμβόλας ἀξόνων, ſecundum alios. *Etymologus Magnus*: Βλήτροισι . . . σημαίνει δὲ τοὺς κατ' ἀρμονίας γόμφους, τοὺς πιώρους. Nullo ſenſu πιώρους. Lege ἐπιώρους, quod, teſte *Apollonio*, eſt ξύλινος ἥλος, & ὁ ἐπιφυλάσσων καὶ συνέχων τὸ συναρμοζόμενα ξύλα. VILL.

5 Κολλητόν. Il. ο. 673. VILL.

6 Βλοσυρῆσι. Lege βλοσυρῇσι. Ex Il. ο. 608. VILL.

7 Βλοσυρῶπις. *Il* Λ. 36.

8 Βλάβεται δέ. Il. Τ. 166. Hic male in Mſſ. βλάπτεται. VILL.

ΒΛΩΣΚΕΙ. [1] μολίσκειν. πορεύεσθαι.

ΒΛΕΜΕΑΙΝΩΝ. [2] ἐπιρρωννύμενοι. ἢ βλέννας μὲν ἔνιοι καλοῦσιν χυμούς τινας· ἀβλεννεῖς δὲ, ἀχύμους.

ΒΛΩΘΡΗΝ. μολοθρὴν, [3] τὴν εἰς τὸ ἄνω μολίσκειν θορύζουσαν, οἷον πηδῶσαν.

ΒΛΩΜΟΣ. ψωμὸς οὕτως. [4]

ΒΟΩΝ. τὴν μὲν μετοχλεύ·

Αὐτὰρ [5] ὁ μακρὰ βοῶν. —

ἐστὶ δὲ ἡ ζώα·

— βοῶν [6] αὐλιζομένων.

ἐστὶ δὲ τὰ ἀστίδων·

— βοῶν τ' [7] εὐποιητάων.

καί·

— βόας [8] αὔας.

ΒΟΤ-

1 Βλώσκειν. Lege βλώσκειν, ob infinitivos ſequentes. VILL. Pertinet Gloſſa ad *Od.* Φ 239. 358. θύραζε προβλώσκειν. Conf. & *Od.* Π. 466. Τ. 25.

2 Βλεμεαίνων. *Il.* Θ. 337. &c.

3 Μολοθρὴν. Aliquid hîc omiſſum. Lege μολοθρὴν, τὴν μεγάλην, ἀπὸ δὲ εἰς τὸ ἄνω μολίσκειν. Ut habet *Schol.* in Od. Ω. 233.

Στὰς ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ἄγχιν καλὰ δάκρυα εἶβε.

τὴν μεγάλην ἀπὸ δὲ ἄνω μολίσκειν, &c. Pro θορύζουσαν autem mallem θορεῖσαν. *Hſ.* habet, ἢ προβαίνουσα καὶ ἄνω θρώσκουσα. VILL.

4 Οὕτως. Poſt οὕτως, adde λέγεται, vel λεγόμενον. VILL. Gloſſa autem non *Homerum*, ſed *Heſiodum* proxime ſpectat *Oper. & Dier.* 442.

Ἄρτον δειπνήσας, τετράτυφον, ὀκτάβλωμον.

Conf. *Euſtath.* p 1635. v. 26., &, qui ipſum hunc habent verſiculum, *Etymol.* p. 201. v. 17. & *Suid. h. v.*

5 Αὐτάρ. Il. B. 224. VILL.

6 Βοῶν Od. M. 265. VILL.

7 βοῶν τ'. Il. Π. 636. VILL.

8 Βόας. Il. M. 137. VILL.

ΒΟΥΛΥΤΟ'Σ. ἡ δειλινὴ, ἡ ὀψία· [1] ὅτε οἱ βόες λύονται τὰ ἔργων.

ΒΟΤΟΊΣΙ. βοσκήμασιν·

—— Οἵ τ' ἀρδμὸς [2] ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν.

ΒΟΥΘΥ'ΕΣΚΕ. [3] ἐβυθύτῳ.

ΒΟΥΠΑΗΓΙ. [4] πελέκῳ. Οἱ δὲ, τῇ μάχαιρᾳ.

ΒΟΩΠΙΣ. μεγαλόφθαλμος· ἢ μεγάλως [5] ἐφορῶσα, ἐπεὶ καὶ τὴν Δία εὐρύοπα λέγῃ.

ΒΟΥΓΑΙΕ. δὶς κέχρηται τῇ λέξει ὁ Ποιητής· ἐν Ἰλιάδι, [6] ἄπαξ ἐπ' Αἴαντος, ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ, [7] ἐπὶ τῆς Ἴρου. βυγάϊον δὲ λέγουσι τὸν ἐργάτην βοῦν· ἀπὸ δὲ τῆς τὴν γῆν ἐργάζεσθαι, βυγάϊον. ὡς ἂν βοώδη

1 Δειλινὴ, ἡ ὀψία. Non bene dicitur abſolute δειλινή. Legerem ergo ἡ δείλη, ἡ ὀψία. Vel potius cum *Suida*, ἡ δειλινὴ ὀψία. Immo & habet *Heſ.* ἡ δείλη ὀψία. ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. Vide *Pierſon. ad Moer.* v. δείλης &c. ut & *Timaeum*, *Pollucem*, lib. 1, 68. *Schol.* ac *Thomam M.* qui habent pariter δείλης ὀψίας; & ad eos Clar. *Ruhnken.* & *Oudendorp.* atque *Etymol.* qui ſcripſit, Βελυτόν. ἡ δειλινὴ ὀψία. VILL. Βελυτὸν dixit *Poëta Il.* Π. 779. Od. ι. 58.

2 Ὅθι τ' ἀρδμός. Il. Σ. 521. VILL.

3 Βυθύτσκε. Non extat haec vox in *Homero*, nec unquam fuit; reperitur in *Pluto Ariſtophanis* verſu 820. βυθυτῇ. Sed credo hîc ſolam ſupereſſe gloſſam, omiſſum vero verbum explicatum; quod puto fuiſſe, βοῦν ἱέρευσιν, Il. Η. 314. pro quo legit *Heſ.* uti a voce, βοιέρευσιν. βοῦν ἴθυσιν. VILL. Rarior mihi & inſolentior forma videtur βυθύτσκε, quam ut a Grammatico, gloſſae interpretandae cauſſa, profecta videatur.

4 Βυπλῆγι. Il. Ζ. 135. VILL.

5 Μεγάλως. Egregius ſane ſenſus qui optime Deorum reginae conveniat. Nam apud *Hom.* βοῶπις eſt Junonis epithetum. VILL.

6 Il. Ν. 824. VILL.

7 Od. Σ, 78. VILL.

δη καὶ ἀναίδηλον ἐνειδίζεσθαι τὸν Αἴαντα μὲν ὑπὸ Ἕκτορος, τὸν δ' Ἶριν ἰφ' ἑνὸς τῶν μνηστήρων. βέλτιον δὲ ἀποδιδόναι τὸν ἐφ' ἑαυτὸν [1] μεγάλως γαυριῶντα. τὸ μὲν γὰρ βᾶ, ἤτοι [2] ἐπὶ τοῦ μεγάλα· ὡς ἐπὶ τοῦ βάπαιδος, καὶ βασύκα. [3]

ΒΟΟΣ ΚΕΡΑΣ. [4] ἤτοι περικείμενον τῇ ὁρμιᾷ κέρας ὑπὸ [5] τὸ ἄγκιστρον, ἵνα μὴ ἀποτρώγῃ [6] ὁ ἰχθύς. ἔνιοι δέ, τὴν τρίχα, κέρας. [7]

ΒΟΗΘΟΌΝ. [8] ἐν μάχῃ θοόν· ἀγαθὸν βοηθεῖν.

ΒΟΗΝ. τὴν μάχην·

—— Βοὴν [9] ἀγαθὸς Μενέλαος.

ΒΟ-

1 Ἑαυτόν. Lege ἑαυτῷ, ut habet *Schol.* VILL.

2 Ἤτοι. Legere forte praestiterit κἠῖτα.

3 Βασύκα. Apud *Hes.* βάσυκα. τὰ μεγάλα σῦκα. VILL.

4 Βοὸς κέρας. Il. Ω. 81. VILL.

5 Ὑπό. In *Hes.* κἠ legitur. VILL. Conf. etiam *Etymol.* p. 505. vs. 16.

6 Ἀποτρώγῃ. Post hanc vocem adde cum *Schol.* τὴν ὁρμιάν. VILL.

7 Τρίχα, κέρας. Revera apud *Hes.* τρίχα, κέρας. *Plutarch.* de *Solert. Animal.* post *Aristotelem* contendit, κέρας significare cornu quod hamo praefigebatur. Et *Anna Dacerie* inde quoque factum opinatur, ut κέρας vocaverint pilum bovinum; quod post cornu deinde adhibitus fuerit pilus. VILL.

8 Βοηθόον. Il. P. 481. extat βοηθόου ἄρμα. Quod recte *Schol.* interpretatur, ἐν πολέμῳ ταχύ; ut *Hes.* dixit κατὰ τὴν μάχην ταχύν. βοὴ enim est μάχη. In Iliade quoque N. 477. invenitur βοὴ θοόν: sed variare in utroque loco lectionem monet *Barnesius*; & alios, divisim, βοὴ θοόν, alios unâ voce βοηθόον sequi. Haeret in incerto Clarissimus *Alberti*. Sed in *Pindari Nemeorum* 7ª, *Antistroph.* B. unâ voce, idque sine ullâ controversiâ legitur, βοαθόων pro βοηθόων. Τιμὰ δὲ γίνεται, inquit, ὧν θεὸς ἀβρὸν αὔξῃ λόγον τιθιακότων βοαθόων, *id est*, *strenuorum bellatorum*; ut Il. P. 571, & O. 585. θοὸς πρὸς λιμιστής. VILL.

9 Βοήν. Il. B. 408. VILL.

ΒΟ΄ΣΙΣ. βρῶσις·

— Βόσιν [1] ἰχθύσιν. —

ΒΟ΄ΜΒΗΣΕ. ποιῶς ἐψόφησεν.

Βόμβησεν [2] δὲ λίθος. —

ΒΟΤΡΥΔΟ΄Ν. [3] ἑτέρα τ᾽ ἑτέρας ἰχομβή· ὡς οἱ βότρυς τὰς ῥάγας ἔχουσι.

ΒΟ΄ΑΣ ΑΓ΄ΑΣ. [4] τὰς ἀστίδας λέγει τροπικῶς· ἀπὸ ἧς ὅλα τὸ μέρος.

ΒΟΑΓΡΙΑ. [5] αἱ ἀστίδες, ὁ δὲ Ἀτίων· τὰ ἐκ βοῆς ἀγρευμένα, τουτέστι, τ᾽ μάχης [6] τὰ λάφυρα.

ΒΟΥΛΑΕΥΣΑΝΤΕ. [7] βαλευσάμενοι. βαλὼν συνθέντες.

ΒΟΥΛΗΦΟ΄ΡΟΙ. ποτὲ μὲν βασιλεῖς·

Οὐ

1 Βόσιν. Il. Τ. 268. VILL.

2 Βόμβησεν. Od. Θ. 190. VILL.

3 Βοτρυδόν. Lege βολυδόν. Il. B. 89. de apibus:

Βολυδὸν δὲ πέτονται. —

quod de iisdem apibus sic expressit *Virgil. Georg.* IV. 558:

— *Lentis uvam demittere ramis.* VILL.

4 Βόας αὔας. Il. M. 137. VILL.

5 Βοάγεσι. Il. M. 22. VILL.

6 Τῆς μάχης. Si sic interpungas, ut est in *Codice Manuscripto*, τὰ ἐκ τ᾽ βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι, τ᾽ μάχης τὰ λάφυρα, sensus erit: *quae ex praelio capta sunt; id est, belli spolia.* Sed malo legere: τὰ ἐκ τ᾽ βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι τ᾽ μάχης, τὰ λάφυρα. scilicet, quae capta sunt ex βοῆς, *id est*, pugnâ; spolia. Ut habet *Schol.* Il. M. 22. τὰ τ᾽ μαχῶν ἀγρεύματα. VILL.

7 Βαλεύσαντες. *Alberti*, qui haec verba laudat, legit βολεύσαντες, quod recte quidem in βαλεύσαντες mutat; sed est in Manuscripto βαλεύσαντες. Extat haec vox Il. Λ. 531. δυϊκῶς, ut addit *Hes.* VILL.

Οὐ χρὴ [1] παννύχιον εὕδειν βυληφόρον ἄνδρα.

ποτὲ δὲ ἐπιθετικῶς· αἱ ἐκκλησίαι [2] ἐν αἷς αἱ βουλαὶ ἀναφέρονται.

ΒΡΟΤΟΣ. [3] ἄνθρωπος ὑποπεπληωκὼς τῷ βρότῳ, τυτέστιν τῷ φόνῳ.

ΒΡΟΤΟΕΝΤΑ. [4] πεφονευμένα.

ΒΡΙΘΟΝ. [5] ἐπλήθυεν.

ΒΡΙΘΥ. [6] βαρύ, ἀπὸ τύτου καί·

Καρπῷ [7] βεβυθομένῃ νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν.

ΒΡΟΤΟΛΟΙΓΟΣ. [8] ὁ Ἄρης, ὁ παρὰ τὸ φονεύειν τὸν ὄλεθρον ἐπιφέρων· βρότος γὰρ, ὁ φόνος, ἢ ὁ τοὺς βροτοὺς ὀλοθρεύων.

ΒΡΙΖΟΝΤΑ. [9] νυσάζοντα.

ΒΡΑΣΣΩΝ. [10] οἱ μὲν, ἐλάσσων· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ βρασμοῦ, ἄτακτος καὶ μὴ σαθρός.

ΒΡΙΗΠΥΟΣ. [11] μεγαλόφωνος.

ΒΡΥΕΙ.

1 Οὐ χρή. Il. B. 24. VILL.

2 Αἱ ἐκκλησίαι. *Od.* I. 112.

Τοῖσιν δ' ἔπ' ἀγορὴ βυληφόρε, ἔνθα θέμιστες.

Ubi *Schol.*, βυληφόρε. εἰς ἃς αἱ βυλαὶ ἀναφέρονται. Eundem versum corruperunt librarii in *Etymol. Magn.*, qui ab *Apollonio* mutuatus est, quae docet *p.* 280. *v.* 43.

3 Βροτός. *Il.* B. 248. &c.

4 Βροτόεντα. *Il.* Z. 480. &c.

5 Βρίθον. *Od.* I. 219.

6 Βαρύ. *Il.* E. 746.

7 Καρπῷ. Il. Θ. 307. VILL.

8 Βροτολοιγός. Il. E. 518. &c.

9 Βρίζοντα. Il. Δ. 223. VILL.

10 Βράσσον. Lege βράσσων, ut habetur Il. K. 226. ob ἐλάσσων sequens. Nec extat βράσσον in *Homero:* at est apud *Hes.* pro βραδύτερον, ἀσθενέστερον. VILL.

11 Βριήπυος. Il. N. 521. Epithetum Martis apud *Homerum.* Addit *Hesychius* μέγας. δεινός. VILL.

ΒΡΎΕΙ. [1] *Βρύειν τὰς καρπὰς ποιῶν τὰς νεωτὶ ἀναφυομένας.*

ΒΡΕΧΜΌΝ. *τὸ βρέχμα.* [2]

—— *Ἐπὶ βρεχμόν* [3] *τε καὶ ὤμους.*

ΒΡΊΣΑΝΤΕΣ. [4] *Βαρύνοντες.*

ΒΡΆΧΕ. [5] *ἰδίωμα φωνῆς.*

ΒΥΚΤΆΩΝ. [6] *Φυσητῶν.*

ΒΥΣΣΟΔΌΜΕΥΟΝ. [7] *Ἐν βυθῷ τὴν διανοίας κρυπτῶς συνετίθεσαν. Βυσσοδομεύειν δὲ λέγουσι καὶ τὸν αὐτὴν ἔννοιαν, καὶ συντίθεται ἐπιβολήν,* [8] *ἢ καθ' ὃ ἄν τις ἐν βυθῷ τὴν θαλάσσης οἰκοδομήσειέν τι, τοῦτέστιν κρυπτῶς συντιθέμενον καὶ ὐ φανερῶς.*

ΒΥΣ-

1 Βρύῃ Il. p. 56 De plantâ: — Καί τε βρύῃ ἄνθεϊ λευκῷ. ubi fusius *Hes.* ῥίῃ, πηγάζῃ, κηδᾷ, ἄνθεϊ, ἀνίησιν, αὔξεται. VILL. Pro ποιῶν an legendum est ποιεῖ, scil. ὁ ποιητής.

2 Βρέχμα Habet *Hes.* βρέγμα. τὸ μέσον τῆ κεφαλῆς, & βρεχμὸν. τὸ κρανίον. Idem quoquo affert in βρεγμὸν. quod aeque dicitur ac τὸ βρεχμόν. Itaque legitur in quodam Lexico *Manuscripto Sangermanensi*: Βρέγμα καὶ βρεγμόν. τὸ ὑπὲρ μετώπιον μέρος. Vide *Pollux.* 2. 39. VILL.

3 Ἐπὶ βρεχμόν. Il. E. 586. VILL.

4 Βρίσαντες. Infra legitur recentiori manu additum: βρίθοντας. βρύοντας ἄνω πλυνθύνοντας. (Lego ἀναπληθύνοντας) ἀναφύοντας. Respicit *Il.* Σ. 561.

Ἐν δ' ἐτίθει σαφυλῆσι μέγα βρίθοντας ἀλωήν.

VILL. Βρίσαντες autem legitur *Il.* P. 233.

5 Βραχὺ. *Il.* M. 396. &c.

6 Βυκλάων. Od. K. 20. *Etymologus Magnus*: ἠχητικὸς, ὁ μεγάλα ἠχῶν. Ὅμηρος, βυκτάων ἀϋτμων. καὶ Λυκόφρων·

Βύκλας ἐν ἀσκῷ συγκαλακλείσας βοός.

VILL.

7 Βυσσοδόμευον. Od. Δ. 676. VILL

8 Ἐπιβολήν. In *Manuscripto* legitur seperatim ἐπὶ βολὴν, quemadmodum & edidit *Alberti*; sed mutandum est in ἐπιβολὴν unâ voce Pro συντίθεται mallem συντιθοῦσαι. VILL.

ΒΥΣΣΟΣ. [1] βυθός.

ΒΩΜΟΣ. ποτὲ μὲν συνήθως ἡμῖν.

Τὴν μὲν ἔπειτ' [2] ἐπὶ βωμὸν [3] ἄγων. —

ποτὲ δὲ τὰς βάσεις, οἷον κρηπῖδας πλατείας, ἢ βασμούς. [4]

Ἅρματα δ' [5] ἀμβωμοῖσι τίθη, καὶ λῖτα πετάσας.

ΒΩΤΟΡΑΣ. νομεῖς.

— Βώτορας [6] ἄνδρας.

ΒΩΣΤΡΕΙΝ. [7] φωνεῖν. ἐπικαλεῖσθαι. [8]

ΒΩΝ. τὴν ἀστίδα.

οἷδ

1 Βυσσός. Conf. *Il.* Ω. 80.

2 Τὴν μὲν ἔπειτ'. Il. A. 440. VILL.

3 Βωμόν. In Manuſcripto legitur ἐπὶ βωμῷ. VILL.

4 Βασμούς. Proprie *gradus*. Haud ſcio an non βασιμοὺς, *firma*, *ſtabilia*, melius legeretur. VILL.

5 Ἅρματα δ'. Il. Θ. 441. VILL. *Chryſippus* quidem hoc ipſo *Homeri* loco ἀμβώμοισι legebat una voce: *Ariſtarchus* vero diviſim, ἀμ' βωμοῖσι, teſte *Etymol.* p. 81. v. 15. Itaque, cum & circumflexum accentum habeat *Apollonius*, & *Ariſtarchum* ut plurimum ſectetur, diviſis ipſum vocibus ſcripſiſſe ſuſpicor ἀμ' βωμοῖσι, quod & probaſſe videtur *Euſtath.* p. 722. v. 31. Deinde vero, quod cum omnibus libris & Grammaticis hic habet *Apollon.* πετάσας, metri cauſſa refinxit *Barneſ.* in πιτάσας.

6 Βώτορας. Il. M. 302. VILL.

7 Βωστρεῖν. Proprie eſt vox Dorica. Nam ſic *Theocritus* Εἰδ. Β. verſu 64:

Αἱ λᾶς, τὶ δευτόμοι βωστρεῖτε τόμες.

VILL.

8 Ἐπικαλεῖσθαι. Hoc ſenſu legitur Od. M. 124. VILL.

Οἷδ' ἐπὶ δεξιὰ, [1] οἷδ' ἐπ' ἀριστερὰ νεμέσθαι βῶν.

ΒΩΤΕΙΑΝΕΙΡΗ. [2] ἄνδρας βοσκάσῃ, τρεφούσῃ.

1 Οἷδ' ἐπὶ δεξιά. Il. H. 238. Finis verſus in Mſ. deeſt. VILL. Egregie autem vulgatum οἷδ', ... οἷδ' confirmat *Apollon.*, pro quo *Euſtath. p.* 678. *v.* 51. *Mſſ. Codd. Barneſ.* & *Cod. Vratisl.* habent ἂδ'; multo, uti *Clarkius* & *Erneſtus* recte pronunciarunt, languidius.

2 Βωτιανείρη. Sic in *Manuſcripto*, non vero βοτιανείρη, quemadmodum credidit *Alberti.* Sed legendum eſt βωτιανείρη. VILL. Conf. *Il.* A. 155.

Γ.

ΓΑΥΛΟΙ'. [1] τὰ ποιμενικὰ ἀγγεῖα ἔ γάλακτος.

ΓΑ'ΝΥΤΑΙ. [2] χαίρει.

ΓΑΙ'ΩΝ. [3] γαυρῶν.

ΓΑΜΕ'ΣΣΕΤΑΙ. [4] εἰς γάμου ἄξει.

ΓΑ'ΛΩΣ. ἀνδρὸς ἀδελφή·

Εἰδομενῆς [5] γαλόω. —

ΓΑ'ΡΓΑΡΟΝ. [6] τόπον τῆς Ἴδης.

ΓΑΙΗΪ'ΟΝ. γῆς υἱόν·

— Τιτυὸν [7] γαιήϊον υἱόν.

ΓΑΜΦΗΛΗΣΙ. ταῖς σιαγόσι, οἱονεὶ καμφῆλαι, ἀπὸ τοῦ κ τὸ χεῖλος ἐπεκάμφαι. [8]

ΓΑΙΗ'-

1 Γαυλοί. *Od.* ι. 223.

2 Γάνυται. In *Manuscripto* legitur γένυται. Sed reperitur apud *Hes.* γανύσιται & γάνυται per unum *nu*; quemadmodum & in *Homero* Il. ν. 493. & υ. 405. sic enim metri ratio exigit. VILL.

3 Γαίων. *Il.* α. 405. &c.

4 Γαμέσσιται. In *Hes.* legitur γαμήσιται. VILL. Pertinet glossa ad *Il.* ι. 394. ubi in nonnullis fuit codicibus, quod secutus videtur *Hesych.*, γαμήσιται.

5 Εἰδομενῆς. Il. γ. 122. VILL.

6 Τόπον. Sic in *Manuscripto*. Male edidit *Montfaucon* τόπῳ. VILL. Conf. *Il.* Θ. 48. Ξ. 292.

7 Τιτυόν. Od. η. 324. VILL.

8 Ἐπεκάμφαι. Vocabulum corruptum. Lege cum *Alberti* ἐπικάμψαι, vel potius ἐπι-

ΓΑΙΗ'ΟΧΟΣ. ὁ τὴν γῆν συνέχων, ἢ ὑπὸ τ γῆς ὀχούμενος. [1]

ΓΕ'ΓΩΝΕ. [2] ἐφώνη. ἐνίοτε δὲ τάσῃ τὴν λέξιν ἐπὶ μεγάλα καὶ δυναμένα μέχρι πολλοῦ ἐξακούεσθαι.

—— Τόσσον [3] γὰρ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν.

ΓΕΦΥ'ΡΩΣΕ. [4] Διαβατὸν ἐποίησε.

ΓΕΝΕΗ'. σημαίνει πολλά. ἐπὶ μὲν γὰρ παντὸς γένους τ ἀνθρώπων.

Ὡς ἀνδρῶν [5] γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει.

ἐπὶ δὲ τῆς ἡλικίας ἀφ' ἧς δύναταί τις γεννᾶν.

Τῷ δ' ἤδη [6] δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων.

ἐπὶ

ἐπικεκάμφθαι: & καμφῆλαι pone in dativo. Vide *Polluc.* 2. 93. *Schol.* habet κεκάμφθαι, in Il. N. 200. VILL.

1 Ὀχούμενος. Melius in *Heſ.* συνεχόμενος. Γαιήοχος eſt Neptuni epithetum. Il. N. 43. &c. VILL. Immo vero *Heſychio* pro συνεχόμενος reſtituendum eſt ἐχούμενος, & *Apollonio* ἐπὶ pro ὑπό. Vid. *Ruhnken.* V. Cl. *Auctar. Emend.* ad *Heſych. p.* 790.

2 Γέγωνε. Vide *Moerin* in γεγωνεῖν, ibidemque *Clar. Pierſonium.* VILL.

3 Τόσσον γάρ. Il. M. 337. Verſus apud *Hom.* ſic legitur:

— Ἀλλ' ὅσσος οἵ ἔην βάσαντι γεγωνεῖν.

VILL. Τόσσον γάρ, quod vix crediderim ab *Apollonio* additum eſſe verſui *Homerico*, leviter emendatum aptiſſime in ipſa ponetur interpretatione, ἐνίοτε δὲ τάσῃ τὴν λέξιν ἐπὶ μεγάλα καὶ δυναμένα μέχρι πολλοῦ ἐξακούεσθαι, τοιοῦτον γάρ, Ἔην &c.

4 Γεφύρωσε. Il. O. 357. VILL.

5 Ὡς ἀνδρῶν Il. Z. 149. VILL.

6 Τῷ δ' ἤδη. Il. A. 250. VILL. Num credidit igitur *Apollonius*, in ipſo adoleſcentiae flore fuiſſe Neſtorem, cui bis tantummodo ea effluxerit aetas, *ex qua gignere poſſint homines*? Enimvero non ex noſtris moribus haec aeſtimanda, ſed explicanda ſunt ex veterum placitis, in quibus *Heraclitus* triginta annis fieri cenſebat, ut γενεὰν παρέχῃ τὸν ἐξ αὐτοῦ γεγενημένον ὁ γεννήσας: teſte *Plutarcho de Oracul. defectu. p.* 415. E. Eandem ra-

ἐστὶ δὲ τ᾽ εὐγλωΐας.

Ἀμφότερον, [1] γλωεῖ τε, καὶ ἕνεκα σὴ ἀνδρὸς ἑοῖο Κεκλήμαι. ——

ἐστὶ δὲ τ᾽ ἀπὸ ποιητῶν εἴς τινα ἄνδρα καταγωγῆς.

Ταύτης [2] τοι γλωεῖς τε καὶ αἵματός εὔχομαι εἶν.

ἐστὶ δὲ τῆς γλυέσεως.

Ὁπλότερος [3] γλωεῖ. ὁ δ᾽ ἄρα πρότερος καὶ ἀμείνων.

ΓΕΡΩΝ. ἐστὶ μὴ ᾧ τιμή.

Πρῶτον [4] ἔπειτα γέροντα καταστίλβων [5] ἐπέεσσιν.

καί.

Κίκλησκεν [6] δὲ γέροντας. ——

γέρας γὰρ, ἡ τιμή. ἐστὶ ᾧ καθ᾽ ἡλικίαν.

Ὦ γέρον, [7] ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι. ——

ΓΕΝ-

rationem ſecutus *Plato de Republ. Lib.* V. *p* 460. G. Ἀρ᾽ οὖν τοῖς ξυνδοκεῖ μίτελος χρὼς ἀκμῆς, τὰ εἴκοσιν ἔτη γυναικὶ, ἀνδρὶ δὲ τὰ τριάκοντα. Conf. *Albert.* ad *Heſych. p.* 814.

1 Ἀμφότερον. Il. Δ. 60. VILL.

2 Ταύτης τοι γλωεῖς. Il. Z. 211. VILL.

3 Ὁπλότερος. Il. B. 707. VILL.

4 Πρῶτον. Od. B. 39. VILL.

5 Καταστίλβων. Lege καταστόρνυμι. in verſu pro ἐπέεσσιν merito legitur apud *Homer.* ποσσίπτει. Confundit *Apollonius* cum Od. K. 70. ubi extat μαλακοῖσι καταστόρνυμι ἐπίεσσιν. At Od. Ω. 392. in eodem verſu ſic conſtructa occurrunt duo vocabula:

Μηλιχίοις ἐπίεσσι καταστόρνυμι ποσσίπτει.

VILL.

6 Κίκλησκεν. Il. B. 404. VILL.

7 Ὦ γέρον. Il. Θ. 102. VILL.

ΓΕΝΝΑΙΟΝ. συγγενικόν·

Οὐ γάρ [1] μοι γνωτὸν ἀλυσκάζοντι. ——

ΓΕΡΗΝΙΟΣ. [2] ὁ ἔντιμος.

ΓΕΡΟΥΣΙΟΝ. [3] τὸν τοῖς ἐντίμοις καὶ τιμῇ διδόμενον οἶνον. λέγεται δὲ ἀπ' αὐτοῦ·

Οὐδ' ἄτω [4] γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε.

ΓΕΙΝΕΑΙ. [5] γυναῖκες.

ΓΕΡΑΙΑΣ. τὰς γέρᾳ [6] ἐχούσας γυναῖκας. οἱ μὲν, τὰς ἱερείας [7] πεπολιτευκότας. [8]

ΓΕΝ-

1 Οὐ γάρ μοι. Il. Ε. 253. VILL. Confutari etiam *Apollonii* auctoritate poterit varietas lectionis a *Barnes.* & *Clarkio* in hoc ipso versu notata.

2 Γερήνιος. Addit *Hes.* γέρων. *Schol.* habet ἔντιμος· ἀπὸ τοῦ γέρας. ἢ ὁ ἐν Γερήνῃ χώμῃ τραφείς. *Lexicon Manuscriptum* a me consultum habet, ut *Hes.* ἔντιμος, γέρων. VILL. Conf. *Il.* Κ 336. &c.

3 Γερούσιον. Extat locus Il. Δ. 259:

—— Ὅ τι πίῃς τι γερούσιον αἴθοπα οἶνον
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.

Consentiunt *Hes.* & *Schol.* ita ut non vetus, aut senibus destinatum vinum, sed honorabile, honoratis propinatum significet. In *Lexico Ms.* Γερούσιον, ἔντιμον. VILL.

4 Οὐδ' ἄτω. Il. Γ. 170. VILL.

5 Γείναι. Lege γίναι. VILL. Immo vero spectat glossa Od. Υ. 202.

Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος.
Οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δή γείναι αὐτός.

Ubi *Schol.*, uti *Apollon.*, Γείναι, γυναῖκας. pro quo lege apud utrumque γυναῖκας, quod ex *Eustathio Scholiastae* restituit *Barnes.* Vidit glossae hujus sedem & indicavit *Alb.* ad *Hesych.* v. Γεινεᾶ.

6 Γέρᾳ τι. Sic in Manuscripto. Lege γέρας τι cum *Alberti*, qui haec verba laudat. Vide *Hesychium* & *Harpocrationem*. VILL.

7 Ἱερείας. In *Ms.* ἱερίας. VILL.

8 Πεπολιτευκότας. Sic in *Manuscripto*. Male legit alienis ocu-

ΓΈΝΤΟ. ἔλαβεν·

— Γέντο δ' [1] ἰμάθλῳ.

τίθεται δὲ ἡ λέξις κῦ συγκοπῇ, ἀντὶ ΤΟ ἐγένετο.

ΓΈΝΥΣ. τὰ γήϊα·

— Πυκάσαι [2] τε γένυν εὐανθέϊ λάχνῃ.

ΓΗΘΟΣΎΝΗ. γεγηθυῖα·

Γηθοσύνη [3] δὲ θάλασσα διΐσατο. —

καὶ τὸ ἀρσενικόν·

Γηθόσυνος [4] δ' ὄρμῳ πέτασ' ἱσίῳ. —

ΓΗ-

oculis *Alberti* ϖεπαλύσας. Conjicit ſcriptum fuiſſe, ϖέπαλμαι ὄσας. Ego mallem ϖεπολευύσας, vel ϖεπόλυς ὄσας, quae vox extat apud *Ariſtophanem* & *Athenaeum*, ſeu ϖεπόλυς, quod ſaepe apud *Euripidem* occurrit. Extat γεραιὰς Il. Z. 87. ubi Hector monere jubetur matrem ſuam, ut congreget γεραιὰς Minervae vota facturas. VILL.

1 Γέντο δ'. Il. Θ. 43. VILL.

2 Πυκάσαι. Od. Λ. 319. VILL. *Codd.* nonnulli l. l. habent γένυς, contractum ex γήνας, quod ipſum ſuſpicor fere dediſſe *Apollonium*. Juvat certe hanc ſuſpicionem, quod interpretatur per pluralis numeri formam τὰ γένεια.

3 Γηθοσύνη. Il. N. 29. Nota diligenter variantem Lectionem. Alii enim ſubſtantive legunt γηθοσύνῃ, in dativo; Hic vero adjectivum facit. Idem dubium oritur Od. Λ. 539. ubi loquitur *Hom.* de animâ Achillis magnifice incedente per herboſum pratum: Γηθοσύνη (ſeu γηθοσύνῃ) ὅ οἱ υἱὸν ἑῷ ἀγλαὸν εἶναι. At Il. Φ. 390. ſic loquitur de Jovis corde, cum quo nomen foemininum adjectivum convenire non poteſt:

— Ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ,

Γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾷτο Διὸς &c.

Heſychius non facit mentionem ΤΟ γηθοσύνη niſi ſubſtantivi: Γηθοσύνη. χαρὰ, τέρψις. ἡδονή. Et ſic habet *Lexicon Manuſcriptum* quod conſului. *Etymol.* γηθοσύνη explicat per χαρά. VILL.

4 Γηθόσυνος. Od. Ε. 269. VILL.

ΓΗΡΥΣ. [1] φωνή.

ΓΛΥΦΙΔΑΣ. τὰς χιλὰς [2] τῆς ἀκίδος αἷς τὴν νευρὰν προσάγομεν. εἴρηται δὲ γεγλύφαι, [3] ὁ ἐφι κεκοιλάνθαι. καὶ τὸ γλύφειν ἀπ' αὐτοῦ.

ΓΛΗΝΕΑ. κοροκόσμια· [4]

—— Ὅς γλήνεα [5] πολλὰ κεχάνδει.

ΓΛΑΓΟΣ. [6] γάλα. ἀπὸ τούτου, καὶ τὰ ἀπὸ [7] τοῦ γάλακτος ἀγγεῖα·

—— Πολυγλαγέας [8] κὴν πέλλας.

ΓΛΑ-

1 Γῆρυς. *Il.* Δ. 437.

2 Χιλάς. Lege χηλάς. VILL.

3 Γεγλύφαι. Lege προσὲ τὸ γεγλύφθαι. Sic enim habet aliud *Lex. Mſ.* τὰς χιλὰς (lege χηλὰς) τῆς ἀκίδος αἷς τὴν νευρὰν προσάγομεν· προσὲ τὸ ἐγγεγλύφθαι, ὅ ἐφι κεκοιλάνθαι. VILL. Conf. *Il.* Δ. 122. ibique *Schol.*

4 Κοροκόσμια. *Schol.* Il. Ω. 192. πολλῆς θήκας ἄξια, κόσμια, (credo ſcriptum fuiſſe κοροκόσμια, ut apud *Apoll.*) ἢ χρήματα κατὰ Ἠλείους. Οἱ δὲ, ἀξιοθέατα. *Etymol.* habet quoque κόσμια pro κοροκόσμια. VILL. Et apud *Schol.* & apud *Etymol.* recte reſtitues κοροκόσμια, quod *Heſych.* & *Suid.* interpretantur τὰ τῶν παρθένων κοσμήματα.

5 Ὅς γλήνεα. Il. Ω. 192. VILL.

6 Γλάγος. *Il.* Β. 471. Π. 643.

7 Ἀπὸ. Turbat orationem praepoſitio. Rectius omittes cum *Schol.* ad *Il.* Π. 642. πίθους. τὰ ἀγγεῖα τοῦ γάλακτος.

8 Πολυγλαγέας. Il. Π. 642. Lege πολυγλαγείας, pro quo hodie in *Hom.* extat πολυγλαγέας. In *Heſ.* invenitur ſimplex γλαγείας. γεγαλακτωμένας. VILL. Fuerunt ſcilicet, qui l. l. diviſis formis legerent πολὲ γλαγείας, quorum rationes etiam ſecutus eſt *Etymol. p* 659. *v.* 41. Ἰλιάδος Π γλαγείας κὴν πέλλας. — Saepe autem apud Poëtam praepoſitio πολὲ praeſtantiam indicat in compoſitis aut abundantiam, uti in πολυκαμὴς, πολυμήκης, πολυμήκετος, πολύκλυτος &c. Ejusdem fere, atque adeo antiquae notae verbum πολυγλαγέας, haud ſcio an praeferri debeat, facilioribus quidem formis, ſed quae multo certe

ΓΛΑΦΥΡΑΙ. [1] κοῖλαι.

ΓΛΥΚΥΘΥΜΟΣ. [2] ἥπιος.

ΓΛΩΧΙΝΑ. [3] τὴν γωνίαν. καὶ τριγλώχινας [4] ἴσας, τὰς τριγώνους τὸ σχῆμα.

ΓΛΑΥΚΩΠΙΣ. ἀπὸ τῆς ὄψεως [5] τὴν θεὸν ἐρίζονται. καὶ γὰρ ὁ λέων·

Γλαυκιόων [6] δ' ἰθὺς φέρεται. —

οἷον πυρώδες βλέπων. διὰ δὲ τῆς ὄψεως καὶ τὸ τῆς διανοίας πυρώδες ὁρᾶται τὸ θεῖον. ὥσπερ δὲ Ζεὺς εἴρηται ἀπὸ τοῦ ζῆν· [7] ἅτως καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἀπὸ τοῦ αἴθειν [8] ἐκ τῆς ὄψεως.

ΓΝΩΤΟΝ. [9] ἀδελφόν. καὶ πληθυντικῶς·

Γνω-

certe magis, quam difficilior noſtra, a Gloſſatoris interpretatione profectae videantur, πολυγλαγίας *Apollonii*, & alteri, quae *Toupio* V. Cl. probatur *Emend. in Suid. T.* III. *p.* 75., ἰϋγλαγίας *Athenaei L.* XI. *p.* 495.

1 Γλαφυραί. *Il.* B. 516. &c.

2 Γλυκύθυμος. *Il.* Υ. 467.

3 Γλωχῖνα. *Il.* Ω. 274.

4 Τριγλώχινας ἴσας. Pluralem formam neſcio ubi adhibuerit Poëta: τριγλώχινι ἴσῳ dixit *Il.* E. 393. & ἰῷ τριγλώχινι *Il.* Λ. 507.

5 Τῆς τ' ὄψεως. Hic puto deeſſe πυρός. VILL. Eodem jure addere poſſis καὶ ἀπλητικῆς, δεινῆς, vel πυρώδους. Conf. *Etymol. p.* 233. *v.* 31. *p.* 547. *v.* 7. & *Euſtath. p.* 86. *v.* 35. ſeqq.

6 Γλαυκιόων. Il. Υ. 172. VILL.

7 Ζῆν. *Vivere.* Forſan legendum ζεῖν *fervere.* Melius enim reſponderet τῷ αἴθειν ſequenti. *Etymologus* habet: Ζεὺς, ἀπὸ τοῦ ζωὴν καὶ αἰτίαν εἶναι τοῖς ζῶσι τοῦ ζῆν . . . ἢ ἀπὸ τῆς ζέσεως· θερμόταται γὰρ αἱ ἀκτῖνες. Ubi vides eum utramque etymologiam τοῦ ζῆν & τοῦ ζεῖν conjunxiſſe. VILL.

8 Αἴθειν. Mallem αἴθεσθαι. Hoc mendum ex affinitate pronunciationis ortum eſt. VILL.

9 Γνωτόν. *Il.* H. 401. &c.

Γνωτοί [1] τε γναταί τε. —

ΓΝΑΜΠΤΗΙΣΙ [2] κεκαμμέναις.

ΓΝΑΜΠΤΑΣ ΕΛΙΚΑΣ. [3] τὰς δεκοιτώδης [4] δακτύλας.

ΓΝΥΞ. [5] ἐπὶ γόνυ.

ΓΟΝΟΣ. ποτὲ μὲν ἀποίγονον.

Ὄφεα ἴδῃς [6] οἱ Ζηνὸς γόνον. —

ἐτὲ δὲ ἐπιγονή.

Πεντήκοντα [7] δ' ἕκαστα· γόνον δ' ἁ γίνεται αὐτῶν.

ἐπὶ δὲ Ξ.

Οὐκ ἔτ' ἀπολήξῃ [8] τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα.

ὅτως εἴρηται ἀπὸ τούτου, ἐμὸν γόνον.

ΓΟΥΝΩΙ. γονὰς [9] καλοῦσι τὰς γονίμους τόπους.

ΓΡΑΠΤΥΣ. τὰς ἁμύξεις καὶ καταξύσεις.

Κυη-

1 Γνωτοί τε. Il. o. 350. VILL.

2 Γναμπτῇσι. Vix alio ſpectare poteſt gloſſa, quam ad *Il.* Λ. 416. Conf. v. Ἀγγίδοντον p. 161.

3 Γναμπτὰς ἕλικας. Il. Σ. 401. VILL.

4 Δεκοιτώδης. Lege δεκοντώδεις, ut *Alberti* edidit. VILL.

5 Γνύξ. *Il.* E. 68. &c.

6 Ὄφεα ἴδῃς. Il. N. 449. VILL.

7 Πεντήκοντα. Il. M. 130. Sic verſus in *Manuſcripto* corrupte legebatur:

Πεντήκοντα δ' ἕκαστα, γόνος δ' ἁ γίνετ' αὐτῶν.

VILL.

8 Οὐκ ἔτ' ἀπολήξῃ. Od. T. 166. Lege ἀπολλήξεις. VILL. In conſonantibus non geminandis ubique fere convenit *Apollonio* cum *Cod. Vratislav.* Mox autem pro ἀπὸ τούτου, haud ſcio an legendum ſit ἀντὶ Ξ.

9 Γονάς. Lege γωνάς. VILL. Γωνῶ habet Poëta. *Il.* I. 530.

Κνημῖδας γραπτὰς [1] δέδετο, γραπτῆς ἀλεείνων· τοιῦτο καὶ τό·

— Ἐπέγραψε [2] χρία φωτός.

καί·

Νῦν δέ μ' [3] ἐπιγράψας ταρσῷ. —

καί·

Γράψας [4] ἐν πίνακι πυκτῷ θυμοφθόρα πολλά· οἷον ἐγχαράξας σημεῖα πολλά.

ΓΟΡΓΩ. γοργότης· [5]

Τῇ [6] δ' ἐπὶ μὲν γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο·

ΓΥΩΣΩ. [7] χωλώσω.

ΓΥΑ·

1 Κνημῖδας γραπτάς. Od. Ω. 228. Lege ῥαπτάς. VILL.

2 Ἐπίγραψε. Il. Δ. 139. VILL.

3 Νῦν δέ μ'. *Il.* Λ. 388. ubi legitur ταρσὸν ποδός. VILL.

4 Γράψας. Il. Z. 169. Unde pro πυκτῷ lege πλυκτῷ. VILL. Ex *eodem* loco derivata etiam *Suidae* gloſſa eſt πλυκτῷ. — *Apollonii* tamen πυκτῷ equidem loco movere non auſim: Eandem enim formam nonnulli exhibent *Homeri Codd.*, atque inde notaverat olim auctor gloſſae, quam ſervavit *Phavorinus*, πυκτὸς πίναξ παρ' Ὁμήρῳ.

5 Γοργότης. Notandum ſane *Apollon.* per Γοργὼ non intelligere Gorgonis nomen, ſed aliquid viſu terribile. Conſonat *Heſ.* qui in voce γοργὼ contendit fabulas de Perſeo & Gorgonibus *Homero* non cognitas, ſed poſtea ab *Heſiodo* aliiſque Poëtis inventas fuiſſe; in Γοργείην κεφαλὴν ita habet: ὃ τὴν Γοργόνα ἀκληπτίον, ἀλλὰ γοργότητά τινα καὶ φόβητρον. Ἡσίοδος δὲ πλανηθεὶς, ἀνέπλασεν ἐκ τούτων τὰ περὶ τὸν Περσέα, ὅτι ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν Γοργόνος. *Theogon.* verſu 280. VILL.

6 Τῇ δ' ἐπί. Il. Λ. 36. VILL.

7 Γυώσω. Lege γνιώσω, ut Il. Θ. 402. VILL.

ΓΥΑ. [1] κνημῶς, πόδες καὶ χεῖρες.

ΓΥΑΛΟΝ. τὸ κύτος ἢ θώρηκος.

Ῥῆξε δὲ [2] θώρηκος γύαλον. —

Τιθέασι δέ τινες τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν κοιλωμάτων, ὡς Ἡσίοδος·

— Γυάλοις [3] ὑπὸ Παρνησσοῖο.

ΓΥΝΑΙΞΙΝ ΕΙΝΕΚΑ ΔΩΡΩΝ. [4] ἀντὶ δωροδοκίας. συνεμάχησε γὰρ Εὐρύπυλος Πριάμῳ, λαβόντος ἄμπελον χρυσῆν τοῦ γυναικός. [5] ὃ λέγει δὲ Ὅμηρος. καὶ Ἐριφύλη δ' Ἀμφιάρεω ἕπεσεν ἕρμιν χρυσὸν λαβοῦσα.

Ἡ

1 Γύα. Lege γνῖα, ut Il. Γ. 34. & alibi paſſim. VILL.

2 Ῥῆξε δὲ. Il. N. 507. VILL.

3 Γυάλοις. *Heſiod. Theogon.* 499. VILL.

4 Δωροδοκίας. Hic omiſſum puto vocabulum, & legendum cum *Heſ.* ἀντὶ γυναικῶν δωροδοκίας. VILL. Emendationem diſſuadet canon Cl. *Erneſti* III.

5 Γυναικός. Reſpicit *Apollonius Od.* Λ. 520. ubi de Eurypylo:

— Πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Κήτειοι κτείνοντο, γυναίων εἵνεκα δώρων.

Sed qualia iſta fuerint dona, & quis cui dederit, nusquam refert Poëta: unde *Apollon.* ὃ λέγει δὲ Ὅμηρος. — Itaque varias Grammatici huc contulerunt narrationes, quarum unam poſuit *Apollonius*, & reliquas recenſet *Euſtath. p.* 1697. *v.* 26. ſeqq. — ubi tantam habet diverſarum interpretationum copiam, ut merito pronunciaſſe de hoc loco intelligatur *Strabo* L. XIII. p. 616. Αἴνιγμά τι τιθεὶς ἡμῖν μᾶλλον ἢ λέγων τὶ σαφές. Οὔτε γὰρ τοὺς Κητείους ἴσμεν ὅς τινας δέξασθαι δεῖ, ὅτε τὸ γυναίων εἵνεκα δώρων. ἀλλὰ καὶ οἱ γραμματικοὶ μυθεύσαντες παραῤῥάλλοντες, εὑρεσιλογοῦσι μᾶλλον ἢ λύουσι τὰ ζητούμενα. — Conf. *Dict. Cretenſ. IV.* 14.

Ἦ [1] χρυσὶν φίλᾳ ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα.

ΓΩΡΥΤΟΣ. [2] ἡ τοξοθήκη, οἱονεὶ χωρυτός· ἀφὸ τὸ τόξον χωρεῖν. συγγενὲς γὰρ τὸ Γ τῷ Χ. οἷον χώρημα ἢ τόξου τὰ ἅπαξ εἰρημένων.

1 Ἦ χρυσόν. Od. Λ. 326. VILL. Itaque de Amphiarao etiam idem istud, γυναίων εἵνεκα δώρων, habet Poëta *Od.* O. 247.

Ἀλλ' ὅλετ' ἐν Θήβῃσι, γυναίων εἵνεκα δώρων.

2 Γωρυτός. Hinc Latinum *Corytus*. Occurrit Od. Φ. 54. Vide *Polluc.* X. 142. VILL.

Δ.

ΔΑΨΑΙ. ἐπὶ τ̃ θηρίων. ὅμοιον τὸ δαρδάπτειν, ὅ ἐστιν καταφαγεῖν μ̃ παραγμᾶ·

Δάψῃ. [1] —

ὅταν δὲ λέγῃ·

Χρήματα [2] δαρδάπτουσι, —

μεταφορικῶς, ἀντὶ τ̃ καταθύουσι.

ΔΑΙΔΑΛΌΕΝ. [3] τῇ κατασκευῇ ποικίλον.

ΔΑΪΕΝ. [4] ἔκαιεν. σημαίνῃ δὲ καὶ τὸ ἐμέριζεν. ἀφ' ὃ καὶ δαιτρὸς [5] ὁ μάγειρος, καὶ δαὶς ἡ εὐωχία· [6] ἐπεὶ μεμερισμένα ἦν τὸ παλαιὸν τὰ βρώματα. καὶ δασμὸς [7], ὁ διαμερισμός.

ΔΑΦΟΙΝΌΣ. [8] ὁ μεγάλως φοινὸς, ἐρυθρός. ἔνιοι δὲ, δαφοινὸν, τὸν μεγάλως φοίνιον.

ΔΆΜΑΡ. ἀνδρὸς γυνή· ἀπὸ τ̃ δεδαμᾶσθαι τῷ ἀνδρί.

ΔΑΪ-

1 Δάψῃ. Il. N. 831. VILL.

2 Χρήματα Od. E. 92. VILL.

3 Δαιδαλόιεν. Lege δαιδάλεον. Il. Θ. 195. VILL. *Suidas* etiam formam ſervavit a Lexicographis non notatam Δαιδαλόεις.

4 Δαΐεν. *Il.* E. 7. &c.

5 Δαιτρὸς *Od.* Λ. 141. &c.

6 Δαὶς. *Od.* A. 225.

7 Δασμὸς. *Il.* Λ. 166.

8 Δαφοινός. *Il.* B. 308. ubi vid. *Schol.*

9 Δεδαμᾶσθαι. *Schol.* (ad Il. Γ. 122.) ἀπὸ τὸ δεδμῆσθαι, καὶ ὑποτετάχθαι τῷ ἀνδρί.

ΔΑΙΜΟΝΕΣ. οἱ Θεοὶ, οἱονεὶ δαήμονες ὄντες, οἱ γὰρ Θεοὶ πάντες [1] ἴσασιν. ἢ ὅτι πάντα μερίζουσιν, ἀπὸ τοῦ δάσασθαι.

ΔΑΣΚΙΟΝ. [2] μεγάλως συσκιάζουσαν· ἀφὸ τοῦ δάσκω.

ΔΑΗΡ. [3] ἀνδρὸς ἀδελφός.

ΔΑΙΦΡΩΝ, πολεμικός· ἀπὸ τοῦ δαΐζειν, ἀφ' οὗ καὶ δαΐς, ἡ μάχη·

— Ἐν δαὶ λυγρῇ. [4]

ΔΑΣΠΑΗΤΙΣ. [5] δυσπροσπέλαστος, δυσχερὴς τοῖς προσπελάζουσι.

ΔΑΩΜΕΝ. [6] μάθωμεν.

ΔΑΣΟΝΤΑΙ. [7] Φάγονται.

ΔΑΜΝΑ. [8] ἐδάμαζεν.

ΔΑΣΟΝΤΑΙ. [9] μερίζουσιν.

ΔΑΡ-

At vero δεδμῆσθαι apud *Hes.* significat ὑποστράχθαι. Hinc Athenis maritus dicebatur κύριος. Contra ἀδμὴς apud *Hes.* ex Od. ζ. 109. est ἀδάμαστος παρθένος. VILL.

1 Πάντες. Lege πάντα, quod sensus postulat, & melius respondet sequenti πάντα μερίζουσιν. VILL. Conf. *Schol.* ad *Il.* A. 222.

2 Δάσκιον. *Od.* E. 470.

3 Δαήρ. *Il.* Γ. 180.

4 Ἐν δαὶ λυγρῇ. Il. N. 286. VILL.

5 Δασπλῆτις. *Od.* O. 234.

6 Δαῶμεν. *Il.* B. 299.

7 Δάσονται. Od. P. 80. VILL.

8 Δάμνα. *Il.* Π. 103. &c.

9 Δάσονται. Vel temere haec a glossa ante hanc penultima divulsit Librarius, vel duas ejusdem formae interpretationes posuit *Apollon.*, vel alterutram denique adlevit interpolator.

ΔΑΡΔΑ'ΠΤΟΥΣΙ. καθεδίζουσι. καὶ φαίνεται τὸ μὴ διαστασμῷ [1] ἐδίειν. τῶν ὀνομαλοπεποιημένων ἡ λέξις.

ΔΑΙ'. σύνδεσμος ἴσος τῷ δέ· [2]

Τίς δαῖς, τίς δαὶ [3] ὅμιλος; —

καί·

Πῶς

1 Διαστασμῷ. Vide *Apollonium* ipſum in δάψαι, quod definit μὴ σπαραγμῷ, ut hic μὴ διαστασμῷ, καθαφαγεῖν, pro quo male editum a Clar. *Montfaucon.* σπαραγμῷ. Quod etiam obſervatum eſt ab *Alberti.* VILL.

2 Δαῖς. Nullo ſenſu. Lege δέ. Et ſic habet *Heſ.* Δαί. σύνδεσμος ἴσος ΔῈ συμπλεκτικῷ, ὡσὰ τῷ Ποιητῇ. Et ſic corrigendus in altero loco idem *Heſ.* Pro Δαί. Δαί. Τί δὲ, lego: Δαί. δέ. Τίς δαὶ, τίς δέ. Alludit *Heſ.* ad eundem *Odyſſeae* verſum A. 225. quod a nemine obſervatum eſt. VILL. In Append. monet Vir Cl. occupatam ſuam emendationem eſſe a praeſtantiſſimo *Toupio in corrigendis ad Theocrit.* qui in *Heſychio* reſtituendum cenſuerit, Δαί, δέ. Τί δαί; τί δέ. ſibi autem ne nunc quidem diſplicere τίς δαὶ, τίς δέ, propterea quod ad *Homeri l. l.* reſpexiſſe putet *Heſych.* — Facilior certe eſt Cl. *Toupii* medicina. Caeterum pro τὸ δαὶς, quod habet *Cod.*, res ipſa edere juſſit τῷ δέ.

3 Τίς δαὶς, τίς δαί. Od. A. 225. Hodie in verſu non δαὶ, ſed δὲ legitur. Τίς ΔῈ ὅμιλος, pro τίς ΔΑΙ'. Antiquam ex *Apoll.* reſtitue lectionem cujus locum invaſit gloſſa. VILL. Et in hoc loco & *Il.* K. 408. *Ariſtarchi* doctrinam ſequitur *Apollonius.* Vid. *Barneſ.* ad *Od.* A. 225. cujus adnotatio & *Heſychii* corruptela diligentiam non fugerunt Cl. *Valckenaerii* ad *Ammon.* p. 39. *Phavorinus* obſervationem annotavit, neſcio unde ductam, Δαὶ. σύνδεσμος ἀποφατικὸς τῶν πευστικῶν μορίων. Voluit forte πευστικῶν. *Apollon. Syntax.* L. I. c. 22. συνάπτει δὲ (Ὅμηρος) μετὰ τὰ πύσματα τὸν Δαὶ σύνδεσμον. *Ammon. l. l.* Δαί. σύνδεσμος ἐμφατικός.

Πῶς δαὶ ' τ' ἄλλων Τρώων Φυλακαί τε κῆ εὐναί ;

ΔΑΪΖΩΝ. ² Δαιρῶν, Δαικόπλων.

ΔΕΙΛΟ'Σ. ἐπὶ μὴν ξ δειλαίη·

Ὤ μοι ³ ἐγὼ δειλός. ——

ἐπὶ δὲ ξ καθ' ἡμᾶς νοσφίη·

Ἔνθ' ὅ, τε ⁴ δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη.

ΔΕΙΡΗ'. ⁵ ὁ τραχηλος. κέκληται δὲ ἀπὸ τ τετραπόδων· Δαὶ τὸ ἀπὸ τύτων τ μερῶν ἄρχεσθαι δείρεσθαι.

ΔΕΔΜΗ'ΑΤΟ. ⁶ δεδμημένοι ἦσαν, ἀντὶ ξ ὑποτεταγμένοι. ἔσι δὲ κ ἀντὶ ξ καθεσκευάσο. ⁷

ΔΕ-

1 Πῶς δαί. Il. κ. 408. Hic quoque pro δαὶ non intellecto, minus bene hodie legitur πῶς δ' αἰ. VILL. Conf. Obſerv. proxime praeced.

2 Δαίζων. *Il.* Η. 247. &c.

3 Ὤ μοι. *Od.* Ε. 299 VILL.

4 Ἔνθ' ὅ, τε. Il. Ν. 278. Male legitur in Manuſcripto ἤνθ' ὅγε, pro ὅ, τι; & ὅτε, pro ὅς τ'. VILL.

5 Δειρή. Saepiſſime in caſibus obliquis recurrit apud Poëtam.

6 Διδμήατο. *Il.* Γ. 183. — Recte autem & hoc loco, & ubi paulo poſt eandem repetit gloſſam, interpretatur *Apollonius* διδυμένοι, διδαμασμένοι ἦσαν. Contra miretur forte aliquis *Heſychium* interpretari ὑποτεταγμένοι εἰσί. ſed pravam ille cum *Scholiaſte* ſecutus videtur lectionem, διδυμήατο, cui, praeter *Apollonium*, & metrum refragatur & *Etymol. p.* 193. *v.* 47. & *p.* 252. *v.* 53. — Niſi forte in *Schol.* & *Heſych.* temere ſcriptum eſſe cenſeas διδμήατο pro δίδμηντο, quod ex *Euſtathio* potulit *Clarkius*.

7 Ἔσι δὲ κ &c. Pertinet haec obſervatio ad aliam formam *Homericam* Δίδμητο. *Od.* Λ. 426. &c.

ΔΕΔΕ'ΞΟΜΑΙ. [1] ἐνεδρεύσω.

ΔΕ'ΠΑΣ. [2] ποτήριον.

ΔΕΡΚΟΜΕ'ΝΟΙΟ. [3] ὁρῶντος, ἀτενίζοντος.

ΔΕΙΔΗ'ΜΟΝΕΣ. [4] εὐλαβεῖς· ἀπὸ τοῦ δέος.

ΔΕΙ'ΔΕΚΤΟ. ἐπὶ μὲν τοῦ τὰ ποτήρια τῇ δεξιᾷ ἐκτείνειν·

— Δείδεκτο δέπας [5] Ἀχιλλεύς.

οἷον τῇ δεξιᾷ προέπιεν. ὅτ' ἂν δὲ ἀπὸ λόγων δεξιὰ ὦνται·

Δειδέχαται [6] μύθοισιν. —

ὅθεν καὶ ἀγλαΐζεται, [7] οἷον ἀσπασός.

ΔΕΙΕΛΕΙ'ΗΣΑΣ. [8] τῆς δείλης ἐμβραδυνάσας.

ΔΕ-

1 Δεδέξομαι. Extat Il. ε. 238:

Τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί.

ubi *Schol.* habet, ὑποδέξομαι. ἐπιτηρήσω. VILL.

2 Δέπας. ſexcenties dixit *Homerus*.

3 Δερκομένοιο. Extat Il. α. 38.

Οὔτις ἐμεῦ ζώοντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.

ubi habet *Schol.* ὁρῶντος, ἢ ὁρωμένου. Sed potius explicarem ὁρῶντος. Nam *videre* apud Poëtas Graecos eſt *vivere*; ut βλέπειν apud *Sophoclem*, quod hoc ſenſu ſaepiſſime uſurpatur. Itaque quoddam *Lexicon Manuſcriptum* habet διερχομένων, βλεπόντων. Quin & διερχομένου, Il. ξ. 141. accipitur pro *aſpicientis*, & διερχομένῳ, Il. Ψ. 815, pro *intuenti*. Nunquam vero paſſive ſumitur. VILL.

4 Δειδήμονες. *Il.* γ. 56.

5 Δείδεκτο δέπας. Hìc memoriâ lapſus eſt *Apollonius*. Legitur in *Hom.* Il. ι. 224.

Πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλῆϊ. VILL.

6 Δειδέχαται. Od. η. 72. VILL.

7 Ἀγλαΐζεται. Lege ἀγλαΐζεται. VILL. Conf. *Il.* λ. 248.

8 Δειληήσας. Lege δειλιήσας. Extat Od. ρ. 599. VILL.

ΔΕΔΕΓΜΈΝΑ. [1] προσδεχόμενα.

ΔΈΡΤΡΟΝ, οἱ μὲν, [2] τὸν ἐπίπλων. οἱ δὲ, τὸ δέρμα· ὡσὰν τὴν δορά̀ν. ἄλλοι δὲ, τὸ στόμα ἀπὸ γυπός.

Δέρτρον [3] ἔσω δύνοντες. —

ΔΕΝΔΊΛΑΩΝ. [4] περιβλεπόμενος.

ΔΈΚΤΗ. [5] ἐπαίτη· ὡσὰν τὸ δέχεσθαι.

ΔΕΔΟΚΗΜΈΝΟΣ. [6] ἐκδεχόμενος, ἐπιτηρῶν.

ΔΕΔΜΉΑΤΟ. [7] δεδαμασμένοι ἦσαν, ἢ κατεσκευασμένοι.

ΔΕΔΗΊΕΙ. [8] ἔφαινεν, ἐκαίετο.

ΔΕΙΚΝΎΜΕΝΟΣ. [9] δεξιούμενος.

ΔΕΙΚΝΆΣΘΑΙ. [10] ἁλιεύειν ἀξιῶσαι.

ΔΕΙ-

1 Δεδεγμένα. Il. Υ. 273. VILL.

2 Οἱ μέν. In *Lex. Manuſcripto*, quod conſului, legitur: Δέρτρον. ἐπίπλων. ὁ δὲ Λείσαρχος, τὸ δέρμα καὶ πάντα τὸν χρῶτα τὸν ἀπὸ τῶν ὑπαλλος. ἄμεινον δὲ τὸ ῥάμφος. δέρτρον λὲγ̀ τὸ δέρειν, ὅπερ ἐστὶ κρύειν. τύπτω γὰρ ἁμαρτάνοντα, ἃ ἂν ἐθέλωσιν οἱ γύπες τῇ κρούσῃ τὸ ῥάμφος. καὶ ἔστι τὸ ὄνομα ῥηματικὸν, ὥσπερ ἀπὸ τὸ πλήσσω, πλῆκτρον· ὕτως καὶ ἀπὸ τὸ δέρω, δέρτρον Vide *Etym.* ubi pro ἔσω δύνοντα, in verſu allato legendum eſt δύνοντες. VILL.

3 Δέρτρον. Od. Λ. 578. VILL.

4 Δενδίλλων. Il. I. 180. *Heſ.* & *Schol.* interpretantur: τοῖς ὀφθαλμοῖς ἁλιεύων. VILL.

5 Δέκτη. Od. Δ. 248. VILL. Itaque in ipſa gloſſa ſcribe Δέκτη.

6 Δεδοκημένος. *Il.* O. 730.

7 Δεδμήατο. Idem fere quod ſupra. VILL.

8 Δεδήει. Il. E. 93. VILL.

9 Δεικνύμενος. Il. I. 196. VILL.

10 Δεικνάσθαι. &c. *Il.* O. 85.

— οἱ δὲ ἰδόντες
πάντες ἀνήιξαν, καὶ δεικανόωντο ἕκαστοι.

Una

ΔΕΙΝΟ΄Σ. ἀξιωματικὸς, ὁ τροπηματικός·

Αἰδοῖος [1] δέ μοι ἐστὶ, φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε.

ΔΕΙΔΗ΄ΜΟΝΕΣ. [2] ἐλεήμονες, δειλοί.

ΔΕΔΑΙΓΜΕ΄ΝΟΙ. [3] τεθνηκότες ἐν πολέμῳ.

ΔΕ΄ΜΑΣ ΠΥΡΟ῞Σ ΑΙ῾ΘΟΜΕ΄ΝΟΙΟ [4] ἐλέλειπτο ὡς τρόπῳ [5] πυρὸς καιομένου, διὰ τὴν ἀγωνίαν.

ΔΕ΄ΜΝΙΑ. [6] τὰ σφάγματα· ἀπὸ τοῦ δέμας ἐν αὐτοῖς μένειν.

ΔΕΞΙΑ΄-

Sed pertinet gloſſa ad Od. Σ. 110.

— Τοὶ δ' ἵσαν εἵσω
Ἠδὺ γελώοντες, καὶ ἱ ΔΕΙΚΑΝΟ΄ΩΝΤ' Ἐπέεσσιν. Ubi *Schol.* Δεικανόωντ' Ἐπέεσσιν. ἤγουν ἐδείκνυσο &c. vel ad Od. Ω 409.

Ὣς δ' αὔτως παῖδες Δολίου
κλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα
ΔΕΙΚΑΝΟΩΝΤ' Ἐπέεσσι, κῆ ἐν χείρεσσι φύοντο.

Prioris loci διπλογραφία ſervata videtur in duabus *Heſychii* Gloſſis, ἐδεικανόωντο, & Ἐδικονόωντο. —

1 Αἰδοῖος. Il. Γ. 172. ubi in *Homero* Αἰδοῖός τε. VILL.

2 Δειδήμονες. Vide ſupra p. 217.

3 Διδαϊγμένοι. *Il.* Τ. 203. &c.

4 Δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. Il. Α. 595. & Ν. 673. VILL. Adde *Il.* Σ. 1.

5 Τρόπῳ. Quidam legerunt τρόπον, ut habet *Heſychius*. Τρόπον enim in accuſativo interdum ſumitur pro δίκην, *inſtar*; ſed nihil muto. Apud *Suidam* legitur, Δέμας. τρόπῳ. Et hic eſt nominativus ἐλέλειπτο. VILL. Omnino legendum eſt, Ἐλέλειπτο ὡς, τρόπον πυρὸς &c. — *Schol.* ad *Il.* Ρ. 366., ubi nomen δέμας Poëta eodem uſu poſuit, Δέμας πυρὸς. τρόπον καιομένου πυρός. Excerpta *Schol. Mſt.* apud *Barneſ.* ad *Il.* Σ. 1. Λείπει ἢ τὸ ὡσεί. *Euſtath. p.* 864. *v.* 43. Ἐλλιπῶς ἢ πίφρασαι. — ἀντὶ τοῦ ὥσπερ ἂν πῦρ μάχοιτο. Conf. *Heſych. v.* Δέμας & *Phavor. p.* 466. *v.* 24.

6 Δέμνια. *Od.* Δ. 301. &c.

ΔΕΞΙΑΔΗΝ. [1] δεξιὸν ὄντα, ἢ Δεξιᾶ υἱόν.

ΔΕΟΙΜΙ. [2] δεσμεύοιμι.

ΔΕΣΜΟΙ. οὕτως λέγονται καὶ οἱ ἧλοι·

— Κάτωτε [3] δὲ δεσμός.

ΔΕΥΤΕ. [4] ἄγετε δή.

ΔΕΥΡΟ. [5] εἰς τοῦτον τὸν τόπον.

ΔΕΥΕΣΘΑΙ. [6] βόσκεσθαι. καὶ τὸ ἐπιδέεσθαί τινος.

Θυμῷ [7] δευομένους —

καὶ τὸ λείπεσθαι, καὶ τὸ ἐλαττοῦσθαι·

— Ἐπεὶ ἄποθι [8] ἔλπομαι ἄτην.

Δεύε-

1 Δεξιάδην. *Schol.* Δεξιᾶ υἱόν· ἢ ἐκ δεξιᾶς. Et sic *Hes.* quoque habet. VILL. Conf. *Il.* H. 15.

2 Δέοιμι *Od.* Θ. 552.

3 Κάπτε δέ. Od. Θ. 274. VILL.

4 Δεῦτε. *Il.* N. 481. &c.

5 Δεῦρο. *Il.* A. 153. &c.

6 Δεύεσθαι. βόσκεσθαι. Nullo certe sensu. Lege βρέχεσθαι, *irrigari*. Δεύω Il. B. 471. & Π. 643. significat *irrigare*; & δεύεται. Od. E. 53, & Z. 44. *irrigari*. Meam emendationem sic confirmat *Etymologus Magnus*: δεύω. Σημαίνει δύο. τὸ ΒΡΕΧΩ ὡς τό·

— Δεύονται δὲ δέκεσσι κέλευθοι.

(Il. I. 566.) Ἡσίοδος· (*O. & D.* 544.)

Πῖλοι ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν· ἄλφα μὴ καταδεύῃ.

Vide apud eum reliqua, quae, mire mecum facientia, cum *Apollonio* conveniunt. *Schol.* Il. I. 566 explicat δεύονται per ἐβρέχοντο. VILL. *Hesych.* glossam annotavit, nescio unde ductam, Δεύεσθαι. γεύεσθαι.

7 Θυμῷ Il. Γ. 294. VILL.

8 Ἐπεὶ ἄποθι Il. N. 310. VILL. *Idomeneum* ad pugnam his verbis inflammat *Meriones*:

Δευκαλίδη, πῆ τ' ἄρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον;
Ἦ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους,

Ἦ

Δεύεσθαι πολέμοιο. —

ΔΕΥΗΣΑΙ. μαλάξαι. [1]

ΔΗΕΙΣ. [2] εὑρήσεις.

ΔΗΙΟΙ. [3] οἱ πολέμιοι.

ΔΗΙΟΤΗΤΟΣ. [4] τῆς πολεμικῆς ἀλαθέτεως.

ΔΗ-

Ἦ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ ἄνσοθι ἔλπομαι ἄτην
Δεύεσθαι πολέμοιο κεκμηκυίας Ἀχαιούς.

Δεύεσθαι πολέμοιο, *Schol.* accepit pro προσδεῖσθαι: & omnem illam ultimam ſententiam ἐπεὶ ἄνσοθι ἔλπομαι &c. retulerunt interpretes ad proxime praecedens ἀριστερόφιν. „ *Qua parte pugnam ciebis* „ *Idomeneu? A dextra exer-* „ *citus, in medio, an vero* „ *a ſiniſtra? A ſiniſtra certe* „ *maxime indigent certami-* „ *ne.*" Atqui bella haec Heroibus dubitatio, inquit *Popius*, ſi incerti ſint eone auxiliatum eant, ubi *maxime*, an eo, ubi *nihil* ſe opus eſſe videant. — Itaque ultima illa ἐπεὶ ἄνσοθι &c. generatim de omni pugna, in hanc fere accipit ſententiam, „ *Graeci certe ab omni parte ae-* „ *qualiter preſſi, & redacti* „ *in anguſtias, aequaliter* „ *etiam noſtro indigent auxi-* „ *lio.*" Quam interpretationem, etiamſi liberius a verbis Poëtae recedat, a mente tamen ipſius & linguae ratione, non auſim, cum *Clarkio*, alienam dicere. — „ *In quam* „ *partem tendes auxiliatum* „ *Idomeneu? Nam nusquam* „ *ita laboraſſe credo Argi-* „ *vos*" *uti hic ſcilicet, ubi in ancipiti undique periculo, neſcias fere cui parti primum ſit ſuccurrendum.* — Δεύεσθαι πολέμοιο reddidi *laboraſſe, inferiores fuiſſe proelio:* in quo *Apollonii* ſecutus ſum interpretationem, a nemine quidem commentatorum tentatam, ſed uſui tamen *Homerico* maxime convenientem, ἰλαπάζεσθαι. — Eadem virtute & conſtructione cum ſimplex recurrit δεύεσθαι *Il.* P. 142. tum vero frequentiſſimum eſt compoſitum ἐπιδεύεσθαι. Vid. *Il.* E. 666. *Il.* Υ. 670. & *Il.* Ω. 385.

1 Δεψῆσαι. δεψήσας. extat Od. M. 48. VILL.

2 Δήεις. *Il.* N. 260. ubi vid. *Schol.*

3 Δήιοι. *Il.* I. 76. &c.

4 Δηϊότητος. *Il.* E. 348. &c.

ΔΗΛΗΣΑΣΘΑΙ. [1] Διαφθεῖραι. Διακόψαι.

ΔΗΜΟΣ. ἐπίπλους ἱερεῖα. [2]

ΔΗΜΟΝ. τὸν δημοτικὸν ἄνδρα.

Δῆμον [3] ἑοῦσα παρὲξ ἀγορευέμεν. —

καὶ τὸ σύσημα δ' πόλεως.

Δήμῳ [4] ἐνὶ Τρώων. —

ΔΗΜΟΒΟΡΟΣ. [5] ὁ τὰ ἐξ δήμου κοινὰ καταθέων.

ΔΗΝΕΑ. [6] βλαβερά.

ΔΗΣΑΝΤΩΝ. δησάτωσαν.

Δησάντων [7] ἐν νηῒ θοῇ. —

ΔΗΛΗΜΟΝΕΣ. [8] βλαπτικοί.

ΔΙΑΓΝΑΨΑΣ. [9] Διακοιλάνας.

ΔΙΑΚΕΡΣΑΙ. [10] Διακόψαι.

ΔΙΑΚ

1 Δηλήσασθαι. Il. Δ. 63 & 72. Il. Γ. 107, & Δ. 236. Od. X. 368. VILL.

2 Ἱερεῖα. Lege ἱερεία. VILL. Conf. *Il.* Υ. 166. &c.

3 Δῆμον. Il. M. 213. VILL.

4 Δήμῳ. Od. N. 266. VILL.

5 Δημοβόρος. Il. Λ. 23. VILL.

6 Δήνεα. *Il.* Δ. 361. &c.

7 Δησάντων. Od. M. 50. ubi hodie Δησάντων σ' ἐν. VILL.

8 Δηλήμονες. *Il.* Ω. 33. *Od.* E. 118. In utroque loco nonnulli Codd. exhibent ζηλήμονες.

9 Διαγνάψας. fortaſſe Διαγνάψασ', ſic enim in *Hom.* Od. Δ. 438.

Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι Διαγνάψασ' ἀλίῃσιν.

& ſic habet *Scholiaſtes.* At *Heſ.* & *Etymologus* legunt Διαγλάψασ' VILL. Quemadmodum in ipſo *Homero* Διαγνάψασ' operarum errori merito tribuere videtur *Erneſt.*, ita hic librariorum lubentius adſcripſerim oſcitantiae.

10 Διακέρσαι. Il. Θ. 8. VILL.

ΔΙΑ'ΚΤΟΡΕ. [1] Διάγων τὰς ἀγγελίας. λέγει δὲ τὸν Ἑρμῆν.

ΔΙΑΠΛΗ'ΣΣΟΝΤΕΣ. Διαχίζοντες. ἐὰν δὲ σὺν τῷ Ι γράφεται, [2] ἔσται Διαβαίνοντες.

ΔΙΑΙ'ΝΕΙΝ. [3] Βρέχειν.

ΔΙΑΤΡΥ'ΓΙΟΣ. [4] Ἔγκαρπος· Διὰ τὸ τρύγειν [5] ἔχειν. τρύγη δὲ, ὁ πύελος καρπός.

ΔΙΑΠΡΥ'ΣΙΟΝ. [6] διάτονον.

ΔΙ' [7] ΑΚΡΙΑΣ. καὶ τὰς ἀκρωρείας· [7]

—— Δι' [8] ἄκρας ἠνεμοέσσας.

ΔΙΑΚΡΙΔΟ'Ν. ἐξ ἐπικρίσεως Διακεκριμένον. [9]

ΔΙ-

1 Διάκτορε. Lege Διάκτορος. VILL. Pertinet glossa ad *Od.* Θ. 335.

Ἑρμείας, Διὸς υἱὸς, Διάκτορος, δῶτορ ἐάων.

2 Σὺν τῷ Ι γράφεται. Lapsum puto Librarium, & pro *jota* scribendum esse *rho*. Sic pro Διαπλήσσοντες, Il. Ψ. 120. ubi & alii legunt Διαῤῥήσσοντες, erit Διαπρήσσοντες. Quod quidem verbum apud *Homerum* perpetuo pro *transire* usurpatur. VILL. Confirmat Cl. *Villoisoni* emendationem *Schol.* apud *Barnes. ad l. l.* Διαπλήσσοντες, Διαχίζοντες. Καὶ τὸ Διαπρήσσοντες, τοῖς ποσὶ Διαβάντες. Conf. *Ernest. ad eund. l.*

3 Διαινέειν. Δίαινε dixit Poëta *Il.* Φ. 202. Διαίνετο *Il.* N. 30.

4 Διατρύγιος. Od. Ω. 341. VILL.

5 Τρύγειν. Lege τρύγην. VILL.

6 Διαπρύσιος. Διαπρύσιοι est *Il.* Θ. 227. &c.

7 Ἀκρωρείας. Lege ἀκρωρείας. VILL.

8 Δι' ἄκρας. Od. I. 400. VILL.

9 Διακεκριμένον. Sic in *Hes.* ἐν Διακρίσει ἄεισον. Male uterque in accusativo posuit, observante etiam *Kustero*. Nam si referatur ad locum *Homeri Il.* Β. 103. Διακριδὸν εἶπεν ἄεισον, in *Hes.* legendum ἄεισον,

ΔΙΔΥΜΑ'ΟΝΕ. [1] δίδυμοι ἀδελφοὶ, οἱ κεχωρισμένοι τοῖς σώμασιν. οἱ δὲ συμφυεῖς, Δίδυμοι λέγονται.

ΔΙΕ'ΠΟΥΣΙ. [2] Δαπανῶσιν, ἐνεργῶσιν.

ΔΙΕ'Α

τοι, & in *Apoll.* Δμηχειμῶνι; fin ad Il. o. 108. Δμηχειδὲς εἶναι ἄεισον, legendum in *Heſ.* ἄεισον, & in *Apoll.* Δμηχειμῶνι. Sed optime omnium *Lex. Manuſcriptum* a me conſultum habet, Δμηχειδές. Δμηχειμῶνι. VILL. *Suid.* etiam & *Etymol. p.* 267. *v.* 33. habent Δμηχειμῶνι.

1 Διδυμάονε. Filios gemellos hoc nomine dixit Poëta, Dioclis quidem *Il.* ε. 548, Bucolionis vero *Il.* ζ. 26, *Somnum* denique & *Mortem Il.* π. 672. & 682. — Actoris tamen filios, Cteatum & Eurytum, appellavit δίδυμες, *Il.* ψ. 641. In hac nominis differentia *Ariſtarchus*, neſcio an ſubtilius quam verius, δίδυμες appellatos eſſe cenſuit Actoridas, quod non gemelli tantum eſſent, verum etiam συμφυεῖς, uſus quoque ad eam rem auctoritate *Heſiodi*. *Euſtath.* ad *Il.* ψ. 641. *p.* 1321. *vſ.* 20. Ὅμηρος μὲν δίδυμες ἰσορρεῖ ἁπλῶς. Οἱ δὲ κατ' Ἀρίσταρχον. οὐχ ἅπαντας, οἷον τοὺς Διοσκόρους, ἀλλὰ τοὺς τὸν Ἡσιόδου μῦθον, τοὺς διφυεῖς, δύο μὲν ἔχοντας σώματα, συμπεφυκότας δὲ γε ἀλλήλοις. — Ex quibus cum intelligitur, cur Cteatum & Eurytum *Apollodor.* etiam dixerit συμφυεῖς L. II. c. 7. §. 2. tum *Ariſtarchi* illa ſubtilitas, quam ſecutus hic eſt *Apollonius*, ad Rhetorica quoque Lexica permanaverit. *Euſtath.* certe ad *Il.* ζ. 26. *p.* 622. *vſ.* 6. Περὶ δὲ τῶν διδυμάονες κεῖται ἐν Ῥητορικῷ Λεξικῷ, ὅτι διδυμάονες μὲν οἱ κεχωρισμένοι τοῖς σώμασι, δίδυμοι δὲ οἱ συμφυεῖς, ὁποίους ὁ μῦθος πλάττει τοὺς Ἀκτορίωνας. *Ovidius* tamen ſimpliciter vertit, *Metam.* VIII. 308. *Actoridaeque patres.* i. e. δίδυμοι. Neque uſu *Homerico* quidquam hae differre videntur formae cognatae; niſi quod, Διδυμάονες perpetuo ſint *Gemelli*, Δίδυμοι accipiantur etiam ἐπὶ ἁπλῶς δυάδος; uti *Il.* τ. 227. Conf. *Euſtath. p.* 581. *v.* 16. ſeq. ex quo apud *Schol.* ad *Il.* ε. *vſ.* 548. pro οἱ δὲ διδυμάονες ὡς ἐξ ἀνάγκης legendum eſt οἱ δὲ δίδυμοι κ. τ. λ. — Add. *Etymol. p.* 169. *v. ult. p.* 272. *v.* 31. & *Alb.* ad *Heſych. v.* Δίδυμοι.

2 Διέπουσι. *Il.* Δ. 166.

ΔΙΕΊΣΧΕ. [1] διῆλθε.

ΔΙΕΊΧΕΙΑΝ. [2] διεμέτρησαν.

ΔΙΕΡΩΙ̃ [3] διύγρῳ.

ΔΙΊΕΝΤΑΙ. [4] διώκωσι.

ΔΙΙΠΕΤΕΟΣ. ἀπὸ Διὸς πεπληρωμένου. [5]

ΔΙΕΠΕΦΡΑΔΕΝ. [6] ἐνετείλατο.

ΔΙΈΤΑΙ. διώξῃ. [7]

ΔΙΙΦΥΣΕΝ. [8] ἐξήντλησεν, διέκοψεν.

ΔΙΚΛΕΙΔΕΣ. [9] δίθυροι.

ΔΙΝΕΙ̃Ν. [10] συρρέφειν.

ΔΕΙ-

1 Διίχι. Il. E. 100. & Υ. 416. VILL.

2 Διίχειναι *Il.* H. 316. &c.

3 Διερῷ. *Od.* I. 43.

4 Δίεται. *Il.* Φ. 475.

5 Πεπληρωμένου. Adeundus *Etymol. Magnus* in διϊπετέϊ. VILL. *Il.* P. 263 &c Dictionem Homericam Διϊπετέϊ πολέμοιο, *Schol.* etiam inter alia interpretatur, ἢ ὑπὸ Διὸς πληρουμένου, οἷον, χειμάῤῥου. & *Hesych.* Διϊπετέϊ. ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων πολεμῶν, ἀπὸ τοῦ Διὸς πληρουμένων, χειμάῤῥων. ἐπὶ δὲ &c.

6 Διεπέφραδεν. *Il.* Υ. 340.

7 Διώξῃ. Lege διώκῃ. VILL.

Δίεται in *Homero* frustra quaesiveris: Scripsisse videtur *Apollon.* Δίηται, quod cum alibi habet Poëta, tum vero *Il.* H. 197., ubi per futuri temporis formam, uti *Apollon*, ita etiam *Schol.* explicat, ἀμφοδεύσῃ, διώξῃ. Hinc & *Suid.* forte emendandus & *Hesych.* v. Δίεται. itemque *Etymol. p.* 273. *v.* 13.

8 Διίφυσεν. Lege διήφυσεν. Extat O. T. 450. VILL

9 Δικλεῖδες. Lege δικλίδες. VILL. *Od.* B. 345. &c

10 Δίνειν. Δίνειν est *Od.* I. 384. Διόμεν. *ibid. vs.* 388.

ΔΕΙΝΩΤΉΝ. [1] σρογγύλλω.

ΔΕΙΝΩΤΟΙ̃ΣΙ [2]. ΛΕΧΈΕΣΣΙ. σρογγύλοις· ἀπὸ τ̃ τ̃ χλινοπόδων πεφερείας.

ΔΊΟΝ. ἐδιώχθλω·

Τελὶς πεῖ [3] ἄσυ μέγα Πριάμοιο δίον. —

ΔΙ̃ΟΣ. [4] ἀπὸ Διὸς τὸ γένος ἔχων, ἢ ἀγαθὸς, ἢ γλυκαῖος· ἀπὸ τ̃ ζ̃ Διὸς ὑπεροχῆς.

ΔΙΟΤΡΕΦΈΩΝ. [5] τῶν ἐκ Διὸς τεθραμμένων.

ΔΙΠΛΗ̃Ν ἘΚΤΑΔΊΗΝ. [6] διπλῆν κ̃ μεγάλλω.

ΔΊΠΤΥΧΑ ΠΟΙΉΣΑΝΤΕΣ. [7] δύο πεῖβολὰς ἔχοντες.

ΔΙΣ-

1 Δεινωτήν. Lege διωτήν. Extat Od. τ. 56. VILL. Δεινωτὴν habent etiam *Hesych.* & *Phavor.* Conf. mox v. Δεινωτοῖσι.

2 Δεινωτοῖσι λεχίεσσι. Lege διωτοῖσι λίχιεσσι. Il Γ. 391. VILL. Hic etiam diphthongum cum *Apollon.* exhibent *Hesych.* & *Phavor.*

3 Τελὶς πεῖ. Il. X. 251. ubi πριάμω pro πριάμοιο VILL.

4 Διὸς. Sexcenties dixit Poëta.

5 Διοτρεφέων. *Il.* A. 176. &c.

6 Διπλὴν ἐκταδίην. *Etymologus Magnus*: τὴν μεγάλην, ὅτε κ̃ διπλῇ αὐτῇ χρώμενοι ἔχειν. Il. K. 134. VILL.

7 Δίπτυχα ποιήσαν. *Il.* A. 461. In ipsa autem interpretatione pro ἔχοντες rectius legeris ἔχοντα. — Δίπτυχα, quae potissimum hic explicare voluit Glossator, iisdem verbis reddiderunt *Hesych.* & *Schol.* — Quod si omnem, quam posuit, dictionem interpretatione complecti voluisset *Apollonius*, exponere debuisset, uti *Etymol. p.* 279. v. 3., διπλώσαντες τὴν κύτραν.

ΔΙ'ΣΚΟΥΡΑ. [1] δίσκα ἕρια, [2] ὅσον ἄν τις βάλοι δίσκον. [3]

ΔΙΦΑΝ. [4] ψηλαφᾶν.

ΔΙ'ΦΡΟΝ. ἐμοίως ἡμῖν λέγει ὁ Ποιητής. τὸν δὲ θρόνον [5] ἐδέποτε εἶπε δίφρον, λέγει δὲ καὶ τὸν ἁρματινὸν δίφρον.

ΔΙ'ΧΑ. [6] διχῶς, εἰς δύο.

ΔΙ'ΨΙΟΝ. βλαβερόν. [7]

ΔΜΩ.

1 Δίσκεσφι. Il. Φ. 523. VILL. Suum etiam pondus habebit *Apollonii* auctoritas in varietate lectionis l. l. dijudicanda, ubi vid. *Barnes.* & *Ernest.*

2 Ὅρια. Potest tolerari, si sumatur pro ultimo illo termino, quem attingit disci jactus. Sed pro ὅρια, mallem ἅρα; ut δίσκεσφι sit δίσκε ἅρα, quemadmodum & ipse *Hom.* dixit Il. Φ. 431:

Ὅσσα δὲ δίσκε ἅρα κατεμαδίοισι πίλοισιν.

VILL.

3 Δίσκον. Mallem δίσκῳ. VILL. Conf. *Hesych* v. Δίσκεσφι.

4 Διφᾶν. *Il.* Π. 747. Conf. *Alb.* ad *Hesych. h. v.*

5 Θρόνον. Contra *Etymol.* σημαίνει τὸν θρόνον, ὡς τό. (Il. Γ. 424.)

Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλάσσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη.

VILL. *Apollonius* scilicet θρόνον dixit *solium regium*, quod nunquam appellatur δίφρος; *Etymologus* autem, *sellam*, *sedile quodcunque*; quod saepius apud Poëtam eo nomine venire solet. *Il.* Z. 252. Δ. 717. Ξ. 80. 602. &c in quibus omnibus locis verissima est *Eustath.* observatio. p. 115. vi 547. Δίφρος δὲ ὁ μόνον ὁ ἐφ' ἅρματος, ἀλλ' ἰδοῦ καὶ θρόνος κατ' οἶκον εἰδος, ἐοικὼς ἴσως τῷ τῆ ἅρματος δίφρῳ. ἔχει δέ ποτε καὶ ἐπίθεσιν ὁ τοιοῦτος. &c. Vid. idem *Eustath. p.* 647. *v.* 5. & *p.* 1482. *v.* 6.

6 Δίχα. Saepissime usurpatur Poëtae.

7 Δίψιον. βλαβερόν. Haec vox nusquam in *Hom.* reperitur; sed compositum πολυδίψιον Ἄργος extat Il. Δ. 171. ubi mallem intelligere cum *Scholiaste Aeschyl. in Choëph.* δίψιον Ἄργος, τὸ ποτὲ ἄνυδρον. VILL.

ΔΜΩΕΣ. [1] δοῦλοι· ἀπὸ τοῦ δεδμῆσθαι καὶ ὑποτετάχθαι.

ΔΝΟΦΕΡΟΝ. μέλαν, ἐξ οὗ σημεῖον τὸ πολύ· [2]

—— Δνοφερὸν [3] χέε ὕδωρ.

ΔΝΟΠΑΛΙΞΕΙΣ. σκληναύξεις·

—— Τὰ σὰ ῥάκεα [4] δνοπαλίξεις.

δὶς δὲ τῇ λέξει κέχρηται. ἅπαξ ἐν Ὀδυσσείᾳ, καὶ ἅπαξ ἐν Ἰλιάδι·

—— Ἀνὴρ [5] δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιξεν.

ΔΥΑΙ· [6] ΓΑΡ ΤΕ ΠΥΛΑΙ ΑΜΕΝΗΝΩΝ ΕΙΣΙΝ ΟΝΕΙΡΩΝ.

ἔξοδον [7] ἐν μεταφορᾶς. σημαίνει δὲ ἐλεφαντίνην [8] μὲν, τὴν ἡμέραν· κερατίνην δὲ, τὴν νύκτα. Διὰ τοῦτο [9] δὲ ποιοῦνται τὴν πορείαν οἱ Ὄνειροι. τινὲς δὲ ἑωΐ

Hesych. etiam habet Δίψιον Ἄργος: Omninoque probabile est divisis formis nonnullos legisse interpretes πολὺ δίψιον, uti quosdam praetulisse constat πολὺ δ' ἴψιον. quo pertinet interpretatio *Apollonii*, quam in aliis multis habet quoque *Schol.* ad l. l. ἢ βλαβερὸν, ἀπὸ τοῦ Ἴψιον. Conf. *Barnes. ad l. l. Etymol. p.* 681. v. 4.

1 Δμῶες. *Od* Δ. 644. &c.

2 Τὸ πολύ. Lege τοῦ. VILL. Erit forte, cui restituendum videatur σημαίνει vel σημειοῦται.

3 Δνοφερόν. Il. I. 15. VILL.

4 Τὰ σὰ ῥάκεα. Od. Ξ. 512. VILL.

5 Ἀνὴρ δ'. Il. Δ. 472. qui locus sic quoque legitur in *Hes.* at hodie extat ἰδνοπάλιζεν. VILL.

6 Δυαί. Lege δοιαί. Extat hic versus Od. T. 562. VILL.

7 Ἔξοδον. Lege ἔξοδοι; aut adde εἰσι, ut *Hes.* habet: τὴν ἔκβασιν τῶν ὀνείρων εἶπε. VILL

8 Ἐλεφαντίνην. Pro ἐλεφαντίνην & κερατίνην, lege ἐλεφαντίνη, & κερατίνη; ut edidit *Alberti*, qui haec verba laudat. VILL.

9 Τοῦτο. Mallem τούτων. VILL.

ἐπὶ τ̃ ὀδόντων κ̀ τ̃ ὀφθαλμῶν ἤκασαν. Βέλτιον δὲ τὸ πρότερον.

ΔΌΝΑΚΑΣ. [1] καλάμους.

ΔΟΥΡΙΚΤΗΤΉΝ. [2] τὴν τῷ δόρατι κεκτημένων.

ΔΟΡΟΪ́ΣΙ. θυλάκοις.

—— Ἄλφιτα [3] χεῦεν ἐϋῤῥαφέεσι δορεῖσι.

ΔΟΛΙΧΉΡΕΤΜΟΙ. [4] μακρόκωποι.

ΔΟΛΙΧΑΎΛΟΥΣ. [5] μακρὸν τὸν αὐλὸν ἐχόσας.

ΔΟΥΡΙΝΕΚΕΣ. [6] ὅσον δόρυ διατεῖναι.

ΔΟΥΡΙΚΛΥΤΌΣ. [7] ἀπὸ μέρους, κ̀ τὰς μάχας κλυτός.

ΔΟΛΙΧΌΝ. [8] μακρόν.

ΔΟΛΙΧΌΣΚΙΟΝ. [9] ἤτοι μικρὰν σκιὰν ἔχον, ἐξ ἧς τὸ μέγα δηλῶται.

ΔΟ-

1 Δόνακας. *Il.* κ. 467.

2 Δορικτητήν. *Il.* ι. 343.

3 Ἄλφιτα. Od. β. 354. VILL. Editur vulgo χεῦσον: quaedam tamen *Editt.* habent χεῦον; quod ne cum *Cren.* ad *Canin. Hellen. p.* 270. ſolis deberi cenſeas codicibus recentioribus, *Apollonii* vetat auctoritas & *Scholiaſtae ad l. l.*

4 Δολιχήρετμοι. *Od.* Θ. 191. &c.

5 Δολιχαύλους. *Od.* ι. 156.

6 Δορινικές. Il. κ 357. Lege δορητικές. Ubi *Heſ.* habet ὅσον δόρυ διατείνεται, ἢ ἐφ' ὅσον ἂν ἐπεγχθείη, διηνεκῶς. Et *Etymol.* δόρατος βολὴν, δόρατος μῆκος, διάστημα, quae verba fortaſſe ex *Apollonio* exciderant ante ὅσον δόρυ διατεῖναι, quod habet quoque *Etymol.* poſt διάστημα. VILL. In multis Gloſſis brevior eſt *Apollonius*, quam aut *Heſychius*, aut *Etymologus*. Conf. *Schol. ad l. l.*

7 Δορικλυτός. *Il.* β. 645. &c.

8 Δολιχόν. *Il.* κ. 52. &c.

9 Δολιχόσκιον. *Il.* γ. 346. &c.

ΔΟ'ΧΜΙΑ. πλάγια·

Πολλὰ δ' ἀναντα, [1] κάταντα, πάρεντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον.

ΔΟ'ΡΠΟΝ. τὸν [2] καθ' ἡμᾶς δεῖπνον. καὶ ἔστιν δαύσρπον, μεθ' ὃ ἐπὶ τὸ δαύειν ἔρπομεν, ὅ ἐστι κοιμᾶσθαι.

ΔΟ'ΡΥ. τὸ μὲν σύνηθες·

Πῆλ' αὖτως [3] ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ξύλου·

Ἀμφ' [4] ἑνὶ δόρατι βαῖνε. —

ἀφ' οὗ καὶ δόριος ἵππος [5], ὁ ξύλινος. καὶ ἔτι δορύξεσιν [6] λέγομεν ἐν τῷ βίῳ, τὸ πᾶν ξύλον κατεργαζόμενον.

ΔΟΥΠΗΣΑΙ. ψοφῆσαι. ἐκ δὲ τοῦ ἀδηκολουθῆντος,

1 Πολλὰ δ' ἄναντα. Il. Ψ. 116. VILL.

2 Τόν. Fortaſſe τὸ, quamquam & dicatur ὁ δεῖπνος. Nam apud *Heſ.* legitur: Δόρπος. Βορὰ, δεῖπνος, quod male in δεῖπνον mutabat *Kusterus*, obſtante hâc *Apollonii* authoritate; ſed δεῖπνος merito retinuit *Alberti. Etymol.* habet quoque ὁ δεῖπνος. VILL. Δόρπον ſexcenties in *Homero* recurrit.

3 Πῆλ' αὖτως. Il. Π. 117. VILL.

4 Ἀμφ' *inſ.* Od. Ε. 371. VILL.

5 Δόριος ἵππος. Δόριον ἵππον & δόρειον dixerunt alii, *Homerus* δουράτειον vocavit *Od.* Θ. 493. 512. Conf. *Alb.* ad *Heſych.* v. Δόρειος ἵππος.

6 Δορύξεσιν. Vox in familiari uſu poſita, ἐν τῷ βίῳ, & vulgari ſermone trita, quae abeſt ab omnibus Lexicis; *Heſ.* δορύξεον. ὅπερ τὰ δόρατα ξύεται. VILL. In *Heſychio* legere forte praeſtiterit Δορύξος. Conf. *Etymol. b. v. Apollonius* vero haud ſcio an ſcripſerit δορύξεσσι.

τῷ, ἀποθανεῖν πεσόντα ἐν πολέμῳ. ὅθεν καὶ τῦ. [1]

— Δεδμητότῳ [2] Οἰδιπόδαο,

ἀκόλ ὁ Ἀρίσαρχος, ἐν πολέμῳ ἀνηρημένου.

ΔΟΚΕΥΕΙ. [3] ἐπὶ τῇ χειρεῖ.

ΔΟΞΗΣ. δοκήσεως.

Οὐδ' ἐγὼ [4] ἀχ ἄλιος σκοπὸς ἔασομαι, ἀδ' ἀπὸ δόξης.

ΔΡΑΙΝΕΙΣ. [5] ἰσχύεις. καί.

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων. [6] —

ἀντὶ τῦ ὀλίγον ἰσχύων.

ΔΡΥΜΑ. [7] οἱ δρυμώδεις τόποι.

ΔΡΗΣΤΗΡΕΣ. [8] οἱ ὑπηργῦντες καὶ διακονῦντες θεραπόντες. ἀπὸ τῦ δρᾶν.

ΔΡΗΣΤΟΣΥΝΗΝ. [9] διακονίαν.

ΔΡΥ-

1 τῦ. Lege τί. VILL. Convenit illud τῦ cum Genitivis, qui mox ſubjiciuntur omnibus, atque adeo ſuum tueri poteſt locum.

2 Δεδμητότῳ. Il. Υ. 679. VILL.

3 Gloſſam hanc interſerit *Apographum Montfauconii*, quae diligentiam effugit Cl. *Villoiſoni*. Vere autem pro ἐπὶ τῇ χειρεῖ, reſtituit ἐπιτηρεῖ Cl. *Alb.* ad *Heſych.* v. Δοκεύων.

4 Οὐδ' ἐγώ. Il. Κ. 324. Lege σοὶ δ' ἐγώ. VILL.

5 Δραίνεις. Il. Κ. 96. VILL.

6 τὸν δ' ὀλιγοδρανέων. Il. Ο. 246. VILL.

7 Δρυμά. *Il.* Λ. 118.

8 Δρηστῆρες. *Od.* Π. 248. &c.

9 Δρησοσύνην. In *Manuſcripto* δρισοσύνην. VILL. In Gloſſae ſede editur Δρησοσύνῃ *Od.* Θ. 320. Unde reſtituendum *Apollonio* videtur Δρησοσύνη, διακονίᾳ.

ΔΡΥΟ'ΧΟΥΣ. [1] τῶν σιδηρῶν πελέκεων αἱ ἐπαὶ, εἰς ἃς τὰ ξύλα ἐνιασι· ὥῤῥᾳ τὸ τὰ ξύλα δρῦς λεγίμβρα [2] σωΐσχειν.

ΔΥΣΠΕ'ΜΦΕΛΟΣ. ὁ δυσάρεσ⊛. [3]

ΔΥΣΩΡΗ'ΣΩΣΙ. [4] δυσφυλακτήσωσι καὶ κακλιὰ νύκτα ἀμάγνωσι [5].

ΔΥΣΑΡΙΣΤΟΤΟ'ΚΕΙΑ. [6] ἡ ἐπὶ κακῷ ἄριστον τεκοῦσα. οἱ δὲ μεταφράζουσι, δύσηνον ἄριστον τεκοῦσα.

ΔΥΩΔΕΚΑ'ΒΟΙΟΝ. [7] δυόδεκα βοῶν ἄξιον.

ΔΥΣΑΕ'ΟΣ. δυσανόσ.

ΔΥ-

1 Δρυόχους. Od. τ. 574. VILL.

2 Λεγίμβρα. In *Mſ.* λεγεμίνας. VILL.

3 Δυσάρεσ⊛. Intelligit de urinatore qui *multos oſtreis ſatiaret*, *etiam ſi* δυσπεμφελ⊛ εἴη. Il. π. 748. An vero de mari intelligunt, *etiam ſi tempeſtatibus jactatum eſſet*. Δυσάεσσον habet *Lex. Alſ. Sangermanenſe*. Utrumque ſenſum ſic conjungit *Heſ.* ἐπὶ μὲν ὁ θαλάσσης, ἡ δυσχείμαρρ⊛, καὶ τραχεῖα, καὶ ταραχώδης· ἐπὶ δὲ τῆ κολυμβητῆ, δυσαρι⊛. *Heſiodus Oper.* 720. pro *gravi* uſurpavit & *moleſto*:

Μηδὲ πολυξείνῳ δαιτὸς δυσπεμφελ⊛ εἶναι.

Supra dixerat verſu 616.

Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφελὴς ἵμερ⊛ αἱρῇ.

Vide *Etymol.* VILL. Conf. *Schol.* ad *Hom. l. l.*

4 Δυσωρήσωσι. *Heſ.* & hodiernae *Hom.* editiones habent δυσωρήσειται. Il. κ. 183. VILL.

5 Διάγνωσι. Lege ἀμάγνωσι, cum *Schol.* qui eadem habet; & adde cum *Heſ.* ad clariorem ſenſum, φυλάσσεσθαι. VILL. *Schol.* & *Heſych.* habent ἀμαγάγωσι, unde pro διωρήσειται lectum olim in *Homero* fuiſſe conjecit *Barneſ.* δυσωρήσωνται: ſed pertinent illae interpretandi formae, uti & *Heſychii* δυσφυλακτήσωσι, ad antiquam, quam *Apollonius* ſervavit, lectionem, δυσωρήσωσι; διάγωσιν autem in *Apollonio* jam edidit Cl. *Alb.* ad *Heſych. h. v.*

6 Δυσαρίστοτόκεια *Il.* Σ. 54.

7 Δυωδεκάβοιον. *Il.* Ψ. 703.

— Βορέαο δυσαί@. —

ΔΥΣΠΑΡΙ. [2] δυσώνυμε, κακῶς παρωνομασμένε.

ΔΥΗ. κακοπάθεια.

— Ἦ γάρ [3] με δύη ἔχει πολλή.

ὁ δὲ Ἀτίων, κάκωσις· ἀπὸ τ῀ εἰσδύνειν τὰ κακά.

ΔΥΣΗΛΕΓΕΟΣ. ἐν τῇ Χ τῆς Ὀδυσσείας. [4] ὁ Ἀρίσαρχ@, ὅταν μὲν λέγῃ τὸν θάνατον, τοιοῦτον σημαίνῃ μακροχρονίου· ὅταν δὲ ἄλλως καταχρήῃ εἰς ταὐτὸν [5], τὸ κακοχρόνιον. ἢ δυσαλγε@, κακὰ ἄλγη ἐπιφέροντ@.

ΔΥΣ-

5 Βορέαο δυσαί@. Nusquam extat in noſtro *Hom.* hoc epithetum *Boreae* accommodatum. Sed Il. Ψ. 200. & Od. Μ. 289. legitur ζεφύρου δυσαίης. Verum ex *Apoll.* apparet Veteres his in locis pro ζεφύρου, multo melius & convenientius legiſſe Βορέαο. Vide *Strunzium* in *Gloſſarium Oppianicum*, quod primus edidit *Rutgerſius.* VILL. Nihil habet *Strunz.* quod ad *Zephyrum* ſpectet aut *Boream*; *Multo autem melius & convenientius legiſſe veteres* Βορέαο δυσαί@, quam ζεφύροιο, vix mihi Cl. *Villoiſ.* videtur pronunciaturus fuiſſe, ſi vel in memoriam rediiſſet *Il.* I. 4. *ſeq.*, vel legere adeo potuiſſet, quae poſtea, de ventorum Homericorum ratione, acute diſputavit Cl. *Wood on the Origin. Gen. of Homer. p.* 18. *ſeqq.* & *p.* 62. *ſeqq*

6 Δύσαρες. Il. Γ. 39. VILL.

7 Ἦ γάρ με δύη ἔχει. Od. Ζ. 215. Poſt ἔχει, ex *Homero* adde ἤλιθα VILL.

1 Legitur θάνατον δυσηλιγίης Od. X. 325. VILL.

2 Ὅταν δὲ ἄλλως καταχρήῃ εἰς τ' αὐτὸν. Vertit Cl *Villoiſ. Quum vero aliis rebus applicat hoc Epithetum.* Quae, uti ſententiam habent ſatis commodam, ita parum reſpondent verbis Graecis, quorum ſentio equidem corruptelam, nec video tamen quomodo recte curetur, niſi forte pro ταυτὸν, τὸ, reſtituere liceat

ΔΥΣΜΕΝΕΩΝ. [1] τῶν ἐχθρῶν.

ΔΥΣΗΧΕΟΣ. ἤτοι ᾧ κακὸν ἦχον ἐπιφέρουσι θανάτου, [2] διὰ τὰς γινομένας σιμωγὰς δυσθρήνους· ἢ ᾧ δυσαχέος, [3] κακὰ ἄχη παρεχούσης.

ΔΥΣΘΑΛΠΕΟΣ. κακῶς εἰς τὸ θάλπειν·

Ἦ καὶ χειμῶνος [4] δυσθαλπέος. —

ΔΩΡΟΝ. ὁ παλαιστής· [5]

Τῷ κέρα [6] ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει.

ΔΩΔΩΝΑΙΕ. ἐπιθετικῶς, ὁ Ζεύς· ἀπὸ Δωδώνης τῆς ἐν Θαλασσίᾳ [7], ἐν ᾗ ἱερὸν αὐτοῦ.

ΔΩ. [8] κατὰ συγκοπὴν, δῶμα.

ΔΩΪ-

liceat τὸν πόλεμον, τὸν. Respexit certe *Apollon. Il.* Υ. 154.

Ἀρχίμενος δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο.

ubi interpretatur etiam *Schol.* κακοκαιμένου &c.

1 Δυσμενέων. *Il.* Κ. 221. &c.

2 Ἐπιφέρουσι. In *Mſ.* cum bis legeretur ἐπιφέρουσι, monente *Villoiſ.*, alterum expunximus, utpote ſuperabundans. Reſpicit *Apollonius* Il. Π. 442. Σ. 464. & Χ. 180. ubi legitur θανάτοιο δυσηχέος. *Heſ.* habet κακὸν ἦχον ἐπιφέρουσι, διὰ τὰς γιομένας εἰμωγὰς καὶ θρήνους.

3 Δυσαχέος. Lege δυσηχέος. VILL.

4 Ἦ καὶ χειμῶνος. Il. P. 549. VILL.

5 Ὁ παλαιστής. Sic *Heſ.* quoque ſcripſit. At *Suidas* & *Euſtath.* habent παλαιστὴ, *id eſt*, tertia pars ſpithamae. Teſte tamen *Polluce*, II. 175. dicitur & ὁ παλαιστὸς, δρομικῶς. VILL.

6 Τῷ κέρα. Il. Δ. 109. VILL.

7 Θαλασσίᾳ. Lege mecum Θεσσαλίᾳ. Enim vero haec urbs jacebat in regione Molosſorum, Theſſaliam inter & Epirum. VILL. Δωδωναῖε habet *Homerus Il.* Π. 233.

8 Δώ. *Il.* Η. 363. &c.

ΔΩΙΣΙ. Ὅτ' ἂν ἐν κοινῇ, [1] ἀντὶ τ δῷ·

—— Αἴκέ [2] ποθι Ζεὺς

Δῷσι. ——

ΔΩΜΑΤΑ. [3] αἱ οἰκίαι· ἀπὸ τ δεδομῆσθαι.

1 Ὅτ' ἂν ἐν κοινῇ, Rectius forte ſcripſeris Ὅτ' ἂν ἰνικᾶς. Conf. *Alb.* ad *Heſych. h. v.*

2 Αἴκε. Il. A. 129. VILL.

3 Δώματα. *Il.* A. 222. &c.

Ε.

Ε, ἐγκλινόμενον μοὶ, αὐτὸν, ἢ αὐτὴν, ἢ αὐτὸ σημαίνει,

Οἵ ἑ μέγαν [1] περ ἐόντα. —

ἠῆ,

— Περὶ γάρ [2] ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψεν.

ὀρθοτονούμενον δὲ, δηλοῖ ἑαυτὸν, ἢ ἑαυτοῖ, οἷον·

— Κάλεόν [3] τέ μιν εἰς ἑ ἔκας@.

Ἓ Α'. ἀγαθά·

— Δωτῆρες [4] ἐάων.

σημαίνει δὲ ἠῆ τὰ αὐτᾶ·

Γιάσι [5] ἠῆ γαμβροῖσιν ἐὰ πρὸς δώματα καλά.

παρεμπέπτωκε δὲ τὸ Α ἀλλὰ τὸ μέτρον, ἀντὶ τοῦ ἑῶν· ὥσπερ κυανέων, κυανῶν. [6]

Ἓ Α

1 Οἵ ἑ μέγαν. Il. Δ. 534 VILL.

2 Περὶ γάρ. Il. Α. 236. VILL.

3 Κάλεον. Il. Ψ. 203. VILL. Pro ἑ, quod dederat Cl. *Vill.*, edendum curavi ἑ, quod ipsa flagitat *Apollonii* doctrina, & *Apographum* mihi exhibuit Cl. *Montfauconii*.

4 Δωτῆρες. Od. Θ. 325. VILL.

5 Γιάσι. Od. Γ. 387. VILL.

6 Κυανῶν. Lege κυανεάων. VILL. ex Hesiod. *Sc. Herc.* v. 7.

ΕΑ ΔΩΜΑΤΑ. [1] ἀρίστουζα.

ΕΑΛΗ. [2] συνεσρόφη.

ΕΑΝΟΣ. ἔνδυμα γυναικεῖον· [3] ἀπὸ τὸ ἔννυσθαι. σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸν εὐδιάχυτον, ὅτ' ἂν λέγῃ.

—— Ἑανῷ [4] καστιτέροιο.

ἀπὸ τοῦ ἕννυμι τὴν χωνείαν αἰνίεσθαι. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ. [5]

—— Ἑανῷ λιτὶ [6] κάλυψεν,

ἐπιβολαίῳ λιτῷ σημαίνει· ποτὲ [7] τῷ λεπτῷ ὑφάσματι.

ΕΑΦΘΗ. [8] ἐπηκολούθησεν. ἔνιοι δὲ, κατηνέχθη.

ΕΒΕΒΡΥΧΕΙ. [9] ἐπήχει.

ΕΒΙΟΣΣΑΟ. [10] τὸ ζῆν ἀβιεπποίησας.

ΕΒ-

1 Ἐὰ δώματα. ἄριστουζα. Interpretatio non huic convenit glossae, sed pertinet ad Ἐπιδότα ex *Il.* Π 173. & *Od.* Σ. 421. quod utrobique reddit *Schol.* ἀρίστουζα. Unde manavit ad *Hesych. Suid.* & *Etymol.* — Ἐὰ δώματα exponi debuerant ἴδια. Vid. *Schol.* ad *Od.* Σ. 427.

2 Ἑάλη *Il.* N. 408. &c.

3 Ἔνδυμα γυναικ. *Il.* Ε. 734.

4 Ἑανῷ. Il Σ. 612. VILL.

5 Λίγῃ. Recte correxerat manu sua Cl. *Alb.* λίγῃ. Conf. etiam *Suid.*, & eodem refer *Hesychii* glossam: Ἑανῷ, εὐπλόῃ, ἢ λεπτῷ ἱματίῳ.

6 Ἑανῷ λιτί. Il. Τ. 352. Male edidit *Montfauconius* λιτῷ, quum legatur λιτὶ per compendium in *Manuscripto*; Pro κάλυψεν lege etiam κάλυψαν. *Etymol.* addit: ἀντὶ τοῦ ἐπιβολαίῳ τῷ λεπτῷ ὑφάσματι. VILL.

7 Ποτέ. Post ποτὲ addendum est δέ. VILL.

8 Ἐάφθη. *Il.* N. 543. Ε. 419. Utrobique spiritum lenem praeferunt Interpp. ἁφθη, refragantibus quidem *Eustath. p.* 945. *v.* 36. & *Suid. b. v.*, sed juvantibus tamen *Hesych.* & *Etymol.*

9 Ἐβιβρύχει. Male descripsit *Montfauconius* ἰβιβρίχει. Extat Od. M 242. VILL.

10 Ἐβιόσσαο. Sic legebant olim veteres Critici in versu Odyss.

Ἔβλυε. [1] τῶν πεπoιημένων ἡ λέξις.

Ἔβρισαν. [2] ἐβάρυναν, παντὶ τῷ βάρει ἐφώρμησαν.

Ἐγγείνωνται. ἐγχωρήσωσιν.

Εὐλὰς [3] ἐγγείνωνται, ἀεικίσωσι [4] δὲ νεκρόν.

Ἐγκοσμεῖτε. [5] ἐν τάξει θέτε.

Ἔγχεσίμωροι. [6] οἱ περὶ τὰ ἔγχη μεμορημένοι, ὅπερ ἐστὶ πεπονημένοι. ἔνιοι δὲ, περὶ τὰ ἔγχη τὸν μόρον ἔχοντες, ἢ ἐπιφέροντες τὸν μόρον.

Ἔγχος. [7] δόρυ· ἀπὸ τοῦ ἐν χειρὶ εἶναι. λέγει δὲ καὶ θηλυκῶς, ἐγχείη. [8]

Ἐγχρι-

Odyſ. Θ. 468. ubi hodie habetur ἰριώσαο. Pariter *Schol.* hanc vocem explicat per τὸ ζῆν ἀφειπούσης, ἔσασας. Vide p. 192. in Βιώσαο. Vill.

1 Ἔβλυε. Omiſſa hic gloſſa ex *Heſ.* reſtituenda eſt: ἀνέφυσε, ἀνίζει μὴ πολὺ ψόφον. Vill. Formam, ab *Heſychio* etiam & *Phavorino* adnotatam, fruſtra in *Homero* quaeſiveris. *Il.* Φ. 361.

Φῆ πυρὶ καιόμενον, ἀτὰρ δ' ἔβλυε καλὰ ῥέεθρα.

An hic forte lectum a quibusdam eſt ἔβλυε? Verum conſtanter alteram lectionem & *Codd.* exhibent & *Editt.*; Confirmat etiam *Etymol. p.* 200. *v.* 50. atque ipſe adeo *Apollon. v.* Ἀνέβλυε *p.* 135. in quo veterum conſenſu, librariorum errori potius, quam certo varie legentium judicio, illud ἀνέβλυε tribuere praeſtiterit.

2 Ἔβρισαν. *Il.* Μ. 346. &c.

3 Εὐλάς. Il. Τ. 26. Vill.

4 Ἀεικίσωσι. Male *Montfauconius* edidit αἰκίσωσι. Vill.

5 Ἐγκοσμεῖτε. *Od.* ο. 218.

6 Ἐγχεσίμωροι. Vide *Etymol.* in ὑλακόμωροι, qui docet τὸ μόρον apud Cyprios ſignificare ὀξύ. Vill. Conf. *Il.* Η. 134. &c.

7 Ἔγχος. *Il.* Γ. 360. &c.

8 Ἐγχείη. *Il.* Β. 530. &c.

Ἐγχριμφθήτω. ἐμπελασθήτω·

—— Ἵππος ἀέλσερος ἐγχελμφθήτω.

Ἐγκέκληται. [2] ἐνήρεται. [3] ἔγκειται.

Ἔδραθεν. [4] ὕπνωσεν.

Ἐδεύησεν. [5] ἐνδεὴς ἐγίνετο.

Ἐδηλήσαντο. ἐκακοπάθησαν, [6] ἔβλαψαν.

Ἐδητύος. [7] βρώσεως.

Ἔδησεν. ἐνδεὴς ἐγένετο·

—— Ἐμεῖο δ' ἔδησεν [8] ἀρῆς. ——

Ἐδίνεον. περιεδίνων καὶ φεύγοντο·

—— Ἐδίνευον κατὰ μέσσας. [9]

Ἔδνα. [10] τὰ ὑπὸ τῶν μνηστήρων τῇ μεμνηστευμέναις διδόμενα δῶρα.

Ἔδος. ἕδρα·

—— Θεῶν

1 Ἵππος. Il. Φ. 338. VILL.

2 Ἐγκέκληται. Lege ἐγκέκλιται. Il. Z. 78. VILL.

3 Ἐήρεται. Lege ἐάρηται. VILL.

4 Ἔδραθεν. Od. Υ. 143.

5 Ἐδεύησεν. Od. I. 483. VILL.

6 Ἐκακοπάθησαν. Mallem Ἐκακοποίησαν. Nunquam enim paſſive, ſed ſemper active ſumitur τὸ ἐδηλήσαντο. Vide Il. A. 156. Od. K. 459. Λ. 400. 407. & Ω. 111. VILL. Conf. *Heſych.* V. Ἐδηλήσαν. ἐκακοποίησαν. adde *Alb.* ad *v.* Ἐδηλήσαλο.

7 Ἐδητύος. *Il.* A. 469. &c.

8 Ἐμεῖο δ' ἔδησεν. Il. Σ. 100. In *Homero* hodie legitur δὲ δῆσεν pro δ' ἔδησεν. VILL.

9 Ἐδίνευον κατὰ μέσσας. Od. Δ. 19. Pro μέσσας, in vulgatis *Hom.* Editionibus legitur μέσον. VILL. Pro φεύγοντο, quod Cl. *Villoiſono* Codex exhibuit *Mſ.*, edendum omnino videbatur, φεύγοντο.

10 Ἔδνα. Vide *Polluc.* III. 36. VILL. Conf. *Od.* A. 116. &c.

— Θεῶν ' ἔδος ἀσφαλές. —

ποτὲ δὲ ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ ἑδραῖον·

Οὐχ ἕδος [2] εἰμὶ γὰρ αὖθις ἐφ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα.

Ἔδυνον. [3] ἔδυσαν.

Ἑδωδή. [4] βρῶσις.

Ἑδανῶι. ἡδεῖ·

Ἀμβροσίῳ, [5] ἑδανῷ, τό ῥά οἱ θυόμβριον ἦεν.

Ἐέ. καὶ ἐπέκτασιν τοῦ Ε, ἀντὶ τοῦ αὐτόν·

— Ἐὲ [6] δ' ἔξοχα πάντων

Ἀθανάτων κεχολῶσθαι. —

ἢ ἀντὶ τοῦ αὐτόν·

Καί ἑ κακὴ [7] βάβρωσις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνῃ.

Ἐείσατο. ὡμοιώθη. [8] τοῦτο ἐπὶ τοῦ ὡμοιώθη·

Εἴσατο [9] δὲ φθογγὴν υἱέϊ Πηλάμοιο Πολίτῃ.

ἐπὶ δὲ τοῦ φανῆναι·

Ἀλλ' ἔ, τι οἱ εἴσατο [10] γελοίϊον Ἀργείοισιν

Ἐμμεναι. —

ἐπὶ

1 Θεῶν. Od. ζ. 42. VILL.

2 Οὐχ ἕδος. Il. Φ. 205. VILL.

3 Ἔδυνον. *Il.* Φ. 131.

4 Ἑδωδή. *Od.* Ξ. 193. &c.

5 Ἀμβροσίῳ Il. Ξ. 172. unde, pro θυόμβριον lege τιθυμβρίον. VILL.

6 Ἐὲ δ'. Il. Ω. 134. VILL.

7 Καί ἑ κακὴ. Il. Ω. 532. VILL.

8 Ὡμοιώθη. Hanc tuto deleveris interpretationem, mox recurrentem.

9 Εἴσατο. Il. Β. 791. VILL. Pro υἱέϊ ex l. l. lege υἷϊ

10 Ἀλλ' ἔ, τι οἱ εἴσατο. Il. Β. 215. Pro εἴσατο lege ἔσσατο. VILL.

ἐσὶ δὲ ϝ διελθεῖν.

Εἶσατο [1] γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά. —

ἐσὶ δὲ μέλλοντος, ἀντὶ ϝ γνώσομαι.

Ἔσομαι [2] αἶκε μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης.

ΕΕΛΔΩΡ. [3] ἐπιθύμημα.

ΕΕΛΜΕΝΟΙ. συγκεκλεισμένοι.

— Ἑελμένοι [4] ἰσχανόωντο.

ΕΕΡΓΩΝ. [5] ἀφορίζων, χωρίζων.

ΕΕΡΣΑΣ. [6] δρόσους.

ΕΕΡΣΗΕΙΣ. δροσώδης καὶ ἁπαλός.

Οἷον ἐερσήεις [7] κεῖται. —

καί.

Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἠδὲ [8] κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον.

ΕΗΟΣ. ἀγαθός, σθενωνός. ἐπὶ μὲν ϝ ἀγαθός, ἐπὶ σθένος τὰ ἑά, τὰ ἀγαθά. τὸ δὲ [9] σθενωνός.

— Εἰ

1 Εἶσατο γὰρ νηῶν. Il. M. 118. VILL.

2 Ἔσομαι. Il. Θ. 532. VILL.

3 Ἑέλδωρ. Il. A. 41. &c.

4 Ἑελμένοι. Il. M. 38. VILL. Confirmat *Apollon.* lectionem vulgatam: *Barnes.* enim ex *Codd.* quibusdam protulit ἑεργμένοι.

5 Ἑέργων. *Il.* M. 201. 219.

6 Ἑέρσας. *Il.* A. 53. ubi vid. *Schol.*

7 Οἷον ἐερσήεις. Il. Ω. 419. VILL. Primus ita edidit *Barnes.* Ante ipsum vulgari solebat ἐερσήεις.

8 Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἠδέ. Il. Ξ. 348. Pro ἠδὲ, lege ἰδὲ, ob metrum. VILL. Nisi forte scriptum fuerit: Λωτόν θ' ἑρσήεντ' ἠδὲ κρόκον &c. p. 300.

9 Τὸ δέ. Lege ϝ δέ. VILL. Modo meminit Poëta παιδὸς ἑῆος. *Il.* A. 393, forte & Σ

— Εἰ δύναταί [1] γε, φείχεο παιδὸς ἑῆος.

ΕΘΑΜΙΣΕΝ. ἐπύκναζεν.

— Ἐπεὶ [2] ὅτι κακιζόμενος ἐθάμιζε.

ΕΘΕΕΝ. [3] ἔτρεχεν.

ΕΘΕΛΟΝΤΗΡΑΣ. [4] ἑκουσίους.

ΕΘΕΙΡΑΙ. [5] αἱ ἐξ ἔθους ἐπιμελείας ἀξιώματα τέλεχες. καὶ τὸ ἐθείρῃ, τὸ ἐξ ἔθους κοσμεῖ [6] καὶ θεραπεύῃ.

— Χαίρῃ [7] δέ μιν ὅστις ἐθείρῃ.

ΕΘΕΝ.

οὗς

71., modo νῖος ἑῆος *Il.* Ζ. 9. (in *Edd.* certe.) ο. 138. Ω. 422. 550., modo ἀνδρὸς ἑῆος *Il.* Τ. 342. *Od.* ο. 499., modo denique φωτὸς ἑῆος *Od.* Ξ. 505. Unam autem hanc & difficiliorem formam diversis quatuor interpretationibus tentarunt Grammatici, σοῦ, ἀγαθοῦ, φέρτερος, ἰδίου. Vide *Schol.* ad *Il.* Α. 393. & *Etymol. p.* 318. *v.* 1. coll. *Eustath. p.* 121. *v.* 15. *p.* 1131. *v.* 44. & *p.* 1770. *v.* 54. — Itaque pro τὸ δὲ φέρτερος, equidem in *Apollonio* legere malim εἰ δὲ φέρτερος. Quando vero in loco *Homerico* lenem spiritum praefert *Apollonius*, decretum sequitur Grammaticorum veterum, quod altero, quem indicavi, loco servavit *Eustath.*, neglectum fere in editionibus; ἑῆος aspero spiritu legendum esse, si accipias pro σοῦ vel ἰδίου, leni autem, si positum censeas pro ἀγαθοῦ. Conf. *Barnes.* ad *Il.* Τ. 342. *Interp.* ad *Hesych h. v.*

1 Εἰ δύναταί γε. Il. Α. 393. VILL.

2 Ἐπεὶ ὅτι. Od. Θ. 451. ubi vulgata lectio praestat

— Ἐπεὶ ὅτι κοιμιζόμενός γ' ἐθάμιζεν.

VILL.

3 Ἔθεεν. *Il.* Α. 483. &c.

4 Ἑκουσίους. *Od.* Β. 292.

5 Ἔθειραι. *Il.* Π. 795. &c.

6 Κοσμεῖ. Lege κοσμῇ, ob ἐθείρῃ praecedens, & τὸ θεραπεύῃ sequens. VILL.

7 Χαίρῃ. Il. Φ. 347. ubi pro ἐθείρῃ, quod reperitur etiam apud *Hes.* & a veteribus Criticis lectum fuit, hodie occurrit ἐθείρῃ. VILL.

Οὓς ἔθεν [1] εἵνεκ' ἔπαχον ὑπ' Ἀργείων παλαμάων.

ἀντὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς. καί·

Θύνουτ' [2] ἀμπεδίον, πεδὰ ἔθεν κλονέουσα φάλαγγας.

ἀντὶ τοῦ, τὰς πεφὶ αὐτὸ κλονέουσα τάξεις.

ΕΘΗΚΕΝ. πεφυκατέθηκεν, ἤτοι ἐποίησεν·

— Ἦ μυρί' [3] Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.

ἀφ' ὧν ἡμῖν θετοὶ υἱοὶ, ἅς τις ἐποιήσατο. [4]

ΕΘΟΝΤΕΣ. εἰθισμένως ἐπιφοιτῶντες. τὸ αὐτὸ καί·

— Ἔθων [5] Οἰνῆος ἀλωλύ.

ἐξ ἔθος πεφυσιόμενοι, καί.

— Οὓς παῖδες [6] ἐρεθμαίνωσιν ἔθοντες.

ΕΙΑΜΕΝΗ. [7] ἡ τοῦ ποταμοῦ ἀποβαίνουσα ἀποφύεται. ἢ ἕλος πεφυσταμένον ὕδωρ. αἱ ποταμῶν ἀναβολαὶ φυτὰ ἔχουσαι. [8]

ΕΙΒΕΙ. καταῤῥεῖ· [9]

— Θα-

1 Οὓς ἔθεν. Il. Γ. 128. Vill.
2 Θύνουτ'. Il. Ε. 96. Vill.
3 Ἦ μυρί'. *Il.* Α. 2. Vill.
4 Ἐποιήσατο. Legere forte praeſtiterit εἰσεποιήσατο. Conf. *Etymol. p.* 448. *v.* 21. *ſeq.*
5 Ἔθων. *Il.* I. 536. Vill.
6 Οὓς παῖδες. *Il.* Π. 260. Vill.
7 Εἰάμενή. *Il.* Δ. 483. &c.
8 Αἱ ποταμῶν ἀναβολαὶ φυτὰ ἔχουσαι. Apud *Heſ.* ἢ ἀναβολὴ ποταμοῦ, φυτὰ ἔχουσα. Editum primo fuerat φύγα. Alii φάλαγα, alii φύκος, alii ἔρυγα praeferebant: ſed legendum eſſe φυτὰ evincit *Apollonius.* Vill.
9 Καταῤῥεῖ. Εἴβει non ſignificat καταῤῥεῖ, defluit; ſed defluere facit, κάζει, ut habet *Heſ.* Vill. An ſcripſit forte *Apollonius*, quod inter alias interpretationes habet *Heſych.*, δακρύει?

—— Θαλερὸν [1] χῦ δάκρυον εἶδε.

—— Εἰδάλίμας, [2] ἃς ἤθελεν αὐτὲς ἐλέσθαι,

ἐν Ω Ὀδυσσείας.

ΕΙ΄ΔΑΤΑ. [3] βρώματα.

ΕΙ΄ΔΕΤΑΙ. [4] φαίνεται.

ΕΙ΄ΔΗΤΕ. [5] ἀντὶ Ϝ, εἴδητε·

Ὄφρα καὶ ὔμμ' εἴδετε, καὶ εἴδωμθ. [6]

ΕΙΚΟΣΙΝΗ΄ΡΙΤ' [7] Α΄ΠΟΙΝΑ·

Οὐδ' ἔ κεν δεκάκις [8] τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα.

ΕΙ΄-

1 Θαλερόν. Extat Il. τ. 323. τέρεν, non vero θαλερὸν, χῦ δάκρυον εἶδε. At Il. Ω. 9. θαλερὸν χῦ δάκρυον εἶδεν, pro εἶδε. VILL.

2 Εἰδαλίμας. Solus extat verſiculus. Omiſſum eſt caput articuli, quod ſic conſtrue: Εἰδαλίμας. καλὰς, εὐόψεις. *Od.* Ω. 278. εἰδαλίμας, ἃς &c. *Schol.* εἰδαλίμας explicat εὐεργεῖς, ἢ ἐπισήμους. VILL. Conf. *Heſych. h. v.*

3 Εἴδατα. *Od.* Α. 140. &c.

4 Εἴδεται. *Il.* Α. 228. *Scbol.* Εἴδεται, φαίνεται, δοκεῖ. Unde ſua mutuatus eſt *Heſych. h. v.*

5 Εἴδητε. Lege εἴδετε. Extat Il. Θ. 18.

—— Ἵνα εἴδετε πάντες.

VILL. Pertinet Gloſſa ad *Od.* I. 16., unde reſtituendum eſt,

—— Ὄφρα καὶ ὑμεῖς
Εἴδετ'.

6 Εἴδωμθ. Legendum εἴδομθ, quod ſaepe ponit pro εἴδωμθ. Il. Ν. 327. Ὄφρα τάχιστα εἴδομθ. Il. Λ. 363. & Π. 19. Ἵνα εἴδομθ ἄμφω. VILL. Poſtquam ſcilicet εἴδετε pro εἴδητε loco, quem modo indicavi, *Homerico* probaverat *Apollon.* alterum addidiſſe videtur, proxime conjunctum, καὶ εἴδομθ, ἀντὶ Ϝ εἴδωμθ. — Unde *Heſychio* veram reſtitues Gloſſam: Εἴδομεν. μάθωμθ, διαπράμεθα. Conf. *Schol.* ad *Il.* Λ. 363.

7 Εἰκοσινήριτ' ἄποινα. Omiſſa gloſſa ex *Heſ.* reſtituenda eſt: Εἰκοσαπλᾶ. ἀντὶ εἴκοσιν ἐξισάμενα. ἐρίζειν γὰρ, τὸ ἐξισᾶσθαι. Vide *Schol.* VILL. Et hic & aliis hujusmodi locis uſus dominatur Gloſſatorum, quem explicuit Cl. *Erneſt.* Canone Octavo.

8 Οὐδ' ἔ κεν δεκάκις. Il. Χ. 349. VILL.

ΕΙ''ΚΤΗΝ. ὡμοιῶντο, δυϊκῶς.

— Πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην.

ΕΙ''ΚΤΟ. [2] ὡμοιῶτο.

ΕΙΚΥΙΑ. ἐοικυῖα.

— Εἰκυῖα [3] θεῇσι.

ΕΙΛΑΠΙ''ΝΗ. [4] εὐωχία.

ΕΙ''ΛΑΡ. [5] ἔρκος καὶ φυλακή· ἀπὸ τοῦ εἰλεῖν. [6]

ΕΙ''ΛΕΙ. συνήλαυνεν.

— Ἐπεὶ κακὸν, [7] ἢ ὅτε Κύκλωψ
Εἵλῃ ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ. —

ΕΙΛΙ''ΠΟΔΑΣ. [8] Ἀπὸ τὸ ἐλιγμὸν ἀποτελεῖν ἐν τῇ πορείᾳ τὰς πόδας.

ΕΙ'-

1 Πυρὶ. Il. Α. 104. VILL.

2 Ἕϊκτο. Il. Υ. 107. VILL.

3 Εἰκυῖα. Od. Θ. 305. VILL.

4 Εἰλαπίνη. Casus obliquos habet Poëta Il. Κ. 217. Ψ 201. &c.

5 Εἶλαρ. *Il.* Η. 338. &c.

6 Ἀπὸ τοῦ εἰλεῖν. Legendum videtur, ἀ. τ. εἰλεῖν. Conf. *Eustath.* p. 684. v. 22. p. 966. v. 53. *Etymol.* p. 298. v. 4.

7 Ἐπεὶ κακόν. Od. Μ. 209. In vulgatis *Hom.* Editionibus legitur ἔπι, pro ἔπεσι. VILL. In antiqua scilicet hujus loci διπλογραφίᾳ, quam ex *Schol.* & *Eustath.* notarunt *Barnes.* atque *Ernestus*, eandem lectionem optavit *Apollonius*, quam, laudatus a *Clarckio*, *Cicero* ad *Attic.* VII. 6.

Οὐμὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπῃ κακὸν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
Εἵλῃ ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ &c.

8 Εἰλίποδας. Fortasse omissum Οὕτως λίγῃ τὰς βᾶς, &c. aut aliquid simile. VILL. Conf. *Il.* I. 462. &c. &, quo minus Clar. *Villoisoni* admitta-

ΕΙΛΕΥΝΤΑ. συγκλείοντα·

Θῆρας [1] ὁμῶ εἰλεῦντα. —

ΕΙΛΥΜΑ. ἐνείλυμα. [2]

ΕΙΛΥΦΟΩΝ. [3] συνειλῶν. τὸ πῦρ μετὰ συρροφῆς ἀποφέρεσθαι ποιῶν.

ΕΙΜΙ. [4] πορεύομαι.

ΕΙΝΑΝΥΧΕΣ. [5] ἐπ' ἐννέα νύκτας.

ΕΙΝΟΣΙΦΥΛΛΟΝ. κινησίφυλλον. κατ' ἔκθλασιν δὲ εἰρηται, ἀντὶ τοῦ ἐνοσίφυλλον. ἔνωσις [6] γὰρ, ἡ κίνησις· καὶ ἐνοσίχθων, ὁ κινητὴς τῆς γῆς. ἱρὸν δὲ εἰνοσίφυλλον, τὸ σύνδενδρον θέλει σημαίνειν.

ΕΙΟΜΕΝ. [7] πορευθῶμεν.

ΕΙΡΕΡΟΝ. δουλείαν·

Εἴρερον [8] εἰσαναγκάσιν. —

tur emendatio, Gloſſatorum perpetuus cogitetur uſus, qui ſemper fere ad certum aliquem reſpiciunt ſcriptoris locum, vel dicendi formam, ab erudito lectore cogitando ſupplendam.

1 Θῆρας. Od. A. 572. VILL.

2 Ἐνείλυμα. Fortaſſe ἐνείλημα. VILL. Ita habet *Schol.* ad gloſſae ſedem *Od.* z. 179. ex emendatione *Barneſ.* conf. *Interpp. ad Heſychii* gloſſam corruptam Εἴλημα.

3 Εἰλυφίων. Il. A. 156. Vide Clar. *Ruhnken.* ad *Timaeum*, voce εἰλυφίωσιν. VILL.

4 Εἶμι. *Il.* A. 169. &c.

5 Εἰνάνυχες. *Il.* I. 466.

6 Ἔνωσις. Lege ἔνοσις. VILL. Conf. *Il.* B. 632. ibique *Schol.* &c.

7 Εἴομεν. Antiquam gloſſae ſedem indicavit *Etymol. p.* 449. *v.* 41. Μὴ εἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι. — Nunc edi conſtanter ſolet, Μὴ ἴομεν. *Il.* M. 216.

8 Εἴρερον. Od. Θ. 529. VILL.

τ δ' ἅπαξ εἰρημένων λέξεων.

ΕΙΡΕΤΟ. ἐπηρώτα.

Εἴρετο [1] δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ λέγειν.

—— Εἴρετο [2] δεύτερον αὖτις.

καί.

—— Εἴροντο [3] δὲ κήδε' ἑκάστη.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἠρώτων, οἷον.

Εἴρομαι [4] παῖδας. ——

ΕΙΡΥΑΤΑΙ. φυλάσσουσι.

Πρὸς [5] Διὸς εἰρύαται. ——

ΕΙΡΥΣΘΑΙ. νῦν ἰδίως τὸ ἔρυσθαι ἐπὶ τοῦ εἰδέναι παρείληπται. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ φυλάττειν καὶ σώζειν.

Μαῖα φίλη, [6] χαλεπόν τε θεῶν αἰειγενετάων
Δήνεα ἔρυσθαι, μάλα περ πολυΐδριν ἐόσαν.

ΕΙ-

1 Εἴρετο. Od. P. 120. VILL.

2 Εἴρετο δεύτερον. Hodie ἤρετο. Il. A. 513. VILL. *Codd.* etiam plures l. l. habent ἔρετο.

3 Εἴροντο. Od. A. 541. VILL.

4 Εἴρομαι παῖδας. Initium versûs corruptiſſimum. Pejus *Etymologus*, qui cum *Apollonio* ad verbum fere conſentiens, haec habet in εἴρετο: Σημαίνει . . . καὶ τὸ ἠρώτων, οἷον· εἴρομαι παῖδας τε καὶ ἄλλα. Quae poſtrema verba qui inemendata interpretari conabitur, is erit mihi magnus Apollo. Legendum eſt in utroque, ut ipſe *Etymologus* ſupra in vocem εἴρω attulit, ex Il. Z. 239.

Εἰρόμην παῖδάς τε, καὶ ἀσιγήτους τε. —

VILL.

5 Πρὸς Διός. Il. A. 239. VILL.

6 Μαῖα φίλη. Od. Φ. 81. VILL. *Codd.* quidam in *Hom* l. l. habent εἰρῦσθαι, vel εἰρύσαι.

ΕΙΡΩ. λέγω·

— Νημερτέα [1] ἔιρω.

ΕΙΣ. ἀντὶ μὲν τ῀ προθέσεως· [2]

Εἰς Ἀγαμέμνονα [3] δῖον ἄγον. —

ἀντὶ δὲ τ῀ ἐπὶ·

Εἰς ἐλάτῃσι [4] ἀναβὰς προεμήκετον. —

συνήθως δὲ ἡμῖν·

Εἰς εὐνὴν [5] φοιτῶντε, φίλως λήθοντε τοκῆας.

ΕΙΣΑΣ. τὰς νῆας τὰς ἐξ ἑκατέρω μέρως ἴσως πλεού-σας, ὅτ' ἂν δέ·

— φρένας [6] ἔνδον ἔἴσας,

εὐκρήτως, ἀγαθάς.

ΕΪΣΕΝ. ἐπὶ μὲν τ῀ ἵδρυσεν·

Εἶσεν δ' ἐς Σχερίην [7] ἑκὰς ἄλλων [8] ἀλφισάων. [9]

ἐπὶ

1 Νημερτέα. Od. Α. 136. VILL.

2 Προθέσεως. Post hanc vocem omissum puto πρὸς, quae est propositio pro quâ εἰς sumitur in exemplo subsequenti. VILL.

3 Εἰς Ἀγαμέμνονα. Il. Η, 312. VILL.

4 Εἰς ἐλάτην. Il. Ξ. 287. VILL.

5 Εἰς εὐνήν. Il. Ξ. 296. VILL.

6 Φρένας. Od. Σ. 248. VILL.

Quod autem modo dixit τὰς νῆας τὰς &c. pertinet ad *Il.* Α. 306. &c.

7 Εἶσεν δ' ἐς Σχερίην. Od. Ζ. 8. In vulgatis *Hom.* Editionibus legitur ἐν Σχερίῃ. VILL.

8 Ἄλλων. *Homerus* ἀνδρῶν. VILL. Eandem varietatem notarunt etiam *Barnes.* & *Ern.*

9 Ἀλφισάων. Lege ἀλφεσάνων. VILL.

ἐπὶ δὲ ϝ ἐκάθισεν·

Εἶσεν ἀναστήσας [1] ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

ΕΊΣΗΣ. [2] πρὸς ἴσον ἑκάστῳ διδομένης.

ΕἸΣΘΑ. πορεύσῃ·

Εἶτε [3] καὶ ὕστερον εἶσθα θοάς. —

ΕἸΝΑΙ. ὁ Ἡσίοδος, ἀντὶ ϝ ἰέναι·

— Καὶ τῷ πρεσβυτέρῳ [4] πρεσβεῖναι.

ΕἸΣἸΘΜΗ. εἴσοδος·

Λεπτὴ [5] δ' εἰσίθμη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι.

ΕἸΣΚΟΝΤΕΣ. ὁμοιοῦντες. καί·

Ἴσκεν ἔκας ὡς ἀνήρ. [6] —

ΕἸ-

1 Εἶσεν ἀναστήσας. Od. H. 170. sic versus legitur apud *Homerum*:

— Ἐπὶ θρόνου εἶσε φαεινοῦ
Υἱὸν ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

VILL.

2 Ἴσης. Sic in *Hesychio* ἰσομοίρως, *aequaliter distributae*. Alludit ad hanc vocem in *Hom.* tam frequentem, δαιτὸς ἴσης. VILL.

3 Εἶτε. In *Homero* ἦτε. Il. K. 450.

Ἦτε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

VILL.

4 Καὶ τῷ πρεσβυτέρῳ. *Hesiod.* O. & D. 351. VILL.

5 Λεπτὴ. Od. Z. 264. VILL.

6 Ἀνήρ. Post hanc vocem omissa est glossa, scilicet ὁμοίως, quam restitue ex *Etymologo Magno*, qui de hâc voce adeundus est. Legitur hic versus Od. X. 31. VILL. Interpretatio, quam *Apollonio* restituendam esse censet *Villoiſ.*, ex ipsa intelligi potest ipsius doctrina & cogitando suppleri. Verbum autem ἴσκειν cum saepius in *Homeri* editionibus recurrat, nonnullis quidem locis universi acceperunt interpretes pro ὁμοιοῦν, uti ἴσκοντες & ἴσκωσα *Il.* Λ. 798. Π. 41. *Od.* Δ. 279. in reliquis vero partim quidem red-

ΕΙΣΟΙΧΝΕΥΣΙΝ· [1]

Οὐδέ μιν [2] εἰσιχνεῦσι κυνηγέται, οἵ τε καθ' ὕλην.

ΕΙΣΩ. ἔτω. τοπικῶς μὲν οὖν καὶ ἡμῖν συνήθως·

Εἴσω [3] δ' ἀσπίδ' ἔαξε βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ.

ἀντὶ δὲ τῆς εἰς προθέσεως·

— Καὶ δ' αὐτὸν [4] ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.

ΕΚΑΕΡ-

didérunt etiam ὁμοιῶν, partim vero, λέγειν. uti Ἴσχειν *Od.* τ. 203. x. 31. *Dicendi* quoque poteſtate, *Homerum* imitati, hoc verbum uſurparunt Recentiores, e. c. *Theocrit.* xxii. 167. *Apollon. Rh.* i. 834. ibique *Schol.* ii. 1200. iii. 396. ubi v. *Schol.* 439. &c. *Ariſtarchus* tamen non accepiſſe tantum ubique videtur pro ὁμοιῶν, ſed etiam per diphthongum ſcripſiſſe εἴσκοντες, εἴσκυσα, εἴσκειν. In omnibus enim locis fecerit oportet, quod de uno notavit, neglectus fere ab interpretibus, *Etymol.* p. 272. v. 13. Ἐπίμετρον Ἀεἰσαρχον τὸ, Αἰνέσεται σῷ εἰσκοίησι, ἀλλὰ τῆς ει διφθόγγου γράφων. — Ex *Ariſtarchi* igitur doctrina derivandae ſunt, quae in hoc verbo notantur lectionis varietates, *Il.* Λ. 798. εἴσκοιτες & *Od.* Δ. 279. Εἴσκυσα. atque indidem, cum caput hujus gloſſae fluxiſſe cenſendum eſt, εἴσκοντες, tum vero in altero etiam loco ſcripſiſſe videtur *Apollonius*, Εἴσκει ἔκας & &c. Quamvis ab antiquiſſimis ſcriptoribus τὸ Ἴσχειν probatum eſſe ſciam *Od.* τ. 203. ubi v. *Clarckium*, & ipſe praeterea *Apollonius* diſceſſionem poſtea ab *Ariſtarcho* facere videatur, v. Ἴσχειν, ſive ſui ille oblitus, ſive interpolando corruptus.

1 Εἰσοιχνεῦσιν. Omiſſa gloſſa ex *Heſ.* explenda eſt: εἰσπορεύονται, καὶ ἐνεδρεύουσιν. VILL. Conf. Canon Cl. *Ern.* Octavus.

2 Οὐδέ μιν. Od. I. 120. VILL.

3 Εἴσω. Il. H. 270. VILL.

4 Καὶ δ' αὐτόν. Occurrit Il. P. 163. Sic legitur Ἴλιον εἴσω Il. Λ. 71. P. 159. Σ. 58. & 439. Ω. 245. Od. τ. 182. & 193. VILL. In *Hom. Il.* P. 163. editur καὶ κ' αὐτόν &c.

ΕΚΑΕΡΓΟΣ. [1] ὁ μακρόθεν ἐργάων τοῖς βέλεσιν.

ΕΙΣΩΠΟΙ. εἴσω τ' ἐπιφανείας·

Εἰσωποὶ [2] δ' ἐγήροντο νεῶν. ——

ΕΚΑΙΝΙΤΟ. ἐνίκα·

Οἵῳ [3] δή με φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ.

ΕΚΑΜΟΝ. ἐθέκαμον. [4]

ΕΚΑΜΟΝΤΟ. κατεργάσαντο·

—— Καὶ νῆσον ἐϋκτιμένην [5] ἑκάμοντο.

ΕΚΑΤΕΡΘΕΝ. [6] ἑκατέρωθεν.

ΕΚΑΤΗΒΟΛΟΥ. [7] ἔκαθεν ἐθιέμενε καὶ βάλλοντες.

ΕΚΑΤΟΓΧΕΙΡΟΝ. [8] ὁ Ἀρίσταρχος τὸ μυθικὸν, ἑκατὸν χεῖρας ἔχοντα, ἀπὸ μὲν τοῦ πλήθους τῶν χειρῶν, ἀλλὰ διὰ τὸ μέγεθος· οἷον ἑκατόμπηχυν. χεῖρες γὰρ καὶ οἱ πῆχυς [9] συνωνύμως λέγεται. ἐπὶ δὲ ξ·

Ἀμφὶ δὲ παιδὶ [10] φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα.

ἐν

1 Ἑκάεργος. Frequentissimum apud Poëtam *Apollinis Epithetum.*

2 Εἰσωποί. Il. ο. 653. VILL.

3 Οἵῳ. Od. Θ. 219. VILL.

4 Ἔκαμον. Il. Δ. 244. & Od. μ. 232. est in tertiâ personâ plurali; at Od. Φ 426. est in primâ singulari. VILL.

5 Καὶ νῆσον ἐϋκτιμένην. Od. ι. 130. Lege ἐϋκτιμένην. VILL.

6 Ἑκάτερθεν. *Il.* Γ. 304. &c.

7 Ἑκατηβόλος. *Il.* Α. 370. &c.

8 Ἑκατόγχειρος. Legitur ἑκατόγχειρον il. Λ. 402. VILL.

9 Οἱ πῆχυς. Lego οἱ πήχεις, vel ὁ πῆχυς. VILL. Praestat omnino, quod in suo etiam *Apographo* emendavit Clar. *Montfaucon.* οἱ πήχεις.

10 Ἀμφὶ δὲ παιδί. Od. ρ. 38. VILL. *Montfauconii* quidem *Apographum* habet φίλῳ, quod quomodo defendi possit explicat *Eustath. p.* 1811. *v.* 29.

ἐν ἴσῳ τῷ τὰς χεῖρας ὠθείσαλεν.

Ἐκέκαστο. ἐκεκόσμητο. [1]

Ἐκέχανδει. [2] ἐκεχώρει.

Ἔκλεο. [3] κλέος εἶχες.

Ἔκμολεν. [4] ἐξέθεμην, ἐξεπήδησεν.

Ἐκόλωα. [5] ἐθορύβει· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν κηλοιῶν.

Ἔκπαγλον. [6] θαυμάσιον καὶ ἔξοχον.

Ἐκπεπαταγμένος. [7] ἐκπεπληγμένος.

Ἐκταδίην. ἐκτεταμένως, μεγάλως.

Διπλῆν, [8] ἐκταδίην. —

Ἔκυρος. [9] ἀνδρὸς πατήρ· καὶ ἑκυρά, ἡ μήτηρ τοῦ ἀνδρός.

Ἔκτρ-

1 Ἐκεκόσμητο. Apud *Hesych.* ἐνίκα. ἐδοξάζετο, ἐκεκόσμητο. Vill. Ἐκέκαστο pro ἐκεκόσμητο dixit Poëta *Il.* Ε. 54. Ω. 535. pro ἐνίκα. *Il.* Ν. 431. Π. 808. *Od.* Β. 158. Τ. 395. Dubia denique significatione posuit *Il.* Φ. 289. & *Od.* I. 509. — Neque enim laudare hic versum lubet, Criticis quibusdam suspectum, *Il.* Β. 530., ubi *Schol.* duplicem habet interpretationem, ἐκεκόσμητο, ἐνίκα.

2 Ἐκεχάνδει. Il. Ω. 192. Ubi pro γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, *Apollon.* legebat πόλλ' ἐκεχάνδει. Vill. Ex eadem lectionis varietate *Hesychii* fluxit Glossa Ἐκεχάνδει.

3 Ἔκλεο. Il. Ω. 202. ubi alii *Codd.* habent ἔκλεο, alii ἔκλευ, *Wratisl.* denique ἔκλυ.

4 Ἔκμολεν. *Il* Λ. 603.

5 Ἐκολώα. Il. Β. 212. Vill.

6 Ἔκπαγλον. *Il.* Ν. 413. &c.

7 Ἐκπεπαταγμένος. *Od.* Σ. 326.

8 Διπλῆν. Il. Κ. 134. Vill.

9 Ἔκυρος. *Il.* Ω. 770. &c. — Ἑκυρή, *ibid.*

ΕΚΥΡΣΕΝ. [1] ἐπέτυχεν.

ΈΚΥΣΕΝ. [2] καὶεφίλησεν τῷ στόματι· ἀφ' ἧς καὶ ἡμεῖς τὸ ϖεϱοσκυνῆσαι λέγομεν.

ΈΛΑΤΗΙΣΙΝ. [3] ἐλατίναις κώπαις. λέγεται δὲ ἐλάτη, καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον.

ΈΛΑΪΝΩΣΙ. θεϱίζωσι. [4] ἡ γὰϱ ἐκ χειϱὸς τύψις, ἔλασις μεταφοϱικῶς. ἐλάσαι γὰϱ, τὸ ἐκ χειϱὸς τύψαι.

ΈΛΑΦΗΒΟΛΟΣ. [5] κυνηγός.

ΈΛΕΑΊΡΕΙ. [6] ἐλεῖ.

ΈΛΕ-

1 Ἔκυρσεν. Obliteratae in *Homero* Gloſſae vix aliam rectius ſedem aſſignaveris, quam *Il.* Υ. 821.

Τυδείδης ——
Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινῷ δυρὸς ἀκωκῇ.

ubi *Schol.* Κῦρε. ἤγγιζεν. ἐπετύγχανεν. — Servarunt etiam in gloſſis antiquis Κῦρε *Heſych.* & *Etymol.* hunc ipſum laudans locum *p.* 548. *v.* 37. — *Apollonium* tamen legiſſe crediderim:

Αἰὲν ἐπ' αὐχένι ἔκυρσε φαεινῷ.

ita *Il.* Γ. 23.

Ὥϛε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας.

quo loco idem uſus eſt *Etymol. p.* 548. *v.* 15. & uti etiam debuerant *Interpp. Heſychii* v Κύρσας.

2 Ἔκυσεν. Ἔκυσ' pro ἔκυσε habet Poëta *Od.* Ψ. 208. Ἔκυσε *Il.* Θ. 371. *Od.* Φ. 225.

3 Ἐλάτῃσιν. *Il.* Ε. 560.

4 Θεϱίζωσι. Non per ſe ſolum ἐλαύνειν ſignificat metere; ſed cum ὄγμον poſt ſe habet; ut Il. Λ. 68:

Οἱ δ', ὥς τ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν,
Ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδϱὸς μάκαϱος κατ' ἄϱουϱαν.

VILL.

5 Ἐλαφηβόλῳ. Male legendum cenſebat *Iſ. Voſſius* ad *Heſych.* ἐλαφοβόλῳ. Non animadverterat hanc vocem in *Heſ.* ut hîc in *Apollonio*, deſumptam eſſe ex Il. Σ. 319:

— Ἐλαφηβόλῳ ἀϱτέμιδι

in *Sophocl. Trachin.* hoc epithetum Dianae attribuitur. VILL.

6 Ἐλειάρῃ. *Il.* Β. 27. &c.

Ἔλεγξεις. [1] ἐλέγχῃ ἀβεβάλης, ὀνείδῃ [2] ἀβεβάλης.

Ἐλεγχείη. [3] ἡ αἰσχύνη. καὶ ὄνειδος.

Ἔλειξε. [4] συνέσρεψεν. συνέσεισεν.

Ἐλελιχθέντες. [5] συσραφέντες, μεταβαλλόμενοι.

Ἕλεξα. ἐκοίμισα [6]

Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἕλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο.

Ἐλεοῖς. τοῖς μαγειρικοῖς τραπεζίοις.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τ' ἀπάτησε, καὶ ἐν ἐλεοῖσιν ἔχευεν.

Ἑλέτην. [8] εἷλον, ἔλαβον, δυϊκῶς.

Ἐλεφέρονται. [9] βλάπτουσι καὶ ἐξαπατῶσι καὶ ἐλεφηράμενος [10], ἀντὶ τοῦ βλάψας.

Ἕλε-

1 Ἐλίγξεις. Idem in *Hesych.* lege ἐλίγξης, ob sequens ἀβεβάλης. Respicit Il. ι. 518:

— Τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλίγξῃς.

VILL.

2 Ὀνείδῃ. Lege ὀνείδῃ. VILL.

3 Ἐλειγχείη. *Il.* Υ. 342. &c.

4 Ἐλέλιξε. *Il.* Θ. 199. &c.

5 Ἐλελιχθέντες. *Il.* Λ. 587.

6 Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἕλιξα. Il. Ξ. 252. Pro ἕλιξα, hodie legitur ἕθελξα. VILL. *Eustath.*, *Codd.* & *Edd.* pleraeque ita confirmant *Apollonii* illud ἕλιξα, ut praeferendum fere alteri lectioni videatur, ἕθελξα. Vid. *Interpp. ad l. l.*

7 Αὐτὰρ ἐπεί. Il. ι. 215. VILL. *Apollonii* etiam valebit auctoritas ad aestimandam lectionis varietatem, quam attulerunt ad l. l. *Interpp.* Ipsum nomen ἐλιὸς erudite illustrat *T. H. ad Lucian. T.* ι. *p.* 371.

8 Ἑλέτην. Il. Ε. 576. VILL.

9 Ἐλεφέροντας. Lege ἐλεφαίροντας. VILL. ex *Od.* τ. 565.

10 Ἐλεφηράμενος. *Il.* Υ. 388.

Ἐλεφάντα. τὸ ἐλεφάντινον. [1]

Ἔλεψεν. [2] ἐλέπτυσεν. ᾠδείλεν.

Ἐλιάσθη. [3] ἐκλίθη. καὶ τὸ [4] ἐλιάζετο, ἐξέκλινεν. καὶ τὸ λιαθεὶς, [5] ἐκκλίνας.

Ἕλικας. οὐκ ἐπὶ Γ, ἕλικας βᾶς, ἀλλ' ἐπὶ Ϝ

Ἡφαίστου·

Πόρπας [6] τε, γναμπτὰς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους.

κόσμου τι γένος. οἱ μὲν, δακτυλίους ποιοὺς, οὓς δραχοντώδεις καλοῦσιν. οἱ δὲ, ἐνώτια [7], ἃ καλοῦσιν ἐλικτῆρα. οἱ δὲ, τὰ περὶ τοὺς καρποὺς ψέλια. [8] ἐπὶ δὲ τὰς [9] ἕλικας βᾶς, ἤτοι τὰ κέρατα ἑλικοειδῆ ἐχόντας· ἢ, ὡς ἔνιοι, ἀπὸ Γ κῆ τοὺς πόδας ἑλιγμούς.

Ἑλί-

1 Ἐλεφάντινον. Poſt ἐλεφάντινον, in *Heſ.* & *Schol.* legitur ὀστοῦν. Et hoc ex *Apollon.* exciderat. VILL. Ἐλέφαντα dixit Poëta *Il.* Δ. 141. ubi fuerunt, qui mallent ἐλεφαντὰ pro ἐλεφάντινα. Conf. *Barn.*

2 Ἔλιψεν. *Il.* Α. 236.

3 Ἐλιάσθη. *Il* Ο 543.

4 Ἐλιάζετο. Editur *Il.* Ω. 96.

— Ἀμφὶ δ' ἄρα σφὶ λιάζετο κῦμα θαλάσσης

ubi legit forte *Apollon.* Ἀμφὶ δ' ἄρα σφ' ἐλιάζετο &c.

5 Λιαθεὶς. *Il.* Α. 349. &c.

6 Πόρπας. Il. Σ. 401. VILL. V. *Barn.* ad l. l.

7 Ἐνώτια. In *Harpocratione*: ἐλικτῆρες· ἐνώτιόν εἶδος. Λυσίας. VILL.

8 Ψέλια. *Schol.* habet ψέλλια. VILL. Emendatior eſt *Apollonii* Scriptura. Vid. Cl. *Valck.* ad *Ammon.* p. 149.

9 Ἐπὶ δὲ τὰς. Lege ut ſupra ἐπὶ δὲ τοῦ; Ipſam autem, quam *Apollon.* interpretatur, Gloſſam, ἕλικας βᾶς, habet Poëta *Il.* I. 462. &c.

ΈΛΙΚΏΝΙΟΣ. [1] τὸν Ποσειδῶνα· ἀπὸ Ἑλικῶνος τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, [2] ἱερὸν τοῦ Θεοῦ. οἱ δέ φασι, ἀπὸ Ἑλίκης, πόλεως τῆς Ἀχαΐας·

Οἱ δέ τοι [3] εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν.

ΈΛΊΚΩΠΕΣ. [4] οἱ ἑλικοὶ τῶν ὀφθαλμῶν.

ΈΛΊΣΣΕΤΟ. ἀπὸ μὲν τοῦ ἐλιτάνθευεν καὶ παρεκάλει·

—— Ἑλίσσετο [5] πάντας Ἀχαιούς.

ἀπὸ δὲ τοῦ μετεβάλλετο·

Ὡς ἄρ' ὅγ' ἔνθα [6] καὶ ἔνθα ἑλίσσετο, μεμηχανίζων.

ΈΛΚΥΣΤΆΖΩΝ. [7] ἕλκων. παράγων.

ΈΛΛΕΔΑΝΟΊ. οἱ δεσμοὶ, οἷς [8] συνειλήμμεθα δεῖται τὰ δράγματα·

Ἄλ-

1 Ἑλικώνιον. Scripsisse videtur Glossographus Ἑλικώνιον.

2 Βοιωτίᾳ. Post Βοιωτίᾳ omissum ἔνθα. *ubi*. Il. Υ. 404:

— Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα. VILL.

3 Οἱ δέ τοι. Il. Θ. 203. VILL.

4 Ἑλίκωπες. Apud *Hesychium* explicatur, μελανόφθαλμοι, ἢ ἑλικοὶ κατὰ πρόσοψιν, ἀνακεκλασμένα ἔχοντες τὰ βλέφαρα, ἢ περιφερεῖς τὰ πρόσωπα. Et ἑλικοβλέφαρος, καλλιβλέφαρος. Quae vox extat apud *Pindarum Pyth.* IV. 305. Habet *Hesiod. Theog.* 307. ἑλικώπιδι κούρῃ. VILL. Ἑλίκωπες habet *Homer. Il* A. 389. &c.

5 Ἑλίσσετο. Il. A. 15. VILL.

6 Ὡς ἄρ' ὅγ' ἔνθα. Od. Υ. 28. VILL. Atque haec quidem forma ab ἑλίσσομαι ducitur, altera autem a λίσσομαι. Spiritus varietatem negligendo, verba *Apollon.* confudit diversissima.

7 Ἑλκυστάζων. *Il.* Φ. 187. &c.

8 οἷς. *Cod. Mſ.* habet οἱ: Emendabat Cl. *Vill.* ἐν οἷς; edendum censui οἷς συνειλ.; alterum Σ de duobus temere omiserat Librarius.

Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες [1] ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο.

ἙΛΛΟΊΝ. τὸν ἔγγονον τῦ ἐλάφυ·

— Κύων ἔχον [2] ποικίλον ἐλλόν.

ἝΛΠΕΤΑΙ. [3] ἐλπιδοποιεῖ.

ἙΛΠΩΡΉ. [4] ἐλπίς.

ἝΛΣΑΙ. [5] συγκαλακλεῖσαι· ἢ ἀντὶ τῦ συρείψας [6] ϗ ἐνειλήσας.

ἙΛΎΣΘΗ. [7] παρεχύθη ϗ ἔπεσεν.

ἙΛΟΊΜΗΝ. [8] ἐλυτρώθην.

ἝΛΟΝ. [9] ἤλαυνον.

ἙΛΏ-

1 Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες. Il. Σ. 554. Vitiose in *Manuscripto* ἀμαλλοδετῆρες, pro ἀμαλλοδετῆρες. VILL.

2 Κύων ἔχον. Od. T. 228. unde pro ἔχον, lege ἔχε. VILL. Ἐλλὸν habent fere Editiones ipseque *Eustath. p.* 1863. *v.* 39. sed leni spiritu ἰλλὸν commendare videtur *Apollonii*, *Hesych.* & *Etymologi* (*p.* 331. *v.* 53. & *p.* 592. *v.* 6.) auctoritas, itemque Dianae epitheton ἰλλοφόνος.

3 Ἔλπεται. est ἐλπίζεται Il. I. 371. Ω. 491. Scripsit *Apollon.* ut *Hesych.*, Ἔλπ. ἐλπιδοποιεῖ. ex *Od.* B. 91. N. 388. ubi conf. *Schol.* & *Eustath. p.* 1436. *v.* 36. in primis vero Cl. *Jens.* atque *T. Hemsterh.* ὁ πάνυ, ad *Lucian.* Tom. I. p. 344.

4 Ἐλπωρή. *Od.* B. 280. &c.

5 Ἕλσαι. *Il.* A. 409. &c.

6 Ἀντὶ τῦ συρείψας. Pro συρείψας & ἐνειλήσας, lege συρείψαι ϗ ἐνειλῆσαι. VILL. Immo vero pertinent hae participiorum formae ad *Od.* E. 132. H. 250. ubi recte editum legimus ἕλσας.

7 Ἐλύθη. *Il.* Υ. 393.

8 Ἐλοίμην. Legendum censeo Ἐλύμην, quod pro Λύμην a *Barnes.* restitutum, servarunt deinde Editiones, *Il.* Φ. 80. Conf. *Alb.* ad *Hesych.* v. Ἐλύμην.

9 Ἔλον. Legendum omnino Ἔλων. ἤλαυνον. uti habet *Schol.* ad *Il.* Ω. 696. Conf. *Alb.* ad *Hesych.* v. Ἔλων.

Ἑλώρια. [1] ἐλκύσματα.

Ἐμπλάζεται. [2] ἐπισφαλῶς ποιεῖται καὶ σέβεται.

Ἐμάτησεν. [3] ἐματαιοποίησεν.

Ἐμβαδόν. [4] ἐμβάντες πεζῇ.

Ἐμβήη. ἐμβῇ.

Ἐμβήη. [5] μάλα τάς γε φιλεῖ ἐκάεργος Ἀπόλλων.

Ἐμεῦ, Ἐμέο, Ἐμεῖο. σύναρθροι [6] ἀντωνυμίαι, ἰσοδυναμοῦσαι ἀλλήλαις.

Ἐμέ. Α-

1 Ἑλώρια *Il.* Α. 4.

2 Ἐμπλάζεται. Lege ἐμπάζεται. VILL. Quamquam ipsum illud *Apollonii* & *Hesychii* Ἐμπάζεται haud scio equidem, ubi dixisse possit *Homerus*, saepissime tamen aliis usus est hujus verbi formis, ἐμπάζεαι, ἐμπάζει, ἐμπάζετο &c.

3 Ἐμάτησεν. *Il.* Π. 474. ubi vid. *Schol.*

4 Ἐμβαδόν. *Il.* Ο. 505. *Schol.* πεζῇ βαίνοντες; ἄνευ πιῶν. Unde recte medicinam *Hesychio* fecerunt *Interpp.*

5 Ἐμβήη. Il Π. 94. VILL.

6 Σύναρθροι. Pronomina, sive ἀντωνυμίαι, hoc nomine dicuntur, quae poni solent μὴ ἄρθρα, Σ παρηγμένα τ ἀνομάτων, teste *Hesych.* v. Σύναρθρος. Unde pronomen Ἕο, σύναρθροι ἀντωνυμίαι τέτε παρώπε dixit *Etymol. p.* 416. *v* 4. uti *Apollonius* Ἕο, Ἕην & Ἕης. pro ἑοῖο, ἑοῖαν, ἑοῖας. Universis scilicet illis praeponi Articulus potest; τῆ ἧ, τὴν ἥν &c., quemadmodum adjectivo ἄλλος modo praeponi posse tanquam συνάρθρῳ, modo non posse, tanquam ἀσυνάρθρῳ, idem disputat *Etymol. p.* 67. *v.* 17. & *p.* 68. *v.* 52. -- Itaque cum articulum certe non recipiat pronomen demonstrativum ἐγὼ, formae quoque *Apollonio* notatae ἐμεῦ, ἐμέο, ἐμεῖο non ἀντωνυμίαι erunt σύναρθροι, sed ἀσύναρθροι. Idque ipsum Glossographo restituere licebit auctoritate etiam *Etymolog. p.* 314. *v.* 52. Ἐγωγε. ἀσύναρθρος ἀντωνυμία, διότι τὰ ἄρθρα ἀναφο-

Ἐμέλλετε. ἐοίκατε. [1]

Ὡς ἄρ' [2] ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης;

Ἐμίστυλλεν. [3] εἰς ὀλίγα διήρει, οἷον εἰς μίσονα.

Ἐμμαπέως. [4] ἐπιδεξίως.

Ἔμμορε. [5] ἔμοιρε. καὶ μοῖραν ἔλαχεν.

Ἐμνήμυκε. συνθέτως λέγεται μετὰ τοῦ ἀπό·

Πάντα δ' [6] ἀπεμνήμυκεν. —

μεταφέρεται δὲ εἰς τὸ καταπέπυσται.

Ἔμπεος. [7] ἔμπειρος.

— Κακῶν [8] ἔμπεος ἀλήτης.

Ἔμ-

φορὰν δηλοῦσιν. — ἐναντία δὲ ἡ δεῖξις τῇ ἀναφορᾷ. Nec ſatis ſanus eſt *Heſych.* Ἐμεῖο, ἐμοῦ, ἔστι δὲ σύναιρεσις. ubi vel Ἐμοῖο legendum erit, ab ἐμὸς; quod articulum recipit; vel corrigendum erit ἐσύναιρεσις. Conf. *Ammon. p.* 49. & Cl. *Valck.* ad *Anonym. de Solecc. p.* 261. Caeterum ἐμεῖο & ἐμεῦ frequenter dixit Poëta: Ἐμέο uno, quantum ſciam, loco, *Il.* K. 124.

1 Ἐοίκατε. Sic in *Heſychio*: ἐῴκειτε, ἐφαίνεσθε. ἐδαμῶ γὰρ ἐπὶ χρόνα κίχρηται τῇ λέξει. *Homerum* hîc reſpicit, nec nominat. VILL. Ex *Heſychio* reddendum *Apollonio* ἐῴκειτε.

2 Ὡς ἄρ'. Il. Λ. 816. VILL.

3 Ἐμίστυλλεν. Unus in *Homero* locus eſt, cui haec convenire poſſit Gloſſa, Od. Ξ. 75.

Ἐὺσταί τε μίστυλλόν τε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρον.

Legiſſe videtur *Apollonius*:

Ἐὺστε τ' ἐμίστυλλ. &c.

4 Ἐμμαπέως. *Il.* Ε. 836. &c.

5 Ἔμμορε. *Il.* Α. 278. &c. Interpretamentum autem ἔμοιρε, vel potius ἔμορε, ut intelligatur quale ſit, conf. *Etymol. p.* 335. *v.* 22.

6 Πάντα δ'. Il. Χ. 491. VILL. Loco difficillimo & interpretationi, quam ab *Ariſtarcho* mutuatus eſt *Apollonius*, ſingularem deſtinamus Excurſum.

7 Ἔμπεος. Lege ἔμπαιος, ut & in verſu ſequenti. VILL.

8 Κακῶν. Od. Φ. 400. VILL.

Ἔμπεδον. ποτὲ μὲν τὸ ἰσχυρόν·

Ἔμπεδον [1] αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον. ——

ποτὲ δὲ ἐν τῷ πέδῳ, οἷον τῷ ἐδάφει·

Τόφρα [2] δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.

Ἔμπης. [3] ποτὲ μὲν ὅμως·

—— Σὺ δὲ χαῖρε τύ καὶ ἔμπης.

ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως, ἢ ἐπίσης·

Τῷ καὶ κινυμβρίοιο [5] Διὸς ποτὶ χαλκιβατὲς δῶ

Ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ ὀφρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή.

καί·

Ἔμπης [6] μοι τοῖχοι μεγάρων, καλαί τε μεσόδμαι.

Ἐμπαλήγδην. ἐμπληκτικῶς, [7] ὡς μὴ κρίσεως. ἐν δὲ τῷ Υ τῆς Ὀδυσσείας ὑπομνήματι, ὁ Ἀρίσταρχος εὐμεταβόλως. [8]

Ἔμ-

1 Ἔμπεδον. Il. Π. 107. VILL.

2 Τόφρα δέ. Il. M. 12. VILL.

3 Ἔμπης. Vide *Strunzium in Gloſſarium Oppianicum Rutgerſii*. VILL. Eadem fere *Apollonio* docent *Schol.* ad *Od.* E. 305. & *Etymol. p.* 335. *v.* 29. *ſeqq.*

4 Σὺ δὲ χαῖρε. Od. E. 205. VILL.

5 Τῷ καὶ κινυμβρίοιο. Il. E. 173. VILL. Pro ποτὶ in plerisque Editionibus ferri ſolet πρὸς. Obſervarunt lectionis varietatem *Interpp.*

6 Ἔμπης μοι. Od. T. 37. VILL.

7 Ἐμπληκτικῶς. *Schol.* habet ἐκπληκτικῶς. VILL.

8 Εὐμεταβόλως. Extat ἐμπλήγδην, Od. Υ. 132. ubi haec explicatio convenit. Telemachus de matre profitetur:

Ἐμπλήγδην ἑτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
Χείρονα, τὸν δέ τ' ἀρείονα τιμήσασ' ἀπέπεμψεν.

VILL.

Ἔμπλην. ἐμπελάδλω, σύνεγγυς· ἢ ὡς ἔνιοχω [1], ἢ Ἀρχίλοχος, ἐπὶ δὲ χωρίς·

Ἔμπλίω ἐμοί [2] τε ἢ φίλῳ. —

τὸ ἅπαξ εἰρημένον.

Ἔμπορος. ὁ μὴ ἰδίας νεὼς πλέον, [3] ἀλλὰ μισθῷ·

Ἔμπορος· [4] ὁ γὰρ νηὸς ἐπήβολος ὁδὸν ἐρετάων.

Ἔμ-

Vill. Uno tantum loco hac forma usus est *Homerus*. Itaque scribendum ὁ μὴ κρίσεως, ὡς τῷ Υ. τ. Ο. υ. ὁ. δὲ Ἀρίσταρχος &c. Particulam enim δὲ nisi ita transposueris, de pluribus locis cogitasse videbitur Glossographus, quorum alio quidem accipiatur pro ὁ μὴ κρίσεως, alio vero εὐμεταβόλως.

1 Ἔνιοχω. An ἐνιαχῶ, seu ἔνιοι, χωρίς? Vill. Praestat omnino ἔνιοι, χωρίς.

2 Ἔμπλην ἐμοί τε. In hoc Iambi vestigio, pro ἐμοὶ legendum ἐμῶ, ob φίλῳ sequens. *Hes.* habet χωρὶς, ἐγγὺς, πλησίον. Extat Il. Β. 526:

Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.

In *Herculis* Scuto, *v.* 372:

Ἡνίοχοι δ' ἔμπλῶν ἔλασκον καλλίτριχας ἵππους.

Vill. *Archilochi* fragmentum, quod a *Villois.* recte est emendatum, eo etiam valere debet, ut Homericarum formarum studiosum inprimis fuisse intelligamus Jambici carminis Auctorem. (Conf. *Athen. VII.* 13. *p.* 299. *a.*) Utique ex *Aristarchi* praesertim commentariis hanc *Apollonii* observationem ductam esse censeamus; Ἀρχιλοχεῖα certe *Aristarchi* ὑπομνήματα laudat *Clem. Alexandr. Strom. L.* 1. *p.* 326. *d.*

3 πλέον. Lege πλέων. Vill. Non corrigendum tantummodo est πλέων, quod monuit etiam *Alb.* ad *Hesych. h. v.*, sed restituendum praeterea ἐπὶ, ὁ μὴ ἐπ' ἰδίας νεὼς πλέων. Conf. *Hesych. Suid. Etymol. p.* 336. 21. &, qui his praeivit omnibus, *Porph. Q. H. c.* 1. Praepositionem denique ἕνεκα a *Grammatico* equidem vix crediderim hic suppressam esse. Scribendum videtur, uti in *Suida*, μίσθου ἕνεκα. De re ipsa conf. *Schol. Aristoph. Plut. v.* 1156.

4 Ἔμπορος. Od. Β. 319. Pro ἐπήβολος autem vitiose in *Manuscripto* ἐπίβολος. Hic *Schol.* habet: ἔμπορον, ὁ ποιητὴς

Ἐμφύλιον. [1] ἐμφύλιον, οἷον ἐκ τ αὐτῆς φυλῆς.

Ἔναξε. [2] ἔσαξε καὶ συνεπλήρωσε.

Ἔναρα. [3] σκῦλα.

Ἐναρίζει. [4] κυρίως μὲν σκυλεύει. ἔναρα γὰρ, τὰ σκῦλα·

Οὐδέ μιν ἐξενάριξεν. [5] —

καταχρηστικῶς δὲ, ἀνεῖλεν·

Τὸν δ' ἐπεὶ [6] ἐξενάριξεν. —

Ἐντεσιεργούς. [7] νῦν λέγει ἔντεσιν ἐργαζομένους, καὶ μὴ ψιλῶς ναυτοφόρους· ἐπεὶ οἱ τὴν ἄμαξαν ἕλκοντες ἡμίονοι ἔχουσι πειρίνθον ἐπὶ τ ἁμάξης, ἐν ᾧ φέρουσί τινά.

Ἐννέωροι. [8] ἐννεαετεῖς. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ ἐν τῇ Τ τ Ὀδυσσείας·

Ἔν-

τὰς τ ἀποτρίας ἐπιβαίνοντα λέγει, τ δὲ τοῖς ὕστερον ἐπιβάτην. ὡς ἐμπόρια παρ' αὐτοῖς λεγομένην τ μεταβολίων, καὶ πραγματευτῶν. Vill.

1 Ἔμφυλον. *Od.* ο. 273.

2 Ἔναξε. Od. φ. 122. Vill.

3 Ἔναρα. *Il.* ζ. 380 &c.

4 Ἐναρίζει. . . . . σκυλεύει. Praestiterit forte, quem habet *Hesych.*, infinitivus, Ἐναρίζειν. . . . . σκυλεύειν.

5 Οὐδέ μιν ἐξενάριξεν. Il. ζ. 417.

6 Τὸν δ' ἐπεὶ. Il. χ. 376. Vill. Hunc locum reddere oportet *Hesychio*, qui pro secundae significationis exemplo, locum habet ab ipsa glossa alienum.

7 Ἐντεσιεργούς. Alii legunt ἐντεσικεγούς. Utrumque habet *Hes.* τὰς μὴ ψιλῶς ναυτοφόρους, ἀλλ' ἄμαξαν ἕλκοντας. Et *Schol.* τὰς ὑποζυγίους, μὴ ψιλῶς ναυτοφόρους, ἀλλὰ τήν τε ἄμαξαν καὶ τὴν πείρινθον ἕλκοντας· ἅπερ καὶ ἔντεά φησι. Il. Ω. 277.

Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους καλεφάτνυχας ἐντεσιεργούς.

Vill.

8 Ἐννέωροι. *Od.* λ. 310.

— Ἔνθά τε Μίνως [1]

Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ἑταίρης.

δι' ἐννέα ἐτῶν λέγων τῷ Διὶ συνομιλεῖν, ἢ ἐννέα ἔτι [2] βασιλεύων. λέγεται γὰρ ὁ Μίνως δι' ἐννέα ἐτῶν συμμίσγειν [3] τῷ Διὶ καὶ ἐκείνην, ὅ ἐστι συνομιλεῖν· εἴτε μυθικῶς τοῦτο [4], ἀδιδομένου, εἴτε καὶ τῷ ὄντι. καθώς τινες παραδεδώκασι τὸν Μίνω συνιόντα πρὸς τὰς ἐρχομένους, ὅτι παρὰ τοῦ Διὸς φέροι τὰ

1 Ἔνθά τε Μίνως. Od. τ. 178. VILL.

2 Ἔτι. Lege ἔτη. VILL. Ex eorum doctrina posterior haec fluxit interpretatio, qui non ad ἑκυίσης referunt adjectivum ἐννέωρος, sed ad verbum βασίλευε. Conf. *Schol.* ad *l. l.*

3 Συμμίσγειν. Minus bene in *Manuscripto* legebatur συμμίσγων. VILL.

4 Τοῦ. Lege τάδε, *sive hoc fabulosum sit*, εἴτε δὲ διδομένου, *neque concessum*. Fortasse legendum est: τάδε εἴτως διδομένου, seu παραδιδομένου, *id est*, sive hoc fabulose sic divulgatum & traditum fuerit. VILL. Cl. *Villoisonum* secutus locum equidem ita constituendum esse existimo: εἴτε μυθικῶς τάδε παραδεδομένου, εἴτε καὶ τῷ ὄντι, καθὼς τινες παραδιδώκασι, τὸν Μίνω συνιόντα πρὸς &c. *Genitivum*, qui dicitur, *absolutum* cum *Accusativo* jungi ejusdem generis, nihil habet, quod alienum sit ab usu scriptorum Graecorum: V. *Xenoph. Mem.* I. 6. 5. II. 2. 13. ibique *Ern.*: *Plato* autem (in *Minoë p.* 46. ed. *Fic*) ita de hoc *Homeri* loco disputat, ut soli fere ipsius Poëtae ingenio omnem hanc tribuat Minois laudem, qua Jovis fuisse dicitur ἑκυίσης; Contra *Diodor. Sic. L.* V. *c.* 78. & *Strabo L.* X. *p.* 731. *b.* & *L.* XVI. *p.* 1105. *c.* revera Minoëm tradunt legum suarum auctorem finxisse Jovem; quos secutus *Lactantius* I. 22. Numam Pompilium dicit, *astutiam Minois voluisse imitari; qui se in antrum Jovis recondebat, & ibi diu moratus, leges tanquam sibi a Jove traditas asserebat, ut homines ad parendum, non modo imperio, sed etiam religione constringeret.* Conf. *Davis.* ad *Cic. Tusc. Disp.* II. 13. *Clark. ad Hom.* & *Wessel. ad Diod. ll. ll.*, quos insignia duo fugisse videntur, *Platonem*

τὰ προστάγματα καὶ τὰς λέγας αὐτοῖς, ὡς μᾶλλον πείθονται. [1] Ὁμερικὴς δὲ, ὁμιλητής.

ΕΝΟΠΗ. [2] Φωνή.

ΕΝΟΣΙΣ. [3] σεισμὸς, κίνησις.

ΕΝΔΙΕΣΑΝ [4] ΤΑΧΕΑΣ ΚΥΝΑΣ ΟΤΡΥΝΑΝΤΕΣ.

δύνανται εἶναι κυρίως τὸ δίεσαν, ἀνῆκαν τῶν κρατήρων τὰς δὲ [5] κύνας πρὸς τὸν διωγμόν.

ΕΝΑΥΛΟΙ. οἱ ἀπὸ τῶν χειμάρρων [6] ποταμοὶ καταράσσοντες, ἀπὸ δὲ ἐν τοῖς αὐλῶσι γίνεσθαι τὰς καταφο-

nem exprimentis *Plutarchi* loca, *Theſ. Op. T.* I. *p.* 7. *a.* & ubi demonſtrat, *maxime cum principibus viris Philoſopho eſſe diſputandum*, *Op. T.* II. *p.* 776. *e.* Utramque igitur & *Platonis* & reliquorum opinionem, nihil ipſe definiens, propoſuit *Apollonius*.

1 Πείθονται. Lege πείθωνται, ob ὡς quod ſubjunctivum poſt ſe poſtulat. VILL.

2 Ἐνοπή. *Il.* Μ. 35. &c.

3 Ἔνοσις. Nomen *Homero* nusquam uſurpatum.

4 Ἐνδίεσαν. Omiſſum eſt caput articuli ex *Heſ.* repetendum: Ἐνδίεσαν, ἐπιδίωξαν, ἐπότρυναν. Verſus ſequens legitur Il. Σ. 584. ubi ὀτρύνοντες pro ὀτρύναντες. VILL. Ipſa *Homeri* verba, uti alias, ita hic gloſſae conſtituunt caput: Conf. e. c. *p.* 228. Δυσὶ γὰρ &c. De multis autem verbi difficilioris interpretationibus, eam ſecutus eſt *Apollonius*, qua ex ἐν, ἀπὸ & ἵημι compoſitum eſſe cenſetur; (V. *Sylb.* ad *Clenard. p.* 460.) Hinc δίεσαν reddit ἀνῆκαν. Quod additur, ἀνῆκαν τῶν κρατήρων τὰς κύνας, id vero non intelligo, quo jure reddiderit Cl. *Villoiſ.*, ex *repagulis emiſerunt canes*, niſi recentioris notae & fere barbarum nomen, κρᾶτας, ſubſtituendum forte cenſuerit alienae ab hoc loco formae, κρατήρων.

5 Δέ. Tolle δὲ quod officit. VILL.

6 Χειμάρρων. Lege χειμάρροις. VILL. Ἔναυλοι leguntur *Carm.* XIII. 5. Caſus obliquos variis locis habet Poëta.

φορᾶς. αὐλῶνες δὲ, οἱ ἐπιμήκεις καὶ κοῖλοι τόποι, τοῦτ' ἔστι, οἱ εἰς μακρὸν καὶ στενὸν διήκοντες ποταμοί.

Ἔνδειος. 1 μεσημβρινός.

Ἐνδείνων. 2 τῶν ἐντοσθιδίων, 3 οἷον τῶν ἐντὸς χρωτός. τὸ ἅπαξ λεγομένων.

Ἐνείκαι. κτῆμα τὸ προσφερόμενον, 4 καί τις θεὶς, ἴσον τῷ ἐνεγκάμενος. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ·

— Καί τις θεὸς αὐτὸν ἀνεῖκαι, 5

τοι-

1 Ἔνδιος. Lege ἔνδιος. Od. Δ. 450:

Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλός.

VILL.

2 Ἐνδείνων. Lege ἐνδίνων. Il. Φ. 806:

Φαύσῃ δ' ἐνδίνων ἀμφὶ τ' ἔντεα καὶ μέλαι αἷμα.

VILL.

3 Ἐντοσθιδίων. Lege ἐντοσθιδίων. *Hesychius* interpretatur: τῶν μελῶν, ἀπὸ τοῦ ἀσθύσασθαι τῷ θώρακι καὶ τοῖς ἄλλοις ὅπλοις. *Schol.* τῶν ἐντὸς ὅπλων μελῶν· ἀπὸ τοῦ ἐντείνεσθαι θώρακι καὶ τοῖς λοιποῖς ὅπλοις. VILL. *Scholiasten* expressit *Etymol. p.* 339. *v.* 15. Utrobique pro ἐντείνεσθαι rectius forte legeris ἐντύνεσθαι. Ne autem ἔνδια loco *Homeri* laudato cum *Apollonio* accipienda esse censeas ἀντὶ τῶν ἐντοσθιδίων, οἷον τῶν (ita legendum videtur) ἐντὸς χρωτὸς; conferri meretur *Eustathii* disputatio, *p.* 1331. *v.* 7. & brevis adnotatio *Schol.* οἱ δὲ ἀποδίδοντες ἐντέρων, ἁμαρτάνουσιν. ἃ γὰρ μίσγει θανάτῳ μονομαχοῦσιν. Quae eandem passa sunt corruptelam, & apud *Etymol.* l. l. ἃ γὰρ μίσγει θανάτῳ μόνον ἔχουσιν & in *Schol. Mss. Bibl. Reg.* ἃ γὰρ μίσγει τρώσεως μόνον ἔχουσιν.

4 Καί τις θεός. Ex hoc loco dele haec verba καί τις θεὸς, quae mox sequentur, & hic alieno loco posita sunt. Legitur ἐνεῖκαι Il. Σ. 334. & Od. Σ. 285. VILL. Mox etiam pro ἴσον τὸ lege ἴσον τῷ, ac fontem simul observa, unde hauserunt eandem hanc glossam Ἐνεῖκαι, *Hesych.*, *Suid.* & *Etymol.*

5 Καί τις θεὸς αὐτὸς ἀνεῖκαι. Od. ν. 196. Lege ἐνείκῃ cum *Homero*. VILL. Haud scio an

τοιῦτόν τι λέγῃ· ἄρας ἐκ τόπου ἐνταῦθα θείη.

Ἔ Ν Ε Ρ Ο Ι. [1] νεκροί.

Ἐ Ν Ι Σ Κ Ί Μ Φ Θ Η. [2] ἐνεπέλασεν καταπαγῇ τὸ δόρυ.

Ἐ Ν Ε ́ Σ Τ Α Κ Τ Α Ι. ἔνεισι κατά τι μέρος·

—— Τῷ σῷ [3] πατρὸς ἐνίσακλα μιμνέτω ἠΰ.

Ἐ Ν Ε Τ Η Σ Ι. πόρπαις, ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι·

Χρυσείῃς [4] δ' ἐνετῆσι. ——

Ἔ Ν Ε Υ ́ Ν Α Ι Ο Ν. [5] ἐγκοίτιον. ἢ ἐνευναίων, [6] τὸ ἐγκοιμησομένων.

Ἐ Ν Η-

praetulerit *Apollonius*, quod in lectionis varietate posuerunt Interpretes, ἐνεῖκαι.

1 Ἔνεροι. Casus obliquos habet Poëta *Il.* o. 188. τ. 61.

2 Ἐνισκίμφθη. Legitur Il. π. 612. & p. 612:

— Τὸ δ' ἰξόκιλον δόρυ μακρὸν
Οὔδει ἐνισκίμφθη. —

Vill. Notanda *Il. Il.* lectionis varietas; ἐνεσκίμφθη, ἐνὶ σκίμφθη; ἐνὶ σκήφθη; in qua *Apollonio* quidem convenit cum Editionibus; primam vero ex lectionibus reliquis secuti sunt *Hesych.* & *Suid.* v. Ἐνεσκίμφθη & quartam praeterea servalle idem videtur *Suid.* Ἐνισκήφθη. κατηνέχθη, quod tentari a Cl. *Kuliero* non debuerat. — *Hesychii* vero Glossam Ἐνισκηφθῇ & σκιμφθῇ ad *Homeri* loca referre modorum vetat ratio.

3 Τῷ σῷ πατρὸς. Od. Β. 271. Sic legitur integer versus:

Εἰ δή τοι σῷ πατρὸς ἐνίσακλα μίνυθα ἠΰ.

ubi vides melius legi τοι σῷ quam Τ' σῷ πατρός. Vill.

4 Χρυσείης. Il. Ξ. 180 Vill.

5 Ἐνεύναιον. Extat Od. Ε. 51:

Ἐσέρεσεν δ' ἐπὶ δίφρα ἰοειδέϊ ἀγείῃ αἰγὸς,
Αὐτῷ ἐνευναίων, μίγα καὶ δασύ. —

Vill.

6 Ἐνευναίων. Loquitur de Ulyssis thalamo Od. Π. 35.

Χέτῃ ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια πάντα ἔχοντα.

Vill.

Ἐνηέος. [1] πρωΐως, πρωΐφιλῶς.

Ἔνθα. ἐπὶ μὲν τοῦ τότε χρονικῶς·

Ἔνθ' αὖ [2] Τυδείδῃ. —

καί·

Ἔνθ' [3] ἄλλοι μὲν πάντες. —

ἐπὶ δὲ τοῦ τοπικοῦ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον·

Ἔνθα καθεπλέομεν, [4] καί τις θεὸς ἡγεμόνευεν.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐν τούτῳ ἢ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ·

Ἔνθα μὲν Αἴας [5] κεῖτο ἀρηΐφ, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
Ἔνθα δὲ Πάτροκλος. —

Ἐνίησι. [6] ἐπιπέμπει. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ ἐνήομεν, [7] ἀντὶ τοῦ καθελκύσομεν.

Ἐνικλᾶν. [8] ἐγκόπτειν καὶ ἐμποδίζειν.

Ἔνισπεν. [9] εἶπεν.

Ἐν-

1 Ἐνηέϊ. Il. Φ. 252. VILL.

2 Ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ. Il. E. 1. Hinc emenda *Etymol.* qui hic cum *Apollon.* in caeteris consentiens habet, Ἔνθ' αὖ Τυδείδης, pro Τυδείδῃ.

3 Ἔνθ' ἄλλοι. Il. A. 22. VILL.

4 Ἔνθα καθεπλέομεν. Od. I. 142. VILL. Eodem loco in eadem re utitur *Ammon.* p. 52. ubi & mox sequentes laudat versus Ἔνθα μὲν Αἴας &c.

5 Ἔνθα μὲν Αἴας. Od. Γ. 109. VILL.

6 Ἐνίησι. Od. M. 65.

7 Ἐνήομεν. Lege ἐνήσομεν. Od. B 295. de nave dicitur:

Ὦκα δ' ἐθοπλίσαντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.

VILL.

8 Ἐνικλᾶν. Il. Θ 408. 422.

9 Ἔνισπεν. Il. E. 80. &c.

Ἐννεσίῃσι. [1] ἐννοήσεσι, βαλήσεσιν.

Ἔντεα. τὰ ὅπλα. κυρίως, τὰ ἐντὸς περιέχοντα τὸν ἄνδρα· οἷον ἀσπὶς καὶ θώραξ, καὶ κνημῖδες. λέγει δὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τὰ ἀγγεῖα, ἔντεα· ἀπὸ δὲ ἐντὸς αὐτῶν τινα περιέχειν, οἷον·

—— Ἀμφίπολοι [2] δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός.

Ἐντρέπεται. [3] ἐπιστροφὴν ποιεῖται, ὅ ἐστι μεταστροφὴν λαμβάνει.

Ἐντροπαλιζομένη. [4] ἐπιστρεφομένη.

Ἐντύνεαι. [5] παρασκευάζῃ.

Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃι. [6] τὴν ἄπαξ εἰρημένων ἐν τῇ Ω τῆς Ἰλιάδος. οὐχ ἁπλῶς, [7] οὐδὲ περικεκαλυμμένως, ἀλλ' ὡς τετυπῶσθαι τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ὅλον σῶμα.

Ἔνωμα. [8] διέφερεν· καὶ νωμῆσαι, [9] διενέγκαι. νώμησαν [10] δὲ, ἀντὶ τοῦ διένειμαν.

Ἐν-

1 Ἐννεσίῃσι. *Il.* Ε. 894. Conf. *Interpp. ad Callim. H. in Dian. v.* 108.

2 Ἀμφίπολοι. Od. Η 232. VILL. Conf. *d'Arnaud Animadv. Crit. c.* 15. *p.* 90.

3 Ἐντρέπεται. Vid. *Il.* Ο. 554. *Od.* Α. 60.

4 Ἐντροπαλιζομένη. *Il.* Ζ. 496.

5 Ἐτύνεαι. *Od.* Ζ. 33.

6 Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ. Il. Ω. 163. VILL.

7 Οὐχ ἁπλῶς. Schol. ὅτως φησὶν αὐτὸν κεκαλύφθαι τῇ χλαμύδι, ἐντετυπωμένοις ἱματίοις ὅλον τὸ σῶμα, ὥσι μόνον τὰ τῶν μηρῶν τοῦτον φαίνεσθαι. VILL. In *Apollonio* non video quid delere vetet particulam οὐδὲ.

8 Ἔνωμα. Lege ἴνωμα. quod cum aliis locis occurrit, tum *Il.* Ε. 594. ubi *Schol.* interpretatur διέφερεν, ἐκίνει, μετέφερε.

9 Νωμῆσαι. *Il.* Η. 238.

10 Νώμησαν. Sumitur pro diviserunt Il. ι. 176:

Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δειπνίοισιν.

VILL.

Ἐνωπῆι. προσώπῳ. [1]

— Ὡς εἴ τι κακὸν ῥίζωσαν [2] ἐνωπῇ.

Ἐξ. κυρίως ἡ πρόθεσις.

Ἐξ ἁλὸς ἀρρείταο [3] βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο.

ἀντὶ τῆς ἀπό.

— Ἐξ ἵππων [4] ἅλτο χαμᾶζε.

ἀντὶ δὲ τοῦ ὑπέρ.

Ἥρη, [5] τίπτε σὺς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχρασε κήδεϊ

Ἐξ ἄλλων. —

ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους.

Ἐξέτους. [6] ἐξαιρέτους.

Ἐξαλός. [7] ἐκ τοῦ ἁλός.

Ἐξαν-

1 Προσώψῃ. Mallem ἐν ὄψῃ. Vill. *Schol.* certe reddit ἐν ὄψῃ, φανερῶς. quem expreſſerunt *Heſych. h. v.* & *Etymol. p.* 344. *v.* 54. *ſeqq.*

2 Ὡς εἴ τι κακὸν ῥίζωσαν. Il. Ε. 374. Vitioſe in *Manuſcripto* legitur ῥίζωσα. Vill.

3 Ἐξ ἁλὸς ἀρρείταο. Il. Η. 422. Vill.

4 Ἐξ ἵππων. Il. Ω. 469. Vill.

5 Ἥρη. Il. Φ. 369. Vill.

6 Ἐξέτους. Lege ἐξαίτους. Od. Β. 307: Νῆα κὴ ἐξαίτους ἑρέτας. Vill.

7 Ἐξαλός. Duplicis lectionis meminerunt *Euſtath.*, *parvus Schol.* & *Etymologus*. Quidam enim unâ voce exarant ἐξαλῶ, quae vox non ſemel apud *Oppianum* occurrit. In *Heſ.* legitur ſeparatim; ſed mihi *Heſ.* & *Apollonius* conjunctim ſcripſiſſe videntur ἐξαλῶ, eamque vocem ut raram explicaſſe. Cur enim ſubjeciſſent ſtatim ἐκ τῆς ἁλὸς, quod idem eſt ac ἐξ ἁλὸς, iisdemque

Ἐξανύω. [1] ἐξανύσω.

Ἐξέμεν. ἄξειν.

— Μήδ' ἐξέμεν [2] Ἀχαιούς.

Ἐξαπάφοιτο. ἐξαπατήσει. [3]

Ἐξέφοιτο. [4] κυρίως ἐξέφθαρτο· μεταφορικῶς δὲ, καὶ ἐδαπανήθη.

Ἐξερεείνων. ἐξερευνῶν, διερχόμενος.

— Πέρας [5] ἁλὸς ἐξερείνων.

Ἐξεσίην. καθαιρεσιάσειν. [6] ἀπὸ τοῦ ἵημι, ἥσω, ἐσία καὶ ἐξεσία.

Ἐξερεείνων. [7] ἐξερευνῶν, διερχόμενος.

Ἐξερίπηι. ἐκπέσῃ ἐκ τῆς ἕρας.

— Ἐξ-

que concipitur verbis? Legitur Od. Λ. 133:

— Θάλασσα δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται. —

Vill.

1 Ἐξανύω. Il. Λ. 365. Vill.

2 Μήδ' ἐξέμεν. Haec verba, unde aliquid excidit, deſumpta ſunt ex Il. Λ. 141. ubi habetur:

— Μήδ' ἐξέμεν ἄψ ἐς Ἀχαιούς
— *Neque dimittere rurſus ad Argivos.*

Vill.

3 Ἐξαπατήσει. Lege ἐξαπατήσει. Vill. Conf. *Schol.* ad *Il.* I. 376. & Ξ. 160. *Etymol. h. v.*

4 Ἐξέφθιτο. V. *Od.* I. 163. M. 329. Eandem Gloſſam ſervavit *Heſych.*; ubi hoc *Apollonii* loco uſus eſt Cl. *Alb.*

5 Πέρας. Od. M. 259. Vill. Ipſa *Scholiaſtae* verba habet *Apollon.*

6 Καθαιρεσιάειν. Haud ſcio an quisquam Graecorum dixerit. Ex *Schol.* ad *Il.* Ω. 235. emendandum videtur ἐξ' πρεσβείας ἔξοδον. Conf. *Heſych.* ejusque *Interpp.*

7 Ἐξερείνων. Oſcitans Librarius bis idem repetit. Vill.

— Ἐξερίσῃ [1] δρῦς
Περίρριζον. —

ΕΞΕΣΣΥΤΟ. [2] ἐξώρμησεν.

ΕΞΗΛΑΤΟΣ. [3] ἐξ ἐλασμάτων συγκειμένη, ἐξ πτύχας ἔχουσα.

ΕΞΗΡΩΗΣΑΝ. [4] ἐξώρμησαν.

ΕΞΟΝΟΜΑΚΛΗΔΗΝ. [5] ἐπ' ἀνόμαζον.

ΥΕΞΥΣ' ΑΣΚΗΣΑΣΑ. [6] λεπτῶς κατεργάσατο.

ΕΞΩΦΕΛΑΕΝ. [7] ἐπὶ πολὺ ηὔξησεν.

ΥΕΟΙ. ἀντὶ ξ εἴη·

Πῶς κ' ἔοι [8] ἔστις νῶϊ θεῶν αἰσυλήτερος;

ΥΕΟΡΓΕΝ. [9] εἴεργασαν.

ΕΠΑΣ-

1 Ἐξερίσῃ. Il. Ζ. 414. VILL.

2 Ἐξέσυτο. *Il.* Η. 1. &c. *Schol.* ἐξώρμησε.

3 Ἐξήλατος. Ita pro ἐξήλατο, quod *Cod.* exhibet *Mſſ.*, legendum, gloſſamque adeo referendam eſſe ad *Il.* Μ. 295., recte judicavit Cl. *Villoiſ. Schol.* Ἐξήλατον, ἴξ (Lege ἐξ) ἐλασμάτων κατασκευασθεῖσαν, ἐξάπτυχον. *Heſychium* autem conferendo & *Euſtath. p.* 905. *v.* 60., diverſa *Apollonii* & *Scholiaſtae* interpretatio ad diverſam lectionem, prior quidem ad ἐξήλατον, poſterior vero ad ἐξήλατον, pertinere intelligitur.

4 Ἐξηρώησαν. Conf. *Il.* Φ. 468. Gloſſam *Heſychio* recte reſtituerunt Interpretes pro ἐξήρησαν.

5 Ἐξονομακλήδην. *Il.* Χ. 415. Quod autem habet *Cod. Apollonii*, ἐπ' ἀνόμαζον, *Scholiaſtae*, *Heſychii*, & *Euſtathii* exemplo rectius forte ſcripſeris ἐξ ἀνόμαζον.

6 Ὑεξυσ' ἀσκήσασα. Il. Ζ. 179. VILL. Conf. *Interp.* ad *Heſych. h. v.*

7 Ἐξώφελλεν. *Od.* Ο. 18. ubi vid. *Schol.*

8 Πῶς κ' ἔοι. Il. Ζ. 333. Verſus corrupte in *Manuſcripto* legebatur. VILL.

9 Ὑεοργεν. *Il.* Β. 272. &c.

Ἑοῖο. τοῦ ἑαυτοῦ·

Πατρὸς [1] ἑοῖο φίλοιο. —

Ἑοῖ. αὐτῷ·

Ὡς ἴδε λαῶν [2] ἔθνος ἑστιστόμβου ἑοῖ αὐτῷ.

Ἑοῖς. [3] τοῖς ἑαυτοῦ, ἢ τοῖς αὐτοῦ·

Ἐπαιγίζοντα. [4] Ἀρίσταρχος, τὸν σφοδρότερον πνέοντα ἄνεμον. Διὰ τοῦτο φανερὸν, ὅτι καὶ Ὅμηρος ἔτως οἶδεν αἰγίδα λεγομένην τὴν τοιαύτην πνοὴν, ἣν ἡμεῖς καταιγίδα.

Ἐπακτῆρες. [5] θηρευταὶ, οἱ τὰς καύας ἐπάγοντες τῶν θηρίων κοίταις.

Ἐπαλαστήσασα. [6] ἐπιχαλεπήνασα, ἐπιδειναπαθήσασα.

Ἐπαα-

1 Πατρὸς. Od. Ξ. 177. Vill.

2 Ὡς ἴδε λαῶν. Il. N. 495. Vill.

3 Ἑοῖς. Occurrit in priori ſenſu Od. Ξ. 23:

Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα.

& in poſteriori Od. Λ. 218:

Ἀνέρος, ὃν κλειάτισιν ἑοῖς ἔπι γήραος ἔτειλε.

Vill.

4 Ἐπαιγίζοντα. Sedes gloſſae eſt *Od.* ο. 293. Comparandus autem cum *Apollon.*, *Heſ.*, & *Etymol. b. v.* maxime eſt *Euſtath. p.* 193. *v.* 37. Scripſiſſe gloſſatorem crediderim διὰ τοῦτο φανερὸν, ὅτι καὶ Ὁμήρῳ &c. Ideo *Ariſtarchus* ἄνεμον ἐπαιγίζοντα interpretatur τὸν σφοδρότερον πνέοντα, quod *Homero* αἰγίδα dici ſciret, quam poſtea dixerunt καταιγίδα. Conf. *Euſtath. p.* 86. *v.* 19. & 1119. *v.* 34.

5 Ἐπακτῆρες. *Il.* P. 135. &c.

6 Ἐπαλαστήσασα. Sedes gloſſae *Od.* A. 252. ubi vid. *Schol.* & Cl. *Alb.* ad *Heſych.* h. v.

ΕΠΑΛΛΑΞΑΝΤΕΣ. ἐπιπλέξαντες, [1] ἐξαμματίσαντες. [2]

ΕΠΙΑΛΜΕΝΟΣ. [3] ἐφαλλόμενος.

ΕΠΑΛΥΝΕΝ. ἐλεύκανεν, ἀνέδυσεν, ἐπέβρεξεν. ἢ ἀπὸ τῆς πάλης, ὡς εἴρηται, λέγει τὸ ἐλάυνανε. ἐπεπάσθη τῇ ἀρούραις [4] ἢ χιὼν, τῇ γῇ.

ΕΠΑΡΟΥΡΟΣ. [5] ἐπίγειος.

ΕΠΑΡΤΕΑΣ. [6] ἀπηρτισμένους. ἑτοίμους.

ΕΠΑΣΣΕΝ. ἐνεποίκιλλεν. σημαίνει καὶ τό· [7]

Πάσατε δ' ἀλὸς θείοιο. [8] —

ΕΠΑΣ-

1 Ἐπιπλέξαντες. Il. N. 359:

Πεῖρας ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν.

VILL.

2 Ἐξαμματίσαντες. *Hesych.* habet ἐφαμματίσαντες, ἐπιπλέξαντες, ἀναλλάξαντες, ἐξ ἀντιμοβολῆς ἐπικλείναντες. VILL.

3 Ἐπιάλμενος. *Od.* Ω. 319.

4 Ἀρούραις. Legitur Il. K. 7:

— χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας.

ad hunc verſum reſpexit Lexicographus. VILL. In mutilo veteris commentatoris fragmento, ἢ ἀπὸ &c., quod ſimpliciori Gloſſae a manu male ſedula adjectum eſſe videtur. Pro ἐλεύκανε legas, ſi tanti eſt, ἐλεύκαινεν. Παλύνειν autem vulgo a Grammaticis modo a πάλη *farina*, modo aliunde ſolet derivari. Conf. *Heſych.* v. Ἐπάλυνεν, ibique *interpp.*

5 Ἐπάρουρος. Extat Od. A. 488. ubi habet duos ſenſus. Loquitur Achilles mortuus, vitamque deſiderans dicit:

Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ.

Alii intelligunt, ut *Apollonius*, in terrâ exiſtens, *id eſt*, vivus: alii mercede conductum & olitori ſervientem interpretantur. Duas explicationes ſic complectitur *Heſ.* ἐπίγειος, ἢ κηπουρὸς ἐπιμίθιος. VILL. Conf. *T. H. ad Lucian.*, *T.* 1. *p.* 399.

6 Ἐπαρτέας. *Od.* Ξ. 332. &c.

7 Καὶ τό. Hîc omiſſam puto gloſſam promiſſam his verbis, σημαίνει καὶ τό. Credo addendam eſſe ſignificationem, ſcilicet καλίχευε, ſeu καλίσσευε, aut aliquid ſimile. VILL.

8 Πάσατε. Il. I. 214. Sic *Theocrit. Pharmac.* 18 & 21. Prior ſignificatio ab *Apoll.* allata Cypriorum

ΈΠΑΣΣΥΤΕΡΟΙ. ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις·

Θνῆσκον [1] ἐπαασύτεροι. ——

ΈΠΑΥΛΟΥΣ. [2] τὰς ἐπαύλεις καὶ μάνδρας.

ΈΠΑΥΡΕΙΝ. [3] ἀπόναθαι, ἀπολαύειν. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν·

—— λίθῳ [4] δ' ἀλέαθαι ἐπαυρεῖν.

ΈΠΕΊΓΕΤΟΝ. [5] δυϊκῶς, ἐπείγουσι καὶ καταπυδάζουσι, διώκουσιν.

ΈΠΕΛΏΒΕΥΟΝ. ἐπελώβων. διέπαιζον·

Οἱ δ' ἐπελώβευον [6] καὶ ὀκερτόμεον ἐπέεσσι.

κερτόμεον [7] δὲ, ἠρέθιζον εἰρωνεύόμενοι.

ΈΠΕ-

propria erat, teste *Eustathio*. Occurrit Il. x. 441:

— Ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε.

VILL.

1 Θνῆσκον. Il. Λ. 383. VILL.

2 Ἔπαύλους. *Od.* Ψ. 358.

3 Ἔπαυρ. Ἐπαυρεῖν, *percipere*, fruendi quidem notione usurpatur *Il.* Σ. 302. & aliis multis locis: in malam vero partem, cum alibi saepe accipiendum est, tum in luculento, quod mox subjicitur, exemplo. Quemadmodum enim τὸ ἀπολαύειν, ita & τὸ ἐπαυρεῖν plane est ἀδιάφορον, in quo, ex re ipsa & mente scriptoris, modo ἀγαθὸν supplendum est, modo κακόν. Conf. *Graev. Lect. Hesiod.* ad *O. & D. p.* 240. *Jens. Lect. Lucian. p.* 24.

4 Λίθῳ. Il. Ψ. 340. VILL.

5 Ἐπείγετον. *Il.* K. 361.

6 Οἱ δ' ἐπελώβευον. Od. B. 323. VILL.

7 Κερτόμεον. Restituendum censerem, quod modo praecessit ἐκερτόμεον; nisi in ipso loco *Homerico* ab Interpretibus notatam esse scirem lectionis varietatem .... ἐπελ. καὶ κερτόμεον ἐπ.; in qua, quid hic secutus sit *Apollon.*, equidem definire non ausim.

ΈΠΕΜΑΙΈΤΟ. ἐφήσθετο [1] καὶ ἐπεθύμει.

ΈΠΕΜΥΞΑΝ. ἐπεμύχθησαν. [2] οἷον ἀγανακτοῦντες καὶ μὴ δυνάμενοι, ἢ ποιῆσαι, ἢ εἰπεῖν [3] ἐν πάσχουσιν.

ΈΠΕΝΗΝΕΟΝ. ἐπεστώρευον·

—— Νεκρὸς δ' [4] ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ.

ΈΠΕΝΗΝΟΘΕΝ. [5] ἐπῆν, ἐπέκειτο.

ΈΠΕΠΩΛΕΙΤΟ. [6] ἐπεπορεύετο.

ΈΠΕΡΑΣΑΣ. ἀπέδωκε· [7]

Καί μ' ἐπέρασας [8] ἄνευθεν ἄγαν πατρός τε φίλων τε.

ΈΠΕΡ-

1 Ἐφήσθετο. Vid. *Scbol.* in Od. I. 441. VILL. Adde ſecundae ſignificationis exemplum *Il.* K. 401. &c.

2 Ἐπεμύχθησαν. Sic in *Heſ.* ubi *Kuſterus* legendum cenſet ἐπεμύχθισαν, per *jota*, ex ἐπιμυχθίζω. Il. Δ. 20: (& Θ. 457.)

— Αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

VILL.

3 Ὧν πάσχουσι. Lege τι ὧν πάσχουσι. VILL. Vix commodam ex hac emendatione ſententiam habebis „ *neque facere neque dicere quidquam eorum poſſunt; quae patiuntur.* Integrum Gloſſatoris locum neſcio quomodo acceperit, qui ſine ulla animadverſione edidit, Cl. *Alb.* ad *Heſych.* *ad. h. v. Scbol. ad Il.* Δ. 20. Ἐπέμυξαν μεμυκόσι τοῖς χείλεσιν ἐπεσίναξαν, ὃ πάσχουσιν οἱ ὀργιζόμενοι, καὶ μηδὲν ποιεῖν δυνάμενοι. — Ad eandem rationem corrigenda & ſupplenda nobis videtur *Apollonii* obſervatio: μηδὲν δύναμενοι, ἢ π., ἢ εἰπ., ὃ πάσχουσιν οἱ ὀργιζόμενοι. Conf. *T. II. ad Lucian.* *p.* 353.

4 Νεκρός. Il. H. 428. VILL. Editur, Νεκρὸς πυρκαΐης ἐπενήνεον ἀ. π.

5 Ἐπενήνοθεν. *Od.* Θ. 365. ubi iisdem verbis reddit *Scbol.*

6 Ἐπεπωλεῖτο. Il. Δ. 231. VILL.

7 Ἀπέδωκε. Lege ἀπέδως. VILL.

8 Καί μ' ἐπέρασας. Il. Φ. 78. In *Homero* legitur ἐπέρασ-

ΈΠΕΡΡΩΟΝΤΟ. [1] Ἴτ' ἄν τις τῇ ῥώμῃ ἐμπίπλῃ καὶ ἀλῇ. ἐν τῇ Υ τῆς Ὀδυσσείας.

ΈΠΕΡΡΩΣΑΝΤΟ. [2] ἐσείσθησαν.

ΈΠΕΣΒΟΛΟΣ. [3] τοῖς ἔπεστι βάλλων, λοίδορος.

ΈΠΕΛΗΚΕΟΝ. ἐπεκρότων·

— Κῶροι [4] δ' ἐπελήκεον ἄλλοι.

ΈΠΕΣΣΕΥΟΝΤΟ. ἐφώρμων·

Νῆας [5] ἐπεσσεύοντο. —

ΈΠΕΣΤΕΨΑΝΤΟ. οἷον ἐπλήρωσαν. [6]

ΈΠΕΤΡΑΠΕΤΟ. ἐπεσφάφη·

Σοὶ

σας per duplex *sigma*. VILL. Ἐπέρασας habet quoque *Cod. Harl.*

1 Ἐπιῤῥώοντο. Od. Υ. 107:

Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπερ-
ῥώοντο γυναῖκες,
Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.

VILL.

2 Ἐπιῤῥώσαντο. *Il.* Α. 529.

3 Ἐπισβόλος. ἐπισβόλοι λωβητῆρες dixit Poëta *Il.* Β. 275. ubi V. *Schol.*

4 Κῶροι. Od. Θ. 379. VILL.

5 Νῆας. Il. Β. 150. VILL.

6 Ἐπλήρωσαν. Optime *impleverunt*. Non vero, ut quidam inepte vertunt, *floribus coronant*. Et idem dicendum de hoc *Virgiliano: vina coronant*. Sic optime *Hesiod.* πλήρεις ἐποίησαν, ἐπλήρωσαν. Et *Schol.* ἄχει τὸ σιφώνης ἐπλήρωσαν, ὅ ἐστι, μέχρι τέλους. Apud *Hesiod.* habetur quoque Ἐπισίφει. κεραννύει. Et Ἐπισιφές. πλῆρες. κεκραμμένον. Unde dicitur Il. Θ. 232:

Πίνοντες κρητῆρας ἐπισσφόρους οἴνοιο.

Bibentes crateras plenos vino. Ut. Il. Λ. 470. (& Il. Ι. 175. Od. Γ. 339. Φ. 272.):

— Κρητῆρας ἐπισίψαντο πότοιο.

&, ut ait *Aristoteles* in *Symposio* apud *Athenaeum* XV. (*C.* 5 *p.* 674.) τὸ σίφων πλήρωσίν τινα σημαίνει. VILL. Pervulgata sunt, quae de laudatis *Homeri* ac *Virgilii* locis scripserunt Eruditi. In ipso *Apollonio* parum abest, quin pro οἷον ἐπλήρωσαν, legendum esse censeam, οἷνα ἐπλήρωσαν.

Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα [1] θυμὸς ἐπετρέφετο. —

'ΕΠΕ'ΧΡΑΟΝ. [2]

'ΕΠΗΕΤΑΝΟ'Σ. παρατεταμμένη, [3] συνεχής.

— 'Επεὶ ἀ κομιδὴ [4] κῆ νῆα
Ἦεν ἐπηετανές. —

'ΕΠΗΓΚΕΝΙ'ΔΕΣΣΙ. [5] τῆς ἀχεδίας τὰ διηνεκῆ ξύλα. [6]

'ΕΠΗΜΟΙΒΟΙ'. [7] ἄλλος ἑτέρῳ ἐναλλάσσων.

'ΕΠΙ' Τ' Η'ΜΥ'ΕΙ. [8] ἐπικλακλίνει. τὸ γὰρ ἐξῆς, ἐπιμύειτε. [9]

'ΕΠΗ-

1 Σοὶ δ' ἐμά. Od. ι. 12. VILL.

2 'Επέχραον. Solum reſtat articuli caput; omiſſa eſt gloſſa in *Heſ.* quaerenda: ἐπέθεντο, ὥρμησαν, ἀθρόοι ἐπέσησαν. Extat haec vox Il. π. 352. ubi *Schol.* explicat μὴ βίας ἐπῆλθον, ἐφώρμησαν. VILL. Utrum *Heſychii*, aut *Scholiaſtae*, an aliis verbis formam hanc reddiderit *Apollonius*, nemo facile definiverit.

3 Παρατεταμένη. Poſt παρατεταμένη, mihi addendum videtur, ut eſt in *Heſ.* πάντὸς τοῦ χρόνου. VILL. Damnare non auſim ſimplex παρατεταμένη: Quod ſi tamen aliquid addendum eſſe videatur; nihilo certius πάντὸς τοῦ χρόνου ſupplebis ex *Heſych.*, quam ὅλου ἴσως ex *Euſtath. p.* 1552. *v.* 63. Cogitetur etiam Canon Cl. *Erneſti* octavus.

4 Ἐπεὶ ἀ κομιδή. Od. Θ. 232. Κομιδὴ, quod aberat ex *Manuſcripto*, reſtitui. VILL.

5 'Επηγκενίδεσσι. *Od.* ε. 253.

6 Supple ἄτως λέγει, ἄτως λέγεται, εἶπε, aut ſimilem formam. Conf. V ἄθρον. *p.* 53. ἄθρῳ *p.* 64. ἀνδραχθέοι. *p.* 128. γναφ. *p.* 209. Δυαὶ γδ &c. *p.* 228. δρυόχοος. *p.* 232. &c.

7 'Επημοιβοί. *Il.* Μ. 456. &c.

8 'Επί τ' ἠμύει. Hinc ἐπημύει habet *Heſychius.* Il. β. 148. de *Zephyro* ait:

— ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσι.

quod *Heſ.* explicat ἐπικλακλίνει, *id eſt*, inclinat ſpicas. *Schol.* vero habet ἐπικλακλίνει τὰς ἀστάχυας τοῖς στάχυσιν. *Heſ.* (praeterea) interpretatur ἐμπίπτει, *id eſt*, quaſi incumbit in ariſtas. VILL. V. *Alb.* ad *Heſ.* v. 'Επημύῃ. & *v.* ἠμύῃ. Καθημύω dixit *Apoll. Rhod.* II. 865. ubi v. *Schol.*

9 'Επιμύειτε. Lege ἐπημύῃτε.

ΈΠΗΡΑΤΟΣ. [1] ἐπέρασ@, ἢ ἔρωα ἔχων.

ΈΠΗΡΕΦΕΣ. [2] ἐπεσεγασμένον. ἢ ἐπηρεφεῖς. [3]

ΈΠΗ-

τι. Docet in conſtructione & analyſi Grammaticâ, unà voce legendum eſſe conjunctum, ἐπημύῃ τι, id eſt, *& inclinat*, quod Poëta, per figuram uſitatam, ſeparaverat in ἐπί τ' ἠμύῃ. Occurrit ſimplex apud *Heſ.* Ἠμύει. κλίνει, πίπτει. VILL.

1 Ἐπέρα@. Pertinet Gloſſa ad *Od.* Δ. 606. ubi, quemadmodum & aliis locis, ἐπέρατ@ *Schol.* interpretatur ἐπέρασ@. Conf. *Alb.* ad *Heſych.* V. Ἐπηράλα & Ἐπέρασον. — Eadem vero forma ἐπέρα@, equidem ignoro, ubi in Poëta reddi poſſit, ἔρωα ἔχων.

2 Ἐπηρεφές. Nusquam habent hanc formam, *Homeri*, quibus utimur, Editiones, ſed exhibuiſſe debent ex antiquioribus nonnullae *Od.* N. 249., ubi nunc vulgatum eſt τῦτο δέ τοῖ πρέ@ εὐρὺ καληρεφὲς &c. *Euſtath.* certe ad h. l. *p.* 1743. *v.* 52. Ἐπηρεφὲς δὲ, inquit, κοινότερον μὲν, τὸ αὐτόροφον, οἱ δὲ παλαιοὶ γράφουσι κ τὸ χθαμαλόν. — Non animadvertit lectionis varietatem, vel typothetarum forte errori tribuendam cenſuit, *H. Stephan.*, qui haec ipſa *Euſtathii* verba ad explicandam formam contulit vulgo edi ſolitam, καπηρεφὲς: *Theſ. p.* 1252. H. — Ab ipſo tamen *Euſtathio* lectum & explicatum fuiſſe πρέ@ — ἐπηρεφὲς, cum *Apollonii* gloſſa nobis perſuadet, tum aperta imitatio *Apollonii Rhodii Arg. II.* 738.

— Ἵνα τι πρέ@ ἔς' ἀΐδαο
Ὕλῃ καὶ πίτρῃσιν ἐπηρεφὲς

3 Ἐπηρεφὲς. Non reperitur apud *Hom.* ἐπηρεφὲς contractum, ſed Od. K. 131. πίτρας ἐπηρεφέας. Hujuſce poſterioris vocabuli gloſſa omiſſa eſt apud *Apoll.*, ſed reperitur in *Heſ.*, qui habet, ἐπισεγασμένας. VILL. Ἐπηρεφὲς, κρημνοὶ, & πίτραι ἐπηρεφέες occurrunt *Il.* M. 54. *Od.* M. 59. *Od.* K. 131. Duobus locis prioribus reſtituendum cenſebat *Barneſ.* ἐπιῤῥιφέες vel ἐπιῤῥιπέες; Tertium, neſcio quomodo, non tentavit, uti nec tentare debuerat alteros: In omnibus enim formae illae, ἐπηρεφὲς, ἐπηρεφέας, & *Scholiorum*, & *Euſtathii*, & *Gloſſographorum* denique veterum conſenſu, ſatis confirmantur. *Suidam* etiam huc retulerim: Ἐπηρεφές. ἐπηρεφὲς, ἐπὶ τὰ κάτω ἐσκαμμένοι, καταφερεῖς; quibus explicari videntur κρημνοὶ ἐπηρεφέες ex *Il.* M. 54. — Recte autem ad *Od.* K. *p.* 31., pertinere ab *Alb.*, *Ernest.* & *Villoiſ.*, cenſetur *Heſychii* ἐπη-

ρε-

ἘΠΗΡΚΕΣΕΝ. [1] ἐδειήθησεν.

ἘΠΗΣΚΗΤΑΙ. [2] ἐπικεκαλλώπισαι.

ἘΠΗΡΣΕΝ. [3] ἐφήρμοσεν.

ἘΠΗΤΗΙ. λογίῳ, ὡδῇ [4] τὰ ἔπη.

—— Ἐπητῇ [5] δ' ἀνδρὶ ἔοικας.

ἐν δὲ τῇ Φ τῆς Ὀδυσσείας·

—— Οὐ γάρ τευ ἐπηλύτῃ ἀντεβόλησεν. [6]

Ἀρίσαρχος δὲ, ἐπητέως διὰ δὲ [7] τοῦ Ε, καὶ λόγῳ

ριφίας; ἐπεσιγασμένας. Itaque *Apollonium* etiam vel ex *Heſychio* ſupplendum eſſe cenſuerim, vel ex modo memorata *Suidae* obſervatione. Ἐπηρεφίες Ἐπηρεφεῖς, &c.

1 Ἐπήρκεσεν. *Od.* ρ. 568. Atque huc unice ſpectat ſimilis plane *Heſychii* gloſſa; quam qui retulerunt ad *Il.* β. 873., non meminerant poni illic ἐπήρκεσε, pro ἀπεῖρξεν, ἀπήλασε.

2 Ἐπήσκηται *Od.* ρ. 266, ubi V. *Schol.* — Gloſſam Homericam non omiſit *Heſych.*, ubi miror *Apollonium* non memoraſſe Cl. *Alb.*

3 Ἐπῆρσεν. V. *Il.* Ζ. 167. & *Alb.* ad *Heſych. h. v.*

4 Παρά. Sic quoque legitur apud *Heſ.*, ubi fruſtra ὡδὴ volebat *Kuſterus*. Nam, ut egregie obſervat *Alberti*, ſic indicatur etymon vocis, & huic lectioni favent *Schol. Phavorinus*, & *Etymologus*. VILL.

5 Ἐπηλῇ. Od. Σ. 127. VILL.

6 Οὐ γάρ τευ. Od. Φ. 306. unde pro ἀντεβόλησεν, lege ἀντιβολήτης. VILL.

7 Διὰ δὲ. Inſigni hic locus mihi laborare videtur verborum confuſione: quae optime forſan corrigetur, ſi & alteram copulam deleveris, δὲ, & ἐπητέως, interpungendae orationis notam ante ἐπητέως; niſi conjectura praeterea placeat viri docti, alterum illud δὲ & mutantis in δὴ, & trajicientis poſt copulam καὶ, καὶ δὴ λόγῳ ὑπόκειται &c Quod vero, in extrema eſt gloſſa, καὶ οὐκ ἐπητύος, haud ſcio, utrum rectius emendaveris καὶ οὐκ ἐπητὺς, an vero, revocatum in gloſſam mediam, ſubjeceris verbis διὰ τοῦ Ε. — Ἀρίσαρχος δὲ, ἐπητέως διὰ τοῦ Ε, καὶ οὐκ ἐπητύος. καὶ λόγῳ &c.

γ῾ ἰωίκειαν τοιῦτ῾· ἐπητέως, [1] οἷον εὐγναμον῾· τίθησι δὲ ϗ τὼ λεξιν, ἐπίπαν, ἐπὶ τᾶ σωετᾶ·

Οὔνεκ' [2] ἐπητής τ' ἐστὶ ϗ ἀγχίνο῾ ϗ ἐχέφρων·

ϗμὴ σὺ ἐπητύ῾.[3]

ΕΠΗΤΡΙΜΑ. ἄλλ' ἐπ' ἀλλήλοις·

—— Ἐπήτριμα [4] πίσσον ἔραζε.

ΕΠΙ, κυρίως μλ·

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς [5] λιμλῷ῾ ταυύφυλλ῾ ἐλαίη·

αὐτὶ

1 Ἐπητέως. Pro ἐπητέως, legerem ἐπητέ῾. Vill. Non hic tantum loci, ſed verſu etiam proxime ſuperiori, legendum eſt ἐπητέ῾. Alteram enim formam recipere non poteſt verſus ex *Od.* Φ modo propoſitus, ex quo *Ariſtarchea* haec lectio, a nemine, quantum ſciam, interpretum obſervata, manavit etiam ad alios Gloſſographos, & nominatim ad *Heſych.* Ἐπητέ῾, εὐλογισᾶ, εὐγνώμον῾, συνετᾶ, πρᾴα. Ulyſſi ſcilicet, roganti ut arcum ſibi inter procos tendere liceat, haec minatur inter alia Antinous:

—— Σοὶ μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, αἴκε τὸ τόξον
Ἐντανύσῃς· ἀ γάρ τιν ἐ.
πητύ῾ ἀντιβολήσεις
Ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ. ἄφαρ
δέ σε νηῒ μελαίνῃ
Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων
Πέμψομεν. ——

Ubi ſive pro *favore* acceperis nomen ἐπητύος, ſive pro *laude*, & animo minisque vix reſpondebit *Antinoi*, & parum oppoſitum erit ſequentibus, ἄφαρ δέ σε &c. — Utroque nomine praeferendum videtur *Ariſtarchi* illud ἀ γάρ τιν ἐπητέ῾ ἀντιβολήσεις &c. „ Neque enim res tibi erit, „ cum facili quodam atque „ indulgente ex populo noſtro; ſed mittemus te ad „ Echetum, mortalium per„ niciem omnium.". — Cf. *Od.* Σ. 84.

2 Οὔνεκ'. Od. N. 332. Vill.

3 Ἐπητύ῾. Forte legendum ἐπητύς. Conf. *p.* 279. *obſ.* 7.

4 Ἐπήτριμα. Il. Σ. 552. Vill.

5 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατός. Od. N.

ἀντὶ δὲ τ ϖῆχύ·

Ἡ μὲν ἐπ' ἐχάρη [1] ἦεν. —

ἀντὶ δὲ τῆς ϖεῖς·

Τὴν μὲν ἔπειτ' [2] ἐπὶ βωμὸν ἄγων. —

ἀντὶ δὲ τῆς ἐν·

Οὐκ ἂν ἔγωγε [3] θεοῖσιν ἐπιφερνίοισι μαχοίμην.

ΕΠΙ. κατὰ ἀναστροφήν. κυρίως μή.

Ὦ ἔπι πόλλ' [4] ἐμόγησα. —

ἀντὶ δὲ τ ἔπεσιν·

— Ἐπεὶ ἤ τοι [5] ἔπι δέπας. —

— Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνέρι [6]

οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν ἀρὴν ἐπὶ εἶκε ἀμῦναι.

ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΟΣ, [7] ἐπιβολήν, καταπρίθεσιν ἢ ἔχων.

ΕΠΙ-

346. pro αὐτὰρ in *Hom.* legitur ἤδη δ'. VILL.

1 Ἡ μὲν ἐπ' ἐχάρη. Od. ζ. 52. VILL.

2 Τὴν μὲν ἔπειτ'. Il. Α. 440. VILL.

3 Οὐκ ἂν ἔγωγε. Il. Ζ. 129. VILL. Qui ἐπὶ hic loci ἐν interpretatur, divisis vocibus legisse fere videatur *Apollonius*, θεοῖσιν ἐπ' ἀρνίοισι. Sed vim potius praepositionis ab ipso spectatam esse in compositione, ex simillima colligitur *Eustath.* observatione *p.* 1575. *vs.* 46. *seqq.* Ἡ ἐπὶ σχέσις, ἀνὴ τῆς ἐν, ὡς ἐν τῷ ἐπιφερνίῳ, ἐ ἐν ἀρούρῃ.

4 Ὦ ἔπι πόλλ'. Il. Α. 162. VILL.

5 Ἐπεὶ ἤ τοι. Il. Α. 515. VILL.

6 Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ. Od. Ρ. 537. VILL.

7 Ἐπιβαλλόμενος. Extat Il. Ζ. 68:

Μή τις τῶν ἐσθλῶν ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθε.

VILL.

8 Καταπρίθεσιν. Hinc corrigendus *Hes.*, ubi legitur ἐπι-

'ΕΠΙΒΑΘΡΟΝ. [1] μισθὸν τῆς ἐπιβάσεως τῆς εἰς τὴν ναῦν, ἤγουν τὸ ναῦλον.

'ΕΠΙΒΛΗΣ. μοχλὸς ἐπιβεβλημένος·

— θύρην [2] δ' ἔχε μὲν ἐπιβλὴς
Εἰλάτινος, τὸν τοὶς μὲν ἐπιῤῥήσεσκον Ἀχαιοὶ,
Τοὶς δ' ἀνασείγεσκον. —

'ΕΠΙΒΩΤΟΡΙ ΜΗΛΩΝ. ἤτοι βοσκήτορι, οἷον ὁ ἐφιππ-

βολὴν καὶ ἐπίθεσιν ἔχων. Lege cum noſtro, ἐπιβολὴν καθαπέθεσιν: vel potius diviſim in utroque, καὶ ἐπίθεσιν. Nam, ut ait *Euſtathius*, τὸ ἐπιβάλλειν ἐπίθεσίν τινα δηλοῖ. Vide ejus *Commentarios* in primum *Odyſſeae* librum. (*p.* 625. *v.* 25.) Male in *Heſ.* καὶ ἐπίθεσιν emendabat *Salmaſius* ad *Simplic.* Miror doctiſſimum *Alberti* hîc auctoritate *Apoll.* uſum non fuiſſe, ut locum *Heſ.* depravatum reſtitueret. Ἐπιβολὴ autem eſt proprie ἅπασα καὶ ἐπιχείρησις, ut explicat *Sangermanenſe* Lex. *Manuſcriptum.* VILL. *Phavorinus* etiam legit καὶ ἐπίθεσιν; Utra autem optetur lectio, equidem, quae *Apollonio* ſententia ſederit, non auſim definire: An forte ἐπιβαλλόμενος ἀναρῶν ita accepit, ut, de praeda, oneris quidquam ſibi imponere vetentur Graeci. — Ἐπιβάλλειν φόρον ἐπ' ὤμοις dixit Poëta *Od.* Θ. 61. & Ἐπιβάλλειν ἀναρῶν, ex eodem genere ellipſis foret, atque *Aeliani* haec, *V. H. XI.* 5. Ἐνίβαλον τῶν ἱερῶν χρημάτων. Conf. *T. H.* ad *Ariſtoph. Plut. p.* 289. *Koen.* ad *Corinth. p.* 50.

1 Ἐπίβαθρον. *Od.* ο. 448.

2 Θύρην. Il. Ω. 453. ubi & hic, & in ſequenti verſu, pro τοὶς μὲν, τοὶς δὲ, melius apud *Hom.* legitur, τοῖς μὲν, τοῖς δέ. In ἐπιβλὴς vide *Pollux.* I. 77. VILL.

3 Οἷον. Omiſſa certe particula disjunctiva ἤ. Ut habet *Heſ.* βοσκήτορι τῶν ποιμνίων, ἐπιστάτης· ἢ ἐφιππασῆι. qui deinde eamdem, ac *Apollonius*, adfert rationem. Optime a *Relando* & *Joſepho Scaligero* animadverſum eſt, interpretationem τῷ ἐφιππασητῆρος pertinere ad ἐπιβήτορι, quomodo nonnulli in *Homero* legebant. Infra pro Ἡρόδοτος, legerem Ἡρόδωρος. VILL. Commode forſan οἷον mutaveris in ἤτοι.

ἐφιππασῆαι. οἱ τ βασιλέων υἱοὶ πρῶτον ἐπὶ κελῶν εἰώθασιν ἐπιβαίνειν, ὡς καὶ Ἡρόδοτός φησι·

— Ἐπιβώτορι [1] μήλων
Παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν.

ΕΠΙΓΝΑΜΨΑΣΑ. [2] ἐπικαταχλάσασα, συμπέσασα.

ΕΠΙΓΟΥΝΙΔΑ. τὸ σεσαρκωμένων [3] μέρος τ μηρῦ πρὸ τ γόνατος. ἀπὸ τ ἐπιγεγονέναι ἐκ τ ὤμων σάρκωσιν.

ΕΠΙΓΡΑΜΒΗΝ. [4] ὄσον ἐπικαταξύσαι·

— Πῆχυν [5] ἐπιγράβδην βάλε χειρός.

χ

1 Ἐπιβώτορι. Od. N. 222. VILL. Ex MSto ediderat Cl. *Villoiſ.* ἐπιβότωρι, quod, ipſo jubente, in textu cenſuimus emendandum.

2 Ἐπιγνάμψασα. *Il.* Λ. 569.

3 Σεσαρκωμένων. *Lexicon Manuſcriptum* habet: τὸ ἀπὸ τ γόνατος ἄνω σαρκώδης τ μηροῦ. ἔνιοι δὲ, τὴν ἰγνυμίδα. Extat Od Σ. 73:

Οἵην ἐκ ῥαχέων ὁ γέρων ἐπιγνυίδα φαίνῃ.

ubi *Heſ.* λέγει δὲ τὸν μηρὸν, ἀφ' οὗ ἐκδικτέαι τὴν τ σώματος ἰξίαν. VILL. Miſere corrupto loco haud ſcio an manum abſtinere praeſtet, quam medicinam incertam facere. Manum certe abſtinuit, qui corruptelam debuit ſentire, Cl. *Alb. ad Heſych.* V. Ἐπιγνυίδα. Suſpicari tamen liceat memoraſſe etiam Apollonium *Cratetis* interpretationem, cui ἐπιγνὺς accepta eſt pro ἐπωμίδι, & referendam eo eſſe ultimam in hac Gloſſa obſervationem, ἀπὸ τ &c.; Ἐπιγνυίδα, τὸ σεσαρκωμένον μέρος τ μηροῦ ἀπὸ τ γόνατος, ἢ ἀπὸ ἐπιγεγονέναι, τὴν ἐπὶ τ ὤμων σάρκωσιν. Cf. *Etymol. p.* 358. v. 25. Sententiam vero *Homericam*, a multis poſtea ſcriptoribus varie uſurpatam, *Ariſtarchum*, *Cratetem*, & *Charetem*, diverſa ſingulos ratione interpretatos eſſe, docet *Caſaub.* ad *Strabon. L. I. p.* 27. (*Ed. Alm.*)

4 Ἐπιγράμβην. Lége ἐπιγράβδην. *Schol* ἔχει τ ἐπιξύσαι μόνον τὸ δέρμα VILL.

5 Πῆχυν. Il. Φ. 166. VILL.

6 Ἐπί-

καὶ τὸ ἐπέγραψεν, [1] ἐπεκατέξυσεν.

ΕΠΙΔΗΜΕΥΕΙΣ. [2] ἐν τῷ δήμῳ ἀνεσείφης.

ΕΠΙΔΙΦΡΙΑ. [3] ἐπὶ τῷ ἅρματι.

ΕΠΙΔΡΑΜΕΤΗΝ. [4] ἐπεδίωκον φεύγοντα.

ΕΠΙΔΩΜΕΘΑ. ἐπιδῶμεν. [5]

ΕΠΙΔΩΣΟΜΕΘΑ. [6] ἐπιδόσῃ τιμήσωμεν.

ΕΠΙΒΩΣΟΜΕΘΑ. ἀντὶ τοῦ ἐπιβησόμεθα. [7]

ΕΠΙ-

1 Ἐπίγραψεν. Od. x. 280. VILL.

2 Ἐπιδημεύεις. Invenitur Od. π. 28. ubi alii legunt ἐπιδημιούης. *Heſ.* habet Ἐπιδημεύῃ. ἐν τῷ δήμῳ ἀνασείφῃ. Sed certiſſime reſpexit ad hunc *Hom.* locum, quod animadverſum non fuit; & legendum, Ἐπιδημεύεις. ἐν τῷ δήμῳ ἀνασείφεις. VILL.

3 Ἐπιδίφρια. Od. o. 51:

— Δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείη.

quod *Heſ.* interpretatur: τὰ ἐπὶ τῷ ἁρματείῳ δίφρῳ. VILL. Ex *Heſychio* articulus τὰ huc forte advocandus, τὰ ἐπὶ &c.

4 Ἐπιδραμέτην. *Il.* Ψ. 418, &c.

5 Ἐπιδῶμεν. Legitur Il. x. 254:

Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεὸς ἐπιδώμεθα. —

ubi ſcite *Heſ.* habet, ſaltem quemadmodum a *Sopingio* emendatus fuit: ἐπιδῶμεν θεὸς μάλλον, ἢ δῶμεν. Incertum enim ex utro verbo derivetur haec vox. VILL. *Heinſio* debetur, quam probat *Villoiſ.*, *Heſychii* emendatio. Conf. *Schol.* & vulgaris & *Leidenſis* ad *Hom. l. l.*

6 Ἐπιδωσόμεθα. τιμήσωμεν, lege τιμήσομεν. Conf. *Villoiſ.* ad *Gloſſ. ſeq.*

7 Ἐπιβησόμεθα. Lege ἐπιβοησόμεθα *Schol.* & *Etymologus* (*p.* 357. *v.* 52.) habent: ἐπιβωσόμεθα, εἰς βοήθειαν ἐπικαλεσόμεθα. γραφέσθω δὲ ἐπιδωσόμεθα· ἵν' ᾖ δώροις τιμήσωμεν. Reſpiciunt Il. κ. 463:

— Σὲ γὰρ πρώτῳ ἐν Ὀλύμπῳ

Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθα,

aut ἐπιδωσόμεθα. *Apollonius* ante ἐπιβωσόμεθα, habebat ἐπιδωσόμεθα, ἐπιδόσῃ τιμήσωμεν. Ubi vides cum utramque hujuſce verſûs variantem Lectionem conjungere voluiſſe. VILL.

Ἐπιεικέα. [1] ἐγχωρήσιμα, πρέποντα.

Ἐπιεικές. [2] ἐπιοικὸς, πρόσηκον, ἐγχώριον.

Ἐπιειμένε. [3] ἐπημφιεσμένε. ἐπὶ δὲ τῆς Ἰ. Ὀδυσσείας·

— Μεγάλῳ ἐπιειμένῳ [4] ἀλκήν,

Ἡλιόδωρος ἀποδίδωσι, πεποιημένον.

Ἐπιείσομαι. [5] ἐπελεύσομαι.

Ἐπιζάφελος. ὁ λίαν ηὐξημένος. ἔγκειται γὰρ τὸ ὀφέλλειν·

— Ὅτε κέν [6] τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι.

Ἐπίηλεν. [7]

— Αὐτὸς γὰρ ἐπίηλεν. —

Ἀφίσαρχος, ἐπεισέπεμψεν.

Ἐπίηρα. τὰ μετ' ἐπιχαρίας χάριν·

Μη-

1 Ἐπιεικία. *Il.* Ψ. 246.

2 Ἐπιεικὴς. Conf. *Il.* Α. 547. Θ. 431. & multis locis *Euſtath.*, maxime *p.* 148. *v.* 2. & *p.* 1602. *v.* 53.

3 Ἐπιειμένε. *Il.* Λ. 149. ubi V. *Schol.*

4 Μεγάλῃ ἐπιειμένῳ. Od. I. 214. Lege ἐπιειμένον. VILL. Quae *Heliodoro* tribuitur interpretatio, πεποιημένον, neque intelligo ſatis quid ſibi velit, nec video quomodo commode corrigatur, niſi forte reſtituendum ſit, ἀμπεποιημένον.

5 Ἐπιείσομαι. *Il.* Λ. 367. Υ. 454. Vid. utrobique *Schol.*

6 Ὅτε κέν τιν'. Il. I. 521. Pro ἵκοι, in noſtris *Hom.* Editionibus, legitur ἵκοι. VILL.

7 Ἐπίηλεν. Omiſſa prior gloſſa quae hoc vocabulum immediate ſequi debuerat. In *Heſ.* cernere eſt: ἐπιξίτησιν. ἔπεμψεν. ἐπήγαγον. ἐπεύξησιν. Pro αὐτὸς in verſu *Homerico* legitur ἕτος Od. X. 49. VILL. Ex uſu Gloſſographorum abeſſe ab hoc loco poſſunt, quae addenda cenſebat Cl. *Villoiſ.* Conf. ſupra *p.* 250. *v.* Εἰσοιχνεῦσιν.

I. Μη-

Μητρὶ φίλῃ [1] ἐπίηρα φέρων. —

ἐν δὲ τῷ·

Οὐδέ τι μοι [2] ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπίηρ' ἀνὰ θυμῷ.

τὰ ἐπικερητικὰ τ῀ ψυχῆς. ἕτως Ἀρίσαρχος.

ΕΠΙΘΗΣΟΜΕΝ. ἐπιβαλῶμεν. [3]

ΕΠΙΘΡΕΞΑΝΤΟΣ. [4] ἐπιδραμόντος. εἵληπται δὲ ἀπὸ τ῀ ἔθρεξεν, τοῦτ' ἔστιν παρελήλυθότος χρόνος τ῀ τρέχω ἐνεστῶτος· ὡς ἔθρεψεν, τρέφω.

ΕΠΙΘΥΟΥΣΙΝ. [5] ἐπ' εὐθείας ὁρμῶσι.

ΕΠΙΚΑΡΑ. [6] ἐπὶ κεφαλήν. ἀφὰ τοῦτο σημαίνῃ τὸ καταφερὲς τ῀ ῥεύματος, ὥστε δοκεῖν ἐπὶ κεφαλὴν φέρεσθαι·

Ἐξ ὀρέων [7] ἐπὶ κάρ. μινύθῃ δέ τοι ἔργ' ἀνδρῶν.

ΕΠΙ-

1 Μητρὶ φίλῃ. Il. A. 572. Lege φίλῃ. VILL.

2 Οὐδέ τι μοι. Od. T. 343. ubi alii, pro ἐπίηρ' ἀνὰ θυμῷ, legunt unâ voce, ἐπιήρανα. Longe aliter *Apollonius*. At in *Hesy.*: Ἐπιήρανα. ἐπικερητικὰ τ῀ ψυχῆς. *Etymologus* etiam in verbi *Homeri* legit conjunctim, unâ voce, ἐπιήρανα. Videsis eum in ἤρανος & in ἐπίηρα. Hanc lectionem alteri fic praefert *Eustathius*: τὰ ἐπιήρανα θυμῷ, κρεῖττον ἂν γράφεσθαι, ἤπερ ἐπίηρ' ἀνὰ θυμῷ. ἡ γὰρ ἀνὰ πρόθεσις οὐκ εἴωθεν ἁπλῶς ἐπὶ τοιούτων σημαινομένων συντάσσεσθαι. VILL.

3 Ἐπιβαλῶμεν. Loquitur de poenâ impositâ *Od.* Ξ. 192:

Σοὶ δὲ, γέρον, θυμὸν ἐπιθήσομεν. ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ
Τίσαν ἀχαλλῆς. —

VILL.

4 Ἐπιθρέξαντος. Il. N. 409: Καρφαλέον δέ οἱ αὖτις ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν
Ἔγχος. —

VILL.

5 Ἐπιθύσσειν. *Il.* Σ. 175.

6 Ἐπικάρα. Apud *Hesy.* ut in *Hom.* ἐπὶ κάρ. Alii scribendum censent unâ voce, ἐπίκαρα, ἐς τὸ κάτω μέρος; cui opponitur in *Galeni Glossario*: Ἀνάκαρα. εἰς τὸ ἄνω. Vide *Etymologum Magnum*. VILL.

7 Ἐξ ὀρέων. Il. Π. 392. unde

Ἐπικάρσια. [1] πλάγια. ἢ κατ' εὐθύ.

Ἐπικέλσαντας. [2] ἐπὶ ξηρὸν ἀγαγόντας, ὁρμήσαντας.

Ἐπικεύσω. [3] ἐπικρύψω καὶ ἀποσελῶμαι.

Ἐπίκλοπος. ἐπιθυμητής· [4] ἢ κλέπτων καὶ ἐξαπατῶν τοῖς λόγοις.

Ἐπιλίγδην. ὅσον ἐπιψαύσαι·

Ἄκρον ἐπιλίγδην. [5] —

Ἐπιλλίζουσι. ἐπιλλίζειν ἐστὶν τὸ τὰς ὀφθαλμὰς ἐπικαθακλᾶν·

Οὐχ

de in *Apollon.* pro ἀνδρῶν lege ἀνθρώπων. VILL. Pro μινύθῃ δέ τοι, edi etiam in *Homero* ſolet, μινύθῃ δέ τε.

1 Ἐπικάρσια. — Ἐπικαρσίαι sunt apud *Homerum Od.* I. 70. ſed *Apollonii* hanc & corruptam *Heſychii* gloſſam ἐπικάρσια, haud ſcio, quorſum referam.

2 Ἐπικέλσαντας. *Od.* I. 138.

3 Ἐπικεύσω. *Il.* E. 816. &c.

4 Ἐπιθυμητής. Apud *Heſ.* ἐπιθυμῶν ἢ κλέπτειν. Legitur Il. X. 281:

Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο μύθων.

Et Od. Φ. 397:

Ἤ τις θητὸς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.

Ad quod alludit illud *Apollonii* ἐπιθυμητὸς, poſt quod omiſſum puto, aut ἢ κλέπτειν quod optime habet *Heſ.* aut ἢ ἀπατεῶν, quod legitur in *Lexico Manuſcripto* ab *Alberto* laudato. *Etymologus Magnus*: Ἐπίκλοπος. ἀσύνετος καὶ ἀδιαλογιστικὸς, ἢ ἀπατεών, οἷον· θητὸς ἐπίκλοπος. Haec ultima verba corrupta ſunt ex illo verſu, quem ſupra laudavimus:

Ἤ τις θητὸς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.

VILL. Κλέπτειν accipitur pro ἐπιθυμεῖν, atque inde ἐπίκλοπος eſt ἐπιθυμητής. Ut adeo vix opus ſit Clar. *Villoiſoni* emendatione. V. *Schol.* ad *Od.* Φ. 397.

5 Ἄκρον ἐπιλίγδην. *Homer.* Il. P. 599:

Βλῆτο γὰρ ἄμμοι δουρὶ, πρέσω τελαμῶνος αἰεὶ,
Ἄκρον ἐπιλίγδην. —

VILL.

5. Οὐχὶ

Οὐχ ὁρᾷς [1] ἔτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες;

ΕΠΙΜΑΣΣΑΜΕΝΟΣ. [2] ἐφαψάμενος.

ΕΠΙΜΑΣΤΟΝ. τὸν ἐπιζητοῦντα καὶ ἐπιμασσόμενον τροφήν. [3] σημαίνει καὶ τὸν ἐπίπληκτον. [4]

ΕΠΙΜΙΞ. ἐπιμεμιγμένως. [5]

ΕΠΙΝΥΣΣΕΝ. [6] ἐσωφρόνησεν.

ΕΠΙΟΥΡΟΣ. [7] εἰ μὲν ἡ πρώτη ὀξυτονοῖτο, δύο μέρη λίγκα εἰσίν· ἔπεσι ἔφορος, ὁ ἐστι φύλαξ. ὡς μεταφορικῶς ὁ ξύλινος ἴουρος. [8]

ΕΠΙΡ-

1 Οὐχ ὁρᾷς. Od. Σ. 11. Lege ἀΐεις, ut hodie habetur; aut ſequendo lectionem *Apoll.*, ad metrum tamen accommodatam, ſcribe ὁρᾴας; quod praeterea alibi legitur, & hîc multo praeſtat. VILL. Senſit difficultatem lectionis vulgatae ἀΐεις, nec ſuſtulit tamen, *Barnes. ad l. l.* Singularem huic verſui deſtinamus Excurſum.

2 Ἐπιμασσάμενος. *Od.* I. 302. &c.

3 Τροφήν. Legitur Od. Υ. 377, ubi *Schol.* ſimpliciter habet ἐπιμασσόμενον καὶ ἐπιζητοῦντα. Ex *Apollonio* repone τροφήν quod in *Schol.* exciderat. VILL. Dudum reſtituit hanc formam *Scholiaſtae Barneſ.* ex *Etymol. h. v.* conf. & *Heſych.*

4 Ἐπίπληκτον. Legere malim, quod *Heſych.* & *Phavorin.* habent, ἐπίληπτον.

5 Ἐπιμεμιγμένως. Lege ἐπιμεμιγμένως. Extat Il. Λ. 525. VILL.

6 Ἐσωφρόνησεν. Mallem ἐσωφρόνισεν. VILL. Confirmat emendationem *Schol.* ad Gloſſae ſedem, *Il.* Ξ. 249. & *Heſych.*

7 Ἔπιουρος. Extat Od. N. 405. & O 39:

Αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτῃ εἰσαφικέσθω,
Ὅς τοι ὑῶν ἔπιουρος. —

Si accentu acuto notetur prima ſyllaba, ἔπι eſt pro ἔπεστι, *adeſt cuſtos.* VILL.

8 Ξύλινος ἔπιουρος. Hîc ἔπιουρος, *cuſtos* dicitur metaphorice, ἀπὸ τῶν ξυλίνων ἐπικάρσιων, ἅπερ ἦλοι, ſic dicti, quod conjuncta revinciat & firmâ cuſtodiâ contineat. Poſt ξύλινος omis-

ΕΠΙΡΡΗΣΕΣΚΟΝ. [1] ἐπεσπῶντο, ἐπέβαλλον.

ΕΠΙΣΚΙΝΙΟΝ. τὸ ὑπὲρ [2] τὰς ὀφρῦς μέρος.

ΕΠΙΣΜΥΓΕΡΩΣ. ἐπιπόνως.

— Ἐπισμυγερῶς [3] ναυτίλλεαι. —

ΕΠΙΣΠΑΣΤΟΝ. αὐθαίρετον.

Ἢ τάχα ἶρος ἄειρος. [4] ἐπίσπαστον ναυτὶν ἄξῃ.

ΕΠΙ-

omissum puto ἧλος & sensus erit: *ut metaphorice ligneus clavus dicitur* ἐπίειρος. VILL. Alia equidem opus esse censuerim emendatione: Ἐπίειρος enim, quamvis figurate, usu tamen communi & pervulgato, Graecis usurpari solet pro *clavo*; V. *Schol.* ad *Il.* o. 678., & *Mearsi. Gloss. G. h. v.* qui locus fugisse videtur *Gesner.* ad *Pallad. Nov.* VII. 14. *Hesych.* Ἐπίειρος — ὁ φύλαξ, ἀπὸ ξυλίνου ἐπείρου. — Ex eodem autem *Hesychio* vix dubito, quin sententia supplendus sit *Apollonius*, cui verba ultima recte respondeant. Quod enim, si scripseris Ἔστι ἕρος, ἔστι pro ἔστιν, & ἕρος pro *custode* poni dicit, nihil ista pertinent ad formam alteram, ἐπίειρος. — Itaque post nomen φύλαξ inserendum videtur, εἰ δὲ προπαροξυτόνως ἐπίειρος, πάλιν ὁ φύλαξ, ὡς κατὰ μεταφ &c.

1 Ἐπιῤῥήτισκον. Il. Ω. 454. VILL.

2 Τὸ ὑπὲρ. *Hes.* habet ὑπὲρ ὀφθαλμῶν ὀφρύδιον. *Lexic.* vero *Manuscript.* a me consultum: τὸ ἐπικείμενον ταῖς ὀφρύσι δέρμα. VILL. Formam ab *Henr. Stephano* omissam, illustrant satis cum ipsius *Homeri* usus *Il.* P. 136. ejusque *Interpretes*; tum *Etymol. M.*, & quae a viris doctis congesta sunt ad *Hesych.*

3 Ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεαι. Od. Δ. 672. Lege ναυτίλλεται. VILL.

4 Ἢ τάχα ἶρος ἄειρος. Od. Σ. 72. ubi ἄειρος pro ἄειρος. & pro Ἄξῃ, legitur ἴξῃ. Sed ἄξῃ melius convenit cum ἐπίσπαστον. Metaphorâ ductâ ut ait *Schol.* ἀπὸ τῶν ὀρνίθων τῶν δεσμευομένων καὶ ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς τὸ ὄλεθρον. Consonat *Eustathius.* VILL. Vulgatum, ἴξῃ, equidem loco movere non ausim. — Ἄγειν κακὰ in *Homero* legere non memini. Ἔχειν ἄλγεα dixit *Il.* E. 895. Od. A. 34, 54. — ἄχεα *Il.* Γ. 412. —

ΕΠΙΣΠΕΣΘΑΙ. [1] ἐπακολυθῆσαι, ἐπιδιώξαι.

ΕΠΙΣΕΙΑΣ. [2] ἐφορμήσας.

ΕΠΙΣΣΩΤΡΩΝ. τὴν [3] ἅρματος τροχῶν κύκλων σιδηρῶν, οἷον, τὸ ἐπὶ τοῦ γῆν σοφῶν.

ΕΠΙΣΤΑΔΟΝ. [4] ἑφεξῶτες.

ΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣ. [5] ἐπὶ στίχος ἐν τῇ Ξ τῆς Ὀδυσσείας. Ἀρίσταρχος, ἐπισήμου.

ΕΠΙ-

ἴλκεα. *Il.* Υ. 49 & 52. &, ne dubites, ipſum illud ἴσχειν κακὰ *Od.* Λ. 481.

1 Ἐπισπέσθαι. Il. Ξ. 521.

2 Ἐπισείας. Legitur *Od.* Ξ. 399. Δμῶας ἐπισεύσας, non vero ἐπισείσας; at alii volunt, ἐπισσεύας. VILL.

3 Τήν. Lege τῶν; aut forsan omiſſum eſt vocabulum, ſcilicet κανθὸν, & legendum: τὴν δ' ἅρματος.... κανθόν. Sed prius mallem. VILL. Conf. *Il.* Λ 537. &c.

4 Ἐπισταδόν. Reſpicit ad Od. Π. 453:

—— οἱ δ' ἄρα δίφρον ἐπισταδὸν ὡπλίζοντο,

ubi alii legunt, ἐπὶ σταθμόν. VILL. Vix poteſt haec gloſſa referri ad *l. l.*, ubi, qui legunt ἐπισταδὸν, interpretantur, uti *Od.* Ν. 54. & Σ. 424., ἐπισημόνως; ſed pertinet ad certam lectionem *Od.* Μ. 392.

Νείκεον ἄλλοθεν ἄλλος ἐπισταδόν.

Schol. Ἐφεστῶτες.

5 Ἐπισάμῳος. Lege ἐπισαμῷος, ut occurrit Od Ξ. 359:

Ἀνδρὸς ἐπισαμίνου. —

VILL. Quod vero ἐπὶ στίχος ἐν τῇ. Ξ, &c. reddidit Cl. *Villoiſ.* in *verſu decimi quarti Odyſſeae libri*; in eo fefellisſe virum eruditum videtur anceps nominis στίχος ſignificatio; quod hic certe de *ordine* accipiendum videtur. Et *Montfauc.* quidem in margine ſui Apographi, duas gloſſas ex una faciendo, emendandum eſſe monuit: Ἐπισάμενος: ἐπὶ στίχος. Ἐπισαμένου: ἐν τῇ ξ &c. quod ſecutus eſt Cl. *Alb.* ad *Heſych.* Ut ἐπισάμιος ſignificet, τὸν ἐπὶ στίχος σάμενον; quemadmodum ἐπισάτην, dicere ſolent *Tactici*, τὸν δ' λοχαγὸν ὀπίσω τεταγμένον. uti interpretatur *Suid. p.* 830. Eſt enim σῖχος vel σεῖχος ἡ κατὰ βάθος τάξις. Vid. *Euſtath. p.* 1328. *v.* 17. — Verum enimvero Ἐπισάμιος, iſto ſenſu haud ſcio an usquam

Ἐπίστηται. δύνανται. [1]

Ἐπιστάιη. [2] τῶν ἅπαξ εἰρημένων λέγει δὲ τῷ ἐφισαμένῳ καὶ ἐπαυτεῖντι.

Ἐπιστεφέας. πλήρεις·

—— Κρητῆρας [3] ἐπιστεφέας οἴνοιο.

Ἐπιστροφάδην. [4] μετ' ἐπιστροφῆς καὶ σώματος.

Ἐπίστροφος. ἐπιστρεπτικὸς, [5] οἷον ἐπιμελής. [6] ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα.

Ἐπι-

quam dixerit *Homerus*. Ἐπισταδόν. *Od.* M. 392. a quibusdam acceptum esse in eam sententiam ex *Scholiaste* patet interpretatione, ἐφισῶντις. atque ex *Hesych.* Ἐπισταδόν. ... κατὰ τάξιν ἑσῶντες. Itaque verba equidem ἐπὶ σίχα, temere in hanc glossam ex superiore traducta, credidisim, sedi suae ita forte restituenda: Ἐπισταδόν, ἐφισῶντις. ἐπὶ σίχα. quam si admiseris transpositionem, facillime reliquae medeberis corruptelae, pro ἐπισάμενος, in capite glossae alterius legendo, ἐπισαμένη.

1 Ἐπίστηται. Il. Π. 243:

—— Ἦ ῥα καὶ οἷος ἐπίστηται πολεμίζειν.

VILL.

2 Ἐπισάτῃ. Od. Ρ. 455. VILL.

3 Κρητῆρας. Il. Θ. 232. VILL.

4 Ἐπιστροφάδην. *Il.* Κ. 483.

5 Ἐπιστρεπτικὸς, ut fusius explicat *Hesych.* εἰς ἑαυτὸν ἐπιστρέφων τὰς ἀνθρώπους. Alludit ad Od. Λ. 177:

— Ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπιστροφὸς ἦν ἀνθρώπων.

quod vertunt: *Nam & is in se convertebat studia hominum, eosque ad se alliciebat.* VILL.

6 Ἐπιμελής. Sumitur pro inspectore curam gerente, Od. Θ. 163:

Φόρμιγγ' τε μιήμων, καὶ ἐπιστροφὸς ἦσιν ἀοιδαῖν.

Hic tamen alii legunt, ἐπίσκοπος, quod glossam fuisse puto. Sumitur pro nomine proprio, Il. Β 517 & 856. VILL. Pertinacius equidem contendere non ausim *Apollonii* verba, οἷον ἐπιμελής, ad laudatum a Cl. *Villoiſ.* locum esse

Ἐπισφυρίοις. τὰ ἐπιτιθέμενα μὴ τὰς κνημίδας τοῖς σφυροῖς ἐπισφύρια καλεῖται.

—— Ἐπισφυρίοις [1] ἀραρυίας.

Ἐπισχερώ. [2] ἐφεξῆς.

Ἐπισχεσίην. πρόφασιν.

—— οὐδέ τιν' ἄλλην [3]

Μύθῳ ποιήσασθαι ἐπισχεσίῃ ἐδύναθε.

Ἐπιτάρροθοι. οἱ τοῖς κυσὶν ἐπιθορρύντες. [4] τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπικούρων.

Ἐπιτεῖλαι. [5] ἐπιτάξαι, ἐντεῖλασθαι.

Ἐπιτειλαμένῳ. [6] ἐπιτάξαντι.

Ἐπι-

referenda: Contra unice ad illustrandam notionem ejusdem loci, quem indicavit superiore observatione *Villois.*, comparata esse videntur. ἐπισχετλιὸς οἷον ἐπιμελής. Quod si enim de alia significatione, locoque alio cogitasset, non οἷον, sed ex solenni Grammaticorum usu, dixisset καὶ ἐπιμελής. Conjungit etiam haec *Schol.* ad *Od.* A. 177. Ἐπίσχοφος &c. ἐπισχοφὴν καὶ ἐπιμέλειαν ἐποιεῖτο τῶν ἀνθρώπων &c. Conf. *Eustath. p.* 1408. *v.* 18.

1 Ἐπισφυρίοις. Il. Σ. 459 VILL.

2 Ἐπιχειρώ Il A 667. ubi *Schol.* Ἐπισχερώ ἐφεξῆς.

3 Οὐδέ τιν' ἄλλην. Od. Φ. 71. VILL.

4 Ἐπιθορρύντες. Lege transpositis litteris ἐπιρροθοῦντες, ut habetur in *Etymologo Magno*, *p.* 365. Videsis eumdem voce ἐπίρροθος, *p.* 363. ex quo apparet ἐπιρροθεῖν proprium esse veterum in venatione. Formula τῶν ἐπιρροθούντων est apud Xenoph *de venatione*, *p.* 575. *Ed. Steph.* 1581. Ἐμβοώντων δὲ αὐλῷ διωκομένῳ, ἰὼ κύνες, ἰὼ κακὰς, σαφῶς γε ὦ κύνες, καλῶς γε ὦ κύνες. *Clar. Alberti* ad *Hesychium* perperam edidit ἐπιθαρρῦντες. Il M. 180.

Πάντες ὅσοι Δαναοῖσι μάχῃ ἐπιτάρροθοι ἦσαν.

VILL.

5 Ἐπιτεῖλαι. *Il.* Δ. 64. &c.

6 Ἐπιτειλαμένῳ. *Od.* P. 21.

ἘΠΙΤΕΤΡΑ΄ΦΑΤΕ. [1] ἐπιτετραμμένοι εἰσίν [2] ἴαχχον δὲ τὸ σχῆμα.

ἘΠΙΤΗΔΕ΄Σ. [3] ἐπιτηδεῖς, ἐπιτηδείως.

ἘΠΙ΄ΤΟΝΟΣ. [4] ὁ ἰμὰς ὁ δεσμεύων τὸ πρὸς τὸ ἰσχίον κέρας, οἷον ἡ κεραία, ἥτις δεσμεύεται πρὸς τὸ ἰσχίον.

ἘΠΙΤΡΕ΄ΨΑΙ. [5] ἐπιτροπὴν δοῦναι.

ἘΠΙ΄ΦΡΟΝΑ. [6] Φρόνιμον.

ἘΠΙΨΑΥ΄ΣΗι. [7] ἐπιθιγγάνῃ.

ἘΠΙ-

1 Ἐπιτετράφαται. Lege ἐπιτετράφαται Il. Β. 25:

Ὧι λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλε.

VILL.

2 Ἴαχχον. Lege Ἰαχόν. VILL.

3 Ἐπιτηδές. Legitur Il. Α. 142:

Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν. —

quod vertitur, *remiges idoneos*. Optime poſt *Euſtathium* annotaverunt *L. Bos* & *Kuſterus* τὸ ἐπιτηδὲς non eſſe adverbium, aut neutrum ſingulare pro adverbio poſitum; ſed accuſativum pluralem Poeticum & Ionicum pro ἐπιτηδεῖς, per eliſionem τοῦ Ι, quae littera in diphthongo ΕΙ Ionice & Dorice omitti ſolet; ut in ἀπόδιξις pro ἀπόδειξις, ποιῆν pro ποιεῖν, χέρας pro χεῖρας. VILL. Conf. Interpp. *Heſych. h. v.*

4 Ἐπίτονον. Sic corrige *Heſ.* locum ἐπίτονον interpretantis, quem miror nunquam antea emendatum fuiſſe: δέρμα (lege δίσμα) ᾧ καλιτφάλισαν τὸν ἰσὸν τῶν νεώς: lege τὸ ἰσίον, vel πρὸς τὸν ἰσὸν τῶν νεὼς τὸ κέρας; ut & habet *Suidas*. VILL. Placet omnino prior emendatio a Cl. *Alberto* jam propoſita. In *Apollonio* autem, qui pro οἷον, legere malit, ἔ ἰσι, non multum me habebit adverſantem

5 Ἐπιτρέψαι. *Od.* Χ. 289. ubi v. *Schol.*

6 Ἐπίφρονα. *Od.* Π. 242. &c.

7 Ἐπιψαύῃ. Nunc quidem nusquam in *Homero* legitur haec forma: ſed antiqua forte latet διπλογραφία. *Od.* Θ. 548:

Ἀντὶ κασιγνήτω ξείνῳ δ' ἰκέτης τε τέτυκται
Ἄνεμι, ὅς κ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσι.

Vix dubito, quin in antiquis

Ἐπιωγαί. οἱ ἀλίμβοι [1] τόποι, ὑποδοχὰς δὲ ἔχοντες ἢ σκέπλῳ ὑπὸ ἀνέμων.

Ἔπαλτο. [2] ἐχώσατο.

Ἐπιβαλλόμενος. [3] ἐπιζόλλων, καὶ προθέσιν ἔχων,

Ἔπλίσσοντο. διέβαινον, ἀπὸ τῆς πλιάδος. [4]

— Εὖ δ' ἐπλίσσοντο [5] πόδεσσι.

Τῆ δ' ἅπαξ εἰρημένων.

Ἐπορεξάμενος. [6] ἐφαρμήσας, ἐπεκτείνας.

Ἔπορον. [7] ἔδωκαν.

Ἔπουσαν. ἀπὸ τοῦ ἕπειν, ὅ ἐστι πορεύεσθαι.

— Μετὰ

quibusdam editionibus scriptum fuerit ἐπιψαύσῃ. Unde & *Apollonii*, & similis *Hesychii* glossa manaverit.

1 Ἄλίμβοι. In *Hes.* ἀιείμβοι. *Od.* Ε 404:

Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ἔχοι, οὐδ' ἐπιωγαί

Vill. Emendandus ex *Apollonio* videtur *Hesychius*.

2 Ἔπαλτο. Sexcenties recurrit apud Poëtam.

3 Ἐπιβαλλόμενος. Vide supra, p. 282, ubi idem iisdem occurrit verbis. Vill.

4 πλιάδος. Haec vox non est Graeca. Legendum πλιχάδος, quae est pars corporis inter inguina & femur, quae scilicet incedendo veluti divaricetur, Vid. *Poll.* II. 173. *Eustath. p.* 1564. *v.* 43. *Schol. Aristophan. Acharn.* 217. *Ruf. Ephes. Etymolog. Magn.* & *Pseudodydimus* in *Homeri l. l.* Notandum autem hic est *Apollonium*, *Pollucem*, *Etymologum* & *Scholiast. Aristoph.* legisse εὖ δ' ἐπλίσσαντο pro εὖ δὲ πλίσσοντο quod hodie habetur, & *Eustathio* ac *Pseudodydimo* placuit. Vill. Ad eandem διπλῆν γραφὴν referendus est *Hesych.* πλίσσοντο, διέβαινον.

5 Εὖ δ' ἐπλίσσοντο. Od. Ζ. 318. Vill.

6 Ἐπορεξάμενος. Il. Ε. 335. Vill.

7 Ἔπορον. *Il.* P. 196. &c.

— Μετὰ Τυδέϊ [1] υἱὸν ἔπεσαν,

οἷον πονεμθίλω.

Ἐπταβόειον. [2] ἑπτάβυρσον.

Ἑπταπόδην. [3] τηλικαύτῳ τῷ μεγέθει, οἷον ἑπτὰ ποδῶν βάραθρον. [4]

Ἕπτακα. [5] εἰς ἑπτὰ μέρη.

Ἑπτύσσοντο. ἐκεραδαίνοντο·

Ἔγχεα [6] δ' ἐπλύαντο. —

Ἐπώχατο. τοῖς ὀχεῦσι λεγομθίοις, ἅπερ ἐσὶ μοχλοῖς, ἑπεὶ κεκλιμθίοι [7] ἦσαν, ἐπωχλισμθίαι, ὅ ἐσι ἠσφαλισμθίαι πᾶσαι. τὸ γὰρ πᾶσαι, ἀντὶ τῆς ὅλαι·

— [8] Πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο. —

Ἐπαλ-

1 Μετὰ Τυδέος. Il. κ. 516. Vill.

2 Ἐπτάβοειον. Il. η. 220. &c.

3 Ἐπτάπόδην. Il. ο. 729:

Ἀλλ' ἀνεχάζετο τυθὸν ὀϊόμθῳ θανέεσθαι,
Θρῆνυν ἐφ' ἑπτάποδα. —

Vide *Etymol.* in Θρῆνυς. Vill.

4 Βάραθρον. Mallem ἀβάθραν; ut θρῆνυν explicat *Schol.* ἀβάθραν ἀπὸ τῆς ἐπὶ τῆς. Et *Apollon.* ἡ ἐν τῷ πλοίῳ ἀπὸ τῆς τοίχου ἐπὶ τοῖχον ἀβάθρασις. Vill.

5 Ἕπτακα. Od. ξ. 434.

6 Ἔγχεα. Il. ν. 134. Vill.

7 Ἐπεὶ κεκλιμθίοι ἦσαν, ἐπωχλισμθίαι. Fortaſſe legendum, μοχλοῖς ἐπικεκλιμένοις ἦσαν ἐπωχλισμένας. Vill. Juvat conjecturam *Schol. Lipſ. apud Erneſt.* ἐπὶ πάσας γὰρ ἐχεῖς ἐκκλινόμθῳ ἦν. — Verum varietas etiam latet lectionis in ipſo Poëta. *Il.* μ. *vſ.* 340. quae, quamvis ex *Etymologo* etiam notata ſit a *Villoiſ.* infra ad V. Πᾶσαι, fugit tamen Editores & interpretes *Homeri.* — Nos hunc locum tractabimus excurſu ſingulari.

8 Πᾶσαι. Il. μ. 340. Ubi alii legunt, πάσας. Vill.

Ἐπαλλάξαντες. ἄμμα [1] ποιήσαντες ἢ ἀντὶ τοῦ πιβάλλοντες.

Πεῖραρ [2] ἐπαλλάξαντες. —

Ἔραζε. [3] χαμαί, εἰς τὴν γῆν.

Ἐρανὴς. [4] ἐπεράστε, καλῆς.

Ἐρατίζων. [5] ἐπιθυμῶν.

Ἔργον. ὅτ' ἂν ψιλῶς Ὁμηρικὸν ἔργον λέγῃ, μηδενὸς ἑτέρου συμφραζομένου, μηδ' ἐκ τῶν προσκειμένων δηλωτικῶν [6], τὴν γεωργίαν δηλοῖ.

Ἔρδειν. ἐπὶ μὲν τοῦ θύειν·

Ἔρδον τ' Ἀπόλλωνι, —

ἐπὶ δὲ τοῦ πράσσειν·

Ἔρδ', ἀτὰρ [8] ὅ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.

Ἐρεθόντες. [9] ἐρεθίζοντες.

Ἐρεμνή. [10] σκοτεινή, οἷον ἐρεβεννή· παρὰ τὸ ἔρεβος, ὅ ἐστι σκότος.

Ἐρε-

1 Ἄμμα. Vide eandem gloſſam, alia interpretatione illuſtratam, ſupra p. 273.

2 Πεῖραρ. Il. N. 359. VILL.

3 Ἔραζε. Il. M. 156. &c.

4 Ἐρανῆς. Il. I. 527. 573.

5 Ἐρατίζων. Il. A. 550. P. 660.

6 Δηλωμένων. Recte δηλωμένῳ emendat *Alb.* ad *Heſych.* v. ἔργον.

7 Ἔρδον. Il. A. 315. VILL.

8 Ἔρδ', ἀτάρ. Il. Δ. 29. VILL.

9 Ἐρίθοντες. Hanc formam neſcio ubi in *Homero* legerit *Apollonius*. *Il.* N. 109. dixit ἐείσαντες, quod potuit cum altero illo permutari.

10 Ἐρεμνή. Ἐρεμνῇ legitur apud Poëtam, *Il.* M. 375. &c. Ἐρεμνὴν. *Il.* Δ. 176. &c.

ΕΡΕΠΤΟΜΕΝΟΙ. [1] ἀπὸ τ᾽ ἔρας ἐθίοντες, ὅ ἐστι κυρίως. [2]

ἁλωτὸν [3] ἱρεπτόμθμοι. —

ΕΡΕΤΜΟΝ. [4] κώπην.

ΕΡΕΣΣΟΝ. [5] ἐκωπηλάτων· ἀντὶ τῦ ἤλαυνον.

ΕΡΕΥΣΑΙ. [6] ἐρυθρὰν ποιῆσαι.

ΕΡΕΨΑ. ἐσέγασα· ἀφ᾽ ἧς ἡ ἱροφὴ, ἡ στέγη. κακῶς δ᾽ ἀπέδωκαν τινὲς, τὶ ἐσεφάνωσα. [7]

ΕΡΕΩΝ. σημαίνων·

— φόως [8] ἱρέων ἐπὶ γαῖαν.

σημαίνει δέ ποτε, τὶ ἐρευνήσων, [9] ζητήσων.

ΕΡΗ-

1 Ἐρεπτόμθμοι. Manifesto errore habebat Codex MStus Ἐρεπτόμενον.

2 Κυρίως. Post hoc verbum, κυρίως, aliquid manifeste deest. Supple: ὅ ἐστι κυρίως ἐπὶ ἧς νεμομένων τετραπόδων, ut habet *Hesychius*: ἐπὶ τῶν νεμομθων τετραπόδων τάσσεται ἡ λέξις. Vel scribe κυρίως ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων cum *Schol. Pindari*, qui in *Pyth.* (IV. 427.) verba, στιφάνοισί τε ποίας ἔρεπτον, sic habet & interpretatur: κυρίως δὲ τὸ ἱρέπτειν, ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τάσσεται, ὅτι ἐπὶ τῆ ἕρᾳ, τουτέστι τῆ γῆ, ἐθίουσιν. VILL. Proprietatem verbi migravit ipse *Homerus Il.* Φ. 204. ubi & pisces dicuntur Δημὸν ἱρεπτόμενοι. Conf. *Eustath.* p. 1231. v. 37.

3 Ἁλωτόν. Od. I. 97. VILL.

4 Ἐρετμόν. Od. Λ. 77. &c.

5 Ἔρεσσον. Od. I. 490. ubi vid. *Schol.* &c.

6 Ἐρυῦσαι. *Il.* Σ. 329.

7 Ἐσεφάνωσα. Alludit ad versum *Iliadis* A. 39:

Σμινθεῦ, εἴ ποτέ τοι χαρίεντ᾽ ἐπὶ νηὸν ἔρεψα;

quod quidam explicabant *coronavi*, ut *Hes.* qui habet: Ἐσιφάνωσα, Ἔσεψα. VILL.

8 Φόως. Il. Ψ. 226. VILL.

9 Ἐρευνήσων. Hoc sensu legitur, Il. H. 128:

Πάντων Ἀργείων ἱρὴν γενεὴν τε τόκον τε.

& Od. Φ. 31:

Ἐρρηξάατας. [1] ἐρηεισμψόι εἰσίν. Ἰακὸν δὲ τὸ σχῆμα ἔρρηξάατο.

Ἐρητύειν. [2] κωλύειν. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ ἔρος, ἐρητύσασκε. [3]

Ἐρήτυθεν. [4] ἐμεκατέσχον.

Ἐρχθέντα. [5] ἐν ὕδατι πνιγέντα.

Ἐριαύχενας. [6] μεγαλαύχενας. ἐπίθετον δέ ἐστι ἔρος ἵππου.

Ἐριγδούπου, μεγαλοδόπου. καταστρέφει δὲ εἰς ἴσον τῷ ἠχήεσσης καὶ αἰθούσης ἐειδέος. [7]

Ἔιζεν. [8] ἐξίσῶτο.

Ἐριθηλέας. [9] μεγάλως θάλλοντας.

Ἐρι-

Ἴππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι.
Τὰς ἐρίων Ὀδυσῆι συνήντετο. —

VILL. *Schol.* ad Il. H. 128. rectius interpretatur ἐρευνῶν, ζητῶν.

1 Ἐρρηξάατας. Pertinet interpretatio ad *Il.* Ψ. 329. conf. *Alb.* ad *Hesych. h. v.*

2 Ἐρητύειν. Il. B. 75.

3 Ἐρητύσασκε. Il. B. 189. & Λ. 566. VILL.

4 Ἐρήτυθεν. Il. B. 99. & 211. — Ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας. VILL.

5 Ἐρχθέντα Il. Φ. 282: Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ. —

6 Ἐριαύχενας. Il. K. 305. &c.

7 Ἐειδέος. Lege ἐειδέσσης, quod occurrit Od. Γ. 493.

Ἐκ δ' ἔλασαν σταθμοῦ καὶ αἰθούσης ἐειδέσσης.

Ἐειδέος in *Apollon.* absurde ponitur. Αἰθούσης ἐειδέσσης legitur quoque Il. Ω. 323. VILL. Ἐείδεος multis locis ab *Homero* frequentatur. — Ἐειδέσσης autem *Apollonio* recte redditum est a Cl. *Villoif.* conf. *Eustath.* p. 1347. v. 54.

8 Ἔειζεν, ἐξ: — Il. B. 555.

Τῷ δ' ὅπα τις ἐμοῖος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνήρ·
Νέστωρ οἷος ἔειζεν.

Schol. Ἔειζεν ἐφιλοτείμει. ἐξισῶτο. *Od.* Θ. 371.

— ἐπεὶ σφισιν ὅστις ἔειζεν. ubi *Schol.* ἐξισῶτο.

9 Ἐεθηλέας. Il. K. 467. ubi Ψ. *Schol.*

ΕΡΙΚΟ'ΜΕΝΟΣ. [1] διαῤῥηγνύμενος, διαχιζόμενος, ἀφ' ὃ καὶ ἐρικμὸς, ὁ ὑπεραγεγερμένος. ἀπὸ δὲ συνηθείας ἐρεικμὶς, [2] ὁ λεγόμενος διεχισμὸς κύματος.

ΕΡΙΚΥΔΕ'Α. [3] μεγαλόδοξα.

ΕΡΙΟΥ'ΝΙΟΣ. [4] ἐπίθετον Ἕρμου. ὁ μεγάλως ἐνίσκων, τοῦτ' ἔστι, ἐφελῶν. οἱ δὲ νεώτεροι, ἀπὸ χθονίου [5] ὑπὸ τὴν ἔρμαν.

ΕΡΙΣ. ἐπὶ μὲν τῆς Φιλονεικίας·

Αὐτὰρ ἔπειτα κρατερὴς [6] ——

ἐπὶ δὲ τοῦ θεοῦ·

Ζεὺς δ' Ἔριδα [7] προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

ΕΡΙΣΘΕΝΕ'ΟΣ. [8] μεγαλοσθενὴς.

ΕΡΙ-

1 Ἐρικόμενος. Lege ἐρεικόμενος. Il. N. 441:

Δὴ τότε γ' αὖσεν ἄϋσεν ἐρεικόμενος κατὰ δουρί.

Vill. *Hesych.* etiam habet Ἐρεικόμενος. κιζόμενος. & utrumque verbum Graecis usurpatum esse docuit *H. Stephan* in *Ind.* conf. *Piersom.* ad *Moer. Att. p.* 158. & 194.

2 Ἐρεγμός. Apud *Hes.* dicitur ἐρεγμὸς, ὁ κύματος ἀλαχνομένου. Vill. Conf. *Steph.* & *Piers. ll. ll.*

3 Ἐρικύδεα. Saepissime haec forma in *Homero* recurrit.

4 Ἐρεθώνιος. *Il.* Υ. 72. &c.

5 Χθονίου. Τὸν χθόνιον legendum esse optime monuit *Alberti.* Apud *AEschyl. Choeph.* vs. 1., Ἑρμῆ χθόνιε. Vill. In Genitivo Διὸς χθονίου suppleri ex praecedentibus potest ἐπίθετον λέγουσι.

6 Αὐτὰρ ἔπειτα κρατερὴς. Il. Α. 319. αὐτὰρ ἔπειτα; non vero additur κρατερὴς quod solummodo cum ἔπειτα conjunctum reperitur in hoc versu, Il. N 358:

Τὼ δ' ἔπειτα κρατερῆς ἐν ὁμοίῃ πολέμοιο

Sed hoc leve est μνήμης σφάλμα. Vill.

7 Ζεὺς δ' Ἔριδα. Il. Λ. 3. Vill.

8 Ἐρεθενέος. Il. N. 54. &c.

ΕΡΙΤΙΜΟΙΟ. μεγαλοτίμου

— Ἐρετίμοιο [1] χρυσοῖο.

ΕΡΚΙΟΥ. [2] ἕρκος τὴν εἰκίαν ἐντὸς ἐντοῦ ἔχους. Διὸς δ' ἐστὶν ἐπίθετον·

Ἕρκεϊ [3] πρὸ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος.

ΕΡΚΟΣ. ἐπὶ μὴν τῆς ἀσφαλείας·

Ἕρκος ἔμμεν [4] πολέμοιο. —

ὅτε δ' ἐστὶ ἕρκος τείχους·

Αἰμασιὰς λέξαντες [5] ἀλωῆς ἔμμενα ἕρκος,

ὅτε δ' ἐστὶ λείνου· [6]

Ἕρκεϊ ἐνιπλήξωσιν, [7] ὅ θ' ἑστήκει ἐνὶ θάμνῳ,

ὅτε δὲ ἐστὶ τοῦ φαγμάτου τὴν ὀδύνην·

Ἀτρεί-

1 Ἐρετίμοιο. Il. ι. 126. VILL.

2 Ἐρκίου. Sic quoque habet Etymologus per ſimplex *iota*. Sed lege ἐρκείου. VILL. In ipſo etiam verſu *Homerico*, cum Cod. MStus haberet. Ἐρκείου, monente Cl. *Villoiſ.* edi curavimus Ἐρκείου.

3 Πρό. Lege πρός, & ἐρισθενεῖ, loco τοῦ ἐρισθενέος. Sic tamen hic verſus legitur apud *Hom.* Od. x. 335:

— Διὸς μεγάλου προτὶ βωμὸν
Ἕρκείου.

Memoriter citavit *Apollon.* & lapſus eſt. VILL.

4 Ἕρκος ἔμμεν. Il. Δ. 299. VILL.

5 Αἰμασιὰς λέξαντες. Od. Ω. 223. In *Homero* legitur λίξαντες. VILL.

6 Λείνου. Lege λίνου. Sic in *Pindari Nem. Od.* γ. 3. ἀντισχε. ἐλάμβανεν Ἀρεθουσίς τε καὶ Θεμιστεῖ Ἀθάνα, κλείουσ' ἐλάφους ἄνευ κυνῶν δολίων θ' ἑρκέων. At *Nemeor.* x. ſumitur pro thecis: Ἐν ἀσπίσιν ἕρκεσιν παμποικίλοις. VILL.

7 Ἕρκεϊ ἐνιπλήξωσιν. Od. x. 469. In *Homero* pro ἐνιπλήξωσιν ὅθ', legitur ἐνιπλήξωσι, τόθ'. VILL.

Ἀτρεΐδη, [1] ποῖόν σε ἔπος φύγῃ ἕρκος ὀδόντων;

ΕΡΜΑΤΑ. τὰ ἐρείσματα.

Ὑψοῦ [2] ἐπὶ ψαμάθοις· ἀτὰρ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσεν.

ἐπὶ δὲ τῆ ἐνατίων·

Ἐν δ' ἄρα [3] ἔρματα ἦκεν ἐϋτρήτοισι λεβήσι

ἢ ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Ἔρματα [4] δ' Ἐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν.

ἐπὶ δὲ ξ·

—— Μελαινάων [5] ἔρμ' ὀδυνάων,

ὁ μὲν Ἀρίσταρχος [6] ἀθετεῖ τὸν στίχον λέγων· οἷον γάρ

1 Ἀτρεΐδη Il. Δ. 350. VILL.

2 Ὑψοῦ. Il. Λ. 486. VILL. Itaque, quod l. l. edi ſolet, ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, *Apollonii* etiam auctoritate tueri ſe poterit; cum in libris quibusdam legitur ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθῳ.

3 Ἐν δ' ἄρα. Il. Ξ. 182. VILL.

4 Ἔρματα δ' Ἐρυδάμαντι. Ex Od. Σ. 296. lege Εὐρυδάμαντι. VILL.

5 Μελαινάων. Il. Δ. 117. VILL.

6 Ἀρίσταρχος. Quod Ariſtarcho *Apollon.*, generatim τοῖς παλαιοῖς tribuit *Euſtath. p.* 451. *v.* 27. *ſeqq.* Cauſſas vero, cur verſum illi improbaverint, recenſet duas, alteram, quod offenderentur nomine ἄβλες, alteram quod parum haec concoquerent ἔρμ' ὀδυνάων, λέγοντες, ὅτι οὐχ ὁ θέλξ, ὁ ποιητὴς λέγῃ, ἔρμα γὰρ ὑπεικῶς, τὸ ἔρυμα καὶ κώλυμα. Corruptus miſere & perturbatus *Apollonii* locus, apertius olim eandem explicare debuit Ariſtarcheae cenſurae cauſſam, ἰὸν, ſive ſagittam, dici non potuiſſe ἔρμ' ὀδυνάων, quia neque fulcrum neque impedimentum dolorum, ſed contra eorundem cauſſa ſit. Itaque ſin minus his verbis, ſcripſit certe in hanc ſententiam, ἐπὶ δὲ ξ ἰῶ Μελαινάων &c. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ τὸν στίχον. Πῶς γὰρ ὁ ἰός, φησι, ἔρεισμα τῶν ὀδυνῶν λέγεται; Ἔπαινον γὰρ οὐκ ἔχει ἡ δυνάμεως ὀδυνῆσαι. &c.

γάρ φησι ἔρεισμα τῶν ὀδυνῶν λεγέσθω, ἔπαινον γὰρ οὐκ ἔχει δι' δυναμένας ὀδυνῆσαι; ὁ δὲ Σιδώνιος βοηθῶν τῷ λεγομένῳ, ἀκόλουθόν φησι τὸ ἐρεῖδον [1] ἐπὶ τὰς ὀδύνας.

ΕΡΜΙΝ'. ἀπὸ τοῦ ἐρείδεσθαι [2]

Ἑρμῖν' ἀσκήσας· τέτρηνε [2] δὲ πάντα τερέτρῳ.

σημαίνει δὲ τὴν πόδα κλίνης. ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι· ἑρμῖνας ἐκάλουν τοὺς πόδας τῶν κλινῶν. ἦσαν δὲ ἦσαν σφηνοειδεῖς τῇ καταστευῇ. τοῦ ἅπαξ εἰρημένου.

ΕΡΝΕΙ'. δένδρῳ θάλλοντι·

— Ὁ δ' ἀνέδραμεν [3] ἔρνεϊ ἴσος.

ΕΡΕΞΕΝ. ψιλῶς τὸ ἔρξαν. [4]

ΕΡΠΥΖΩΝ. ἀντὶ τοῦ ἕρπων, πορευόμενος. [5] κατ' ἐπέκτασιν δὲ λέγεται τὸ ἑρπυζάζων.

ΕΡ'.

1 Ἐρεῖδον. *Schol.* interpretatur ἔρεισμα, τὸ ἐνερείδον τὰς ὀδύνας, *alte infigens dolores*, quod mallem quam ἐρεῖδον ἐπὶ τὰς ὀδύνας. VILL. *Eustath. l. l. v.* 31. Ἔστι δὲ λύοντα τὰ τοιαῦτα, εἰπεῖν — ἔρυκε — ὀδυνῶν, ἐν ᾧ αἱ ὀδύναι οἷον ἐνοικοῦσι καὶ ἐνερείδονται, ὥστε ὅταν αὐτὸ εἰσέλθῃ, ἐκεῖ καὶ θανασίμους ὀδύνας συνιστέχεσθαι. Multum diversa est haec λύσις a rationibus *Scholiastae*: Diversam etiam ab utroque adferre potuit *Sidonius*.

2 Ἑρμῖν' ἀσκήσας τέτρηνε. Od. Φ. 198. Lege τέτρηνα. Pro ἑρμῖνα alii scribunt ἕρμινα. *Hesychius* habet: ἑρμίς. τόρμος, τῆς κλίνης. VILL.

3 Ὁ δ' ἀνέδραμεν. Il. Σ. 437.

4 Ἔρξαν. Lege ἔρξιν, quod extat Od. Φ. 312:

Ἦδ' ὅτε Κύκλωψ ἔρξε, —

idem quod ἔρικε Il. E. 375. Fortasse invertendus est ordo, & legendum, ut series Alphabeti suadet: Ἔρξεν. ψιλῶς τὸ ἔρικεν. VILL. Placet omnino isti verborum transpositio: Ἔρξιν ad διτλογραφίαν pertinet Od. Φ. 312., ubi pro vulgato in Editionibus ἔρξι, *Barnesius* in *Codd.* legi etiam notavit ἔρξε.

5 Πορευόμενος. Simpliciter vadens. Il. Φ. 225. de Achille:

Ἑρ-

Ἔρρε. [1] φθείρυ.

Ἐρρίγησι. πεφρίκῃ, φρίξῃ, φοβεῖται. [2]

Ἔρρων. μὴ φθορᾶς πορευόμενος.

—— Τὰ κάλλιπον [3] ἐνθάδε ἔρρων.

Ἔρσα. [4] δρόσος. λέγεται δὲ ἔρσα καὶ τὰ ἁπαλὰ [5] τῶν φυτῶν.

Ἐρυμνήν. [6] ὑψηλήν.

Ἐρύουσι. ἀντὶ τοῦ ἐρύσωσιν. σημαίνει δὲ τὸ ἕλκυσι, [7] δι' οὗ δηλοῦται τὸ κατέδονται. τοιοῦτοι γὰρ οἱ γύ-

Ἐρπύζων ἀνὰ πυρκαϊήν. — & Od. N. 220:

Ἐρπύζων ἀνὰ δῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

VILL.

1 Ἔρρε. Il. Θ. 164. &c.

2 Φοβεῖται. Lege φοβῆται. VILL. φοβηθῇ habet *Schol.* ad gloſſae ſedem Il. Γ. 353. & *Etymol. p.* 377. *v.* 28., qui cum formae hujus rationem explicat, comparari omnino debet cum *Schol.* ined. Bibl. R. Ἐρρίγησι: ἀπὸ τοῦ ῥιγῶ, ῥιγεῖς καὶ ὁ παρατατικὸς ἔρριγα, (L. ἔρριγον) ὁ μέσος παρακείμενος ἔρριγα, ὃς μεταπλάττεται εἰς τὸν ἐνεστῶτα, τὸν ἐρρίγω. ὡς δέδοικα, δεδοίκω.

3 Τὰ κάλλιπον. Il. I. 364. VILL.

4 Ἕρσα. Forma haec pro *rore*, poëtae eſt frequentiſſima.

5 Ἁπαλά. Nullo ſenſu. Lege ἅπαλά. Locus eſt *Hom.* Od. I. 221:

— χωρὶς μὲν ἀέγουσι,
χωρὶς δὲ μίτασται,
χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. —

VILL. Contulit, quae huc ſpectant, Clar. *Alberti* diligentia ad *Heſych.* v. Ἕρσαι.

6 Ἐρυμνήν. Vide praeſtantiſſimum *Ruhnken.* ad *Timaeum*, voce ἐρυμνά. VILL. Quod tamen Cl. *Ruhnkenio* accidit, ut formam a Lexicographo notatam in *Platone* ſuo fruſtra quaereret, idem & mihi uſu venit, qui ab *Apollonio* poſitam, in *Homero* nusquam reperi. — Habet tamen uterque ſcriptor, ubi hoc nomen loco ſuo moviſſe videantur librarii, qua de re exponemus excurſu ſingulari.

7 Ἕλκυσι. Mallem ἑλκύσωσι, ut habet *Schol.* VILL.

Tria

γύπες [1] ἀντιβαίνοντες τοῖς ποσὶ, τοῖς σώμασι ἐφ' ἕδραις.

ἘΡΥΣΟΜΕΝ [2] ἑλκύσομεν.

ἘΡΩΔΙΟΣ. [3] εἶδος ἐρικίου. τὸ ἄπαξ εἰρημένον.

ἘΣΕΜΑΣΣΑΤΟ. οἷον καθήψατο [4] τῆς ψυχῆς.

ἘΣΗ-

Tria ſunt in *Homero* loca, ad quae gloſſa videri poſſit pertinere. Il. Λ. 454.

—— —— ἀλλ' οἰωνοὶ
Ὠμησαί σ' ἐρύσσι, καὶ περὶ πυκνὰ βαλόντες.

ubi ἐρύσσι alii habent, & ſcripti libri & editi. V. *Barneſ.* & *Clarke*, a quibus neglectum eſſe miror *Etymol.* M. p. 822. vſ. 11. qui itidem legit, οἰωνοὶ Ὠμησαί ἐρύσσι. — Il. Θ. 351.

Ἀλλὰ κύνες ἐρύσσι καὶ ἄσπετος ἠμετέροιο.

ubi *Codd.* etiam nonnulli habent Ἐρύσσι. — Denique *Il.* X. 66.

Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
Ὠμησαὶ ἐρύσσι.

ubi *Schol.* Ed. Ἐρύσσι, ἑλκύσσι, & addit etiam *Ined. Reg.* ἐνιαχοῦ ἀντὶ τοῦ μέλλοντος. Ad primum locum proxime ſpectare Gloſſam, probat ſatis quod ſequitur, τοιοῦτοι γὰρ οἱ γύπες &c. Itaque male huc a *Villoiſ.* advocatur *Schol. ad Il.* O. *v. l* Rectius ſuam confirmaſſet emendationem auctoritate *Heſych.*, V. Ἐρύσσι, ex quo parum abeſt, quin pro ἐρύσσωσιν, legendum etiam eſſe cenſeam ἐρύσσουσιν.

1 Γύπες. Sic in *Heſ.* At in omnibus verſibus ubi reperitur ἐρύσσιν, ſemper conjungitur cum κύνες. Sed fortaſſe *Heſ.* & *Apoll.* legebant γύπες pro κύνες. VILL. Non obverſabatur *Villoiſ.*, uti neque *Kuſtero* vel *Alberto* ad *Heſych.*, ſedes gloſſae Il. Λ. 454. ubi οἰωνοὶ ἐρύσσι. — οἰωνοὶ autem frequentiſſime grammatici interpretantur γυπὲς. Conf. e. c. *Schol.* ad *Il.* A. 5.

2 Ἑρύσομεν. Il. P. 713. Od. Θ. 34.

3 Ἐρωδιός. Il. K. 274. VILL.

4 Καθήψατε. Explicat *Schol.* καθῆψε τὴ ἐλύπησε τὴν ψυχήν. Sic illud apud *Euripidem* adeo frequens ἔθιγες φρενῶν. Il. P. 564:

— Μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν.

VILL. Add. *Il* Υ. 425. utroque loco edidit *Barneſ.* ἐξεμάσσετο, ſed formam ab *Apollonio* poſitam, ἐσεμάσσατο, merito tuentur *Clark.* & *Erneſt.*

Ἑσήκασθεν. κατὰ σηκὸς ἠλάσθησαν. ἐπὶ [1] τῶν προβάτων.

Ἕσθος. [2] ἕσθημα. ἱμάτιον.

Ἕσκε. [3] ἦν.

Ἕσπερος. ὁτὲ μὲν ὁ αὐτὸς ἀστὴρ, ὁ Ἓωσφόρος·

— Ὅς κάλλιστος [4] ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.

ὁτὲ δὲ ἡ ἑσπέρα, ἀρσενικῶς·

— Μέλας [5] ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε.

Ἔσσο. γίνου·

Ἀλκιμος ἔσσο. [6] —

Ἔστε. [7] γίνεσθε·

Ἀνέρες [8] ἔστε φίλοι. —

Ἔστο-

1 Ἐπί. Omiſſum eſt κυρίως. Nam proprie quidem de pecudibus dicitur; ſed Trojanis attribuitur, ut in illo verſu, quem reſpexit:

Καί νύ κε σήκασθεν.

pro quo legiſſe videtur Il. Θ. 131.

Καί νύ κ' ἐσήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἠΰτε ἄρνες.

VILL. Κυρίως addit etiam *Heſych.* ubi vid. Cl. *Alberti.* Σήκασθεν habent & *Cod.* & *Schol. Reg.*, nihil hic a vulgato diverſus.

2 Ἕσθος. Il. Ω. 94.

3 Ἔσκε. Plurimis locis dixit Poëta.

4 Ὅς κάλλιστος. Il. X. 318. VILL.

5 Μέλας. Od. A. 423. VILL.

6 Ἀλκιμος ἔσσο. Od. A. 302. VILL.

7 Ἔστε. & hic loci, & in verſu Homeri proxime ſubjecto, ſcribe ἔστε, quae forma eſt Imperativi, a qua mox diſtinguitur ἐστὲ, quod eſt indicativi. Docuit hanc differentiam *Apollon. L. III. c.* 27. & vix monendum videretur de re tam levi, niſi paſſim graviſſimi etiam Interpretes ad illam offendiſſent. Homeri certe Editores l. l. univerſi dederunt ἐστὲ Neque mentem vel *Apollonii* vel *Heſychii*, ſatis aſſecutus videtur Cl. *Alb.* ad. *Heſych.* Ἐστὲ ὑμεῖς. ὑπάρχετε. ἐξυτόνως. βαρυτόνως δὲ, γίνεσθε. Conf. *Etymol. p.* 381. extr. & 382. *v.* 1. ſeqq.

8 Ἀνέρες. Il. Β. 185. VILL. Legit in *Homero Apollon.* ἔστε. Conf. *Obſ. praeced. Etymol. l. l.*

ἐὰν δέ ἐσε ὀρσικῶς, ὑπάρχετε·

— Ἐσὶ δὲ πάντες [1]

Μάρτυροι. —

Ἕστορι. [2] τὸν πρὸ τῆ κρίκε τῆ ῥυμῆ τόπον.

Ἐστόρεσεν. [3] ἔρρωσεν.

Ἐστυφέλιξεν. [4] ἐκίνησεν, ἔσεισεν, ἐδίνησεν, ἐσρόμβησεν.

Ἔσχαρα. βωμὸς ἰσόπεδος, [5] ἀδ' ἐκ λίθων ὑψωμένος, ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ·

Τῷ μὲν ἔπειτ' [6] ἔσησαν ἐπ' ἐσχάρῃ, —

τῷ ἐσίαν λέγῃ, ἀ τὸν οἶκον ὅλον.

Ἐσφήκοντο. [7] ἐδέδοντο. [8]

Ἔσχεν. [9] ἐπέσχε· σημαίνῃ δέ ποτε καὶ ἔσχισε, [10] ἀντὶ τῆ προσέσχεν.

Ἔσχον-

1 Ἐσὶ δὲ πάντες. Il. B. 301. VILL.

2 Ἕσορι. Invenitur Il Ω. 272:

— Ἐπὶ δὲ κεῖνον ἵσορι βάλλον.

Videsis *Hesych.* & *Schol.* Pro ἔσορι mallem ἴσορα, aut in glossâ τῷ ... τόπῳ. VILL.

3 Ἐστόρεσεν. *Od.* Γ. 158. Ξ. 50.

4 Ἐσυφέλιξεν. *Il.* E. 437. &c. Pro ἐσρόμβησεν legendumne est ἐσρόβησεν, an vero ἐσρόμβωσεν?

5 Ἰσόπεδος. *Photius* in Lexico Manuscripto ab *Alberti* laudato desinit ἐχάρας, ἢ πρὸ γῆς ἐσία σρογγυλοειδής. ὁ δὲ βωμὸς, τὸ ἐν ὕψῃ ἱσὶ πρὸς θυσίαν οἰκοδόμημα. Ergo βωμὸς erat aliquid altius & sublimius. ... Hinc docet *Eustath.* proprie dici βώμους θεῶν, ἐχάρας δ' ἡρώων. ... Vide *Harpocr.* voc. Ἐχάρα, & *Etymolog.* VILL.

6 Τὴν μὲν ἔπειτ'. Od. Ξ. 420. Unde lege Τὸν μὲν &c. VILL.

7 Ἐσφήκοντο. Sic & apud *Hesych.* Lege cum *Homero* Il. P. 52. ἐσφήκαντό. VILL.

8 Ἐδέδοντο. Lege ἐδίδοντο. VILL. Conf. *Alb.* ad *Hesych.* & qui, in dubia lectione constituenda, neglectus fere est ab Interpretibus, *Etymol. p.* 385. *v* 5.

9 Ἔσχεν. Glossam retulit ad *Il.* Φ. 303. *Alb.* ad *Hesych.* Conf. inter alia loca *Il.* B. 275.

Ὃς τὸν λαβητῆρα ἐπίσχολον ἔχ' ἀγορῆσιν.

ubi *Schol.* Ἔχει, ἐπέχει, ἐκώλυσεν.

10 Ἔχισε. Nullo sensu. Fortasse

Ἔσχοντο. [1] κατεχέθησαν.

Ἕται. [2] πολῖται, ἑταῖροι, συνήθεις.

Ἑταῖροι. [3] φίλοι.

Ἐτάλασσεν. [4] ἐτόλμησεν, ὑπέμεινεν.

Ἑταιρίσσαι. ἑταίρῳ γενέσθαι καὶ συνεργῷ. [5]

Ἀνδελὴ ἑταιρίσσαι. —

Ἐτεκμήραντο. [6] ἐπὶ τέκμαρ ἤγαγον, ὅ ἐστι ἐπὶ πέρας.

Ἑτεοκρῆτες. [7] οἱ αὐτόχθονες καὶ γνησιώτατοι Κρῆτες.

Ἑτεραλκέα. τὸν τοῖς ἑτέροις τὴν ἀνθισουμένων ἀλκὴν ἀνελόντα. [8]

Ἑτεξ

taſſe legendum ἤγησιν. Facilis mutatio ob affinitatem pronuntiationis; & ſic conveniret cum σφετέρῃ. Vill. Offendebat etiam haec interpretatio *Alb.* ad *Heſych.*, ſed pertinet ad *Il.* N. 520. & Ξ. 452.

Δι' ὤμοιο δ' ἔβειμεν ἔγχος ἔχειν.

Priorem locum explicans *Euſtath.* p. 944. v. 57. ἔχειν ἀντὶ τοῦ διέχειν.

1 Ἔσχοντο. *Il.* Γ. 84. &c.

2 Ἕται. *Il.* I. 460. &c.

3 Ἑταῖροι. ſaepiſſime uſurpatum eſt Poëtae.

4 Ἐτάλασσεν. Eandem gloſſam habet *Heſych.* *Homerus* tamen dixit quidem ταλάσσης *Il.* N. 829. ταλάσσῃ *Il.* O. 166. & ἐτάλασσας. *Il.* P. 166., quae omnia idem notavit *Heſych.* — ἐτάλασσεν vero haud ſcio ubi ſcripſerit Poëta.

5 Ἀνδελέ. Il. Ω. 335. Vill.

6 Ἐτεκμήραντο. Reſpexit ad verſum Z. 349.

Λύτρα ἐπὶ τάδε γ' ἄνδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο.

pro quo legebat *Apoll.* κακὸ ἐτεκμήραντο. Vill.

7 Ἑτεοκρῆτες. *Od.* T. 176. ibique *Schol.*

8 πεσόντα. Optime ex *Heſ.* corrigit *Alberti* πεσοιῦσαν. Occurrit Il. II. 26:

— Μάχης ἑτεραλκέα νίκην

Vill.

ΕΤΕΡΗΜΕΡΟΙ. παρ' ἡμέραν.

Ἄλλοτε [1] μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσιν. —

ΕΤΕΤΑΛΤΟ. ἐπετέλλετο, ἐπετέτακτο.

Τῷ δ' [2] ἐωὶ πάντ' ἐτέταλτο. —

ΕΤΕΤΜΕΝ. κατέλαβεν.

— Χαλεπὸν [3] δ' ἐωὶ γῆρας ἔτετμεν

ΕΤΥΓΧΑΝΕΝ. [4] ἐπετύγχανεν.

ΕΥ. σημαίνει τὸ ἑαυτὸ, [5] ἑαυτῷ, ἢ αὐτῆς.

Εἴ πως εὖ πιφείδοιτο. [6] —

καί.

— Εὖ περάτῳ [7] ἐσὶ μέγιστον

σηδ

1 Ἄλλοτε. Od. A. 302. VILL.

2 Τῷ δ' ἐωί. Il. B. 643. VILL.

3 Χαλεπόν. Sic verſus legitur in *Homero* Od. A. 218.

— Ὅν κλιάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτελμε.

Saepe memoriter laudabant veteres Critici, nec ſemper ita accurate; ut & ipſi Longino accidit. VILL.

4 Ἐτύγχανεν. In noſtris quidem *Homeri* editionibus non legitur, ſed legebatur forte in nonnullis antiquioribus. Od. Z. 231.

— Καί μοι μάλ' ἐτύγχανε πόλλα

ubi nunc edi ſolet μάλα τύγχανε. Eodem referenda videtur eadem *Heſychii* Gloſſa.

5 Ἑαυτό. Lege ἑαυτόν. VILL.

Atqui εὖ, contractum ex ἑο, nunquam ponitur, neque poni adeo poteſt pro ἑαυτόν. Sed modo uſurpatur pro αὐτῷ, modo pro ἑαυτῷ. Utramque notionem probant priora duo, quae ſubjiciuntur, *Homeri* loca, priorem *Il.* Ω. 293. ubi alii legebant οἱ, poſteriorem *Il.* Υ. 464. Itaque ſcripſiſſe etiam videtur *Apollon.* τὸ αὐτῷ, ἑαυτῷ &c. Quod denique initio Gloſſae, & in priore loco Homerico, in Cod. MSto, & in Editione male legebatur εὖ, utrobique mutavi in εὖ.

6 Εἴ πως εὖ πιφείδοιτο. Il. Υ. 464. Pro πιφείδοιτο, lege πιφίδοιτο. VILL.

7 Εὖ περάτῳ. Il. Ω. 293. VILL.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ καλῶς·

Ἢ εὖ, ἠὲ κακῶς. —

ΕΤΟΡΕ, [2] διέτρωσεν.

ΕΥΑΔΕΝ. [3] ἤρεσεν.

ΕΥΔΙΕΛΟΝ. [4] ἤτοι εὖ πρὸς τὴν δείλην κειμένην τὴν Ἰθάκην· ἐπιφέρει γὰρ πρὸς δύσιν. ἢ ἀντὶ τοῦ εὐδέελον εὔδηλον, εὐπρεσόεσσον. νῆσος γάρ ἐστιν.

ΕΥΗΓΕΝΕΩΝ. [5] κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ Η.

ΕΥΗΓΕΣΙΗΣ, εὐαρχίας, [6] ἀπὸ τοῦ ἡγεῖσθαι.

ΕΥΚ-

1 Ἢ εὖ, ἠὲ κακῶς. Il. B. 253. VILL.

2 Ἔτορε. *Il.* Λ. 236.

3 Εὕαδεν. *Il.* Ξ. 340. &c.

4 Εὐδίελον. Lege εὐδείελον. VILL. Multis Odyſſeae locis εὐδείελος dicitur Ithaca: *Od.* B. 167. &c. Conf. *Interpp.* ad *Heſych. h. v.*

5 Εὐνηγενέων. Omiſſa eſt gloſſa, ſcilicet εὐηχέων. Il. Ψ. 81. Τρώων εὐηχήων. *Theocritus* εἰδ. ΚΖ, 42:

Ἐξ εὐηχήων· ἀλλ' ὁ σίθις εἰμὶ χερείων.

VILL.

6 Εὐαρχίας. Alii, teſte *Heſ.* & *Etym.*, εὐδαιμονίας intelligunt. VILL. Conf. *Homeri Od.* T. 114. ubi ita forma haec, εὐηγεσίη, diſplicuit *Toupio*, V. Cl., ut *Codicum*, *Editionum*, *Euſtathii* atque Interpretum omnium auctoritate, dimoveri non potuerit ab eleganti conjectura,

— Θάλασσα δὲ παρίχει ἰχθῦς
Ἐξ εὐαγεσίης, ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτῆ.

V. *Toup. Emend. in Suid. v.* II. *p.* 12. — Ipſos profecto Criticos veteres ſenſiſſe loci difficultatem, cum diverſa probat interpretatio, εὐαρχία & εὐδαιμονία, tum lectionis varietas, quam notarunt *Euſtath.* & *Schol.*, εὐηγεσίης: Sed eaedem, quae *Apollonio*, & lectio & interpretatio, non tantum antiquioribus illis, verum ipſi etiam *Toupio*, unice forſan placuiſſent, ſi animadverſiſſent, oratione aliter diſtinguenda, referri debere haec verba ad ſequentem

ΕΥΗΝΟΡΑ. τὸν ἄνδρα εὖ διαθέντα καὶ δύναμιν περιποιοῦντα:

— Φέρον [1] δ' εὐήνορα οἶνον.

ὅτ' ἂν δ' εὐήνορα χαλκὸν [2] εἴπῃ, σημαίνει τὸν εὖ διακείμενον πρὸς τὴν ἠνορέην σίδηρον, ἤτοι πρὸς τὴν ἀνδρείαν. [3]

ΕΥΛΑΣ. σκώληκας:

εὐλὰς [4] ἐγγείνωνται. —

ΕΥΛΗΡΑ. [5] τὴν ἅπαξ εἰρημένην. σημαίνει δὲ τὰς ἡνίας, οἱονεὶ εἴληρα· ἀπὸ τοῦ πεπιλῆσθαι τὰς ἱμάντας χερσὶ τῶν ἡνιόχων.

ΕΥΝΑΣ. ἑστὶ μὲν τῶν ἀγκύρων:

— Εὐνὰς [6] δ' ἔβαλον. —

ἑστὶ δὲ τῶν κοιτῶν:

Πλησίον ἀλλήλων εὐνάσατο [7] —

λέ-

civium laudem, quae, ſub rege bono, maximam partem faciat felicitatis, qualis deſcribitur, publicae.

— Θάλασσα δὲ παρίχει ἰχθῦς.

Ἐξ εὐηγεσίης ἀρεταῖσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτῷ.

In quibus, ſi forte particulam, δὲ, non ſuo loco poſitam eſſe cenſeas, leniori certe remedio, quam *Toupiano*, ſuccurri poterit:

Ἐξ εὐηγεσίης δ' ἀρεταῖσί γε λαοὶ ὑπ' αὐτῷ.

1 Φέρον. Od. Δ. 622. VILL.

2 Εὐήνορα χαλκόν. Od. N. 19.

3 Ἀνδρείαν. Lege ἀνδρείαν. VILL.

4 Εὐλάς. Il. T. 26. VILL.

5 Εὔληρα. Il. Ψ. 481. VILL.

6 Εὐνάς. Legitur Il. A. 436. ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον. VILL. Cf. mox *Obſ.* 1.

7 Πλησίον ἀλλήλων εὐνάσατο. Quid ſibi vellet haec citatio, diu quaeſivi. Sed extat *Od.* Ξ. 14.

Πλησίον ἀλλήλων εὐνὰς συνίει. —

Pro-

λέγε δὲ καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀγκύρης, εὐναίας. [1] εἴρηνται δ' εὐναὶ αἱ ἄγκυραι κατ' μεταφορὰν ἀπὸ τῶν κοιτῶν. τὸ γὰρ σκάφος ἐσὸς καὶ ἡρεμοῦν ὥσπερ ἐπευνάζεται τῇ ἀγκύραις.

ΕΥ'ΝΗ'ΣΑΙΜΙ. κοιμήσαιμι.

Οὐδὲ κατευνήσαιμ', [2] ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι.

ΕΥ'ΝΙΣ. ἐπιδεὴς, ἐσερημένος. [3]

Αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς [3] τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
Εὐνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄϊδος ἔσω.

σημαίνει καὶ τὴν γαμετὴν γυναῖκα [4], ἀπὸ τῆς εὐνῆς.

ΕΥ'ΠΗΓΕΕΣ. [5] εὖ τεθεραπευμένοι.

ΕΥ'.

Prope inter se, cubilia suis. Ergo legendum est εὐνὰς συσίν. *Pollux*, c. 5. 66. habet εὐναὶ λαγῶν. VILL.

1 Λέγε — ἀγκύρας, εὐναίας. Atqui nusquam habet istam formam, qui nunc nobis legitur *Homerus*. *Etymol. p.* 393. *v.* 49. exemplum verbi profert, sine auctore, Εὐναίας τ' ἐβάλοντο. Itaque suspicari forte liceat *Il.* A. 436. vel *Od.* o. 497., ubi nunc editur Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, lectum olim fuisse, Εὐναίας δ' ἔβαλον. unde facilius etiam memoria falli potuerit *Apollon.*, cum modo scribebat, Εὐνὰς δ' ἔβαλον. *Eustath.* tamen non videtur istas εὐναίας in *Homero* reperisse, qui Tragicam formam esse docet *p.* 474. *v. penult.*

2 Οὐδὲ κατευνήσαιμ'. Il. Ξ. 248. unde pro κελεύοι lege κελεύοι. VILL.

3 Αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς. Od. I. 523. VILL.

4 Σημαίνει καὶ — γυναῖκα. Non quidem apud *Homerum*, sed apud alios scriptores Graecos.

5 Εὐπηγέες &c. Lege, ut Glossa in Lexico *Homerico* sedem habere possit, εὐπηγὴς, εὐτεθεραπευμένος. ex *Od.* Ψ. 334. Cf. *Hesych.*

ΕΥ̓ΠΡΗΣΤΟΝ. [1] εὐφύσητον· ἀπὸ τῦ πρῆσαι.

ΕΥ̓ΡΆΞ. πλαγίως. [2]

ΕΥ̓ΡΟΣ. [3] ἐν ἡμεῖς Ἀπηλιώτην καλῶμεν. σημαίνει δὲ καὶ ἡ φωνὴ καὶ ὁδὸς τὸ πλάτος, εὖρος.

ΕΥ̓ΡΥΝΑΝ. εὔχωρον [4] ἐποίησαν·

— Καλὸν [5] δ' εὔρυναν ἀγῶνα.

ΕΥ̓ΡΎΟΠΑ. ἐπίθετον Διός. ἤτοι τὸν μεγάλως ἐφορῶντα, ἢ τὸν μεγάλας ἤχας καὶ ψόφους ἀποτελοῦντα, ἢ τὸν μεγαλόφθαλμον· ἐπίθετον Διός. [6]

ΕΥ̓ΡΥΠΌΡΟΙΟ. [7] τὰς εὐρεῖς πόρους ἐχούσης.

ΕΥ̓ΡΩΕΝΤΑ. [8] εὐρέα, ἀνατεταμμένα.

ΕΥ̓Σ. ἀγαθός·

— Ἐὺς [9] παῖς Ἀγχίσαο.

ΕΥ̓ΣΚΑΡΘΜΟΙ. [10] εὐκίνητοι. ἐπὶ δὲ ὄφεως·

— Περὶ

1 Εὔπρηστον. Il. Σ. 471., de follibus dicit:

Παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαν.

VILL.

2 Εὐράξ. *Il.* Λ. 251. Ο. 541.

3 Εὖρος. Venti nomen frequenter in *Homero* recurrit. τὸ εὖρος, *latitudinem*, semel dixit *Od.* Λ. 311.

4 Εὔχωρον. Probabiliter εὐρύχωρον restituit *Alb.* ad *Hesych.* V. Εὐρύμναν.

5 Καλὸν Od. Θ. 260. VILL.

6 Ἐπίθετ. Δ. Male abundant haec verba. Εὐρύοπα multis locis Jovem appellavit Poëta. Conf. *Hesych. h. v.* ibique *Alb.*

7 Εὐρυπόροιο. Epithetum maris, Il. Ο. 381. Od. Δ. 432. & M. 2. VILL.

8 Εὐρώεντα. Respicit Il. Υ. 65. ubi de infernis sedibus dicitur: σμερδαλέ' εὐρώεντα. Aut Od. Ω. 10.

Ἑρμείας ἀνάκτησα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.

quod alii vertunt *tenebrosas*, *obscuras*, ut & *Lexicon Manuscriptum* a me consultum, ubi habetur: σκοτεινὰ, ζοφώδη. At *Apollonius latas*, *late extensas* interpretatur. ex εὖρος, *latitudo*. Unde & *Hes.* Εὐρώεντα. πλατέα, σκοτεινά. VILL.

9 Ἐὺς παῖς. Il. Β. 819. VILL.

10 Εὔσκαρθμοι. *Il.* Ν. 31. ubi vid. *Schol.*

— Πολυσκάρθμοιο [1] Μυρίνης,

ᾗ πολὺ σκαρίσῃ, [2] ἢ πολυκινήτῳ. καταστρέφῃ δὲ εἰς τὸ πολεμικῆς.

ΕΥ'ΣΚΟΠΟΝ. [3] ἐπίθετον ἁρμῷ. τὸν εὖ πάνυ σκοπούμενον.

ΕΥ'ΣΤΑΘΕ'ΟΣ. [4] εὖ καὶ καλῶς βεβηκότος.

ΕΥ'ΤΕ. [5] ἡνίκα.

ΕΥ'ΦΡΩΝ. [6] εὖ τὰς φρένας διακείμενος ἐν χαρᾷ.

ΕΥ'ΧΩΛΗ'Ν. ἐπὶ μὲν τοῦ καθ' ἡμᾶς εὐχῆς·

Εἴτ' ἄρ' ἐγ' εὐχωλῆς. [7] —

ἐπὶ δὲ τοῦ καυχήσεως·

Ἔνθα δ' ἄμ' [8] οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

ΕΦΕ'ΠΕΣΚΟΝ. [9] ἐπεπορεύοντο.

ΕΦΕ'-

1 Πολυσκάρθμοιο Μυρίνης. Il. B. 814. Lege Μυρίνης, ſeu Μυρίνης. VILL.

2 Ἐκαρίσῃ. Lege εὐσκαρίσῃ. Habet enim *Etymologus*: Εὔσκαρθμοι. εὐσκάριστοι. Et *Heſ.* εὔκαιρος, pro quo legendum εὔσκαιρος, ταχύς. VILL. Confirmat emendationem *Schol.* ad *Il.* N. 31.

3 Εὔσκοπον. Hic ſignificat cautum; unde in *Theocriti Idyllio* 25, 143. de tauro dicitur in Herculem attente inſpicientem irruente:

Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν εὐσκόπῳ Ἡρακλῆι.

VILL. Ipſam formam de Mercurio habet *Homer. Il.* Ω. 24. &c.

4 Εὐσταθέος. *Il.* Σ. 374. &c.

5 Εὖτε. Saepiſſime dixit Poëta.

6 Εὔφρων. *Il.* O. 99. &c.

7 Εἴτ' ἄρ' ἐγ' εὐχωλῆς. Il. A. 65. VILL.

8 Ἔνθα δ' ἄμ'. Il. Θ. 64. VILL.

9 Ἐφέπεσκον. Od M 330:

Καὶ δ' ἄγεν ἐφέπεσκον ἁλιπλεύοντες ἀνάγκῃ.

VILL.

Ἐφέποντες. [1] ἐπερχόμενοι.

Ἔφετμή. [2] ἐντολή.

Ἐφεψιόωνται. [3] ἐμπαίζουσιν.

Ἐφημοσύνης. [4] ἐντολῆς.

Ἐφήσω. [5] ἐπισκέψω, ἐντελοῦμαι.

Ἐφιέμενος. [6] ἐντελλόμενος.

Ἔφλυε. [7] Τὰ πεποιημένων ἡ λέξις·

— Ἀνὰ δ' ἔφλυε [8] καλὰ ῥέεθρα.

Ἔφολ-

1 Ἐφέποντες. *Od.* I. 121.

2 Ἔφετμή. *Il.* Ε. 249. Φ. 299.

3 Ἐφεψιόωνται. *Od.* Τ. 331. 370.

4 Ἐφημοσύνης. *Il.* Ρ. 697. *Od.* Μ. 226.

5 Ἐφήσω. Usitatius est in hoc sensu ἐφήσομαι, quod *Hes.* interpretatur ἐντελοῦμαι, ἐπισκήψω. Nusquam vero in hâc significatione usurpatur τὸ ἐφήσω, quod hîc in ἐφήσομαι mutandum censeo. Il. Ψ. 82. ἐφήσομαι explicatur ἐπισκίψομαι, ἐντελοῦμαι. VILL. Atqui Penelope tamen *Od.* Τ. 576. Νῦν δὲ, inquit,

Νῦν δὲ μνηστῆρσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω.

ubi, nihil impedit, quominus accipi potuerit pro ἐντελοῦμαι, cum paulo ante, ad vs. 550.

Ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀείκελα πότμον ἐφήσω,

ipse observaverit *Eustath.* p. 1876. *vs.* 63. τὸ δὲ πότμον ἐφήσω, ἢ ἀντὶ Τοῦ ἐπιπέμψω — ἢ ἀσειότερον, ἀντὶ Τοῦ ἐντελοῦμαι, ἀπὸ Τοῦ ἐφίημι — ἵνα λέγῃ, ὅτι ἄλεθρον ἐντελοῦμαι αὐτοῖς, οἷοίπερ ἐπιτείλαιό τισι Παλλὰς Ἀθήνη ἐν τοῖς ἀεθλοις τούτων. Caeterum ἐπισκεψω, mutandum est in ἐπισκήψω, vel ἐπιτρέψω, & similis fere menda *Scholiastae* eximi potest, ad *Il.* Ψ. 82. Ἐφήσομαι. ἐπίσκεψομαι, ἐντελοῦμαι, itemque *Hesychio.* Ἐφήσομαι — ἐντελοῦμαι, ἐπισκήψω, ἐπισκίψομαι, &c. Lege utrobique ἐπιτρέψω; ut idem mox *Hesych.* Ἐφίημι — ἐπιτρέπω. & *Suid.* Ἐφιᾶσι — ἐπιτρέπουσιν.

6 Ἐφιέμενος. *Od.* Ν. 7.

7 Ἔφλυε. Omissa est glossa. Apud *Hes.* ἀνέβλυζεν, ἀνέζη, ἀνέβαλλεν. VILL. Saepe interpretationem & *Apollonius* & alii omiserunt Glossographi.

8 Ἀνὰ δ' ἔφλυε. Il. Φ. 361. VILL.

Ἐφόλκεον. [1] ἐφόλκειον, ἀπὸ τοῦ ἁλὸς τοῦ ἐφέλκεσθαι τῷ ναῦν. σημαίνει δὲ καρκάβια [2] μικρά. οἱ δὲ, τὸ πηδάλιον. καὶ μᾶλλον τοῦτ' ἂν εἴη. ὃ γὰρ ἐφολκίῳ ἐχρῶντο τότε.

Ἔφρασθην. [3] ἐνόησας.

Ἔφυδρος. [4] ὕδωρ ἐπάγων.

Ἐφύρους:

Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης [5] Ἐφύρας μέτα θωρήσεσθον.

Ἔφυ-

1 Ἐφόλκειον. Sic quoque in *Hesych.* Lege ἐφόλκαιον, ut habetur Od. Ξ. 350.

Εἰσὶν ἐφόλκαιον καλαβὰς ἐπέλασσα θαλάσσῃ.

At secundum *Hes.* ἐφόλκιον ἁλὸς τοῦ 1, τὸ πηδάλιον. In *Lex. Manuscripto* a me consulto legitur: Ἐφόλκια. καρκάβια μικρὰ, ἁλὸς τὸ ἕλκεσθαι ἐπὶ τῶν κωπηλάτων, ἢ τῶν μεγάλων πλοίων. Melius *Hes.* ὑπὸ τῶν κωπηλάτων, &c. Deinde addit, quod notatu dignissimum, nusquam in *Hesychio* comparet: καλοῦνται δὲ καὶ οἱ τῶν πόλεων τὰ ὤνια ἐπισκοπούμενοι. VILL. Eandem observationem habet *Suidas*, testimonio etiam Scriptoris antiqui confirmatam. Caeterum neglexisse fere videntur Eruditi uberrimam de hac forma disputationem *Eustathii p.* 1761 *v.* 10. *seqq.* unde, uti & ex *Suid.* ac *Polluce*, facile est ad intelligendum, ἐφόλκαιον esse πηδάλιον, ἐφόλκιον vero καρκάβιον sive εἰδος πλοίου. Quae aut confuderint oportet *Hesych.* atque *Etymol.*, aut nos, suis singula locis, restituamus; quemadmodum apud *Eustath p.* 1533. *v.* 45. Τὸ δὲ πηδάλιον ὅτι καὶ ἐφόλκιον λέγεται. legendum omnino est, ἐφόλκαιον.

2 Καρκάβια. Haec vox Latina quoque est; & sic habent *Isidori* glossae ab *Alberti* laudatae: *Carabus. parva scapha ex vimine & corio.* Pro ἀπὸ τοῦ ἁλὸς τοῦ ἐφέλκεσθαι ναῦν, mallem ἀπὸ τοῦ ἁλὸς τούτου ἐφέλκεσθαι ναῦν. VILL.

3 Ἐφράσθην. Lege ἐφράσθης, ut melius respondeat sequenti glossae, ἐνόησας. Extat Od. Τ. 485. & Υ. 260. VILL.

4 Ἔφυδρος. Od. Ξ. 458:

— Αὐτὰρ ἔπειτα Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος.

VILL.

5 Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης. Il. Ν. 301. VILL.

Ἔφυροι δὲ, Φλεγυῖαι, ' βάρβαρα ἔθνη. οἱ δὲ Ἐφύρας εἶναι τὰς νῦν Ἀχαρνάνας λεγομένας· Φλεγυίας δὲ, τὰς πάλαι Γυρτώνην ᵃ οἰκοῦσας.

Ἐχάνδανεν. ³ ἐχώρει.

Ἔχεαι. ⁴ συνέχει.

Ἐχεπευκέσ. ἔχον πικρίαν, πευκεδανὴν ⁵ γάρ, τὸ ἔχον πικρίαν· ἀπὸ τῆς πεύκης.

Ἔχει, ⁶ κατέχει.

Ἐχ-

1 Φλεγυῖαι. Lego καὶ Φλέγυαι. Omiſſum fuerat τὸ καί. Infra pro Ἀχαρνάνας, lege Ἀχαρτάνας. VILL. Imo vero lege, quod habet *Schol.*, Κραννωνίους. Κράννων, Theſſaliae urbs, centum ſtadiis diſtabat a *Gyrtone*. Confirmat emendationem *Stephan. Byzant.* v. Κράννων. Ὅμηρος, inquit, Ὁμηρός φησιν Ἐφύρας τοὺς Κραννωνίους, Φλέγυας δὲ τοὺς Γυρτωνίους. Cf. *Euſtath. p.* 933. *vſ.* 23. &, cujus auctoritate nititur uterque, *Strab. L. VII. p.* 330. & *L. IX. p.* 442.

2 Γυρτώνην. Male edidit Γορτύνην *Alberti*, qui haec verba laudat. Legendum eſt Γυρτώνην, ut habet *Apollonius*. Nam Phlegyae incolebant urbem Gyrtonen ad Olympi pedem & Penei oſtium poſitam, & perpetuo cum vicinis ſuis Ephyraeis bello collidebantur; Gortyne autem erat urbs Cretae. Unde *Ovidius* dixit:

Nec Gortyniaco calamus levis exit ab arcu,

Quod Cretes arcu praeſtarent. VILL. Vid. *Interpp.* ad *Stephan. Byz.* v. Γόρτυν & Γύρτων.

3 Ἐχάνδανεν. Χάνδανεν dixit Poëta *Il.* Ψ. 742. Ἐχάνδανον *Od.* P. 344.

4 Ἔχεαι. *Od.* Σ. 122. ubi *Schol.* Ἔχεαι. ἴσχει, κατίσχει Conf. *Od.* Υ. 200.

5 Πευκεδανὴν. Lege πευκεδανόν. Eſt πευκέδανον herba quaedam, nomen ſortita ab amaritudine, de quâ vide *Theoph. Hiſt. Plant.* l. 9 c. 15. & *Dioſc.* l. 3. c. 92. VILL. Ἐχεπευκὲς dixit *Homer. Il.* Α. 51. & Δ. 129. Veriſſima autem *Villoiſoni* emendatio confirmatur auctoritate *Euſtath. p.* 42. *vſ.* 30. *ſeqq.* unde intelligitur etiam πευκεδανὸν hic loci, non ſubſtantivi adeo, ſed adjectivi vices ſuſtinere.

6 Ἔχει. Lege ἴσχει, ut reſpondeat τῷ κατίσχει; quemadmodum & habet *Heſ.* VILL. Forte pro κατίσχει legi debet

κατ-

[1]ΕΧΜΑΤΑ. κωλύματα, ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν.

Χερσὶ [1] μάχειλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων.

ΕΧΟΜΗΝ. ἐξειχόμην, κατεῖχον.

Τῷ πεφυὸς [2] ἐχόμην. —

ΕΧΩΜΕΘΑ. [3] ἀπεχώμεθα. —

[4]ΕΨΕΑΙ. ἀκολουθήσεις.

[5]ΕΨΙΑΑΣΘΩΝ. παιζέτωσαν.

[6]ΕΩ. ὦ, ὑπάρχω.

ΕΩΜΕΝ. χορεύσωμεν.

— Ἐπεί [7] κ' ἐῶμεν πολέμοιο.

κατέχη. *Homerus* enim variis etiam locis habet ἴσχω *Il.* Λ. 269. &c.

1 Χερσί. Il. Φ. 259. VILL.

2 Τῷ πεφυώς. Od. M. 433. VILL.

3 Ἐχώμεθα, ἀπίχ. Pertinet Gloſſa ad *Il.* Ξ. 128. *ſeqq.*

— Αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος.

Ἐκ βελέων, μὴ πού τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται.

Schol, uti *Apollon.*, ἐχώμεθα interpretatur ἀπιχώμεθα. *Abſtineamus a pugna. Euſtath.* vero, quem ſequitur *Barneſ.*, ἐπιχώμεθα *capeſſamus pugnam.* Utramque interpretationem conjunxit *Heſych.* Ἐχώμεθα. ἀπεχώμεθα. ἀντεχώμεθα. ἀντιλαμβανώμεθα. Veriorem autem eſſe, quae *Apollonio* placuit, recte pronunciavit *Erneſt.* Conf. *Apoll. Rh.* I. 328. 334.

4 Ἕψεαι. *Il.* Ω. 733. ubi, notante quidem *Sebero*, alii legunt ἵψεοι.

5 Ἑψιαάων. *Od.* P. 530.

6 Ἔω. *Il.* Α. 119. &c.

7 Ἐπεί κ' ἐῶμεν. Il. T. 402. Alii legunt cum ſpiritu aſpero:

— Ἐπεί κ' ἑῶμεν πολέμοιο.

ſeu etiam ἑωμεν. VILL. κ' ἐῶμεν, uti paſſim Editiones, ita habet etiam *Etymol. p.* 16. *v.* 43. *p.* 403. *v.* 3. Conf. *Interpp.* ad *l. l.*

Ζ.

ΖΑΗΣ. μεγαλόπνους·

Ὡς δ' ἄνεμος [1] ζαὴς νέφεα σκιόεντα. —

ΖΑΚΟΤΟΣ. [2] μεγαλόκοιλος, μεγάλως ἐγκοτητικός.

ΖΑΤΡΕΦΕΩΝ. [3] μεγάλως τεθραμμένων.

ΖΑΦΛΕΓΕΕΣ. [4] μεγάλως φλέγοντες.

ΖΑΦΕΛΩΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, μεγαλοκότως. ἐπιφέρει δὲ, τὸ μενεαίνειν· [5] δι' ὃ σημαίνει τὸ ἐγκοτεῖν. ὅθεν κρεῖττον νοεῖν ἐκ τοῦ ΖΑ· καὶ τὸ ὀφέλλειν [6] ἐπὶ τοῦ αὔξειν τίθεται. μεγάλως ὂν καὶ ἠυξημένως μενεαίνει καὶ χολᾶται.

ΖΑΧ-

1 Ὡς δ' ἄνεμος ζαής. Il. M. 157. Sic versus integer legitur in *Homero*:

Ἂς τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας.

VILL.

2 Ζάκοτος. Ζάκοτον habet *Homerus Il.* Γ. 220. Vid. *Alb.* ad *Hesych.* v. Ζάκοτον.

3 Ζατρεφέων. Vid., praeter alia loca, *Il.* H. 223. ibique *Schol.*

4 Ζαφλεγέες. Il. Φ. 465. De hominibus loquitur:

Ζαφλεγέες τελέθουσιν ἐρώρης καρπὸν ἔδοντες.

VILL.

5 Ἐπιφέρει δὲ τὸ μενεαίνειν. Il. I. 512.

— Ἀλλὰ ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνει.

Vel potius respexit Od. Z. 330:

— Ὁ δ' ἐπιζαφελῶς μενεαίνει.

VILL. Ex posteriore etiam loco, *Apollonio* pro μενεαίνειν, restituendum fere putaverim, μενέαινεν.

6 Τὸ ὀφέλλειν. Forte legendum τοῦ ὀφέλλειν, ὅτις. VILL. Conf. *Schol.* ad *Il.* I. 512. & *Alb.* ad *Hesych. h. v.*

ΖΑΧΓΕΙΩΝ. τ̃ μεγάλως ἐπιζαρέντων, [1] οἷον ἐμπνεύντων ἀθρόως.

ΖΕΙΔΩΡΟΣ. ἡ τὸ ζῆν δωρεμένη γῆ. ταύτης γὰρ ἐπίθεσον [2]

—— Κύσε [2] δὲ ζειδωρον ἄρουραν.

ΖΟΦΕΡΗ' [3] σκοτεινή.

ΖΟ'ΦΟΝ 'ΗΕΡΟ'ΕΝΤΑ. τὸν ἐν Ἅιδου τόπον [4], οἷον ὁμιχλώδη. λέγει [5] δὲ ζόφον, ἀπὸ τοῦ δύειν·

Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ [6] τοίγε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.

ΖΥΓΟ'ΔΕΣΜΟΝ. [7] ὁ ἱμὰς τ̃ ζυγ̃.

ΖΩΑ'ΓΡΙΑ. [8] τὰ τ̃ ζωῆς ἀγρεύματα.

ΖΩ'-

1 Ἐπιζαρέντων. Defendi poſſe ex dialecto pro ἐπιζαρύντων, videbatur Cl. *Villoiſ.* (Conf. *Valcken.* ad *Euripid. Phoen.* 45.) Sed huic loco rectius reſtitues ἐπιζαρύντων. *Euſtath. p.* 684. *vſ.* 36. Ζαχρηέϊς, ἄγαν βαρεῖς. & *Schol. Apoll. R.* I. 1159. Ζαχρηέσσιν αὔραις. μεγάλως ἐπιβαρύσαις, ἢ πνεύσαις. Κυρίως δὲ ζαχρηὲς τὸ ῥαιὸς ταῖς χερσὶ πραττόμενον &c. Quae eadem, ſed corrupta, leguntur apud *Phavor. h. v.* cf. & *Etymol. M.* Forma autem ipſa apud *Homer. Il.* E. 525.

2 Κύσε Od. E. 463. VILL.

3 Ζοφερὴ. Nusquam in *Homero* legere memini. Ἀνοφερὴ, conſtanter Codd. & Edd. exhibent *Od.* N. 269. ubi haud ſcio an ſedes olim fuerit gloſſae noſtrae, quae inde ab *Heſych.* etiam & *Suid.* ſit notata.

4 Τὸν ἐν Ἅιδου τόπον. V. *Il.* O. 191. &c.

5 Λέγει. Male edidit *Montfauc.* λέγεται, ſequente accuſativo. VILL.

6 Εἴτ' ἐπ' ἀριστερά. Il. M. 240. VILL.

7 Ζυγόδεσμον. Apud *Homerum* reperitur Il. Ω. 270. Dicitur quoque ὁ ζυγόδεσμος. Ideo in verſu *Homeri* alii legunt ἐνεάπηχυν; alii ἐνεάπηχυ. VILL.

8 Ζωάγρια. *Il.* Σ. 407. ubi vid. *Schol.*

ΖΏΓΡΕΙ. [1] ζώγρ. λάμβανε. καὶ πληθυντικῶς·

Ζωγρεῖτε. [2] —

καὶ ἑνικῶς·

Ζώγρ [3] ἐπιπνεύσασα. —

ΖΩΉ. ἡ τὸ [4] πρὸς τὸ ζῆν χορηγία.

ΖΏΝΗ. [5] ὁ περὶ τὴν γαστέρα τόπος, ὃν οἷόν τε ζώννυσθαι. λέγεται δὲ ζώνη καὶ ἡ ζωννύμεθα·

Ζώσατο [6] δὲ ζώνῃ. —

καί·

— Ζώνην; [7] θώρηκος ἔνερθε.

ΖΏΝΝΥΣΘΑΙ. [8] ἀπὸ μέρους καθοπλίζεσθαι.

ΖΩΡΌΤΕΡΟΝ. ἀκρατότερον. [9]

ΖΩΣ-

1 Ζώγρ. ζῶντα λάμβανε. *Il.* Z. 46. Conf. Λ. 131.

2 Ζωγρεῖτε. Il. K. 378. VILL.

3 Ζώγρ. Il. Ε. 698. VILL.

4 Τό. Lege Γ vel Τ. *Sangermanense Lexicon Manuscriptum* explicat τὴν κτῆσιν, τὴν οὐσίαν. VILL. *Homer. Od.* Z. 96.

Ἡ γὰρ οἱ ζωὴ γ' ἦν ἄπτερος.

Schol. Ζωὴ, ἡ πρὸς τὴν ζωὴν παρασκευή.

5 Ζώνη. Pro loco circa ventrem dixit Poëta *Il.* B. 479.

Ὄμμαζε δὲ κεφαλὴν ἰκελος Διὶ τερπικεράυνῳ,

Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.

quo loco, ad eandem notionem confirmandam, utitur, qui cum *Apollonio* inprimis est comparandus, *Etymol. p.* 414. *vs.* 4. *seqq.*

6 Ζώσατο. Il. E. 181. VILL.

7 Ζώνην. Il. Λ. 234. VILL.

8 Ζώννυσθαι. Cf. *Il.* Λ. 15. & *Hesych.* ibique *Alb.*

9 Ἀκρατότερον. Alii, teste *Hesychio*, explicant τάχιον. Sic *Aristot.* de *Poëtic. c.* 25. Nam cum Ulysses & Phoenix ab Agamemnone ad Achillem legati mitterentur, is Patroclo imperans ut convivium curaret, insuper addit Il. I. 203.

Σω-

ΖΗΣΤΗΡ. [1] ὁ ἐπάνω ᾧ θώρηκα ἢ χρῶνται.

Λῦτε [2] δέ οἱ ζωστῆρα παναίολον, ἠδ' ὑποδύσθε
Σῶμά τε καὶ μίτρην. —

ζῶμα δὲ καὶ αὐτὸς ὁ θώραξ, κατὰ Ἀρίσταρχον. ἀντὶ τοῦ γρίφων [3] γᾶν φησί.

Διὰ μὲν ἄρ' [4] ζωστῆρα ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
Καὶ διὰ θώρηκα πολυδαιδάλου. —

λέγεται δὲ ζῶμα, καὶ τὸ περίζωμα.

Ζῶμα [5] δέ οἱ πρῶτον περὶ κὰβαλεν. —

ΖΩΣΤΡΑ. [6] Ἀττικῶν, τὰ ἐνδύματα [7] τῶν ἀνδρῶν.

Ζῶστρά [8] τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.

ὁ δὲ Ζηνόδωρος βέλτιον τὰ ζώματα, τὰς ζώνας.

ζωρότερον δὲ κέρασιν. — quod non meracius significat: absurdum enim videtur viris gravibus de rebus maximis acturis, eo tempore vinum obtrudi, quo eos maxime sobrios & sui compotes esse oporteret; sic illis turpissimum ebriositatis exprobraretur vitium. Sed ζωρότερον notat velocius, seu festinantius; quo quidem promptissimum in amicos Achillis studium aperte demonstratur. Videsis *Etym.* & *Plutarchi Sympos. Quaest. l.* 5. *c.* 4. VILL. Conf. Scriptores laudati ab *Alb.* ad *Hesych. h. v.*

1 Ζωστήρ. Vide *Thomam Magistrum* ad ζῶμα. VILL.

In *Apollonio* autem & *Etymologo*, legas oportet ᾧ ἐπάνω θώρακα χιτῶνα. Conf. *Hesych. h. v.*

2 Λῦτε δέ. Il. Δ. 215. VILL.

3 Ἀντιγράφων. Male *Etymologus Magnus*, qui cum *Apollonio* hic ad verbum fere consentit, habet ἀντίγραφοι pro ἀντιγράφων. VILL.

4 Διὰ μὲν ἄρ. Il. Δ. 135. VILL.

5 Ζῶμα δέ. Il. Ψ. 683. VILL.

6 Ἐνδύματα. *Lexicon Manuscriptum Sangermanense* habet: ἐνδύματά τινα ἀνδρῶν. χιτῶνες βαθεῖς, ὡς ζώνυνται. VILL.

7 Ζώστρά τε. Od. ζ. 38. VILL.

Η.

Η. ψιλούμενον καὶ περισπώμενον δηλοῖ σύνδεσμον ἀποφατικὸν ἴσον τῷ δή·

— Ἐπεὶ ἦ [1] πολὺ φέρτερόν ἐστι καί·

Ἦ δὴ λοίγια [2] ἔργα. —

δηλοῖ καὶ ἀποῤῥηματικὸν σύνδεσμον·

— Ἦ ὄχ' Ἑλένης [3] ἕνεκ' ἠϋκόμοιο;
Ἦ μῶνοι Φιλέουσ' ἀλόχους; —

δηλοῖ δὲ καὶ ῥῆμα, τὸ ἔφη·

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν [4] ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·

ψιλούμενον δὲ καὶ βαρυνόμενον δηλοῖ σύνδεσμον ἀμφιζβητικόν·

Ἦ εὖ, ἠὲ [5] κακῶς. —

ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ΕΙ [6] τοῦ συναπτικοῦ τίθεται·

Οὐδ'

1 Ἐπεὶ ἦ. Il. A. 169. Alii conjunctim legunt, ἐπεή. VILL.

2 Ἦ δὴ λοίγια. Il. A. 518. VILL.

3 Ἦ ὄχ' Ἑλένης. Il. I. 339. VILL. Quod autem modo praecessit ἀποφηματικὸν, recte correxit ἀποφηματικὸν, VILL. infra ad v. Ἠέ.

4 Ἦ, καὶ κυανέῃσιν. Il. A. 528. VILL.

5 Ἦ εὖ, ἠέ. Il. B. 253. VILL.

6 τοῦ ΕΙ. Ita monente *Vil.* *loiſono* edendum curavi, pro

Ε,

Οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, [1] εἰ καὶ γλυφὺ ὕστερον ἦεν.

ποτὲ δὲ παρέλκει.

Ἀλλὰ τίη με [2] ταῦτα διεξερέεσθαι [3] ἵκαστα;

θασυνόμφων δὲ καὶ ἰξυτονόμφων ἄρθρον ποταχτικὸν δηλοῖ.

Ἡ δ' ἑτέρη [4] θέρεϊ ποσσὶ εἰκυῖα χαλάζῃ.

δηλοῖ δὲ καὶ ἄρθρον ὑποταχτικόν.

— Ἦ μυρί' Ἀχαιοῖς. [5] —

θασυνόμφων καὶ περισπωμφων ἄρθρον ὑποταχτικὸν δηλοῖ.

Ἦι ἔτι πόλλ' ἐμόγησα. [6] —

καί [7]

Ε, quod est in *MSto*, — Eandem emendationem in margine libri sui scripserat *Montfauc.*

1 Οὐδ' ἀφαμαρτοεπής. Il. Γ. 215. VILL. Ubi, quod monuit jam Cl. *Villoison.*, non ἡ edi solet, quod exhibere debuit *Apollon.*, sed εἰ. Convenit tamen *Apollonio* cum *Etymol. p.* 415. *v.* 17. & 37. itemque *Schol. MSto* B. *Sang.* ad *Il.* A. 2. ἢ ἐστιν ἀχαϊκῶς (f. ἀχαϊκῶς) καὶ συνεπτικὸν ἀντὶ εἰ. Οὐδ' ἀφαμ. ἢ καὶ γ. ὑ ἢ.

2 Ἀλλὰ τίη με. Il. K. 432. Lege ἐμέ. Mihi vero hic τὸ Η superabundare non videtur; sed ex eo hunc quasi colorem trahit oratio: *sed cur tandem, quare ergo, cur nam igitur?* Nullam prorsus in totâ Linguâ Graecâ particulam superabundantem & omnino sensui inutilem esse censendum. VILL.

3 Διεξερέεσθαι. In *Hom.* διεξερέεσθε. VILL. Παρεξερέεσθαι. *Etymol. p.* 415. *v.* 18.

4 Ἡ δ' ἑτέρη. Il. X. 151. ubi ποσσὶ, pro ποσσίν. VILL.

5 Ἦ μυρί' Ἀχαιοῖς. Il. A. 2. VILL.

6 Ἦι ἔτι πόλλ' ἐμόγησα. Hîc memoriâ lapsus est *Apollonius.* Nusquam in *Hom.* legitur,

Ἦι ἔτι πόλλ' ἐμόγησα. —

Sed Il. A. 162.

Ὦι ἔτι πόλλ' ἐμόγησα. —

Nisi forte hic ᾗ non refertur ad γίρας, sed ad concubinam,

καί.

Ἠι ἔπι πόλλ' ἔπαθον Δαναοί. —

καὶ ἀντωνυμίαν δὲ σύναρθρον ἐπὶ τρίτου προσώπου.

Ἠι πως [2] ἰμείρετο [3] ὠδαδρηθέων Φιλότητι.

ΗΒΗΣ. σημαίνει μὲν καὶ τὸ ἀκμῆς. [4] σημαίνει καὶ τὴν θεάν.

— Πότνια Ἥβη. [5]

ΗΓΑΘΕΟΝ. ἄγαν θεῖον.

Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον. [6] —

ΗΓΗΛΑΖΕΙ. ἄγχει.

— Πάγχυ [7] κακὸς κακὸν ἠγηλάζει.

ΗΓΙΝΕΟΝ. ἦγον.

Ἠγί-

quae erat praemium: & tunc eſſet varians Lectio. VILL. Memoranda hic Scholia ſunt *Biblioth. Sangerm.* ad *Il.* A. *vſ.* 2., ἄρθρον ὑποτακτικὸν πτώσεως δοτικῆς Ἠ ἐπὶ πολλ' ἔπαθον ἢ πόλλ' ἐμόγησα. Quem eumdem verſiculum, nusquam obvium in *Homero*, cum repetit etiam ad *vſ.* 30., pro Ἠ ἐπὶ legit iterum Ὦ ἐπὶ. Ut contudiſſe adeo videantur *Il.* Λ. 162. *Il.* I. 488. *Il.* Ξ. 67. &c. – Ὦ ἐπὶ ſcribit *Corinth.* p. 210.

1 Ἠι ἔπι πόλλ' ἔπαθον. Il. Ξ. 67. VILL.

2 Ἠι πως. Extat hic verſus Il. Ξ. 163. Ubi pro ἦ πως legitur εἴ πως. Sed potius hîc reſpexit *Apollon.* verſum ſequentem, ubi habetur ἦ χρειῇ. VILL. εἴπως, & ἰμείρετο in hoc verſu exhibet *Schol. MSt. Bibl. Sang.* ad *Il.* Λ. 2.

3 Ἰμείρετο. Pro ἰμείρετο, lege cum *Homero* ἰμείραιτο ob metrum. VILL.

4 Ἀκμῆς. Conf. *Etymol.* 417. 36. & *Heſych. h. v.*

5 Πότνια Ἥβη. Il. Δ. 2. VILL.

6 Σεῦε ... Νυσήϊον. Il. Ζ. 133. Lege Νυσσήϊον. VILL.

7 Πάγχυ. Od. P. 217. VILL.

Ἠγίνεον [1] κῆ ἄρυ. —

ἨΓΝΟΊΗΣΕΝ. [2] ἠπείθησεν.

ἩΔΕ. σύνδεσμ@ [3] τῷ καί.

Ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ. —

ἮΔΗ. τῶτο ἀόρισον κὴ χρονικὸν [4] δηλοῖ. ἐπὶ μὲν γὰρ παρωχημένε.

Ἦ μὴ γάρ [5] ποτ' ἐγὼ κὴ ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν.

ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτ@.

Ἤδη γὰρ νῦν [6] μοι τόδ' ἐεικοσὸν ἔτ@ ἐστίν.

ἐπὶ δὲ μέλλοντ@.

Ἤδη λοίγια [7] ἔργα. —

ἮΔΟΣ.

1 Ἠγίνεον. Il. Σ 493. ubi legitur ἀνὰ pro κῆ. VILL.

2 Ἠγνοίησεν Respexit versum Iliadis Β. 807:

— Ἦκεν δ' ὅτι θεᾶς ἔπ@ ἠγνοίησεν.

VILL.

3 Σύνδεσμ@. Male edidit *Montfauconius*, σύνδεσον. Deceptus fuit compendio litterarum, saepius tamen in hoc Codice occurrente, & ab ipso multis in locis observato. Post σύνδεσμ@ omissum fuit ἴσ@ quod sic restitue: σύνδεσμ@, ἴσ@ τῷ καί. Sic se habent versus *Homerici*, Il. Δ. 258, quorum initium tantum indicat *Apollonius*:

Ἠμὲν οἱ πτολίεσσι, τὸ δ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ,
Ἠδ' οἱ δαῖτ'. —

VILL.

4 Ἀόρισον κὴ χρονικὸν δηλοῖ. Forte scripsit *Apollon.* τῶτο ἀόρισον τὸν χρόνον δηλοῖ. Vel alia certe, quacunque ratione, in hanc sententiam erit emendandus

5 Ἤδη γάρ. Il. Α. 260. VILL.

6 Ἤδη γάρ τῶν. Od. Τ. 222. Sic lege versum cum *Homero*:

— Ἤδη γάρ οἱ ἐεικοσὸν ἔτ@ ἐστίν.

VILL. Ἤδη γάρ μοι. praeter *Apoll.* cum alii scripserunt, tum *Etymol. p.* 419. *v.* 7.

7 Ἤδη λοίγια ἔργα. Il. Α. 573. ubi vulgo ἦ δὲ pro ἤδη. VILL. Ἦ δὴ ipse habet *Apoll. v.* Ἦ.

ΗΔΟΣ. 1 ὠφέλημα·

— Οὐδέ τι δαιτὸς
Ἐθλῆς ἔασεται ἥδ⟨ε⟩. —

Ἡ Ε′. Βαρυτονουμένης τῆς πρωτέρας, σύνδεσμ⟨ος⟩ διαζευκτικὸς γίνεται·

Ἠὲ διατμήξας [2] κοῖλον δόρυ νηλεῖ χαλκῷ,
Ἠὲ κατ᾽ πετράων βαλέειν. —

Περισπωμένης δὲ τ᾽ πρωτέρας, ἀποφηματικὸς [3] σύνδεσμ⟨ος⟩ γίνεται, οἷον·

Ἠὲ πρὶ [4] πόλι⟨ν⟩ μαχέσθαι; —

Ἡ Ε-

1 Ἦδ⟨ε⟩. Alii ſcribunt cum ſpiritu tenui ἦδ⟨ε⟩, in verſu l. Il. A. 576. VILL. Quae de hac forma ad l. l. ex *Schol. Amſtel.* & *Reg.* notavit Cl. *Waſſenberg*, multis locis corrupta, comparari poſſunt cum uberiore annotatione *Schol. Weſti* Biblioth. *S. Germ.*, Ἦδ⟨ε⟩: ἐστιν ὄνειμα ἀδέλφου καὶ δαστύνεται, εἰ καὶ ταῦτα ψιλᾶται, τῷ καινῷ τῷ λέγοντι, τὰ εἰς ος λήγοντα δίτερα δισύλλαβα, εἰ μὴ φύσει μακρᾶς ἔχοιντο, ψιλᾶται, οἷον αἶτος, ἶος, εὖρος, ἦθος. καὶ ὁ Τρύφων, ὁ γραμματικὸς, συναινεῖ τοῖς δασύνουσι τὴν λέξιν ταύτην, δι᾽ ὡς (f. διὸ) ἀπὸ τοῦ ἔδεσθαι, ὁ σημαίνει τέρπεσθαι, ἐγένετο. Καὶ ἄπτεις ἀπὸ τοῦ ἅλεσθαι γέγονε ἕλκος, καὶ ἐφυλάχθη τὸ αὐτὸ πνεῦμα, οὕτως δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἅδεσθαι (add. ἥδ⟨ε⟩) φυλάσσει τὸ αὐτὸ πνεῦμα. γέγονε δὲ ἡ λέξις ἐντεῦθεν ἄδ⟨ε⟩, καὶ σημαίνει τὸν χόρτον, καὶ τὴν πλησμονήν, οἷον· Ἀδ⟨ε⟩ τέ μιν ἴκετο θυμός. καὶ ἐπεκτάσει τοῦ α εἰς η ἦδ⟨ε⟩.

2 Ἠὲ διατμήξας. Od. Θ. 507. VILL. in vſ. altero reſtitue ex Editis Ἦ κατ᾽ &c.

3 Ἀποφηματικός. Sic in *Heſ.*, ubi recte emendat *Kuſterus* ἀπορηματικὸς, *dubitativa*, ab ἀπορεῖν *dubitare*. Sic ſupra, ubi dixit ΗΝ cum ſpiritu tenui & accentu circumflexo eſſe conjunctionem ἀπορηματικὸν, legendum eſt ἀπορηματικόν: ut habet *Etymologus* qui τὸ ἦ vocat ἀπορηματικὸν σύνδεσμον. VILL.

4 Ἠὲ πρίν. Od. Ω. 113. Forſan legendum ἦε, ut ſibi conſtent *Heſ.* & *Apoll.* qui unâ voce affirmant τὸ ἠὲ, primâ gravi notatâ, eſſe conjunctio-

'ΗΕΡΕ'ΘΟΝΤΑΙ. [1] Δρασείοντας.

'ΗΕΡΙΊΙ. [2] ἐρθεία, πρωϊνή. ἠέριμ· πρωιναὶ, ὀρθιναί.

'ΗΕΡΟΕΙΔΕ'Α [3] μέλανα, ἠεροειδῆ.

'ΗΕΡΟΦΟΙΤΙΣ 'ΕΡΙΝΝΥ'Σ. [4]

'ΗΕΡΟΦΩ'ΝΩΝ. [5] τὸν ἀέρα πληρούντων φωνῆς.

ᵛΗΘΕΑ. [6] τὰς συνήθεις τόπους.

'ΗΘΕΙ'Ε.

ctionem disjunctivam; at τὸ ἦε, prima circumflexâ, esse conjunctionem dubitativam: & tamen sive ipsi, seu potius ipsorum Librarii, ἦε scribunt conjunctionem illam dubitativam, quam ἤ scribendam esse contendunt. VILL.

1 Ἠερέθονται. Il. Γ. 108:

Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται.

Quod *Hes.* explicat: μετέωροι εἰσὶν, εἰς ἀέρα αἴρονται. *Etymologus Magnus*: αἰωρῶνται, ἀθροίζονται, πλανῶνται, δρασείονται, οἷον ἐπτερωμένοι, κοῦφοι καὶ ἀσταθεῖς εἰσίν. VILL.

2 Ἠερίη Il. Α. 497:

Ἠερίη δ' ἀνίδῃ μέγαν ὄρνιν ὑψόσε πόλυμπόν τε.

Et Il Γ. 7. de gruibus:

Ἠέριαι δ' ἅμα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται.

Quod vulgo vertitur, *acriae*. VILL.

3 Ἠεροειδέα. *Il.* Υ. 744. &c.

4 Ἠεροφοῖτις Ἐρινύς. Omissa est glossa. *Hes.* habet: Ἡ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα, ἢ ἀέρι ἠμφιεσμένη, ἢ ἀοράτως φοιτῶσα, ἢ ἀεροπλανής. οἱ δὲ, ὅτι ἐν Ἅιδου, ἐν σκοτίᾳ. In Sangermanensi *Lexico Manuscripto* legitur: ἡ ἀοράτως ἐχομένη τοῦ ἀέρος. VILL. Extat autem glossa *Il.* I. 567. Τ. 87. V. ad utrumque loc. *Schol.*

5 Ἠεροφώνων *Il.* Σ. 505. ubi memorabilis omnino *Scholiastae* adnotatio, ex ipsis ducta esse videtur *Apollonii* commentariis: Ἠεροφώνων. μεγαλοφώνων, ἢ τὸν τὸν ἀέρα πληττόντων τῇ φωνῇ φωνὴ γάρ ἐστιν, ὡς Ἀπολλώνιος φησὶν, ἀὴρ πεπληγμένος. Itaque ab ipso *Apollonio* proficisci haec glossa non potuit; sed ex alterius forte Grammatici commentariis, uti recte in commune *Hesychii* Lexicon, ita, male sedula diligentia, in singulare *Apollonii* Glossarium, est admissa.

6 Ἤθεα. *Il.* Ζ. 511. ubi vide *Schol.* & Cl. *Alb.* ad *Hesych.*

Ἠθεῖε. [1] προσφώνησις φιλοφρονητικὴ νεωτέρας πρὸς πρεσβύτερον ἀδελφόν.

Ἠΐα. ὅτε μὲν τὰ τ' ἀλόγων ζώων κατ' ἰδὸν βρώματα.

Θώων, [2] πορδαλίων τε, λύκων τ' ἤια πέλονται.

ὅτε δὲ τὰ ἄχυρα·

Ὡς δ' ἄνεμος [3] ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ.

ὅτε δὲ τὰ τ' ἀνθρώπων ἐφόδια·

—— Ἐν δὲ καὶ [4] ἤια

Καρύκῳ. ——

καί·

Δεῦτε φίλοι, [5] ἤια φερώμεθα. ——

Ἧκα. περαίως. ἠσύχως·

Ἧκα [6] πρὸς ἀλλήλους. ——

Ἧκαχεν. [7] ἐλύπησεν.

Ἧκιστος. ἐλάχιστος·

Ἧκιστος [8] δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν. ——

Ἠλακάτη. ἡ μὲν Ποιητὴς ἀπὸ τοῦ ἔργου γυναικείου ἔργα νομί-

1 Ἠθεῖε. Hoc vocabulum in hoc ſenſu uſurpatum fuiſſe docet *Lexicon Photii Manuſcriptum* ab *Alberti* laudatum. VILL. Vide *Il.* ζ. 518. &c. *Alb.* ad *Heſych. b. v.*

2 Θώων. Il. Ν. 103. VILL.

3 Ὡς δ' ἄνεμος. Od. Ε. 368. ubi legitur πτάξῃ pro τινάξῃ. VILL.

4 Ἐν δὲ καὶ ἤια. Od. Ι. 212. VILL.

5 Δεῦτε φίλοι. Od. Β. 410. VILL.

6 Ἧκα. Il. Γ. 155. VILL.

7 Ἧκαχεν. *Il.* Π. 822. ubi vide *Schol.* & *Alb.* ad *Heſych.*

8 Ἧκιστος. Il. Κ. 531. VILL.

νοσμῴσι τίθησι τῷ ἠλακάτῃ. [1] ἐργαλεῖον γάρ τι ἐστὶν ἡ ἐριθέργων γυναικῶν.

Ἠλακάτῃ [2] τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα,

καὶ ἑξῆς.

Ἠλάκατα [3] στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα. —

καί.

Τῇ δὲ παρ' ἠλάκατα στρωφαλίζεται. [4] —

ΗΛΑΣΑΝ. ἔσκαψαν, ἐστὶ δὲ ξ.

— Τάφρον [5]

Ἤλασαν, —

ἀντὶ τοῦ ὤρυξαν. ἐστὶ γὰρ τοῦ ἐλάσαι, ὃ ἐστιν ἐκ χειρὸς πατάξαι. καὶ ὁ σκάπτων δὲ ἐκ χειρὸς παίει. [6]

ΗΛΑΣΚΟΥΣΑΙ. περὶ τὸν αἰτὶν ἠγέμφοι [7] τόπον, ἀπὸ

1 Εἰλακάτην. Lege ἠλακάτην. & poſt ἀπὸ τ ξ γυναικεία ἔργα νοσμῴσι, deficit nomen ſubſtantivum foemininum, quod puto eſſe συνηθείας. VILL. Corruptus locus, non video, quomodo ſit curandus.

2 Ἠλακάτη. Od. Δ. 135. VILL.

3 Ἠλάκατα. Od. Z. 53. VILL.

4 Τῇ δὲ.... στροφαλίζεται. Od. Σ. 314. Lege στροφαλίζετο. Notavit quoque *Heſ.* hanc vocem ἐν συνθέτῳ, *id eſt*, compoſitam, notare telum. Unde Ἄρτεμις dicitur Il. Υ. 70. χρυσηλάκατος κιλαδεινὴ, *id eſt*, ἡ τὸ χρυσοῦν βέλος ἔχουσα. VILL. Conf. & *Schol.* ad *Il.* Z. 491. & *Il.* Π. 183.

5 Τάφρον. Il. M. 6. VILL.

6 Παίει. Certe vocabulum corruptum. Legendum putem παίῃ. Habet *Heſ.* Ἐλάσαι. τὸ ἐκ χειρὸς πλῆξαι. In *Apoll.* pro ἐπὶ γὰρ ξ ἐλάσαι, mallem ἀπὸ γὰρ ξ ἐλάσαι. VILL. Conjicias forte, ſi tanti eſt, ἔστι γὰρ ἀπὸ ξ ἐλάσαι &c.

7 Ἠγέμφοι. Saltem ἠγέμφαι legendum eſt, cum ſit foemineum, τὸ ἠλάσκουσαι. Sed mallem ἀγέμφαι, quod ſenſui melius reſpondet. Extat enim Il. N. 104. de cervis fugitivis:

ἀπὸ τούτου καὶ τὸ ἡλασκάζω. 1

ΗΛΑΣΤΕΟΝ. ὠργίζοντο·

— Ἠλάστεον 2 δὲ θεοί. —

ΗΛΕΕ. μάταιε·

Μαινόμενε, φρένας ἠλεέ. 3 —

ΗΛΕΚΤΩΡ. ἐπιθετικῶς ὁ ἥλιος, ἤτοι ὁ λαμπρός· ἀπὸ τὴν ἔτι ἠλέκτρου οὐσίαν, περὶ ἣν φησιν·

Ἠλέκτωρ 4 ὑπολάμπει' —

ἢ οἷον ἀλέκτορος, ὁ λέκτρων ἀμέτοχος· ἢ ὅτι ἡμᾶς οὐκ ἔτι λέκτρων ἀνίησιν.

ΗΛΕΥΜΕΝΟΣ. 5 περὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἑκκλίνων.

ΗΛΙ-

Αὕτως ἠλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ.

VILL. Malim εἰλάμεναι. Conf. *Hesych.* V. Ἠλάσκουσι, quae ipsa forma habetur *Il.* B. 470., explicata etiam ab *Etymol. p.* 424. *v.* 54. & a *Schol. Apoll. R.* I. 272.

1 Ἡλασκάζω. Habent etiam *Hesych.*, *Etymol.*, *Schol. Apoll. Il. ll.* & locum posteriores duo addunt *Homericum* ex *Od.* I. 457.

2 Ἤλαστον. Il. O. 21. VILL.

3 Μαινόμενε, φρένας ἠλεέ. Il. O. 128. In *Homero* legitur & legendum est ob metrum, ἠλέ. VILL. Ἠλεὲ tamen cum alii habent Codd. & Edd. a *Clark.* & *Ern.* notatae, tum *Ammon. de Diff. Verb. p.* 42.

4 Ἠλέκτωρ. Haec nusquam in *Homero*. Fortasse corrupta sunt ex illo versu, qui legitur Il. Z. 513. & ab *Etymol.* in ἠλέκτωρ affertur:

Τεύχεσι παμφαίνων, ὅς' ἠελέκτωρ ἐδεδήκει.

VILL. Unice conferri meretur *Alb.* ad *Hesych. h. v.* Unde pertinere Observatio intelligitur ad *Il.* T. 398.

— Βῆ Ἀχιλλεὺς
Τεύχεσι παμφαίνων, ὅς' ἠελέκτωρ ὑπερθεν.

Conf. & *Suid.* V. Ἠλέκτωρ.

5 Ἠλεύμενος. Hoc nusquam in *Homero*. At ἀλευάμενος Il. E. 444. O. 223. ac Y. 281. & passim ἠλεύατο. VILL. Suspectus etiam erat locus *Albert.* ad *Hesych. h. v.*

Ἠλίατος. ὑψηλή. ἐφ' ἧ ὁ Ἥλιος πρῶτον βάλλῃ [1].

Ἤλιθα. ἀθρόως καὶ χύδην.

—— Ἤλιθα [2] πολλή.

Ἡλιτόμηνον. οἱ τὸν [3] ἀλιτόντα τῶν ἡθῶν ἐν τῇ κυήσει μηνῶν, ἅ ἐστιν ἐκμαρτηκότα.

Ἤλυξεν. [4] ἐξέκλινεν, ἐξέφυγε.

Ἡμαθόεντος. ἤτοι ἀπὸ ἄμαθον πολλὴν ἔχοντος, ἐξ ἧς ὁ πεδινὸς δηλοῖται τόπος. ἢ παρ' ἣν ῥεῖ ὁ μαθόεις [5] ποταμός.

Ἦμαρ. [6] ἡμέρα.

Ἡμά-

1 Βάλλῃ. *Heſychius* habet: ἧν ἥλιος πρῶτον βάλλῃ. *Alberti* mavult legere, ἐφ' ἣν ἥλιος πρῶτον βαίνῃ, ſeu βάλλῃ. In *Etymologo*: ὅταν πρῶτον ὁ ἥλιος βαίνῃ. *Lexicon Manuſcript. Sangerm.* explicat: ὑψηλή· ὑφ' ἣν πρῶτον ὁ ἥλιος ἀλλὰ τὸ ὕψος βαίνῃ. Aliquando & profundum ſignificat; ut & *Steſichorus*, teſte *Heſ.* & *Etymol.* Τάρταρον ἠλίβατον vocant; & *Euripides* in *Hippolyto* dixit, ἠλιβάτοις κευθμῶσιν. Vill. Saepius autem hac forma uſus eſt *Homerus*.

2 Ἤλιθα πολλή. Od. Ε. 483. Vill.

3 Οἱ τόν. Legerem οἷον. In reliquis autem pro ἡθῶν, mallem ἡθάδων & pro Ἐννεμαρτηκότα. ἐξημαρτηκότα. Vill. Praeter *Alb.* ad *Heſych.*, vid. praeſertim *Schol.* ad gloſſae ſedem *Il.* Τ. 118.

4 Ἤλυξεν. Il. Α. 476.

5 Μαθόεις. Lege Ἄμαθος, ut habet *Heſ.* Vide *Etymol.* & *Strabon. l.* 8. *p.* 344. Eſt epithetum urbis Pyli. Od. Α. 93.: Πύλον ἠμαθόεντα. Alii quoque teſte *Heſ.* derivant ἀπὸ Ἠμάθου ἥρωος. Poſſet quoque ſimpliciter legi pro μαθόεις, ἠμαθόεις; ita ut generaliter intelligatur de quâlibet urbe, praeter quam fluit fluvius ſecum arenas convolvens Vill. Poſtremam illam Cl. *Viloiſonii* rationem ſatis confutat *Strabo l. l.*

6 Ἦμαρ. Sexcenties in Poëta recurrit.

Ἡμάτιαι. [1] δι' ὅλης τ ἡμέρας.

Ἡμέριος. ἄμπελος.

Ἡμερὶς ἠβώωσα. [2] ——

ὁ δὲ Ἀπίων, ἀπὸ τ ἡμερῶν ἡμᾶς.

Ἡμιπέλεκκα. τὰ μὴ ἀμφίσομα. πελέκεις [3] γὰρ ἐκεῖνοι λέγονται οἱ ἀμφίσομοι.

Τεῦχος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Ἡμιτέλεσ. ἤτοι καθ' ἓν δόμον ἐδίπω πάντα τὰ νομιζόμενα καὶ συγκυρῶντα τῷ γάμῳ συντελέσῃ, ἢ καθ' ἓν ἐν ᾧ ἔφθη πατὴρ κληθῆναι. τέλεος [4] γὰρ

1 Ἡμάτιαι. Haec forma nescio, ubi apud *Homerum* eam vim habeat, quam tribuit *Apollonius*. *Il.* 1. 72., Agamemnoni

Πλεῖαι ... οἶνα κλισίαι, τ νῆες Ἀχαιῶν
Ἡμάτιαι θρῴσκῃσιν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσι.

Sed recte *Schol.* reddidit Καθημεριναὶ, αἱ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐσιοχόμεναι. — Itaque *Apollonio* restituendum videtur, quod habet *Hesych.*, Ἡματίη, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας: ut tribus conveniat *Homeri* locis. *Od.* Ε. 104. Τ. 149. Ω. 158.

Ἔνθα κέν ἡματίη μὲν ὑφαίνοιτο μέγας ἱστός.

2 Ἡμερὶς ἠβώωσα. Od. Ε. 69. Vill.

3 Πελέκεις. In *Homero* haec oppositio reperitur: Il. Υ. 883.

Ἂν δ' ἄρχ Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρε,
Τεῦχος δ', &c.

Hes. explicat ἡμιπέλεκκα, τὰ μὴ ἑκατέρωθεν ἐσεμαμμένα; ut *Sangermanense Lexicon MS.* αἱ μονόσομοι ἀξίναι. Vill.

4 Τέλεος. Quum de domo diisque τελείοις Cl. *Villois.* consulere jubet *Ruhnken.* V. Cl. ad *Tim.* V. ἀστέλεια, *Æschylo* ipse veram reddit sententiam, *Agamemn.* 976. *seq.* ubi orationem rectius, quam fieri in Editionibus solet, ita interpungendam censet:

— Σὺ μολόντος δωματῖτις
ἑστίαν,
θάλπος μὲν ἐν χειμῶνι σκυμνίοις μολὼν,
Ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς τ' ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς,

γαὶρ οἶκος, ὁ γήσιν τίνων ὑποδεξάμηνος.

Καὶ δίμος· ἡμιτελής· τὴν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνήρ.

ὡδὶ γὰρ Πρωτεσιλάου λέγει, δίμος ἡμιτελής.

Ἥμονες. ἀκοντισαί. καὶ ἥματα, τὰ ἀκοντίσματα.

Ἦδ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἥμασι ἔπλευ ἄριστος.

Ἥμυσε. ἐκλίθη· ἐξ οὗ τὸ πεσεῖν δηλοῖ. ἐπὶ δὲ μέσου γὰρ κλιθῆναι·

—— Ἐπί τ' ἠμύει ἀσαχύεσσιν.

Ἥν. ἐὰν δασείας καὶ ὀξείας, ἤτοι ἄρθρον ὑποτακτικὸν, ἢ σύναρθρον ἀντωνυμίαν τρίτου προσώπου·

Γνῶ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἥν ἄτην. ——

ψιλοῦμενον δὲ καὶ περισπώμενον, τὸ ὑπῆρχεν δηλοῖ.

Ἥνοπα. τὸν δυσαντοφθάλμητον· διὰ λαμπρότητα, οἷον ἄνοπα. ὡς τὸν χαλκὸν ἥνοπα λέγειν εἰώθεν.

Ἥπει-

Οἶνον, τότ' ἤδη ψυχὸς ἐν δόμοις πίλῃ,
Ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπισταφωμένου,
Ζεῦ, Ζεῦ τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλῃ.

1 Καὶ δόμος. *Il.* B. 701. Vili.

2 Ἥμονες. V. Il. Ψ. 886. ibique *Schol.*

3 Ἦδ' ὅσον. Il. Ψ. 891. Lege ὅσσον, ob metrum. Vill.

4 Ἐπί τ' ἠμύει. Il. B. 148. Vill. Altera illa *cadenaï* notione ponitur *Il.* B. 373. Δ. 290.

5 Γνῶ δέ. Il. Π. 274. Vill.

6 Δυσαντοφθάλμητον. *Cod. Mstus* una litera neglecta exhibet δύσαντο. θάλμητον. Veram lectionem edi curavimus, restitutam dudum ab *Alb.* ad *Hesych.* V. Ἥνοπα. Caeterum Ἥνοπι χαλκῷ dixit Poëta Il. Π. 408. Σ. 349. &c.

Ἤπειρος. ποτὲ μὲν εἰς ἄπειρον διήκουσα γῆν καὶ μὴ νῆσον, οἷον

— Ἐλεῴλακον ἠπείροιο

καταχρηστικῶς δὲ, πᾶσα γῆ. [2]

Ἠπεροπεύει. [3] ἐξαπατᾷ τὰς φρένας.

Ἠπιόδωρος. [4] ἤπια καὶ εὐφροσύνη δωρεμένη, καὶ τὴν παιδοτροφίαν.

Ἠπύει. [5] φωνεῖ· ἀφ' οὗ καὶ ἠπύτα [6] κῆρυξ, ἀντὶ τοῦ φωνητής. καὶ βεμήπυον [7], ὁ φωνητικὸς καὶ μεγαλόφωνον.

Ἤραρον. [8] ἥρμοσαν.

Ἠρι. πρωΐας·

Ἀλλὰ μάλ' [9] ἦρι νέονται. —

Ἠριγένεια. [10] ἤτοι ἡ τὸ ἦρι γηνᾶσα, ἢ ἐν τῷ ἦρι γηναμένη.

Ἠρι-

1 Ἐελδώλακον. Od N. 235. VILL.

2 Πᾶσα γῆ. V. *Od.* A. 162. Γ. 90. &c.

3 Ἠπεροπεύῃ. *Od.* O. 420.

4 Ἠπιόδωρον. Extat Il. Z. 251.

Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρον εἰσαπίνη ἤλυθε μήτηρ.

VILL.

5 Ἠπύῃ. Hinc emenda *Etymol.* qui habet ἠπύη. φωνᾷ, pro ἠπύῃ. VILL. Conf. Il. Z. 399.

6 Ἠπύτα. Il. H. 384. VILL.

7 Βεμήπυον. Martis epitheton, *Il.* N. 521. conf. supra p. 198.

8 Ἤραρον. Nusquam ἤραρον sed ἄραρον habet *Homerus Il.* M. 105. *Il.* Π. 214. ad quae loca vide *Schol.*

9 Ἀλλὰ μάλ'. Od. T. 156. VILL.

10 Ἠριγένεια. Frequentissimum *Aurorae* apud Poëtam epitheton. Conf., praeter alia loca bene multa, *Il.* A. 477. ibique *Schol.* cum *Interpp.* *Hesych. h. v.*

Ἤρικε. [1] διεχίθη, διερράγη.

Ἤριον. τάφῳ.[2]

φάανθ[2] Πατρόκλῳ μέγα ἠέλιον. —

Ἤρων. [3] πάντες οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἥρωες ἐκαλοῦντο.

Ἤρωήσαν. ἀνεχώρησαν.[4]

— Αἱ δ' ἠρώησαν [4] ἐπίσω.

Ἤρτυνετο. [5] κατηρτύνετο, ἡτοιμάζετο.

Ἧς. τοῦτο ἄρθρον ὑποδακτικὸν σύναρθρον ἀνωνυμίαν. [6] τὸ μὴν ὃν ἄρθρον.

[7]Ἧς τε πλείστην [7] μὴν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν.

τὴν

1 Ἤρικε. Vide *Il.* p. 295. ibique *Schol.*

2 Φάανθ'. Il. Υ. 126. Lege φράσατο. VILL.

3 Ἥρων. *Il.* A. 4., in operis argumento ponit Poëta, quod ira *Achillis*.

Πολλὰς ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
Ἡρώων.

quos cum plerique interpretarentur Semideos, fuerunt tamen, quibus videretur, ὅτι τάχα μὲν ἅπαντας τοὺς Ἀχαιοὺς συναθροῖ, ἐπαίνου χάριν Ἥρωας λέγει, ἀποσεμνύνων τοὺς θανόντας ἐν τῇ μάχῃ &c., teste *Eustath. p.* 18. *vs.* 11. *seqq.*, vel quibus ampliores etiam probarentur rationes ab *Apollonio* & *Hesychio* notatae, Ἡρώων. πάντων ἢ κατ' ἐκεῖνον χρόνον ἀνδρῶν; sive Graeci forent sive Trojani, dum modo pro patria fortiter pugnantes cecidissent. — Qua observatione juvatur maxime, qui de *Heroibus*, post *Spanhemium*, plenissime disputavit, *Jo. Math. Gesner.* Vir Cl. *Opusc. Minor. T. II. p.* 205. *seqq.*

4 Αἱ δ' ἠρώησαν. Il. Υ. 433. VILL.

5 Ἤρτυνετο. Il. B. 55. & K. 302:

— Πυκινὴν ἤρτύνετο βουλήν. VILL.

6 Ἀνωνυμίαν. Omissum est verbum δηλοῖ. VILL.

7 Ἧς τε πλείστην. Il. T. 222. VILL.

τὴν δὲ ἀντωνυμίαν·

Ὡς ἄδεν γλύκιον ' ἧς πατρίδος ἄδε τοκήων·

Ἧσατο. 2 ἤθη·

Ἧστην. 3 ἀντὶ τοῦ ἐκαθέζοντο, ἢ ἀντὶ τοῦ ἦσαν·

Ἦτοι. καθ' Ὅμηρον ἰσοδυναμεῖ τῷ μὲν συνδέσμῳ· 4

Ἦτοι γ' ὡς ' εἰπών. ——

τοῦ δὲ ἡμῖν καὶ ἄλλοις ποιηταῖς, ἀμφιζευκτικῷ συνδέσμῳ· ἤτοι στρατεύσῃ σημαίνων ' ἔσῃ κακός·

ΗΥ-

1 Ὡς ἄδεν γλύκιον. Od. I. 34. VILL.

2 Ἥσατο. Od. I. 353. ubi vide *Schol.*

3 Ἧστην. Quum significat ἐκαθέζοντο, spiritu aspero notandum est. VILL. Ἧσθην. est ἐκαθέζοντο. ἦστην, ἦσαν. Conf. *Schol.* ad *Il.* Δ. 21. & E. 10. Diversissimae formae, a male sedulo forte *Apollonii* interpolatore, temere sunt confusae.

4 Συνδέσμῳ. Hic aliquid omissum puto. *Hes.* sic definit, quaenam sit haec conjunctio, ἰσοδυναμοῦν τῷ ΔΕ'; quod & ab *Apollonio* factum existimo; & post συνδέσμῳ, legendum δέ. VILL. Immo vero, quod codex exhibet *Apollonii MStus*, Ἰσοδυναμεῖ τῷ ΜΕ'Ν συνδέσμῳ, *idem valet, quod conjunctio* μὲν, tuetur ipse *Hesychius* in Ἦτοι — τινὲς δ' ἀντὶ τοῦ Γ', ΜΕ'Ν, χρῶνται, & *Schol.* ad l. l. Ἦτοι γ' ὡς εἰπών. Οὗτος ΜΕ'Ν ἄτως εἰπών. — In re levi consentientem habemus Cl. TOUP. *Emend. Nov.* in *Suid. p.* 11.

5 Ἦτοι γ' ὡς. Il. A. 68. VILL.

6 Σημαίνων. Locum corruptissimum sic emendo: ἀμφιζευκτικὸν σύνδεσμον σημαίνῃ·

Ἦτοι στρατεύσεις, ἢ γ' ἔσῃ κακὸς. —

Metro & sensu sic restituto, jam vides manifesta Jambi vestigia. Itaque hunc locum existimo depromptum ex quâdam Tragoediâ, ubi exhibebatur Palamedes Ulyssem, aut ipse Ulysses Achillem, vel Philoctetem arma fugientem, ad Trojanam expeditionem adhortans. VILL. Elegantior multo

Ἠϋκόμοις. εὐκόμοις. [1] ἀπὸ δὲ ἑνὸς μέρους, τὸ ὅλον.

Ἠΰς. [2] καλοκἀγαθός. ἐσχημάτισαι ἀπὸ τοῦ εὖς.

Ἠΰτε. ὡς.

Ἠΰτε [3] πῦρ αἰΐδηλον. ——

Ἥφαιστος. οἱονεὶ ἄφαιστος ὢν, τοῦ σέρηται τὸ ἁφῆς. σημαίνει δὲ τὸν Θεόν. ἐστὶ δὲ τοῦ πυρός.

Σκολάγγια [4] δ' ἄρ' ἐμπείροντες, ἐπείρεχον ἡφαίστοιο.

ὁ δὲ τρίτος, μετωνυμία.

Ἥφυσε. [5] διέκοψε.

Ἠχή. [6] θηλυκῶς, ὁ ἦχος.

Ἦχι. [7] ὅπου.

Ἔχ-

multò & certa adeo eſt, *Toupii* emendatio *Cur. Nov. in Suid. p.* 11.

Ἢτοι σφετέρους ἢ μέγαν ἔσῃ κακός.

1 Ἠΰκομος. Poſt εὔκομος credo reponendum quod excidit vocabulum, ſcilicet, καλή. Suadent enim ſequentia: ἀπὸ δὲ ἑνὸς μέρους τὸ ὅλον, ubi ſubauditur λέγε, ſeu νόει τα. VILL. Frequens eſt in *Apollonio* interpretationis illa omiſſio. Ἠΰκομος autem ſaepiſſime apud Poëtam recurrit. Vid. *Il.* Λ. 36. &c.

2 Ἠΰς. V. *Il.* B. 653. &c.

3 Ἠΰτε. Il. B. 455. VILL.

4 Σκολάγγια. Il. B. 426. VILL.

5 Ἤφυσε. Il. N. 508:

— Διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ἤφυσ' —

quod *Heſ.* interpretatur: διέτεμε, ἀπήντλησεν, διέκοψεν, ἔπιεν, ἐξεφύσησεν. VILL.

6 Ἠχή. Moeris: Ἠχὴ, Ἀττικῶς· ἦχος, Ἑλληνικῶς. Ubi vide doctiſſimum *Pierſon.* & *Thom. Magiſt.* VILL. Quae vero forma *Atticis* poſtea fuit propria, Ἠχὴ, una illa perpetuo uſus eſt *Homerus*.

7 Ἦχι. ὅπου. V. *Il.* Λ. 607. Γ. 336. & *Alb.* ad *Heſ. h. v.*

Ἤχατσες. [1] ἐσκότισεν.

Ἴψατο. πολλάκις Ὅμηρος χρῆται τῷ ἄψασθαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιλάβεσθαι·

Εἰανῷ ἀπτομένῳ [2] ——

καί·

Ἄψατο [3] δ' ἡμιόνων ταλαεργῶν. ——

καὶ δυϊκῶς, ἀψάσθην. [4]

Ἠώς. ἐπὶ μὲν τοῦ θεοῦ·

Ἠὼς [5] δ' ἐκ λεχέων. ——

ἐπὶ δὲ τῆς ὅλης ἡμέρας·

—— Ἤδε δέ μοι [6] νῦν

Ἠὼς ἐνδεκάτη ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλυθα.

ἐπὶ δὲ τῆς πρωΐας ἕως ὥρας ἕκτης·

Ἕστεται, [7] ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ.

καί·

Ἥμος [8] δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς.

καί·

Ἠῶθεν [9] δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.

1 Ἤχλυσεις. Lege ἤχλυσεν, ut est in *Hesychio* & *Homero*. Od. M. 406:

—Ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.

VILL.

2 Εἰανῷ ἀπλομένῳ. Il. Π. 9. Lege ἀπλομένῳ. VILL.

3 Ἄψατο. Il. Ψ. 666. VILL.

4 Ἀψάσθην. Il. K. 377. VILL.

5 Ἠὼς δ', Od. E. 1. VILL.

6 Ἤδε δέ μοι νῦν. Il. Φ. 156. VILL.

7 Ἕστεται. Il. Φ. 111. VILL.

8 Ἥμος. Il. A. 477. VILL.

9 Ἠῶθεν. Il. H. 381. VILL.

Θ.

ΘΑ'ΛΑΣΣΕΝ. ἐκάθεντο. [1]

ΘΑΙΡΟ'Σ. [2] ὁ διήκων ἀπὸ τῆς ἄνω μέρας ἕως κάτω τροφεύς.

ΘΑΛΑ'ΜΗ. κατάδυσις·

Ὡς δ' ὅτε πτολύποδος [3] θαλάμης ἐξελκομένοιο. [4]

ΘΑΛΑΜΗΠΟ'ΛΟΣ. [5] ἡ περὶ τὸν θάλαμον πολυμένη, ἤτοι ἀναστρεφομένη.

ΘΑΛΕΡΟ'Ν. [6] θάλλον, οἷον ἀκμάζον, καὶ οἱ ἀκμάζοντες νεανίαι, θαλεροί.

ΘΑΛΕ'ΩΝ. τῶν περὶς θάλλειν [7] ἐστιτηδείων.

ΘΑ-

1 Ἐκάθεντο. Lege ἐκαθέζετο. Extat Il. I. 194:

— λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν.

VILL. Cl. *Alberti* in Mſto correxerat Ἐκάθητο. *Heſych.* Θαάσσει. κάθηται.

2 Θαιρός Il. M. 459. VILL.

3 Ὡς δ' ὅτε πτολύποδος. Od. E. 432. Male in Manuſcripto. πολύποδος. VILL.

4 Ἐξελκομένοιο. Male itidem in *MSto* legebatur ἐξιλκόμενος.

5 Θαλαμηπόλος. *Od.* H. 8. &c.

6 Θαλερὸν, θαλεροί. Frequentiſſimum hujus adjectivi uſum habet Poëta.

7 Θαλίων. Τῶν περὶς θάλλειν. Il. X. 504. de puero Aſtyanacte:

Ἑυνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλίων ἐμπλησάμενος κῆρ.

Alii explicant: *Ludicris poſtquam animum oblectaſſet.* *Schol.* πάντων τῶν περὶς τὸ θάλλειν. Adde ex *Apollon.* ἐστιτηδείων. VILL. Conf. & *Heſych. h. v.*

ΘΑΛΕΙΗ. [1] εὐθηνία. μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τῶν καρπῶν.

ΘΑΛΟΣ. [2] πᾶν τὸ χλωρόν.

Σηκοφόρον τ' ἔμπλην, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι.

ΘΑΛΠΩΡΗ. χαρά. ὁ δὲ Ἀττικῶν, ἡδονή. ἐπὶ δὲ τῆς χαρᾶς, ὑγιᾶς. ἡ γὰρ διάχυσις τῆς ψυχῆς ὁμοιοῦται τοῖς θαλπομένοις. καὶ ὥσπερ τὸ ἰαίνεσθαι [3] ἐστὶ διαχεῖσθαι καὶ θερμαίνεσθαι, καὶ τὸ κατ' ψυχὴν δὲ χαίρειν καὶ διαμάχεσθαι [4] λέγουσι· δι' ὧν φησί·

— Ἰδῶσά γε θυμὸν ἰάνθη. [5]

ΘΑΛΥΣΙΑ. ἡ ἀπὸ τῶν τῶν καρπῶν συγκομιδῆς θυσία καὶ ἀπαρχὴ τῶν καρπίμων·

— Ὅ οἱ ὅτι θαλύσια [6] γυνῷ ἀλωῆς
Γὰρ Οἰνεὺς ἔρεξεν. —

ΘΑΜ-

1 Θαλείη. Lege θαλίη. Il. ι. 143:

Ὅς μοι τηλύγετος τρέφετο θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.

Quem verſum laudat *Pollux* III. 20. VILL.

2 Θάλος. Lege θαλλός. Vide Doctiſſimum *Ruhnken.* ad *Tim.* voce θαλλὸς, & *Polluc.* I. 127. 244. & mox pro Σηκοφόρον, lege Σηκηφόρον ex. Od. P. 224. VILL.

3 Ἰαίνεσθαι. In Manuſcripto & hic loci, & paullo poſt, legitur Ἰάνεσθαι, ſed edendum cenſuimus, quod certo reſtituit *Monfauc.*, Ἰαίνεσθαι. Pertinet autem gloſſa ad Il. Z. 412. K. 223. & Od. A. 167. ad quae loca vid. *Schol.*

4 Διαμάχεσθαι. Nullo ſenſu διαμάχεσθαι; lege mecum διαχεῖσθαι. VILL.

5 Ἰδῶσά γε θυμὸν ἰάνθη Lege cum *Homero* Od. Φ. 47:

— Ἰδῶσά κε θυμὸν ἰάνθης.

pro ἰάνθη. Poſt haec verba in *Apollonio* deeſſe credo ultimum comparationis membrum, quod ſic reſtituo: ὅτας καὶ θάλπεσθαι ἐστὶ θερμαίνεσθαι, καὶ τὸ θερμαίνεσθαι κατ' τὴν ψυχὴν καὶ χαίρειν, θάλπεσθαι λέγεται. VILL. Niſi forte lenior placeat medicina, qua ſupra pro καὶ ὥσπερ, legas ὥσπερ καί.

6 Ὅ οἱ ὅτι θαλύσια. Il. ι. 530. Unde lege γυνῷ ἀλωῆς Οἰ-

ΘΆΜΝΟΙ. οἱ ὑλώδεις τόποι·

— Οἱ δέ τε θάμνοι [1]
Πρόῤῥιζοι πίσῃσι. —

ΘΑΜΈΕΣ. [2] πυκνοί. καὶ θηλυκῶς θαμειαὶ, [3] πυκναί. καὶ ἐπιῤῥηματικῶς τὸ θαμὰ, ἀντὶ τοῦ ταχέως· [4]

— Θάμ' ἐβάδιζε, [5] —

καὶ τό·

— Πάρος [6] γε μὲν ἔτι θαμίζεις.

πυκνῶς ἐπάγινη, καὶ τὸ θαμινὸν [7], πυκνόν.

ΘΑΥΜΑΝΈΟΝΤΕΣ. [8]

Ἐθαύμαζεν [9] πυρὰ πολλά. —

καί·

Καὶ

Οἰνὸς ῥίξ'. Male edidit *Montfauconius*, ſuppreſſis aliquot verbis, γυιῷ ἀλωῆς ἔριξαν. VILL.

1 Οἱ δέ τε θάμνοι. Il. Λ. 156. VILL.

2 Θαμέες. *Il.* Κ. 264. &c.

3 Θαμειαί. *Il.* Λ. 52. &c.

4 Ταχέως. Mallem πυκνῶς, VILL.

5 Θάμ' ἐβάδιζε non invenitur in *Homero*; ſed Il. Π. 207:

— Θάμ' ἐβάζετε, —

quod in *Apollon.* legendum puto. Moeris: Θαμὰ, Ἀττικῶς· πυκνῶς, Ἑλληνικῶς. Vide *Thom. Magiſtr.* VILL.

6 Πάρος γε. Il. Σ. 36. VILL.

7 Θαμινὸν. Non habet hanc formam *Homerus* pro πυκνῷ. Θαμινὸν iſto uſu frequentarunt recentiores.

8 Θαυμανίοντες. Omiſſa eſt gloſſa. Reſtitue ex *Heſychio*: θειώμενοι, ἐψόμενοι. VILL. Ex *Od.* Θ. 108. ponitur iterum gloſſa ſine interpretatione; & cum participium, Θαυμανίοντες, l. l. non *admirandi* adeo, ſed *ſpectandi* notionem habeat, comparationis ergo exempla adnotantur cognati verbi Θαυμάζειν, quod eadem ſignificatione adhibuerit *Homerus*, dum *admirandi* vim tribuerit verbo θηέεσθαι.

9 Ἐθαύμαζεν. Lege θαύμαζεν. Legitur hic verſus Il. Κ. 12. VILL.

Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων [1] ἦεο πόλεμόν τε μάχην τε,

ἀντὶ τοῦ θεώμενος. τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς θαυμάζειν, θεᾶσθαι. [2] καὶ θεητὸς, ὁ θαυμαστός.

ΘΕΕΙΟΥ. τοῦ κεραυνίου πυρὸς λέγει· θεὸς δὲ τοῦτο, ὥστε κατ' παρεκδοχὴν εἰρῆσθαι·

Ἐν δὲ θείῳ [3] πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.

περισυπασμένον δὲ, ὑπὸ τοῦ πυρός.

ΘΕΕΙΩ'ΣΩ. [4] καθάρω·

—— οἷσε [5] δέ μοι πῦρ

Ὄφρα θειώσω μέγαρον. ——

ΘΕΙΛΟ'ΠΕΔΟΝ. ὁ τόπος ἐφ' οὗ ξηραίνεται ἡ σαφυλὴ καὶ οἱ καρποί. [6]

ΘΕΙ'ΝΑ. [7] τὸν αἰγιαλὸν, ἀπὸ τοῦ θένεσθαι [8] τοῖς κύμασι.

1 Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων. Il. N. 11. VILL.

2 Θεεῖσθαι. Lege Θηεῖσθαι, uti mox Θηητὸς, pro θειτὸς, & comparetur, qui *Apollonii* gloſſam ſuam fecit, *Heſych.* V. Θαυμαίοντες.

3 Ἐν δὲ θείῳ. Ita edidi ex Od. M. 417. cum in *MSto* legeretur θείῳ. VILL.

4 Θειώσω. Hinc emenda *Heſychiana* θειάτω & θειώτω, quae per καθάρω explicantur. Nam certe *Heſ.* ad hunc *Homeri* locum alludit, quod a nemine animadverſum eſt. VILL.

5 Οἷσε. Od. X. 482. VILL.

6 Καρποί. *Etym.* addit: τὴν μύρτου τοῦ συκῶν ψύξιν τραγικῶς καλεῖν. VILL. Conf. *Od.* H. 123. Verbo tetigit hanc formam Cl. *Koen.* ad *Corinth.* *p.* 214

7 Θῆνα. Sic ſcribendum; ut in *Heſ.* pro θῖνες, θινῶν, legendum cenſet *Iſaac. Voſſius*, θῆνες, θηνῶν, quemadmodum in hoc neceſſario poſtulat ſeries litterarum. VILL. Immo vero in *Apollonio* certe legendum eſſe Θῖνα, omnis mox clamat Grammatici diſputatio, a θῆσθαι duci θῆνα non θῖνα.

8 Θίνεσθαι. *Heſ.* habet θίνεσθαι.

ματιν, ὅ ἐστι τύπτεσθαι. κῦ δὴ τοῦτον τὸν λόγον γράφοι τις ἂν κὴ τλῶ ῥῖνα διὰ τοῦ Ε καὶ Ι. εἴρεται γὰρ ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς ῥεῖν τὴν φυσικὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὰ ὑγρῶν ἐπίῤῥυσιν, ἀλλ' ὁ γράφεται τῷ ὀνομαστικῷ εἶναι. τὸ δέ·

— Πολὺς [2] δ' ἀμφ' ὀστέοφιν κεῖτο θὶς Ἀνδρῶν. —

σημ-

νεσθαι. Conjunge duo & lege θεῖνεσθαι quae vera eſt lectio; Et ſic habet *Schol.* Il. Λ. 34. VILL.

1 Ἀλλ' ὁ γράφεται τῷ ὀνομαστικῷ εἶναι. Locus perdifficilis. Mihi ſcribendum videtur: ἀλλ' ὁ γράφεται ἐπὶ τούτου ὀνόματος τὸ εἰ. Vel potius: ἀλλ' ὁ πάντως γραφὴ τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῶν ῥηματικῶν ὀνομάτων φυλάττεται. Qui eſt ipſemet *Apollonii* noſtri ſenſus, etſi non eadem ſint verba, quae parum moror. Mihi in hac certiſſima conjectura facem praetulit *Etymol.*, qui haec habet in πέδιλα: Πέδιλα. τὰ ὑποδήματα· ἀπὸ τοῦ πεδιλεῖσθαι αὐτὰ τοῖς ποσίν· ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ πέδῳ εἱλεῖσθαι. Deinde addit haec notatu digniſſima, explicans cur non πίδελα, ſed πίδιλα, ut hic ῥῖνα, non ῥεῖνα, ſcribatur: ὁ πάντως δὲ τὰ ῥηματικὰ ὀνόματα φυλάττει τὴν γραφὴν τοῦ ῥήματος, οἷονεὶ εἴρω ἴρου, καὶ νείφω νιφάς. Idem in ῥὶν ſic habet: ἄφειλε διὰ διφθόγγου γράφεσθαι· ἀπὸ γὰρ τοῦ ῥέω γίνεται. ὁ μὲν γὰρ τοῦ ῥινὸς ῥέουσι καὶ κατίσχουσι τὰ περιττώματα τῆς κεφαλῆς. ἀλλ' ἡ παράδοσις διὰ τοῦ Ι, ὡς δικαιότατον. VILL. Eandem rationem ſequendo, mutilatam eſſe gloſſam crediderim, in qua olim, ante verba κῦ δὴ τοῦτον τὸν λόγον, &c., repudiata fuerit eorum opinio, qui a θεῖνεσθαι, θῆνα non θῖνα ducendum eſſe cenſerent. Itaque in hunc fere modum, ſupplenda mihi videtur Grammatici obſervatio: Θῖνα· τὸν αἰγιαλόν; ΟΥ̓ ΘΕΙΝΑ. ἀπὸ τοῦ θεῖνεσθαι τ. κυμ., ὁ. ἐ. τύπτεσθαι; κατὰ δὴ &c. Quae autem, in extrema gloſſa, nemo facile explicuerit, ἀλλ' ὁ γράφεται τῷ ὀνομαστικῷ εἶναι, haud ſcio an veriſſime ſcripſeris, ἀλλ' ὁ γράφεται τὸ ὄνομα, ὡς τὸ ῥῆμα.

2 Πολὺς δ'. Od. M. 45. Sic lege verſum cum *Homero*:

— Πολὺς δ' ἀμφ' ὀστέοφιν θὶς
Ἀνδρῶν πυθομένων. —

VILL.

σημαίνῃ τὴν σορὸν [1] τ̃ ὀσέων.

ΘΕΛΓΕΙΝ. [2] ὁ μὲν Ἀπίων, ἀνιᾶν, ἀμαυρᾶν. οὐκ εἴοικε δὲ τοῦτο ἡ λέξις ὑπογράφειν, ἀλλὰ γλιχῶς τὸ μεταβολήν τινα ψυχῆς ποιεῖσθαι. καὶ ἔστιν τὸ ἔτυμον τ̃ θέλγειν, εἰς τὸ θέλειν ἄγαν.

ΘΕΛΕΙΝ. τὸ δύνασθαι·

Οὐδ' ἔθελε [3] πειρέειν, —

ἀντὶ τ̃ οὐκ ἐδύνατο.

ΘΕΜΙΣ. ἐπὶ μὲν τ̃ σωματοειδ̃ς·

Ζεὺς [4] δὲ Θέμιστα κέλευσε θεὰς ἀγορήνδε καλέσαι.

ἐπὶ δὲ τ̃ ἁρμόζοντ̃ς καθήκοντ̃ς·

Ἡ θέμις [5] ἐστὶν ἄναξ, ἀγορῆ. —

ἐπὶ δὲ τ̃ νόμων·

— Λιπαρὰς [6] τελέσσι θέμιστας.

ΘΕΟ-

1 Σορόν. Pro τὴν σορὸν, *tumulum*, lege τ̃ σωρὸν *acervum*. VILL.

2 Θέλγειν. Occurrit Il. M. 255:

— Ἀχαιῶν
Θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ κὴ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε.

Et O. 594:

— Θέλγε δὲ θυμὸν
Ἀργείων, κὴ κῦδος ἀφαιρεῖτο. —

Quin θέλγω Il. Ω. 343. Od. Σ. 47. & Ω. 3. dicitur de *Virgâ Mercurii*:

— Τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει.

At θέλγε Od. Σ. 387. Σ. 281. & θέλγῃ Od. A. 57. & Π. 195. sumuntur pro *decipere*, mellitis verbis *demulcere*. VILL.

3 Οὐδ' ἔθελε. Il. Φ. 366. Sic etiam Il. I. 353:

Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ἐρύκειν Ἕκτωρ.

ubi ἐθέλεσκε apud *Schol.* explicatur οὐκ ἠδύνατο. VILL.

4 Ζεὺς δέ, Il. X. 4. VILL.

5 Ἡ Θέμις. Il. I. 33. VILL.

6 Λιπαρὰς. Il. I. 156. VILL.

ΘΕΟΠΡΟ'ΠΙΟΝ ΜΑ'ΝΤΕΥΜΑ. [1] τὸ ἐκ θεῶν προφερόμενον.

ΘΕΟΥΔΗ'Σ. θεοειδὴς, [2] θεοῖς ἀρεσκόμενος.

ΘΕΟ'ΦΙΝ. τὸ χθῆμα τ῀ αὐτῆς λέξεως δηλοῖ, ποτὲ μὲν χθικὴ, [3] ποτὲ δὲ δοτικὴ, [4] ὡς ἐπὶ τ῀.

—— Θεόφιν [5] μήστωρ ἀταλαντ῀.

θέλε [6] γὰρ τοῖς θεοῖς ἴσον. κ῀ ἐπὶ τ῀.

Ἕκλωρ ἶφι [7] βίηφι πιθήσας,

εἶεν, τῇ ἑαυτοῦ βίᾳ πειθεὶς. ὅτε δέ φησι·

—— Τιτυσκόμενος [8] κεφαλῆφιν,

χθικὴ. θέλε γὰρ εἰπεῖν, καλαροχαζόμενος. [9] τ῀ κεφαλῆς. κ῀ ὅτ' ἂν λέγε·

λα-

1 Θεοπρόπιον μάντευμα. τὸ ἐκ &c. Quod in ipsa Glossa ponitur nomen μάντευμα; potius est in interpretatione, Θεοπρόπιον. μάντευμα, τὸ ἐκ &c. *Schol.* ad *Il.* A. 85. Θεοπρόπιον· τὸ ἐκ θεῶν μάντευμα. &c.

2 Θεοειδὴς. Contrarium affirmat *Etymol.* his verbis: Θεοειδὴς, ὁ θεοσεβής. ἐκ ἔστιν (ὡς τινες φασὶ) θεοειδὴς. Caetera videsis apud eum. VILL. Conf., praeter *Hesych.*, *Schol.* ad *Od.* Z. 121.

3 Χθικὴ. Lege χθικὴν. VILL.

4 Δοτικὴ. Lege δοτικὴν. VILL.

5 Θεόφιν. Il. H. 366. VILL.

6 Θέλε. Post θέλε, explere Cl. *Villois.* jubebat δηλῶν, seu σημαίνειν, sed ex usu Graecorum frequenti, verbum hujusmodi potuit reticeri.

7 Ἶφι lege ἶφι ex ipso *Homero Il.* X. 107.

Ἕκλωρ ἶφι βιῆφι πιθήσας
ἄλιστι λαόν.

Eandem formam recte restituerunt interpretes *Od.* Φ. 315.

— χερσὶν τε βιῆφι τε ἶφι πιθήσας.

8 Τιτυσκόμενος. Il. Λ. 350. VILL.

9 Καλαροχαζόμενος. Quidam volunt τὸ κεφαλῆφιν non a τιτυσκόμενος regi, sed ab ἀφέμαρτε; ita ut sit sensus: *non aber-*

Δακρυόφιν [1] πίμπλαντο, —

ἀντὶ τοῦ δακρύων.

Καὶ δ' ἐκ παρειαλόφιν, [2]

ἀντὶ τοῦ παρειάλοις. πάλιν δὲ δοτικὴ, ἡνίκα φησί·

Πρὸς κορυληδονόφιν, [3] —

ἀντὶ τοῦ, πρὸς ταῖς κορυληδόσι. καί τινες σημαίνειν [4] τὰς ἐπάσας κοιλότητας τοῖς πολύποσι.

ΘΕΡΑΠΟΝΤΕΣ. οὐχ οἱ δοῦλοι· ἀλλὰ πάντας τοὺς θεραπευτικῶς ἔχοντας ὕτως καλεῖ, καὶ τὸν ἐν τῇ δευτέρᾳ τάξει φίλον, ὡς Πάτροκλον [5] Ἀχιλλέως.

ΘΕΡΕΣΘΑΙ. [6] θερμαίνεσθαι. καὶ τὸ θερέω, [7] θερμαίνω. ἀφ' οὗ καὶ θέρων [8], καθ' ὃ θερμαινόμεθα. καὶ τό·

Θερ-

aberravit a capite; non vero, *in caput collimans*. Nam sic habetur:

Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε τιλυσκόμῳ κεφαλῆφιν.

VILL. Immo & cum βάλεν conjunxit *Eustath. p.* 849 *v.* 2.

1 Δακρυόφιν. Od. κ. 248. VILL.

2 Καὶ δ' ἐκ παρειαλόφιν Od. Θ. 105. VILL.

3 Πρὸς κορυληδονόφιν. Od. ε. 433. VILL.

4 Σημαίνειν. Lege σημαίνεσθαι βέλεσι. VILL. Conf. omnino *T. H.* ad *Lucian. Dial. Mar. p.* 299.

5 Πάτροκλον. Mallem Πάτροκλοι Ἀχιλλῆος θεράποντες. Paulo largius *Etym.* οὐχ ὡσπερ οἱ νεώτεροι, δοῦλος, ἀλλὰ πάντας τοὺς θεραπευτικῶς ἔχοντας, ὡς Il. τ. 78:

— Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος.

Caetera cum *Apollon.* ad verbum consentiunt. VILL. Quod *Apollonio* reddendum censet Cl. *Villoiſ.* θεράποντα, ex frequenti Grammaticorum βραχυλογίᾳ facile supplebit lector. — Achillis autem θεράπων audit Patroclus *Il.* π. 165. & 244.

6 Θέρεσθαι. Od. τ. 64.

Νήησαν ξύλα πολλὰ, φόως ἔμεν, ἠδὲ θέρεσθαι.

Vid. *Schol.* ad h. l. & *Hesych.*

7 Θερέω. Od. ρ. 23. VILL.

8 Θέρων. *Od.* λ. 191. σ

Θερσόμβῳ, [1] ἀλὴν δὲ τῷ ῥακέεσι κάλυψεν, ἀντὶ τοῦ θερμαινθησόμβῳ.

ΘΈΣΘΑΙ. [2] ἐν τῇ Ν ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσείας· καὶ γὰρ ὁ θησαυρὸς, θεσμὸς [3] λέγεται. καθάπερ καὶ Ἀναξιμένης λέγει·

Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θεσμὸν μέγαν.

ΘΈΣΠΙΝ, θεῖον·

— Θέσπιν τ' ἀοιδήν. —

ΘΕΣ-

1 Θερσόμβῳ. Od. T. 507. VILL.

2 Θέσθαι. Omissa est glossa ex *Hes.* restituenda: ὑποθέσθαι. θησαυρίζεσθαι. Versus *Hom.* reperitur Od. N. 207:

Νῦν δ' ὅτ' ἄρ' ἦ θέσθαι ἐπίστασαι, ἀλλὰ μὲν αὐτὸς
Καλλείψω,

VILL.

3 Θεσμὸς. θεσμὸν. *MStus Cod.* exhibet θυμὸς, θυμὸν; pro quibus cum ipsa disputationis ratio restituere jubet θεσμὸς, θεσμὸν, tum vero certo confirmavit hanc suam emendationem Cl. *Villois.*, auctoritate *Etymol. M.* v. Θέσθαι; Τὸν θησαυρὸν Ἀνακρέων Θεσμὸν καλεῖ. Versum *Villois.* initio centebat mutilum; haud facile equidem integer an truncatus, aut quomodo denique constituendus sit, definiverim: Tam varia sunt in hoc genere metra. Fine deficere credas versum, si fragmentum comparaveris, quod ex *Athenaeo*, L. IX. p. 430, profert *Pauw.* ordine 72*um*.

Καθαρῇ δ' ὡς χιλίδη πίντε
καὶ τρεῖς ἀναχείθω.

Quocum simile convenit metrum, secus quam ordinaverat *Barnes.* p. 220., constitutum a *Brunck.* V. Cl. p. 63.

Κερόεσσης ἀπολειφθεὶς ὑπὸ
μητρὸς ἐπῳόθη. —

Contra vero in versus minores dividendum statuas fragmentum, comparando alterum apud *Barnes.* 81., coll. *Brunck.* p. 64.

Ἐπὶ δ' ἐρύσιν σελίνων
Στιφανίσκας θέμενοι, νῦν
Θάλειαν ἑορτὴν
Ἀγάγωμεν Διονύσῳ.

In Fragmento denique *Callimachi* difficillimo, CV., quod occurrit nomen τιθμῷ, quamvis suspectum *Bentleio*, *Anacreontis* etiam auctoritate poterit confirmari.

4 Θέσιν. Od. P. 385. VILL.

ΘΕΣΠΈΣΙΟΝ. [1] ὁ μὲν Ἀπίων, ὡς συνθέτῳ τῇ λέξεως ὕσης ἀποδίδωσι θεσπέσιον, τὸ ἐκ θεοῦ ἑπόμενον, ἢ ἐκ θεοῦ λεγόμενον. δύναται δὲ καὶ ᾠδαγώγως θεῖον εἶναι.

ΘΕΣΙΠΙΔΑΈΣ. [2] θείως δαιόμενον, ὅπερ ἐστὶ καιόμενον.

ΘΈΣΦΑΤΟΝ. [3] θεόφατα, ἐκ μαντείας λεγόμενα.

ΘΕΊΣΕΣΘΑΙ. δεδαμῆσθαι·

— περὶ τρίποδος· [4] γὰρ ἔμελλον
θεύσεσθαι. —

ΘΗΕΊΤΟ. [5] ἐθαύμασεν.

ΘΗΛΥΤΕΡΆΩΝ, τὸ μὲν χεῖρον συγκριτικὸν [6], ὅτε φησί·

1 Θεσπέσιον. Frequentiſſime in *Homero* recurrit.

2 Θεσπιδαής. *Il.* Μ. 177. Conf. *Heſych.*

3 Θέσφαλον. Lege θέσφατα. VILL. *Od.* Λ. 296 &c.

4 Περὶ τρίποδος. Il. Λ. 709. VILL.

5 Θηῆτο. *Od.* Ε. 75. &c.

6 Συγκριτικόν. Fortaſſe legendum, ἢ συγκριτικόν; ſed nihil muto. Vide *Etymol.* VILL. Quando *Homerus Il.* Ω. 520. *Od.* Λ. 385. *Od.* Ψ. 166. &c. Γυναῖκας dicit θηλύτερας, pleriqne Interpretum veterum comparative acceperunt, ut beſtiis foeminis mulier eſſe intelligatur θηλύτερα, quam interpretationem habet *Schol.* ad *Il.* Λ. 520., &, qui ipſius utitur verbis *Etymol. p.* 450. *v.* 51. *ſeq.* Coll. *Heſych. h. v.* & *Euſtath. p.* 727. *v.* 28. & *p.* 1599. *v.* 22. Alteram hic comparandi viam tentat *Apollon.*, qua viris ipſis θηλυτέρα dicatur mulier; ἢ ὡσὲ τὰς ἄνδρας τῆς συγκρίσεως ὕσης, κατὰ τὸ συγκριτικόν: Sed fuerunt etiam inter antiquos, qui θηλύτερας, ſimpliciter acciperent pro θηλείας, & miſſa omni illa comparandi ſubtilitate, interpretarentur *almas*. Ex hujusmodi interpretum commentariis ductum eſt, quod habet *Suid.* Θηλυτεράων, τῶν θελειῶν. (coll. *Etymol. p.* 451. *v.* 4. & *Euſtath. l. l.*) neque dubium mihi eſt, quin eodem

φησί· γυναικων θηλυτερέων, ἀντὶ τ εὐτρόφων. ἢ ὡς τὰς ἄνδρας τῆς συγκρίσεως ἄσης, κ τὸ συγκριτικόν.

ΘΗΜΩΝ. [1] τὸν σωρὸν τ ἀχύρων.

ΘΗΝ. πᾶ·

Ὡς θην [2] κ σὸν ἐγὼ λύσω μνῆ. —

ΘΙΡ. [3] κατ' ἐξοχὴν ὁ λέων· ἀπὸ τ θοῶς ὁρᾶειν, ὡς Ἀπίων.

ΘΗΣΑΤΟ. [4] ἐθήλασεν.

ΘΗΤΕΣ. [5] οἱ δουλεύοντες ἤτοι λέγονται.

ΘΟΗΣΙ. [6] ταχείαις. κ τὸ θέουσα, ἀντὶ τ, ἄξουσα τὸν μοχλὸν μεταληπτικῶς· [7]

— Ἐγὼ δ' ἐθέουσα [8] φλᾶσας
Ἄκρον —

τὸ

eodem pertineat prior *Apollonii* obſervatio, recte a Cl. *Villoiſ.* emendata. Τὸ μὲν σχῆμα ὑ συγκριτικὸν — εὐτρόφων.

1 Θημῶν. Lege θημῶνα, ut reſpondeat τῷ σωρὸν ſequenti; & ἴδιον θημῶνα occurrit Od. Ε. 368. VILL.

2 Ὡς θην Il. Ρ. 29. VILL.

3 Θήρ. Conf. *Schol.* ad *Il.* Γ. 499. ad *Il.* Κ. 184. & *Alb.* ad *Heſych.* V. Θήρ.

4 Θήσατο. Υ. *Il.* Ω. 58.

5 Θῆτες. Optime explicat *Lex. Mſ. Sangerman.*: Θητεία. δουλεία. θῆτες γὰρ, οἱ πένητες, οἱ ἐπὶ συντάξεσί τισι κ ἐπὶ μισθῷ δουλεύοντες. Aliudque pariter *Manuſcriptum*: Θῆτες. οἱ τροφῆς ἕνεκα δουλεύοντες. VILL. Θῆτες occurrunt apud Poëtam *Od.* Δ. 644.

6 Θοῇσι. Sexcenties recurrit.

7 Μεταληπτικῶς. *Schol.* ἀπάξουσα· ἐκ τ συνωνύμου τὸ ὁμώνυμον. ὁ τρόπος, μετάληψις. VILL.

8 Ἐγὼ δ' ἐθέουσα. Od. Ι. 327. VILL. Qui in Gloſſa poſuit θέουσα in ipſo certe verſu legit etiam: — Ἐγὼ δὲ θέουσα παρασὰς. Vulgatam lectionem habet etiam *Etymol.* p. 450. υ. 16.

τὸ δὲ νυκλὶ θοῇ [1], ἀντὶ τοῦ, ταχείᾳ. ἡ μὲν γὰρ ἡμέρα πολύμοχθος ἔστα, διὰ τὰ ἔργα μακρὰ φαίνεται. ἡ δὲ νὺξ, διὰ τὴν ἀνάπαυσιν, ταχεῖα.

ΘΟΥΡΙΔΟΣ ἈΛΚΗΣ. [2] τῆς πεδητικῆς· ἀπὸ τοῦ θορεῖν, ὅ ἐστι πηδᾶν.

ΘΡΕΞΑΙ. [3] δεσμεῖν.

ΘΡΑΣΥΜΕΜΝΟΝΑ. θρασὺν καὶ τὸ μῦθος·

—— Θρασυμέμνονα, [4] θυμολέοντα.

ἢ, τὸν ἀεὶ τῶν θείων ἔργων μεμνημένον. [5]

ΘΡΕΨΑΣ. [6] πήξας. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σύνηθες.

ΘΡΗΝΥΣ. ὑποπόδιον· ἀπὸ τοῦ ἀφάλλεσθαι ἐπ' αὐτοῦ. λέγεται καὶ ἡ μέση τῆς νεὼς καθέδρα, [7] ἢ ἐν τῷ πλοίῳ ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐπὶ τοῖχον διάβασις·

Θρῆνυν ὑφ' [8] ἑπταπόδην, λίπε δ' ἴκελα νηὸς ἐΐσης.

ΘΡΙΓ-

v. 16. sed pro *Apollonio* facit *Dionyſ. Halicarn.* apud *Clarck.* ad *Homer. l. l.*

1 Νυκτὶ θοῇ *Il.* M. 463.

—— Ὁ δ' ἄρ' ἔθορε φαίδιμος Ἕκτωρ,
Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπάτῳ.

& *Il.* Ξ. 261.

Ἄζετο γὰρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἐπιθύμια ἔρδοι.

Vide ad utrumque loc. *Schol.* itemque ad *Il.* K. 394. *Heſych.* v. Θοὴ, & Cl. *Alb.* ad eundem v. Θοὴν, & v. Θοῇσι.

2 Θύελος ἀλκῆς *Il.* Δ. 234. &c.

3 Θρέξαι. Θρέξασκον dixit Poëta *Il.* Σ. 599. 602.

4 Θρασυμέμνονα. Il. E. 639. VILL. Add. *Od.* A. 266.

5 Ἢ τὸν ἀεὶ θει. ἐργ. μεμνημ. Haec non perſpicio equidem quomodo pertinere poſſint ad gloſſam propoſitam: niſi quis pro θείων, legendum forte cenſeat θρασείων.

6 Θρέψας Od I. 246.

Αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος.

VILL.

7 Καθέδρα, ἡ &c. Legendum videtur καθέδρα, καὶ ἡ &c. diverſa enim eſt a praecedente, quae mox ſubjicitur explicatio. Conf. *Schol.* ad *Il.* O. 729.

8 Θρῆνυν. Il. O. 729. Ubi ἐφ' pro ὑφ' legitur. VILL. Ὑφ' le-

ΘΡΙΓΚΟ'Σ. [1] ἡ στεφάνη καὶ ἀνειχαράκωμα.

ΘΡΟ'ΝΑ. ἄνθη·

— Ἐν δὲ θρόνα ποίκιλλεν. [2]

ΘΡΥΛΙ'ΧΘΗ. [3] ὁ μὲν Ἀπίων, συνεθρύφθη·

Θρυλίχθη δὲ [4] μετώπου. —

ἔνιοι δὲ, παρεσύρθη. τινὲς δὲ, ἐδρύφθη.

ΘΡΩΣΜΟ'Σ. βυνοειδὴς τόπος, ἀφ' οὗ ἀποβαίνουσι θορεῖν. [5]

ΘΥΕ'-

legit etiam *Etymol. p.* 454. *v. ult.* Sed ἐφ' exhibet *Hesych.* v. Ἐφ' ἱππαπόδην & v. θρῆνυν. Idem v. θρῆνος, paulo melius quam *Apollonii* Codex, scribit, omisso articulo, ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον.

1 Θριγκός. Conf. *Od.* H. 87. *Od.* P. 267. Conf. *Alb.* ad *Hesych.*

2 Ἐν δὲ θρόνα ποίκιλλεν. Sic lege versum cum *Homero* Il. X. 441.

— Ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἅπασι.

VILL.

3 Θρυλίχθη. Et hic & mox in versu *Homerico* lege θρυλλίχθη. VILL.

4 Θρυλίχθη δὲ μετώπου. Il. Ψ. 396. Pro μετώπου, hodie legitur μέτωπον. VILL.

5 Θορεῖν. Post θορεῖν, adde ἐστὶ quod omissum est. Et *Suidas* explicat illud θορεῖν, per διάσασθαι; ita ut sit pro θεωρεῖν· quemadmodum pro θορεῖν legunt *Portus* & *Kusterus*. Sic *Homeri Schol.* ab *Alberti* laudatus, Il. Λ. 56., interpretatur Θρωσμῷ, τόπῳ ὑψηλῷ ἐν τῷ πεδίῳ, ἀφ' οὗ ἦν καθορᾶν. At Il. Υ. 3. explicat: ὑψηλῷ τόπῳ, ὅθεν ἐστὶ καθορεῖν καὶ πηδᾶσθαι. Et in *Lex. Manuscr Sangerm.* legitur: βυνοειδὴς τόπος ἀφ' οὗ ἐπὶ (lege ἐστὶ, nisi sit pro ἔπεστι) καθοβαίνουσι θεωρεῖν, ὅ ἐστι θεᾶσθαι. *Etym.* σημαίνει τὸν ὑψηλὸν τόπον, ὅθεν ἔστι θεωρεῖν καὶ πηδᾶν . . . ἀπὸ τοῦ θόρω θορίζω, θορισμός. Unde videtur scripsisse θορεῖν, pro eo quod hodie legitur θεωρεῖν. VILL. Immo vero cum Grammatici nonnulli formam hanc duxerunt a verbo θεωρεῖν, θεάσασθαι, tum alii contra derivarunt a θορεῖν, πηδᾶσθαι. Ad priorem sententiam pertinet *Schol.* ad *Il.* Υ. 3. cum editus & a Cl. *Villoiſ.* laudatus, tum *Mstus Bibl. Reg.* Ἐκ τοῦ θωρεῖν (L. θορεῖν) ὅ ἐστι πηδᾶν, εἴρηται θρωσμός. Contra *Schol.* ad *Il.* Λ. 56. &

Lexic.

ΘΥΕΣΣΙ. [1] θυσίαις.

ΘΥΕΛΛΑΙ. [2] αἱ καταιγίδες· ἀπὸ τῆς θύειν τὴν σύνεσιν τῆς γινομένης πνοῆς, ὅπερ ἐστὶ ὁρμητικῶς ἔχειν.

ΘΥΕΩΝ. [3] θυσιῶν.

ΘΥΜΑΡΕΣ. [4] θυμάρεσον. καὶ θυμῆρες; [5] τὸ ἀρέσκον τῇ ψυχῇ.

ΘΥΜΗΓΕΡΕΩΝ. [6] ἀναπτόμενον τὴν ψυχήν.

ΘΥΜΟΒΟΡΟΙ. [7] τῆς τὴν ψυχὴν διεφθαρκυίας μεταφορικῶς εἴρηται.

ΘΥΜΟΡΑΙΣΤΗΣ. διαφθαρτικὸς τῆς ψυχῆς. ῥαῖσαι γὰρ, τὸ διαφθεῖραι. [8]

ΘΥΟΣΚΟΟΣ. [9] εἶδος μάντεως· ὁ ἀπὸ τῶν θυμάτων ἢ

Lexic. Mſt. Sangerm. ſequuntur rationem poſteriorem. Utramque vero doctrinam propoſuerunt *Suid.* & *Etymol.*

1 Θυίεσσι. Heſ. explicat quoque θυμιάμασι. VILL. Θοίεσσι Il. ι. 495. &c.

2 Θύιαι. Frequentiſſime recurrit haec forma in *Homero.*

3 Θυίων. Od. ο. 261. Atque hinc confirmatur *Jenſii* atque *Alberti* conjectura, apud *Heſych.* pro θυσῶν legentium Θυίων.

4 Θυμάρεα. Il. ι. 336. &c.

5 Θυμῆρες Od. κ. 362.

6 Θυμηγερίων. Od. π. 283.

7 Θυμοβόροι. Lege θυμοβόρῳ ἰῷ, quemadmodum occurrit apud *Hom.* Il. η. 301. aut θυμοβόρε Il. η. 210. Cum enim ſic eſſingatur τὸ υ; uno ſulcro detracto temporis injuriâ, aut minus bene perſpecto, ſupereſt *iota*, & ſic θυμοβόρῳ pro θυμοβόρου legitur. VILL.

8 Διαφθεῖραι. Hoc ſenſu habetur τὸ ῥαῖσαι Od. ν. 151. VILL. Θυμοφθίσης. occurrit *Il* ν. 544. ω. 221. *Od.* χ. 318, 321.

9 Θυοσκόος. Θυοσκόοι, inquit *Salmaſius*, vulgo ſunt *Aruſpices.* Hinc enim dictos fuiſſe Thuſcos ſcribit *Feſtus*; a ſacrificandi ſtudio, ex Graeco θυοσκόοι. Sic enim legendum

ἢ θυμιαμάτων κοῶν, [1] ὅ ἐστι συνιεὶς τὰ μέλλοντα.

ΘΥΡΗΘΕΆ. [2] ἔξω ἡμῖν·

— Θυρηθέα [3] ἀμφὶς ἑκείνων.

ἐν τῇ Ξ τῆς Ὀδυσσείας.

ΘΥΡΕΟΌΝ. [4] οὕτως λέγει τὸν τῦ Κύκλωπος λίθον τὸν ἐπικείμενον τῇ εἰσίδῳ τοῦ ἄντρου.

ΘΎΣΑΝΟΙ. [5] κρατοί.

ΘΎΣΘΛΑ. [6] τὰς θύρσους, ἢ κλάδους, οἷς αἱ Βάκχαι κρατοῦσι. ἔνιοι δὲ, τὰ ἐπὶ τὴν θυσίαν ἀναφερόμενα· οἱ δὲ, τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου.

ΘΥΏ-

dum pro θυσκόοι, apud eundem *Festum*. VILL. Memorantur hoc genus Aruspices Il. Ω. 221. Od. x. 318. 321. In ipsa autem Glossa, quamquam nihil certo mutare jubeam, tamen concinnius legeretur, ὁ διὰ τῶν θυέων ἢ θυμιαμ. κόων &c Cf. *Eustath.* p. 1346. v. 39.

1 Κοῶν. Dicitur Ionice pro νοῶν VILL. Conf. *Eustath.* p. 1905. v. 23. & *Etymol.* V. Θυόσκοος.

2 Θυρηθέα. Pro Θυρηθέα. Ἔξω ἡμῖν, lege Θυρηθέα. (Vel potius θύρηθ' ἔα divisim.) Ἔξω ἧμην *Hes.* legit θύρηθεν. Alii cum *Barnesio* & *Berglero*, θύρηφ' ἔα. VILL.

3 Θυρηθία ἀμφίς. Od. Ξ. 352. VILL. Etiam hic ex *Apollonii* mente lege, divisis vocibus, θύρηθ' ἔα.

4 Θυρεόν. *Phrynichus* in *Eclog. Dict. Attic.* Θυρεὸν, τὸν Ὁμηρος ἐπὶ λίθου τίθησιν ἀντὶ θύρας τὴν χρείαν παρέχοντος· οἱ δὲ πολλοὶ ἀντὶ τοῦ ἀσπίδος τιθέασιν, ἀδεινὸς τῶν δοκίμων καὶ ἀρχαίων χρησαμένου. χρὴ δὲν ἀσπίδα λέγειν. VILL. *Homero* in Cyclopis historia usurpatur haec forma Od. I. 240. &c. Conf. *Interp.* ad *Thom. Mag. h. v.* maxime Cl. *Alb. Obs. Philolog. p.* 374.

5 Θύσανοι. *Il.* Ε 448. &c.

6 Θύσθλα Il. Z. 134. de Bacchi nutricibus:

— Αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν. —

VILL. Conf. *Alb.* ad *Hesych. h. v.*

ΘΥΩΔΕΑ. [1] εὐώδη· ἀπὸ τῶν θυμιαμάτων πεποίηται. καί·

—— βωμός [2] τε θυήεις,

ὁ τεθυμιαμμένος.

ΘΩΕΣ. [3] ζῶον ἄγελον.

ΘΩΙΝ. [4] ζημίαν. ὅθεν καὶ ἀθῶος, ὁ ἀζήμιος.

ΘΩΚΟΣ. καθέδρα καὶ συνέδριον· διὰ τὸ οἱονεὶ θέσκον εἶναι. [5] συνέχει γὰρ ἡμᾶς ὁ τῶν θεῶν· [6]

Οἱ δὲ Θεοὶ [7] θῶκονδε καθίζανον. ——

ΘΩΡΗΚΟΣ ΓΥΑΛΟΝ. καθόλου γύαλα ὠνόμασε τοῖς ποιηταῖς ὀνομάζεται τὰ χειλώματα καὶ τὰ ὀγκώδη τῶν τόπων·

Ῥῆξαι [8] δὲ θώρηκος γύαλον. ——

ὡς ἄν τις εἴποι· ῥῆξε δὲ τοῦ θώρακος τὸ κύτος. ἀπὸ τοῦ

1 Θυώδεα. V. *Od.* E. 264. &c.

2 Βωμός τε. Il. Θ. 48. VILL.

3 Θῶες. *Sangerm. Lex. Manuscr.* explicat: Θηρία ἐξ ὑαίνης καὶ λύκου γεγονώμενα. VILL. Conf. Il. Λ 474. &c.

4 Θωήν Il. N. 669. &c.

5 Διὰ τὸ οἱονεὶ θέσκον εἶναι. Fortasse scribendum θέοχον, quod compositum erit ex θεῖν *currere*, & ἔχειν *tenere*. Solent autem Grammatici, maxime *Etymologus*, in notationibus verborum tradendis ejusmodi voces confingere. Sed video *Etym.* in θῶ sic habere: Θῶ. τὸ ἰδρύω, ἐξ οὗ καὶ θῶκος, ὁ θρόνος. Unde existimo nihil mutandum esse; & θέσκον significare τὸ ἵδρυμα, seu ἕδρασμα. ex θῶ, *id est*, ἰδρύω. VILL. Immo vero recte emendari θέοχον, probat fere, quae mox subjicitur, notationis ratio, & *Etymologi* locus, quem proxima observatione laudabit *Villois.*

6 Θεῶν. Nullo sensu. Lege θεῖν, ut habet *Etym. p.* 460. *v.* 12. *seq.* Θῶκος, ὁ ἐφ' ᾧ θεῖν ἡμᾶς ἐπέχουσα κάθεδρα. VILL.

7 Οἱ δὲ Θεοί. Od. E. 3. VILL.

8 Ῥῆξαι. Il. P. 314. Lege ῥῆξε. VILL.

τῶ [1] καὶ Ὁμηρ῾ῳ τὰ εἰς τὴν χεῖρα τιθέμενα ἐγχυαλίξαι [2] λέγει.

ΘΩΡΗΞΑΙ. [3] ἀφ' ἑνὸς μέρους τῶ σώματ῾ος, καθοπλίζεσθαι.

1 Ἀπὸ Ϝ. Malim ἀφ' ὅ. vel ἀπὸ τούτου.

2 Ἐγχυαλίξαι. *Il.* Λ. 353. &c.

3 Θωρῆξαι. Il. B. 11: Θωρῆξαί ἑ κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Sed fortaſſe ſcribendum θωρήσσεσθαι, ut apud *Heſ.* legitur; ob ſequens καθοπλίζεσθαι, quod magis armari quam armare ſignificat. Vel ſi retineas θωρῆξω, legendum cum *Schol.* in Il. B. 11. καθοπλίσαι, pro καθοπλίζεσθαι. VILL.

I.

Ἰ Α. μία.

Ἐν δὲ ἴα ψυχή [1] ——

ἡ γλωχίνη.

Τῆς μὲν [2] ἰῆς σιχὲς ἦρχε. ——

ὁ δοτικήν.

Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ [3] ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός.

ὁ αἰτιατικήν. [4]

Τὴν μὲν ἴαν [5] Νύμφῃσι. ——

ΙΑΊΝΕΤΟ. διεχεῖτο.

Αἶψα δ' ἰαίνετο κηρός. ——

καὶ ἰάνθη [7], ἴτον τὸ ἐχάρη. τάχα δὲ καὶ τὰ ἄνθη, ἴα. ἐπεὶ καὶ τὴν ψυχὴν ἰαίνει καὶ διαχεῖ τερπωνίᾳ τὴν ὄψιν. ἐπὶ δὲ τὰ ἐθερμαίνετο.

— Ὑπὸ

1 Ἐν δὲ ἴα ψυχή. Il. Φ. 569. VILL.

2 Τῆς μὲν ἰῆς. Il. Π. 173. VILL.

3 Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ. Il. I. 319. VILL.

4 Αἰτιατικήν. Male edidit *Montfauconius* αἰτιᾶται. VILL.

Levem emendationem in Codice suo adscripserat etiam Cl. *Alb.*

5 Τὴν μὲν ἴαν. Od. Ξ. 435. VILL.

6 Αἶψα. Od. M. 175. VILL.

7 Ἰάνθη. *Il.* O. 103. &c. Conf. supra V. Θαλπωρή. *p.* 340.

—— Ὑπὸ τείποδι [1] μεγάλῳ· ἰαίνετο δ' ὕδωρ.

ΙΑΥΩΝ. [2] κοιμώμενος.

ΙΑΨΗ. [3] Διαφθείρῃ. καὶ πεσϊάψε, [4] πεσδιέφθειρε· ἐξ ὧν τὴν μετ' ὠδύνης ἀπώλειαν σημαίνει καὶ ἐμφαίνει.

ΙΑΛΟΝ. [5] ἐξέτεινον.

ΙΑΟΝΕΣ. οἱ Ἀθηναῖοι·

—— Καὶ Ἰάονες [6] ἑλκεχίτωνες.

ΙΑΕ. σύνδεσμος ἴσος τῷ καί·

—— Ἰδὲ [7] κλέος ἐσθλόν. ——

ΙΔΙΟΝ. ἵδρωσεν· [8]

Ἴδιον· ὡς ἐνέησα, δεδάκρυντο δέ μοι ὄσσε.

Τὸ ἄσταχυ εἰρημένον παρ' Ὁμήρῳ. ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ Κωμῳδίᾳ, πλειστάκις τὸ ἴδιόν [10] ἐστιν εὑρεῖν ἐπὶ τὸ ἱδροῦν.

ΙΑ-

1 Ὑπὸ τείποδι. Od. κ 359. VILL.

2 Ἰαύων Il. Σ. 259.

3 Ἰάψῃ. Pertinet ad *Od.* β. 376. ubi nunc edi ſolet:

Ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατ' ὄσσε κρέα καλὸν ἰάπτῃ.

Sed *Apollonius* legit Ἰάψῃ. V. infra v. Ὡς.

4 Περϊάψε. Il. Α. 3. VILL.

5 Ἴαλλον. Il. I. 91:

Οἱ δ' ἐπ' ἀνείαθ' ἑτοῖμα παρεσκείμεθα χεῖρας ἴαλλον.

VILL.

6 Καὶ Ἰάονες. Il. Ν. 685. VILL.

7 Ἰδέ. Il. Ε. 3. VILL.

8 Ἵδρωσεν. Lege ἵδρωσα. Male edidit Montfaucorius ἱδρώς. Ut male etiam, obſervante *Alberti*, poſuit παρ' Ὁμήρῳ pro Ὁμήρῳ; & ἱδρῶσθαι pro ἱδρῶν. Vide *Etymol.* in Ἴδος. VILL.

9 Ἴδιον. Od. Υ. 204. ubi pro Δεδάκρυντο, legitur δεδάκρυνται. VILL.

10 Ἴδιον. Lege ἰδίειν, quod *Heſ.* ſimiliter explicat per ἱδρῶν. Pro ἐπὶ τὸ ἱδρῶν, lege ἐπὶ τῷ ἱδρῶν. *Timaeus*: Ἰδίειν. Ἱδρῶν. Ubi vide Eruditiſſ. *Ruhnken.* VILL.

ΙΔΝΩΘΗ. [1] εἰς τὸπίσω ἐκάμφθη· οἱονεὶ, τὸ ἰνίον ἐδονώθη.

ΙΔΡΩ̃. [2] κατ' ἀποκοπὴν, ἱδρῶτα.

ΙΔΥΙΗΣΙ ΠΡΑΠΙΔΕΣΣΙ. ἰδίαις, [3] εἰδητικαῖς, οἷον εἰδήμοσι, ἐπιςήμοσι.

ΙΕΙ. ἀφίξ. [4] τοῦτο δὲ οἷον ἀπέπεμπεν.

ΥΙΕΙ. [5] ψιλῶς προενεκτέον. θέλξ γὰρ λέγειν, πορεύοιτο.

ΙΕΡΕΙΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ προεσῶτος τῆς θεραπείας τῆς τοῦ Θεοῦ·

Χρύσης ἱερεύς. [6] ——

ἐπὶ δὲ τοῦ Διὰ τῶν θυσίων μαντευομένου.

Ἀλλ' ἄγε [7] δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα.

ΙΕ-

1 Ἰδνώθη. *Il.* β. 266 &c.

2 Ἰδρῶ. Moeris: Ἰδρῶ, Ἀττικῶς· ἱδρῶτα, Ἑλληνικῶς. VILL. Conf. *Il.* λ. 620. &c.

3 Ἰδίαις. Lege ἰδύαις, ut optime, contra tamen fidem *Manuſcripti Codicis*, edidit *Alberti*. Occurrit Il. σ. 482:

Πολὺ δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.

VILL. Pro Ἰδίαις legere in *Apollonio* praeſtiterit εἰδυίαις. Conf. *Euſtath. p.* 1193. *v.* 26.

4 Ἀφίξ. Forte ἠφίξ. Il. γ. 221.

Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππα τε μεγάλων ὤκα ςήθεα ἵξ.

VILL. *Schol.* ad *l. l.* habet etiam ἀφίξ, itemque *Heſych.* V. Ἴει, ubi recte reſtitutum eſt ἵξ.

5 Ἵξ ... προεύοιτο. Unice verum eſt, quod dubitanter propoſuit Cl. *Villoiſ.*, Ἴῃ; Od. Σ. 193. τόθ' ἂν Ἴῃ χαείτων χορόν. quo pertinere videtur *Suidae* Gloſſa, Ἴῃ. ἐπὶ μίμου τοῦ ἀντὶ τοῦ ἴλθοι.

6 Χρύσης ἱερεύς. Il. α. 370:

Χρύσης δ' αὖθ' ἱερεὺς ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.

VILL.

7 Ἀλλ' ἄγε. Il. α. 62. Male *Montfaucon.* edidit ἀλλά γε pro ἀλλ' ἄγε. VILL.

ΙΕΡΟΝ ΙΧΘΥΝ. [1] ἤτοι τὸν μέγαν, ἢ τὸν ἄνετον, καὶ διαφέρονται τ' ἄλλων.

ΨΙΕΝ. ἐὰν μὲν δασέως ἀναγνῶμεν, ἐπὶ τὸν ποταμὸν [2] ἀκκώμεθα, [3] ἀντὶ τοῦ ἴσασιν οἱ ποταμοὶ, τῆς ἰδίας μετοχῆς. [4] ψιλῶς ἴεν, [5] ἐνικῶς.

ΨΙΟΣ. [6] ὁ Ἀπόλλων, ἀπὸ τῆς τοξείας. ἔνιοι δὲ, ψιλῶς ἀπὸ τῆς ἰάσεως.

— Ἴηε

1 Ἱερὸν ἰχθύν. Il. Π. 407.

— Ὡς ὅτε τις φὼς
Πίτνῃ ἐπὶ σταθμῇ καθήμενος ἱερὸν ἰχθύν.

V. *Schol.* & *Interp.* ad *Heſych. h. v.*

2 Ἐπὶ τὸν ποταμόν. Lege ἐπὶ τῶν ποταμῶν. Alludit ad verſum *Homeri* Il. Μ. 32.

— Ποταμὸς δ' ἔτρεψε ῥέεθαι
Καρπάθοιο, ἧπερ σταθμὸν ἴεν καλλίρροον ὕδωρ.

VILL.

3 Ἀκκώμεθα. Ineptum eſt. *Apographum Montfauc.* exhibet ἀκκωτώμεθα. L. ἀκκοτόμεθα.

4 Τῆς Ἰδίας μετοχῆς Forte legendum ἀπὸ τῆς Ἰ. μετ. Reſpicitur ſcilicet ad decretum veterum Grammaticorum, ὅτι ἐκ τῆς γενικῆς μετοχῆς . . . ἀπεκοπῇ δὲ τέλος γίνεται τρίτον πληθυντικὸν παρωχημένου χρόνου μὴ αὐξήσεως . . . τύπτοντος, ἔτυπτον . . . φὺς, φύντος, ἔφυν. V. *Euſtath. p.* 465. *v.* 14. & *p.* 1913. *v.* 17.

5 Ψιλῶς ἴεν. Vide exempla ſupra indicata in ἴῃ. VILL. Immo vero utriusque formae explicatio ad unum pertinet *Homeri* locum laudatum, *Il.* Μ. 32. de quo ita *Euſtath. p.* 891. *v.* 11. Τὸ Ἴεν, ἢ ψιλῶς, κεῖται ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο ὕδωρ, ἐκ τοῦ ἴος, ὃ ἡ μετοχὴ τὸ ἰὼν: ἢ δασυνόμενον ἀντὶ τοῦ ἔπεμπον οἱ ποταμοὶ ῥεῖτα, γένεσις δ' αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἰὼς, ἰέντος, ἀποβολῇ τῆς τος &c. Conf. *Etymol. p.* 467. *v.* 21. *ſeq.*

6 Ἴος. Lege ἰήιος; aut potius ἤιος, niſi obſtaret ſeries litterarum. VILL. Quod ſi legeris ἰήιος, quamvis conveniat interpretatio & *Heſych.*, tamen & Gloſſa aliena irrepſiſſe debebit in Lexicon *Homericum*, & nihil quidquam faciet ad exemplum ſubjectum. Itaque reſtituendum omnino eſt ἤιε, & cogitandus imperitus compilator, qui male ſcriptam formam alieno poſuerit loco. Ipſa certe explicatio nihil differt a communi Grammaticorum de

— Ἴηε [1] φοῖβε. —

ΙΘΜΑΤΑ. [2] βήματα.

ΙΘΥΝ. τῆς Δημοσθένους τὴν ὁρμὴν, τουτέστι, τὴν Δι' ἀθεσίαν.

— Σύτ' ἐγώ [3] τε γυναικῶν γνώομαι ἰθύν.

θέλει γὰρ εἰπεῖν τὴν Δι' ἀθεσίαν.

ΙΘΥΝΤΑΤΑ. [4] ὀρθώτατα.

ΙΘΥΠΤΙΩΝΑ. [5] τὴν εἰς εὐθὺ πετομένην.

Δεύτερος [6] αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα.

ΙΘΑΡ. εὐθέως. τινὲς δὲ Δι' ἀπὸ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφουσιν.

— Εἶθαρ [7] δὲ ποσσὶν ὦκα.

ΙΘΥΣ ΝΗΩΝ. ἐπ' εὐθείαν, ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς.

Ἦ ῥ' ἰθὺς [8] νηῶν κονίην φέρει. —

τὸ

nomine ἴηι, doctrina, quam tradit *Etymol. p* 469. *v.* 80. Τὸ δὲ ἴηε Φοῖβε (*Il.* o. 365. Υ. 152.) — Ἀρίσταρχος δασύνει. ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἴημι ἐγένετο. ἀπὸ γὰρ τῆς ἵστιος τὸ βιλῶν ἐκλήθη ἴηι. Οἱ δὲ ψιλοῦσιν ἀπὸ τῆς ἵστιος. Conf. *Schol.* ad *Il. Il. Eustath.* 1020. *v.* 16.

1 Ἴηε Φοῖβε. Lege ut Il. o. 365, & Υ. 152. ἴηε. VILL.

2 Ἴθματα. *Il.* Ε. 778. ibique *Schol.*

3 Σύτ' ἐγώ τ' Od. Π. 304. VILL.

4 Ἰθύνταται. *Il.* Σ. 508. Ὀρθώτατα recte in ſuo *Codice* emendarat Cl. *Alberti*, Ὀρθίζατα.

5 Ἰθυπτίωνα. Ἰθυκτίωνα legendum cenſet apud *Euſtath. Ariſtarchus.* VILL.

6 Δεύτερος. Il. Φ. 169. VILL.

7 Εἶθαρ. Il. Μ. 353. VILL. Ad varietatem lectionis, quam unus adhuc nobis indicavit *Apollon.*, ἴθαρ, referetur etiam *Heſychii* Gloſſa. Ἴθαρ, εὐθέως, ταχέως.

8 Ἦ ῥ' ἰθύς. Il. Μ. 254. VILL.

τὸ δὲ ϖλησιαπλήσιον, καὶ ἐπὶ τοῦ·

Οἱ δ' ἰθὺς πίλι@, [1] —

κατ' εὐθὺς τῆς πόλεως, ὅτ' ἂν δὲ εὐθὺ [2] χωρὶς τοῦ Σ λέγῃ ὁ Ποιητὴς, ἀντὶ τοῦ εὐθέως. καὶ ἐπὶ τοῦ·

Ἀλλήλων [3] ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,

ἐπ' εὐθὺ ϖροϊεμένων τὰ δόρατα. τὸ δέ·

Ἀντίνο@ [4] ἰθὺς γελάσας, —

ἐπὶ τοῦ, ἐξ ἐναντίας.

ΐΚΩΜΑΙ. ἐπὶ μὲν τοῦ ϖλησιάζω·

— Ὅ δέ κεν [5] κεχολώσεται, ὅν κεν ἵκωμαι.

ἐπὶ δὲ τοῦ, ἱκετεύω·

Μή μιν ἐγὼ [6] μὲν ἵκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐ-λεήσῃ.

ἹΚΑΝΕΙΝ. [7] ἱκνεῖσθαι, ϖλησιάσαι. καὶ ἵκανε, [8] παρεγένετο.

ἹΛΑΔΟΝ. [9] ἐν ἀθροίσῃ, καὶ ἵλας.

ἹΛΑΣ-

1 Οἱ δ' ἰθὺς πίλι@. Il. Φ. 540. VILL.

2 Εὐθὺ L. Ἰθὺ. *Il.* Υ. 99.

Καὶ δ' ἄκρας τοῦγ' ἰθὺ βέλ@ πέτεϊ', ὑπὲ δ' ἀπλήγῃ.

Eodem ſpectat *Heſychii* Gloſſa Ἰθύ. ἰθέως.

3 Ἀλλήλων. Il. Ζ. 3. VILL.

4 Ἀντίνο@. Od. Β. 301. VILL.

5 Ὅ δέ κεν. Il. Α. 139. VILL.

6 Μή μιν ἐγώ. Il. Χ. 123. VILL.

7 Ἱκάνειν. Ἱκάνεμϐι dixit *Homer. Od.* Δ. 29., ubi *Schol.*, uti *Apollon.*, reddit ϖλησιάσαι.

8 Ἵκανε. Plenus eſt exemplorum *Homerus.*

9 Ἰλαδόν. *Il.* Β. 93.

ΙΛΑΣΣΙ. [1] ταῖς ἐξ ἱμάντων σειραῖς. εἴρηται δὲ ἀπὸ τὴν εἵλησιν τ̃ χοινίων, ἢ ἱμάντων.

ΙΛΙΎΩ. [2] ἰλύϊ ἀπικαλύψω.

ΙΜΑΣΘΛΗΝ. [3] μάσιγα· ἀπὸ τ̃ ἱμάσσειν, ὅ ἐστι μάστιγι τύπτειν.

ΙΜΑΣ. ἐπὶ μὲν τ̃ συνήθως ἡμῖν νοσμένου·

— Οἱ δέ τ' ἔνερθεν [4] ὑποστείχουσιν ἱμάσιν.

ἐπὶ δὲ τ̃ κανόνος τ̃ συνέχοντος τὴν θύραν·

Ἐς θάλαμον [5] δ' εἰσῆλθε σὺν κληῖδος ἱμάντι.

ἐπὶ

1 Ἰλάσσι. Scribe Ἰμάσι. VILL. Adſcripſerat etiam Cl. *Albertus* „ Ἰμάσι *Il.* N. „ 572."

2 Ἰλύσω. Nunc quidem edi ſolet *Il.* Φ. 319.

— Τὰ τεύχια καλὰ ... μαλὰ νείοθι λίμνης
Κείσετ' ὺπ' ἰλύος κεκαλυμμένα· καὶ δέ μιν αὐτὸν
Εἰλύσω ψαμάθοισιν.

Verum *Apollon.* legit Ἰλύσω: quae varietas notata etiam eſt in excerptis *Schol. Miſtorum* apud *Barneſ.* & in *Schol. Miſto Biblioth. Reg. Euſtathius*, haud ſcio utrum *Apollonii* hoc, an vero aliud reſpexerit *Lexicon Homericum*, quum ſcripſit, *p.* 1238. *v.* 4. Περὶ δὲ τ̃ Εἰλύω, ἰστέον ὅτι ἐν λεξικῷ παλαιῷ κεῖται στοιχεῖον ὑποτεθειμένον, φέρεται αὐτὸ ὡς τ̃ Ι στοιχείου, Ἰλύσω τὸ ἀπικαλύψω ἰλύϊ &c. Eodem pertinet *Heſychii* Gloſſa Ἰλύσω. & *Ariſtarchum* quidem praetuliſſe hanc formam, efficias fere ex *Scholiis* laudatis. Ἀρίσταρχος δέ φησι ... εἶναι ... τὸν νᾶν τοιοῦτον, πολλῇ Ἰλύϊ σὺν ὀλίγον πλήθος τ̃ ποταμίων λίθων, ἐπισωρεύσας χώσαι. Ambae tamen formae, quamvis accurate diſtinguant Grammatici, parum forte differunt. Ejusdem enim ſtirpis propagines, Ἴλω, Ἴλλω, Ἰλύω, Ἰλίω, Εἰλίω, *nihil inter ſe diſcrepant, ſi primam ſignificandi radicem ſpectes, quae ſita eſt in volvendo.* Vid. *T. H.* & *Ruhnken.* ad *Tim. p.* 52. *Valck.* ad *Theocr. Adoniaz. p.* 247.

3 Ἰμάσθλην. *Il.* Θ. 43. &c.

4 Οἱ δέ τ' ἔνερθεν. *Od.* I. 385. Uude pro ἱμάσιν. lege ἱμάντι. VILL.

5 Ἐς θάλαμον. Od. Δ. 803. VILL.

ἐπὶ δὲ τ̃ τομέων τ̃ μυρμήκων. [1]

Δῶκεν [2] ἱμάντας ἐϋτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.

ΊΝΑ. ἐπὶ μὲν τ̃ τοπικ̃·

— Ἵνα γάρ [3] σφιν ἐπέφραδον ἠγερέσθαι.

ἐπὶ δὲ τ̃ αἰτιώδους συνδέσμου, κατ' ἴσον τὸ ὅπως·

Ἢ ἵνα ὕβριν [4] ἴδῃ Ἀγαμέμνονος; —

ἸΝΔΆΛΛΕΤΟ. ὁμοιῶτο. [5]

ἸΝΊΟΝ. [6] τὸ ὄπισθεν τ̃ τραχήλου νεῦρον.

ἼΝΕΣ. [7] τὰ διατεταμένα νεῦρα τ̃ σώματος.

ἼΞΆΛΟΥ. [8] οἱ μὲν, τ̃ τελείου καὶ ἑλικοῦ ἐν τῷ ἁλλεσθαι· τοιοῦτο γὰρ τὸ ζῶον. οἱ δὲ, ἑπτομίου· ὡς οἱ νεώτεροι ποιηταὶ ἴξαλον τὸν εὐνοῦχον λέγουσιν. ὁ δὲ Ὅμηρος, ἐπὶ τ̃ αἰγάγρων.

ἸΟΔΝΕ.

1 Μυρμήκων. Μύρμηκες apud *Pollucem* ſunt τὰ ὅπλα καὶ ἱμάντες. In ἱμάντες vide eundem *Polluc.* III. 79. 150. & IV. 60. ac X. 141. 146. VILL. Pro τομέων, quod ab hoc loco omnino eſt alienum, ſubſtituendum forte erit τ̃ τομαίων μυρμήκων.

2 Δῶκεν. Il. Φ. 684. VILL.

3 Ἵνα γάρ. Il. K. 127. VILL.

4 Ἢ ἵνα ὕβριν. Il. A. 203. VILL. Editiones pro ἴδῃ exhibent plerumque ἴδῃς, lectionis varietatem ex *Euſtath.* jam notavit *Barneſ.* — In ipſo autem *Apollonio*, quod modo praeceſſit, κατ' ἴσον τὸ ὅπως, corrigas, κατ' ἴσ. τῷ ὅπ.

5 Ὁμοιῶτο. Lege ὠμοιῶτο, aut ὁμοιῶτας & ἰδάλλεται, ut habet *Heſ.* De hac voce omnino videndus eſt Eruditiſſ. *Ruhnken.* ad *Tim.* VILL. Ἰνδάλλετο dixit Poëta *Il.* P. 213. Ἰνδάλλεται *Il.* Φ. 460. &c.

6 Ἰνίον. *Il.* E. 73. &c.

7 Ἶνες. *Od* Λ. 218. &c.

8 Ἴξαλος. Il. Δ. 105:

Αὐτίκ' ἰσύλα τόξον ἰὺξοον ἰξάλος αἰγὸς
Ἀγελίης —

Sangerm. Lexic. Mſ. habet πηδητικός. Vide *Etymologum Magnum.* VILL. Conf. & *Heſych.* ibique Cl. *Alb.*

Ἰοδνεφές. [1] ἤτοι μέλαν, ἢ ἀνθὲ ἴμσιον.

Ἰοειδέος. [2] μέλανος.

Ἰοϊ. τὰ βέλη, ἀπὸ τῆς ἰένας. [3]

Ἰόεντα. [4] σίδηρον, τὸν εἰς ἰῶν χρείαν, ὅ ἐστι τῶν βελῶν.

Ἰόμωροι. [5] ὁ μὲν Ἀριστάρχου, οἱ τὰς ἰὰς ὀξεῖς ἔχοντες. καὶ τὸ ὑλακόμωροι [6] ὡσαυτωσί, καὶ τὸ ἐγχεσίμωροι. [7] βέλτιον δὲ ἀκοὴν, οἱ περὶ τὰς ἰὰς μεμορημένοι, καὶ οἱ περὶ τὸ ὑλακεῖν πεπονημένοι, καὶ

1 Ἰοδνεφές. Od. Δ. 135. &c. Conf. *Heſych.*

2 Ἰοειδέος. *Od.* Ε. 56. Eandem Gloſſam iterum habet *Heſych.* ubi conf. *Alb.* ad v. Ἰοειδέα.

3 Ἰένας. *Heſychius* addit: ἢ ἀπὸ Σ, ἰᾶς. ἐκείοντο γὰρ φαρμάκῳ τινὶ αἱ ἀκίδες αὐτῶν. Vill. Conf. *Il.* Λ. 587. &c. *Etymol. p.* 472. *v.* 49.

4 Ἰόεντα. Il. Ψ. 850.

Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόεντα σίδηρον.

Vill. Quod ſi vera eſt viri praeſtantiſſimi, *Ant. Askew*, quae mox a *Villoiſ.* ſubjicietur, obſervatio, priorem perpetuo longam eſſe in Ἰὰς *ſagitta*, brevem in Ἴον *viola*, Ἰόεντα etiam σίδηρον, non ἀπὸ τῶν Ἰῶν, dictum cenſeamus oportet, ſed, uti habet *Schol.* ad *l. l.*, ſimpliciter interpretemur, μέλαινα.

5 Ἰόμωροι. Ingenioſiſſime & acutiſſime *Antonius Askew*, laudatus in editione *Heſychiana Alberti*, haec habet: „ἰόμωροι non" inquit „ut „vulgo putatur, ab ἰὰς, ſagitta, ſed ab ἴον, viola. „Ἰὰς enim *ſagitta* ſyllabam „primam habet longam; ἴον „vero *viola* ſemper correptam: quod liquido cuivis „patebit, qui loca omnia, „in quibus haec vox occurrit, contulerit. Debet ergo in illo *Homeri* reddi, „fato violae deſtinati, *id* „*eſt*, brevis aevi; ſenſu plano & perſpicuo, atque integerrimo." Vill.

6 Ὑλακόμωροι. *Od.* Ξ. 29. Π. 4.

7 Ἐγχεσίμωροι. *Il.* Μ. 134. &c. Vid. ſupra *p.* 238. & maxime, de omni hac compoſitorum claſſe, *Euſtath. p.* 998. *v.* 42. *ſeq.*

καὶ οἱ περὶ τὰ ἔγχη. ἐπὶ δὲ τῶν, ἰόμωροι, Διονύσιος ὁ Θρᾷξ, οἷον ἰόντες ἐπὶ τὸν μόρον, οἷον ἄψυχοι· ἀπὸ δὲ φορτικῶς ἐπὶ τῶν ἀπωλείαν ἰόντων.

ΙΟΝΘΑΔΟΣ. [1] ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ δασείας, οἷον τὸ ἰόνθους ἐχούσης· ἢ τὸ ἰούσης θοῶς. τινὲς δὲ, ἀκμαίας. τὸ ἅπαξ εἰρημένον. ἀφὸ δὲ τοῦ Ἀλεξάρχου ὑπομνήματος, ἰονθάδος ἔνιοι ἀποδιδόασι, τελείας. εἴη δ' ἂν λεγόμενον ἀπὸ τοῦ ἰόνθων. Τὰς γὰρ τῶν τειχῶν ῥίζας ἰόνθους λέγει Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ· [2]

Ἐγὼ μίαν μὲν ἐξιονθίζω τείχας.

ΙΟΤΗΤΙ. [3] βουλήσει.

ΙΟΧΕΑΙΡΑ. [4] ἰοῦσα χαίρουσα καὶ φέρουσα.

ΙΠΕΣ. θηρίον τὸ λοιμαντικὸν [5] τῶν τοίχων. τὸ ἅπαξ εἰρημένον.

ΙΠΠΟΤΑΙ. [6] οἱ μὲν νεώτεροι ἱπωότην [7] τὸν φυγάδα

1 Ἰονθάδος. Od. Σ. 50:

Ἐσόρεσεν δ' ἐπὶ δέσμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός.

VILL.

2 Χρύσῃ. Chryſes, quam hic citat, eſt Tragoedia deperdita *Sophoclis*, quae laudatur ab *Ammonio* in vocem βωμὸς & *Scbol. Ariſtoph.* Lege τείχα pro τείχας in verſu Iambico *Sophoclis*. Ἐξιονθίζω *Heſychio* eſt ἐκδίδωμι. VILL.

3 Ἰότητι. *Il.* Ε. 874 &c.

4 Ἰοχέαιρα. V. *Il.* Ε. 53. &c. In ipſa interpretatione ante φέρουσα addas oportet Ἰοῦσ.

5 Λοιμαντικόν. Lege λυμαντικόν. Dicitur quoque θηρίον, quod legitur in *Plutarchi Libello de adulatore ab amico internoſcendo*. Οἱ θηρίον, inquit, ἐμφύοντας μάλιστα τοῖς ἀπαλοῖς καὶ γλυκέσι ξύλοις. Ἶπις in *Homero* Od. Φ. 395:

Μὴ κέρσῃ ἶπις ἔδοιεν.

Vide *Etymol.* VILL. Conf. *Heſych.* & Cl *Valck.* ad *Ammon. Animadv.* II. 5.

6 Ἱπποῦται. Lege ἱππάζονται. VILL.

7 Ἱπωότην. Tolle hoc ἱππότην. VILL.

δα ἱππότην λέγασι. ἱππόδα Φοῖνιξ, [1] ὅτι Φυγὰς ἀπὸ τῆς πατρίδος πρὸς Πηλέα ἦλθε. ὁ δὲ Ὅμηρος οὐκ ἔοικεν ἐπὶ τούτου τάσσειν. ἔστι δὲ ὁ ἱππότης, ἱππικὸς καὶ πόλεμον, ὡς Νέστωρ καὶ Οἰνεύς.

ΙΠΠΗΛΑΤΑ. ἀντὶ τῆς ὀρθῆς, [2] τῆς ἱππηλάτης, οἷον ἵππους ἐλαύνων.

ΙΠΠΙΟΧΑΡΜΗΝ. ἤτοι χαίρουσι ἵπποις, ἢ ἐφ' ἵπποις μαχόμενον. [3]

ΙΠΠΟΔΑΣΕΙΑ. [4] ἵππιον λίφον ἔχουσα.

ΙΠ-

1 Ἱππόδα Φοῖνιξ. Nusquam in *Hom.* de Phoenice; sed ἱππηλάδα Il. I. 432. Π 196. T. 311. At ἱππόδα de Nestore passim dicitur, & de *Oeneo* Il. Z. 417. De *Phoenice* vide Il. I. 447. usque ad 476. VILL. Ἱππόδα Νέστωρ, φυγάδα interpretati sunt nonnulli Grammatici *Il.* B. 336. Sed *Apollonius*, vel *Apollonii* potius interpolator de tertio aliquo, praeter Nestorem & Oeneum, cogitasse videtur, qui & ἱππόται dicatur ab *Homero* & fuerit vere φυγάς. Memoria tantum hominem fefellit, & *Phoenicem* suggessit, loco *Phylei*, qui re vera confugit *Dulichium Il.* B. 628.

Φυλείδης, ὃν ἔτικτε Διὶ φίλῳ ἱππόται Φυλεῦς,
Ὅς ποτε Δουλίχιον δ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς.

Ad quem locum *Eustath. p.* 305. *v.* 5. διὸ καὶ ἱππότης νῦν εἰσῆσθαι δοκεῖ καὶ αὐτὸς, ἀντὶ τοῦ φυγάς.

2 Ὀρθῆς. Errat *Apoll.*, qui sic passim vocativos pro nominativis poni falso arbitratur. Hi enim sunt *Macedonum* nominativi, qui cum *sigma* tollerent ex nominibus in ΗΣ desinentibus, Η quoque in Α Dorice permutabant. VILL. Conf. supra *p.* 78. *Alb.* ad *Hesych.* v. Ἱππόδα.

3 Μαχόμενον. Χάρμην γὰρ, τὴν μάχην φασὶν, appositè addit *Etymol. Magnus.* VILL. Usus est hac forma *Homer. Il.* Ω. 257. *Od.* Α. 257.

4 Ἱππόδασεια. Infra haec alterâ recentiori manu addita leguntur:

Τῷ λογισμῷ. Τῷ ἀριθμῷ.
Εὐαγείας. Καλῆς ἀγείας.
Ὁμραχίας. Ἀδιψήτους (sic), ὃ ἐστι μικρός.
Ἄλλο. Σημαίνει τὸ ἐν τῇ ἁλίᾳ ὕδωρ.

VILL. Ἱππόδασεια *Il.* Γ. 295. &c.

ΙΠΠΟΒΟΤΟΝ. ἡ ἵππος βόσκειν δυνάμενον. [1] ἢ, ὡς ἔνιοι, μεγαλέβολον. τὸ γὰρ ἵππο, ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ὡς ἱπποπάρηον, τὸν μεγαλοπάρηον. [2]

ΙΠΠΟΚΟΡΥΣΤΑΙ. ἵππους ὁπλίζοντες, ἢ ἐφ' ἵπποις καθωπλισμένοι. ἔνιοι δὲ, μεγάλας κίρυβας ἔχοντες· οἱ δὲ, τὰς ἐξ ἱππείων τειχῶν. [3] βέλτιον τὸ τὸ Λ.

ΙΠΠΟΚΟΜΩΝ ΤΡΥΦΑΛΕΙΩΝ. [4] τῶν ἐξ ἱππίων [5] τειχῶν κομῶντας τὰς λόφους ἐχόντων.

ΙΠΠΟΜΟΛΓΩΝ. [6] τῶν τοὺς ἵππους ἀμελγόντων πρὸς τὴν τροφὴν ταύτην χρήσασθαι· διὸ ἐπιφέρει, γαλακτοφάγων. [7]

ΙΠΠΟΣΥΝΑΩΝ. [8] τῶν ἱππασίων·

— Λεὼ

&c. In ipsa glossa, quod monuit Cl. *Villois.* pro ἵππιον legere praestiterit ἱππειον

1 Δυνάμενον. Lege δυναμένην. VILL. Immo vero pertinet glossa ad Ἱππόβοτον Ἀργ. *Il.* Γ. 75. &c. *Hesych.* etiam habet δυνάμενον. Conf. *Etymol.* 474. 14.

2 Ἱπποπάρηον, μεγαλοπαρ. Parum exspectata profecto forma, quae cum ipsa sit plane singularis & a Lexicographorum nemine notata, & adhibeatur tamen ad interpretandum nomen multo usitatius ἱπποβότου: vix dubitem, quin scripserit *Apollonius*, ὡς Ἱππόπορον, μεγαλόπορον.

3 Ἱππείων τειχῶν. Omissum est λόφους ἔχοντες. VILL. Ex *Apionis*, quae hic proponitur doctrina, rectius ex praecedentibus cogitando supplebit lector κόρυθας ἔχοντες, modo levi mutatione referibamus: οἱ δὲ, τὰς ἐξ ἱππείων τειχῶν. Conf. *Porphyr. Q. Hom.* c. 15. *Schol.* ad *Il.* B. 1.

4 Ἱπποκόμων τρυφαλειῶν. Il. M. 339. VILL.

5 Ἱππίων. Mallem ἱππείων, ut supra ἵππιον λόφον; pro ἵππιον, quod tamen, sed poëtice, dicitur. VILL.

6 Ἱππομολγῶν. Lege ἱππημολγῶν. ex Il. N. 5. Infra pro διεπιφέρει, reposui διὸ ἐπιφέρει. VILL.

7 Γαλακτοφάγων. Lege γλακτοφάγων. Il. N. 6. VILL.

8 Ἱππουνιάων. *Thomas Magister*: ἱππασία, λογοποιεῖ. ἱππουνία δὲ, ποιητής. VILL.

— Λελασμὲ[Θ]· [1] ἱπποσυνάων.

ΙΕΡΑ΄ΩΝ. [2] τ̃ ἐκκλησιασηρίων· ἀπὸ τ̃ ἴρειν, ὅ ἐστι λέγειν· ὡς ἀπὸ τ̃ ἀγορεύειν, [3] ἀγορὴ δὲ ἡ ἐκκλησία.

ΙΡΕΡΟΝ. [4] δωλείαν. γράφεται δὲ καὶ διὰ τ̃ Ε καὶ διὰ τ̃ Ι. μαρτυρεῖ δὲ [5] ὁ μέλλων χρόν[Θ]. ὡς γὰρ ἀπὸ τ̃ κείρω, κερῶ, καὶ ἀπὸ τ̃ φθείρω, φθερῶ, ἕτως καὶ ἀπὸ τ̃ ἴρω, ἐρῶ·

— Τὰ δέ τοι [6] νημερτέα ἴρω.

τὸ

1 Λελασθρέ[Θ]. Il. Π. 776. VILL.

2 Ἱερέων. Lege ἱρέων. Il. Σ. 531. VILL.

3 Ἀγορεύειν Sic scribe & interpunge: ὡς ἀπὸ τ̃ ἀγορεύειν, ἡ ἀγορὴ, τουτέστιν ἐκκλησία. VILL. Sufficerit delere copulam δὲ post ἀγορὴ. Caeterum pro ἱρέων alii l. l. legunt εἰρέων. V. *Eustath. p.* 1160. *v.* 35. atque eandem hanc lectionem secutus fere videatur, qui ductam formam esse censuerit ab ἴρω: *Etymol. p.* 303. *v.* 39. εἰ μὴ ἀπὸ τ̃ ἴρω τὸ λέγω, διὰ διφθόγγ. εἰ δὲ ἀπὸ τ̃ ἱερὰς εἶναι, διὰ τ̃ ΙΩΖ. Itaque parum abest, quin hanc etiam glossam alieno loco positam, & pro Ἱερέων, transpositis literis, legendum esse putem, εἰρέων. *Hesych.* Εἰρέων. ἐκκλησιῶν ἀπὸ τ̃ ἴρειν ἐν αὐταις καὶ λέγειν. Similem compilator negligentiam modo prodidit, in voce Ἴπ[Θ]. Ἱερὰς tamen, ne quid dissimulem, Ἱερὰς etiam duxerunt nonnulli Grammatici ab ἴρω, non secus atque Θῖνα a θείνεσθαι, supra *p.* 342. *seq.* & mox Ἴρεσθαι, Ἱερὰς & Ἴεις ab ἴρω. Conf. *Etymol. p.* 475. *v.* 11. *Hesych.* V. Ἱερέων. & *Schol.* ad l. l.

4 Ἴρεσθαι. Falso apud *Apollonium* legi refert *Alberti* ad *Hesych.*, ἴρεσθαι, δωλείαν. Scribitur enim, ut & esse debet, ἴρεσθαι, δωλείαν. Et sic veteres Critici legebant pro εἴρεσθαι. quod hodie extat Od. Θ. 529.

Εἴρεσθαι εἰσανάγουσι πόνοι τ' ἐχέμεν τε καὶ εἰζύειν.

VILL. *Hesychio* V. Ἱεροδωλείαν· οἱ δὲ, ἴρεσθαι &c. *Apollonium* comparando Cl. *Alberti* recte restituit ἴρεσθαι. δωλείαν: sed corrigere etiam potuerat reliqua, οἱ δὲ εἴρεσθαι &c.

5 Μαρτυρεῖ δὲ &c. Locus mutilus nescio quomodo sit sanandus.

6 Τὰ δέ τοι. Od. A. 136. VILL.

τὰ δὲ ὀνόματα ἀφὰ τῦ Ι γεγράφεται, ἥτε Ἴεις, καὶ ὁ Ἴρος.

Οὔνεκ' [1] ἀπαγγελλετε νιὼν ὅτε πῦ τις ἀνώγοι.

ΙΡΕΣΣΙΝ [2] ἘΟΙΚΟΤΕΣ. ὐ τῷ χρώματι, ἀλλὰ τῷ σχήματι. οἱ γὰρ ὄφεις ἐφ' ὧν τετάχαται, ὅλοι συνεσταλμένοι πλὴν τῦ τραχήλων. ἴελδας δὲ εἶπε, τὰς ἐν τῷ ἠέρι φαινομένας ζωνοειδεῖς. [3]

ΙΣ. [4] ἰσχύς.

ΙΣΑΣΙ. [5] γινώσκωσι.

ΙΣΘΜΙΟΣ. [6] νόμος πειτραχήλιος. τὸ ἅπαξ εἰρημένον.

ΙΣΚΕΝ. [7] ἔικαζεν, ὡμοίου.

ΙΣΟ-

1 Οὔνεκ'. Od. Σ. 7. VILL.

2 Ἴρεσσι. Sic quoque in *Heſychio* habetur: at nunc legitur ἴελσιν. VILL. Vid. *Il.* Λ. 27. & conf. *Alb.* ad *Heſych. h. v.*

3 Ζωνοειδεῖς. Male legit *Alberti* l. l. ζωειδεῖς. In Mſ. Codice habetur, quemadmodum legendum cenſet, ζωοειδεῖς, *id eſt*, ἴελδας, ut merito repetit *Schol.* VILL. *Alberti* ſcilicet legere Codicem non poterat, niſi deſcriptum a *Montfaucono*, qui dedit ipſi ζωειδεῖς.

4 Ἴς. *Il.* Λ. 667. &c.

5 Ἴσασι. *Il.* Υ. 214. &c.

6 Ἰσθμιος. Od. Σ. 299. VILL.

7 Ἴσκεν. Occurrit Od. Τ. 203:

Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα.

Ubi *Euſtathius* docet, τὸ ἴσκε a *Lexicographis* explicari ἔλεγεν; ſed ab accuratioribus Criticis ſumi pro ἤισκεν, *id eſt*, ἔικαζεν ἀπεικονίζων ὡὸς ἀλήθειαν. Sic *Heſ.* explicat, ἔικαζε, ὡμοίου; & *Schol* habet: τινὲς βάλλονται τὸ ἔλεγε σημαίνειν· ἄλλοι δὲ τὸ ἤισκε, τὸ ἔικασιν, ὡμοίου. Et idem ſignificat ac in *Heſiodi Operibus* τὸ ἴσκειν, verſu 62:

— Ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἴσκειν.

Docet *Apollon. Rhodii Schol.* l. 834. in hoc quidem, quem explicat loco, ἴσκειν ſumi pro *dicebat*; at apud *Hom.* ſignificare, *comparabat, aſſimilabat.* VILL. *Od.* Χ. 31. Ἰσ-

Ἰσοφαρίζειν. [1] ἐξ ἴσου φέρεσθαι.

Ἰσοφόροι. [2] καθ' ἴσον ἕλκοντες, οὐχ ἑτεροζυγοῦντες. [3]

Ἵστωρ. μάρτυς·

—— Ἐπίσσωρ [4] πίαρ ἐλέσθαι.

Ἱστός. τὸ ὑφαντικόν· [5]

Ἰσὸν [6] ἐποιχομένη. ——

σημαίνει καὶ [7] τῆς νεώς.

Ἴσχεο. [8] ἀπέχου.

Ἱστοπέδη. ξύλον ὀρθὸν ἀπὸ τῆς τρόπης, [9] ᾧ προσδέδεται ὁ ἱστός.

Ἱστο-

σιν ἕκαστος ἀνὴρ. Mutilus omnino est *Schol.* ἄλλοι μὲν τὸ ἐλέγειν σημαίνειν βάλλονται; additum olim fuerit oportet, ἄλλοι δὲ ἴσχειν, εἴκαζε, vel ὁμοίως. Conf. quae notavimus ad V. Εἴκοντες *p.* 249. & *Schol. ad Od.* T. 203.

1 Ἰσοφαρίζειν. Il. I. 390:

Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι.

Vill. Conf. *Il.* Z. 101. ibique *Schol.*

2 Ἰσοφόρῳ. *Non ferre jugum pariter dolosi*, ut ait *Horatius*. Occurrit apud *Homerum* de bobus Od. Σ. 372:

Ἥλικες, ἰσοφόρῳ, ἅτε τε θέον οὐκ ἀλαπαδνώ.

Vill.

3 Ἑτεροζυγοῦντες. Sanctus *Paulus* in secundâ ad *Corinthios Epistolâ* utitur hâc voce, VI, 14. μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις. Vill.

4 Ἐπίσσωρ πίαρ ἐλέσθαι. Locus valde corruptus. Lege, ut habetur Il. Σ. 501:

— Ἐπὶ ἴσοῃ πεῖραρ ἑλέσθαι.

Vill.

5 Ὑφαντικόν. Omissum est ξύλον. Vill.

6 Ἰσόν. Od E. 62. Vill.

7 Καὶ τῆς νεώς. Lege καὶ τὸ τῆς νεώς. Subaudiendo ξύλον. Vill. Conf. *Etymol.* & *Hesych.*

8 Ἴσχεο. *Il.* A. 214. &c. Conf. *Alb.* ad *Hesych.*

9 Τρόπης. Lege τρόπεως, seu τροπίδος, ut habet *Suidas*; quod quidem *Hes.* vocat τράπεζαν. *Lex. Manuscr. Sangerm.* eadem verba habet, quae *Apoll.*, praeter τροπίδος pro τρόπης. Vill. Od. M. 51. &c.

ΙΣΤΟΔΟΚΗ. [1] τὸ διὰ μέσης τ νεὼς φεφάγμα, εἰς ὃ καταπλινίμβυ τιθεται ὁ ἱστός.

ΙΣΧΑΝΑΑΣΘΑΙ. [2] ἀπέχεσθαι.

ΙΣΧΑΝΟΩΝΤΟ. [3] κατείχοντο. ἐκωλύοντο.

ΙΣΑΝ. ἐπὶ μὴν τ ἐπορεύοντο·

Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν [4] σιγῇ. —

ἐπὶ δὲ τ ἐγίνωσκον·

Ἀλλὰ Θέτις τε [5] ἡ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἳ μ' ἐσάωσαν.

ΙΤΥΣ. ἡ ἐσχάτη πτεφόρεια τ ἀετίδ. καὶ ἡ τ τραχὺ ἀίψις. ἔστι δὲ καὶ παντὸς τ πτεφορᾶς τὸ τελευταῖον μέρ. ὅτ' ἂν ἀν λέγῃ·

— Ὄφρ'

&c. Conf. *Valck. Animadv.* ad *Ammon.* II. 8. *p.* 114.

1 Ἰσοδόκη. Vide *Pollux.* in ἰσοδόκη I, 93. VILL. Add. *Il.* A. 434. ibique *Schol.*

2 Ἰσχανάασθαι. In *Homero* non legitur ἰσχανάασθαι; sed ἰσχαναάω. Il. E. 234:

— Μηδέ τις ἄλλη
Ἀχαιῶν ἐτρωτὸν ποτιδέγμενος ἰσχαναάων.

id est, remaneat, a bello abstineat. VILL.

3 Ἰσχανόωντο. Il. Ξ. 38.

4 Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν. Il. Γ. 8. VILL.

5 Ἀλλὰ Θέτις Il. Σ. 405. Ubi hodie legitur ἔσαν, quod *Schol.* explicat παρεγένοντο. Sed *Apollon.* ἴσαν, *noverant*, legisse videtur; quam quidem Lectionis varietatem se primum observavisse merito gloriatur *Clarissimus Alberti*, & favere praecedentia observat:

— Οὐδέ τις ἄλλος
Ἤδειν, ὅτε θεῶν ὅτε θνητῶν ἀνθρώπων.

VILL. Eadem *cognoscendi* significatio cernitur *Od.* Δ. 772. Unde Cl. *Albertus*, ad *Hesych. h. v.*, errorem recte minuit *L. Bos*, Viri Cl., ἴσαν ab *Homero* poni *tantum*, pro ἐπορεύθησαν, quem tamen, nescio quomodo, in *Suida* explicando, secutus est accuratae doctrinae Criticus, *Toupius*, *Emendat.* in *Suid. t.* II *p.* 40. „ Hoc sensu apud *Homerum* „ gaudet vox ista, & *praeterea nullo.*" — Una tan-

— Ὄφρ' ἴτυν [1] κάμψῃ, —

τοῦτο σημαίνῃ.

ΗΙΤΗΝ. δυϊκῶς, ἐπορεύοντο·

Ἐς δ' ἄρα [2] καὶ τὼ δμῶε ἴτην θείοιο Ὀδυσῆος.

ΙΥΖΟΥΣΙ. [3] ποιῶς φωνῇσι.

ΙΥΓΜΩΙ. ἰαχῇ. φωνῇ·

Μολπῇ [4] τ' ἰύγμῳ τε. —

ΙΦΘΙΜΟΥΣ. [5] ἰσχυροψύχους.

ΙΦΙΑ ΜΗΛΑ. [6] μεγάλα καὶ εὔτονα. μῆλα ἀπὸ τοῦ ἰέναι σφοδρῶς ἐν τῷ σκιρτᾶν ἴφια καλεῖσθαι μηνύουσιν οἱ ἕλληνες, καὶ ἡ αἰξ ἀπὸ τούτου ὠνομασμένη.

ΙΦΘΙ-

tantum vocula addita integritati reſtituendus videtur *Lexicographus*: Ἴσαν. ἐπορεύθησαν παρ' Ὁμήρῳ; καὶ ΟΥ' μόνον, σημαίνῃ δὲ καὶ τὸ ἔγνωσαν.

1 Ὄφρ' ἴτυν κάμψῃ. Il. Δ. 486:

— Ὄφρα ἴτυν κάμψῃ σφενδόνη ἀμφαφόωσα.

Apud *Heſiod.* in *Scuto Herculis* ponitur pro ſcuti circumferentia, verſu 314:

Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς.

VILL.

1 2 Ἐς δ' ἄρα. Od. Φ. 244. VILL.

3 Ἰύζουσι. Explicat *Heſ.* ἰύζῃ. κραυγάζῃ. βοᾷ, φωνεῖ. Occurrit Il. p. 66:

Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν. —

VILL.

4 Μολπῇ. Il. Σ. 572. VILL.

5 Ἰφθίμους. Cum ſcripſit *Apollon.* ἰσχυροψύχους, fortaſſe in mente habuit Il. A. 3. ἰφθίμους ψυχάς. Annotavit *Etym.* aliquando ἰφθίμην ſignificare τὴν σύνετὴν, ut: (Il. Ξ. 415.)

Ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἱπποδάμοιο,

ubi legendum cum *Homero* ἱπποδάμοιο. VILL.

6 Ἴφια μῆλα. *Il.* Ε. 556. Conf. *Heſych.*

Ἰφθίμη. ἀγαθή. [1] ἔστιν δὲ καὶ ὄνομα κύριον Ἰφθίμη, ἡ τοῦ Πηνελέως ἀδελφή·

Ἰφθίμη [2] κούρη μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο.

ἀναγνωστέον ὧν ὕτως·

Οὕνεκά μ' [3] αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένῃ [4] ταλυπέπλῳ
Θυγατέρ'.

εἶτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς·

— Ἰφθίμη τὴν ἐπλοτάτην τέκε παίδων.

Ἴψαι. [5] φθεῖραι. τὸ αὐτὸ, ἰάψαι.

Ἰωγή. ὁ αἰγιαλὸς καὶ ἡ ὑποκάτω γῆ. ὁ δὲ Λέξαρχος, ὑποστέπη. [6]

Ἰωή

1 Ἰφθίμη ἀγαθή. *Il.* Ε. 415. Conf. *Hesych.*

2 Ἰφθίμη κούρη. *Od.* Δ. 797.

3 Οὕνεκά μ'. Od. o. 362. Vill.

4 Κτημένῃ. Lege κλιμένῃ. Vides illum punctum majus ponere post θρεγατέρε, & tum ab initio legere, Ἰφθίμη, in nominativo; ut propriuum nomen Ἰφθίμη sit, non appellativum. Contra sic se habet vulgata Lectio:

Οὕνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα
Κτιμένῃ ταλυπέπλῳ
Θυγατέρ' Ἰφθίμη, τὴν ἐπλοτάτην τέκε παίδων.

Vill. Quae sit ista lectionis varietas, quam proponit Grammaticus, *Od.* o. 362, non possum equidem extricare. De usu adjectivi vario V. *Etymol. p.* 480. *v.* 41.

5 Ἴψαι. Ἴψαο est Il. Α. 454. Π. 237. Ἴψεται. Il. Β. 193.

6 Ὑποστέπη. Sic unâ voce legitur in Codice Mſ. ὑποστέπη, quod vocabulum ab omnibus quidem *Lexicis* exulat, sed ideo non rejiciendum esset; cum id multis aliis accidat. Sed vide an non melius scriberetur, ut & edidit *Alberti*, ὑπὸ σκεπῇ. Tunc ei im alluderet ad hunc *Homeri versum*, ab *Hes.* laudatum, Od. Ζ. 533:

Πίτνῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὐδοι
Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

Hic vides τὸ ὑπὸ σκεπῇ esse glossam τῆ ὑπὸ ἰωγῇ. Vill.

Ἰωή. Ὑπὸ [1] μὲν τ' φωνῆς ἠ βοῆς·

— Τὴν δ' αἶψα [2] ϖεὶ φρένας ἦλυθ' ἰωή.

Ὑπὸ δὲ τ' πνοῆς·

— Ὑπὸ Ζεφύροιο [3] ἰωῆς.

Ἰωκή. [4] ἡ δίωξις, ἀπὸ τῆς εὐθείας, τῆς ἰώξ.

Ἰών. πορευόμενος, ἢ συνελικῶς, ἐλθών. ἐπεὶ πᾶσα μεθοχὴ ὀξύτονος εἰς ΩΝ λήγουσα, ἔσιν συνελική·

Ἀλλ' [5] ὅτε δὴ ῥ' ἠὼς εἶσιν ἰὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον.

Ἰῶν. ἐνί· [6]

Οἱ μὲν πάντες [7] ἰῷ κίον ἤματι κεάνῳ.

1 Ὑπό. Pro ὑπὸ, mallem ἐπὶ. VILL. Mox etiam pro ὑπὸ δὲ τῆς πνοῆς legere praeſtiterit ἐπὶ δὲ τῆς πνοῆς.

2 Τὸν δ' αἶψα. Il. κ. 139. VILL.

3 Ὑπὸ Ζεφύροιο. Il. Δ. 276. VILL.

4 Ἰωκή. Non poteſt deſcendere ἰωκὴ, ex nominativo ἰὼξ, cum ſit ipſe nominativus. Scribe ergo ἰῶκα, ut legitur Il. Δ. 600:

Εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰῶκά τε δακρυόεσσαν.

VILL. Ἰωκὴ tamen eſt etiam apud *Homer. Il.* Ε. 740. *Schol.* interpretatur ἡ δίωξις. Utramque formam confudit Grammaticus. Niſi poſt ἡ δίωξις exciderit forte, alterius Gloſſae caput, Ἰῶκα, ἀπὸ τῆς &c.

5 Ἀλλ' ὅτε δὴ. Od. Γ. 286. VILL.

6 Ἐνί. Male in *Cod. Mſſ.* ἔνιοι, pro ἐνὶ οἱ, ut ſeparatim edidimus. VILL.

7 Οἱ μὲν πάντες .... κεάνῳ. Il. Ζ. 422. Tolle κεάνῳ, & ſubſtitue Ἀϊδῶ εἶσιν. VILL. Vulgatam lectionem οἱ μὲν &c., *Apollonii* etiam auctoritas tuetur ab innovatione *Barneſiana*, Τοί μιν.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΤΕ

ΙΛΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

TOMUS SECUNDUS.

Digitized by Google

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΤΕ

ΙΛΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Κ.

ΚΑΓΧΑΛΟΏΣΑ. [1] χαίρουσα· διὰ τὸ ἐν χαλάσμαί εἶναι τὴν ψυχὴν, τοῦτ' ἔστιν, ἐν ἀνέσει.

ΚΑΔΔΕΎΘΟΡΕ. κατέθορεν δὲ, ἵπερ ἴσον ἐστὶν τὸ [2] καὶ ἐπήδησεν.

ΚΑΔΔΡΑΘΕΤΗΝ. καὶ δραθέτην, ἐκαθέδισαν. [3] εἰ δὲ Ἀττικοὶ, καὶ δαρθεῖν ἐπὶ τοῦ κοιμᾶσθαι.

ΚΑΊΕΙ-

1 Καγχαλόωσα. *Od.* ϕ. 159.

2 Τὸ. Malim τῷ. Occurrit Il. Δ. 79. ubi legitur: Κάδδ' ἴθυς' ἰς μέσσον. —

Ad marginem *Mſ. Codicis* legitur: Καθέρμισον. Καὶ ἄταξον, καὶ ἰσχίσον, καὶ ἄπαυσον. VILL.

3 Ἐκαθέδισαν. Lege ἐκαθί-

ΚΑΊΕΙΡΑ. Καρμή.

Μηνὶς, ἣὲ Κάειρα. [1] ——

ΚΑΙΝΤΣΟΘΑΙ. νικᾶν. [2]

Οἵῳ [3] δή με φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ.

ΚΑΙΡΟΣΕΩΝ. εὖ κεκερωμμένων. [4] κέρμα [5] γὰρ ἔτι καὶ νῦν λέγεται τὰ διαχωρητικὰ τῶν σημόνων πλέγματα.

ΚΑΙ

σθησαν. Vide Od. ο. 493. VILL. Praeterquam quod pro κἀδ', δραθίτην, lectionem confirmat *Apollonius*, inde a *Barneſii* editione recte nunc receptam, καὶδραθίτην, interpretationem etiam habet, a nemine, quantum novi, Grammaticorum notatam, ἐκαθέσθησαν, quae, cum ab ipſa loci ſententia non abhorret, tum vero eo forte eſt antiquior, quò minus vel ſcriptoris vel Lexicographi cujusquam auctoritate poteſt confirmari. Quod autem in ultima Gloſſa addit *Apollonius* οἱ δὲ Ἀτθικοὶ &c., ita eſt accipiendum, ut tamen Ionicus ſcriptor *Hippocrates* eadem uſus ſit forma. v. *Alb.* ad *Heſych.* v. καταδαθῆν.

1 Μηνὶς, ἣέ. Il. Δ. 142. VILL. Eodem hoc loco uſus eſt *Thom. Magiſt. p.* 494. ubi verſum turbat nomen γυνή.

2 Νικᾶν. Sic *Heſiod. Scut. Herc. v.* 4.

Ἦ ῥα γυναικῶν φῦλον ἀμαί-
νυτο θηλυτεράων.

VILL.

3 Οἵῳ δή με. Od. Θ. 219. VILL.

4 Κεκερωμμένων. Mallem, ut habetur apud *Heſ.* & *Schol.* κεκαιρωμμένων. VILL.

5 Κέρμα. Hic quoque mallem καιρώματα. Od. Η. 107:

Καιροσίων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.

VILL. Pro κέρμα haud ſcio an rectius legeretur καῖρα. *Heſych.* v. Καιροσίων . . . καῖρον δὲ τὸ μίτον φασίν. *Euſtath. p.* 1571. *v.* 56 καῖρον δέ φασι, τὸ καίρωμα τὸ διάπλεγμα, ὃ σὺν ἑᾷ τοὺς σήμονας συλλείθαι, ἐξ ὧν καὶ καιρωσίδες, ἢ καιρωσίδες γυναῖκες παρὰ Καλλιμάχῳ ἀντὶ τοῦ ὑφάντριαι. οὗ δὴ Καλλιμάχου τὸ, ὑδάτινον καίρωμα ὑμέναιον ὁμοῖον. Eadem fere docet *Etymol. p.* 498. *v.* 7. non uno illevitio inquinatus, pro καῖρον enim καίρως, et pro καιρωσίδας vel καιρωσίδας temere editur καιρωλίδας. [Conf. Cl. *Valck. in Var. Lect.* ad *Il.* x. *p.* 62.] et in fragmento denique *Callimacheo* omittitur nomen καίρωμα. v. *Bentl.* ad *Callim. Fragm.* CCXCV.

ΚΑΙ᾽ ΑΛΛΟ. [1] καὶ ἄλλοτε.

ΚΑΚΟΣ. δειλός·

Τῶ μὲν γάρ τε κακῶ [2] τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλη.

καί·

—— Κακὸς δ᾽ ἐς [3] μέσον ἔλασσεν.

ΚΑΚΚΕΪΑΙ. ἐπὶ μὲν ξ καλακαῦσαι· [4]

Ἀλλά μοι κακκείῃ [5] σὺν τεύχεσιν. ——

σημαίνῃ καὶ τὸ καλακοιμηθῆναι.

ΚΑ᾽Κ᾽

CCXCV. Caeterum pro καιροσίων quod editiones occupavit, in laudato *Homeri* loco, lectum etiam ab antiquis fuisse καιροσίων &c. Glossae probant *Hesychii* et *Etymol. p.* 499. *vs.* 43. Conf. *Ernest. ad. l l.*

1 Καὶ ἄλλο. Lege καὶ ἄλλως, ut apud *Homer.* Il. 1. 695. & *Hes.*, qui interpretatur, καὶ ἄνευ τούτων. VILL. Imo vero pertinet Glossa ad *Il.* Ζ. 249.

Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεῦ ἐπίνοσσεν ἰφθιμή.

Schol. Ἡ κατ᾽ ἄλλο.... ἢ ἄλλοτε. *Eustath. p.* 983. *v.* 17. οἱ ἀκριβέστεροι ἐπίρρημα νοοῦσι, τὸ ἄλλο, ἐξ ἀποκοπῆς Αἰολικῆς Ϝ ἄλλοτε. Itaque in ἀκριβεστέροις illis fuit *Apollonius.*

2 Τῶ μὲν γὰρ τε κακῶ. Il. N. 479. VILL.

3 Κακὸς δ᾽ ἐς. Il. Δ. 299. Male legit *Montfaucon.* κακὸς ἐμέσον: & pejus corrigit, ἐκ μέσου. VILL.

4 Καλακαῦσαι. Male *Montfaucon.* edidit καλακαῦσθαι. VILL.

5 Ἀλλά μοι κακκείῃ. Lege μι; & pro κακκείῃ, quod in *Hes.* quoque reperitur, hodie legere est κακκῇαι. Od. Λ. 74. Saepe apud *Hom.* reperitur κακκείοντες, *id est*, *cubaturi.* Merito elegantissimus *Pierson. ad Moerin Atticist.*, voce ἀπακλαξείοντες, eos non audiendos censet, qui verbum κακκείειν ad classem verborum desiderativorum in ειω referre volunt. VILL. Eadem varietate, qua κακκῇαι & κακκείαι, scribitur etiam κήαντο & κείαντο *Il.* I. 88. κηάμενοι & κειάμενοι. *Il.* I. 234. κηάμενος & κειάμενος. *Od.* Ψ. 51. κήαντες & κείαντες *Od.* I. 231. καλακηίμεν & καλακειίμεν. *Il.* H. 408. &c. Quae varietatum observatio, cum sedes prodit Glossarum *Hesychii* κειάμενοι, κείαντες. &c. tum vero viam aperire videtur, qua

ΚΑΚ' ὈΣΣΟΜΕΝΟΣ. [1] κακῶς ὑποβλεψάμενος.

ΚΑΚΑ. ἐπὶ τῆς ὀνομαστικῆς·

Ἀιεί τοι [2] τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσί. —

ἀντὶ δὲ τῆς κακῆ· [3]

— Οὐδέν σε [4] ῥέξω κακόν. —

ΚΑΛΑ. ἐπὶ μὲν τῆς καλῶς·

Τηλέμαχ', ὃ μὲν [5] κάλα δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάλησαι.

ὀνοματικὴν δέ·

Τεύχεα [6] καλὰ φέρεσα. —

ΚΑΛΛΙΣΦΥΡΟΣ. [7] ἀπὸ ἑνὸς μέρους τὸν ὅλην καλὴν βάλεται δηλῶν.

ΚΑ-

qua ipſam Homeri manum indagemus, ubicunque, in ſimilibus formis, locum diphthongi litera occupavit *Homero* recentior, II.

1 Κάκ' ὀσσόμενος. Alii una voce cum *Heſych.* legunt κακοσσόμενος. Occurrit Il. A. 105. Quidam, cum *Porphyrio* & *Anonymo Schol. Graeco*, ab Alberti laudato, interpretantur: ὡς ἐπὶ κακῷ χρώμενον τῇ θείᾳ φωνῇ, λοιδορῶν Agamemnon enim iratus Chalcanta ſic alloquitur verſu ſequenti:

Μάντι κακῶν, ὃ πώποτ' ἐμοὶ τὸ κρήγυον εἶπας.

quod ſatis conveniret. VILL. Conf. Cl. *Valck. diſſert. de Schol in Homer. p.* 108. &, qui ex *Porphyr.* Q. II. C. XVII. profecit, *Schol. Ven. ad l. l.*

2 Ἀιεί τοι Il A. 107. VILL.

3 Κακῆ. Lege κακῶς. Prius enim nomen eſſe ſtatuit, poſterius vero vice adverbii poni; ut in καλὰ, primum quidem habet: ἐπὶ μὲν τῆς καλῶς; deinde vero, ὀνοματικὴν δέ. VILL.

4 Οὐδέν σε. Il. Ω. 370. VILL.

5 Τηλέμαχ', ὃ μὲν. Od. O. 10. Pro ὃ μὲν hodie legitur in verſu, οὐκ ἔτι, & δὴν pro τῆλ', VILL. *Apollonii* lectionem τῆλ' Codicum atque interpretum auctoritate, merito praetulit Cl. *Erneſt.*

6 Τεύχεα. Il. Σ. 137. VILL.

7 Καλλίσφυρος. Od. E. 333.

1. Κα-

ΚΑΛΑΥ΄ΡΟΠΑ. [1] ξύλον, ὅπερ οἱ βακίλοι ἔχουσιν.

ΚΑ΄ΛΥΚΑΣ. κίσμα γίνε.

— Κάλυκάς [2] τε ἠ ἔρμας.

ΚΑ΄ΛΛΕΙ. ἐπὶ μὲν ἔ μύρα τ᾽ Ἀφροδίτης.

Κάλλει μὲ [3] οἱ πρῶτα πρόσωπά τε [4] καλὰ κάθηρεν.

ἐπὶ δὲ ἔ παρ᾽ ἡμῖν κάλλας.

Κάλλει ἠ [5] χάριτι εἴλδων. —

ΚΑΛΗ΄ΤΟΡΑ. ἐπιβετικῶς. [6] κήρυκα ἔ Ἰδαίαν ἀπὸ ἔ καλεῖν πεμπομένα.

ΚΑΜΜΟΝΙ΄ΙΝ. τὴν ἐκ καλαμενῆς δίκην. [7] δὶς δὲ κέχρηται τῇ λεξέι.

ΚΑ-

1 Καλαύροπα. *Il.* Ψ. 845.

2 Κάλυκάς τε. Il. Σ. 401. VILL.

3 Κάλλει μέν. Od. Σ. 191. VILL.

4 Τε. Pro τε in *Manuſcripto* habetur τά. VILL.

5 Κάλλει καί. Od. Z. 237. ubi χάρισι pro χάριτι. VILL.

6 Ἐπιβετικῶς. Lege ἐπίβετον κήρυκα, vel ἐπιβετικῶς τ᾽ κήρυκα, & ſequentia in accuſativo vel denique ἐπιβετικὸν, ſcilicet ὄνομα; & deinde, ἐπὶ τὸ καλεῖν πεμπομένα, pro ἀπὸ ἔ καλεῖν πεμπομένα. Conf. Il. Ω. 577. VILL.

7 Δίκην. Lege νίκην. Il. X. 257:

— Αἶσχιον ἐμοὶ Ζεὺς
Δώῃ καμμονίην, —

ait Hector Achilli. Et Il. Ψ. 661. Achilles praemia proponens duobus viris, ſic loquitur:

— Ὥι δέ κ᾽ Ἀπόλλων
Δώῃ καμμονίην. —

Heſ. interpretatur: τὴν ἐκ χερὸς μόνας μάχης νίκην; ubi alii cum *Euſtathio*, favente *Apollonio* & *Schol.*, legunt, τὴν ἐκ καλαμοινῆς νίκην, vel χερὸς μόνας μάχην, vel unica dictione καλαμόνας. Et ſic quidem derivaretur ex κατὰ & μόνος ſolus. Sed aliam rationem affert *Plutarchus* in libello *de audiendis Poëtis*: ἐνεῖνο μὲν γὰρ φιλολόγον ἠ ἐκ ἀηδὲς, ὅτι καμμονίην νίκην Αἰολεῖς, τὴν ἐξ ἐπιμονῆς ἠ καρτερίας καλοῦσι. Sic καμμένειν

pro

ΚΑΛΑ΄ΜΗΝ. ἐπὶ τ ξ ξ ραψῳδίας τ Ὀδυσσείας·

Ἀλλ' [1] ἔμπης καλάμην γέ σ' ἐΐμαι εἰσορόωντα

Γινώσκειν. ——

ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι· μεταφορικῶς τὴν καλάμην εἴρηκεν. ἡ γὰρ ἐπὶ τὰ ἀμητὰ, τὸ πλῆθος ἰδόντα τ καλάμης ἢ τὴν εὐθηνίαν ἔσιν ἐπιγνῶναι, ὅσος· ἢ ἴσος ἦν ὁ καρπός. ἢ νῦν ἔτος [2] λέγει· ἀλλ' ὅμως ἢ τὸ λείψαν [3] σε ἐρῶντα τὰ σάματος οἴομαι ἐπιγινώσκειν ἴσον ἥμην [4] ἀκμάζων ἐγὼ ἢ αὖ ἐνεῶν.

ΚΑΜΜΙΝΟΙ΄ΗΙ. [5] καμινεύτραν·

Γρὴ καμμινοίῃ ἴσος.

ἐπιφέρει δὲ εἶναί τινες κεκμηκυῖα τὰς ἵνας.

ΚΑ΄ΜΜΟΡΕ. [6] κακόμορε.

ΚΑ΄ΠΕΤΟΣ. [7] τάφρος. ἢ ἔστιν ἴσον σκάπετος, ὃ δὲ τὸ ἐσκάφθαι.

ΚΑ΄ΡΚΑΙΡΕ. ἰδίωμα ἤχθε·

—— Κάρηαιρε [8] δὲ γαῖα. ——

ΚΑΡ·

pro καλαμένειν dicunt Lacones, teste *Heſychio*. VILL. Convenit *Apollonio* cum *Plutarcho*. Conf. *Euſtath. p.* 1268. *v.* 45. & praeſertim *p.* 1322. *v.* 26.

1 Ἀλλ' ἔμπης. Od. Ξ. 214. VILL.

2 Οὗτος. Fortaſſe ἔτως. VILL.

3 Λείψαν. Lege λείψανον. VILL.

4 Ἥμην. Ita ex Apographo *Montfaucon* edendum curavi, pro ἠὲν.

5 Καμμινοίῃ. Locus valde corruptus, quem ſic reſtituto: Καμινοῖ. καμινευτρίαι Od Σ. 27. Γρὴ καμινοῖ ἴσος· — ἐπιφέρει δὲ εἶναί τινες κεκμηκυῖαι, τὰς ἴνας ἀπεβληκυῖαι. Ut habet *Heſ.* κεκμηκυίαι, τὰς ἴνας ἀπεβληκυίαι. VILL.

6 Κάμμορε. *Od.* E. 160. &c.

7 Κάπετος. Obliquos hujus nominis caſus habet Poëta, *Il.* O. 356 Ω. 797. &c.

8 Κάρηαιρε. Il. Υ. 157. VILL.

ΚΑΡΧΑΡΌΔΟΝΤΕΣ. [1] τραχυόδοντες.

ΚΆΡΤΟΣ. [2] κράτος ἡ ἰσχύς.

ΚΑΡΤΕΡΌΣ. [3] ἰσχυρός.

ΚΆΡΨΩ. ξηραίνω.

Κάρψω μὲν [4] χρόα καλόν. —

ΚΑΡΧΑΛΈΟΙ [5] καλάξηροι.

Δίψῃ [6] καρχαλέοι. —

ΚΆΡΗ. [7] Ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ κάρα λέγουσιν, τὸ κεφαλὴν διὰ τοῦ Α, τοῦτο Ἰωνικῶς Ὁμηρος κάρη λέγει. ἰδιάζον δέ ἐστιν τὸ κάρα. μόνον γὰρ ὀξύτερον εἰς τὸ Α ἐκτεταμένον λήγει, καὶ τὸ μὲν ἡρωικὴν ἔχει μόνον τὴν αὐτὴν τῇ εὐθείᾳ τοῦ κάρα, τὸ δὲ δοτικὸν ὁμόφωνον τῷ κάρα, τῇ γραφῇ διαφέρουσαν τῆς τοῦ Ι προθέσεως. [8] καὶ πληθυντικῶς τὰ κάρα, ὅπερ Ὁμηρος διὰ τοῦ Ν λέγων δῆλον ἡμῖν ποιεῖ.

— Νε-

1 Καρχαρόδοντες. Il. N. 198: — Κυνῶν ὑπὸ καρχαροδόντων

VILL. Scripsit forte *Apollon.* Καρχαρόδοντε, ex *Il.* K. 360. Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνες.

Ubi *Schol.* ἐπικαμπεῖς ὀδόντας ἔχοντες ἢ τραχεῖς.

2 Κάρτος. Saepissime apud Poëtam recurrit.

3 Καρτερός. Saepe *Homero* frequentatum.

4 Κάρψω μέν. Od. N. 398. Male in MS κάρψομαι. VILL.

5 Καρχαλέοι. Alii in versu *Hom.* legunt καρφαλέοι. *Hesychius* habet καρχαλέοι, & *Apoll. Rhod.* III, 1057. καρχαλέοι κύνες. Pro quo, observante *Alberti*, *Etymologus Magnus*, καρχαρέοι κύνες. Et *Lex. Manuscriptum Sangermanense*: Καρφαλέον. ξηρὸν καὶ καρχαλέον, καλάξηρον. ubi vides utraque conjungi. VILL.

6 Δίψῃ. Il. Φ. 541. VILL. V. *Ern. ad l. l.*

7 Κάρη. Frequentissimum *Homero.*

8 Τῆς Ϝ Ι προθέσεως. Lege διὰ τῆς Ϝ Ι προθέσεως, scilicet, per additionem Ϝ *jota* subscripti. Sic *Euripid. in Medea*

v.

— Νεκύων [1] ἀϋθμηνὰ κάρηνα.

ἀπὸ ἐνικῆ σχηματίζῃ τὸ κάρηνον. καὶ μεταφορικῶς τὰ ἀνώταλα τῶν ὀρῶν σημαίνῃ, τὴν ὑψικὴν ἅτως ὀνομάζων.

Βῆ δὲ κατ' [3] Οὐλύμποιο καρήνων. —

ΚΑΡ'Ρ'Ε'ΖΟΥΣΑ. καλαψῶτα, ἢ συγκοπὴν, ἀντὶ τῦ καλαρέζασαν. [4] ἀφ' ὃ καὶ τὸ ῥῆμα, τὸ κατέρεξε. [5] τιὼ μὲν γὰρ μετοχὴν ἅτως ὀνομάζῃ.

Τῶν τινα καρῥίζασα [6] Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων.

ΚΑΚΟ'Ρ'Ρ'ΟΟΝ. [7] παραπλησία συγκοπὴ, ἀντὶ τῦ καλαῤῥέον.

ΚΑΣΙ'ΓΝΗΤΟΣ. ἀδελφός. λέγῃ δὲ κασιγνήτους ποτὲ τὺς συγγενεῖς, ὥσπερ καὶ τὺς ἀνεψιύς. φησὶ γάρ.

— Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευε. [8]

ὁ

v. 1371. τῷ κάρα μιάστορες. VILL. Conf. idem *Eurip. Phoenisſ.* 1164. *Herc. Fur.* 910. &c.

1 Νεκύων. Od. κ. 521. VILL.

2 Τῆς. Lege τῦ vel τό. VILL. Immo vero Ϝ.

3 Βῆ δὲ κατ'. Il. 44. VILL.

4 Καλαρέζασαν. Lege καλαρίζασα. VILL.

5 Καλέρεξε. Il. Α. 361:

Χειρί τέ μιν καλέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.

VILL.

6 Τῶν τινα καρρίζασα. Il. Ε. 424. VILL.

7 Κακόῤῥοον. Lege καρρέον ſeu καὶ ῥέον, ut apud *Heſ.* & Il. Μ. 33:

Καρρέον, ἧσιν πρόσθεν ἴεν καλλίῤῥοον ὕδωρ.

VILL.

8 Ἕκτωρ δέ. Il. Ο. 545. *Homerus* addit, quod neceſſarium eſt ad ſenſum hujuſce loci percipiendum:

— Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευε
Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἱκετάονίδην ἐνίησεν,
Ἴφθιμον Μελάνιππον. —

VILL.

ὁ γὰρ Ἰκετάων ἀδελφὸς Πριάμοιο. πάντως δὲ ὁ Μελάνιππος ἀνεψιὸς Ἕκτορος· ἢ ὅμως ἐν τοῖς λεγομένοις κασιγνήτοις ἠρίθμηται.

ΚΑΣΤΟΡΝΥΣΑ. [1] καλὰ συγκοπὴν, ἀντὶ τοῦ καταστορνύσα.

ΚΑΣΧΕΘΕ. [2] κατέσχε· συγκοπὴ, ἀπὸ τοῦ κατέσχεν. [3]

ΚΑΤΕΣΤΥΓΕ. [4] κατεστύγησε, κατεστύγνασεν.

ΚΑΤΑΚΛΩΘΕΣ. [5] αἱ ἐπικλώσεις τῶν Μοιρῶν.

ΚΑΤΑΒΡΟΞΕΙΣ. [6] πεπόιηται ἡ λέξις. θέλει δὲ εἰπεῖν, καλαπίοι·

Ὅς τὸ καλαβρόξειεν [7] ἐπήν. ——

ΚΑΤΑΝΕΤΑΙ. [8] καλανύεται, καλαναλῶται.

ΚΑΤΑΠΕΨΗ. [9] ἐν ἑαυτῷ ὠθήσαλάσχῃ. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἐν ἡμῖν καλαπεσομψάων σιτίων.

ἐν

1 Κασορυῦσα. Od. P. 32. VILL.

2 Κάχιβε. Il. A. 701. VILL.

3 Κατίχιν. Lege κατέχιβε.

4 Κατίσυγε. Il. P. 694. VILL.

5 Καταχλῶθις Pertinet Gloſſa ad receptam prudenter lectionem. *Od.* II. 197:

Πείσεται, ἅσσά οἱ αἶσα,
καταχλῶθίς τε βαρεῖα
Γενομένῳ γήσαντο λίνῳ.

ubi temere ſcripſerunt alii: κῖτα καταχλάθηοι βαρεῖα.

6 Καταβρόξεις. Lege καταβρόξειεν. VILL. Conf. *Alb.* ad *Heſych.* V. Καταβρώξεις.

7 Ὅς τὸ καταβρόξειεν. Sic totus legitur verſus Od. Δ. 222.

Ὅς τὸ καταβρόξειεν ἐπὴν χρητῆες μιγεῖη VILL.

8 Κατάιτας. De Ulyſſis bonis Od. B. 58:

— τὰ δὲ πολλὰ κατάιτας.

VILL.

9 Καταπίψῃ. Il. A. 81:

Εἶπες γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτήμας καταπίψῃ.

VILL.

ὃν γὰρ τρόπον ἐν ἡμῖν τᾶυτα ωδ᾽ακατέχεται, ὅτως ἢ ὁ χόλ⊙ ωδ᾽ακαλαχεθεὶς, κότ⊙ γίνεται.

ΚΑΤΕΙΒΕΤΟ. διεφθείρετο. κυρίως δὲ, τὸ κατερρεῖτο. ὅτ᾽ ἂν δὲ λέγῃ·

— Κατείβετο [1] δὲ γλυκὺς αἰὼν

Νόσον ὀδυρομένῳ, — —

κατ᾽ ἴσον τὸ [2], ἐφθείρετο.

ΚΑΤΑ᾽. τὸ μὲν σύνηθες·

Ἀλλὰ κατὰ σαθμούς. [3] —

ἀντὶ δὲ τῆς ἐξ·

Εἰ δέ τις ἀθανάτων [4] γε κατ᾽ ὀυρανῦ εἰλήλυθας.

ἀντὶ δὲ τῆς ἐπί·

Χθιζὸς [5] ἔβη κ᾽ δαῖτα. —

ἀντὶ δὲ τῆς εἰς·

Νύξε [6] δέ μιν κ᾽ χεῖρα μέσην. —

ἀντὶ δὲ τῆς ἀπό·

Τὸν δὲ καταθνήσκων. [7] —

ΚΑ-

1 Κατείβετο. Od. Ε. 152. VILL.

2 Κατ᾽ ἴσον τὸ. Malim κατ᾽ ἴσον τῷ.

3 Ἀλλὰ κατὰ σαθμούς. Il. Ε. 140. VILL.

4 Εἰ δέ τις ἀθανάτων. Il. Ζ. 128. VILL.

5 Χθιζὸς .... κατὰ δαῖτα. Il. Α. 424. In vulgatis *Hom.* Editionibus legitur μετά. VILL.

6 Νύξε δέ μιν. Il. Λ. 252. Male in *Mſ.* νὺξ pro νύξε. VILL.

7 Τὸν δὲ καταθνήσκων. Il. Χ. 355. VILL

8. Κα-

ΚΑΤΗΡΕΦΕΑΣ. [1] καταξέγης.

ΚΑΤΗΦΕΙΗ. [2] αἰσχύνη καὶ συγνότης καὶ ἔνειδος. καὶ ἔστι καὶ τὸ ἔτυμον, κατωπιή, ἀντὶ τοῦ κάτω τὰς ὄπας ἔχειν, τὰς ἐπί τισιν αἰσχροῖς κατηφεῖς γινομένας.

ΚΑΤΑΪΤΥΞ. εἶδος ῥεικεφαλαίας, ἀπὸ τοῦ κάτω τετύχθαι, [3] καὶ μὴ ἔχειν λόφον. φησὶ γάρ·

Ταυρείην, [4] ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον, ἥτε καταΐτυξ
Κέκληται· ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.

ΚΑΤΩΜΑΔΟΝ. [5] κατὰ τὸ ὦμων.

ΚΑΤΗΦΟΝΕΣ. [6] κατηφείας ἄξια πράττοντες, παρὰ τὸ φῶ, τὸ φθορὰν φάω.

ΚΑΤΑ' Δ' ΟΥ̓Ν [7] ΕΤΕΡΟΝ ΓΕ ΠΕΔΗΣΕΝ. οἷον, εἰ καὶ μὴ πολλὰς, ἑνά γε ἔβλαψεν. οὕτω γὰρ τὴν Ἄτης ὁ λόγος.

ΚΑΤΑΖΗΝΑΣΚΕ. [8] κατεξήρανεν.

ΚΑ.

1 Κατηριφέας. Il. Σ. 589: Σταθμάς τε, καλίσιάς τε καταριφέας. — VILL.

2 Κατηφείη. *Plutarchus in libello de vitioso pudore*: (*p.* 528. E.) ὡς δὴ τὴν κατήφειαν ὁρίζονται λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν, ὅταν τὴν αἰσχυντηλίαν μέχρι τοῦ μηδὲ ἀντιβλέπειν τοῖς διομένοις ὑπείκωσαι, δυσωπίαν ὠνόμασαν. VILL. Glossae sedes est *Il.* Π. 498. *p.* 556.

3 Ἀπὸ τοῦ κάτω τετύχθαι. Etym. ἀπὸ τὸ κάτω τετύχθαι. Vide apud eum reliqua. VILL.

4 Ταυρείην. Il. K. 258. VILL.

5 Κατωμαδόν. *Il.* O. 352. Ψ. 300. quo eadem referenda est *Hesychii* glossa.

6 Κατηφόνες. *Il.* Ω. 253. ubi vid. *Schol.* et quos laudant *Interpretes ad Hesych. h. v.*

7 Κατὰ δ' οὖν. Il. T. 94. VILL.

8 Καταζήνασκε. *Od.* Λ. 586.

ΚΑΤΑ'ΝΤΙΣΤΗΝ. [1] καταντίον. [2].

ΚΑΤΑ'ΓΕΙ. [3] ἐπὶ τ' ναύσαθμον ἀπάγῃ.

ΚΑΤΑΞΕ'ΙΜΕΝΟΝ. [4] ξειχείμενον ἢ ξειχεόμενον.

—— Καταείμενον ὀξέϊ χαλκῷ.

ΚΑΤΑΘΥ'ΜΙΟΣ. καταψύχειν, [5] ὅιον ἐνθύμιος.

ΚΑΤΑΚΑΙ'ΡΙΟΝ. [6] εἰς καίριον τόπον.

ΚΑΤΟ'ΙΣΕΤΑΙ. κατάξειεν. [7]

ΚΑ-

1 Κατάντισην. Saltem lege, ut Od. γ. 387. in quibusdam Editionibus habetur, κατάντησιν; quam veram puto *Apollonii* Lectionem. Alii quidem κατάντησιν; alii vero κατ' ἄντησιν cum *Heſ.* legunt, qui tamen habet quoque καταντίσειν corrupte, pro κατάντησιν unâ voce; cum ſupra, diviſis vocabulis poſuiſſet, κατ' ἄντησιν. VILL. Conf. & *Euſtath. p.* 1896. *v.* 60.

2 Καταντίον. Mallem κατεναντίον. VILL.

3 Κατάγει. Mallem κατάγειν, ut habetur in *Heſ.* & ex *Apollonio*, quamvis contra fidem Mſ. Codicis, affert *Alberti*. Nusquam enim in Homero κατάγει, ſed Il. Ε. 26:

Δᾶϊον ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Idem occurrit Il. Φ. 32. VILL.

4 Καταείμενον. Non inveni in *Hom.* καταείμενον ὀξέϊ χαλκῷ. Sed fortaſſe ita legebant Vetetes in aliquo ex iis locis, ubi occurrit, βεβολημένον. ſeu potius διδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ. Similiter legitur Il. Γ. 57:

— Ἦ τί κεν ἤδη Λάϊνον ἕστο χιτῶνα, κακῶν ἕνεκ' ὄσσα ἔοργας.

VILL. Ὀρθὸς καταείμενον ὕλῃ dixit Poeta *Od.* Ν. 351. Τ. 431.

5 Καταψύχειν. Lege κατὰ ψυχήν Il. Κ. 383:

Θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω.

VILL.

6 Καταχαίριον. Sic in *Heſ.* conjunctim legitur. Reſpexerunt Il. Λ. 439:

Γνῶ δ' Ὀδυσεὺς ὅ οἱ ὄτι βέλος καταχαίριον ἦλθεν.

Nam καίριον, ut optime explicat Schol. ad Il. Θ. 84., eſt εὔκαιρον πρὸς θάνατον. VILL.

7 Κατάξειεν. Lege κατάξει, ut apud *Heſ.* Occurrit Il. Χ. 425:

Ὡς ἐνὸς, ὅ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω.

VILL.

1 Θρι-

ΚΑΤΑΞΕΊΝΥΟΝ. κατεκάλυπτον·

Θρῃξὶ δὲ [1] πάντα νέκυν καταξείνυον. —

ΚΑΤΕΜΗΣΑΤΟ. [2] κατηυτλήσατο.

ΚΑΤ' ΑΜΑΞΙΤΟΎΝ. [3] καλὰ τὴν ἡμαξευμένην ὁδόν.

ΚΑΤΣΤΕΙΡΗΣ. [4] θερμῆς καὶ πυρώδους μάχης.

ΚΑΥΛΟΣ. [5] τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος.

ΚΑΤΑΣΤΗΣΟΝ. ἐπὶ τοῦ·

Νῆα [6] καλάσησον, ἵνα νωϊτέρην ὀπ' ἀκάσῃς,

ἀντὶ τοῦ σῆσον.

ΚΑΡΟΣ ΛΙΣΗι. καρὸς [7] μοῖρα, οἷον θανάτου μοῖρα.

ΚΑΤΑ ΣΤΕΦΑΝΗΣ. ὁ μὲν Ποιητὴς καὶ εἰδος κεφαλαίας στεφάνην λέγει·

Αὐ-

1 Θρῃξὶ δέ. Il. Ψ. 135. VILL.

2 Κατεμήσατο. Pertinet gloſſa ad *Il.* Ω 164. ſeqq.

Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
Τὴν ῥὰ κυλινδόμενος κατεμήσατο χερσὶν ἑῇσι.

ubi *Codd.* quidam et *Schol.*, aeque ac *Apollon.*, formam habent, quae a καταμάω, ex κατὰ et ἀμάω compoſito verbo, duci non potuit, κατεμήσαλο. ſed unice verum eſt, quod in editiones vulgo receptum, *Hechii* etiam auctoritate confirmatur, καταμήσατο.

3 Κατ' ἀμαξιτόν. *Il.* X. 146.

4 Καυστειρῆς. *Il.* Δ. 342. M. 316.

5 Καυλός. Obliquos caſus habet Poëta *Il.* N. 162. Π. 115. Υ. 607. v. *Alb.* ad *Heſych. h. v.*

6 Νῆα κατάσησον. Od. M. 185. VILL.

7 Καρός. In gloſſa pro καρὸς legendum putem κηρός. Il. I. 378:

Ἔχθεϊ δέ μοι ἔσσο θύρῃφι, τίω δέ μιν ὡς κῆρὸς αἴσῃ.

Conf. Cl. *Ruhnkenius*, *in ſua ad ſecundum Heſychii volumen praefatione*; (Coll. *Valck. diſſert. de Schol. Leid.* p. 97.) Obſervetur autem in voce καρὸς,

Αὐχέν' [1] ὑπὸ σεφάνης ἐϋχάλκου. —

χ̀ῃ.

— Οἳδὲ σεφάνη [2] δόρυ οἱ ἀέθε χαλκοβάρεια.

ὁ δὲ Ἀρίσαρχος, ἀπ' ἄκρου τοῦ ὄρους.

Ὅν τε καλὰ [3] σεφάνης ποταμός. —

λέγᾳ δὲ σεφάνας τὰ τῶν οἰκίων ἄκρα. [4] ἔστι δὲ χ̀ῃ σεφάνη, κόσμος κεφαλῆς. [5]

ΚΕΑ'ΣΑΙ. χίσαι.

— Διὰ δὲ ξύλα [6] κεάσαι.

σημαίνει χ̀ῃ τὸ καῦσαι. [7]

ΚΕΔΝΗ'. [8] σώφρων, φροντιστική.

ΚΕΙΜΗ'ΛΙΑ. [9] ἀπόθετα χρήματα.

ΚΕ-

pro χηρὸς dicta, *alpha* Doricum produci; eandemque oriri difficultatem, ſi Carem intelligas: nam *alpha* in Κᾶρις longum eſt, ut Il. κ. 228:

Πρὸς μὲν ἀλὸς Κᾶρες χ̀ῃ Παίονες ἀγκυλότοξοι.

VILL.

1 Αὐχέν'. Il. Η. 12. VILL.

2 Οὐδὲ σεφάνη. Il. Λ. 96. VILL.

3 Ὅν τε κατά. Il. Ν. 138. VILL.

4 Τὰ τῶν οἰκίων ἄκρα. Haud ſcio an nusquam iſta notione σεφάνας dixerit *Homerus*.

5 Κόσμος κεφαλῆς. V. *Il.* Σ. 597.

6 Διὰ δὲ ξύλα. Lege ut apud *Homerum* Od. ο. 321:

— Διά τε ξύλα δαιὰ κεάσσαι.

VILL.

7 Καῦσαι. Sic in *Heſychio*, ubi male legendum κλάσαι cenſet *Trillerus*. Nam *Od.* Μ. 388:

Τῶνδε κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

κεάσαιμι a quibusdam explicatur *incendam*, quamvis per *findam* commode verti poſſit. VILL. Conf. *Alb. ad Heſych.* V. Κεάσαι.

8 Κεδνή. *Od.* Α. 335. &c.

9 Κειμήλια. *Il.* Λ. 132. &c.

1 Χα-

ΚΕΚΑΔΩ'Ν. χωρήσας [1] καὶ σερήσας. ἔσι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κεδάσαι καὶ κεδασθῆναι.

ΚΕΚΟΡΤΘΜΕ'ΝΟΣ. καθωπλισμένος. [2] μέρος τοῦ παντὸς ὁπλισμοῦ τὸ κόρυθος.

ΚΕΚΡΙΜΕ'ΝΟΝ. [3] διακεχωρισμένον.

ΚΕΛΑΣΑ'ΣΗΙΣΙ. ἑρμηθείσαις·

Κελσάσῃσι [4] δὲ νήυσὶ καθείλκομεν ἱσία πάντα.

ΚΕΛΑΙΝΟ'Ν. [5] μέλαν· τὸ γὰρ μὴ λεγόμενον πᾶν λευκὸν, μέλαν ἐνομίζετο. τὸ δὲ κελαινεφὲς [6], ὡς ἀγαγώγως ἴσον τοῦτο.

ΚΕ-

1 Χωρήσας. Lege χωρίσας, cum *Schol.* Il. Λ. 334:

Θυμῷ καὶ ψυχῇς κεκασθὲν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα.

VILL.

2 Καθωπλισμένος. Post καθωπλισμένος, adde ἀπὸ, quod erat omissum. VILL.

3 Κεκριμένον. Il. Ξ. 19:

Περὶ τινα κεκριμένοι καταβήμεναι ἐς Διὸς ὄρον.

VILL. Conf. *Alb. ad Hesych.* v. Κεκριμένη.

4 Κελσάσῃσι. Od. I. 149. VILL.

5 Κελαινόν. Pertinet glossa ad *Il.* I. 6.

— Κῦμα κελαινὸν
Κερθύεται —

Sed vero κύματα, celebri loco, quem admirati sunt *Aristot. Rhet.* III. 6. 2. & *Demetr. Phaler. de Eloc. p.* 64. & *p.* 81., dixit etiam Poëta φαληριόωντα. *Il.* N. 799:

Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, Κυρτὰ, φαληριόωντα.

quae *Schol.* recte interpretatur, λευκαινίζοντα, τοῦτ' ἐστι λευκαγνόμενα ὑπὸ ἀφροῦ... Quaesiverunt igitur Grammatici, quomodo agitatus ventis fluctus, ab eodem Poëta, et κελαινὸς dici potuerit et φαληριῶν. *Eustath. p.* 732. *v.* 30. κῦμα δὲ κελαινὸν, ᾧ ὑ προσλογίζεται καὶ ἄφρος, ἐξ οὗ κῦμα φαληριῶν, ὃ ἐστι λευκόν. *Apollonius* autem „ Qui non totus *albus* dicitur „ fluctus. (Il. N. 799, φαληριῶν, *ex spuma albicans*) „ censebatur tamen esse *niger*."

6 Κελαινεφὲς αἷμα pro nigro dixit Poëta. *Il.* Δ. 140. &c.

ΚΕΛΑΡΥΖΕΙ [1] ἰδίωμα ψόφε.

ΚΕΛΑΔΙΝΗ. [2] ἐπίθετον Ἀρτέμιδος. σημαίνει δὲ τ [3] κυνηγόν. μετὰ γὰρ κελάδε, ἐπέρ ἐστι κραυγῆς, κυνηγεῖ.

— Κελαδεινὴ [4]

Ἄρτεμις ἀγροτέρη. [5] —

ΚΕΜΑΣ. [6] τ ἅπαξ εἰρημένων. οἱ μὲν, ἐλάφε γένος· οἱ δὲ, δορκάδος.

ΚΕΝΤΡΗΝΕΚΕΑΣ. τὰς διηνεκῶς κεντριζομένας. [7]

ΚΕΡΔΑΛΕΟΝ. πανοῦργον, πειποιῆται [8] καὶ ὠφέλειαν. ὅτ' ἂν δὲ λέγει.

Ἐν-

1 Κελαρύζει. Explicat *Hesych.* ἠχεῖ, φωνεῖ, ἢ συνεχῶς ῥέει. Il. Φ. 261:

— Τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει.

VILL.

2 Κελαδινή. Lege κελαδεινή. VILL.

3 Τόν. Lege τήν. VILL.

4 Κελαδεινή. Il. Υ. 70. VILL.

5 Ἀγροτέρη. Pro ἀγροτέρη, Il. Υ. 70. legitur ἰοχέαιρα; & Φ. 511. ἰοῦχος κελαδεινή. At ἀγροτέρη occurrit Il. Φ. 471:

— Πότνια θηρῶν
Ἄρτεμις ἀγροτέρη. —

VILL.

6 Κεμάς Il. Κ. 361:

Ἦ κεμάδ' ἢ λαγωὸν ἐπείγετον ἰμάσσεις ὠκέε.

Hesychius interpretatur κεμὰς ἐλάφε. VILL.

7 Κεντριζομένας. Merito *Hes.* addit: καὶ τοῖς κέντροις ἔχοντας καὶ πεπομένας. ut *Pindarus* dixit in *secundâ Pythiacâ*, ἅρμασι πεπτιχάλινα; contra *Virgilius*:

— *Non audit currus habenas.*

VILL. Conf. *Il.* Ε. 752. Θ. 396.

8 Πειποιῆται. Post hoc vocabulum aliquid omissum puto, ob καὶ sequens. Lego πειποιῆται χέρδη καὶ ὠφέλειαν. VILL. Confirmat Conjecturam Cl. *Villoisoni Hesych.*, qui eandem habet interpretationem, ab *Apollonio* forte mutuatus, quemadmodum Scholiastae ad *Il.* Λ. 149. sua debet *Etymol. p.* 505. *v.* 40.

1 Ἐν-

Ἔνθα [1] δὲ Σίσυφον ἔσκεν, ὃς κέρδιστος γεινετ' ἀνδρῶν,

ὁ συνετώτατος καὶ πανουργότατος.

ΚΕΡΑΜΩι. [2] οὐχ, ὡς ἡ Κυπελίας, τῷ δεσμωτηρίῳ. καὶ γὰρ ἐν ἄλλοις·

Πολλῶν [3] δ' ἐκ κεραμῶν μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.

ΚΕΡΑΪΖΕ. διέφθειρε, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἀπὸ τοῖς κέρασι ζώων [4] ἀμυνομένων τὰς ἐπιόντας·

Ἐν ποταμῷ. [5] ——

τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπορθουμένου, οἷον·

—— Θαλάμους [6] κεραϊζομένους. ——

ΚΕΡΤΟΜΙΟΙΣ. παρὰ τοῖς λογιστικοῖς, [7] οἱονεὶ κερματομίοις, τοῖς τοῦ ψυχὴν τέμνουσιν.

ΚΕΡ

1 Ἔνθα δὲ.. ὃς. Il. Z. 153. Pro ὃς lege ὅ. VILL. In *Homero* edi ſolet, una voce, ἔνθαδε.

2 Κεράμῳ. Il. E. 387. Κεράμῳ apud alios Interpretes ſumitur pro carcere:

Χαλκίῳ δ' ἐν κεράμῳ δίδετο τεσσαράδεκα μῆνας.

& ſic explicant *Theon Sophiſta* & *Euſtathius*. Annotavit *Etymol. Magnus* κέραμον apud Cyprios, ut ἀράκαμον apud Boeotios, ſumi pro carcere. VILL. Veterum Grammaticorum loca, quibus hoc nomen explicatur, collegit *Alb.* ad *Heſych.*

3 Πολλῶν. Il. I. 465. Pro πολλῶν, hodie legitur πολέων. VILL.

4 Τὴν ἀπὸ τοῖς κέρασι ζώων ἀμυν. &c. ut Graecus ſit Orationis habitus, legere praeſtiterit, ἀπὸ τῶν ζώων τοῖς κέρασι ἀμυν.

5 Ἐν ποταμῷ. Initium eſt verſus *Homerici*, Il. B 861:

Ἐν ποταμῷ, ὅθι πὲρ Τρῶας κεραΐζε καὶ ἄλλους.

VILL.

6 Θαλάμους Il. X. 63. VILL.

7 Παρὰ τοῖς λογιστικοῖς. Lege τοῖς παλαιλογιστικοῖς, ut *Heſychius* κιρτομια interpretatur παλαιλογισμοί. VILL. Occurrit Gloſſa *Il.* Δ. 6. &c.

ΚΕ'Ρ' 'ΑΓΛΑΕ'. [1] οἱ μὲν Γλωσσογράφοι, τ' θηλυ ἀγαλλόμενε· κέρα γὰρ, τὰ τέιχα λέγεσθαι. ὁ δὲ 'Αρίσαρχος [2] κυρίως ἀκούει τὸ τῶν βοὸς κέρας, οἷον τὸ κερατίον, συρίγγιον. τὸ γὰρ παλαιὸν, πρὸς τὸ μὴ ἀποτρῶξαι τὸν ἰχθὺν, τῷ ἀγκίστρῳ προτίθεσθαι τοῦτο· τ' δὲ Ὅμηρον μηδέποτε εἰρηκέναι κέρας, τὰ τέιχα. ὅθεν ἐπὶ τῶν κερ' ἀγλαὲ, τόξῳ ἀγαλλόμενε.

ΚΕΣΤΟ'Σ. οὐκ ὀνομαστικῶς [3] ὁ τῆς 'Αφροδίτης ἱμὰς κεστὸς λέγεται, ὡς ὑπέλαβον ἔνιοι· ἀλλ' ἐξ ἐπιθέτου, Διακεκεντημένος· καὶ ποικιλμένος.

ΚΕΥΘΜΩ'ΝΕΣ. [4] αἱ καταδύσεις, ἀπὸ τοῦ κεύθειν, ὅ ἐστι κρύπτειν. ἵτ' ἂν ἄν λέγῃ·

Πάντοθεν [5] ἐκ κευθμῶν, ——

κ' συγκοπὴ ἀπὸ τῶν κευθμώνων λέγῃ.

ΚΕΡΔΑΛΕΟ'ΦΡΩΝ. ἐκ παντὸς κερδαίνειν Φρονῶν, διὸ κ' Φιλοκτεανώτατον [6] εἶπεν. ὁ δὲ 'Αρίσαρχος, Φρόνημα κερδῶς ἔχων, ἤγουν ἀλώπεκος.

ΚΕ'ΣΚΕΤΟ. [7] ἔκειτο.

ΚΗ'.

1 Κέρ' ἀγλαέ. Il. Λ. 385. Vill. Scribe & in *Apollonio* & l. l. κέρα ἄγλαε.

2 Ο' δὲ 'Αρίσαρχος. Cf. *Apoll.* v. Βοὸς κέρας. *p.* 196. & *Etymol p.* 505. *v.* 16.

3 Οὐκ ὀνομαστικῶς. Il. Ξ. 214:
— 'Απὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα.
Vill.

4 Κευθμῶνες. In *Euripidis Hecub.*
Ἥκω τεκέων κευθμῶνα κ' σκότου πύλας λιπών.
Vill.

5 Πάντοθεν. Il. N. 28. Vill.

6 Φιλοκτεανώτατον. Il Λ. 149:
— 'Αναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον.
& supra Il. A. 122:
'Ατρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων.
Vill.

7 Κέκειτο. Od. Φ. 41. Vill.

I Κη-

ΚΗΔΕΑ. [1] ἀνιάμαλα, λύπαι.

ΚΗΔΕΤΟ. ἠνιᾶτο. [2] δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐφροντιζεν. [3] κῆδων, ἀντὶ τοῦ ἀνιῶν.

—— Σέ τε κήδων [4] σά τε τέκνα.

κῆδε.

Καλόν [5] τοι σὺν ἐμοὶ ἔτ κήδειν, ὅς κέ με κήδῃ.

ΚΗΔΕΙΟΥΣ. [6] τοὺς πρὸς γάμους.

Κηδείους, οἱ πάντες [7] ἀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.

μή ποτ' ἂν κήδῃ, [8] τὸς φροντίδος πολλῆς ἀξίους ἐμοί.

ΚΗΔΕΟΣ. ὁ κηδεύσιμος καὶ ὑπὸ κηδεμονίαν πεπτωκώς. [9]

Κή-

1 Κήδεα. Sic in *Heſiodi Oper.* 49.

Τοὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.

VILL. Sexcenties autem κήδεα frequentavit Poëta.

2 Κήδετο, ἠνιᾶτο. Pertinet ad *Od.* Ξ. 461.

3 Ἐφρόντισεν. Spectat interpretatio ad *Il.* Α. 56. *Od.* Ξ. 4. 146.

4 Σέ τε κήδων. Il. Ω. 542. Lege, ut apud *Homerum*.

— Σέ τε κήδων ἠδὲ σά τέκνα.

Legitur hoc ſenſu in *Heſiodi Oper.* 362.

Οὐδὲ τόγ' εἰν οἴκῳ κατακείμενοι ἀνέρα κήδει.

At Od. Γ. 223. ſumitur pro *curam agere*:

Εἴ σ' ἔτως γ' ἐθέλοι φιλέειν, κήδοιτό τε θυμῷ.

Et in *Pindari Nemeor.* Λυδῶν δικαίων πεπαιδόμενοι. VILL.

5 Καλόν τοι. Il. Ι. 611. VILL.

6 Κηδείους. *Lex. Mſ. Sangermanenſe* habet οἰκείους, φιλεῖς. VILL.

7 Κηδείους, οἱ πάντες. Il. Τ. 294. VILL.

8 Κήδῃ. Lege κηδείους. Ex κῆδος, *cura*, *Apollonio* derivatur. VILL.

9 Πεπτωκώς. Lege πεπτωκώς. VILL.

Κή-

Κήδεός [1] ἐσι νέκυς. —

ΚΗΛΗΘΜΩῖ. [2] τῇ τέρψῃ. καὶ κηλεῖν [3], τὸ τέρπειν.

ΚΗΛΑ. ποτὲ μὲν τὰ ξύλινα βέλη·

— Τάχ' ἐπῴχετο [4] κῆλα θεοῖο.

ἐπὶ δὲ τοῦ Διός·

— Πιφαυσκόμενος [5] τὰ ἀ κῆλα.

οἱ μὲν, τὰ σημεῖα, τὰς βροντὰς καὶ τὰς ἀστραπάς. ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι καὶ ταῦτα βέλη εἶναι ποιὰ τοῦ Διός. λέγεται δ' ὅτως καὶ τὰ ξύλα· ὅθεν καὶ καλόπους, καὶ κηλώνιον, ὁ ξύλινος ἀντλητήρ. [6]

ΚΗΛΕΙΏι. [7] καυσικῷ. Τὸ αὐτὸ σημαίνει, καὶ χωρὶς τοῦ Ι, κηλέῳ.

ΚΠΞ. ὁ μὲν Ἀπίων φησὶν, ὁ λάρος· λέγεται δὲ κάηξ. [8] ἄδη·

1 Κήδειός ἐσι νέκυς. Il. Ψ. 260:

— Τάδε δ' ἀμφιποτησόμεθ' εἴσι μάλισα
Κήδειός ἐσι νέκυς. —

VILL.

2 Κηληθμῷ. *Od.* Λ. 333. & *Od.* N. 3. vid. utrobique *Schol.*

3 Κηλεῖν. Verbo isto nusquam utitur Poëta.

4 Τάχ' ἐπῴχετο. Il. Λ. 383. In *Homeri* Editionibus, pro τάχ', minus bene legitur τὰ δ'. Annota variantem Lectionem. VILL.

5 Πιφαυσκόμενος. Il M. 280. VILL.

6 Ἀντλητήρ. Ad marginem legitur: Κηλώνιον σημαίνει τὸ ξύλινον ἀντλητήριον. VILL. Conf. *Interpp.* ad *Hesych.* v. Καλοπὸς, & v. Κηλώνιον.

7 Κηλείῳ. Il. O. 744. At κηλίῳ, Il. Θ. 217. πυρὶ κηλίῳ. Et in *Hesiod. Theogon.* 865.

— Δαμαζόμενος πυρὶ κηλίῳ.

VILL.

8 Κάηξ. *Hesychius* habet καύηξ, ut & *Etymologus*, pro quo κάβηξ apud *Suidam*. At in alio *Hes.* loco: Καύαξ. λάρος. VILL.

1. Ταῦ-

ἄδηλον δὲ εἰ καὶ Ὁμήρῳ ταῦτα [1] σημαίνῃ. οἱ δὲ [2] γὰρ καὶ τὸ λάρον ἐν οἷς φησι·

— Λάρῳ [3] ὄρνιθι ἐοικώς.

μήποτ' ἂν ἄλλο τι θαλάσσιον ὄρνεον·

Ἄντλῳ [4] δ' ἐνδύπησε πεσὼν ὡς εἰναλίη κήξ.

ΚΗΡ. εἰ μὲν σφοδρασμῷώς, ἡ ψυχὴ, [5] κέαρ, κῆρ. εἰ δὲ ὀξυτόνως καὶ θηλυκῶς, ἡ θανατηφόρος Μοῖρα. [6]

ΚΗΡΥΚΕΣ. [7] οἱ ὑπηρετικὰς ἐπιτελοῦντες χρείας.

ΚΗΡΕΣΣΙΦΟΡΗΤΟΥΣ. [8] τοὺς ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης εἱηνεγμένους.

ΚΗ-

1 Ταῦτα. Lege τὰ αὐτὰ. *Incertum eſt an* τὰ αὐτὰ ὄρνεα, *easdem aves* dixerit, κηκὰ & λάρον.

2 Οἱ δέ. Pro οἱ δὲ, lege conjunctim οἵδε; ut ſit hic ſenſus: incertum an per κὴξ larum intelligat. Nam ejus proprium nomen λάρον cognoſcit & alibi uſurpat. Cur hic vocaret κὴξ, quod alio loco apud eum λάρῳ dicitur? VILL.

3 Λάρῳ. Od. ε. 51. VILL.

4 Ἄντλῳ δ'. Od. ο. 478. VILL.

5 Ψυχὴ. *Il.* α. 44. &c.

6 Θανατηφόρῳ μοῖρα. *Il.* α. 228.

7 Κήρυκες. *Heſychius* habet: οἱ ἄγγελοι, οἱ διάκονοι. & generaliter omnes miniſtri. Appoſite ad rem *Schrevelius* laudat *Athenaeum*. l. xi (*p.* 425), qui coquos etiam κήρυκας dictos notat e Clidemo. Sic Od. η. 178. Alcinous imperat *praeconi*, ut vinum diſtribuat; κήρυκα hic potius ſignificat miniſtrum. Od. θ. 399. κῆρυξ jubetur ut dona ferat; & 474. ut de tergo ſuis abſcindat fruſtum: quae omnia famulorum ſunt miniſteria. VILL.

8 Κηρεσσιφορήτους. De hac voce omnino vide praeſtantiſſimum *Ruhnkenium in ſua ad Clar. Valckenaerium Critica epiſtola*, ubi, qua eſt ſagacitate vir κριτικώτατος, primus ſubodoratus eſt, etiam *poſt tot Ariſtarchi aliorumque obelos*, hic latere ſuppoſititium verſum, qui quamvis quaſi longi temporis praeſcriptione poſſeſſionem

ΚΗΤΩΈΣΣΑΝ. τὴν Λακεδαίμονα. ὅτως ἐξ ἐπιθέτου λέγεται. [1]

—— Λακεδαίμονα [2] κητώεσσαν.

τὸ μὲν ὑγιὲς [3] μέγα κῦτος ἔχουσαν, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς νηός. [4] τινὲς δὲ, ὅτι εἰς ἣν κήτη ἐκβράσεται. τινὲς δὲ,

nem obtinuiſſet, rurſus tamen ex hoc loco dejiciendus atque expellendus eſſet. Scilicet *Il.* Θ. verſibus 526, 527, 528:

Εὔχομαι ἰλτόμβρῳ Διΐ τ' ἄλλοισί τε θεοῖσιν
Ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους,
Οὓς Κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.

„ Profecto, ait vir eruditiſſimus & nunquam nimis laudandus, ſatis manifeſtis indiciis ſe prodit ingenium manusque ſcioli, qui rariori voci κηρεσσιφορήτους adſcripſerat gloſſam, ὃς Κῆρες φορέουσι. Hanc deinde ſive ipſe ſive alius pedibus clauſam contextui intruſit. Recte tamen, is quisquis fuerit, *Homeri* mentem cepit; a qua nonnulli longe arberrarunt. Expendamus *Euſtathii* notam, quam verſui 527. ſubjecit *p.* 727. Ed. Rom. Ὅτι τοὺς Ἀχαιοὺς ὁ Ἕκτωρ κύνας κηρεσσιφορήτους λέγει ἐν τῷ, Εὔχομαι &c. εἶτα ἐτυμολογικῷ τρόπῳ τὴν τελευταίαν λέξιν ἀναπτύσσων, ἐπάγει, ὃς αἱ Κῆρες φορέουσιν ἐπὶ νηῶν. Scilicet egregie decebat Hectora, dum magnifica & concitata oratione Trojanorum animos rapit ac percellit, ad leves friſolasque Grammaticorum Etymologias deſcendere".

Hactenus ὁ πάνυ, cujus reliqua verba vide apud eum, *pag.* 29. *Ep. Critic.* VILL.

1 Λέγεται. Fortaſſe λέγει, ſublato puncto quod poſt Λακεδαίμονα legitur. VILL.

2 Λακεδαίμονα Od. ι. VILL.

3 Τὸ μὲν ὑγιές. Fortaſſe ſignificat *in vero ſenſu.* Vel lege τὸ μὲν ὑγρὸν καὶ μέγα, &c. ut *Heſ.* explicat Κητώεσσα, ὑγρά. VILL. Equidem τὸ μὲν ὑγιὲς, ita accipio, ut ſignificet, *Vera quidem interpretatio eſt.* Sic infra v. Νιφάδεσσι. εἴσι δὲ κατὰ τὸ ὑγιὲς, αἱ τῆς χιόνος .... ἀπόῤῥοιαι.

4 Ὡς καὶ ἐπὶ τῆς νηός. Pertinet ad Il. Θ. 222. & Λ. 5. 599. μεγακήτει νηΐ. *Schol.* ad Il. Θ. l. 1 interpretatur μεγάλη, ὡσανεὶ τὸ κῆτος. & *Schol. ined. Bibl. Reg.* ἢ μέγα κῆτος, ἢ μέγα κύτος ἔχουσα. a quo ſua fere mutuatum dicas *Etymol.* 574. v. 12. Uſum hunc Poëtae, ad ex-

δὲ, καλαμινθώδη. καίεται [1] γὰρ φυτὸν ἡ καλάμινθος ὑπ' ἐνίων καλεῖται.

ΚΗΩ'ΔΕΙ. εὐώδη· ἀπὸ τ καίεσθαι τὰ θυμιάματα. ἢ ὅτ' ἂν ἡμεῖς λέγωμεν ἀπὸ τ ἐναντίου, τὸ δυσῶδες. [2]

ΚΗ'ΤΕΙΟ. [3] γένος Μυσῶν. τ ἄπαξ εἰρημένων. [4]

Κ'ΙΣΤΗ. ἀγγεῖον ἐν ᾧ βρώματα [5] κεῖται, παρ' ὃ καὶ εἴρηται κίστη·

Μήτηρ [6] δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μνωοειδέ' ἐδωδήν.

τῶν

explicandam Λακεδαίμονα κητώσαντες, transtulerunt Grammatici. *Euſtath. p.* 709. *v.* 38. Τὸ δὲ μεγακήτει, τὴν μεγάλην σημαίνει. . . . ἀφ' ὃ κατά τινας, εἰ καὶ πάνυ σμικροπρεπῶς, ἀλλ' ὅμως καὶ Λακεδαίμονα κητώεσσα; Quod tamen rejicit *Euſtath.*, haud ſcio an probaturus fuerit, *Euſtathio* multo praeſtantior Criticus, *Tib. Hemſterh.*, qui de βαθυκήτει & μεγακήτει πόντῳ, diſputat (ad *Lucian.* T. I. *p.* 139) ut „ Κῆτος „ olim in compoſitis *magnitu-* „ *dinem immenſam* indicaſſe „ cenſeat, &, hoc ſi ſumſeris, „ planum fore *ubique* voca- „ buli illius intellectum." Quod enim de vi nominis dixit in compoſitis, multo magis ad ipſam pertinet formam ſimplicem.

1 Καίεται. In Mſ. καίεται. Quidam enim, ut *Zenodotus*, legebant καμετάεσσαν, ἤγουν καλαμινθώδη, ait *Euſtathius*: nam καίεται a quibusdam vocabatur καλαμίνθη. Habet *Heſ.* Καίεται. καλαμίνθη. Βοιωτοί. Vide *Strabonem libro* 8. *p.* 367. & *Euſtathium in Od.* Δ. *v.* 1. VILL.

2 Δυσῶδες. Lege per unum *ſigma*, δυσώδης. Deducit καώδει ex καίω & ὄζω. VILL. Gloſſa ipſa pertinet ad *Il.* Z. 483.

3 Κήτειο. Lege Κήτειοι. Addit Heſ. ἀπὸ τ Θαρρήοντος ποταμοῦ Κήτειος, ἢ μεγάλοι. VILL.

4 Εἰρημένων. Od. Λ. 520. VILL.

5 Βρώματα. Optime addit *Heſ.* ἢ ἱμάτια, & docet fuiſſe ἀγγεῖον πλεκτόν. De hac voce & κίβωτος vide *Ammon.* & *Thomam Magiſtrum.* VILL.

6 Μήτης δ' ἐν κίστῃ. Od. Z. 76. VILL.

I Κί-

τῶν δ' ἅπαξ εἰρημένων.

ΚΙ΄ΚΥΣ. [1] ἰσχύς· παρὰ τὴν κίνησιν.

ΚΙΝΥΡΗ΄. οἰκτρά·

Πρωτοτόκῳ, [2] κινυρή. —

ΚΙ΄ΡΚΟΣ. ἱέραξ·

Κίρκῳ, [3] Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος. —

ΚΙΣΣΥ΄ΒΙΟΝ. ἀπὸ κισσίνου [4] ξύλου ποτήριον.

ΚΙΧΕ΄ΙΩ. [5] καταλάβω. ἢ κιχείς, [6] καταλαβών.

ΚΙ΄ΧΛΑΙ. [7] τὰ ἅπαξ εἰρημένων. ἔστιν δὲ εἶδος ὀρνέου.

ΚΛΕ΄ΨΑΙ. ἔστιν ἢ ἐπὶ τοῦ κυρίως νενομένου, [8] ἔστι καὶ ἐπὶ τοῦ παραλογιζεσθαι.

Κλέπτε [9] νόῳ· ἐπεὶ δὲ παρελεύσεαι. —

ΚΛΗ΄ΡΟΥΣ. ἐπὶ μὲν τῶν βαλλομένων εἰς τὴν λοχήν. [10]

Κλή-

1 Κίκυς. *Od.* Λ 392.

2 Πρωτοτόκῳ, κινυρή Il. P. 5. VILL.

3 Κίρκος. Od. O. 525. VILL.

4 Κισίνου. Lege κισσίνου. *Theocrit. Eid. I.* 27.

Καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδεῖ καρῷ.

Et Od. I. 346.

Κισσύβιον κατὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο.

Nicander Colophonius tradit, referente *Heinsio* (ad *Hesych.*) in Jovis Didymaei sacris antiquos foliis κισσῷ, *id est*, hederae libare consuevisse; unde vetusta, inquit, pocula dicuntur κισσύβια. VILL.

5 Κιχείω. *Il.* A. 26. &c.

6 Κιχείς. *Il.* Π. 342.

7 Κίχλαι. Od. X. 468. Docet *Athenaeus* I. 11. eas a Syracusanis dictas fuisse κιχῆλας. Vocantur quoque apud *Hes.* ἴχλαι & ἰχάλη. VILL.

8 Ἔστι. Hic fortasse tollendum τὸ ἔστι superfluum. VILL. κλέψαι autem pro *furari* dixit Poëta *Il.* Ω. 24. 71. *coll.* 109.

9 Κλέπτε νόῳ. Il. Λ. 132. VILL.

10 Εἰς τὴν λοχήν. Fortasse εἰς τὸ

Κλήρυς [1] δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ βάλλον. —

ἐπὶ δὲ τῶν κλημάτων·

— Ἀλλ' ἄλοχός τε [2] σίη τε παῖδες ἐπίσω,

Καὶ οἶκος τε κλῆρος ἀκήρατος. —

ΚΛΕΟΣ. [3] Φήμη·

Ἡμεῖς δὲ κλέος [4] οἷον ἀκούομεν. —

σημαίνει τε τὴν καθ' ἡμᾶς δόξαν.

ΚΛΕΙΤΑΣ. [5] κλειτὰς, ἐνδόξους· καὶ ἀγακλειτὰς [6] ἄγαν κλειτάς.

ΚΛΗΔΗΝ. [7] τὸ καλέσαι·

Κλη-

τὸ λαχεῖν, seu λάχος; vel potius εἰς τὴν λόγχην. Nam λόγχη Ionice dicitur fors, portio, teste *Hesychio* & *Etym.* VILL. Acute *Cl. Villoiſ.* εἰς τὸ λαχεῖν. Grammatici vulgo εἰς τὸν λαχμὸν. Conf. *Euſtath. p.* 418. extr.; *Etymolog. p.* 519. *v.* 10., transpoſitis vocabulis nonnullis, ita emendandus: σημαίνει δὲ ψήφους τινὰς ἐν αἷς ἐσημειοῦντο καὶ ἔγραφον τὰ ὀνόματα αὐτῶν, ὅπερ καὶ λαχμὸς λέγεται, ὡς τὸ, Ἔβαλον κλήρους. Ubi ἔβαλον etiam ex noſtro hoc loco ductum videatur. Nunc enim in *Homero* haec quidem forma non occurrit, ſed tantum ἐβάλοντο *Il.* Ψ. 352. & *Od.* Ξ. 205. & ἔπαλλον *Il.* Γ. 316. & Ψ. 861.

1 Κλήρυς δ'... βάλλον. Il. Ψ. 861. Ubi pro βάλλον, in noſtro hodie *Hom.* legitur, πάλλον ἱλάοντες. VILL. *Apollonii* lectionem confirmat fere *Etymol.* l. l.

2 Ἀλλ' ἄλοχός τε. Il. o. 498. VILL.

3 Κλέος. Sumitur pro famâ; ſeu quis bene, ſeu male audiat: unde, cum in bonam partem accipitur, *Homerus* & *Heſiodus* addunt ἐσθλόν. In *Herculis Scuto* verſu 107:

— ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι.

Lexicon Manuſcriptum Photii ab Alberti ad *Heſych.* laudatum: Κλέος. τὴν φαύλην δόξαν. Αἰσχοφάνης. VILL.

4 Ἡμεῖς δὲ κλέος. Il. B. 486. VILL.

5 Κλειτάς. Il. H. 450. M. 6.

6 Ἀγακλειτάς. Lege ἀγακλειτούς. Il. Φ. 530:

Ὀτρυντέων δ' ἐξῆρχε τείχεος ἀγακλειτὸς πυλάωρος.

7 Κλήδην. τὸ καλέσαι. Excidit certe adverbium, ὀνομαστὶ, ἐξονομακλήδην, vel ἐξ ὀνόματος,

Κλήδην [1] εἰς ἀγορήν. —

ΚΛΗΤΟΥ'Σ. [2] τὰς ἐξ ὀνόματος καλουμένους.

ΚΛΙΙ'ΔΑΣ. τὰ ξύλα ἐφ' οἷς οἱ ἐλαύνοντες κάθηνται.

Τύπλονται, [3] κληΐδεσιν ἐφήρμοι. —

ἔστι δὲ ὅτε ἡ κλείς.

— Μία [4] δὲ κληὶς ἐπαρήρει.

κάμη.

— Παρὰ κληΐδος [5] ἰμάντα.

ἢ κληΐδες, αἱ θύραι. ὡσαὐτὸ τὶ ἐπικλίνεσθαι [6] καθό φησι.

— Εὐκληΐς [7] ἀρούραι.

ταῖς κλεισὶν ἡρμοσμένας. [8] ἔνιοι δὲ, κληΐδα, τὴν μοχλόν.

ΚΛΗ-

quod ipse mox habet *Apollonius*. *Schol.* ad *Il.* I. 11. Κλήδην, ἐξονομακλήδην, ὀνομαστὶ καλοῦντας Conf. *Interpp. ad Hesych. h. v.*

1 Κλήδην. Il. I. 11. VILL.

2 Κλητοὺς. Il. I 165:

Ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν. —

Legatos hic vocat κλητοὺς, quod vulgo *electos* explicatur. *Hes.* habet: Κλητός. ὁ ἐξ ὀνόματος κεκλημένος, ἢ ὁ ἔνδοξος. VILL. Cont. *Schol.* ad. l. l.

3 Τύπλονται. Od. M. 215. Lege τύπτεται. VILL.

4 Μία δέ. Il. M. 456. VILL.

5 Παρὰ κληΐδος. Od. Δ. 802. VILL.

6 Ἐπικλίνεσθαι. Melius habet *Hes.* ἐπικλείεσθαι. Idem addit, ὡσὰ τοῖς Ἐφεσίοις τὰ θεῖα τὰ σίμματα vocari κληΐδας. VILL.

7 Εὐκληΐς. Il. Ω. 318. Unde pro ἀρούραι lege ἄρουρα. VILL.

8 Ἡρμοσμένας. Lege ἡρμοσμένη, ut supra ἄρουρα pro ἀρούραι. VILL.

1 Κλή-

ΚΛΗΘΡΗ. δένδρα γένος.

Κλήθρη τ' [1] αἴγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος.

ΚΛΙΣΜΟΣ. θρόνος ἀνάκλιτον [2] ἔχων.

ΚΛΙΣΙΗΝ. τὴν σκηνήν. λέγεται δὲ καὶ ἡ καθέδρα.

Τῇ ῥ' ἥ γε μὲν κλισίην [3] πυκὰ κάτθεσαν. ——

λέγεται δὲ ὅτως καὶ ἡ ἔπαυλις [4], ἀπὸ τοῦ κλίνεσθαι τὰ θρέμματα.

ΚΛΙΣΙΟΝ. [5] τὸ ἄπαξ εἰρημένον ἐν τῇ Ω τῆς Ὀδυσσείας.

—— Περὶ δὲ κλίσιον [6] θέε πάντη,

Ἐν τῷ σιτέσκοντο, ——

ἀνὰ

1 Κλήθρη τ'. Od. Ε. 64. VILL.

2 Ἀνάκλιτον. Lege ἀνάκλιντρον, quod dicitur apud Pollucem & Schol. in Il. I. 200. per ſyncopen pro ἀνακλιντήριον. Od. A. 145:

Ἑξείης ἵζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.

Etymologus Magnus: Κλίσμοις. θρόνοις ἔχουσιν ἀνακλίσεις. VILL. Κλισμὸν dixit Poëta *Od.* A. 132. &c.

3 Τῇ ῥ' ἥ μὲν κλισίην. Od. T. 55. VILL.

4 Ἡ ἔπαυλις. Pro caſa paſtorali & ruſtica, cum aliis multis locis ponitur hoc nomen, tum vero *Il.* Σ. 589:

Σταθμούς τε, κλισίας τε, κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς.

& *Od.* O. 300.

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσεὺς καὶ δῖος ὑφορβός.

Δορπείτην.

mox ſequitur *v.* 305.

Αὐτῇ ἐπὶ σταθμῷ. &c. — Conf. *Heſ.* v. κλίσις. ubi recte emendatum κλισία, & *Etymol. p.* 520. *v.* 8.

5 Ridicula profecto & jocularis *Dorothei Aſcalonitae* diligentia fuit, cui vix vita ſuffecit, ad unum hoc κλισίον nomen interpretandum. Atque hujus diſputatio qualis fere fuerit, ex luculento exiſtimari poteſt *Porphyrii Scholio*, quod ex Cod. Leid. edidit *Valcken. Vir Cl*, *diſſ. de Schol. in Homer ined.*, *p.* 100.

6 Περὶ δὲ κλίσιον. Od. Ω. 207. VILL.

ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ οἴκῳ. ὁ μὲν Ἡλιόδωρος τὰς κύκλῳ καὶ ἔξω καταλύσεις εἴρηκεν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος [1], κυκλόθεν τοῦ οἴκου, οἷον ἐκ σιβάδων ᾠκοδομημένων, πρὸς αἷς καὶ οἱ θρόνοι ἔκειντο· ὥστε ἂν καὶ ἐπ' αὐτῷ καθιζομένους δειπνεῖν καὶ ἐγκοιμᾶσθαι. ὁ δὲ Ἀπίων φησὶν ὅτως· κλίσιον, ἡ βάσις ἐφ' ἧς κεῖται ὁ θρόνος·

— Περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη,

ὅ ἐστι, δι' ὅλου τοῦ οἴκου.

ΚΛΟΊΝΟΣ. [2] ἡ ταραχή· καὶ κλονέοντο, [3] ἀντὶ τοῦ ἐταράσσοντο.

ΚΛΥΊΕΙΝ. [4] ἀκούειν, κυρίως. τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπήϊθοντο, ἐν τῇ Ζ τῆς Ὀδυσσείας·

— Μάλισα δὲ γ' ἔκλυον [5] αὐτοί.

καὶ

1 Ἀρίσταρχος. Dignus eſt, qui hic comparetur *Porphyrius* apud *Valcken.* l. l. Ἀρίσταρχος δὲ .... ὡς κύκλῳ τοῦ οἴκου σιβάδες ἦσαν ᾠκοδομημέναι, πρὸς αἷς οἱ θρόνοι ἔκειντο· ὥστε ἐπ' αὐτὰς καθιζομένους δειπνεῖν, ἐπὶ δὲ τῶν σιβάδων κοιμᾶσθαι, ἵνα μὴ ἄλλος οἴκος ᾖ τοῦ Λαέρτου, ἄλλο δὲ τὸ κλίσιον, ἀλλ' ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Λαέρτου εἰρῆσθαι ἐν κύκλῳ οἰκοδομίαν τῶν σιβάδων, καὶ θέσιν τῶν θρόνων. Ubi, quando pro ᾠκοδομημέναι, & οἰκοδομίαν, *Cl. Valck.* ſcribendum eſſe cenſet ᾠκονομημέναι & οἰκονομείαν, non juvat viri praeſtantiſſimi conjecturam, quod habet *Apoll.* ᾠκοδομημένον.

2 Κλόνος. κλόνον dixit Poëta *Il.* ε. 167. &c.

3 Κλονέοντο. *Il.* ε. 8. ubi *Scbol.* κλονέοντο διεταράσσοντο. conf. *v.* 93. *Il.* ο. 448. &c.

4 Κλύειν. Frequentiſſime variis hujus verbi temporibus & modis uſus eſt Poëta.

5 Μάλισα δέ γ' ἔκλυον. Reſpicit locum *Od.* ζ. 186. ubi loquitur de concordia in matrimonio.

— Οὐ μὲν γὰρ ἥ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
Ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι,
Χάρμαλα δ' εὐμενέτῃσι· μάλισα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.

Quod alii intelligunt: *optime*

au-

κἀμὲ·

— Οἱ δὲ πληγῆς ' αἴοντες,

ΚΛΥΤΟΠΩΛΟΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, ἵππους ἀγαθός. [2] ὁ δὲ Ἀρίσαρχος, ἐπὶ τοῦ·

— Ψυχὴν [3] δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ,

ἀκοὴ κλυτὴν ἐπιπόλησιν [4], διὰ τὸ τοὺς τελευτῶντας ἐξακούεσθαι, διά τε τοὺς θρήνους καὶ τὰς οἰμωγὰς τὰς ἐπ' αὐτοῖς.

ΚΛΙΤΥΣ. [5] ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ καταφερὲς [6] τῶν ὑδάτων. κρεῖττον δὲ νοεῖν, τὰ ἀποκλείσματα [7] τῶν ἱερῶν.

ΚΛΟΤΟΠΕΥΕΙΝ. στρατεύεσθαι· [8]

— Οὐ

autem audiunt ipſi, id eſt, maxima fruuntur fama. *Apollonius* vero intelligit: *ad eos primus concordiae fructus redundat*. Vide *Schol.* VILL. Conf. *Heſych.* v. κλύειν.

1 Οἱ δὲ πληγῆς. Il. Λ. 532. In *Hom.* τοὶ δέ VILL.

2 Ἀγαθὸς Adde ἔχοντι; cum *Etym.* & *Schol.* ſeu ἔχων; aut, ut habet *Heſychius*, ἱππικὸς ἀγαθός. Vide *Etymolog. Magn.* & *Schol.* in *Il.* Ε. 654. VILL.

3 Ψυχήν. Il. Ε. 654. VILL.

4 Ἐπιπόλησιν. Lege ἐπιπώλησιν. ut jubet linguae ratio, & ſcripſit *Schol. ad l. l.* itemque *Etym. p.* 521. *v.* 1.

5 Κλιτύς. Il. Π. 390;

Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀπετμήγοσι χαράδρας.

Etym. ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ καταφερὲς τῶν ὑδάτων. ἄμεινον δὲ τὰ ἀποκλίματα καὶ ἐξέχοντα τῶν ὀρέων, διὰ τὸ κεκλίσθαι. VILL. Quod vs. laudato *Barneſ.* reſtituendum cenſuit κλειτῦς uti recte rejecit *Clarckius*, ita neque *Apioni Etymologus h. v.* neque *Herodiano* tribuit *Euſtathius p.* 1066. *v.* 18. quorum tamen auctoritate, ad lucrandum Criticorum iſtorum conſenſum, abuſus eſt *Barneſ.*

6 Καταφερὶς. Lege καταφερές.

7 Ἀποκλείσματα. Melius ἀποκλίματα legitur apud *Heſ.* & *Etym. Magn.* VILL. Adde *Euſtath.* l. l.

8 Στρατεύεσθαι Idem, quod mireris, in *Heſ.* irrepſit mendum; ubi στρεύγεσθαι *Joſephus*

—— Οὐ γὰρ χρὴ [1] κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας.

ΚΛΩΜΑΤΟΈΣΣΑΝ. [2] ὁ μὲν Ἀπίων, τραχεῖαν καὶ ἑρμηνῆ. [3]

ΚΝΗΣΤΙΣ. σκεῦος, ᾧ ἐπιξύουσι τὸν τυρόν·

Κνήσι χαλκείῃ, [4] ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν.

τῶν δ' ἄπαξ εἰρημένων. ἔστι δὲ [5] ἀντὶ τοῦ ἔκνα, ἔξυεν. ἄκνησις δέ ἐστι τὸ μέσον τοῦ νώτου, ἐφ' ὃ [6] ἐξικνεῖται τὰ ζῶα κνήσασθαι.

ΚΝΩΣΣΕΙΝ. [7] καθεύδειν.

ΚΝΗΜΑΙ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἡμετέρου·

Ὑπὸ δὲ κνῆμαι [8] ῥώοντο ἀρηιάς.

ἐπὶ δὲ τῶν διαρειδόντων τὴν χοινικίδα τοῦ τροχοῦ ξύλου [9], καθό φησι·

Χάλ-

Scaliger, at τραγελεύεσθαι *Henricus Stephanus* legendum cenſet. VILL. Conf. *Toup. Vir. Cl. in Suid. t.* III. *p.* 161.

1 Οὐ γὰρ χρή. Il. Τ. 149. VILL.

2 Κλωματοίσαν. Lege κλωμακοίσαν. Il. Β. 729:

Οἳ δ' εἶχον Τείχην, καὶ Ἰθώμην κλωμακοίσαν.

VILL.

3 Ὀρεινήν. Lege ὀρινήν.

4 Κνήσι χαλκείῃ. Il. Α. 639. Ex *Hom.* ſic reſtitue inverſum ordinem:

— Ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν Κνήσι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε.

VILL.

5 Ἔστι δὲ ἀντί. Nulla opus eſt emendatione, quam dubitanter proponit Cl. *Villoiſ.*, ἀπὸ pro ἀντί; neque enim de Etymologia agitur κνῆσις nominis, ſed de interpretatione verbi κνῆ.

6 Ἐφ' ὅ. Legendum ἐφ' ᾧ ἀ Vide ſupra in ἄκνησις *p.* 73. VILL.

7 Κνώσειν. καθεύδ. *Od.* Δ. 809.

—— Πηνελόπεια Ἤδη μάλα κνώσασ' ἐν εὐπήκτοισι πύλῃσι.

Schol. κνώσασα κοιμωμένη.

8 Ὑπὸ δὲ κνῆμαι. Il. Σ. 411. VILL.

9 Ξύλου. Lege ξύλων. *Heſ.* Κνῆμαι τὰ διαρείδοντα ξύλα τὴν χοι-

Χάλκεα, ἐκτάκνημα, [1] σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς.

ΚΝΗΜΟΥ΄Σ. [2] μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν ἡμετέρων μελῶν.

ΚΝΥΖΗΘΜΩ΄Ι. [3] ἰδίωμα ἔχω.

ΚΝΩ΄ΔΑΛΟΝ. ὁ Ἀπίων, θηρίον θαλάσσιον, ἀπὸ τῦ κνᾶν ἀλλὶ κινεῖσθαι· καταχρηστικῶς δὲ λέγεσι καὶ τὰ ἄλλα θηρία, κνώδαλα. ὁ μὲν Ὅμηρος [4], ἃ μὲν νοεῖ θαλάσσια θηρία, οἱ Αἰολεῖς λέγεσι κνώδαλα. Ὅμηρος δὲ ἅπαξ [5] πᾶν θηρίον. ἔνιοι δὲ, θῆρας μὲν καὶ θηρία λέγοντες [6] λέοντας καὶ παρδάλεις καὶ λύκους, καὶ πάντα τὰ ἁπλᾶ τούτοις· ἑρπετὰ δὲ πάλιν κοινῶς τὰ γῆν τ' ὄφεων· κνώδαλα δὲ, τὰ θαλάσσια κήτη, φάλαινας [7] καὶ ὅσα τοιαῦτα. καθά-

κοινικίδα τῦ τροχῦ. *Etymol p.* 522. *v.* 8. κυείας δὲ κνήμη (L. κνῆμαι) λέγεται καὶ τὰ διαιρεῖντα (an διαιρείδοντα?) ξύλα τὴν κοινικίδα τῦ τροχῦ.

1 Χάλκεα ἐκτάκνημα. Il. E. 723. VILL.

2 Κνημάς Il. P. 821:

Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῷ ἐυνηθέσσα.

Et Il. Φ. 449:

Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑληέσσης.

Interpretatur. *Hesychius*, τραχεῖς καὶ δυσβάτους τόπους VILL.

3 Κνυζηθμῷ. Od. Π. 163. de canibus:

Κνυζηθμῷ δ' ἐτέρωσε καθημένοι ἄλλοθεν ἄλλος.

VILL.

4 Ὁ μὲν Ὅμηρος .... θηρίον. Parum concinna oratio, vix video, quomodo, aut in quam sententiam, sit constituenda.

5 Ἅπαξ. Scilicet *Od.* P. 317. de cane Ulyssis feras in deserto persequente:

Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βέλεμνα θοῦρος Ὀδυσσεύς
Κνώδαλον ὅς τις ἴδοιτο καὶ ἐν πυκινῇσι γε πεδήσῃ.

VILL. Pro ὅτις ἴδοιτο rectius hic veterum criticorum nonnulli legendum censuerunt ὅτις δέοιτο. De varia autem nominis κνώδαλον potestate, quae disputari possent, occupata sunt tantum non omnia a *Kustero* ad *Suid.*, & ab *Interpp.* ad *Hesych. h. v.*

6 Λέγοντες. Lege λέγουσι. VILL.

7 Φαλλαίας. Lege φάλαινας. VILL.

θάπερ καὶ Ἀλκμὰν Δημσέλᾳ λέγων ἔτως· „ Εὖ-
„ δουσι δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάλαγγες [1], πρώ-
„ τον ἐσὲ [2] καὶ χαράδραι· φῦλά τε ἑρπετά θ' ὅσα
„ τρέφει μέλαινα γαῖα. θῆρες τ' ὀρεσκῷοι καὶ γέ-
„ νος μελισσῶν, καὶ κνώδαλα ἐν βένθεσι περφυ-
„ κῶς ἁλός. εὕδουσιν δ' οἰωνῶν φῦλα τανυπτερύγων.

ΚΝΙΣΗΣ. [3] Σημαίνει Γ. ἐπὶ μὲν τῶν ἀναφερομένων ἀτμῶν ἀπὸ τῶν θυσιῶν·

Κνίση [4] δ' ἀέρανὸν ἶκεν. —

ἐπὶ δὲ τῶν λίπους·

— Κνίσης τε καὶ [5] αἵματος ἐμπλήσαντες.

ἐπὶ

1 Φάλαγγες. Lege φάραγγες. VILL.

2 Πρώτον ἐσέ. Nullo ſenſu. Lege πρώωνές τε. Infra legitur φῦλά τε ἑρπετά θ' pro φῦλά τε ἑρπετῶν. Aureum ſane fragmentum antiquiſſimi Poëtae, quod e fuga quaſi retraxit noſter *Apollonius*, vel eo ſolo nomine pretioſiſſimus. Similiter habet *Virgil. Aeneid.* IV. 522.

Nox erat, & placidum carpebant feſſa ſoporem
Corpora per terras, ſilvaeque & ſaeva quierant
Aequora, cum medio volvuntur ſidera lapſu:
Cum tacet omnis ager, pecudes, pictaeque volucres,
Quaeque lacus late liquidos, quaeque aſpera dumis
Rura tenent, ſomno poſitae ſub nocte ſilenti
Lenibant curas, & corda oblita laborum.

VILL. Conf. *Heyn.* Vir Cl. ad *Virg. l. l.*

3 Κνίσης. Alii legunt κνίσσες, ut *Suidas*. At *Heſ.* & *Herodianus*, teſte *Euſtathio*, κνίσης praeferunt. VILL. Vid. *Interpp. ad Heſych.* Primam in κνίση & uſu ſcriptorum & analogiae lege corripi docuit *Toup. Emendatt. in Suid. t.* II. *p.* 148. *Schol. ined. Bibl. Reg.* ad *Il.* A. 317. τὸ δὲ κνίσσα (male in Miſto κνίστα) καὶ τὸ ἵ μὲ τὸ α βραχὺ ἔχει . . . τὸ μὲν ἰ ἐπειδὴ τὰ δύο τῶν ἰζω βραχὺ ἴχει τὸ ἰ, &c. ut adeo in Homero, qui perpetuo producit, ubique ſcribendum ſit κνίστη.

4 Κνίση δ'. Il. A. 317. VILL.

5 Κνίσης τε καὶ. Od. Σ. 45. VILL.

1 Κα-

ἐπὶ δὲ τῷ ἐπίπλῳ·

— Καλά τε κνίσῃ [1] ἐκάλυψαν.

ΚΟΙΤΟΣ. ὁ ὕπνος ὁ ἐν τῇ κοίτῃ·

Κοίτῳ τ' ἐμνήσαντο [2] — —

ΚΟΙΜΗΘΕΝΤΙ. [3] οὐ πάντως ὑπνώσαντι, ἀλλὰ κατακλιθέντι πρὸς τὸ ὑπνῶσαι.

ΚΟΛΩΟΣ. [4] θόρυβος. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κολοιῶν· θορυβητικὸν γὰρ τὸ ζῶον.

ΚΟΛΩΝΟΣ. [5] πᾶν ἀνάσημα τῆς γῆς·

Ἔστι δέ τις πόλις [6] προπάροιθ' αἰπεῖα κολώνη.

ὁ δὲ Ἀπίων παρεὶς τὸ σημαινόμενον, προθεὶς δὲ τὸ Κολώνη, [7] πόλις Τρωϊκή.

ΚΟΛ-

1 Κατά τε κνίσῃ. Od. Γ. 457. VILL.

2 Κοίτῳ τ' ἐμνήσαντο. Od. H. 138:

— Ὅτε μνησαίατο κοίτου.

VILL.

3 Κοιμηθέντι. Od. Υ. 4:

Εὐρυτόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.

VILL.

4 Κολωός. Dicitur, teste *Hesych.* κολῶον, κολώϊον & κολωός. Il. A. 575:

Ἐι δὲ Θεοῖσι κολωὸν ἐλαύνετον —

5 Κολωνός. Caput gloſſae ut reſtituatur, vel propone κολώνη, vel ſubſtitue τῷ κολωνός.

6 Ἔστι δέ τις πόλις. Il. Π. 811. VILL. Editur vulgo πόλεως. lectiones varietatem notarunt *Barneſ.* & *Clarkius.*

7 Κολώνη. Il. Λ. 710:

Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη.

VILL. Apion ſcilicet, omiſſo appellativo, ſolum in Lexico ſuo poſuerat nomen proprium Κολώνη. *Apionem* compilaſſe videtur *Heſych.* Κολῶναι, αἱ πόλεις Τροίας. quae parum abeſt quin ita emendanda eſſe cenſeam, Κολώνη, ἡ πόλις Τροίας; quamvis plurimas ab antiquis *Colonas* commemorari ſciam.

ΚΟΛΛΟΠΙ. τ ἄπαξ εἰρημένων.

— Περὶ κόλλοπι [1] χορδὴν

Ἄψας. —

λέγῃ δὲ [2], τῷ κολλάβῳ, ἀπὸ τ κόλλης. δερματίνοις γὰρ ἐχρῶντο τοῖς κολλάβοις.

ΚΟΛΠΟΝ ΑΝΙΕΜΕΝΗ. τὸ κζ τὸ σῆθος μέρος ἀνέλκυσα. [3]

ΚΟΜΙΕΙΝ. [4] ἐπιμελείας ἀξιῶν. ὅθεν ἱπποκόμος. ἢ τὸ ἐν νάσῳ τινὸς ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, νοσοκομεῖν λέγεται.

ΚΟΝΙΣ. ἡ πεδιὰς [5] λέγεται, ἢ ἡ ἐκ τέφρας σποδός. καὶ [6] ξ μὲν πρότερα·

Οὐδ' ἔ μοι τόσα [7] δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε.

τὸ

1 Περὶ κόλλοπι χορδήν. Od. Φ. 407. in *Homero* legitur:

Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν,
Ἄψας ἀμφοτέρωθεν ἰϋγερέος ἔντερον οἰός.

Vide *Pollux.* IV. 62. & *Etym. Mag.* VILL.

2 Λέγῃ δὲ, τῷ κολλάβῳ, ἀπὸ τ κόλλης. Lege τῷ κόλλοπι, ὅπερ τῷ κολλάβῳ, quae ultima verba exciderant. VILL. Quod restituendum censet Cl. *Villois.* τῷ κόλλοπι, ὅπερ, ex praecedente *Homeri* versu, quivis lector facillime suppleat.

3 Ἀνίλκυσα. *Hes.* addit: ἕλκω τ μασὸν δείξῃ. Il. X. 80:

Κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε.

VILL.

4 Κομιεῖν. Lege κομεεῖν ut reperitur Od. ζ. 207. & Δ. 249. At *Hesiod.* in Operibus versu 602:

Καὶ κύνα καὶ χαράδρην κομεῖν. —

VILL.

5 Πεδιάς. Mallem πεδιάσιμος, ut apud *Dioscor.* πεδιάσιμος σμύρνα. VILL.

6 Καὶ ξ. Lege καὶ ἐπὶ ξ. VILL. vel lege καὶ τὸ πρότερον, cui mox respondeat, τὸ δὲ ὕστερον. Conf. v. κόπρος.

7 Οὐδ' ἔ μοι τόσα. Il. I. 385. VILL.

I. Ἀμ-

τὶ δ' ὕστερον·

Ἀμφοτέρῃσι [1] δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν.

σίονεὶ κόνις, ἀπὸ τ' κινήσεως. λέγ∤ δὲ τλὼ αὐτλὼ κονίην·

—— Ὑπὸ δὲ στέρνοισι [2] κονίη

Ἴσατ' ἀειρομένη. ——

ὁ δὲ Ἀπίων μάχην εἶναι ἔφη.

ΚΟΠΡΟΣ. ἡ τῶν κήπων, ὡς καὶ ἡμεῖς. λέγ∤ δὲ ἄτως καὶ τλὼ κόνιν. τὸ μὲν πρότερον·

—— Τέμνῳ μέγα κοπρίσαντες. [3]

τὸ δὲ δεύτερον·

—— Κυλινδόμνῳ [4] κατὰ κόπρον.

λέγ∤ δὲ καὶ τὴν στάσιν τῶν βοῶν·

Μυκηθμῷ [5] δ' ἀπὸ κόπρος ἐπεσσεύοντο νομόνδε.

ΚΟΡΩΝΗ. ἐπὶ μὴ καὶ ζώει. [6]

Οἱ δὲ κορώνῃσιν [7] ἴκελοι. —

εἶναι

1 Ἀμφοτέρῃσι. Il. Σ. 23. VILL.

2 Ὑπὸ δὲ στέρνοισι. Il. Ψ. 365. VILL.

3 Τέμνῳ μέγα κοπρίσαντες. Od. P. 299. Lege κοπρήσοντες, ut habet *Hom. Hes.* κοπρήσοντας posuit. VILL. Κοπρίσαντες habet etiam *Etymol.*, quod cum locum tueri omnino non possit, equidem voluisse illos crediderim, κοπρίσαντες.

4 Κυλινδόμνῳ. Il. X. 414. VILL.

5 Μυκηθμῷ. Il. Σ. 575. VILL.

6 Ζώει. Hinc derivatur κορωνιάει in *Herculis Scuto* versu 289:

Αἰχμῇς ἐξείῃσι κορωνιόωντα πέτηλα.

VILL.

7 Οἱ δὲ κορώνῃσιν. Od. M. 418. VILL.

1 Κρί-

εἶναι δέ φησι ὁ Ἀπίων τ αὐτὸν τῷ λάρῳ καὶ τῇ αἰθυίῃ. ἐπὶ δὲ ξ κρίκου [1] τ θύρας·

Ἀργύρεον [2] δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσέη δὲ κορώνη.

ἐπὶ δὲ τ ξ τίξε σκοπῆς·

Πᾶν δ' εὖ λειήνας [3], χρυσέῳ ἐπέθηκε κορώνῳ.

ΚΟΡΩΝΙ'ΔΕΣ. αἱ καμπυλόπρυμνοι. [4] λέγει γὰρ ἅτως τὰς ναῦς. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν τὰς κορωνίδας, φησὶ καραμνίδας, ἀπὸ ξ κάρα αὐταῖς ἐπικεῖσθαι, τοῦτό ἐστι τὸ τέλος. παρ' ὃ καὶ ἐν τοῖς βιβλίοις ἐπὶ τέλους κορωνὶς γέγραπται.

ΚΟΡΥΘΑ'ΙΟΛΟΣ. [5] ὁ τῷ κόρυθα εὐκίνητον ἔχων. αἴσσειν γὰρ, τὸ κινεῖν.

ΚΟΡΥ'ΝΗ. ἑτερόῤῥοπον [6] ξύλον. ὁ δὲ Ἀπίων, καλλοβίρᾳ [7] τι γένος.

ΚΟ-

1 Κρίκου. Vide *Polluc.* VII. 107. X. 22. VILL.

2 Ἀργύρεον. Od. H. 90. VILL.

3 Πᾶν δ' εὖ λειήνας. *Il.* Δ. 111. VILL.

4 Καμπυλόπρυμνοι. *Hes.* addit: καὶ οἱ ἐκ τῶν ἐσχατιῶν πεπλεγμένοι στέφανοι. κυρίως δὲ, τὰ πλεκτώματα. Il. B. 392:

Μιμνάζειν ἔτ' ἔμελλον ἐνὶ κορωνίσιν. —

Lex. *Manuscriptum Sangermanense* habet: Κορωνὶς, ἀκρώρεια, ἢ τὸ τελευταῖον τ οἰκοδομῆς, ἐπίθεμα στεφάνου, τὸ κεφάλαιον. VILL.

5 Κορυθαίολος. Frequentissimum Poëtae.

6 Ἑτερόῤῥοπον. *Schol.* habet ἑτερόῤῥεπες, ἐξ ἑνὸς μέρους ῥοπὴν ἔχον καὶ βάρος. VILL.

7 Καλλοβίρᾳ. *Hes.* habet καλόρροον, ubi καλαύροπον legendum suspicantur *Sopingius* & *Heinsius*. Dicitur & καλάβρωψ; & legitur καλάβροπα in *Apoll. Rhod. Arg.* IV. 974. ubi *Schol.* ex *Homero* citat *Il.* Ψ. 845:

— Καλάβροπα βυκόλος ἀνὴρ;

quamvis ibidem legatur καλαύροπα. VILL. Idem tamen *Apollonius* altera quoque forma,

ΚΟΡΥΣΣΕΤΟ. [1] ἀφ' ἑνὸς μέρους, τῆς κόρυθος, τὸ καθοπλίζεσθαι.

ΚΟΡΘΥΕΤΑΙ. [2] διεγείρεται καὶ εἰς ὕψος αἴρεται.

ΚΟΡΣΗΝ. [3] κεφαλήν.

ΚΟΡΑΚΟΣ ΠΕΤΡΗ. ἐνομαστικῶς, [4] τίπος ἐν Ἰθάκῃ.

ΚΟΡΗΣΑΤΕ. [5] καλλύνατε.

ΚΟΣΜΗΣΑΙ. διατάξε. [6] ὅθεν καὶ ὁ κόσμος, ἀπὸ τῆς τάξεως ἧς ἔχει, ὀνόμασται. οἵτε διατάσσοντες βασιλεῖς, κοσμήτορες. [7]

ΚΟΥΡΙΖΩΝ. [8] νέος ὑπάρχων.

ma, κελαύροπα, uſus eſt, II. 33. Κορύνη eſt apud *Hom. Il.* H. 141. & 143. De κολοβόρῳ, equidem nihil certo ſtatuere auſim.

1 Κορύσσετο. V. *Il.* H. 206. T. 364. &c. Pro τὸ καθοπλίζεσθαι multo concinnius legeretur καθωπλίζετο.

2 Κορθύεται. Il. I. 7:

— Ἀμυδὶς δέ τε κῦμα κελαινὸν
Κορθύεται. —

VILL.

3 Κόρσην. *Il.* Δ. 502. &c.

4 Ὀνομαστικῶς. Ex *Heſ.* & *Euſtathio* docemur hunc Coracem fuiſſe venatorem, qui cum leporem perſequeretur, de quadam rupe, ab eo deinde cognominata, imprudens praecipitem ſe dedit. Mater ejus Arethuſa dolore percita ſuſpendio vitam finivit, & ſuum fonti in Ithacâ fluenti dedit nomen. *Od.* N. 408:

Πὰρ Κόρακος πέτρῃ, ἐπὶ τε κρήνη Ἀρεθούσῃ.

VILL.

5 Κορήσατε. *Od.* Υ. 149. conf. & *Etymol. p.* 529. *v.* 45.

6 Διατάξε. Lege διατάξαι. VILL. Pertinet gloſſa ad *Il.* B. 554. ubi conf. *Schol.*

7 Κοσμήτορες. In duali habet hanc formam Poëta Il. A. 16. 375. Γ. 236. κόσμον pro *mundo* nusquam dixit

8 Κουρίζων. Od. X. 185:

— Ὁ κουρίζων φορέεσκε.

VILL.

ΚΟ΄ΤΟΣ. [1] χόλος.

ΚΟΤΥ΄ΛΗ. [2] πᾶν τὸ κοῖλον. ὁ δὲ Ἀπίων, τὸ κοῖλον τῆς χειρός.

ΚΟΥΡΙ΄Ξ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων, ἐν τῇ μνησηροφονίᾳ. σημαίνῃ δὲ τὸ τὴν κόρης [3] λαβέσθαι. ἔνιοι δὲ, κυριακῶς, οἷον νεανικῶς.

ΚΟΥ΄ΡΟΣ. νεανίας. λέγεται δὲ καὶ ὁ νήπιος παῖς, ὅτ' ἂν λέγῃ·

Κούρων [4] παιζόντων. ——

ΚΟΥ-

1 Κότος. κότον plurimis locis habet *Homerus*.

2 Κοτύλη. Il. E. 306. eam sic definit Homerus ipse:

Τῷ βάλεν' Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθά τε μηρὸς
Ἰσχίῳ ἐνερείφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι.

Sed Il X. 494. pro cyatho seu potius concavitate manus accipi potest:

Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλῃ τίς τυ θὼν ἐπέχει.

Quin & πύρνοι καὶ κοτύλη conjunguntur, ut Od. o. 311. ac P. 12. Est & εἶδος μέτρου. VILL.

3 Κόρης. Lege κόρρης. Od. X. 188:

Τὼ δ' ἄρ' ἐπαΐξαντε λίτην, ἔρυτάν τε μιν εἴσω
Κυρίξ. ——

In hanc vocem vide *Eustathium*, & emenda *Etymol.* qui sic habet: Κῦριξ. Ἐκ τῆς κόρσης, τυτίσι τὴν κεφαλῆς· ὅθεν καὶ ἡ κυρὰ ἐν ὑστομνήματι Χ Ὀδυσσείας. Ἀλέξης δὲ, κῦριξ, τῶν τριχῶν, ἢ νεανίσκος, ἀπὸ τοῦ κόρου. Lego: Κυρίξ. (sic pro κῦριξ ex *Eustathio* merito reponit *Sylburg*) ἐκ τῆς κόρσης, τυτίσι τὴν κεφαλῆς. ὅθεν καὶ ἡ κυρά. (Hic fig punctum.) ἐν ὑστομνήματι Χ Ὀδυσσείας Ἀλεξίων (sic optime emendat idem *Sylburg*. subnixus auctoritate *Eustathii* qui Alexionem laudaverat in κατειῶπα. Deinde reliqua sic proprio Marte restituo:) κυρὶξ, ἐκ τῶν τριχῶν, νεανικῶς, ἀπὸ τοῦ κόρου, seu κυρου, quod pro eo *Ionice* dicitur. VILL. Cf. *Alb* ad *Hes. h v.*

4 Κούρων παιζόντων. Od Ψ. 147. Hodie habetur:

Ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.

Ubi mallem legere ἀνδρῶν, cum opponatur τῷ γυναικῶν VILL. Vix profecto κούρων laudato loco

co

ΚΟΥΡΗΤΕΣ. προπερισπωμένως μὲν, σημαίνει τοὺς τὴν Πλευρῶνα κατοικοῦντας·

Κυρῆτές [1] τ' ἐμάχοντο. —

προπαροξυνόμενον [2] δὲ, νεανίας·

— Ἅμα [3] δ' ἄλλοι ἔσαν κέρητες Ἀχαιῶν.

ΚΟΣΜΟΣ. ἐπὶ τοῦ κυρίου καὶ συνήθους ἡμῖν·

Κόσμῳ. πεῖσμα [4] δ' ἔλυσαν ἀπὸ τριτοῖο λίθοιο.

ἐπὶ δὲ τοῦ διαταξαι·

Τοὺς δ' αὖτ' [5] ἐκόσμεον βασιλῆες ἀταύμοι περ.

ΚΟΛΛΗΤΑΣ ΣΑΝΙΔΑΣ. [6] τὰ θυρώματα.

ΚΟΤΥΛΗΡΡΥΤΟΝ ΑΙΜΑ. [7] πολύ, ὥστε κοτύλῃ [8] ἀρύσασθαι.

ΚΟ-

co poſſit convenire. Itaque videndum an alii forte verſui felicius poſſit reſtitui.

1 Κυρῆτές τ'. Il. I. 525. VILL.

2 Προπαροξυνόμενον. Hic lege προπαροξυνομένως, aut ſupra προπεριστωμένως pro προπεριστωμένως. VILL.

3 Ἅμα δ' ἄλλοι ἔσαν. Il. T. 248. In Homero legitur:

— Ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κεκρῆτες Ἀχαιῶν.

VILL.

4 Κόσμῳ. Od. N. 77. VILL. Conf. ſupra κοσμῆσαι. Ad quem locum haec ipſa forte referenda eſt gloſſa.

5 Τοὺς δ' αὖτ'. Il. Ξ. 379. Lege:

Τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον ἀτάμβοί περ.

VILL.

6 Κολλητὰς σανίδας. Il. I. 579. VILL.

7 Κοτυλήρυτον αἷμα. Il. Ψ. 34. VILL.

8 Κοτύλῃ. In *Codice* Mſ. κοτύλην:

Πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα.

Ubi vides ſcribi το κοτυλήρυτον per unum *rho*. Πᾶν δὲ τὸ κοῖλον, inquit *Athenaeus*, κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον· ὅθεν καὶ κοτυλήρ-

ΚΟΤΥΛΗΔΟΝΟΦΙΝ. [1] ταῖς κοτυληδόσι, αἵπερ εἰσὶ αἱ τῷ πολύποδι ἕπωσαι. [2]

ΚΡΑΤΕΥΤΑΩΝ. τῶν ἄπαξ εἰρημένων. ὁ Ἀρίσαρχος, τῶν βάσεων, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται, ἀπὸ τοῦ διακρατεῖσθαι τοὺς ὀβελίσκους ἐπὶ τούτων κειμένους.

Πάσσε [3] δ' ἁλὸς θείοιο κρατευτάων. —

ΚΡΑΤΑΙΠΕΔΟΝ. [4] τὸ στερεὸν ἔδαφος καὶ λιθόστρωτον. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΚΡΑΤΥΣ. [5] κραταιός. λέγει δὲ ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ.

ΚΡΑΝΑΙ. [6] ἐπιτελέσαι, οἷον κάρα, κεφαλήν, ἐπιθεῖναι.

ΚΡΑ-

λήρυτον αἷμα, τὸ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀρυσθῆναι δυνάμενον. VILL. Conf. *Alb.* ad *Heſych. h. v.*

1 Κοτυληδονόφιν. Od E. 433: Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λαίγλες ἔχονται.

VILL.

2 Ἕπωσαι. Poſt ἕπωσαι, omiſſa certe ſubſtantiva vox, κοιλότητες. In *Manuſcripto* Codice legitur ἔπωσαι cum ſpiritu aſpero, *ſequentes*, *adhaerentes*. VILL. *Athenaeo* L. XI. *p.* 479. κοτυληδόνες πολυπόδων ſunt αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις. Unde & τὸ ἕπωσαι hoc loco praeferendum eſſe intelligitur. Conf. *T. H. ad Lucian. t.* I. *p.* 299.

3 Πάσσε δ' ἁλὸς. Il. I, 214. VILL.

4 Κραταίπεδον. Eſt epithetum, ut *Od* Ψ. 46:

— οἱ δέ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον ἕδας ἔχοντες.

VILL.

5 Κρατὺς... ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ. Indicavit Cl. *Alb.* ad *Heſych.* tanquam gloſſae ſedem Il. Π. 181:

— Κρατὺς Ἀργειφόντης.

Verum latius patet *Apollonii* obſervatio: Uni ſcilicet Mercurio tribui docet hoc epithetum. conf. *Il.* Ω. 345. *Od.* E. 49. 148.

6 Κράναι. Legitur Il. I. 101. Κρήνας, quod & *Apoll.* ſcripſiſſe putaverim. VILL. Immo vero ſcripſit *Apollonius*, κρᾶναι. quod olim lectum eſt ab antiquis, *Od.* E. 170. ubi nunc edi ſolet κρῆναι.

Αἶκε

ΚΡΑΝΑΗ'. [1] τραχεῖα.

ΚΡΑΤΑΙΓΥΑΛΟΙ. ὁ Ἀρίσταρχος, θώρηκος γύαλον, ἀπὸ τὸ κοίλωμα τοῦ θώρακος, ἀλλὰ τὸ ὅλον κύτος, καταχρηστικῶς· ἀντὶ τοῦ, ὅλον τὸν θώρακα. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ, κραταιγυάλους, τοῖς τὸ ὅλον κύτος ἰσχυροὺς [2] θέλῃ δηλοῦν.

ΚΡΕΙΟΝ. βασιλεῦ. σημαίνῃ δὲ καὶ τὸ κρεοδόχον [3] ἀγγεῖον·

Αὐτὰρ ὅγε μίγα [4] κρεῖον κάβαλεν ἐν πυρὶς αὐγῇ.

Κρῖν'

Αἴκε θεοὶ γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Οἵ μοῦ φέρτεροί εἰσι νοῆσαι χεῖράς τε

Romana Editio & in *contextu* & in *Euſtathii Commentariis* habet κρῆναι. *p.* 1527. *v.* 18. & *p.* 1528. *v. ult.* ubi κρῆναι, inquit *Euſtath.*, κρῆναι .. ἤγουν χεῖραι, καὶ τελειῶσαι τὸ νοῆσαι. πολλοὶ γὰρ νοοῦσι μὲν, οὐ κραίνουσι δέ κρῆναι exhibuit Cl. *Erneſto Cod. Miſtus*, „ quae, inquit, *vera lectio videtur* ... κρῆνον *eſt Od.* Υ. 115. „ *Schol.* interpretatur τελειῶσαι, quod non poteſt pertinere ad κρῆναι, & *Heſych.* denique, Κράναι, κρῆναι, τέλειαι. καὶ αἱ τῶν ὑδάτων, καὶ ἐπιτελέσαι. quorum poſtremum vix aliunde, quam ex hujus loci commentariis, derivatum eſſe crediderim.

1 Κρανάη. Κρανάῃ eſt Il. Γ. 445. & aliis locis alii caſus obliqui.

2 Τοῖς τὸ ὅλον κύτος ἰσχυρούς. Lege τοῖς κατὰ τὸ ὅλον κύτος ἰσχυρούς, vel τοὺς κατὰ τὸ, &c. ut habet *Heſ.* τιρροὶ κατὰ κύτην, ubi lege κύτος. Il. Τ. 361:

Θώρηκές τε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα.

VILL. In ipſo *Apollonio* pro τοῖς reſtituas oportet τούς. Fontem interpretationis laudat *Apollonius* doctrinam Ariſtarchi, qui in celebratiſſima *Homeri* dictione, θώρηκος γύαλον. (v. ſupra *p.* 111 *Alb. ad Heſych.* v. Γύαλον) τὸ γύαλον *pro toto* acceperit *thorace*, θώρηκος γύαλον, ἀπὸ τὸ κοίλωμα τοῦ θώρακος (ſc. ἀκυΐᾳ,) ἀλλὰ τὸ ὅλον κύτος, καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ &c.

3 Κρεοδόχον. Lege κρεωδόχον. Conf. *Schol. ad Il.* I. 206. *Euſtath. p.* 747. *v.* 15. *p.* 1899. *v.* 4. & *Etymol. p.* 536. *v. ult.*

4 Αὐτὰρ ὅγε μίγα κρεῖον. Il. I. 206. Lege inverſo ordine; κρεῖον μίγα. At κρεῖον pro rege dicitur in vocativo Od. I. 2. & alibi paſſim. VILL.

ΚΡΙΝΟΝΤΕΣ.[1] Διαχωρίζοντες·

Κρῖν' ἄνδρας[2] κατὰ φῦλα. —

ἀπὸ τούτου καὶ ὁ κριτὴς, ὁ τὰ πράγματα διαχωρίζων, ἀπὸ τῶν δικαίων τὰ ἄδικα.

ΚΡΗΔΕΜΝΩι. τῷ δ' κεφαλῆς ἐπιβολαίῳ.[3] ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ·

Ὄφρα Τροίης[4] ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν,

μεταφορικῶς λέγῃ, οἷον τῶν τειχῶν τὰ ὑπάνω·[5] καταστρέφῃ δὲ εἰς αὐτὰ τὰ τείχη.

ΚΡΗΤΗι ΕΠΙΟΥΡΟΝ.[6] οἱ μὲν κατ' ἀναστροφὴν ἀναγινώσκουσιν, καὶ θεωροῦσι τὴν ὄρον, ἵν' ᾖ, ἐπὶ τῇ Κρήτῃ φύλακα· οἱ δὲ θεωρὸν φασι εἶναι τὴν ἐπὶ, ὡς καί·

— Βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.[7]

ἡμεῖς δὲ, συνθέτως ἐπίορος, οἷον ἐπιφύλαξ· ἐν τρό-

1 Κρίνοντες. Pertinet glossa ad Il. B. 446. ubi v. *Schol.*

2 Κρῖν' ἄνδρας. Il. B. 362. VILL.

3 Ἐπιβολαίῳ. Apposite addit *Hes.* ὅ ἐστι κεφαλόδεσμος, ᾧ χρῶνται αἱ γυναῖκες. VILL. vid. *Il.* Ξ. 184. X. 470:

4 Ὄφρα Τροίης. Il. Π. 100. Sic lege versum ut apud Homerum:

Ὄφρ' οἵοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λυείμην.

VILL.

5 Ὑπάνω. Lege ἐπάνω VILL.

6 Κρήτῃ ἐπίουρον. Il. N. 450:

Ὃς πρῶτος Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον.

Legitur & hoc epithetum apud *Theocr. Id.* VIII. *v.* 6.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀείσας.

VILL.

7 Βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. Od. Γ. 422:

— Ἐλάσσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.

Sic dicitur Od. N. 222:

— Νέῳ ἐπιβώτορι μήλων.

Et ἐπιείκελον Il. A. 265. ἐπίσσορα Od. Φ. 26. ἐπιμάρτυροι Od. A. 273. ἐπιξύῳ Il. M. 422. ubi pariter ἐπὶ superabundans, seu potius intensivum est. VILL.

τρόπον καὶ ὁ τεκτονικὸς [1] λέγεται δὲ ἐπίῤῥοθος, ὁ ἐπιφυλάσσων καὶ συνέχων τὰ συναρμοζόμενα ξύλα.

ΚΡΟΑΙ'ΝΩΝ. [2] ἔνιοι μὲν, ἐπιθυμῶν· οἱ δὲ, ὅτι ἐπικροτῶν τοῖς ποσίν.

ΚΡΟ'ΣΣΑΣ. ἔνιοι μὲν, τὰς κλίμακας· ἔνιοι δὲ, τὰς κεφαλίδας. [3] ἔνιοι δὲ, τῶν πύργων τὰς σεφάνας, ὃ καὶ μᾶλλον ἄν τις εἴποι. τινὲς δὲ, τὰς κεφαλίδας τῷ τείχει, ἃς ἔνιοι προμαχόνας [4] λέγουσι. ἄλλοι δὲ, τὰ ἀποκριπιδώματα· [5] καὶ γὰρ κροσ-

1 Ὁ τεκτονικός. Hic omissum puto ξύλινος ἥλος, quemadmodum alibi definit. VILL. Locus nulla indigere videtur emendatione, nisi quod vel inducendam particulam δὲ, vel ita interpungendam orationem esse censeam: ἢν τρόπον καὶ ὁ τεκτονικός· λέγεται δὲ &c. De τεκτονικῷ ἐπιῤῥῳ, sive ξυλίνῳ dictum supra, *p.* 288.

2 Κροαίνων. *Hes.* & *Sangermanense Lexicon Mss.* pariter habent: Κροαίνων. τοῖς ποσὶ κρούων, ἢ ἐπιθυμῶν. Il. Z. 507:

Ὡς δ' ὅτε τίς σατὸς ἵππος
ἀκοσήσας ἐπὶ φάτνῃ,
Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων.

Mihi vero potius per *ferire* quam per *appetere* explicandum videtur. Nam in priori sensu sumitur apud *Anacreontem* Ὠδ. 56:

Ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
Λιγυρὸν μέλος κροαίνων
Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω.

Ubi κροαίνειν est *plectro ferire*; quod *Pindarus* vocat *Nemeor.* v. φόρμιγγ' ἐπτάγλωσσον χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκειν. VILL.

3 Κεφαλίδας. Addit *Hesych.* τῶν τειχῶν, quod deinde sequetur in *Apoll.* VILL.

4 Προμαχόνας. Lege προμαχῶνας, ut habet *Hes.* VILL.

5 Ἀποκριπιδώματα. Mallem ὑποκριπιδώματα, seu simplex κριπιδώματα. Post hunc ultimum sensum, quem praefert caeteris, *Hesych.* addit illa verba, male hucusque intellecta, & pejus emendata: Ὃ καὶ βέλτιον. καὶ γὰρ τὸ ὄνομα τῆς κλίμακος ἐγίνωσκεν ὁ Ὅμηρος, καὶ οὐδέπω ἦν πολιμικὰ ὄργανα. Volunt ut interseratur οὐκ post κλίμακος: unde exurgit sensus quasi fidiculis contortus; cum fateri cogantur vocem κλίμακος ab *Homero* cognitam, immo in quatuor Odysseae locis ab eo adhibitam fuisse; scilicet legere est κλίμακα μακρὴν Od. Κ. 558. Λ. 63. & ὑψηλὴν Α. 330. ac Φ. 5. Ergo sic simpliciter locum *Hes.* ut se habet, explico: κρόσσαι sumen-

κροσσὸς [1] λέγομεν τὰ κάτω τῶν ἱματίων.

ΚΡΟΚΟ΄ΠΕΠΛΟΣ. ἤτοι κροκοειδεῖς [2] ἀπὸ τοῦ χρόαν τὴν ἀνατολῆς καὶ ἡλίου· ἢ ὅτι ἡ θεὸς τοιαύτῃ κέχρηται ἐσθῆτι.

ΚΡΥΟ΄ΕΣ-

mendae ſunt ſenſu καταβάθρου. Non enim ſcalam ſignificant: nam Homerus vocem κλίμακος noverat; &, ſi ſcalas innuere voluiſſet, potius κλίμακας quam κρόσσας dixiſſet. Aliunde ne illi quidem in mentem venire poterat harum mentio ſcalarum; cum ejus tempore nulla adhuc eſſent belli inſtrumenta. Ergo κρηπιδώματα notat, non autem κλίμακας. *Etymologum Magnum*, in quo irrepſit negatio οὐ, ex *Heſ.* reſtitue; non vero *Heſ.* ex *Etym.* Il. Μ. 258:

Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρεισον ἐπάλξεις.

Et in eodem libro 444:

Κροσσάων ἐπίβαινον ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.

Vide *Etymologicum*. VILL. Quas memorat *Homerus* κλίμακας, ſcalae ſunt, quibus in aedium tecta ſolebant eſcendere; non autem inſtrumenta poliorcetica, qualia, cum *Ariſtarcho*, interpretum multi in κροσσάων mentione cogitarunt, qui (*Il.* Μ. 258.) κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, interpretabantur ἐπὶ τοὺς πύργους, vel κατὰ τῶν πύργων, τὰς κλίμακας εἶλκον. Egregie illi confutati ab *Orione* & aliis apud *Etymol.* Μ. *p.* 540. *v.* 40. itemque apud *Euſtath. p.* 903. ubi vſ. 21. οἱ μὴ ἀποδεχόμενοι τοῦτο, (κρόσσας εἶναι ὄργανα πρὸς τειχομαχίαν) φασὶ μὴ εἰδέναι τὸν ποιητὴν τὴν τοιαύτην μηχανὴν, ἄλλως τε καὶ ὅτι τείχους ταπεινοῦ, φασιν, ὄντος, ὡς ὁ Σαρπηδόνος δεικνύει ἐφοδολὴ, ὃς ἐπάλξεων λαβὼν χερσὶ στιβαρῇσι, κατέῤῥηξεν. (Il. Μ. 397.) *Etym.* in eandem ſententiam, τὸ δὲ τῆς κλίμακος ὄνομα οὐ γινώσκει Ὅμηρος, οὐδέπω γὰρ ἦν τὰ πολεμικὰ ὄργανα. In quibus negationem, οὐ, requirit omnino ſubjectum mox γὰρ; adeo ut *Heſychio* etiam reſtituendam credamus, quia nomen *Homerus* revera ignoravit κλίμακος πολιορκητικῆς. —

1 Κροσσὸς. Editio habet κροσσὰς; verius Apographum *Montfauconii* Κροσσός.

2 Κροκοειδεῖς. Lege κροκοειδής. Eſt in *Homero* Aurorae epithetum Il. Θ. 1:

Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐφέηνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

In *Heſiodi* Theogoniâ ſic vocatur Tethidos & Oceani filia, verſu 358:

— Τηθυόεσσά τε κροκόπεπλος.

VILL.

ΚΡΥΟΈΣΣΑ. [1] Φελκτή· κρύος γὰρ, τὸ ῥίγος.

ΚΡΙ. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, τὸ αὐτὸ τῷ κελθὼ [2] σημαίνει· εἰρῆσθαι δὲ οὐκ [3] ἀποκοπὴν, ὡς ἐνόμισαν, ἀλλὰ μεταχηματίσθαι τὸ θηλυκὸν εἰς ἕτερον τὸ κρί. ὁ δὲ Ἀπίων, γλίσχρόν τι, ἀπὸ πάντως κελλή.

ΚΤΕΈΡΕΑ. [4] ἐντάφια.

ΚΤΙΔΕΊΗ. τινὲς πλανηθέντες ἔδοξαν εἶναι ὡς ἴκτινος δέρματος· ὁ δὲ Ποιητὴς διδάσκει ὅτι ἐστὶ κτιδέη. [5] κτὶς γὰρ ἐστὶ τὸ ζῶον ὅμοιον γαλῆ μικρῷ, [7] μεγέθει διαφέρουσα τῆς γαλῆς. τὸ δὲ τούτου δέρμα εὔ-

1 Κρυόεσσα. Il. Ε. 740:

Ἐν δ' ἴεις, σὺ δ' ἀλκὴ, σὺ δὲ κρυόεσσα ἰωκή.

Sic *Hesiodus* in *Theogoniâ* verſu 657:

Ἀλκτὴς δ' ἀθανάτοισιν ἀρὴς γένετο κρυεροῖο.

& 936:

Ἐν πολέμῳ κρυόεντι, σὺν Ἄρηϊ πτολιπόρθῳ.

VILL.

2 Τὴν κελθὴν. An legere forte praeſtiterit τῇ κελθῇ & σημαίνειν? Mox certe per infinitivos continuatur oratio; εἰρῆσθαι &c.

3 Οὐκ ἀποκοπήν. Mallem, ὃ κατ' ἀποκοπήν. VILL.

4 Κτίρεα. *Il.* Ω. 38. &c.

5 Ἴκτινος. Suidas habet: Κτιδέη. ἡ θηλυκεφαλαία, ἐξ ἴκτιδος δέρματος. ἰκτὶς δὲ, ζῶον γαλῆ παραπλήσιον. Ubi recte monet *Kuſterus* reſpici ad Hom. Il. κ. 335:

Κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην. —

Et addit: *Ibi nonnulla exemplaria olim habuerunt:*

Κρατὶ δ' ἐπ' ἰκτιδέην. — *quod magis placet. Muſtela enim apud Graecos non vocatur* κτὶς, *ſed* ἰκτὶς: *unde &* ἰκτιδέη *dicendum videtur, non vero* κτιδέη. *Heſychius tamen* κτιδέη *etiam agnoſcit.* At Clariſſimo *Alberti* haec verba laudanti κτὶς per aphaereſin dictum videtur pro ἰκτὶς; & appoſite ad rem affert ex Il. κ. 458:

Τῷ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῇφιν ἔλοντο,

ubi ἰκτιδέην admitti nequit. In *Apollonio* noſtro, pro ἴκτινος, lege ἴκτιδος. VILL.

6 Ὁ δὲ Ποιητὴς διδάσκει &c. Nempe Il. κ. 458. Ubi nullus locus eſt formae alteri, Ἰκτιδέην. Conf. *Euſtath. p.* 809.

7 Μικρῷ. Lege γαλῇ μικρᾷ, μεγέθει διαφέρουσα, &c. ſeu γαλῇ, μικρὸν aut μικρῶς (adverbialiter) μεγέθει διαφέρουσα. Vi-

εὔθετόν φασιν εἶναι εἰς περικεφαλαίας.

ΚΤΙ΄ΛΟΣ. ὁ ἡγέμων τῆς ποίμνης κριός· καὶ ἔστι καὶ τὸ ἔτυμον, ἀκτίλων, [1] ὁ ἐπαγόμενος τὰ λοιπὰ τῶν ἑπακολουθούντων προβάτων.

ΚΥ΄ΔΩΝΕΣ. [2] ἔθνος Κρητικόν.

ΚΥ΄ΔΕΙ ΓΑΙ΄ΩΝ. [3] τῷ καθ' αὐτὸν ἀξιώματι γαυριῶν.

ΚΥΔΟΙΜΟ΄Σ. [4] θόρυβος, ταραχή.

ΚΥ΄ΚΛΑ. [5] τροχοί.

ΚΥ΄ΔΗΝΕ. [6] καὶ ἡ ψυχὴν ἐμετεώρισεν.

ΚΥΚΛΗ΄ΣΟΜΕΝ. [7] ἐπ' ἀμάξων ἄξομεν.

ΚΥ-

de *Schol.* qui habet μεῖζον γαλῆς, καὶ δασύτερον, ἄλλως δὲ παραπλήσιον. VILL.

1 Ἄκτιλος. *Etymologus Magnus*: παρὰ τὸ ἄγω, ὁ μέλλων ἄξω. ῥηματικὸν ὄνομα, ἄκτιλος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Α, κτίλος. VILL.

2 Κύδωνες Od. Γ. 292:

— Τὰς μὲν Κρήτη ἐπέλασσεν,
Ἴπχι Κύδωνες ἔναιον, Ἰαιδάιο ἀμφὶ ῥέεθρα.

3 Κύδεϊ γαίων. Il. A. 405. &c.

4 Κυδοιμός. Il. Σ. 535. In Achillis scuto:

Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ.

Quod *Hesiodus* ad verbum ferme expressit in *Herculis Scuto*, ubi melius pro ὁμίλεον posuit ἰθύνεον:

Ἐν δ' Ἔρις ἐν δὲ Κυδοιμὸς ἰθύνεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ. VILL.

5 Κύκλα. Il. E. 722. &c.

6 Κύδηνε. Il. Ψ. 793:

Ὣς φάτο, κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα.

Sic *Hesiodus in Operibus*, 38:

— Μέγα κυδαίνων βασιλῆας Δωροφάγους. —

Unde & κυδιάω, in *Hercul. Scuto*, 27:

— Ἦρχε δὲ τοῖσιν ἰὼν πάϊς Ἀλκαίοιο Κυδιόων λαοῖσιν. —

VILL.

7 Κυκλήσομεν. Il. H. 332:

— Κυκλήσομεν ἐνθάδε νῆχας Ἕως καὶ ἠμὶν ὄνοσι. —

Ubi Schol. ἐπ' ἀμάξων εἴσομεν. κύκλα γὰρ οἱ τροχοί. VILL.

1 Ὕδα-

ΚΥΚΕΩ̃. καὶ ἀποκοπὴν, κυκεῶνα. κυκεὼν δέ ἐστι, τὸ ἐξ οἴνου, καὶ μέλιτος, καὶ ἀλφίτου, καὶ ὕδατος[1]. ἀναμεμιγμένον πόμα.

ΚΎΜΒΑΧΟΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἄκρου τῆς κεφαλαίας·

Κύμβαχον[2] ἀκρότατον νύξ' ἔγχει ὀξυόεντι.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπὶ κεφαλὴν πλώματος·

Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν[3] ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους.

ΚΎΜΙΝΔΙΣ.[4] ὀρνέου γένος·

Χαλκίδα[5] κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Κύμινδιν.

ΚΥΛΛΉΝΙΟΣ. τῶν ἄπαξ εἰρημένων[6] ἔστιν δὲ ἐπίθετον Ἑρμοῦ, ἀπὸ ὄρους Ἀρκαδίας.

ΚΥ-

1 Ὕδατος. Addit *Schol.* καὶ τυροῦ, quod non erat omittendum. Od. κ. 290:

Τεύξῃ τοι κυκεῶ, βαλίῃ δ' ἐνὶ φάρμακα σίτῳ.

Ad quod allusit certe *Hes.* cum dixit: Κυκειῶ. φαρμακία, ποτὸν δηλητήριον. Nam docet κυκειῶ idem esse quod κυκεῶ. Dicebatur quoque κύκα. Hoc κυκειῶ bibebatur; nam Od. κ. 316:

Τεῦξε δέ μοι κυκεῶ χρυσείῃ δέπαϊ ὄφρα πίοιμι·
Ἐν δέ τε φάρμακον ἧκε, κακὰ φρονέων' ἐνὶ θυμῷ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε, καὶ ἔκπιον, &c.

Et Il. Λ. 640:

— Σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν
Οἴνῳ Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἶγειον κνῆ τυρὸν
Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε·
Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεί ῥ' ὤπλισατο κυκειῶ.

Moeris Atticista: Κυκειῶ, Ἀττικῶς. κυκεῶνα, Ἑλληνικῶς. *Thomas M.* Κυκειῶ, Ἀττικοὶ, ἀπὸ κυκεῶνος. Vide *Interpretes*. VILL.

2 Κύμβαχον. Il. ο. 536. VILL.

3 Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν. Il. Ε. 586. VILL.

4 Κύμινδις. Conjecit *Isaac. Vossius* κύμινδιν idem esse quod avem Indicam. Κύμας enim esse ὄρνιθας. VILL. Conf. *Plin. H. N.* X. 8. & quos ibi laudat *Harduin*.

5 Χαλκίδα. Il. Ξ. 291. VILL.

6 Εἰρημένων. Od. Ω. 1:

Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο.

Occurrit praeterea in *Iliade* ο. 518. citante etiam *Strabone*

ΚΥΝΆΜΥΙΑ. [1] ἡ ἀναιδὴς καὶ θρασεῖα· καὶ κύνα ἀναιδῆ ἐξ αὐτοῦ. [2]

ΚΎΝΤΕΡΟΝ. [3] κυνότερον, ἀναιδέστερον. ὁ δὲ Ἀπίων, ἀγελαιότερον.

ΚΥΝΟΡΑΙΣΤΈΩΝ. ἐπὶ τῆς Ὀδυσσείας, κυνὸς [4] ὃς ἐκαλεῖτο Ἄργος. τούτους δ' οἱ μὲν, τοὺς κρότωνας, ἀπὸ τοῦ τοὺς κύνας ῥαίειν, ὅ ἐστι φθείρειν, οἱ δὲ, τοὺς λεγομένους κυνόμυας. [5] τῶν ἄπαξ εἰρημένων.

ΚΥΝΈΗ. κυρίως ἡ πρόσκεφαλαία, ἡ ἐκ κυνείων δερμάτων· καταχρηστικῶς δὲ, ἡ ἐξ ἄλλων, ὅτ' ἂν δέ μὲ λέγῃ·

Κρατὶ [6] δ' ἐπὶ κλιδέην κυνέην, ——

ἰδίως μὲν κλιδέαν εἶρηκε· κυνέαν [7] δὲ, καταχρηστικώτερον. ὁ δὲ Ἀπίων, προσκεφαλαίας γένος. ἔστι δὲ αὐτὴ

l. 8. sed non est Mercurii epithetum:

Πηλυδάμας δ' Ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξε.

VILL.

1 Κυνάμυια. Alii legunt κυνόμυιαι. Il. Φ. 394:

Τίπτ' αὖ ὦ κυνόμυια Διὸς ἴριδι ξυνελαύνεις.

Utrumque κυνάμυια & κυνόμυια in *Hes.* legitur. VILL. Vid. *Alb.* ad *Hes.*

2 Ἐξ αὐτοῦ. Deest alterum membrum. Adde: καὶ μυῖαν θρασεῖαν συνάπτει; aut: πρὸς κύνα ἀναιδῆ ἐξ αὐτοῦ, καὶ μυῖαν θρασεῖαν. Ut habet *Hes.* ὁ μὲν γὰρ κύων ἀναιδής· ἡ δὲ μυῖα θρασεῖα. VILL.

3 Κύντερον. Il. Θ. 483. &c.

4 Κυνός. Adde πρὸς ante κυνός. Od. P. 300.

Ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος ὁμοίϊος εὐρέϊ κλειῷ κυνοραιστέων.

VILL. Caeterum pro ἐπὶ τῆς Ὀδυσσείας κυνὸς, legere malim, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως κυνὸς. Ulyssis enim canis erat *Argus* Od. P. 300. & eodem modo infra habet *Apollon.* Μιλτοπάρῃοι. μιλτόπαροι. τοῦτο δὲ ἐπὶ μόνων τῶν Ὀδυσσέως νεῶν. Il. B. 637.

5 Κυνόμυας. Lege κυνόμυιας, quod, observante *Eustathio*, communius est quam κυνάμυιας.

6 Κρατὶ δ'. Il. K. 335. VILL.

7 Κυνέαν. Mallem κυνέην. VILL.

1 Κυ-

αὐτὴ τοῖς κῦ μέτωπον καὶ μικρὸν τῷ ὄψεσιν ἐπισκοτοῦσα. ὡς δὲ τῷ εἰπεῖν·

— Κυνέης [1] ἀλλὰ χαλκοπαρήϊα,

ἀπὸ μέρους, τὴν ὅλην χαλκῆν.

ΚΥΠΕΛΛΟΝ. [2] ποτὲ μὲν ἀμφικύπελλον, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων μερῶν πεποιημένον ποτήριον.

ΚΥΡΜΑ. ἔντευγμα, συγκύρημα, οἷον·

— Ἕλωρ [3] καὶ κύρμα γένωμαι.

ΚΥΣΕ. [4] τῷ σίματι καταφίλησε.

ΚΥΦΟΣ. ἐπίκυφος, [5] κεκυρτωμένος ἀπὸ γήρως.

ΚΥΩΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ ὑλακτικοῦ ζώου·

Ὡς δὲ κύων ἀμελῇσι [6] περὶ σκυλάκεσσιν. —

ἐπὶ δὲ τῶν ἀναιδῶν·

— Κύνας [7] κηρεσσιφορήτους·

ἐπὶ δὲ τῶν τορνευτῶν·

Χρύσειοι [8] δ' ἑκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἄστρου·

Ὄγ-

1 Κυνέης ἀλλά. Il. Μ. 183. VILL.

2 Κύπελλον. Il. Α. 596:

— Παιδὸς ἰδίξατο χειρὶ κύπελλον.

Et versu 584:

Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ ἀναίξας δίπας ἀμφικύπελλον.

VILL.

3 Ἕλωρ. Od. Ε. 473. VILL.

4 Κύσε. Il. Ζ. 474. &c.

5 Ἐπίκυφος. Od. Β. 16:

Ὅς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, καὶ μυελὸν ἤδη.

VILL.

6 Ὡς δὲ κύων ἀμελῇσι. Od. Υ. 14. Lege ἀμαλῇσι. VILL.

7 Κύνας. Il. Θ. 527. VILL.

8 Χρύσειοι. Od. Η. 91. Male in Mſ. χρύσιοι. VILL.

Ὅντε κύν' Ὠρίωνος [1] ἐπίκλησιν καλέουσιν.

ἐπὶ δὲ τῦ θαλαττίυ·

Δελφῖνάς [2] τε κύνας τε, καὶ ἔππυθι μεῖζον ἔλησι
Κήτος. —

ΚΎΠΡΙΣ. [3] ἐπίθετον Ἀφροδίτης· ἀ μόνον ἀπὸ τῆς νήσυ Κύπρυ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῦ τὸ κύειν ποιῆσαι, ὅ ἐστι ἀπὸ τῆς συνουσίας.

ΚΩ̃ΑΣ. [4] καῶδιον·

Κώεσιν [5] μαλακοῖσιν. —

ΚΏΔΕΙΑΝ. ἰδίως, ἡ τῆς μήκωνος κεφαλή. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ·

— Ὁ δὲ [6] φῇ καώδειαν ἀναρχὼν,

παρέλιπεν τὸ ὡς, [7] ἵν' ᾖ, τιμῶ τῦ ἀνθρώπυ κεφαλῶ, ὡς τιμῶ τῆς μήκωνος ἀνέχειν. τὰ ἄπαξ εἰρημένων.

ΚΩΚΥΤΌΣ. ὁ θρῆνος·

Κω-

1 Ὅντε κύν' Ὠρίωνος. Il. X. 29. VILL.

2 Δελφῖνάς τε. Od. M. 96. VILL.

3 Κύπρις. Vid. *Hesiodi Theogoniâ*, vs. 193. & 197. Il. E. 422:

Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαϊάδων ἀνίησα.

VILL.

4 Καῶας. Od. Π. 47. &c.

5 Κώεσιν. Od. Γ. 38. Lege κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν. VILL.

6 Ὁ δὲ φῇ. Il. Ξ. 499. VILL.

7 Τὸ ὡς. Melius *Pollux*: τιμῶ μέντοι κεφαλὴν οἱ Ποιηταὶ καὶ καώδειαν καλοῦσιν, ἀπὸ τῦ μήκωνος κεφαλῆς ὀνομάσαντες. *Schol.* ἐλλείπει τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς καώδειαν ἀνατείνας. VILL.

I. Κα-

Κωκυτῷ [1] δ' ἠκάσεν. —

ἐπὶ δὲ τῷ κατ' Ἀιδλω ποταμῷ·

Κωκυτός θ', ὃς [2] δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.

ΚΩΛΗΠΑ. [3] τῶν ἅπαξ εἰρημένων. λέγει δὲ τὴν ἰγνύην. [4]

ΚΩΜΑ. κώμημα, [5] ὕπνον.

ΚΩΡΥΚΩι. [6] θυλάκῳ.

ΚΩΦΟΝ. ὅτε μὲν ἐπὶ τῷ κοίματος, [7]

— Μέγα [8] κύματι κωφῷ,

μη-

1 Κωκυτῷ δ'. Il. Κ. 447. VILL.

2 Κωκυτός θ', ὅς. Od. κ. 514. VILL.

3 Κώληπα. Il. Φ. 726:

Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα.

Sangermanenſe Lex. Mſ. habet: Κώληπα. τὸ ὀπίσω τῆς γαστρὸς μέρος. ἡ κόξα, ſcilicet coxa; nam voces Latinas Graecis intermiſcebant recentiores Lexicographi. VILL.

4 Ἰγνύην. Melius ἰγνύαν, ut habet *Schol.* VILL.

5 Κώμημα. Lege κοίμισμα, cum *Heſ.* vel potius κοίμημα, cum Schol. Od. Σ. 200.

Ἧ μὲν μάλ' αἰνοπαθὴς μαλακὸν ὕπνον ἐκοίμα κῶμά τ' ἐκάλυψεν. VILL.

6 Κωρύκῳ. Od. ι. 213:

Τῷ (*id eſt* vini) φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν, ἐν δὲ κῆ ἤϊα Κωρύκῳ. —

Heſ. interpretatur, θυλάκιον. ἔστι δὲ δερμάτινον ἀγγεῖον, ὅμοιον ἀσκῷ. εἰ δὲ, πλοῖον. οἱ δὲ, λόγχλω. ubi pro λόγχλω, κόγχλω merito legunt viri doctiſſimi. Vide *Pollucem* X, 172. VILL.

7 Κοίματος. Lege κύματος. VILL.

8. Μέγα. Sic lege verſum integrum, ut Il. Ξ. 16:

Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ.

Hoc murmur fractum ſic exprimit *Claudianus in Rufin.* I, 70.

— *Ceu murmurat alti*
Impacata quies pelagi, quum flumine
(alii legunt *flamine*)
fracto

Du-

μηδέπω ἐπαχλάζοντι κύματι, ἀρχομένῳ δὲ μεγεθύεσθαι. λέγει δὲ τὸν κωφὸν βέλος ἀνδρός. [1]

Durat adhuc, ſaevitque tumor, dubiumque per aeſtum
Laſſa recedentis fluitant veſtigia venti. VILL.

1 Βέλος ἀνδρός. Reſpicit Il. Λ. 390:

Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀναλκιδος ὀτιδαιοῖο.

VILL.

Λ.

ΛΑΒΡΕΥ'ΕΤΑΙ. [1] ὁ μὲν Ἀπίων, προγλωσσεύει [2] ἔστι γὰρ κυρίως λάβρον, μέγα κ τ' τὸν βορέαν· τὸ γὰρ ΛΑ μέγα δηλοῖ. μεταφορικῶς δ' ἂν κεῖται ἐπὶ τοῦ μεγάλα βοῶντος διὰ τ λόγον [3] ἐμφαίνειν. πρὸ καιροῦ [4] πολυλογῆς [5] κ λάλου [6] γίνῃ, καὶ οἷον ἀθρόως λέγεις, ἀμέτρως, κ μεγαληγορεῖς.

ΛΑΘΕΙΝ. ἐκόντα παραπέμψασθαι. ἔθεν καὶ ἐκεῖνο ἔτως εἴρηται·

Ἦ λάθετ', [7] ἦ σὸν ἐνόησεν. —

ἤτοι

1 Λαβρεύεται. Lege cum *Hesychio* λαβρεύει. Il. Φ. 474:

Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι. —

Et 478:

Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι, οὐδέ τί σε χρὴ

Λαβραγόρην ἔμμεναι. — VILL.

2 Προγλωσσεύει. Lege προγλωσσεύῃ. VILL.

3 Διὰ τ λόγον. Mallem διὰ τοῦ λόγου. VILL.

4 Πρὸ καιροῦ. Fortasse παρὰ καίρως. VILL.

5 Πολυλογῆς. Lege πολυλογεῖς. VILL.

6 Λάλου. Male *Montfauconius* edidit λόγου. VILL.

7 Ἦ λάθετ'. Il. I. 533. Agitur de Oeneo, qui aliis Diis, praeterquam Dianae, sacrificaverat:

— Ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας.

Οἴῃ δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο.

Ἦ λάθετ', ἦ οὐκ ἐνόησεν. — Nota hanc significationem Ζ λανθάνομαι. Sic in *Hesiodi Operibus*, vs. 262:

— Σχολιῶν δὲ δικῶν ἐπιπάγχυ λάθεσθε.

Vertendum est λάθεσθε per *scientes & ultro omittite*; non vero per *obliviscamini*, ut habet Latinus Interpres. VILL. *Schol.* ad *Hom. l. l.*

Ἦ

ἤτοι ἐκὼν θῦσαι παρεπέμψατο τῇ Ἀρτέμιδι, ἢ ὅλως ἐπὶ νῆν οὐκ ἦλθεν.

ΛΑΙΨΗΡΑ'. ταχέως κινήματα, ἀντὶ τοῦ λαιψηρῶς·[1] ὡς ταχεῖα,[2] ἀντὶ τοῦ ταχέως. κεῖ·

— Τότε μοι[3] χάνοι εὐρεῖα χθών.

ΛΑΙΣΗΙΑ.[4] θυρεὸς γῆς, ἢ βέλη. πλεόενθα δὲ εἴρηται, ὅτι κατὰ τὸ σχῆμα πλεροῖς ὅμοια εἶναι[5] κῶφα.

ΛΑΙΤΜΑ.[6] ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ ἴρμημα τῆς θαλάσσης, κατὰ μίμησιν τοῦ ψόφου. ἔνιοι δὲ, ἀφ' οὗ τὸ ΛΑ, ὅ ἐστι ἐπὶ τοῦ μεγάλου.

ΛΑ'-

Ἦ λάθετ'. ἐκὼν παρημείψατο. *Hornejus* edidit ἐκὼν παρεμέμψατο. Veram formam habet *Apollonius*, παρεπέμψατο. —

1 Λαιψηρῶς. Ut Il. K. 358:

— Λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.

Idem legitur O. 269. & X. 24. ac 144. At Il. T. 276. & Od. B. 257. pro λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν, quidam legunt λαιψηρὴν, quod pariter pro λαιψηρῶς sumitur. VILL.

2 Ταχεῖα. Il. Λ. 186:

Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα. —

Idem occurrit Il. Θ. 399. O. 158. & Ω. 144 VILL.

3 Τότε μοι. Il. Δ. 182. & Θ. 150. VILL.

4 Δαιγσήια. De hâc voce vide *Thomam Magistrum* in λαγσήιον, & *Etymologum Magnum*, qui hoc docet esse βαρεικὸν ὅπλον. Legitur Il. E. 453. & M. 426:

Ἀσπίδας εὐκύκλους, λαγσήιά τε πλεόεντα.

VILL.

5 Πλεροῖς ὅμοια εἶναι κῶφα. Lege πλεροῖς ὁμοιά ἐστι καὶ κῶφα. VILL.

6 Λαῖτμα. Od. Δ. 504:

Φῆ ῥ' ἀέκητι Θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

Hesiodus in *Oper.* vs. 163:

— Ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

Hes. explicat πέρασμα, γέφυρα, κῦτος, τὸ ἄμμημα καὶ πελάγους, quo ultimo sensu sumitur in Idyllio *Theocriti* XIII. vs. 24:

Ἀλλὰ διεξάιξε, (βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν)

Αἰετὸς ὡς, μέγα λαῖτμα. — VILL.

1 Λάιγ-

ΛΑΊΓΓΕΣ. [1] χάλικες· ὡδὲ τὸ λᾶας, ὁ σημαίνει τὸν λίθον.

ΛΑΚΕ. [2] ἐψόφησεν, ἤχησεν. ἰδίωμα δὲ φωνῆς, ἦχος.

ΛΑΊΦΟΣ. τὸ ἱσίον, ἐπεὶ ἐξ ἱματίων γίνεται, [3] οἱονεὶ μεγαλούφον.

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ. ἐχάραι. [4]

ΛΑΞ ΠΟΔΙ ΚΙΝΗΣΑΣ. τῷ πλατεῖ τῷ μέρει ποδὸς νύξας καὶ ἀφακινήσας, οὐχὶ λακτίσας ὑβριστικῶς. [5]

ΛΑΟΙ. [6] ὄχλοι, ἀπὸ τοῦ λάλος εἶναι· ἢ, ὡς ὁ μῦθος, ἀπὸ τοῦ Δευκαλίωνος καταλυσμός.

ΛΑΟΣ.

1 Λάιγγες. Od. Z. 95:

Λάιγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.

VILL

2 Λάκε. Proprie *crepare*. Ut *Heſiod.* in Theog. vs. 694:

— Λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.

Et in *Theocriti Pharmaceutriâ:*

— Ὡς αὐτὰ λακέῃ μέγα καπνυείσασα.

VILL. Conf. *Hom.* Il. N. 616. &c. Vide autem an conjunctio addi non debeat, in gloſſa ultima: ἰδίωμα δὲ φωνῆς Η' ἦχον. —

3 Ἐπεὶ ἐξ ἱματίων γίνεται. Male edidit *Montfauconius:* ἐπὶ ἐξ ἱματίων γίνεσθαι. Λαίφεα ſignificat & ῥάκη. Od. Υ. 206:

Τοιάδε λαίφε' ἔχοντα. —

Quod Schol. explicat ῥάκη, ἢ λεπτὰ ἱμάτια. VILL. Bis *Homerus* λαῖφος pro veſtimento vili, pro pannis poſuit, nusquam pro *Velo*, qui recentior uſus videtur. Unde excidiſſe ex *Apollonio* crediderim, poſtliminii quoque jure revocandam interpretationem, uſui Homerico adcommodatam, ἱμάτιον. λαῖφος, ἱμάτιον. ἱσίον δὲ, ἐπεὶ &c. Conf. *Schol.* ad Il. N. 399.

4 Ἐχάραι. Addit *Heſ.* poſt ἐχάρη, ἐφ' ἧς ἔκαιον ἐν μέσῳ τῷ οἴκῳ, εἰς τὸ φωτίζειν αὐτοῖς, ξηρὰ ξύλα, καὶ δᾴδα. Haec vox legitur Od. Σ. 306. 342. & T. 63. VILL.

5 Ὑβριστικῶς. Reſpicit enim Il. K. 158. ubi Neſtor Diomedi non inſultat, quemadmodum ille juvenis, qui, teſte *Plutarcho*, cum Socratem calce impetiviſſet, λακτιστὴς cognominatus fuit; ſed eum e ſomno excitat:

Λὰξ ποδὶ κινήσας, ὄτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντην.

VILL.

6 Λαοί. Plenus exemplis *Homerus.*

ΛΑΟΣΣΟ΄ΟΣ.[1] ἡ τὰς λαὰς σοῶσα, ὅ ἐςι σιβᾶσα, καὶ ἐπὶ πόλεμον ὁρμῶσα. ὁ δὲ Ἀπίων, ἡ τὰς λαὰς σώζουσα.

ΛΑΡΟ΄Ν.[2] προσηνὲς, ἡδύ. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἡδέως καὶ ἀπολαυστικῶς ἔχειν πρὸς πάντας.

ΛΑ΄ΡΝΑΞ.[3] κιβωτός.

ΛΑΥΚΑΝΙ΄Η.[4] ὁ λαιμὸς, ὁ φάρυγξ.

ΛΑΦΥ΄ΣΣΕΙ.[5] τῶν πεπωκότων ἡ λέξις, οἷον μὴ σκυλμῷ ἐοικέτω.

ΛΑΧΑΙ΄ΝΕΙΝ. σκάπτειν.

Ἦτοι ὁ μὲν[6] κατ' ἔχων κεφαλῆφι, φυτὸν ἀμφελάχαινε.

ὅθεν καὶ λάχανον, τὸ ἐκ τοῦ πεπεισκάπτεσθαι καὶ σκαφίζεσθαι τὴν γῆν φυτευόμενον καὶ αὐξανόμενον. καὶ λάχεια[7] νῆσος, ἡ εὔσκαφος.

ΛΑΧ-

1 Λαοσσόος. Il. N. 128:
Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. —
In *Herculis Scuto*, vs. 37:
— Ἀμφιτρύων λαοσσόος ἀγλαὸς ἥρως.
VILL.

2 Λαρόν. Il. T. 316:
Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν κρέας ἐσθίοντε ἔθηκας. VILL.

3 Λάρναξ. Cassibus obliquis utitur Poëta Il. Σ. 413. Il. Ω. 795.

4 Λαυκανίη. Notanda inprimis Glossa, quod pro λαυκανίης multi Codd. exhibent λιυπανίης Il. X. 325. & Ω. 642. Unde & utramque formam habet *Hesych.*

5 Λαφύσσει. Il. Λ. 176. P. 64. Conf. *Schol.*

6 Ἦτοι ὁ μέν. Od. Ω. 241. VILL.

7 Λάχεια. Sic habent *Hes. Suidas* & *Etymologus Magnus*, ubi ἐλάχεια legendum censent viri docti. Respexerunt Lexicographi ad *Odysseam I.* 116. ubi legitur:
Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρ' ἠιόνι πολυβενθεῖ τετάνυσται.
Ubi quidam sumpserunt λάχεια pro nomine proprio *Lachea*, quod

ΛΑΧΜΩΙ[1] ΣΤΕΙΝΟ'ΜΕΝΟΣ. τῷ δασεῖ τῶν μαλλῶν στενοχωρούμενος.

ΛΑ'ΩΝ.[2] λέγεται ἐπὶ τῆς ἐντετορνευμένης πέρπης τοῦ Ὀδυσσέως. σημαίνει δὲ, τὸ βλέπων. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἀπολαυστικῶς ἔχων. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον.[3]

ΛΑ'ΨΟΝΤΕΣ.[4] τὴν ἄπαξ εἰρημένων. ἔστι δὲ μίμημα τῶν λύκων καὶ τῶν κυνῶν, ἃ γινομένα ἤχα ἐν τῷ πίνειν.

ΛΑΘΙΚΗΔΕ'Α.[5] λανθάνειν ποιοῦν τὰς ἀνίας· σημαίνει δὲ καὶ τὸ μαζόν.

ΛΕΛΙΗΜΕ'ΝΟΙ. παρορμημένοι[6] ἔμποροι· ἔθεν καὶ αἷμα λιαρὸν, τὸ θερμόν.

ΛΕΥ-

quod minus probarem. *Etym.* Λάχεια νῆσος, ἀπὸ τοῦ σκάπτεσθαι, εἰς βάθος δύεσθαι, οἱ δὲ λέγουσιν αὐτὴν ἐλάχειαν εἶναι, ὃ ἐστι σμικράν· ἀλλ' ἐκ τοῦ περιεχομένου ἐλέγχονται·

— Παρὸς λιμένος τετάνυσαι.

πῶς γὰρ ἐλαττίστας μικρὰς ἔσας; sed hîc quoque legi poteſt; νῆσος ἔπειτ' ἐλάχεια. *Heſychius* explicat λάχεια per εὔσκαφος καὶ εὔγεως· ἀπὸ τοῦ λαχαίνεσθαι, ὃ ἐστι σκάπτεσθαι πυκνῶς. Vide *Schol.* VILL.

1 Λαχμῷ. Od. I. 545.

2 Λάων. Od. T. 229: ubi deſcribit Ulyſſes ſuam fibulam:

Ἐν πρετέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἀμφὶς
Λαστάροντα λάων. —

Ariſtarchus interpretatur ἀπολαυστικῶς ἔχων, *id eſt*, ἰδίων, ut addit *Heſ.* Melius autem *Apollon.* interpretatur *videns*: nam ex λάω, *video*, formatur ἀλαὸς *caecus*, ut derivat *Crates apud Schol.* VILL. *Vid. Alb.* ad *Heſych.*

3 Τὸ πρῶτον. Sic in Manuſcripto Codice. Lege τὸ πρότερον. VILL. Vix equidem in Grammatico hanc deſideraverim accurationem.

4 Λάψοντες. Il. Π. 161:

Λάψοντες γλώσσῃσιν ἁμῇσι μέλαν ὕδωρ.

VILL. Alii critici l. l. legerunt, quod Codd. quidam & *Heſych.* habent, λάπτοντες, & duas itidem *Suidae* Gloſſas ex eodem hoc loco illuſtravit *Toup. in Suid. t. II. p.* 126.

5 Λαθικηδία. Il. X. 83:

— Εἴποτέ τοι λαθικηδίη μαζὸν ἐπέσχεν

VILL.

6 Παρορμημένοι. Legendum

ΑΕΓΓΑΔΕΩΣ. [1] ἐλιθερίως.

ΑΕΙΡΙΟΩΝΤΑ. [2] ἀπαλόν. λείριον γὰρ, τὸ ἄνθος, παρὰ τὴν λειότητα. [3] οἱ δὲ, τὴν πρόσηνῆ. Ἀπίων δὲ τ' ἡδεῖαν. τὸ δὲ λῖρος, ὁ δηλοῖ τὴν ἀναιδῆ, παρὰ τῷ I. καὶ Καλλίμαχος·

Λῖρος [4] ἐγώ. —

παρὰ τὸ λίαν. [5]

ΑΕΓΟΙΜΕΘΑ. παραλεγοίμεθα. [6] τὸ λέξητε ἐν μέσσῃσιν, [7] ἀντὶ τοῦ καλακοιμηθήσεσθε. καί·

Λέξον [8] νῦν με τάχιστα, —

ἀντὶ τοῦ κοίμησόν με. καὶ τὸ·

[1] Ἠῶ-

καρμημμένοι, ἔνθεμοι, ut ex Schol. emendat *Alberti*. Αἷμα λιαρὸν dicitur Il. Λ. 477:

Φεύγων ὄφρ' αἷμα λιαρὸν κὴ γύατ' ἐρύρῃ.

Et λελιημμένοι Il. M. 106. Π. 552. ac λελιημμένος Il. Δ. 465. & E. 690. VILL.

1 Λευγαλέως. Il. N. 723.

2 Λειριόεντα. Il. N. 830:

Μέσην ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὅ, τοι χρόα λειριόεντα
Δάψῃ. —

Et λειριόωσαν Il. Γ. 152:

Δίνδρεσι ἰφιζόμενοι ὅπα λειριόωσαν ἰεῖσι.

VILL.

3 Λειότητα. Addit *Hesychius*: παρὰ τοῦτο παρὰ τὸ Ε καὶ Ι σεσαπλέον; ut distinguatur a λῖρος, *impudens*, quod per simplex *iota* scribitur. VILL.

4 Λῖρος ἐγώ. Totus Callimachi versus corrupte in *Hesychio* allatus, sic egregie in *Callimachi* fragmentis, laudante *Alberti*, restituitur a Clarissimo *Bentleio*:

Λῖρος ἐγὼ, τί δέ σοι τὸν δ' ἐπίθηκα φόβον;

5 Παρὰ τὸ λίαν. Sic in *Hes.*, ubi verbum aliquod deesse animadversum est. Lege cum *Etymologo Magno*, παρὰ τὸ λίαν ὁρᾶν; & merito: οἱ γὰρ ἀναιδεῖς, λίαν ὁρῶσιν. VILL.

6 Διαλεγοίμεθα. Exemplum hujusce significationis attulit *Hes* ex Il. N. 276:

Εἰ γὰρ τῶν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα — VILL.

7 Λέξητε ἐν μέσσῃσιν. Locus corruptus. Lege ut Od. Δ. 413:

Λέξεται ἐν μέσσοισι. — VILL.

8 Λέξον νῦν. Il. Ω. 635. VILL.

[1] Ἠῶ-

Ἠῶθεν δή τοι [1] λεύκ' ἱστία λέγωμθ.

ἀντὶ τ συλλέξωμθ. τὸ δέ·

Αἱμασιάς τε λέγειν, [2] —

ἀντὶ τ οἰκοδομῶν. [3] σημαίνῃ δὲ καὶ τὸ εἰπεῖν.

ΛΕΒΗΣ. ἐπὶ μὴ τ παρ' ἡμῖν λεγομθ́ν χερνίβν·

Χέρνιβα [4] δ' ἀμφίπολ⊙. —

ἐπὶ δὲ τ λεκάνης·

— Γρηῢς [5] ἣ λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα.

ἐπὶ ἣ τ ἡμῖν συνήθων·

Ὡς ἣ λέβης [6] ἔνδον ζεῖ. —

ἐπὶ ἣ τ ἀναθεματικῶν·

Ἄἴθωνας [7] ἣ λέβητας ἐείκοσι. —

ΛΕΥ·

1 Ἠῶθεν δή τοι. Lege ut apud Hom. Od. Ω. 72:

Ἠῶθεν δή τοι λίγομθ λεύκ' ὀϊστί Ἀχιλλεῦ.

VILL.

2 Αἱμασιάς τε λέγειν. Lege, ut apud *Homerum*, λίγων pro λέγειν. Od. Σ. 358:

Αἱμασιάς τε λίγων, ἠδ δίνδρια μακρὰ φυτεύων.

VILL.

3 Οἰκοδομῶν. Ergo ſcribendum eſt ſupra λίγων, non vero λέγειν. VILL.

4 Χέρνιβα δ'. Od. A. 136. Sic locus integer apud *Homerum* legitur:

Χέρνιβα δ' ἀμφίπολ⊙ προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητ⊙,
Νίψασθαι. —

VILL.

5 Γρηῢς δέ. Od. T. 386.

VILL.

6 Ὡς δὲ λέβης. Il. Φ. 362:

Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμθ⊙ πυρὶ πολλῷ.

VILL.

7 Ἄἴθωνας δέ. Il. I. 123.

VILL.

ΛΕΥΚΑΣΠΙΔΑ. [1] τ̃ ἅπαξ εἰρημϐίων, κυρίως·

Δηΐφοβον [2] δ' ἐκάλῃ λευκάσπιδα. —

ΛΕΙΒΕΙΝ. ἐπὶ μὲν ℥ ῥεῖν·

— Ὀδύρετο [3] δάκρυα λείβων.

ἐπὶ ℌ ℥ στένδειν·

Λείβε, νέοι ℌ παρ' αὐτῷ [4] ἔχον. —

ΛΕΚΤΡΟΝ. [5] κοίτην.

ΛΕΧΕΠΟΙΗΝ. εὐαξῆ [6] πόαν ἔχουσα, ὥστε λεάζεσθαι, [7] οἷον κλίνεσθαι.

ΛΕΚΤΟΝ. [8] τόπον τῆς Ἴδης.

ΛΕΛΑΚΥΙΑ. φωνᾶσα. κ℥ μίμησιν ℥ ἦχον πεποίηται ἡ λέξις. θέλῃ δ' εἰπεῖν λελακυῖα, ὡς μεμακυῖαν, [9] ἀντὶ ℥ μεμηκυῖαν.

ΛΕ-

1 Λευκάσπιδα. Omissa glossa ex *Hes.* restituenda, λευκῇ ἀσπίδι χρώμενον. VILL. Glossam saepe ita omitti a Lexicographis, *Ernestus* monuit *Canone VIII.*

2 Δηΐφοβον δ'. Il. X. 294. VILL.

3 Ὀδύρετο. Il. Σ. 32. *In Herculis Scuto*, vs. 390:

— Ἄφρὸς δὲ κατὰ στόμα μαστιχόωντι
Λείβεται. —

VILL.

4 Λεῖβε, νέοι δὲ παρ' αὐτῷ ἔχον. Od. Γ. 460. Hodie legitur αὐτὸν in *Homero.* VILL.

5 Λέκτρον. Od. Θ. 292. &c.

6 Εὐαξῆ. Lege εὐαυξῆ. Occurrit Il. B. 697. Πτελέην λεχεποίην. Et Δ. 383:

Ἀσπαλάθου τ' ἴκοντο βαθύχοιον, λεχεποίην.

VILL.

7 Λεάζεσθαι. Lege λέξασθαι. VILL. Eandem Gloſſam, ſed emendatam, habet *Heſych.*

8 Λέκτον. Il. Ξ. 284:

Ἴδην δ' ἱκέσθην πολυπίδακα μητέρα θηρῶν,
Λέκτον, ὄθι πρῶτον λιπέτην ἅλα. —

VILL.

9 Μεμακυῖαν. Il. Δ. 435:

Ἀζ-

ΛΕ΄ΛΕΓΕΣ. [1] ἔθνος Βαρβαρικόν.

ΛΕ΄ΠΑΔΝΑ. [2] ἱμάντες σηθιαῖοι, πλατεῖς, οἱ περὶ τὰς τραχήλους ἐπιτιθέμενοι, καὶ πρὸς τὸν ζυγὸν ἀναδεσμούμενοι, ἃ νῦν λέγεται λέπαμνα διὰ τοῦ Μ, καὶ παρ' ἄλλοις τῶν ποιητῶν.

ΛΕΥΡΩΙ. πλατεῖ καὶ ὁμαλῷ·

—— Λευρῷ ἐνὶ χώρῳ. [3]

ΛΕ΄ΣΧΙΝ. [4] ὁμιλίαν.

ΛΕΠΤΗ [5] ΔΕ΄ ΤΕ ΜΗΤΙΣ. ἀσθενὴς ἡ βουλὴ καὶ ἡ ἐπίνοια, μεταφορικῶς.

ΛΗΙ-

Ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὅπα ἀρνῶν.

Αἰλακυῖα autem occurrit Od. M. 85:

Ἔνθα δ' ἐνὶ Σκύλλη καὶ δεινὸν λειλακυῖα.

VILL.

1 Λέλεγες. Il. K. 429. coll. Il. Γ. 96. Il. Φ 86. Sunt scilicet Leleges Cariae populus, de quo multa passim habent *Geographi*.

2 Λέπαδνα. Il. E. 730:

Δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγὸν, οὐ δὲ λέπαδνα

Κάλ' ἔβαλε χρύσεια. —

Sangermanense Lex. Mss. explicat: οἱ μαχαλισῆρες τῶν ἵππων. Vide *Pollucem* I, 147. VILL.

3 Λευρῷ ἐνὶ χώρῳ. Od. H. 123. VILL.

4 Λίχιν. Lege λίχην. Addit *Hes.* καὶ ἡ φλυκαίνα. καὶ ὁ ἐν μέσῳ τόπος, οὗ ᾧ διίτεινον οἱ πλοκοὶ καὶ διελέγοντο ἀλλήλοις. Unde apud *Hom. Od.* Σ. 327:

Οὐδ' ἐθέλεις εὔδειν χαλκήϊον εἰς δόμον ἐλθὼν,

Ἠέ που εἰς λίχνον. —

Et *Hesiod.* in *Operibus*, vs. 491:

Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ' ἀλίαι λίχνον.

ubi corrigebat *Canter*. Vir Cl. ἐπαλίαι. Et 499.

Ἥμισυ δὲ λίχνη. —

Persequitur *Hes.* σημαίνει δὲ καὶ τὰ κοινὰ δικαστήρια, καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους. καὶ τοὺς ἀλιεικοὺς τόπους, λίχνας καλοῦσιν. VILL.

5 Λεπτή. Il. K. 226. *Hes.* Λεπτὴ, ἀσθενὴς, ἰσχνὴ, λεπτή. VILL.

ΑΗΙΔΑΣ. [1] τὰς ἀπὸ λείας εἰλημμένας καὶ αἰχμαλώτους.

ΑΗΙΔΑ. τὴν λείαν, ἢ τὴ προῖδα. [2]

ΑΗΙΟΝ. τὸ σιτοφόρον χωρίον. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογεῖ [3] φησι· λεαίνῃ γὰρ τῇ τροφῇ. ἀγελᾶσθαι [4] γὰρ οἱ λιμώττοντες. βέλτιον δὲ διὰ τοῦ ἐπιφαινομένου κατ' ἴσον [5] λειότητα τῶν σαχύων.

ΑΗΙΒΟΤΕΙΡΗΣ. τῆς τὸ λήϊον, ὅ ἐστιν σιτοφόρον χωρίον σπεδίον νεμομένη. [6]

ΑΙΓ-

1 Λαΐδας. Lege λαϊάδας. Il. Υ. 193:

Λαϊάδας δ' γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας.

VILL.

2 Προῖδα. An vocabulum Latinum *praeda*? Vereor ut iſta profecta ſint ab eruditâ *Apollonii* manu. Hoc potius intruſit neſcio quis librarius, qui gloſſam ad marginem poſitam in ipſummet textum ingeſſit. At cum *Heſychio* legendum eſt ΜΕΡΙΔΑ pro ΠΡΑΙΔΑ. Plurimum accedit figura Ϝ Μ ad Π. Reſpexerunt *Heſ.* & *Apoll.* ad Il. I. 138. & 280:

— Ὅτε κεν δατεώμεθα λαΐδ' Ἀχαιοί.

Hîc λαΐδα apprime per μερίδα explicatur. Sic Il. Σ. 327. & Od. Ε. 40. λαΐδα αἶσαν, *id eſt*, quod unicuique debetur ex parte ſuâ. *Sangermanenſe Lex. Mſ.* habet: Λαΐσαλο. μερίσαλο. ἁλαφυραγώγησιν; attamen video *Etymol.* habere: Λεία. ἡ λαφυραγωγία, ἡ προῖδα. VILL. Nullus dubito, quin legendum ſit in *Apollonio* τὴν προῖδαν.

3 Ἐτυμολογεῖ. Lege ἐτυμολογῶν. VILL.

4 Ἀγελᾶσθαι. Hinc illud proverbium ſervatum in *Theocriti Idyllio* XV. vſ. 148:

— Πειθᾶντί γε μηδέποτ' ἴνθης.

VILL.

5 Κατ' ἴσον. Minus bene *Heſ.* κατὰ καιρόν. VILL. Λαΐδες non uno loco dixit Poëta.

6 Σπεδίον νεμομένη. Pro σπεδίον νεμομένη, credo ſcriptum fuiſſe νεμομένης πεδίον, & inverſo ordine τὸ Ϝ νεμομένης ſigma τῷ πεδίον praefixum remanſiſſe. Od. Σ. 29:

— Συὸς ὡς λαϊβοτείρης.

Vel pro σπεδίον legendum eſt σπέ-

ΑΙΓΑΗΝ. [1] Ὅσον ἐπιψαῦσαι ὀκ τ᾽ ἐπιφανείας, καὶ ὀ κ᾽ βάθος. [2]

ΑΙΚΡΙΦΗΣ. [3] ὀκ πλαγίων. καὶ λέχριον, τὸ πλάγιον. ὁ ἢ Ἀπίων, λοξῶς.

ΑΙΛΑΙΕΣΘΑΙ. [4] ἀεθυμεῖσθαι.

ΑΙΜΝΗ. ἐπὶ μὲν τ᾽ θαλάσσης·

— Βαθείῃ [5] δ᾽ ἔμπεσε λίμνῃ.

ἐπὶ ἢ γ᾽ Ὠκεανῷ·

— Λιπὼν [6] ἀείκαλλέα λίμνην.

σημαίνει καὶ τὴν συνήθως ἡμῖν νοουμένην.

ΑΙΣ. λέων·

— Ὥς τε [7] λὶς ἠϋγένειος·

καὶ κ᾽ τοῦ αἰτιατικοῦ·

— Ἐπί τε [8] λῖν ἤγαγε δαίμων.

ση-

πόριμον. Habet Schol. τ᾽ κατεσθιόντος τὸ λήϊον, ὅ ἐστι τὸ σιτοφόρον χωρίον. Ἐὰν δὲ εὑρεθῇ τῶς ἀλλότριον πόριμον πεδίον βοσκομένη, ἐξοδοντίζεται. VILL.

1 Αἰγάν. Il. P. 599. &c.

2 Οὐ κ᾽ βάθος. Malim ὃ κ᾽ βάθος. quod habet, qui hic conferri meretur, *Schol.* ad Il. P. 599. add. Od. x. 278.

3 Λικριφής. Lege Λικριφίς. Od. τ. 451: VILL. Λίχριον *Homeri* aetate recentior forma est.

4 Λιλαίεσθαι. Il. ω. 89.

5 Βαθείῃ δ᾽ ἔμπεσε λίμνῃ. Od. ζ. 116. Pro λίμνῃ, hodie legitur δίνῃ. Nota discrimen. In *Hesiodi Theog.* vs. 365:

Τρὶς γὰρ χιλιαὶ εἰσι ταναύσφυροι Ὠκεανῖναι,
Αἳ ῥα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης
Πάντῃ ὁμῶς ἐφέπουσι. — VILL.

6 Λιπών. Od. γ. 1. VILL.

7 Ὥστε λὶς. Il. P. 109. VILL.

8 Ἐπί τε λῖν. Il. Λ. 486. VILL.

σημαίνῃ καὶ τὴν λεῖαν πέτραν·

Πέτρη γὰρ λίς ἐστι [1] ϖεῖξ.... —

ΛΙΣΤΡΟΙΣΙ. [2] ξυσῆρσι· καὶ λισεύονζα, ἀντὶ τ ϖεῖξύονζα.

ΛΙΤΙ. [3] λιτῷ ϖειδολαίῳ.

ΛΙΘΑΚΙ ΠΟΤΙ ΠΕΤΡΗι. [4] ἀϖὸ τ συμβεβηκότ@, τραχείᾳ.

ΛΟΒΟΙΣΙ. [5] τοῖς ἄκροις τ ὠτίων.

ΛΟΙΣΘΟΣ. ἔσχατ@·

Λοῖσθ@. [6] ἀνὴρ ὤλις@. —

ΛΟ.

1 Πέτρη γὰρ λίς ἐστι πείξ.... Od. M. 79 Ultimam vocabuli partem non absolvit, ϖεῖξις ἢ εἰκονῖα In *Herculis Scuto* vs. 172:

Ἤδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λίς. —

VILL.

2 Λισσοῖς. *Hes.* explicat: ξυσῆς. σκάφιον. πτύον σιδηροῦν. ὁμάλισσον. ἔνιοι, ἐδαφισθήσιον. Legitur Od. X. 455:

Λίσσοισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο

Ξύον. —

Et Od. Ω 226:

Λισσεύονζα φυτόν. —

Non vero λισεύονζα, ut hic male scribitur. Vide *Pollucem* I, 245. X. 98. 129. VILL.

3 Λιτί. Il. Σ. 252. & Ψ. 254:

— Ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν.

Hoc velamine Patroclum mortuum texerunt. Ideoque interpretatur *Hesychius*, λευκῷ ὑφάσμαλι, ϖειδολαίῳ, ἢ ὑϖοστρώμαλι, ᾧ ἢ ἐϖὶ τ νεκρῶν ἐχρῶντο. VILL.

4 Λίθακι ποτὶ πέτρῃ. Od. E. 415. VILL. Conf. *Hesych.*

5 Λοβοῖσι. Il. Ξ. 182.

6 Λοῖσθ@. Il. Ψ. 536. Hujus superlativus legitur in *Theog.* vs. 921:

Λοισθοτάτην δ' Ἥρην θελητὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.

Quin & λοισθήϊον dicitur Il. Ψ. 785:

Ἀντίλοχ@ δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερε ἆεθλον.

In *Aeschyli Eumenid.* vs. 737:

— λοισθίαν κέλευσαν δίκ κλω.

VILL.

1 Κνή-

ΛΟ΄ΦΟΣ. ἐπὶ μὲν τῆς τραχήλου·

—— Κνήμας τε, ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρούς.

ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλαίας·

Ἄκρον ὑπαὶ [2] λόφον αὐτέν. ——

καὶ θηλυκῶς, λοφιὴν, [3] τὸν αὐχένα.

ΛΟΦΑ΄ΔΙΑ. [4] κοινῶς τὸν αὐχένα.

ΛΟ΄ΧΟΣ. [5] ἐνέδρα, ἀπὸ τοῦ λέχους. οἱ γὰρ ἐνεδρεύοντες καθαπλίνδουσιν ἑαυτούς.

ΛΟ΄ΧΜΗ. σύμφοιτος [6] τόπος·

Ἔνθα δ' ἄρ' [7] ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς.

ΛΥΚΑ΄ΒΑΣ. ὁ ἑαυτός· οἱονεὶ λυγάβας, ἀπὸ τοῦ λυγέως [8] βαίνειν, οἷον σκοτεινῶς καὶ λεληθῶς. [9]

ΛΥ΄-

1 Κνήμας τε. Il. K. 573. VILL.

2 Ἄκρον ὑπαί. Il. N. 615. Pro ὑπαὶ, in *Codice Manuſ.* ὑπὲρ. VILL.

3 Λοφιήν. Od. T. 446:
Φείξας εὖ λοφιὴν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς.
VILL.

4 Λοφάδια. Od. K. 169:
Βῆ ῥ' ἐπὶ καλλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
VILL. Diviſis formis nonnulli l. l. ſcripſiſſe videntur κοινῶς λοφάδια. Conf. *Heſych. h. v.* Hos ſecutum Gloſſographum, dediſſe olim, voluiſſe certe crediderim: λοφάδια, αὐχήν· καὶ λοφάδια, κοινῶς τὸν αὐχένα.

5 Λόχος. Conf. *Il.* A. 227. Θ. 522.

6 Σύμφοιτος. Lege σύμφυτος. VILL.

7 Ἔνθα δ' ἄρ'. Od. T. 439. VILL.

8 Λυγέως. Lege λυγαίας cum *Scbol.*, qui habet: ἤρηται δὲ ἀπὸ τοῦ λυγαίας βαίνειν, ὅ ἐστι σκολιῶς πορεύεσθαι. λελησότως γὰρ ὁ χοῖρος διέρχεται. VILL.

9 Λεληθῶς. Lege λεληθότως. Od. Ξ. 161:
Τῷ δ' αὖτε λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς.
VILL.

ΑΎΜΑΤΑ. [1] ποτὲ μὲν, τὰ ῥυπάσματα τῦ σώματος· ποτὲ δὲ τὰ περικαθάρματα.

ΑΥΣΙΜΕΛΉΣ. ἐπιθετικῶς, ὁ Ἴωνος. [2]

ΑΎΧΝΟΣ. [3] τὸ ἄπαξ εἰρημένον·

Χρύσεον [4] λύχνον ἔχουσα. —

ΑΏΠΗ. τὸ ἱμάτιον. θηλυκῶς δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ λώπος· ἔθεν καὶ λωποδύτης, [5] ὁ κλέπτης λέγεται.

ΑΩΤΌΝ. [6] οὕτως λέγεται πᾶν ἄνθος, καὶ ὁ ἰδίως λεγόμενος, καὶ ὁ καρπὸς τῦ λωτοφάγου.

ΑΩ-

1 Λύματα. Il. A. 314:

Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

Et Il. Ξ. 171:

— Ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος
Λύματα πάντα κάθηρεν. —

VILL.

2 Ἴωνος. Addit explicationem *Hesychius*: ἤτοι ὁ τὰ μέλη τοῦ σώματος λύων, ἢ τὰς μελεδῶνας, ἤγουν τὰς μερίμνας. In *Theog.* vs. 911:

Τῶν καὶ λοὶ βλεφάρων ἔρος εἶβετο δερκομένοιο
Λυσιμελὴς. —

VILL. Conf. Od. Υ. 57. Ψ. 343.

3 Λύχνος ἡ λαμπὰς, ἢ δαὶς παρ' Ὁμήρῳ, inquit *Hes.* Et *Schol.* in Od. T. 34. Λύχνον. τὸν δᾷδα κυρίως. τῷ δὲ παρ' ἡμῖν καλυμμένῳ λύχνῳ τὰς ὄψεις χρωμένους ὁ Ποιητὴς οὐκ οἰκείως, καὶ ὅτε Ἡσιόδου μιμεῖται. VILL.

4 Χρύσεον. Od. T. 34. VILL.

5 Λωποδύτης. Hos fures *balnearios* vocat *Catullus*, horumque meminit *Plautus Rud. act.* 2. Sunt proprie λωποδύται ἐν λουτροῖς κλέπται, ut ait *Hes.* Nam sic legendum pro λωποδύται. Vide *Pollux.* VII. 42. VILL. Λώπην dixit Poëta *Od.* N. 224. ubi conf. *Schol.*

6 Λωτόν. Il. B. 776. de equis:

Λωτὸν ἐρεπτόμενοι. —

Et Il. Ξ. 348. Terra sub Jove & Junone λωτὸν ἐρυήνην producit. Sic Il. Φ. 371:

Καὶ λωτός τ', ἠδὲ θρύον, ἠδὲ κύπειρον.

Ac Od. Δ. 603:

— Σὺ δὲ πτόλιος ἀπόνεσθε

Εὐ-

ΛΩΤΕΎΝΤΑ. [1] ἔνιοι μὲν ἐν ἀνθ' ἑνὸς ἀπέδοσαν, ἀνθοῦντα. δεῖ δὲ νοεῖν ὡς ἔστι λωτίσαντα, λωτὸν ἔχοντα: ὡσεὶ ἔλεγον πυρῶντα, πυρὸν ἔχοντα.

ΛΩΦΗΣΕΙΕ. [2] παύσαιτο καὶ λήξειεν.

Εὐρίῳ, ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολὺς, ἐν δὲ κύπειρον. At 1. 97. ſumitur pro fructu Lotophagorum:

— Μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι.

Explicat quoque *Heſ.* τερέντημα τι, καὶ αὐλὸς καὶ δίνδρον. VILL.

1 Λοτεῦντα, ll. M. 283. VILL.

2 Λωφήσειε. Od. 1. 460:

Λωφήσειε κακῶν τά μοι ἄτερ δαιτὸς πόρεν Οὖτις.

Λωφῆσαι autem, teſte *Heſychio*, proprie eſt, ἀπὸ τῆς τραχήλου τὸ ἄχθος ἀποθέσθαι. VILL.

M.

ΜΑ'. τῦτο Ὅμηρ☉ ὡς συλλαβῆς [1] ἔχον☉α τάξιν ζεύγνυσιν αὐτῷ τῆς συγκαθ☉ίσεως ἐπιῤῥήματι, ὁπότε τίς καλόμνυσιν, οἷον·

Ναὶ μὰ [2] τόδε σκῆπ☉ρον. ——

ποτὲ ἦ, τῷ ἄτῳ· [3] κοινὴν γάρ ἐστι καλομύσεως, ὅ ἐστι συγκαθ☉έσεως, καὶ ἀπομύσεως, [4] ὅ ἐστιν ἀποφάσεως, μόριον τὸ ΜΑ'. οἷον· ναὶ μὰ τὸ, ἀ μὰ τό.

ΜΑΙ'ΕΣΘΑΙ. [5] ζητεῖν.

ΜΑΙΜΟ'ΩΣΙΝ. [6] ἐνθυσιῶσιν.

ΜΑ-

1 Συλλαβῆς. Male *Montfauconius* edidit συλλαβήν. Pro ἔχον☉α lege ἔχον. VILL. ὡς συλλαβῆς τάξιν ἔχον habent etiam *Hesych.* & *Suid.*; quod verterunt *Portus* & *Villoiſ.*, „ *loco particulae expletivae*', „ *uti particulam expleti-* „ *vam.*"

2 Ναὶ μά. Il. A. 234. VILL.

3 Τῷ ἄτῳ. Pro τῷ ἄτῳ lege ſimpliciter τῷ ἀ, vel τῷ αὐτῷ τ☉ ἀποφάσεως ἐπιῤῥήματι; ut alteri membro reſpondeat. Fortaſſe etiam pro ἄτῳ aliquis legeret ἄτοι. VILL. Il. A. 86.

Οὐ μὰ γὰ 'Απόλλωνα &c.

4 'Απομύσεως. Lege ἀπωμύσεως, ut ſupra καλωμύσεως. VILL.

5 Μαίεσθαι. Od. Ξ. 356.

6 Μαιμώσιν. Lege μαιμώσι. Il. N. 76.:

Μαιμώσι δ' ἔνιῤθι πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν.

Revera furore divino agebantur, quem afflaverat Neptunus. Et Il. O. 542:

Αἰχμὴ ἦ τίγρειο διέσυλε μαιμώσσα.

VILL.

1 Μα-

ΜΑΚΏΝ. [1] ὁ μὴ Ἀτίων, βοήσας. ἔστιν ἢ ἰδίωμα βοῆς.

ΜΆΚΕΛΛΑΝ. δίκελλαν, κακῶς. ἔστι γὰρ τὸ πλατὺ σκαφεῖον. [2]

ΜΑΚΕΔΝΗ̃Σ. [3] μηκεδανῆς, μαχρᾶς.

ΜΑΡΓΑΊΝΕΙΝ. [4] ἐνθυσιᾶν ἢ οἱονεὶ μαίνεσθαι.

ΜΑΡΜΑΡΥΓΆΣ. [5] τὰς συνεχεῖς τ̃ ποδῶν κινήσεις.

ΜΆΣΤΑΞ. τὸ στόμα·

Μάσακ' [6] ἐπεί κε λάβῃσι. —

τὸ

1 Μακών. Il. Π. 469. Od. K. 163. &c. Conf. & *Hesych.* Quando autem *Apioni* hanc interpretationem tribuit *Apollonius*; alios reddidisse novimus, Μακών. εἰς μῆκος ἐκβεβλημένος. Conf. *Eustath. p.* 1071. *v.* 28. *p.* 1652. *v.* 62.

2 Σκαφεῖον. *Juvenalis* dixit *scapbium.* Il. Φ. 259:

Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχμαζε βάλλῳ.

Hesiodus in *Oper.* vs. 468:

Δμωὰς, ἔχων μακέλην. —

Vid. *Hom.* Il. Φ. 259. *Pollucem* I, 245. & X, 146. VILL.

3 Μακεδνῆς. Od. H. 106

4 Μαργαίνειν. Il. E. 882:

Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι Θεοῖσι.

VILL.

5 Μαρμαρυγάς. Od. Θ. 265:

Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δ' θυμῷ.

VILL.

6 Μάσακ'. Il. I. 324. In exemplo allato non est *os*, sed *esca*. Crediderim ergo aliquid omissum; & revera apud *Hes.* μάσαξ duo significat: τὸ στόμα, ἀπὸ τ̃ μασᾶσθαι. ἢ τὸ μάσημα. *Os* autem significat Od. Δ. 287. de Ulysse *os* Anticli comprimente:

— Ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἐπὶ μάσακα χερσὶ πίεζε.

Et Ψ. 76:

— Ἀλλά με κεῖνος ἑλὼν ἐπὶ μάσακα χερσὶν,
Οὐκ ἔα εἰπέμεναι. —

Aliquid deest post τὸ δ̃ πλῆρες μάσακι. Vel fortasse legendum: τὸ δ̃ πλῆρες μάσακα, ut significet in *Homero*, ubi μάσακ' per aphaeresin legitur, accusativum μάσακα esse intelligendum. *Eustath.* in *Odyss.* Δ. Μάσαξ δ̃, ὃ μόνον ἡ τροφὴ ὡς ἢ ἐν ἄλλοις, ἀλλὰ ἢ τὸ στόμα.... τινὲς δ̃, ἢ τὸ κεῖλος ὅτε φασίν. ἐν δ̃ ῥηλοεικῷ

λεξικῷ

τὸ δὲ πλῆρες μάσακι.....

ΜΑ΄ΣΤΙΝ. [1] μάσιγα, Αἰολικῶς.

ΜΑ΄ΣΣΑΣΘΑΙ. [2] ἐφάψαθαι. μασᾶσθαι καὶ τὸ καλλιξικῷ εὑρῆσθαι καὶ μάσακις, αἱ ἀκρίδες. καὶ λέγεσθαι κεῖσθαι τοῦτο καὶ Σοφοκλεῖ ἐν Φινεῖ. ἐκεῖ δὲ ἐμφέρεται καὶ ὅτι μάσαξ αἱ ἐπὶ μὲν ἄνω χείλους τρίχες. πάππος δέ, αἱ ἐπὶ δὲ κάτω. Sic *Etymol.* Βρῦχος, εἶδος ἀκρίδος... τὸ αὐτὸ δὲ καὶ μάσαξ καλεῖται, καὶ τὸ μασᾶσθαι. Νίκανδρος·

Μάσακι σιλοβόρῳ ἀναλίγκιος. —

Κλείταρχος δέ φησιν ὅτι κατὰ Ἀμβρακιώτας μάσαξ καλεῖται ἡ ἀκρίς. VILL. Nihil in *Apollonio* mutandum videtur. Pertinet Gloſſa ad *Il.* I. 324.

Ὡς δ' ὅτε ἀσπὶς ἀπλῆσι νεοσσοῖσι φορέῃσι,
Μάσακ', ἐπεί κε λάβῃσι, κακὰς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ.

Vulgo enim Interpretes μάσακα, quod alibi perpetuo pro *ore* poſuit Poëta, hic loci reddiderunt μάσημα, τροφήν. quo ſenſu & recentiores ſcriptores uſurparunt, e. c. *Theocr.* XIV. 39. Sed, alium interpretandi ducem ſecutus *Apollonius*, primum quidem, quod legitur in *Homeri* l. l., Μάσακ'. non pro *accuſativo* accepit, φορέῃσι μάσακα: ſed pro *dativo* φορέῃσι μάσακι. Deinde vero, quod huic opinioni erat conſentaneum, non *eſcam* intellexit, ſed *os ipſum*. quo pullis adferret avis, ſi quae cepiſſet. Idem ſenſiſſe binis locis arguitur *Plutarchus*: *Quomodo quis ſuos in virtute par. ſentire poſſit profectus.* Op. *T. II. p.* 805. Οὐδὲν ὁ τοιοῦτος σοφιστὴς διαφέρει τῆς Ὁμηρικῆς ὄρνιθος; ὅ, τι ἂν λάβοι τοῖς μαθηταῖς ὥσπερ ἀπλῆσι νεοττοῖς, διὰ τοῦ στόματος φορέων. Et de *Amore prolis* Op. T. II. p. 494. D. ἡ φύσις τὰ ἔγγονα φιλοτεκνίαν. ... ποιεῖ. ... φείδαλλα τὰ γαστρίμαργα. Καὶ ὥσπερ ἡ Ὁμηρικὴ ὄρνις φορέσασα τοῖς νεοττοῖς

Μάσακ' ἐπεί κε λάβῃσι, κακὰς δέ τε οἱ πέλει αὐτῇ.

τῷ γὰρ αὐτῆς τρέφει λιμῷ τὰ ἔγγονα, καὶ τὴν τροφὴν τῆς γαστρὸς ἀπολαμβάνει καὶ πιέζει τοῦ στόματι, μὴ λάθῃ καταπιοῦσα. —

1 Μάσιν. Od. o. 182.

2 Μάσασθαι. In priore ſenſu legitur μάσαθαι. Od. Δ. 590:

Τῶν ὁπότ' ἰθύσῃ ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσαθαι.

At in ſecundo *Athen.* libro μάσαθαι ἀμυγδάλας eſt *manducare*. Μᾶσαι autem explicat *Heſ.* καθαρίσαι, & μάσσῃ, καθαρίζῃ. Unde dixit *Etymol.*

καθάραν σημαίνει. 1

ΜΑΣΣΟΝ. τὸ πλεῖον, ἤτοι μεῖζον, οἷον μὴ ἄσσον, μὴ ἐγγὺς, ἵνα σὺν ἄν τις λέγοι τὸ μέγεθος ἐγγὺς ἂν ἔλθῃ. 2

ΜΑΤΙΗι. ματαιότητι. 3

Ἡμετέρῃ 4 ματίῃ. —

ΜΑΧΛΟΣΥΝΗ. ἀπραγμοσύνη, καταφέρεια. 5

ΜΕ-

tymol. *Magnus*, ἀπὸ τοῦ μάτην ἢ μάθην τὸ πρόσωπον; at ἐμμάθην usitatius esse recte docet Clar. *Alberti*. VILL.

1 Μασάθην ἢ τὸ καθάραν σημαίνει. Malim Μάσασθαι Od. Υ. 152:

— Σπογγοῖσι τερπίζας
Πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήμενοι ἢ χερητῆες. —

ubi legerunt forte antiquiores, divisis formis, ἀμφὶ μάσασθε.

2 Ἔλθῃ. Male & nullo sensu apud *Montfauconium* legitur ἀείλκῃ Od. Θ. 203:

Ὅσσον ἢ τοσσάτιον οἰόμαν, ἢ ἔτι μᾶλλον.

VILL.

3 Ματαιότητι. Per ματαιότητι quibusdam non stultitiam notat, sed irriti laboris vanitatem; nam sic explicari potest versus *Homericus*:

Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς
Ἡμετέρῃ ματίῃ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνετο πομπή.

Inutilem vocat *laborem*, cum spes in patriam redeundi non afflaret; quod unum tot defatigationibus petebant. At *Schol.* melius explicat, Ματαιότητι, φρενοβλαβείᾳ. VILL.

4 Ἡμετέρῃ. Od. Κ. 79 VILL.

5 Καταφέρεια. Post καταφέρεια, merito addit *Hes.* ἢ τὰ ἀφροδίσια; ut dixit *Athenaeus*: καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια. At μάχλος idem *Hes.* simpliciter explicat per καταφερής; ut de *Arcesilao* dixit *Laert.* Φιλομειραξιός τε ἦν ἢ καταφερής. Legitur Il. Ω. 30:

Τὴν δ' ἤτοι ἢ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλιγεινήν.

Ubi *Aristarchus* μαχλοσύνην rejiciens, contendebat esse vocabulum novum, tempore *Homeri* incognitum, & quo primus usus est *Hesiodus* in *Oper.*, vs. 584:

Μαχλόταται ἢ γυναῖκες, ἀφαυρόταται δέ τε ἄνδρες.

quodque non de viris, sed tantummodo de mulieribus dici-

ΜΕΓΑ. ἐπὶ μὲν τῶν ὀνομαστικῶς. [1]

— Μέγα μὲν [2] κλέος. —

ἐπὶ δὲ τῶν μεγάλως.

Ζεὺς [3] με μέγα Κρονίδης. —

ΜΕΓΑΛΙΖΟΜΑΙ. [4] μεγαλύνομαι, μεγαλαυχῶ.

ΜΕΘΥ. [5] οἶνος.

ΜΕΘΥΟΥΣΑΝ ἈΛΟΙΦΗΙ [6] μεταφορικῶς, ἀμέβροχον τῷ λείπῃ. [7]

ΜΕΘΗΜΩΝ. [8] μεθυστικὸς, ἀμελής.

ΜΕΙΛΙΧΙΟΝ. [9] προσηνὲς, ἢ εὐσταλῶς· εἴρηται δὲ ἡ λέξις κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τοῦ μέλιτος.

ΜΕΛΙΗΔΕΟΣ. [10] μελιτώδης, εὐσταλής.

ΜΕΙΛΙΑ. μειλίγματα, [11] χαρίσματα, ἅτινα ἀπομειλίσσονται. λέγει δὲ ἔτως ἢ τὴν εὐθεῖαν·

— Ἐγὼ

dicitur. Ideoque legebat:

— Ἦ οἱ κεχαρισμένα δῶς' ὀνόμηνε,

Vide *Polluc.* VI, 189. VILL. Conf. maxime *Eustath.* p. 1337. v. 33.

1 Ὀνομαστικῶς. Lege ὀνοματικῶς. VILL.

2 Μέγα μὲν κλέος. Od. B. 125. VILL.

3 Ζεύς με. Il. B. III. VILL.

4 Μεγαλίζομαι. V. Od. Υ. 174

5 Μέθυ; multis locis dixit Poëta.

6 Μεθύουσαν ἀλοιφῇ. Il. P. 390. VILL.

7 Λείπῃ. Lege λίπῃ. VILL.

8 Μεθήμων. Habet *Homerus* cum aliis locis, tum Il. B. 241. ubi v. *Schol.*

9 Μειλίχιον. Il. K. 288:

Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν.

Et in Theogonia, vers. 406:

Λητὼ καυκάσιπλον ἐγείνατο μείλιχον αἰεί. VILL.

10 Μελιηδέος Il. Δ. 346. &c.

11 Μειλίγματα. Lege μειλίγματα. VILL.

1 Ἐγὼ

— Ἐγὼ [1] δ' ἐπὶ μείλια δώσω.

τὸ γὰρ ἐπὶ, πρὸς τὸ δώσω. ἔνιοι δὲ, ἐπιμείλια, συνθήκας ἤκουσαν.

ΜΕΛΑΝΥΔΡΟΣ. [2] ἤτοι κυρίως, ἡ πολύϋδρος. χρὴ δὲ νοεῖν, τὴν ἐξ βάθος ἔχουσαν ὕδωρ, ἐπεὶ πᾶν τὸ ἐξ βάθος, μέλαν φαίνεται.

ΜΕΛΙΦΡΩΝ. [3] πρόσηνης, διὰ τὸ γλυκαίνειν τὰς φρένας.

ΜΕΛΟΝΤΩΝ. [4] μελέτωσαν, ἢ μελέτω.

ΜΕΛΠΗΘΡΑ. [5] τὰ σπαράγματα τῶν κυνῶν καὶ ἑλκύσματα· μολπὴ γὰρ, ἡ παιγνία. οἱ δὲ κωμῳδοὶ οἷον ἐμπαίζοντες ἐσθίουσιν.

ΜΕΛΛΕΤΕ. ἐοίκατε. ἐκ καθέλου τὸ μελλειν ἐπὶ τοῦ ἐοικέναι τὸν Ποιητὴν τιθέναι. [6]

ΜΕ-

1 Ἐγὼ δ'. Il. I. 147. VILL. v. *Schol.* ad l. l., qui *Apollodorum* divisis formis scripsisse docet, ἔπι μείλια; *Aristarchum* vero conjunctis, ἐπιμείλια.

2 Μελάνυδρος χρήνη, de fonte, qui limpidam, sed profundam, aquam habeat, dicitur *Homer.* Il. I. 14. Π. 3. 160. Φ. 257. Od. γ. 158. —

3 Μελίφρων. Il. B. 34:

— Εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήκῃ.

In *Herculis Scuto*, versu 428:

— Μελίφρονα θυμὸν ἀπούρας. VILL.

4 Μελόντων. Passim in *Homero*. Od. Ω 356:

— Φρεσὶ σῇσι μελόντων.

Haec forma Attica est. Vide doctiss. *Piersom.* ad *Moer. Atticist.* voce ἀγύντων. VILL.

5 Μέλπηθρα. Il. N. 233:

— Κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο.

Hes. explicat, σπαράγματα. παίγνια. ἑλκύσματα. VILL.

6 Τιθέναι. Post τιθέναι credo deesse φαίνεται, aut aliquod verbum simile. VILL. Ex frequenti Grammaticorum usu supplendum, ἴσον vel σημεῖον. Ipsam autem verbi vim pro ἐοικέναι, probat satis Il. B. 116. Il. Λ. 364. Od. Δ. 274. &, quae loca proxime spectat caput Glossae, Il. Ζ. 125. Od. Δ. 94. Vid. *Scholl.* & *Eustath.* ad *ll. ll.*

ΜΕΛΑΘΡΟ'ΦΙΝ. [1] τῶν μελάθρων, οἷον τ̃ δοκῶν.

ΜΕ'ΛΔΕΙΝ. [2] τήκειν·

Κνίσῃ μελδόμϐῳ, [3] —

ὅ ἐστι τήκων.

ΜΕΛΙ'ΓΥΡΙΣ. [4] ποσσὶν, μελίφωνος ἐν τῷ λέγειν.

ΜΕΛΕΔΗ'ΜΑΤΑ. [5] μεμνήματα· ἀπὸ τ̃ τὸν μεμνῶντα οἷον τὰ μέλεα ἔδειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν.

ΜΕ'ΛΠΕΣΘΑΙ. ἤτοι παίζειν, ἢ ὑμνεῖν. καὶ ἡ μολπὴ ἑκάτερον σημαίνει. ἐπὶ μὲν τ̃ ὕμνε·

Οἱ δὲ πανημέριοι [6] μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο.

ἐπὶ δὲ τ̃ παιδιᾶς·

— Ναυσικάα [7] λευκώλενος ἦρχετο μολπῆς.

ἀπὸ

1 Μελαθρόφιν. Sic habet quoque *Hes.* Alludunt ad versum Homeri Od. Θ. 279. ubi agitur de vinculis, quibus Vulcanus Martem & Venerem irretivit:

Πολλὰ δ' ἐπὶ κεφαλῇσι μελαθρόφιν ἐξεχέχυντο.

In glossâ ante τῶν μελάθρων omissum est ἐκ. VILL.

2 Μέλδειν. *Hes.* explicat: Μέλδων· τήκων, ἐπιθυμῶν, φθίνων, καὶ τὰ ὅμοια. *Schol.* ἀντὶ Β, τὰ λίπη τήκων. παθητικὸν ἀντὶ Β ἐνεργητικοῦ, μέλδων. VILL.

3 Κνίσῃ μελδόμϐῳ, Il. Φ. 363. VILL.

4 Μελίγυρις. Lege μελίγηρυς. Od. Μ. 187:

Πείρ γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ σωμάτων ὄπ' ἀκοῦσαι. VILL.

5 Μελεδήματα Il. Ψ. 62:

Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμοῦ.

Dicitur & μελεδῶναι Od. Τ. 517:

Ὀξείαι μελεδῶναι. —

Et μελεδῶνες in *Hesiodi* Oper. versu 66:

Καὶ πόθεν ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας. VILL.

6 Οἱ δ' πανημέριοι. Il. Α. 472. VILL.

7 Ναυσικάα . . . . μολπῆς. Od. Ζ. 101.

Male

ἀπὸ ταύτης τ ἐννοίας καὶ ὁ Ἕκτωρ·

Οἶδα [1] δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ.

οἷον, τὴν ἐμπειρίαν τ συσάδην μάχης ἐπιστοίημαι εὐχερῶς, ὡσπερεὶ [2] παιδιᾶς χρώμενος.

ΜΕΜΟΡΥΓΜΈΝΑ. [3] μεμορυχημένα, μεμολυγμένα·

— Μεμορυγμένα [4] κάπνῳ.

ΜΕΝΟΕΙΚΈΑ. σεσηνῆ καὶ ἀρέσκουσα τῷ μένει τῆς ψυχῆς. καὶ θηλυκῶς·

— Μενοεικέα [5] δαῖτα.

ΜΕΝΕΑΊΝΕΙΝ. ἐπὶ μὲν τὸ χολᾶσθαι.

— Οὐδέ τί με χρὴ [6]

Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. —

ἐπὶ δὲ τ σεσθυμεῖσθαι· [7]

— Με-

Male Interpretes Latini *cantum* posuerunt pro *ludum*. Sic *Hes.* Μολπή. ᾠδή. παιδεία. (Lego παιδιά.) Et Μίλπει. ᾄδει, παίζει. Ac Μίλπεται. τίρπεται. ᾄδει. VILL.

1 Οἶδα δ' ἐνί. Il. H. 240. VILL.

2 Ὡσπερεί. Lege ἀσπιρεί. VILL.

3 Μεμορυγμένα. Dicitur μεμορυχμένα & μεμορυγμένα. Nam, ut ait *Eustathius*, διχῶς φέρεται. VILL.

4 Μεμορυγμένα κάπνῳ. Od. N. 435. VILL.

5 Μενοεικέα. Il. I. 90. VILL. Dixit Grammaticus καὶ θηλυκῶς; quia ipsa Glossa ad genus pertinet masculinum, ad τὸν σεσηνῆ καὶ ἀρέσκουσα. quo genere aliis locis usus est *Homerus*. Conf. e. c. Il. Φ. 29. &c.

6 Οὐδέ τί με. Il. T. 68. VILL.

7 Περθυμεῖσθαι. Hoc sensu ponitur in *Herculis Scuto*, vers. 361:

Ἀντίος ἔστη ἐμεῖο, μάχης ἄμοτον μενεαίνων. VILL.

— Μενέαινε [1] δὲ κῦδος ἀρέσθαι.

ἐπὶ δὲ τοῦ λειποψυχεῖν·

Κτεινόμενος [2] μενέαινεν. —

ΜΕ'ΝΟΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ θυμοῦ·

— Μένεος δὲ [3] μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι

Πίμπλαντ'. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἰσχύος· [4]

Δῶκε μιν [5] καὶ θάρσος. —

ἐπὶ δὲ τῆς ψυχῆς· [6]

— Μένος [7] Ἄρηος, —

ἀνιφερῶς, ὁ πόλεμος.

ΜΕΝΟΙΝΑ'Ω. [8] ἀντὶ τοῦ μεμνῆσθαι. τὸ δέ·

Ἔνθ'

1 Μενέαινε δὲ, Il. Φ. 543. VILL.

2 Κτεινόμενος. Il. Π. 491. VILL.

3 Μένεος δέ. Il. A. 103. VILL.

4 Ἰσχύος. In *Hesiodi Oper.* vers. 412.

Ἦμος δὴ λήγει μένος ἠελίοιο.

Et pro irâ, in *Herculis Scuto*, vers. 235:

— Μένει δ' ἐχέφρονος ἀδῖνας.

VILL.

5 Δῶκε μένος. Il. E. 2. VILL.

6 Ψυχῆς. Hic omissum puto exemplum hujusce significationis, quae passim occurrit; & deinde addendum ἀνῆ, quod pertinet ad sequens diversae significationis exemplum. VILL.

7 Μένος Ἄρηος. Legitur Il. Σ. 264. & Od. Π. 269. VILL.

8 Μενοινᾶν. Vulgo legitur μενοινῶν Il. N. 79. Quod vero mox subjicitur μενοινήσαι, nemo est, qui non ab μενοινάω vel μενοινέω ductum esse intelligat.

1 Ἔνθ'

Ἔνθ' ἔἰλω [1] ἢ ἔνθα, μνωιγήσειέ τε πολλὰ, ἀντὶ τῦ μεμνήσῃ.

ΜΕΡΜΙΘΙ. σπάρτῳ.

Νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ [2] κατέδη μέρμιθι φαεινῇ. τῦ ἅπαξ εἰρημένων.

ΜΕΡΜΗΡΙΖΕ. ἀντὶ τῦ ἐμερίμνα. ἀπὸ τῦ ἐπὶ τάδε καὶ τάδε διαμερίζεσθαι [3] τὴν ψυχὴν τῦ μεριμνᾶντος. ὅθεν καὶ μέρμηρας, [4] τὰς μερίμνας ἔνιοι δὲ τῶν νεωτέρων ποιητῶν εἶπον.

ΜΕ-

1 Ἔνθ' ἔἰλω. Il. O. 83. VILL. Alii hoc loco ἔἰπη, alii ἦει, praetulerunt. V. *Euſtath.* p. 1007. v. 1.

2 Νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ. Od. K. 23. Pro πρύμνῃ, in noſtris Editionibus legitur γλαφυρῇ. Interpretatur *Heſ.* σπάρτιον, λεπτὸν χοινίαν, ἢ ἀργυρᾶν δεσμόν. In *Apoll.* pro πρύμνῃ *puppi*, quod ante ſe νηὸς poſtularet, legerem πρυμνῇ, *id eſt*, extremâ, ultimâ. VILL. Immo vero ſaepius haec in *Homero* occurrunt. νηῒ παρὰ πρύμνῃ. Il. H. 383. K. 35, 570. &c. νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι Il. M. 403. N. 333. 762. &c. quae quomodo explicanda ſint diſputat *Euſtath.* p. 787. v. 58. p. 966. v. 39.

3 Διαμερίζεσθαι. Sic ad verbum *Virgilius:*

Atque animum nunc huc celerem, nunc dividit illuc:
In partesque rapit varias, perque omnia verſat. VILL.

4 Μέρμηρας. In *Heſ.* Μερμῆραι. φροντίδες. βουλαί. μέριμναι. Non eſt tam recens vocabulum; nam extat in *Theog.* verſu 55:

Δυσμενέεσσί τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων.

Quem quidem verſum ſi reſpexit *Apollonius*, hinc quis colligere poſſit, ex ejus ſententiâ, *Homero* poſteriorem eſſe *Heſiodum*. Hinc in eâdem *Theog.* formatur adjectivum nomen, vſ. 603:

Ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέριμνας ἔργα γυναικῶν.

Videndus ὁ πάνυ *Ruhnkenius ad Timaeum*, voce μέριμνα. VILL. Μεμήκιζε, quod eſt in capite Gloſſae, multis Poëtae locis reperitur.

ΜΕΡΟ'ΠΩΝ. τῶν ἀνθρώπων τ̃ μεμιεμμμήν [1] τὴν ὅπα ἐχόντων, ἔναρθρον, τ̃ δὲ τὰ ἄλλα ζῶα.

ΜΕ'ΣΑΥΛΟΣ. [2] ἡ ἐπ' ἀγρῶν οἴκησις. κυρίως δὲ, ἡ μέση θύρα τ̃ αὐλῆς.

ΜΕΣΟ'ΔΜΗ. [3] ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ ξύλον, τὸ ἀπὸ τ̃ τρόπεως τ̃ ἱστ̃, ᾧ δίδεται ὁ ἱστός. οἱονεὶ, ἡ ἐν τῷ μίσῳ τῆς νεὼς δεδομημμένη.

ΜΕΣΟΠΑΛΕ'Σ. [4] ὅ, τι ἐν τ̃ μίσῳ πάλλεται, ὅ ἐστι κραδάνεται.

ΜΕΤΑ' ἀντι τ̃ ἐν. [5]

Τᾶυ-

1 Μεμιεσμμένω. Intelligit articulate loquentes; alii interpretantur diverſilingues. Vide *Etymologum*, qui ſenſum *Apollonii* paulo fuſius dilucidat. VILL. Μερόπων ἀνθρώπων ſaepius occurrit in libris *Homericis*. Conf. e. c. Il. A. 250. Γ. 402. &c.

2 Μέσαυλ@. Lege μέσαυλοι, ut habet *Heſ.* qui explicat θυρωρὸν, καὶ ἡ τ̃ αὐλῆς θύρα. καὶ ἡ ἐν ἀγρῷ οἴκησις. Legitur Il. Ω. 29. ac Od. K. 435. & μεσάυλοιο Il. Λ. 547. P. 112. & 657. VILL.

3 Μεσόδμη. Od. T. 37. ſignificat ligna domorum:

Ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων, καλαί τε μεσόδμαι.

Quod interpretatur *Heſ.* τὰ τ̃ δοκῶν ἀρμήματα. Apud Lacedaemonios quoque γυνὴ vocabatur μεσόδμη; idcirco, ut opinor, quod ſemper ἐν μέσῳ δόμῳ ſe contineret; unde illa Lacaena gloriabatur ſe optimam domûs cuſtodem eſſe. In μεσόδμη vide *Polluc.* VII. 123. & *Schol. Od.* β. 424. VILL. Corrupta Gloſſa pertinet Od B. 424. & O. 289., ubi hi repetuntur verſus, Ἰσὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης Στῆσαι ἀείραντες. *Schol.* atque *Euſtath.* ad l. priorem interpretantur: Μεσόδμη, ἡ ὀπὴ, δι' ἧς ὁ ἱστὸς ἐνήρτηται &c. *Heſych.* autem ipſam *Apionis* explicationem, partim certe exhibet, minus a librariis corruptam. Μεσόδμη. ξύλον, τὸ ἀπὸ τῆς τρόπεως ἕως τ̃ ἱστ̃. Et in *Heſychio* & in *Apollonio* lege: ἀπὸ τῆς τρόπι@ ἕως τ̃ ἱστ̃.

4 Μεσοπαλίς. Lege μεσοπαλίς Il Φ. 172:

Μεσοπαλὶς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχ@.

Quidam legunt μεσοπαγίς. Vide *Schol.* VILL Conf. *Euſtath. p.* 1229. *v.* 50.

5 Ἀντὶ τ̃ ἐν. Hinc emenda corruptiſſimum *Suidae* locum qui

Ταῦτα [1] δὲ καὶ μὴ πᾶσιν ἀκόσται. —— καί·

—— Μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥρη. [2] ἀντὶ δὲ τῆς ἐπί·

—— Μετ' ἀμύμονας Αἰθίοπας. [3] συνήθως δὲ ἡμῖν·

Τῶν ἄλλων Δαναῶν [4] μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα. ἀντὶ τῆς ἐξ·

Ἡμῖν δ' αὖ [5] μετόπιθε νεὼς κυανοπρῴροιο. ἀντὶ δὲ τῆς ὑπό·

Χαῖται [6] δ' ἐῤῥώοντο μὴ πνοιῆς ἀνέμοιο. ἀντὶ δὲ τῆς εἰς·

—— Μετὰ ἔθνεα [7] ἑταίρων.

Με-

qui sic habet: Μετά. Ὁ δὲ Ἀρχιβίου Ἀπολλώνιος πέντε δηλῶν φησιν· ἐνθάδε καὶ μὴ πᾶσιν. Ubi *Kusterus*: *Haec verba delenda sunt, quoniam non solum nihil ad rem faciunt, sed etiam seriem orationis interrumpunt.* Tu meliora edoctus ab ipsomet fonte *Apollonio*, mecum lege: ἀντὶ τοῦ ἐν. Il. O. 96:

Ταῦτα δὲ καὶ μὴ πᾶσιν ἀκούσται. ——

Primo omissum fuerat ἀντὶ τοῦ; & ex ἐν, quod est nomen praepositionis, & ταῦτα δὲ, quod est initium exempli *Homerici*, natum est ἐνθάδε. Reliqua *Suidae* verba cum nostro *Apollonio* confer. Jam dudum haec restitueram, cum didici Clar. *Joannem Albertum* eamdem antea emendationem attulisse in *Miscellaneis Criticis ad Suidam*, subjectis *Glossario in Novum Testamentum*. VILL.

1 Ταῦτα δὲ. Il. O. 96. VILL.

2 Μετὰ . . . . Ἥρη. Lege Ἥβη, ut habetur Il. Δ. 2. unde haec desumpta sunt. VILL.

3 Μετ' ἀμύμονας Αἰθίοπας. Il. A. 423. Lege Αἰθιοπῆας. VILL.

4 Τῶν ἄλλων Δαναῶν. Il. B. 674. VILL.

5 Ἡμῖν δ'. Od. A 6. VILL.

6 Χαῖται δ'. Il. Ψ. 367. VILL.

7 Μετὰ ἔθνεα. Il. H. 115. VILL.

ΜΕΤΑΔΉΜΙΟΝ. ἔνδημον. [1]

— Μὴ κακόν τι [2] μεταδήμιον εἴη.

ΜΕΤΑΝΆΣΤΗΣ. [3] μέτοικος, φυγάς.

ΜΕΤΑΜΏΝΙΑ. [4] μάταια, ἀπὸ τῦ μὴ τ ἀνέμων ἴέναι, οἷον ἀνεμοφόρητα· ἄτως Ἀπίων. οἱ δὲ, τὰ μεταμελείας ἄξια.

ΜΕΤΑΧΡΌΝΙΟΝ. [5] μετέωρον.

ΜΈΤΑΣΣΑΙ. αἱ μὴ τὰς πρώτας γινόμεναι μέσαι.

— Χωλὶς μὲν πρώτοισι, χωλὶς δὲ μέσσοισι,
Χωλὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. —

ΜΕ-

1 Ἔνδημον. Frequentius Medici hoc sensu dicunt ἐνδήμιον. VILL.

2 Μὴ κακόν τι. Od. N. 46. Legendum μη τι κακόν. VILL.

3 Μεταναίστης. Il. I. 644:

— Ὡσεί τιν' ἀτίμητον μεταναίστην.

Idem legitur Π. 59. *Hes.* explicat quoque μετάναστας per σύμμαχοι. VILL.

4 Μεταμώνια. Il. Δ. 363:

— Τάδε πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

Quod ad verbum expressit *Theocritus* εἰδ. ΚΒ. vs. 181:

Εἴτε τάδ' οὐκ ὄρ' ἔμελλε
Θεὸς μεταμώνια θήσειν.

VILL. Utraque autem scriptura suos habet patronos, & μεταμώνια & μεταμώλια. Vid. *Eustath.* p. 483. v. 5 & 8. p. 1436. v. 59. & *Interpr.* ad *Hesych. h. v.*

5 Μεταχρόνιον. Haec vox in *Homero* non extat; at in *Hesiodi* Theogon. vs. 269:

— Μεταχρόνιαι γὰρ ἴκελλον.

— *Alte enim volabant.* Ubi quidam explicant, in *coelum volabant: coelum* enim etiam χρόνος dici annotat *Schol.* Alii volunt μεταχθόνιαι, *id est*, relictâ terrâ. De hâc voce videndus vir omni laude major, Clar. *Ruhnkenius* in *Epistolâ Criticâ* ad *Clar. Ernestum*, *pag.* 57. VILL. Μετήορος habet *Homer.* Il. Θ. 26. Ψ. 369. Itaque vel aliena ab hoc Lexico Glossa est, vel transpositis vocibus legenda Μετέωρον, μεταχρόνιον. *Etymol.* p. 581. v. 41. Μετέωρος, ὁ κοῦφος, τὸ αὐτὸ δὲ δηλοῖ καὶ τὸ μεταχρόνιος.

6 Χωλὶς μέν. Od. I. 221. VILL.

I Με-

ΜΕΤΕΤΡΟΠΑΛΙΖΕΟ. [1] μετεστρέφω.

ΜΕΤΕΚΙΑΘΟΝ. [2] μετ' αὐτὸς ἦλθον.

ΜΕΤΑΣΠΟΜΕΝΟΣ. [3] ἐπακολουθήσας.

ΜΕΤΩΠΙΟΝ. τὸ μέσον [4] τῶ ὀφρύων· ἀπὸ τῦ μεταξὺ τῶν ὠπῶν εἶναι.

ΜΕΤΑΛΛΑ. [5] ἐπιζητεῖ· ἐπεὶ μὴ ζητήσεως αἱ ὕλαι εὑρίσκονται.

ΜΗΔΕΑ. βυλεύματα. σημαίνει δὲ καὶ τὰ αἰδοῖα·

Μήδεά τ' [6] ἐξερύσας. —

ΜΗΚΙΣΤΑ. μέγιστα. [7]

MH-

1 Μετετροπαλίζεο. V. Il. Γ. 190. ubi passim editur μεταστροπαλίζεο.

2 Μετεκίαθον. *Hes.* μετήρχοντο, ἐφείποντο, μετῆλθον, ἐπεδίωξαν. VILL. Conf. Il. Λ. 52. &c.

3 Μεταπόμπων. Il. Ν. 567: Μηριόνης δ' ἀπιόντα μεταπόμπων βάλε δουρί. VILL.

4 Τὸ μέσον. Hinc firmatur illius conjectura, qui in *Hes.* pro τὸ μέρος τῶν ὀφρύων, legebat τὸ μέσον. VILL. Μετώπιον est Il. Λ. 95. Π. 739.

5 Μετάλλα. Il. Λ. 550. Od. Τ. 115. & 190. at μεταλλᾷ *perscrutatur* Od. Ε. 128. & Ο. 23. VILL. Sunt autem in hac observatione αἱ ὕλαι, *metalla*; Μεταλλᾶν enim derivare solent Grammatici ἀπὸ τῶν μετάλλων. Cf. *Eust.* p. 148. v. 8. p. 1413. v. 55.

6 Μήδεά τ'. Od. Σ. 86. Pro μήδεα habet μέζεα *Hesiod.* in *Oper.*, vs. 510:

Ὥρης ἢ φείσασθ', ἅς δ' ὑπὸ μέζεϊ ἕθεντο.

tamen usurpat quoque μήδεα, in *Theog.* vs. 180:

— Φίλα δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς
Ἐσσυμένως ἤμησε. —

At versu 398:

— Φίλα ἀμφὶ μήδεα πατρὸς,

significat, *chari per consilia patris.* VILL. Μήδεα, βυλεύματα, frequentissimum *Homero.*

7 Μίγιστα. Addit. *Hes.* ὑπερμεγίθη, ἴχαλα. Respiciunt scilicet Od. Ε. 299. & 465:

Ὤ μοι ἐγὼ δηλὸς, τί νύ μοι μήκιστα γένηται.

Quod ad *Hes.* annotari debuisset. VILL.

ΜΗΚΑ΄ΔΕΣ ΑΙ΄ΓΕΣ. [1] ἀπὸ τοῦ ἰδιώματος τῆς φωνῆς.

ΜΗ΄ΛΑ. κοινῶς μὲν, τὰ τετράποδα· ὅθεν καὶ πᾶν δέρμα, μηλωτὴ λέγεται. κατ' ἐπικράτειαν δέ, [2] πρόβατα καὶ αἶγες. καὶ ὁ καρπὸς τῆς μηλέας, καὶ πάντων ἢ τῶν δενδρων ὁ καρπὸς, λέγεται μῆλα·

Αὐτῆσι [3] ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.

ΜΗ΄ΛΟΠΑ ΚΑΡΠΟ΄Ν. [4] τὸν πυρὸν τὸν μηλοειδῆ τῷ χρώματι. τοιοῦτος γὰρ ὁ πυρός.

—— Μύλης [5] ἐπὶ μήλοπα καρπόν.

ΜΗ΄ΝΗ. [6] σελήνη.

ΜΗ΄ΝΙΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, μάνης· [7] οἱ γὰρ ὀργιζόμενοι πῶς μαίνονται. Ἀρίσαρχος δὲ, κίτρος πολυχρόνιος, ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖσθαι. [8] λέγεται καὶ ἀρσενικῶς μηνιθμὸς, [9] καὶ οὐδέτερος [10] μήνιμα.

ΜΗ-

1 Μηκάδες αἶγες. Sic *Hesych.* ἔνιοι δὲ, τὰς κερατώδεις· μῆκα γὰρ, τὰ κέρατα. Ἀπιῶνι δὲ, τοκάδας. Pro Ἀπιῶνι, legendum Ἀπίων: ut semper in *Apollonio* scribitur. VILL. Μηκάδες αἶγες occurrunt Il. Λ. 383. &c.

2 Ἐπικράτειαν. Lege ἐπικράτειαν. VILL.

3 Αὐτῆσι. Il. I. 538. VILL. Caeterum *quodvis pecus* significat haec forma Il. M. 301. Π. 353. &c. *oves* autem & *capras* omnibus fere paginis. —

4 Καρπόν. Recte ita, pro corrupta Codicis lectione καρπῶν, emendavit Cl. *Villoisf.*

5 Μύλης. Od. H. 104. VILL.

6 Μήνη V. Il. Φ. 455. &c.

7 Μάνης. Sic. *Hesych.* ubi Ἀπιῶνι μανία *Heinsius*, & ἀπὸ τῆς μανίας *Wesselingius* volebant; favente *Etym.*, ubi legitur: τὰ ἢ μήνις ἀπὸ τὴν μανίαν, μάνις τὶς ὕστα. Unde & in *Apollonio* legerem μάνις. VILL.

8 Ἐγκεῖσθαι. Optime legit *Alberti*: ἀπὸ τοῦ μῆσαι, τυτῆσαι, ἐγκεῖσθαι. Infra pro οὐδέτερος, lege οὐδετέρως. VILL.

9 Μηνιθμός. γ. Il. Π. 62. 202. &c.

10 Οὐδέτερος. Lege οὐδετέρως, quod modo monuit Cl. *Villoisf.* Habet autem Poëta nomen, Μήνιμα. Il. X. 358. Od. Λ. 73.

1 Ἰ-

ΜΗΡΙΆ. οὐχ ὡς ἡμεῖς, ἀλλὰ τὰ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξαιρούμενα καὶ ἱεροθυτούμενα [1]· ὁ δὲ Ἡσίοδος τὰ ᾠὰ τῆ μερίδα τῶν ὀστέων μυθικῶς [2] λαμπλάσας.

ΜΗΊΣΤΩΡΑ ΦΟΊΒΟΙΟ. [3] ἐργάτην Φυγῆς. μήσασθαι [4] γὰρ, τὸ ἐργάσασθαι. ἔμπαιρον δὲ θέλει σημαίνειν τὸ εἰς φυγὴν τρέπειν τοὺς ἐναντίους.

ΜΙΛΤΟΠΑΡΗΙΟΙ. [5] μιλτόπρωροι. τοῦτο δὲ ἐπὶ μόνων τῶν Ὀδυσσέως [6] νεῶν.

ΜΊΝΥΝΘΑ. [7] ἐπ' ὀλίγον χρόνον.

ΜΙΝ. ἐπὶ μὴν τοῦ αὐτόν·

Οὐδέ μιν [8] ἐξενάριξεν. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ αὐτοῦ·

Καί μιν ἑτισάμην ἔτις ἐπὶ χθονὶ [9] τιέται ἄλλη.

ἐπὶ

1 Ἱερθυτούμενα Addit *Heſ.* ἱερᾶ, quod ab *Apollonii* Librario omiſſum putem. VILL.

2. Μυθικῶς. Scilicet in *Theog.* vſ. 535. Conf. *Poll.* I. 27. VILL.

3 Μήσωρα φόβοιο Il. Θ. 108. VILL.

4 Μήσασθαι. Sic in *Heſ.* Μήσατο. Ἐιργάσατο. ἐτεχνάσατο. Et in *Heſiodi Theog.* vſ. 166:

— Πρότερος γὰρ ἀμηχία μήσατο ἔργα.

VILL. Saepe iſto uſu verbum adhibuit *Homerus.*

5 Μιλτοπάρηοι. *Heſ.* ſic interpretatur: τὰ ἑκατέρωθεν τῆ πρύμνης καὶ πρώρας μεμιλτωμένα ἔχοντας. Οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ φοινικοπάρηοι ἐλέγοντο. *Herodotus in Thalia.* C. 58. τὸ δὲ παλαιὸν ἅπασαι αἱ νῆες ἦσαν μιλτηλιφέες. VILL.

6 Τῶν Ὀδυσσέος. Il B 637:

Τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε Διὶ μήτιν ἀτάλαντος.

Τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρηοι. VILL.

7 Μίνυνθα [excentis locis habet Poëta.

8 Οὐδέ μιν ἐξενάριξεν. Il. Z. 417. VILL.

9 Καί μιν ἔτισ' . . . ἐπὶ χθονί. Od. H. 67. Male in Manuſcripto Codice ἐπιχθονίαν. *Heſ.* Μίν. Τειά γίνη δηλοῖ. VILL.

ἐπὶ δὲ τῦ αὐτό·

— Νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν
Ἐν παλάμης Φορέωσι. —

ΜΙΝΥΡΙΖΕ.[2] θρήνῳ, ὀλίγῃ φωνῇ καὶ οἰκτρᾷ χρώμενος.

ΜΙΣΓΑΓΚΙΑ.[3] τόπος κοῖλος, εἰς ὃν καταφερόμενα μίσγεται ἀπὸ πλειόνων ὀρῶν ὕδατα. τῶν ἄπαξ εἰρημένων.

ΜΙΣΤΥΛΛΟΝ.[4] ἕκαστον τῶν τῦ ἱερείου μερῶν εἰς μικρὰ διέκοπτον· τὸ δὲ εἰς μεγάλα μέρη διελεῖν, διέχευαν, λέγω.

ΜΙΤΡΗ.[5] λεπὶς χαλκῆ ἢ ζώννυται. ἔστι δὲ ἐντὸς τῦ θώρακος.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ.[6] μνήμη, καὶ ἀδετέρως·

Μνῆμ'

1 Νῦν αὖτέ μιν. Il. Λ. 237. VILL.

2 Μινύριζε. Il. Ε. 889:
Μή τι μοὶ ἀλκτρόσαλπε παριζόμενος μινύριζε. VILL.

3 Μισγάγκια. Lege μισγάγεια Il. Δ. 453:
Ὡς δὲ ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες.
Εἰς μισγάγκειαν συμβάλλετον ἄγελοι ὕδωρ
Κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης. VILL.

4 Μίστυλλον. Laudari hic posset Il. A. 465, aliaque multa loca; Verum proxime respexisse videtur Lexicographus, Il. H. 315, qui versus repetitur Od. T. 421.
Τὸν δίρον, ἀμφὶδ' ἔπον, καὶ μὴν διέχευαν ἅπαντα.
Μίστυλλόν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὀβελοῖσιν.
Ubi *Schol.* Μίστυλλον διεῖλεν, τὸ δὲ εἰς μικρὰ διελεῖν μιστύλλειν λέγεται.

5 Μίτρη. *Hes.* ἡ χαλκῆ λεπὶς, ἄλφιτον, ζώνη, θώραξ, ταινία. Et Schol. χαλκῆ λεπὶς ἣν ζώννυται (quod mallem quam in *Apollonio* ἣ ζώννυται) ἀφὶ ἧ κινεῖται, χάριν πλείονος ἀσφαλείας. VILL. Vid. Il. Δ. 187. &c.

6 Μνημοσύνη. Il. Θ. 181.

1 Μνῆμ'

Μνῆμ' Ἑλένης [1] χειρῶν, πολυηράτε εἰς γάμε ἄρλεν, ἀντὶ τῦ μνημόσυνον. τῶν ἁπαξ εἰρημένων.

ΜΟΙΡΑΙ. ἐπὶ μὲν τῶν μερίδων·

Οἱ δ' ἤδη [2] μοίρας τ' ἔνεμον. —

ἐπὶ δὲ τῦ εἱμαρμένης·

Μοῖραν [3] δ' ὅτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν· ἐπὶ δὲ τῦ καθήκοντος καὶ ἁρμόζοντος.

Ναὶ δὴ ταῦτά γε [4] πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.

ΜΟΓΟΣΤΟΚΟΣ. [5] ἡ μογῦσα καὶ πονῦσα περὶ τὰς τόκας.

ΜΟΘΟΣ. [6] ὁ Ἀπίων, πόνος, μάχη, φρύαγμα.

ΜΟΙΧΑΓΡΙΑ. [7] τὰ τῦ μοιχείας ἀγρεύματα. ὁ γὰρ ληφθεὶς ἐπὶ μοιχείᾳ ἐζημιῦτο.

ΜΟ-

1 Μνῆμ' Ἑλένης. Od. Ο. 126. VILL.

2 Οἱ δ' ἤδη. Od. Θ. 470. VILL.

3 Μοῖραν δ'. Il. Ζ. 488. VILL. Quod *Apollon.* confirmat πεφυγμένον, temere corrupit *Barnes.* in πεφευγμένον. Conf. infra. V. πεφευγμένος.

4 Ναὶ δὴ ταῦτά γε. Il. Α. 286. VILL.

5 Μογοστόκος. Il. Π. 187:

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε μογοστόκος Εἰλείθυια. VILL.

6 Μόθος. Idem habet *Hes.* ad μόλος. At μόθος explicat πόλεμος, μάχη, πόνος, φόνος, κάσις, θόρυβος. Il. Η. 117:

Εἶπερ ἀδμής τ' ἐστὶ καὶ οὐ μόθῳ ἔσσ' ἀκόρητος.

Accipitur pro φρύαγμα Il. Η. 241:

Οἶδα δ' ἐπαίξας μόθον ἵππων ὠκειάων.

In *Herculis Scuto* vs. 158. sumitur pro pugnâ:

Ἄλλον τειρομένων κατὰ μόθον ἔλκε πεδοῖο. VILL.

7 Μοιχάγρια. Od. Θ. 332. De Marte a Vulcano deprehenso:

— Τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει. VILL.

1 Μο-

ΜΟΛΥΒΔΑΊΝΗ. μολύβδη. [1]

Ἡδὲ μολυβδαίνη ἰκέλη. [2] —

τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΜΟΛΙΌΝΕ. [3] μαχηταὶ ἢ ἀπὸ τῆς κατὰ μάχλῳ γενομένης μολήσεως· ἢ ἀπὸ τοῦ συνεχῶς μολίσκειν εἰς μάχλῳ. ἀπὸ γὰρ μητρὸς ὀδύνα σημαίνει Ὅμηρος. Ἡσίοδος δὲ, ὡς Μολιόνης [4] υἱὰς γεγονότας ᾠδιδώσι.

ΜΟ-

1 Μολύβδη. Melius habet *Heſ.* μολυβίδι. At *Schol.* μολυβδίνη ὁρμίας μόλυβδος ἢ ἐπίκειται τῷ ἀγκίστρῳ εἰς τὸ καθέλκειν αὐτὸ τῷ βάρει κάτω. VILL.

2 Ἡ ἢ μολυβδαίνη ἰκέλη. Il. Ω. 80. VILL.

3 Μολίονε. Il. Λ. 708:

— Μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσσοντο,
Παῖδ' ἔτ' ἰόντ', ὄπα μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.

Et Il. Λ. 749:

Καί νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα.

Duo ſcilicet *Moliones* erant, *Eurytus* & *Cteatus*, filii Neptuni & Moliones, quae erat Moli filia. *Heſ.* Μολίονες. Μαχηταί. ἢ Μολιονίδες, γυναικός τινος υἱοί. Actoris quidem dicebantur; ſed revera Neptuni ſoboles erant. Uterque duo capita, quatuor manus, totidem pedes, unum autem corpus habebant. Illos Hercules occidit, ut eorum ope deſtitutus Augias facilius ſuperaretur; quodque exercitum ſibi ſuppetias venientem perdidiſſent. *Pindarus* in *Olymp.* X. 31. *de Hercule:* ἐπεὶ Ποσειδάνιον πίφαυε Κτεάτον ἀμύμονα, πίφαυε δ' Εὔρυτον. De eorum ſepulchro loquitur *Pauſanias* L. V. c. 2. VILL. Conf. *Schol.* ad *Il.* Λ. 708. 749. *Euſtath.* p. 882. v. 13. & p. 1321 v. 20. itemque ſupra p. 224.

4 Μολιόνης. Male in Codice Mſ. Μολίνης. Supra pro Ἡσιόδος legerem Ἡλιόδωρος. VILL. *Heſiodum* tamen hanc hiſtoriam tradidiſſe indicat etiam *Euſtath. ll. ll.*, Caeteroquin conſtat ſatis quam frequenter *Heſiodum* nobis pro *Heliodoro* obtruſerint Librarii. V. *Ruhnk. Vir Cl. praefat. t. II. Heſych.*

1 Mo-

ΜΟΛΟΒΡΌΝ. [1] τὸν μολίσκοντα ἐπὶ τὴν βορέαν, οἱονεὶ γαστρίμαργον· ἢ ἐπαίτλιον, ἢ ἀλήτλιον, ἢ καὶ πτωχὸν, ἢ τὸν μόλις ἀναβαίνοντα, ἢ ἁρπακτικόν.

ΜΟΡΦΝΌΝ. [2] μορόφονον· τὸν ἀφὰ τᾶ φόνα τὸν μέρον ἐπιφέροντα· τινὲς δὲ, εἰδῶ αἰετᾶ· ἄλλοι, ἅρπαγα.

ΜΟΡΌΕΝΤΑ. [3] οἷον ἀθάνατα, μόρα μὴ μετέχοντα.

ΜΟΡΜΎΡΩΝ. φοβερῶν, [4] ἀπὸ τᾶ μορμύτλεσθαι.

MO-

1 Μολοβρόν. Od. P. 219:

Πῆ δὴ τόιδε μολοβρὸν ἄγεις ἀμίγαρτε συβῶτα.

Et Σ. 26:

Ὦ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει.

VILL.

2 Μορφνόν. Alii ſcribunt μόρφνον. Il. Ω. 316:

Ἀντίκα δ' αἰετὸν ἦκε τελειότατον πετεηνῶν,

Μορφνὸν, θηρητῆρα, ὃν καὶ Περκνὸν καλέουσι.

In *Herculis Scuto* vſ. 134:

Μορφνοῖο φλεγύου καλυπτόμβοι πλερύγεσσιν,

Heſ. εἰδῶ αἰτᾶ, καὶ ξανθός. Et apud eumdem ξάνθοισι ſunt ἀρτέοις. Dicebatur quoque περκνός; ut ex verſu *Homeri* ſupra laudato diſcimus: Quidam *obſcurum* interpretantur. Vide *Ariſtot. Hiſt. Animal.* IX. 32. & *Plin.* X. 3. VILL.

3 Μορόεντα. Il. Ξ. 183.

Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἦκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι

Τρίγληνα, μορόεντα. —

At *Heſ.* interpretatur multo melius: μὴ πολλᾶ καμάτα πεπονημένα. Vide *Etymolog. Magn.* VILL. Convenit cum *Heſychio Etymol.* p. 473. v. 2. p. 591. vſ. 10. itemque *Schol.* ad l. l. & Od. Σ. 297. *Euſtath.* p. 976. v. 40. ac *Suidas.* Diverſa *Apollonii* interpretatio haud ſcio quomodo convenire poſſit Ἔρμασι, ſive *Inauribus*, de quibus agit l. l. *Homerus.* An igitur legit in *Homero* Gloſſae Auctor τρίγλην', ἀμορόεντα? an vero deſiderantur hic, & explicatio nominis Μορόεντα, & nova praeterea *Gloſſa*, quae explicari iterum poſsit per ſequentia: οἷον ἀθάνατα: &c. e. c. Μορόεντα; τὰ μὴ πολλᾶ μόρα καὶ κακοπαθείας καταςκευασμένα, ut interpretatur *Schol.*, vel τὰ μὴ πολλᾶ καμάτα πεπονημένα, quod habet *Heſych.* deinde vero Μόρον θάνατον, ὅθεν ἀμορόω, (vel ἀμόρρια) οἷον ἄθανατος. Conf. *Etymol.* p. 84. v. 27.

4 Φοβερῶν. Pro φοβερῶν, lege φοβερίζων, vel φοβερῶς ῥέων, vel cum *Schol.* φοβερῶς ζέων. *Heſ.* explicat ταραττόντων, ἀφρὸς ἀποβάλλων. κυρίως δὲ λέγεται ἐπὶ ποταμῶ ῥεῦμα ἔχοντος. Il. Φ. 325:

Μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσι.

Et Il. Σ. 403.

Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄκριτος.

VILL.

1 Μύ-

ΜΟΎΣΧΟΙΣΙ. [1] ἀπαλαῖς καὶ νέαις. καὶ αὐτὸς δὲ ἡ ἀπαλὶς, μόσχος ἐστί.

ΜΟΥΝΑΞ. [2] καταμόνας.

ΜΥΔΑΛΕΟΝ. [3] δίυγρον.

ΜΥΕΛΟΣ. τροφή. καὶ ὀσέα μυελόεντα, [4] τροφὴν ἔχοντα. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ὡς μυχῷ ἐμπεφυκέναι τοῖς ὀστέοις.

ΜΥΘΟΣ. λόγος. ὁ δὲ Ἀνακρέων μυθιήτας [5] τοὺς σασιώτας εἶπεν.

ΜΥΩΝ. ὁ μῦς τὸ χειρός.

— Ἔνθα πάχιος [6]

Μυῶν ἀνθρώπων [7] πέλεται. —

ΜΥΣ.

1 Μόσχοισι. Apud *Hom.* conſtruitur cum λύγοισι, cujus eſt epithetum. Il. Λ. 105:

Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι. VILL.

2 Μουναξ. Od. Θ. 371. &c.

3 Μυδαλέον. Il. Λ. 54:

— Κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν ἰερσας
Ὄμματι μυδαλέας. —

In *Heſiodi Operibus* vſ. 554. de pluviâ dicitur:

Χρῶτά τε μυδαλέον θάμβει. — VILL.

4 Μυελόεντα. Od. ι. 293:

Ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀσία μυελόεντα.

Heſ. Μυελός. Ἔδεσμα τὸ ἐντὸς τῶν ὀστῶν. VILL. Μυελός in deliciis erat aetate illa Heroica V. Il. X. 501.

Μυθιήτας. *Etymologus Magnus* in μῦθος habet: Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν .... μυθίας (credo ſcriptum fuiſſe μυθιήτας; ſed mallem μυθητάς) τοὺς σασιαστάς. ἐκ τῶν ἁλιέων λέγει. *Anacreontis* verſum ſervavit *Euſtathius* in Od. Φ. 71: Ἀνακρέων τοὺς ἐν Σάμῳ φίλους εἰπὼν σασιαστὰς, Μυθητὰς δ' ἐν νήσῳ διέχυσεν ἱερὸν ἀστό. ἀντὶ τοῦ, σασιασταὶ ἐπέρρηξαν; quia ſcilicet inter ſe conſilia miſcent & concoquunt murmurantes ſeditioſi. VILL. In *Etymol.* atque *Apollonio* legendum omnino videtur μυθητὰς, quam formam habent *Euſtath.* p. 1901. v. 44. & *Schol* ad Φ. 71.

6 Ἔνθα πάχιος. Il. Π. 314. VILL.

7 Ἀνθρώπων. In Codice Mſ. ἀνθρώπων. VILL.

1 Μό-

ΜΥ΄ΚΟΝ. [1] ποιῶς ἐψόφησαν.

ΜΥΛΑ΄ΚΕΣΣΙ. [2] μυλοειδέσι λίθοις.

ΜΥ΄ΛΗ. μύλῳ.

Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι [3] μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν.

τὸ δὲ ἀλετρεύουσι, τρίβουσι, λεαίνουσι.

ΜΥΛΗΦΑ΄ΤΟΥ. [4] ἀληλεσμένου. τὸ γὰρ ἀληλεσμένον, ὑπὸ τῆς μύλης ἠφάνισται· ὅθεν καὶ τὰ φάρμακα ἀδυνήφατα, ὅτι τῷ ἀδύνῳ ἀναιρεῖ καὶ ἀφανίζῃ.

ΜΥΡΙ΄Α. πολλά· καὶ τὸ ἐνικὸν, μύριον.

ΜΥ΄ΝΗΙΣΙ. προφάσεσι. τῆ ἅπαξ εἰρημένων·

Ἀλλ' ἄγε, [6] μή μύνησι παρέλκεε. ——

ἐτυμολογοῦσιν δὲ ἀπὸ τῆς μύταλας τὸ ὄμμαλα [7] σκέπεσθαι ὅ, τι προφασίσονται. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ μένειν. καὶ γὰρ οἱ προφασιζόμενοι τοῦτο χάριν προφασίζονται, ἵν' ἐπιμείνωσι.

ΜΥ΄-

1 Μύκον. Il. E. 749. &c.

2 Μυλάκεσσι. Il. M. 161. ubi v. *Schol.*

3 Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι. Od. H. 104. VILL.

4 Μυληφάτου v. Od. B. 355. ibique *Schol.*

5 Μύριον. Lege μυρίον. Significat immensum, infinitum. Il. Σ. 88:

Νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πείθωμαι ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη.

Et Υ. 282:

— Ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι.

Et Od. O. 451:

— Ὅσ' ὑμῖν μυρίοι ἄνδρες

Ἄλφοι. —

VILL.

6 Ἀλλ' ἄγε, μή. Od. Φ. 111. VILL.

7 Σκέπεσθαι; σκέπτεσθαι habet *Schol.* Od. Φ. 111.

ΜΎΡΕΣΘΑΙ. [1] κλαίειν.

ΜΥΧΟΙ̂. [2] τῷ ἐσωτάτῳ.

ΜΩ̂ΛΟΣ. ὁ ἐγχρονισμὸς τῆς μάχης, ἢ οἷον μέλυσις, ἢ ὡσὰ τὸ μελίσκειν εἰς τὴν μάχην. μῶλον γὰρ Ἄρηα [3] συνήθως λέγει.

ΜΏΝΥΧΑΣ. [4] μονώνυχας· ἐπεὶ ἡ ἐωλὴ τῶν ἵππων ὥσπερ ὄνυξ ἐστίν. οἱ γὰρ βόες χηλὰς [5] ἔχουσιν.

ΜΩ̂ΛΥ. φυτὸν ἀλεξιφάρμακον. οἱ μὲν γὰρ γλωσσογράφοι, τὸ ἄκεσμα, ἢ οἷον τὸ ἔλκυσμα τῶν φαρμάκων. Κλεάνθης δὲ ὁ φιλόσοφος ἀλληγορικῶς φησι δηλοῦσθαι τὸν λόγον, δι' οὗ μωλύονται [6] ἢ ὀργαὶ ἢ τὰ πάθη.

ΜΩΜΗ-

1 Μύρεσθαι. Multis formis saepius occurrit apud Poetam.

2 Μυχῷ. In Theog. vs. 119:

Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης.

VILL. in *Apollonio* legendum videtur Μυχοὺς τοὺς ἐσωτάτους conf. Il. Φ. vs. 23. ibique *Schol.*

3 Ἄρηα. Il. B. 401:

Εὐχόμβρου θάνατόν γε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος.

Occurrit quoque Il. H. 147. Π. 245. & Σ. 134. VILL.

4 Μώνυχας ἵππους. Sexcentis legimus *Homeri* locis.

5 Χηλάς. *Hesiodus* tamen in *Herculis Scuto*, vs. 62. χηλὰς dixit de equis:

— χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι,
Νύσσοντες χηλῇσι. —

VILL.

6 Μωλύονται. Legendum censet Clarissimus *Alberti* μωλύνονται. At in Ms. Codice habetur μωλύονται, non vero μωλύνονται. Apposite ad rem laudat *Etymologum Magnum*, ubi μωλύειν explicatur per πραΰνειν καὶ καθησύχειν. Ergo legendum, ut in *Codice Manuscripto Apollonii & Etymologi* scribitur, μωλύονται: non vero, quemadmodum emendavit, μωλύνονται. Legitur autem Od. K. 305:

Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δ' εἴκελον ἄνθος·
Μῶλυ δὲ μιν καλέουσι Θεοί. —

VILL. *Cleantibis* nomen nescio

an

ΜΩΜΗ'ΣΟΝΤΑΙ. [1] οἱονεὶ καταπαίξονται. μῶμος [2] γὰρ ὁ μετὰ ψόγου καταπαιγμός.

Πᾶσιν μωμήσονται· [3] ἔχω δ' ἄχε' ἄκεστα θυμῷ.

an in hac forma explicanda, nemo Grammaticorum uſurpaverit: Interpretationem ipſam habet quoque *Heſych.*, ab *Apollonio* forte petitam; ſed uterque auctor a librariis eſt corruptus: In *Apollonio* quidem, pro ἢ ὁμαὶ ἢ τὰ πάθη, multo concinnius legeris, αἱ ὁμαὶ ἢ τὰ πάθη; Quod autem in *Heſych.* editur, οἱ δὲ τὸν λόγον, δι' ἃ τὰ πάθη μολύνεται, ὅ ἐστι συγχύνεται, paulo quidem audaciori, ſed certa tamen medicina, crediderim ſanari poſſe, οἱ δὲ τὸν λόγον, δι' ἃ τὰ πάθη μαλύνεται, ὅ ἐστι πραΰνεται.

1 Μωμήσονται. *Heſychius* interpretatur μίμψονται; & *Schol.* ψέξουσι, μιμψονται. VILL.

2 Μῶμος. Od. B. 86:

— ἐνθάδε νῦν δέ κε μῶμος ἀνάπτοι.

VILL

3 Πᾶσιν. Il. Γ. 412. VILL.

N.

ΝΑΪΟΝ. [1] ὤκιστον. τὸ δ' αὐτὸ καὶ τὸ ναίοντι, καὶ ναιετάοντιν. [2] φησὶ δὲ ἄμετρον.

— Ναῖον [3] δ' ὦρῳ ἄγλεα πάντα.

ἀντὶ δὲ νεανικῶς. [4]

ΝΑΊΚΗΝ. τὴν δὲ [5] αἰγὸς δορήν.

Ἀν

1 Ναῖον. Il. E. 511:

Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον. —

Et E. 710:

Ναῖον Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.

Et I. 480:

Ναῖον δ' ἐχατὴν Φθίης. — VILL.

2 Ναιετάοντιν. Il. A. 45.

3 Ναῖον δ' ὦρῳ. Vocabulum corruptum, & idcirco omiſſum in illo *Specimine* quod edidit *Montfauconius Bibl. Coiſlin.* pag. 461. Lege ut habetur in Odyſſeâ I. 222:

— Νᾶον (ſeu ναῖον)
δ' ὀρῷ ἄγλεα πάντα.

VILL.

4 Νεανικῶς. Poſt νεανικῶς, omiſſum puto ῥέειν, ut habet *Heſ.* Ναίειν. οἰκεῖν. ῥέειν. Et νάσσαι explicat καταβαλεῖν, aut ῥεῖν. Νεανικῶς autem ſignificat *valde, copioſe, aſſatim. Euſtath.* Ναίειν ἢ ὀρῷ, τὸ πιπλησθαι, ὡς καὶ ἴξω ῥέειν. Ὅθεν καὶ τὸ νᾶμα γίνεται, καὶ τὸ ναρόν. Ἐξ οὗ ὁ Νηρεύς. VILL.

5 Τὴν αἰγός. *Montfauconius* edidit τὸν αἰγός. At in *Codice Mſ.* τὴν αἰγὸς legitur; & ſic revera legendum; nam in hoc *Homeri* verſu conſtruitur cum maſculino:

— αἰγὸς ἰὺτριφίοιο μεγάλοιο.

Et docet *Euſtathius* hanc vocem Attico more in maſculino genere uſurpari. *Ariſtot. de naturâ Animal.* VIII. 28. αἴξ ἄγριος. Et *Herodotus* II. 4. Σίβονται δὲ πάντες τὰς αἴγας οἱ Μενδήσιοι. VILL.

1 Ἀν

Ἂν δὲ νάκην [1] ἕλετ' αἰγός. —

ΝΑΠΑΙ. [2] οἱ ὀρεινοὶ τόποι.

ΝΑΣΘΗ. [3] οἰκίδη.

ΝΑΥΛΟΧΟΝ. [4] εὔδιον, ἐν ᾧ αἱ ναῦς λοχῶσι.

ΝΑΥΤΙ. τῶν νεῶν.

Οὐ κόσμῳ [5] πρὸς ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα.

ΝΕΒΡΟΙ. τὰ νεογνὰ τῶν ἐλάφων. καὶ ἔστι καὶ τὸ ἔτυμον, νεοβόροι, νεωστὶ πρὸς τὴν βορὰν [6] ἐληλυθότες.

Νεβρὸς [7] κοιμήσασα νεηγενέας, γαλαθηνούς.

ΝΕΕΣΘΑΙ. [8] πορεύεσθαι.

ΝΕΩΝ. [9] νηχόμενον.

ΝΕΩΝ.

1 Ἂν δὲ νάκην. Od. Ξ. 530. VILL.

2 Νάπαι. Il. Θ. 554.

3 Νάδη. Addit exemplum *Hesychius* ex Il Ξ. 119:

— Πατρὶ δ' ἐμὸς Ἄργει νάδη.

Ubi alii legunt ναῖε. *Schol.* explicat ἐπῳκίδη. VILL.

4 Ναύλοχον. Vide Pollucem, I, 100. VILL. V. Od. K. 141. &c.

5 Οὐ κόσμῳ. Il. M, 225. VILL.

6 Βορᾶν. *Hellad. in Chrestomath.* ab *Alberti* laudatus: Νεβρός, ὁ μήπω δυνάμενος νομῆς καὶ βορᾶς μεταχεῖν, γάλακτι ἢ μόνῳ τρεφόμενος. Vide Pollux. V, 77. VILL.

7 Νεβρὸς. Od. Δ. 336. VILL.

8 Νέεσθαι. Il. B. 84. Significat *exire*:

Ὡς ἄρα φωνήσας βυλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι.

Et in *Hesiodi Oper.*, vs. 552. pro *redire* sumitur:

Τὸν φθάμενος, ἔργα τελέσσας, οἶκόν δὲ νέεσθαι.

VILL.

9 Νέων. Od. E. 344:

— Ἀτὰρ χείρεσσι νέων, ἐπιμαίεο νώτου.

Moeris Atticista: Νεῖν καὶ νήχεσθαι, Ἀττικῶς. κολυμβᾶν, Ἑλληνικῶς. Ibi vide *Clar. Piersonum*. VILL.

ΝΕΩΝ. [1] ὑπὲρ ἄγω τῶν νεῶν·

— Νεῶν ὕπερ, [2] ἀμφὶ δὴ τάφρον

Ἤλασαν. —

ΝΕΙΚΟΣ. [3] ποτὲ μὲν, ἡ διὰ τῶν λίγων διαφορὰ· ποτὲ δὲ, τὸ ἔρμα σημαίνει.

ΝΕΑΙΡΗι. [4] ὁ μὲν Ἀττικῶν ἀποδίδωσι, κατωτάτη. πρωτεχέστερον δὲ, τὸ ἐσχάτη, καὶ τὸ ἔσχατον μέρος. ὅτε φησί·

Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρί. [5] —

καὶ τὸ νεάτη, ἐσχάτη. ἐπὶ μέν τοι τῶν·

Νειόθεν [6] ἐκ κραδίης, —

κάτωθεν εἴτις μεταφράζοι, οὐκ ἀτόπως μεταλήψεται, ὡς καὶ Ἀττικῶν, σεναίξαι γάρ φησιν οὐκ ἄνωθεν,

1 Νεῶν. Post νεῶν omissum est ὕπερ. Explicat enim νεῶν ὕπερ per ὑπὲρ ἄνω (mallem ὑπερᾴνω) τῶν νεῶν, ut habet *Hesychius*: Νεῶν ὕπερ. ἤτοι ἀπὸ τῶν νεῶν, ἢ ὑπὲρ τῶν νεῶν σωτηρίας. Il. H. 449:

Τεῖχος ἐτειχήσαντο (hodie legitur ἐτειχίσαντο) νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον.

Ἤλασαν. —

VILL.

2 Νεῶν ὑπέρ. Il. H. 449. VILL.

3 Νεῖκος. In *Hesiodi Oper.* versu 33:

Τῷ κε χορισσάμην, νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις.

Hinc versu 714. dicit:

— Ἐθλῶν νεικεστῆρα.

VILL. *Homero* utraque virtute est frequentissimum.

4 Νειαίρῃ. Lege νειαίρῃ. VILL.

5 Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρί. Il. E. 539. VILL.

6 Νειόθεν ἐκ κραδίης. Il. K. 10:

Ὡς πύκιν' ἐν στήθεσσιν ἀπεστυγάχιζ' Ἀγαμέμνων

Νειόθεν ἐκ κραδίης. —

In *Theog.* versu 567:

— Δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν.

Ζῆν' ὑψιβρεμέτην. —

VILL.

1 Καθ'

θεν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐσχάτων μερῶν· καθὸ [1] ἢ ἡ καρδία· ἢ ὅτ' ἂν λέγῃ·

Νείατον ἐς κενεῶνα, [2] —

τὸ ἔσχατον μέρος τῶν κενεῶνος σημαίνει.

ΝΕΚΥΕΣ. νεκροί. νηκύνες, οἱονεὶ ἐσερημωμένοι τῆς κίνησις, ὅ ἐστι τῆς ἰσχύος· ἢ νηκεροὶ, ἐσερημωμένοι τῆς κεφαλῆς, [3] τοῦτ' ἔστι τῆς ψυχῆς.

ΝΕΙΟΣ. [4] ἡ ἠροτριαμμένη γῆ· νία γὰρ φαίνεται. ἢ εἴρηται κατ' ἐπέκτασιν.

ΝΕΙΩΙ [5] ΕΝΙ ΤΡΙΠΟΛΩι. κατ' ἐπέκτασιν. νεὶς γὰρ λέγεται.

ΝΕΚΤΑΡ. [6] τὸ τῶν Θεῶν πόμα. οἷον νεκτάρ τι ὄν, τὸ ἐν νεότητι συνεχον αὐτὰς ἀεί· οἱ δὲ, νήκταρ τι ὄν, τὸ ἐσερημένον ὑγρὸν κτανθῆναι.

ΝΕΜΟΣ. ὁ σύνδενδρος τόπος καὶ νομὴν ἔχων·

Ἐν νέμεϊ [7] σκιερῷ, — σκιὰν

1 Καθό. Forte ſcripſit Lexicographus Κάτω.

2 Νείατον ἐς κενεῶνα Il. E. 857. VILL.

3 Κεφάλος. Lege κεάτος. Olim κίας, καρδία, & ψυχὴ idem erant. VILL. Immo vero lege: νίκηροι, ἐσερημένοι τοῦ κῆρος. formatum enim nomen eſſe, ὡς δὲ τὸ γε σεπτικὸν καὶ τὸ κῆρ, veteres ſibi perſuaſerunt Grammatici. V. *Euſtath.* p. 668. v. 5. *Etym.* p. 599. v. 48. Caeterum νίκυες & νεκροὶ, multis locis ſunt apud Poëtam.

4 Νεῖος. Obliqui caſus ſaepius in *Homeri* libris occurrunt.

5 Νειῷ. Hoc quoque protulit *Heſ.* deſumtum ex Od. E. 127:

Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ. —

Quod hemiſtichium habet *Heſiod.* in *Theog.* verſu 971. VILL. Tota autem haec gloſſa ad proxime praecedentem referri poſſet, uti propoſitae formae exemplum.

6 Νίκτας frequentiſſimum Poëtae.

7 Ἐν νέμεϊ σκιερῷ. Il. A. 480. VILL.

σκιὰν μεγάλλω ἔχοντα. [1]

ΝΕΌΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ κυρίως λεγομένου·

— Ἦτοι [2] μὲν σε νεὸν περ ἐόντα. —

ἐπὶ δὲ τοῦ νεωστί·

— Αἰεὶ [3] νεῶν ἐρχομένων,

ὅθεν τό·

Γῆρας [4] ἀποξύσας, θήσειν νεὸν ἡβώοντα,

μεταφέρει Ἀρίσταρχος, νεωστὶ ἀκμάζοντα.

ΝΕΟΓΙΛΗΣ. [5] νεογνῆς·

— φωνὴ [6] μὲν ὡσεὶ σκύλακος νεογιλῆος.

ΝΕΟΙΉ. [7] νεότης.

ΝΕΌΠΟΔΕΣ. Ἀπίων· ἄποδες, ἢ νηξίποδες, ἢ ἀπόγονοι. [8] τὸ μὲν ἂν ἄποδες, ψεῦδος· ἔχ-

σι

1 Ἔχοντα. Lege ἴχοντι. VILL.

2 Ἦτοι. Il. Φ. 306. VILL.

3 Αἰεὶ νεῶν. Il. B. 88. Lege νεόν. Sic in *Heſiodi* Oper. vſ. 567:

— Ἔαρος νεὸν ἱσαμένοιο.

VILL.

4 Γῆρας. . . . νέον. Il. I. 446. Alii explicant νέον ἡβώοντα, per *juvenem pubeſcentem*. VILL.

5 Νεογιλῆς. *Heſ.* & alii per unum Λ ſcribunt νεογιλῆς. VILL.

6 Φωνὴ μέν. Sic verſus legitur in *Homero* Od. M. 86:

Τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆος.

VILL. Reſtituas *Apollonio* ὅση, pro ὡσεί.

7 Νεοίη. Il. Φ. 604:

— Νῦν αὖτε νέοι νίκησαν νεοίη.

VILL.

8 Ἀπόγονοι. Legitur Od. Δ. 404:

Ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης.

Qui oriundos intelligunt, ii phocas pulchrae Haloſydnae progeniem interpretantur. VILL.

1 Ἔχουσι.

σι [1] γὰρ πίδας αἱ φῶκαι. τὸ ἢ λεπόγονοι, [2] ὑπόμνημα τῶν νεωτέρων ποιητῶν.

ΝΕΙΣΤΑΖΩΝ. [3] ἐπινεύων.

ΝΕΦΕΑ. ἤτοι τὰ σωματικῶς λεγόμενα ταῖς νεφέλαις. [4]

ΝΕΩΝ

1 Ἔχουσι. In Codice Manuſcripto ἴχθυας. *Bern. Martin. Var. Lect.* 1, 24. ab *Alberti* laudatus, ſic habet: *Ita phocae dicuntur, non quod non habent pedes, ſed quia, dum natant, & in aquis degunt, non videntur ullos habere.* Egregie in hanc vocem ſic habet *Bochartus*, lib. 1. cap. 7. *Hierozoicon*: „ Anxie quaerunt Interpretes cur in his „ Poëtae Od 4:

Ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νίποδες καλῆς Ἁλοσύδνης,

„ phocae dicantur νίποδες, *ſine pedibus*, cum phocas „ eſſe quadrupedes nemo neſciat. Neque Poëtam id latuiſſe arguit verſus ſequens, „ quo deſcribuntur,

— Πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι,

„ *e cano mari egreſſae* in proximum littus, pedibus nempe inſiſtentes, quibus piſces qui carent, in terram haud quaquam migrant. Proinde „ aliis νίποδες in hoc loco ſunt „ πεζίποδες, *pedibus nantes*, „ tanquam a νέω, *nato*. Aliis „ νίποδες καλῆς Ἁλοσύδνης ſunt „ *nepotes*, ſeu *liberi pulchrae Halaſydnae*; quia „ quâdam dialecto νίπυς eſt „ λεπόγονος, unde Romanum, „ *nepos*. Rurſus aliis νίποδες „ hic idem quod ἰχθύες, quomodo piſces dici volunt, „ quia plerique carent uſu „ pedum. Mihi *phocae* νίποδες „ ideo vocari videntur, non „ quod nullos omnino pedes, „ ſed quod valde exiguos habent. Ita in avibus cypſeli „ ἄποδες dicti ſunt a brevitate „ pedum. " VILL. Conf. *Euſtath.* 1502. v. 25. &c.

2 Τὸ δὲ λεπόγονοι &c. Uſu iſto recentiores *Homero* Poëtas, *Theocritum* e. c *Callimachum* & *Apollonium Rhodium* hac forma uſos eſſe dudum obſervavit *Joſ Scaliger, Conject. in Varr. p.* 40., non oblitus ille Feſti v. *Nepos*., *Quidam, inter* quos *Ariſtarchus*, interpres *Homeri*, Graecum „ eſſe volunt, ad quod, τοῖσι „ νεπόδεσσιν ἑτοίμη, aſſerunt „ ex *Apollonio*." Ubi legas oportet τοῖς ex *Apoll.* IV. v. 1747. Conf *Callim. Fragm*, inter *Bentlejana*, LXXVII.

3 Νευσάζων. Il. Υ 162:

Νευσάζων κόρυθι βεβαρμένῃ. — VILL.

4 Νεφέλαις. Alterum certe deeſt

ΝΕΩΝ Δ' ΑΛΑΠΑΖΕ ΦΑΛΑΓΑΣ. [1] ὁ μὲν Ἀριστάρχου φαίνων [2] πειστῶν, ἵν' ᾖ, τὰς περὶ τῶν νεῶν τάξεις· ἔνιοι δὲ βαρυτόνως, νέων δ' ἀλάπαζε, τὰς τῶν νέων ἀνδρῶν τάξεις.

ΝΕΟΤΕΥΧΕΕΣ. [3] νεωστὶ κατεσκευασμένοι. ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῶν δίφρων.

ΝΕΟΑΡΔΕΑ. [4] νεωστὶ πεποτισμένην. ἔνιοι δὲ, νεοαλδέα διὰ τοῦ λ, νεοαύξητον. ἀλδαίνειν γὰρ, τὸ αὐξαίνειν σημαίνει.

ΝΕΟΣΤΡΟΦΟΝ. [5] νεωστὶ ἐσραμμένῳ, οἷον καινῇ.

ΝΗΓΑΤΕΟΝ. [6] ἐ Ἀπίων, νεωστὶ κατεσκευασμένον, ἢ εὖ νενησμένον. βέλτιον δὲ, ὡς διὰ τὸ νεωστὶ γεγηθῆσαι, ὡς σύνθετον.

ΝΗΓΡΕΤΟΣ. ἀνέγερτος, βαθύς· [7] Ἢ ἤδι-

deeſt membrum, quod ἤτοι disjunctivum ſequi debeat. Supple. ex *Heſ.* ἢ λίνα θηρατικά Quo ſenſu νέφεα veniunt apud *Homerum* Od. x. 304:

Τὰ μὲν τ' ἀν πεδίῳ νέφεα στήσασαν ἴεντες.

Ἰστέον, inquit *Euſtathius*, ὡς ἔγνωσαν μέχρι νῦν ἡ τῶν θηρατικῶν πέλων χρῆσις πολλοῖς, παρ' οἷς καὶ πέλοσάτια, ὁ τόπος τῆς τοιαύτης διὰ δικτύων θήρας λέγεται. VILL.

1 Φάλαγγας. Il. Λ. 503.

2 Φαίνων. Mallem φαίνεται. *Heſ.* videtur legiſſe νεῶν. At *Schol.* νέων. Prior explicat: τὰς περὶ τῶν πλοίων τάξεις. Poſterior: τὰς τῶν νεανίσκων ἐπόρθει τάξεις. VILL.

3 Νεοτευχέες. Il. E. 193:

— Ἔνδεκα δίφροι.
Καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες. —

4 Νεοαρδέα. Il. Φ. 346:

Ὡς δ' ὅτ' ἀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωήν.

VILL.

5 Νεόστροφον. Il. O. 469:

Νευρὴν δ' ἐξείρηξε νεόστροφον, ἣν οἱ ἔδησα
Πρώϊον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας οἰστούς.

VILL.

6 Νηγάτεον. De tunicâ dicitur Il. B. 43:

— Μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα,
Καλὸν, νηγάτεον. —

VILL.

7 Ἢ

Ἡ ἤδις. [1] θανάτῳ ἔγλισα. [2] —

ΝΗΊΔΥΜΟΣ. [3] βαθὺς, ἢ ἡδὺς, ἢ ἀδιέκδυτος, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι διεκδύναι. ἔνιοι δὲ, τὸν βαθὺν, ἀπὸ τοῦ νηδύος.

ΝΗΑΎΟΙΣΙ. [4] τοῖς ἑτέροις.

ΝΉΣΑΣ. [5] σωρεύσας, ἀφ' ἧς καὶ [6] αἱ νῆες. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ τὴν χρυσὴν νῆτιν, [7] οἷον τὴν στεγανὴν.

ΝΗΪ́Σ.

1 Ἡ ἤδις. Tolle ἡ, & ejus loco repone νήγρετος. Verba sunt *Homeri* Od. N. 80:

Καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔκιπτε,
Νήγρετος, ἤδις, θανάτῳ ὄγχισα ἐοικώς.

Supra dixerat, vs. 74:

— Ἵνα νήγρετον εὕδοι.

Etym. Νήγρετος, ἤδις, ἢ ἀνέγερτος δι' ἡδονὴν, βαθύς. Cave credas hîc τὸ ἤδις esse glossam τοῦ νήγρετος. Haec duo epitheta simul conjungi vidimus *Od.* N. 80:

Νήγρετος, ἤδιος, θανάτῳ ἄγχισα εἰκώς.

In *Etymologo* delendum putem τὸ ἢ quod ἀνέγερτος praecedit. VILL.

2 Ἔγλισα. Malo, ut apud *Hom.* ἄγχισα, cujus glossa est τὸ ἔγλισα. VILL.

3 Νήδυμος. Il. B. 2:

— Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

Et Π. 454:

— Θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον ὕπνον.

Quosdam legisse ἤδυμον monet *Hes.* οἱ δὲ, inquit, ἀναγινώσκοντες, ἤδυμος ὕπνος. VILL.

4 Νηδύοισι. Eandem formam habent *Codd.* nonnulli Il. p. 524. Ubi praefertur vulgo νηδύϊσι. Conf. *Eustath.* p. 1117. v. 7.

5 Νήσας. Lege, uti habet *Hesych.* Νησάς. Il. I. 358:

Νήσας εἰς νῆας, ἐπὴν ἅλαδε φορήσω.

Ὀψὲ *Schol.* Νήσας. σωρεύσας. πληρώσας.

6 Ἀφ' ἧς καὶ αἱ νῆες. *Etym.* Ὅμηρος παρετυμολογεῖ, ἀπὸ τῆς νῆσαι, ὅ ἐστι σωρεῦσαι. Ἰλιάδος I: (versu 137.)

Νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νησάσθω

7 Νητόν. Od. B. 338:

— Ὅθι νητὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο.

Thomas Magister: Νῆσαι τυφὸν λίγουσιν, ἢ συναγαγεῖν, ἢ συνθεῖναι. VILL.

ΝΗΪΣ. τῆς πρωτέρας βιβασωμένης, σημαίνει τὸν ἄπειρον, [1] καὶ σέρησιν ἔχει ἴσαι, ὅ ἐστιν γνῶναι. ἐὰν δὲ ἡ πρωτέρα τὸ νῆς βαρυτονηθῇ, [2] σημαίνει εἶδος Νυμφῶν, τῶν Νάδων λεγομένων ἀπὸ νάματα, ὅ ἐστιν ῥεύματα.

ΝΗΪΟΝ. [3] ναυπηγήσιμον ξύλον.

ΝΗΚΕΡΔΕΣ. [4] ἀκερδές.

ΝΗΛΕΪΣ. [5] οἷον νηλεεῖς. ἀναμάρτητοι, ἀπὸ τὸ μὴ ἀλγεῖν, τὸ ΝΗ σερητικόν· τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἁμαρτωλοί.

ΝΗΠΟΙ-

1 Ἄπειρον. Hinc apud *Hesych.* Νήϊδα. ἄπειρον καὶ δειλόν. νήϊδες. πληθυντικὸν, ἀμείως. καὶ νηϊδέστεροι, συγκριτικῶς. VILL.

2 Βαρυτονηθῇ. Hic accentum gravem *syllabicum*, non vero quem vocant *signatum*, designat. VILL. Νῆις pro *rudi* & *imperito* adhibetur Il. II. 198. coll. 237. & *Od.* Θ 179. Νηὶς pro Nympha Il. Z. 22. Ξ. 444.

3 Νήϊον. *Moeris Atticista*: Νεῖα. (mallem νήια) τὰ εἰς κατασκευὴν πλοίου ξύλα. Ubi videsis elegantissimum *Piersonium*. VILL. Conf. Il. Γ. 62. &c.

4 Νηκερδές. Od. Ξ. 509:

Οὐδέ τί πω κατὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες

VILL.

5 Νηλεῖς. Haec omnia confusa ac corrupta sunt. Sic perturbatum ordinem restitue: Νηλεί. οἷον ἀνηλεεῖ, pro νηλεῖς, οἷον νηλεεῖς. Alludit enim ad illud *Homeri* Il. Γ. 292. νηλεῖ χαλκῷ, quod *Hesych.* explicat τῷ ἀνηλεεῖ χαλκῷ. Deinde constitue alterum articulum, & lege, Νηλιτεῖς. ἀναμάρτητοι. ἀπὸ τὸ μὴ ἀλιτεῖν, (Sic lego pro ἀλγεῖν.) καὶ τὸ ΝΗ σερητικόν. Caetera bene procedunt, nec emendatione opus habent. Legitur νηλιτεῖς Od. Π. 317. Τ. 498. & Χ. 418:

Ἀλλ' ἤτοι σε γυναῖκας ἐγὼ διδάξομαι ἄνωγα
Αἵ τί σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσιν.

Quidam vertunt: *Quae te contumeliâ afficiunt, quae rursus innoxiae sunt.* Aristarchus vero interpretatur, *quaeque sunt scelestae.* Miror, cum haec vox saepius extet in Odysseâ, eam ab *Apoll.* dictam fuisse semel occurrere. Vid. *Etym.* V. Νηλήτεις. *Schol.* in *Od.* Π. 317. & in *Od.* Τ. 498. VILL. Ut concinne proponatur, quod voluit Glossae Auctor, legendum esse videtur, ἀπὸ τὸ ἀλιτεῖν καὶ τὸ νὴ σερ &c.

1 Νό-

ΝΗΠΟΙΝΟΙ. [1] ἀνέκτισοι, ἀνεκδίκητοι, ἀφ' ὧν ποινὴ οὐκ ἔστιν.

ΝΗΠΥΤΙΟΙ. ὁ μὲν Ἀπίων, ἄφωνοι· ὡς ἀπὸ τοῦ ΝΗ, καὶ τὸ ἠπύειν, ὅ ἐστι φωνεῖν. οὐκ ἔστι δέ· ἀλλ' ἐπέκτασίς ἐστι τοῦ . . . . . [2]

ΝΗΠΙΑΧΕΥΩΝ. καὶ τοῦτο ἀπαγωγὴν, οἷον νηπιεύμενον.

—— Νηπιαχεύων. [3]

ΝΗΠΕΝΘΕΣ. [4] ἀσθενές.

ΝΙΦΑΔΕΣΣΙ. [5] ὁ μὲν Ἀπίων, ψεκάδας. ἔστι δὲ καὶ τὸ ὑγιὲς, αἱ τῶν χιόνων κατ' ὀλίγον ἀπόῤῥοιαι. εἶδεν γὰρ τὰς ψεκάδας δηλοῦσαι, ψιάδας λέγων·

Αἱμαλέους [6] ἢ ψιάδας. ——

νιφετὸς [7] δέ ἐστιν, ὁ χιονισμός. ἀφ' οὗ καὶ Ὄλυμπον

1 Νήποινοι. Od. A. 380. & B. 145:

Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔνδοσθεν ὄλοισθε.

Et νήποινον Od. A. 160:

— Ἐπεὶ ἀκλειὸν βίοτον νήποινον ἔδουσιν.

VILL.

2 τοῦ .... Poſt Γ, aliquid certe omiſſum, ſcilicet νήπιοι; ex quo fit νηπύτιοι, ſi inferas ΥΤ. At νήπιοι formatur ex ΝΗ & ἔπω; ut Latinum *infans*. VILL. Νηπύλιοι, multis locis, *Homero* dicuntur infantes.

3 Νηπιαχεύων. Il. X. 502:

Αὐτὰρ ὅ γ' ὑπνῷ ἕλετο, πάσαιτό τε νηπιαχεύων.

Supra pro νηπιεύμενον lego νηπιευόμενον. VILL.

4 Νηπενθές. Od. Δ. 221

Νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων.

VILL.

5 Νιφάδεσσι. Il. Γ. 222. VILL. Caeterum in verbis ἔστι δὲ καὶ τὸ ὑγιὲς, αἱ τῆς χιόνος &c. aut deleas oportet καὶ, aut pro ἔστι legas εἶσι. Conf. ſupra V. Κατάσσαι, p. 398.

6 Αἱμαλόεσσας. Il. Π. 459. VILL.

7 Νιφετὸς. In *Heſ.* ἡ δὲ χιόνος καταφορὰ, χιὼν λεπτὴ, χιονισμός. VILL. Conf. Il. K. 7. Od. Δ. 566.

1 Ἀγάν-

πον, ὅρ@ ἔνθα, ἀγάννιφον [1] λέγει, τὸ ἄγαν χιονιζόμενον.

ΝΟΣΤΟΣ. [2] ἡ εἰς οἶκον ἀνακομιδή.

ΝΟΣΤΙΜΟΝ. σωτήριον. [3]

ΝΥΞΕΝ. ὀκ χειρὶς ἔωληξεν. [4]

ΝΥΝ. δή.

Μὴ νῦν [5] μοι νεμεσήσετ' Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

ΝΥΟΣ. ἡ γεγαμημένη τοῖς ℥ γαμήσαντ@ οἰκείοις, ὡς ἡ Ἑλένη, ἡ [6] πρότερον μὲν, τῷ ℥ Ἄρεως [7] οἴκῳ· ὕστερον δὲ, τῷ ℥ Πριάμου.

ΝΥΣ.

1 Ἀγάννιφον. Conf. *Apoll.* h. v. *p.* 20.

2 Νόστ@ ſaepiſſime uſurpatur Poëtae.

3 Σωτήριον. Sic *Heſ.* Νόστιμον ἦμαρ. τὸ σωτήριον καὶ ἀναχωρητικόν. ἀνακομιστικὴ ἡμέρα. Reſpexerunt Od. Α. 9:

— Αὐτὰρ ὃ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.

VILL.

4 Ἔωληξεν. *Heſ.* habet ἔτρωσεν, & addit exemplum ex Il. Λ. 252:

Νύξε δέ μιν κατ' χεῖρα μέσσῳ. —

5 Μὴ νῦν μοι. Il. Ο. 115.

6 Ἡ. Haud diſpliceret ἦν. VILL.

7 Ἄρεως. Lege Ἄτρεως pro Ἄρεως. Il. Γ. 49. Hector Paridi exprobrat:

— Γυναῖκ' εὐειδέ' ἀνῆγες
Ἐξ Ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων.

Sic habet *Heſ.* νύμφη γεγαμημένη τοῖς ℥ γήμαντ@ οἰκείοις. *Lex. Photii* Manuſcriptum ab *Alberti* laudatum: Νυός. καλεῖται μὲν ἐπίκαιρα, ἡ ℥ υἱὸς γυνὴ τοῖς γονεῦσιν αὐτοῦ. χρῶνται δὲ τῷ ὀνόματι ποικίλως οἱ ποιηταί. Legitur Il. Ω 166:

Θυγατέρες δ' ἅμα δώματ' ἰδὲ νυοὶ ἀιδυόωντο.

Et Il. Χ. 65:

Ἑλκηθμούς τε νυούς. —

Ac Od. Γ. 451:

Θυγατέρες τε νυοί τε, καὶ αἰδοίη παράκοιτις.

VILL.

1 Νύσ-

ΝΥ'ΣΣΑ. [1] ὁ καμπήρ. καὶ εἴρηται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐλθόντας ἐπ' αὐτὸν, μηκέτι κατ' εὐθὺ πορεύεσθαι, ἀντὶ [2] τοῦ μὴ στρέφεσθαι παρ' εὐθύ.

ΝΥ'Ξ. ἐπὶ μὲν τῆς σωματοειδοῦς Θεᾶς·

Εἰ μὴ [3] Νὺξ δμήτειρα Θεῶν. —

ἐπὶ δὲ τῆς συνήθως·

— Καὶ [4] νὺξ φθὶτ' ἄμβροτος. —

ἐπὶ τῆς σκοτίας·

Ἀλλ' ἐπὶ [5] νὺξ ὁλοὴ τέλλει. —

ἐπὶ δὲ θανάτου·

Τὸν δ' κατ' ὀφθαλμῶν [6] ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.

ΝΩΘΗ'Σ. ὁ νωθρός. καὶ τὸ στέρησιν δὲ τρέχειν. [7]

ΝΩΙ.

1 Νύσσα. Il. Ψ. 332.

Ἦ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ σταδίῳν ἀνθρώπων,
Καὶ νῦν τέρμαθ' ἵθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.

Hoc uno loco νύσσα uſurpatur *Homero*; unde tanto magis notanda eſt *Apollonii* gloſſa, quod pro binis iſtis verſibus, abjecta etiam νύσσης mentione, unum tantummodo probaverit *Ariſtarchus*:

Ἦ τόγε σκῖρος ἦεν, νῦν δ' αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς.

Conf. *Euſtath.* ad. l. l.

2 Ἀντὶ δὲ. Haec in Codice Mſ. addita ſunt recentiori manu. VILL.

3 Εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα Θεῶν. Il. Ξ. 259. Lege δμήτειρα. VILL.

4 Καὶ νύξ. Od. Α. 329. In hoc verſu pro φθὶτ' alii legunt φθεῖτ'. VILL.

5 Ἀλλ' ἐπὶ νύξ. Od. Α. 19. VILL.

6 Τὸν δ' κατ' ὀφθαλμῶν. Il. Ε. 659. Idem occurrit Il. Ν. 580. & Χ. 466. Sic & dicitur ὕπνος Il. Α. 241:

Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον.

VILL.

7 Τρέχειν. Lege τὸ θεῖν, ἐστὶ τρέχειν. Haec certe verba erant omiſſa. *Herodotus* habet comparativum νωθέστερος, lib.

ΝΩΙ. ἡμεῖς, ἢ [1] δύο.

ΝΩ. ἐπὶ μὲν ξ ἡμᾶς μόνον Ὅμηρος.

Πεῖν [2] γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν.

ἐν ᾗ Ὀδυσσείᾳ. [3]

ΝΩΙΝ. ἡμῶν τ̃ δύο. καὶ ἐπὶ ξ ἡμῖν.

Νῶϊν δυοῖσιν [4] δύο φάτναια καὶ δύο δόρε.

ΝΩΛΕΜΕΩΣ. [5] συνεχῶς.

ΝΩΜΗΣΑΙ. [6] Διανεῖμαι, καὶ διενέγκαι.

ΝΩΙ

lib. 3, 53. ubi ſignificat *bebetiorem*. VILL. Νωθὴς eſt apud Poëtam Il. κ. 558. 658.

1 Ἢ. Pro ἢ, lege οἱ. *Moeris Atticiſta* : Νὼ, δυϊκῶς, Ἀττικῶς. ἡμεῖς, Ἑλληνικῶς. VILL. Recte Cl. *Villoiſ.* emendat οἱ. *Schol.* ad Il. Δ. 418. Νῶϊ. ἡμεῖς δύο. Ipſe mox *Apollonius* Νῶϊν. ἡμῶν τῶν δύο. & infra in re ſimillima: Σφώ. ὑμεῖς οἱ δύο item Σφῶϊ, ὑμεῖς οἱ δύο, ἢ ὑμᾶς τοὺς δύο.

2 Πεῖν γ'. Il. Ε. 219. VILL. Ubi tamen, invitis *Apollonio* atque *Erneſto*, vulgo editur Ἵπποισιν.

3 Ὀδυσσείᾳ. Hic exemplum deeſt, quod ex *Odyſſeâ* attulerat. Scilicet Od. ο. 474:

Νὼ ἀναβαινόμενοι. —

Et π. 306:

Ἤμβι ὅπως τὶς νὼ τόδ' ἐείδεται θυμῷ.

VILL.

4 Νῶϊν δυοῖσιν. Od. Π. 295. Lege cum *Homero*, δ' οἵοισιν pro δυοῖσιν. *Moeridi* νῶϊν cum *jota* ſubſcripto placet prae νῶιν. Vide Clar. *Ruhnken.* ad *Tim.* VILL.

5 Νωλεμέως. Il. Δ. 428. &c.

6 Νωμῆσαι. In priore ſenſu dividendi, diſtribuendi, Il. ι. 176:

Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.

Et in poſteriori, Il. Η. 238:

Οἷσ' ἐπὶ δεξιὰ, οἷσ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν.

Sic in *Herculis Scuto*, vſ. 462:

Δόρατι νωμήσας. —

VILL.

1 Νω-

ΝΩΝΙ΄ΜΝΟΥΣ. [1] *ἀνωνύμους.* [2]

ΝΩ΄ΡΟΠΑ. [3] *τὸν λαμπρόν· εἶον ἄωπον, ἀμαυρωτικὸν τῶν ὠπῶν ἀπὸ λαμπρότητος.*

1 Νωνύμους. Lege νωνύμους. Od. N. 239:

Οὕτω νώνυμός ἐστι. —

In *Heſiodi Operibus*, vſ. 153:

Βᾶσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀΐδαο
Νώνυμοι. —

Sic *Pindarus in decimâ Olymp.*

— Πρόφρων δὲ
Νώνυμον, ἃς Οἰνόμαον ἄρχει.
Βρέχιτο πολλᾷ νιφάδι —

VILL. Pertinet Gloſſa ad unum aliquem, de tribus locis *Homericis* Il. M. 70. N. 227. Ξ. 70. Ubi Veteres olim Critici, pars quidem νωνύμους, pars vero νωνύμνους ſcribendum eſſe cenſuerunt; conf. *Interpp.* ad *Il. ll.*

2 Ἀνωνύμνους. Lege ἀνωνύμους. VILL.

3 Νώροπα. Dicitur νώροπα χαλκὸν Il. B. 578. Λ. 16. Ξ. 383. Od. Ω. 466, & 499. VILL.

Ξ.

ΞΕΣΤΗ'Ν. τὸ αὐτὸ [1] τὸ εὔξεσον θέλ{ λέγειν·

— Εὖ ἐξεσμῄην [2] νίψαθαι.

συνθέτως δέ·

— Ἐϋξέσῃσ' [3] ἐλάτῃσι.

ΞΕΙΝΟΔΟ'ΚΟΣ. ξενοδόχος, ὁ τὰς ξένας ὑποδεχόμενος. ὁ ὑ Πίνδαρος·

Ξεινοδόχησέ [4] τε δαίμων,

ἀντὶ δὲ ἐμαρτύρησε. καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ·

Ξει-

1 Τὸ αὐτὸ τὸ. Malim τὸ αὐτὸ τῷ.

2 Εὖ ἐξεσμῄην νίψαθαι. Optime hunc locum ſic explicat Clariſſimus *Alberti*. „Priora, „ inquit, εὖ ἐξεσμῄην, ſic cor„ rigenda ſunt, ut εὖ ἐξεσμέην, „ ex *Apollonii* mente, ſit expli„ catio gloſſae ξεσὴν, ubi „ punctum figo: illud νίψα„ θαι indicat *Apollonium* ad„ tuliſſe initium verſûs *Ho„ meri* qui legitur, Od. Η 174:

„ Νίψαθαι· αὐτὰρ ἔπειτα ξεσὴν
„ ἐτάνυσσε τραπέζαν.

3 Ἐϋξέσῃσ' ἐλάτῃσι. Il. Η. 5.

4 Ξεινοδόχησέ τε. Hoc *Simonidi* tribuit *Etymologus Magnus*, & pro τε δαίμων legit Τελάμων. At cum *Apollonio* facit *Photius Manuſcriptus*, ab *Alberti* laudatus, qui habet τε δαίμων, quod *Pindaro* adſignat. Vide *Moerin* in ξενοδοχῶ, quod Atticorum proprium eſſe docet, pro communi ξενοδοχῶ. VILL. *Photii* nomen poſuit ad *Heſych.* l. l. *Alberti*, ſed ita poſuit, ut, aliud forte agendo, *Photium* pro *Apollonio* appellaſſe videatur.

1 Ξει-

Ξεινοδόκος [1] μὲν ἐγώ. —

ἔδοξέ τισι λέγειν, [2] .... φησὶν ὃν Σιμωνίδης·

Ξεινοδόκων [3] δ' ἄρις ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι [4] λαμπρὸς,

ἀντὶ

1 Ξεινοδόκος μὲν ἐγώ. Od. Σ. 63.

2 Λέγειν. Hîc manifeſto aliquid deeſt. Exple hiatum ex *Schol.* ὁ τὰς ξένας ὑποδεχόμενος. Vel fortaſſe *Apollonius* hîc quoque intelligit per ξενοδόκος μάρτυς; quo ſenſu *Pindarus* uſurpavit τὸ ξενοδόκησε. Nam *Antinous* hortatur Ulyſſem ut ſecurus cum Iro pugnet; & addit, ut eum confirmet:

— Τῶν δ' ἄλλων μή τιν' Ἀχαιῶν
Δείδιθ'. ἐπεὶ πλιόνεσσι μαχήσεται ὅς κέ σε θείνῃ.
Ξεινοδόκος μὲν ἐγών. —

Quae ultima verba vertunt: *ego hoſpitum ſum receptor*; quod de *Antinoo* dici vix poterat; cum in alienâ eſſet domo, ubi non majore, quam caeteri proci, polleret autoritate: niſi quis explicet τὸ ξενοδόκος per haec verba: ego ſum hoſpitum amans & defenſor. Aut *Apoll.* interpretaretur: nemo tibi injuriam inferet, me praeſente & aſpiciente; nam ego teſtis adſum, ſi quis te laceſſat. VILL. Non *Antinoi* apud *Homerum* verba ſunt; quae, ſupra poſuit Cl. *Villoiſ.*, ſed *Telemachi*; qui matris procos patria domo excipiendo, meritus forte videatur, ut ξενοδόκος ſe dicere poſſit. Verum cum mox etiam ἐπαινῆσι dicantur reliqui, quae pugnaturo Ulyſſi promiſerat *Telemachus*; praeſtiterit ſane, ξενοδόκος pro vero certoque teſte accipere, cujus major etiam eſſet auctoritas, quod reliqui laudarent & confirmarent, quae Ulyſſi dixerat:

Ξεινοδόκος μὲν ἐγών, ἐπὶ δ' αἰνέσσοι βασιλῆες,
Εὐρύμαχός τε καὶ Ἀντίνοος, πεπνυμένω ἄμφω.
Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον.

3 Ξεινοδόκων δ'. Pro δ', lege δὲ ob metrum. Eſt enim verſus heroicus quem immerito *Pindaro* tribuit *Etymologus Magnus*, qui ſupra *Simonidi* tribuerat, quod *Pindari* proprium eſſe docet *Apollonius*. VILL.

4 Αἰθέρι. Male edidit *Montfauconius* ἐναίθρια. Deceptus fuit compendio litterarum. VILL.

ἀντὶ ξ, μαρτύρων.

ΞΥΝΕΤΟ. [1] συνῆκεν.

ΞΥΝΕΣΙΣ. συναφετις, [2] ἡ εἰς αὐτὸ συμβολή.

ΞΥΝΕΉΚΕΝ. [3] συνέβαλεν.

ΞΥΜΒΑΗΤΟ. [4] συνήντησεν.

1 Ξύνετο. Notanda inprimis Gloſſa, qua confutetur, rejecta jam ab *Euſtathio*, lectionis varietas Od. Δ. 76.

2 Συνάφεις. Reſpicit Od. K. 515:

— Ξύνεσίς τε δύω ποζαμῶν ἐμεδάπτων.

Similiter explicant *Schol.* & *Heſychius*. VILL.

3 Ξυνέηκεν. Il. Α. 8:

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;

Sic in *Herculis Scuto*, vſ. 383:

— οἱ δ' ἀλαλητῷ Θεσπεσίῳ σύνισαν. —

VILL.

4 Ξύμβλητο. Praeter alia loca vide Od. Z. 54. ubi *Schol.* Ξύμβλητο. συνέτυχεν.

O.

Ὁ προλαχλικὴν ἄρθρον ἐνικῆ [1] δρστενικῆ, καὶ ὑποτακλικὸν δεύτερα. ἀντὶ τῆ ἔστ, ἀναφορικόν.

— Ὁ γὰρ βασιλῆϊ [2] χολωθείς.

ἀντὶ τῆ τό.

Πάτροκλον [3] κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

ἀντὶ τῆ διό.

Τοῖο [4] γὰρ καὶ παρὲξ, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις.

ἀντὶ τῆ ὅτι.

Λεύσσετε [5] γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.

Ὃς. ἀντὶ τῆ ἔστ, ἀναφορικόν.

Ὅς γὰρ δεύτατ [6] ἦλθεν Ἀχαιῶν. —

ἀνα-

1 Ἐνικῆ. In *Hesych.* legitur δρστενικὴν ἐνικόν. Sed *Apollonii* lectionem antepono; cum deinde sequatur in *Hesych.* τῆ ὑποτακτικὴν ἄρθρου δεύτερον ἀνώματ. VILL.

2 Ὁ γὰρ βασιλῆϊ. Il. Α. 9. VILL.

3 Πάτροκλον. Il. Ψ. 9. VILL.

4 Τοῖο γάρ. Od. Δ. 206. In *Hom.* τόιο. VILL.

5 Λεύσσετε γάρ. Il. Λ. 120. VILL.

6 Ὅς γὰρ δεύτατ. Od. Δ. 286. VILL.

ἀναλογεῖ ᾗ καὶ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ [1], τῷ ἐμὲς καὶ σέο. τὸ γὰρ τρίτῳ [2] ὅς, ἐστὶ δ' [3] καὶ ἡμῖν συνήθως ἀποδοτικόν.

Ὄγ. ἄρθρον, [4] καὶ τρίτον πρόσωπον συνάρθρου, ἀναλογούσης τῆς ἐμοῦ καὶ σοῦ. τὸ γὰρ τρίτον, οὗ·

Ἡ δ' ὅτε δὴ [5] οὗ πατρός. —

Ὄν. [6] χωρὶς τοῦ προτακτικοῦ καὶ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου. τιθεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἀναφορικοῦ τοῦ ὅτου·

Ὡς οἱ μὲν ὦδε καὶ νηυσίν. [7] —

καὶ σύναρθρον ἀντωνυμίαν· [8]

Οὓς

1 Πρώτῳ καὶ δευτέρῳ. Respondet primae personae Od. x. 155:

Λῖτι, ὃς θαλάμοιο θύρῃ πυκινῆς ἀραρυῖαν
Κάλλιπον. —

Secundae vero, Il. γ. 277:

Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις.

VILL.

2 Τρίτῳ. Lege τρίτον. VILL. Legendum omnino videtur. Τὸ γὰρ τρίτον ὅς, ἔστι καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμῖν &c. „ Ὅς re„ spondet primae & secundae „ personae (pronominibus) „ ἐμὲς & σὲς. tertia enim per„ sona est ὅς; nonnumquam „ etiam ponitur pro usitato „ nobis postpositivo."

3 Ἐστὶν δ'. Mallem ἐστὶν ἐπὶ δ'. VILL. Conf. quae modo diximus.

4 Ἄρθρον. Sic mecum lege, quibusdam emendatis, aliis vero ex *Hes.* restitutis, cum a Librario omissa fuissent: οὗ. ἄρθρον ὑποτακτικόν, καὶ δεύτερον προτακτικόν, καὶ τρίτον προσώπου σύναρθρον ἀντωνυμία. Ita ut ἐμοῦ sit pro prima persona, σοῦ pro secunda, & οὗ pro tertia. VILL. Non video equidem, cur tam difficilem *Apollonio* medicinam faciamus; Transposito tantum articulo τῆς optime sibi constabit. Οὗ. ἄρθρ. καὶ τριτ. πρόσ. συνάρθρ. τῆς ἀναλογ. ἐμοῦ &c. „ Οὗ. Articulus, & ter„ tia persona articulum ad„ mittentis pronominis, [συν„ άρθρου sc. ἀντωνυμίας] con„ venientis cum ἐμοῦ &c."

5 Ἡ δ' ὅτε δὴ οὗ πατρός. Od. η. 3. VILL.

6 Ὅν. Recte Cl. *Villois.* legendum esse monet οἱ.

7 Ὡς οἱ μὲν ὦδε καὶ νηυσίν. Il. ο. 367.

8 Ἀντωνυμίαν. Subauditur δηλοῖ. *Hes.* καὶ ἀντωνυμία ἀρσενικὴ

Οἷς ἑτάροις [1] ξύλλεγτα. —

'ΟΑΡΙ'ΖΕΙΝ. [2] ἄνδρα γυναικὶ ὁμιλεῖν· ὅθεν καὶ γυναῖκες ὅαροι, οἷον ὅαρες, ὡδαὶ τὶ συνηρμόθαι.

'ΟΑΡΙΣΤΥ'Σ. πάρφασις, οἷον ὁμιλία ὡδαλογιστική. [3] σημαίνει δὲ τὸ μάχλω. [4]

'ΟΒΡΙ-

κὴ τείτῳ προσώπῳ, ἀντὶ δὲ ἑαυτῷ. Legitur Il. Z. 474:

Αὐτὰρ ἔγ' ὃν φίλον υἱόν. —

1 Οὓς ἑτάρους. Il. Δ. 294.

2 'Οαρίζειν Gloſſa Homerica eſt 'Οαριζήμεναι, quae celeberrimo occurrit loco *Il.* X. 127. Quemadmodum 'Οάρων meminit *Il.* I. 327. ad quae loca vid. *Schol.* itemque ad *Il.* Z. 516. Maxime tamen comparari cum hac gloſſa oportet *Etymologum*, quo intelligatur inepti interpolatoris ſtupor: Ὅαροι, αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταὶ, οἱονεὶ ὁμόαροί τινες ὄσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ καὶ συνηρμόσθαι ἐξ αὐτοῦ δὲ ὀαρίζειν λέγεται τὸ τὰς ἄνδρας γύναιξι ὁμιλεῖν. Ἰλιάδος Z. &c. Quod recte illic obſervatur, ab ὅαροι fluxiſſe ὀαρίζειν, praepoſtere hic traditur ὄαρας dici ab ὀαρίζειν; quod vero additur οἷον ὅαρες, corruptum eſſe patet ex οἷον ὁμόαροι: niſi quis praetulerit οἷον ἄορες, cum ſint etiam inter Grammaticos, qui ab ἀείρω *jungo*, per metatheſin formatum eſſe cenſeant ἄορ, ὄαρ. — Vid. *Euſtath.* p. 573. v. 24. &c.

3 Παραλογιστική. Male edidit *Montfauconius* ὡδαλογιστικῶς *Heſ.* Ὀαρισμοί. διάλογοι. ἢ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ὁμιλίαι. Hinc ſextus *Iliadis* liber, ubi refertur Hectoris & Andromaches colloquium, vocatur ὀαριστύς. Et XXVII. *Theocriti* Idyllium ſic quoque inſcribitur, quod Daphnidis & puellae ſermones amatorios contineat. Et Il. Ξ 216:

Ἔνθ' ἴνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος· ἐν δ' ὀαριστὺς,
Πάρφασις ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.

Hîc *Apollonius* conjungere videtur ὀαριστὺς cum πάρφασις, cum explicat ὁμιλία παραλογιστική. Et *Etym.* Ὀαριστὺς, πάρφασις, ἀντὶ δὲ ὁμιλία παρασκευαστική. At *Schol.* habet παραιτητικὴ pro παρασκευαστική. VILL.

4 Μάχλῳ. Reſpicit Il. P. 228.

Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένῳ, ἢ ἀπολίσθῳ,
Ἠὲ σαωθήτω. ἢ γὰρ πολέμου ὀαριστύς.

Hoc enim eſt belli commercium, ut quis pereat, aut ſalvus evadat. VILL. Conf. etiam Il. N. 291., qui locus

Ὀβριμοπάτρη. [1] ἡ ἰσχυρὸν πατέρα ἔχουσα.

Ὀβριμοεργός. [2] ὄβριμα ἔργα ποιῶν.

Ὄγκιον. [3] ἀγγεῖον, ἐν ᾧ οἱ πελέκεις κεῖνται· ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖσθαι, ἢ ὡσεὶ τὸ ἐγκώδη εἶναι.

Ὄγκους. [4] τοὺς πώγωνας τῶν βελῶν τῶν τοξικῶν.

Ὄγμους. [5] τοὺς τῶν θεμελίων τοίχους, καὶ τοὺς αὐλακας.

Ὄγχναι. ἄπιοι.

Ὀγ-

non fugit verum Gloſſae auctorem apud *Etymol. p.* 612. *v.* 30.

1 Ὀβριμοπάτρη. Epithetum Minervae. Il. E. 747. & Od. Λ. 101:

Ἠρώων τοῖσίν τε κατίσταται ὀβριμοπάτρη.

VILL.

2 Ὀβριμοεργός. *Heſ.* ἰσχυρὸς ἢ μεγάλα ἐργαζόμενος ἔργα, μεγαλοεργάται. Eſt epithetum Herculis Plutonem arcu ferientis, Il. E. 402:

Σχέτλιε, ὀβριμοεργὲ, ὃς οὐκ ἔβητ' αἴσυλα ῥέζων.

Ubi alii volunt ἀμβριμοεργός; cujus lectionis falſitas probatur autoritate *Heſychii*, *Apollonii*, & *Heſiodi* qui *in Theogonia habet*, verſu 996:

Ὑβριστὴς Πολίτης, καὶ ἀτάσθαλος, ὀβριμοεργός.

Idem verſu 140. ὀβριμόθυμοι ſcripſit, non vero ἀμβριμόθυμοι. Et verſu 587:

Κόσμῳ ἀγαλλομένην γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.

VILL.

3 Ὄγκιον. Od. Φ. 61:

Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος Κεῖτο πολὺς καὶ χαλκὸς, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος.

Heſ. Ὄγκιον. ἀγγεῖον, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες ἢ πλίγμα κισσοειδὲς, ἐν ᾧ ἀπίκειντο οἱ πελέκεις. VILL.

4 Ὄγκους. Il. Δ. 151:

Ὡς δ' ὅτε τις νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἰέντας.

Et verſu 214:

Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι.

VILL.

5 Ὄγμους. Il. Σ. 552:

Δεύγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμοι ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε.

Et *Theocriti* X. 2:

Οὔτε τὰ ὄγμοι ἄγαν ὀρθοὶ δύνα, ὡς τοκέες ἄγες.

VILL. Proxime ſpectat Gloſſa *Il.* Σ. 546.

Ὑγ-

Ὄγχνας [1] καὶ ῥοιὰς, καὶ μηλέας. —

ΟΔΑΞ. τοῖς ὀδοῦσι. τοῦτο δὲ, οἷον ἐμβεβρυχότας. [2] τῇ γῇ.

ΟΔΑΙΩΝ. ἐπιμηνιῶν [3] τῶν εἰς ἐκδημίαν· παρ' ὅσον εἰς τὰς ὁδοὺς ἐκφέρεται.

ΟΔΥ-

1 Ὄγχνας. Od. H. 115. VILL. Bis Ὄγχνας memorat *Homerus*, unde petierunt *Heſych. Etymol. Suid.*: *Barneſ.* quidem aliique ſcribunt Ὄχνας. Sed prius tamen ne verius eſſe dubites; conf. *Clarck.* & *Erneſt.* ad Od. H. 115. Ω. 246. Formae duritiem poſterior demum uſus emolliit; unde cum in aliis ſcriptoribus, tum in *Theocrito*, e. c., I. 134, Codices atque Editiones omnes habent ὄχνας.

2 Ἐμβεβρυχότας. Lege ἐμβεβρυχότες. Hic figo punctum; & deinde poſt τῇ γῇ, addendum puto ἐμπιφυκότες. Prius ἐμβεβρυχότες reſpiceret Od. A. 381:

Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες,
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.

Quod *Schol.* explicat, ἐνδακόντες τὰ χείλη. Poſterius τῇ γῇ ἐμπιφυκότες, alludit ad Il. B, 418:

— Πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι.
Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν.

VILL. Quisque ſuo hic fruatur ſenſu: Equidem Gloſſam ad unum retulerim locum poſteriorem, & pro ἐμβεβρυχότες, *Apollonio* reſtituendum eſſe crediderim, quod habet ad iſtum locum *Schol.*, ἐμπιφυκότες. Quod enim Od. A. 381. Cl. *Villoiſ.* Ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες accipi poſſe cenſuit, ἀντὶ τοῦ ἐμβεβρυχότων, pro iis, qui *dentibus frenderent*: id vero parum convenire videtur Procis, de quibus agitur, qui ſcilicet quantumvis acerbe a Telemacho objurgati, iram tamen diſſimularent, vix vocem emittere auderent, atque adeo nec frenderent dentibus, ſed labia dentibus morderent. *Schol.* recte ἐνδακόντες τὰ χείλη. conf. *Euſt.* p. 1424. v. 39. ſeq.

3 Ἐπιμηνιῶν. Legerem τῶν ἐπιτηδείων vel ἐφοδίων cum *Euſtath.*, vel ἐπὶ ὠνίων, *id eſt*, dicitur de rebus vendibilibus, ut habet *Heſ.* Ὀδαίων. ὠνίων ἐδήσαν γὰρ, τὸ ὠνήσασθαι. Sic in *Euripidis Cyclope*, 98, βορᾶν ὀδῆσαι, & 133. ἔδησον σῖτον. Od. Θ 163:

Φόρτα τε μυήμων, καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὀδαίων.

Ὀδυνήφατα. [1] τὰς ὀδύνας ἀναιρῶντα.

Ὄδωδεν. εὐῶδες [2] προσβάλλῃ, ὅ ἐστι πνεῖ καὶ ἵζῃ.

Ὄζος. κλάδος. [3] ὅταν δὲ λέγῃ·

— Ποδάρκης ἔζος Ἄρηος, [4]

μεταφορικῶς λέγῃ τὸν πολεμικὸν κλάδον τοῦ Ἄρεως, οἷον ἀσπάσματα, καθάπερ τῶν δένδρων τοὺς κλάδους.

Ὀθόναι. [5] τὰ ὠφελίσιμα, ὡς τὸ ἔσασθαι, ἐσθῆναι τινὲς ἔσας. ὁ δὲ Ἀπίων, ὀθόνιον τὸ ζώνιον ἀπὸ διδόσεως.

Οἰηίακα. [6] τοὺς οἴακας, τὰ πηδάλια·

— Εὖ

VILL. Ὀδαίων dixit Poëta Od. Θ. 163. & Od. Ο. 444. Utroque loco interpretes partim *viatica* reddiderunt, partim *merces*, quorum sententias conjunxisse *Apollonium*, & scripsisse crediderim: Ὀδαίων. τῶν ἐπιτηδείων, τῶν εἰς ἐκδημίαν; ἔσα [vel ἃ] πρόσιμα εἰς τὰς ὁδὸς ἐκφέρεται. —

1 Ὀδυνήφατα. Il. Ε. 401. 900.

2 Εὐῶδες. Post εὐῶδες, adderem τι, *id est*, aliquid suave. Semper pro jucundo odore apud *Homerum* accipitur. Od. ι. 210:

— Ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ἀΰσθη.

Et Od. Ε. 60:

— Ὀδμὴ
Κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ἀΰσθη.

Sed proprie ἀΰσθη significat exhalare odorem gratum seu ingratum. Unde *Hes.* ποιητὴν καὶ βαρυτάτῳ ἀπφορᾷ πνεῖ, ἢ εὐῶδές ἐστιν. VILL. Binis locis, quae notavit Cl. *Villois.*, *Codd.* atque Editiones magno consensu habent ἀΰσθῃ, quod *Schol.* interpretatur ἔπνει, ἀναδίδοτο, ὄζει. Vix etiam convenire illic possit ἔδωδεν. πνεῖ, ἵζῃ. Itaque aliena ab hoc lexico glossa eodem referenda erit, quo similis fere *Hesychii* ac *Suidae* observatio.

3 Ὄζος. κλάδος. V. Il. Β. 312. &c.

4 Ποδάρκης ἔζος Ἄρηος. Il. Β. 704. VILL.

5 Ὀθόναι. Obliquis casibus saepe usurpat hanc formam Poëta. V. Il. Γ. 141. Σ. 595. & Od. Ν. 107.

6 Οἰηίακα. Lege οἴηκα, vel οἰήια, quod *Hes.* interpretatur πηδάλια. Il. Τ. 34:

οἳ

— Εὖ οἰήκεσσιν [1] ἀρηρὸς,

ἀντὶ τοῦ τοῖς λώροις, [2] ταῖς ἡνίαις τῶν ἵππων.

Οἶες. [3] τὰ πρόβατα· ἀπὸ τοῦ οἴσιμα εἶναι τὰ ἔριφα.

Οἰέτεας. [4] ἰσοετεῖς, ὁμήλικας.

Οἰζυρός. [5] ἐπίπονον. ἢ οἰζὺς, ἡ κακοπάθεια.

Οἶος. μόνον. ἢ οἰόθεν [6] ὅθεν, ἐκ μόνε μόνον, ὅπερ [7] ἴσον μόνον πρὸς μόνον.

Οἰ-

Οἵ τε κυβερνῆται, κ' οἳ ἔχον οἰήια νηῶν.

Quod *Schol.* interpretatur, οἰάκας, πηδάλια Od. M. 218:

— Νηὸς γλαφυρῆς οἰήια κωμᾶς.

VILL. Certo ſcripſiſſe crederem *Apollonium* οἰήϊα, τὰς οἰακας, τὰ πηδάλια. ex *Scholiaſte.* ad Il. T. 43, niſi aliud ſuadere videretur ſubjectum mox exemplum οἰήκεσσιν. Itaque emendandum eſſe videtur: οἰήϊα ἢ τὰς οἴηκας τὰ πηδάλια: ut affines duas Gloſſas una interpretatione explicuiſſe cenſeatur.

1 Εὖ οἰήκεσσιν. Il. Ω. 296. VILL.

2 Λώροις. Animadverte vocem Latinam, quae inter Graecas fidenter irrepſit. VILL.

3 Οἶες. Hanc vocem poëticam in *Xenophontis* Cyropaedia occurrere adnotavit *Sopingius* ad *Heſychium*, qui tamen *Apoll.* ſecutus, *Hom.* potius reſpexit Il. Δ. 433. Φ. 21. Od. I. 184. 425 & 431. *Heſiodus* in *Theog.* 446:

Πείμνας τ' εἰροπόκων γ' οἰῶν. —

Ut dixit *Hom.* Od. I. 426. οἶες εἰρ ἔχοντες Hinc Latinum *ovis.* Hanc vocem Atticorum eſſe propriam docet *Moeris*, ubi vide politiſſimum *Pierſon.* VILL.

4 Οἰέτεας. De equis Il. B. 765:

Ὀτειχας, οἰέτεας, σαφυλὴ ἐπὶ τῶτον εἴτας. VILL.

5 Οἰζυρός. Sic in *Heſiodi Oper.* 637:

— Οἰζυρῇ ἐνὶ κωμῇ.

Et in *Theog.* 214. Aerumnam veluti Deam ac Noctis filiam inducit:

— Καὶ Οἰζὺν ἀλγινόεσσαν.

VILL. Οἰζυρὸς, Οἰζὺς tam obliquis caſibus, quam rectis, ſaepe frequentavit Poëta. —

6 Οἰόθεν. Il. II. 39:

Ἦ τινά που Δαναῶν προκαλίσεται οἰόθεν οἶον.

Et 226:

— Νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεται οἰόθεν οἶος.

VILL.

7 Ὅπερ. L. ὥπερ.

1 Οἰ-

ΟΙ῎ΚΟΙ. [1] ἐν οἴκῳ. τοῦτο δὲ ἰσοδυναμεῖ τῷ οἴκοθι.

ΟΙ῎ΚΑΔΕ. [2] εἰς τὴν οἶκον.

ΟΙ᾽ΚΙ᾽ΑΣ. [3] πάντας τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν. λέγει δὲ ἕτως, ἢ τοὺς κατὰ τὸν οἶκον δούλους.

ΟΙ᾽ΜΩΓΗ᾽. [4] ὀδυρμός.

ΟΙ᾽ΜΗΣ. [5] ᾠδῆς. ὅθεν κυρίως προοίμιον, τὸ πρὸ τῆς οἴμης.

ΟΙ῎ΜΟΣ. ὁδός. ὅθεν ἢ τοὺς κύκλῳ [6] τῆς ἀσπίδος, παρὰ τὸ ὡς ὁδῷ στίχειν τινὶ ἢ διαφέρειν ἀλλήλων, οἴμους εἶπεν·

—— Δέκα οἶμοι [7] ἔσαν μέλανος κυάνοιο.

ΟΙ᾽ΝΟΠΑ. [8] μέλανα, οἰνώδη κατὰ τὸ χρῶμα.

ΟΙ᾽Ο῎Σ ἈΩ᾽ΤΩι. τῷ τοῦ προβάτου ἄνθει, τοῦτ᾽ ἔστι, ἐξ ἐρίου πεποίλαιον. [9]

῾Ο Ι-

1 οἶκοι. L. οἴκοι. Vid. *Hesych.* & *Schol.* ad Il. A. 113.

2 οἴκαδε. Frequenter occurrit in *Homero.*

3 οἰκίας. Lege οἰκῆας. *Hes.* Οἰκεῖος. πάντας τοὺς κατὰ γένος προσηκόντας. Affert exemplum ex Od. Ξ. 4:

Κήδετο δ᾽ οἰκήων, ὅς κτήσατο δῖος ὀδυσσεύς.

VILL. Notiones, quas huic formae contribuit *Apollonius*, probantur per Il. E. 413. & Z. 366.

4 οἰμωγή. Il. Δ. 450. &c.

5 οἴμης. *Schol. Apoll. Rhod. Argonaut.* 161. Συνοίμιον. συνῳδόν. οἴμη γὰρ, ἡ ᾠδή. Et in *Hes.* ἄοιμον. ἄῤῥητον. VILL. οἴμης occurrit Od. Θ. 74. ubi *Schol.* οἴμης. ᾠδῆς, ἢ διηγήσεως, ἔνθεν καὶ προοίμιον.

6 Κύκλῳ. Lege κύκλους. VILL.

7 Δέκα οἶμοι. Il. Λ. 24. VILL.

8 Οἰνοπα. Est epithetum maris, passimque apud *Hom.* occurrit. Et in *Hesiodi Oper.* 620:

Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

VILL.

9 Πεποίλαιον. Lege πεποιλαίῳ. Addit exemplum *Hes.* ex Od. A. 443:

῞Ενθ᾽

ΟΙ᾽ΣΥΙ᾽ΝΟΙΣΙ. [1] τοῖς ἐκ τ῀ οἰσύας πλεκομένοις. ὁ δὲ Ἀπίων, γένος ὀχεινίου, ἢ λύγου.

ΟΙ᾽ΟΜΕΝΟΣ. [2] ἀντὶ τ῀ ὑπονοῶν, νομίζων.

ΟΙ᾽ΣΤΟΙ᾽ [3] τὰ βέλη.

ΟΙ᾽ΧΕΣΘΑΙ. [4] πορεύεσθαι.

ΟΙ᾽ΔΑΙ᾽ΝΕΙΝ. [5] οἰδάνειν ποιεῖ·

οἰδάνῃ [6] ἐν σήθεσφι νόον. ——

ΟΙ᾽ΟΠΟ᾽ΛΩ. Ἀπολλόδωρος, ἐν ᾧ ἴδιες πολῖται. [7]

ΟΙ᾽Ω᾽ΘΗ. [8] ἐμονώθη.

ΟΙ᾽-

Ἔνθ᾽ ἄγε ταπύχιος, κεκαλυμμένος οἷς ἀώτοις.

Vervejus in *Heſ.* pro ἐείῳ περιβολαίῳ, merito quidem legebat ἐείων; ſed praefigenda eſt praepoſitio, & ſcribendum cum *Apollon.* ἐξ ἐείων, ſeu potius ἐξ ἐείου περιβολαίου VILL. Conf. ſupra p. 187. v Ἄωτον.

1 Οἰσυΐνοισι. Reſpexit Od. E. 256. ubi legitur οἰσυΐῃσι:

Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι λάμπτηρὶς οἰσυΐῃσι.

Ex *Polluce* οἰσύαι ſunt λύγοι. VILL. Eandem, quam *Apollonius*, lectionem Οἰσυΐνοισι, non tantum Codex ſervavit *Wratisl.*, ſed ſecutus etiam videtur *Euſtath.* p. 1533. v. 61. ἐν δὲ τοῖς σχολιασταῖς, γράφεται καὶ ὅτι ῥίπες οἰσυΐνοι, οἱ λεπτὰ κλάδων.

2 Οἰόμενος. Il. σ. 728. &c.

3 Ὄϊστοί. Il. ι. 550. Explicat *Heſ.* ἰλαφρὸς, κοῦφος, φορητὸς, τόξευμα. In *Herculis Scuto*, 130. ὄϊστοὶ ῥιγηλοί. Vide doctiſſimam *Pierſonii* animadverſionem ad *Moerin*, voce ὀϊστός. VILL.

4 Οἴχεσθαι. Il. ζ. 346. &c.

5 Οἰδαίνειν. Lege οἰδάνῃ. οἰδάνειν ποιεῖ. VILL.

6 Οἰδάνῃ Il. ι. 550. ubi σήθεσι pro σήθεσφι. VILL.

7 Πολῖται. *Heſ.* addit: ἢ μόνους τοὺς πολείτας, τουτέστιν, ἐρήμῳ χωρίῳ. Mallem intelligere, *in qua ſolae oves verſantur.* Nam haud abſimiliter pro deſerto loco dicitur, μηλόβοτος χώρα. VILL. Ipſa forma Οἰοπόλος in obliquis caſibus frequenter in *Homero* occurrit. Vid. e. c. Il. P. 54. & *Od.* Λ. 573. ubi de nominis Etymologia diſputant etiam *Scholl.*

8 Οἰώθη Il. ζ. 1. Λ 401.

ΟΙΜΗΣΕΝ. [1] ὥρμησεν· καὶ οἰμήματα, [2] ἐρμήματα. καί·

Οἶμα [3] λέοντος ἔχων. —

ΟΙΩΝΟΙ. πάντα τὰ ὄρνεα. κατ' ἐξοχὴν δὲ εἴωθεν λαμβάνειν τὸ γενικὸν τὸ ἰδικὸν δηλοῦν, τοὺς σαρκοφάγους, [4] οἷον γύπας. πάντα μὲν οὖν τοι τὰ πτηνὰ, οἰωνοί, δι' ὧν οἴονται καὶ νοοῦσι τὰ μέλλοντα. ὅθεν καὶ μάντεως [5] εἶδός ἐστι·

— Οἰωνοπόλων [6] ἔκ' ἄριστος;

ὁ περὶ τοὺς οἰωνοὺς πολέμιος καὶ ἀναστρεφόμενος.

ὈΚΡΙΟΏΝΤΟ. μεταφορικῶς ἐμαρτύροντο, [7] ἐτεραχύνοντο κατὰ τὴν ψυχήν·

Οὐδὲ [8] ἐπὶ ξεστὸ πανθυμαδὸν ἀκρίωντο·

κυρίως δὲ λίθον ἀκρίωντα [9] λέγε τὴν τραχύν, οἷον ἀκριόεντα. ὁ γὰρ τραχὺς ἄκρα πέφυκεν ἔχειν πολλάς.

ὋΛ-

1 Οἴμησεν. Il. Χ. 140. &c.

2 Οἰμήματα. Nusquam in *Homero* legi crediderim.

3 Οἶμα. Il. Π. 752. Dicitur per ſyncopen pro οἴμημα. Occurrit & Il. Φ. 252:

Αἰεὶ δ' οἴμας ἔχων, —

ubi male ὅμμαλα legendum cenſebat *Philetas* VILL. Cf. *Heſych.* ibique Cl. *Alberti.*

4 Τοὺς σαρκοφαγ. Conf. e. c. Il. Α. 5. Θ. 379. &c.

5 Εἶδός ἐστι. Poſt ἐστι, fortaſſe addendum οἰωνοπόλου. Pro quo in *Herculis Scuto* legitur οἰωνιστὴς, 185:

— Ἀσβόλοι οἰωνισταί.

VILL.

6 Οἰωνοπόλων. Il. Α. 69. VILL.

7 Ἐμαρτύροντο. Nullo ſenſu. Sed mecum lege ἐβαρύνοντο. VILL. Conf. Od. Σ. 33. ubi *Schol.* interpretatur ἐτραχύνοντο, διεφέροντο, διεπλήκτιζοντο. Adde *Heſych.* in corrupta gloſſa Ὀκρυόεντα ubi quae notavit, debere videtur *Apollonio.*

8 Οὐδὲ. Od. Σ. 33. VILL.

9 Λίθον ἀκριόεντα. Lege ἀκριόεντα, ut Il. Π. 735. VILL.

1 Ὁλ-

Ὄλβιος. [1] εὐδαίμων καὶ μακάρτης· οἷον ἐλίβατος, ὁ διὰ τὸ ἕλκειν βίᾳ μακαρτός.

Ὀλιγοδρανέων. ὁ ἐλίγον ἰσχύων· τὸ γὰρ δρᾶναι, ἰσχύσαι. [2]

Ὀλιγηπελέων. [3] ἀδὲν δυνάμενος.

Ὀλίζονες. [4] ἐλάσσονες, ἧσσονες.

Ὀλοφωΐα. [5] βουλεύματα ὀλέθρια, οἷον ὀλεθριοποιά.

Ὄλτιμο-

1 Ὀλίβατος. Forma frequentissima Poëtae.

2 Ἰσχύσ. Lege ἰσχύειν. Enim vero δρᾶναι sumitur pro *posse* Il. κ. 96:

Ἀλλ' εἴ τι δρᾶναι, ἐπεὶ μάλα σέ γ' ὕπνος ἰκάνει.

At Il. ο. 246:

Τὸν δ' ὀλιγοδρανίῃσι προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ.

3 Ὀλιγηπελίῃσιν. Il. ο. 24:

— Ὑφ' ἧσιν ἔκηται
Γῆν ὀλιγηπελίῃσιν. —

Et 245:

Ἧσ' ὀλιγηπελίῃσιν. —

Dicitur & λιγηπελὴς apud *Hesychium*; nescio an non vitiose, pro ὀλιγηπελής. Vill.

4 Ὀλίζονες. Non extat in nostro qualis ad nos pervenit *Homero*. Occurrit ὀλίζοσιν apud *Callimachum, Hymn. in Jovem* vs. 72. & ὀλίζονες in *Nicandri Theriac.* 123. Usurpat superlativum *Hesiodus* in Oper. 721:

— Πλείστη δὲ χάρις, ὀλιγίστη τ' ὀλιγίστῃ.

Hes. quoque explicat ἧσσονες, ἐλάσσονες. Vill. Spectat glossa ad Il. Σ. 519:

. . . . . Ἦρχε . . . Ἄρης καὶ Πάλλας Ἀθήνη.
. . . . . .
. . . . λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν. —

Ubi divisis formis *Apollonius*, uti *Porphyrius* a *Clarckio* laudatus, legisse videtur ὑπ' ὀλίζονες: neque aliter se legisse aperte satis prodit *Eustath.* p. 1160. v. 13. Τὸ δὲ λαοὶ ὀλίζονες. & mox, ὅρα δὲ τὸ ὀλίζονες &c. Ejusdem formae meminit *Suidas* Ὀλίζονα. μικρᾶς. Ductum hoc videri possit ex *Dionys. Perieg.* v. 239:

— Ὀλίζονα ἔμμορε τιμῆς.

quo loco usus est *Etymol.* p. 622. Denique apud *Lycophr.* v. 627. pro μετοχλίσας ὀλίγους, *Eustath.* olim legit ὀλίζους; vix enim in alium *Lycophronis* locum convenire possit, quod notavit p. 1160. v. 16. τὸ ὀλίζους ἡ χρῆσις δηλοῖ Λυκόφρονι. —

5 Ὀλοφώια. Sumitur potius pro astutiis. Od. Δ. 410:

Παν-

Ὄλυμπος. [1] τινὲς, ὄρος Μακεδονίας.

Ὀλοφυτάνον. [2] ὀλοφυρτικὸν.

Ὀλοόιτροχος. [3] ὁ Κομανὸς ἰδίως ἀποδίδωσιν, ὅλος τρίχων· ἐπεὶ τρογύλος, καὶ παντὶ μέρει ἐφαπτόμενος τῆς γῆς. ὁ μὲν γὰρ τετράγωνος ἐνὶ μέρει ἐφάπτεται. ἢ ὁλοίτροχος, ὁλος τροχώδης καὶ περιφερής. Βέλτιον δὲ, ὡς τινες, τὴν ὁλοὴν γινόμενον ἐν τῷ τρέχειν, οἷον ὁλοθρευτικὸν καθ' ὃ ἂν ἐπενεχθῇ.

Ὀλοόφρονος. ὀλέθρια φρονῶντος. δύναται καὶ ὁλοίφρων λέγεσθαι, ὁ ὑγιὴς [4] τὰς φρένας ἔχων.

Ὄμα-

Πάντα δὲ τοι ἰρίῳ ὁλοφώϊα τοῖο γέροντος.

Similiter & 460. & K. 289. at P. 248:

— οἷον ἔειπε κύων ὁλοφώϊα εἰδὼς,

accipi potest pro perniciosis consiliis. Nam male hic Eumaeo imprecabatur Melanthius. Unde *Hes.* optime duos conjungit sensus, ὀλέθρια, & δεινὰ βουλεύματα, *id est*, astutias & pernicioſa consilia; ubi respicit Od. K. 289:

Ὁλοφώϊα δήϊα κίρκης.

VILL.

1 Ὄλυμπος. Variis casibus frequentissimum Poëtae. Glossa tamen ipsa vel mutilata vel ab imperito interpolatore profecta videtur. Stolidum enim fuerit rem certissimam & pervulgatam, *Olympum* fuisse montem Macedoniae, ita proponere, ut *nonnulli* tantum censuisse videantur: Τινὲς, ὄρος Μακεδονίας: nisi in integra olim glossa, certus quidam explicatus fuerit locus, in quo Ὄλυμπον alii pro *coelo* acciperent, alii autem pro *monte Macedoniae*. Cf. supra p. 20. seq.

2 Ὀλοφυτάν. Il. Ε. 683. &c.

3 Ὀλοόιτροχος. Il. N. 137. Clarissimus autem *Alberti* mox pro repetito Ὁλοοίτροχος conjicit legendum ὀλότροχος; ut habet *Hes.* Legitur Il. N. l. l.

Ἀντικρὺ μεμαὼς, ὁλοοίτροχος, ὡς ἀπὸ πέτρης.

Etym. Πολεμαῖος καὶ Ἀριστόνικος ψιλῶσι παροξύνοντες, ἀκούοντες τὸ ἐπὶ τὸ τρίχειν ὁλεόν. (Lege ὁλοόν) ἐπίθεσις γὰρ ἡ ἰσχυρὰ. οἱ δὲ δασύνουσιν, ἵνα ᾖ ὅλος τροχοειδὴς, καὶ καθὰ πᾶν μέρος ἀστρέπτος. Δημόκριτος δὲ, τὸ κυλινδρικὸν χῆμα ὁλοοίτροχον καλεῖ. VILL.

4 Ὑγιὴς. Lege ὑγιεῖς. *Em-*

ſta-

Ὄμαδος. [1] θόρυβος· ἀφὸ τὸ ὁμῶ αὐδᾶν.

Ὁμαρτεῖν. [2] συντυχεῖν.

Ὅμιλος. μάχη, [3] ἀπὸ τῆς ὁμῶ εἰλεῖσθαι κατ' αὐτὴν. καὶ ὁμιλαδὸν, [4] τὸ ἐν συστροφῇ μάχεσθαι.

Ὁμὴν. ὁμοίαν·

— Ὁμὴν [5] δ' ἀνεδέγμεθ' ἰὶζύν.

Ὁμη-

ſtathius Cleanthem ſequutus interpretatur: ὡς τὰ ὑπὲρ ὅλων φρονεῖντο, ἤγουν τὸ ὅλων φροντιστικὸν, quum dicitur de Atlante, quem laudare potius quam vituperare videtur Poëta. Od. Λ. 52:

Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅς τε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδεν. —

Idem de eodem Atlante uſurpatur, Od. Κ. 137. & ſic ſapientem Minoa vocat, qui cum Jove ſermones miſcebat. Od. Λ. 321:

Κύριλλον Μίνωος ὀλοόφρονος. —

Sed Il. Β 723. de Philoctete:

Ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρης.

Quod vertunt *perniciosi colubri*; ſed poſſet reddi; *prudentis, aſſuti*. Ipſe Jeſus Chriſtus dixit *Matth.* X. 16. γίνεσθε φρόνιμοι ὡς ὄφεις. VILL.

1 Ὄμαδος. Il. Β. 96:

Ὄμαδος δ' ἦν. —

In *Herculis Scuto* vſ. 155:

Ἐν δ' Ὄμαδός τε, Φόβος τε,
Ἀιδρόκτασίη τε δεδήει.

VILL.

2 Ὁμαρτεῖν. *Heſ.* addit ἑπακολουθεῖν, συναθροίζειν. Pro eo ſaepe apud *Homerum* occurrit ἀμαρτεῖν, & variat Lectio. In *Heſiodi Oper.* vſ. 674:

— Ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ.

Quemadmodum *Homerus* dixit Il. Λ. 493. ὁπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ. VILL. Conf. excurſus ad Gloſſam ἀμαρτῇ.

3 Μάχη. Il Γ. 449:

Ἀτρεΐδης δ' ἂν ὅμιλον φοίτα θηεῖ ἐοικώς.

Alias ſumitur ſimpliciter pro *coetu, turbâ*. VILL.

4 Ὁμιλαδόν. Omiſſum eſt μάχεσθαι: nam reſpicit Il. Μ. 3:

— Οἱ δ' ἐμάχοντο
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. —

Heſiod. Herculis Sc., 170:

Τῶν καὶ ὁμιλήδον σίχες ἦσαν.

VILL. Quod omiſſum cenſet *Cl. Villoiſ.* verbum μάχεσθαι, ex perpetua fere Grammaticorum βραχυλογίᾳ, ab ipſo lectore eſt ſupplendum.

5 Ὁμὴν δ'. Od. P. 563. VILL.

ὉΜΗΓΥΡΙΣΑΣΘΑΙ. [1] ὁμοῦ συναγαγεῖν.

ὉΜΙΧΛΗ. [2] ἀχλὺς ἢ σκοτία. λέγεται δὲ ἡ τῶν ὁμμάτων ἀχλύς.

ὉΜΟΣΕ. εἰς ταὐτόν. [3] ἢ τὸ ὁμόθεν, [4] ἐκ τόπου.

Ἐξομόθεν πεφυῶτες. [5] ——

ὉΜΟΚΛΗ. [6] ἀπειλή. ἢ ὁμοκλητῆρος. [7] σημαίνει δὲ ἢ τὸ ὁμοῦ ἐκκελεύσασθαι.

ὉΜΟΙΙ.

1 Ὁμηγυρίσασθαι. Od. Π. 376. ubi *Scbol.* explicat ἀθροῖσαι, συναγαγεῖν.

2 Ὁμίχλη. Il Ρ. 649:

Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν, ἢ ἀπῶσεν ὁμίχλην.

Eam fic definit *Ariſtoteles* de *Mundo* ab *Alberti* laudatus: Ἔστι δὲ ὁμίχλη μὲν, ἀτμώδης ἀναθυμίασις τις ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δ' ἀραιοτέρα. VILL.

3 Εἰς ταὐτόν. Fortaſſe εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ob ſequens ἐκ τόπου. VILL.

4 Ἐκ. Poſt ἐκ, adde αὐτοῦ: ſcilicet ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. In hanc vocem vide *Moerin Atticiſtam*, *Harpocrationem*, & Clar. *Ruhnkenium ad Timaeum*. VILL.

5 Ἐξομόθεν πεφυῶτες. Od. Ε. 477. In *Heſychio* πεφυκότες. Lege πεφυῶτας:

— Δοιὰς δ' ἄρ' ὑπήλυθε δῶκας
Ἐξομόθεν πεφυῶτας —

VILL. Loco ſc. laudato edi vulgo ſolet tanquam unum adverbium ἐξομόθεν; ſed diviſis formis legit *Apollon.* ἐξ ὁμόθεν, quod idem aliis etiam placuiſſe, praeter Codd. a *Clarck.* memoratos, & Romana editio probat, & vere expreſſa *Euſtathii* auctoritas, ex cujus obſervatione τὸ ἐξ προστέμεται τῷ πεφυῶτας. V. p. 1547. vl. 5.

6 Ὁμοκλή. Calus obliquos ſaepius habet Poëta. Forſan tamen ex Il. Ζ. 137. legendum eſt, quod etiam *Heſych.* habet, ὁμοκλῇ. ἀπειλῇ.

7 Ὁμοκλητῆρος. Omiſſa gloſſa, ſemicet ἀπειλητῆρος reſtituenda. Il Μ. 273:

Τετρέφθω ποτὶ νῆας ὁμοκλητῆρος ἀκόντων.

Ubi ſignificare poteſt, *minantem*, aut *finul congregantem*. At l. Ψ 452. *minitantem* vel potius *adhortantem* indicat:

Τοῖο δ' ἄνευθεν ἑὼν ὁμοκλητῆρ ἀκόντων.

VILL. Gloſſae quidem in hujusmodi Lexicis ſaepe ponun-

Ὁμοιΐου πολέμοιο. [1] οἱ μὲν γλωσσογράφοι, τὸ κακόν· ἀπίθανον δὲ τοῦτο. Ὅμηρος γὰρ πᾶσι τὸ ὁμοίως συμβαῖνον, ὁμοιΐον λέγει· ὡς καὶ τὸ γῆρας, καὶ τὸν θάνατον, ὅτως ἂν καὶ τὸν πόλεμον. ὅτε μὲν γὰρ τὸ γῆρας·

Ἀλλά σε γῆρας [2] τείρει ὁμοίϊον. —

ἐπὶ δὲ τοῦ θανάτου, [3] ἐπεὶ καὶ πλεῖον ὠφελεῖ πάντας ἐστίν.

Ὁμοστιχάει. [4] ὁμοσιχεῖ.

Ὁμοιωθῆναι. [5] ὁμοιωθῆναι, ἐξισωθῆναι.

Ὁμόρξατο. [6] ἀπεψήσατο.

Ὅμως

nuntur nudae, ſine interpretatione; ſed quod mox ſubjicitur σημαίνει δὲ καὶ &c., id, ego vix video quomodo pertinere poſſit ad nomen Ὁμοκλή. Excidiſſe videtur verbum Ὁμοκλεῖν, cujus varias formas uſurpavit Poëta.

1 Ὁμοιΐου πολέμοιο. *Heſ.* Ξ ὁμοῦ ἰέναι ποιοῦντα. ἐν ᾧ ὅμοιος πᾶσι καὶ ἴσος ὁ κίνδυνος. Quem ſenſum ut confirmet, affert verſum *Hom.*, ubi eadem ſententia exprimitur Il. Σ. 309:

Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα.

VILL. Ὁμοίϊον πολεμον variis locis dixit *Homerus*. e. c. Il. I. 440. &c.

2 Ἀλλά σε γῆρας. Il. Δ. 315. VILL.

3 Θανάτου. Reſpexit Od. Γ. 236:

Ἀλλ' ἤτοι θάνατον μὲν ὁμοίϊον οὐδὲ θεοί περ
Καὶ φίλῳ ἄνδρι δύνανται ἀλαλκέμεν. —

Qui verſus etiam probat mortem pariter omnibus accidere; cum eam ne ipſi quidem Dii a charo capite depellere valeant. *Schol.* in Od. Γ. 236: Ὁμοίϊον. τὸν ὁμοίως ἐπὶ πάντας κατὰ φύσιν ἐρχόμενον. VILL.

4 Ὁμοσιχάει. Il. O. 635:

Ἦτοι ὁ μὲν πράτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσι
Αἰὲν ὁμοσιχάει. —

VILL.

5 Ὁμοιωθήμεναι. Il. Α. 187. &c.

6 Ὁμόρξατο. Non extat apud Homerum. Sed ὁμορξάμενος Od. Θ. 88:

Ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης [1] ἐιώθει μὲν ἀποφαίνεσθαι λέγοντες· [2] κακοπάθειαν μὲν ἔχει ἡ καρτερία, ἔμως οὐκ ἀποχετέον. ταύτῳ φημὶ τὸ δύ-

Δάκρυ' ὁμορξάμενος. — Et Λ 529. ὁμορξάμενος Atque Il. Σ. 124. ὁμορξαμένω. Demum Il. Ε. 416:

— Ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶρ' χειρὸς ὁμόργνυ.

Vide Clariſſimos viros, *Ruhnken.* ad *Timaeum* v. ἐξομοργνύμενοι, *Oudendorp.* ad *Thom. Magiſtr.*, & *Pierſon.* ad *Moerin* in ὁμόρξασθαι. VILL. Quod in *Homero* non exſtare credidit Cl. *Villoiſ.* referri tamen poterit ad Il. Β. 269. Od. P. 304. & Σ. 198. ubi, quod nunc edi ſolet ἀπιμόρξατο & ἀπομόρξατο, diviſis olim formis legi potuit, ἀπ' ὁμόρξατο.

1 Ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης. Glaucus a Teucro vulneratus e muro deſiliens furtim ſe ſubduxit, ne a Graecis conſpectus derideretur, eorumque ſuperbiam augeret. Quod cum cerneret Sarpedon, Glauci ſocius, dolore quidem affectus fuit; ſed, ut addit Poëta:

— Ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης.

Alii ὁμῶς legunt, & explicant *ſimiliter*, id eſt, non receſſit a pugnâ, quemadmodum fecerat Glaucus, non ejus exemplum ſecutus eſt. Alii ὅμως interpretantur *verumtamen*, ut ſit ſenſus: *verumtamen ideo non receſſit a pugna*; qui ſenſus mihi probabilior videtur. Objiciunt τὸ ὅμως nunquam apud *Homerum* in hâc ſignificatione, ſed ſemper ejus loco τὸ ἴμπης, uſurpari. At tum hîc eſſet, ut multae aliae, vox τῶν ἅπαξ λεγομένων. Et Od. Ν. 405. legitur ὅμως quod a quibusdam exponitur *verumtamen*:

Αὐτὸς γὰρ πρώτιστα συβώτῃ εἰσαφικέσθω,
Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος· ὅμως δέ τοι ἤπια οἶδε.

Quin & *Heſiodus*, cujus phraſis, ut & aetas, proxime ad *Homericam* accedit, quique iisdem ferme verbis utitur, habet ὅμως pro *verumtamen*. Scilicet *Oper. vſ.* 20:

Ἦτε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.

Omnis difficultas oritur ex varietate lectionis. Nam ὅμως cum accentu acuto ſignificat πλήν, ἴμπης, id eſt, *verumtamen*; ὁμῶς cum circumflexo notat ὁμοίως, *ſimiliter*, *pariter*:

Οἵ τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,

ait idem *Heſiodus Oper.* v. 3. VILL.

2 Λέγοντες. Aſſert exemplum ex communi uſu petitum, ut oſtendat τὸ ὅμως uſurpari pro *verumtamen*. VILL. mox ex *Apogr.*

δύναμιν μὴ γινώσκειν τὸν Ποιητὴν, ἀλλ' ἀεὶ [1] τῷ ἔμπης αὐτὴν ἐκφέρῃ. ὥστε εἰ μὲν ὁμῶς πεπαιδευμένως, ἔστιν ὁμοίως. τὸ δὲ βαρυτόνως, ἔμπης, ἴσως. [2] ἐν ᾗ τοιούτῳ ὁ λόγος. Σαρπηδὼν δ' ἠχθέσθη μὲν τῷ γλαυκὰ ἀπιόντι, ἴσως οὐκ ἀπέσχη τῆς καλῆς μάχης ἀρετῆς.

ΟΝΑΡ. ὄνειρος.

— Καὶ γάρ τ' ὄναρ [3] ἐκ Διός ἐστιν.

ἀπὸ τοῦ ὀνίσκειν, ὅ ἐστιν ὠφελεῖν. ἀρσενικῶς δὲ Ὅμηρος, [4] ἢ ὡς μὲν τοῦτο, ἢ ὡς μὲν τὸ ἐν εἶρεν, τοῦτ' ἐστὶ, τὸ ὑπάρχον λέγειν.

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ. ὁ περὶ τοὺς ἰδίους ὀνείρους πολέμιος. [5]

ΟΝΕΙ-

Apogr. Montfauc. dedi ἴσως, cum editio prior, manifesto errore, haberet ὥμως.

1 Ἀεί. Post ἀεὶ, adde διά. Διὰ τοῦ ἔμπης. VILL.

2 Ὥμως. Hic, ut passim alias, subauditur δηλοῖ. VILL. Immo vero omnem Grammatici disputationem ita, si tanti est, constitue ὥστε τὸ μὲν ὁμῶς, περ ἐς. ὁμοίως, τὸ δὲ ὅμως, βαρυτόνως, ἔμπης.

3 Καὶ γάρ τ' ὄναρ. Il. A. 63. VILL.

4 Ὅμηρος. Post Ὅμηρος, deest aliquid, scilicet λέγῃ ὄνειρον. Reperitur ὄνειρον Il. B. 80. Od. Z. 49, &c. VILL. Levi emendatione sanandus esse videtur locus, ἀρσενικῶς δ' Ὅμηρος.

5 Πολέμιος. Intelligit ὀνειροκόλον non esse hariolum, seu publicum somniorum interpretem, qui palam divinandi artem profiteatur; sed eum qui tantummodo de suorum somniorum explicatione sollicitus sit. Sic *Il.* E. 149. Eurydamas dici posset privatus interpres:

Υἱὸς Εὐρυδάμαντος ὀνειροπόλοιο γέροντος·
Τοῖς οὐκ ἰεχομένοις ὁ γέρων ἱκελίσατ' ὀνείρους.

Unde *Scholiastes Homeri* editus ab *Ant. Bongiovanni*, & ab *Alberti* laudatus: τὸ δὲ ὀνειροκόλον, ἀντὶ σημαινοῦ τοῦ ὀνειροκρίτου, ὡς τινες ἐξεδίξαντο . . . ἀλλὰ σημαινοῦ τὸν ὀνειροπολοῦντα, τὸν κάτοχον ὀνείροις, τῷ θειαστὴν ὀ-

ὈΝΕΙΡΕΙΗΣΙ ΠΥΛΗΣΙ. ὁμοῦ Ἀπίων, Ξ Ἴππιν. [1] Δεῖ γὰρ τάτε ἐκπεμποίμεν. ἡμῖν δὲ φαίνεται κυρίως κ τὸ μυθικόν.

ὈΝΕΊΑΤΑ. οἱ μὲν γλωσσογράφοι ψιλῶς ἀποδεδώκασι βρώματα, οὐκ ἔστι δ, ἀλλ' ἑτοίμως [2] πάντα τὰ ὄνησιν παρέχοντα.

ὌΝΕΙΑΡ. [3] ὠφέλημα.

ὈΝΘΟΣ. [4]

Ὄνθον [5] ἀποπτύων. —

καί·

Ἐκ δ' ὄνθε [6] βοέε κόπρον. [7] —

ὨΝΟΣΑΙΤΟ. ἐκφαυλήσειεν, [8] μέμψαιτο. καὶ ἐνο-

νείρε εἰς αὐτὸν ἐληλυθότα γεγονότα. At *Il. f.* duos fenſus habet: ὀνειροπολήσει, ἢ ὁ περὶ τὰς ἰδίας ὀνείρας πολυμυθῶν, κ διὰ τάτων τοῖς πέλας μαντευόμενος. ἢ ὁ κενόνων αὐτός. VILL.

1 Τῇ Ἴππιν. Subaudiendum eſt πύλῃσι. Vel legendum ἐν τῷ βαθεῖ δ ὕπνε, cum *Schol.*, qui addit: Δεῖ γὰρ τάτε ἔρχεσθαι ὄνειρον. Od. Δ. 809:

Ἠὺ μάλα κνώσσετα ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι.

VILL. Omnino ſupplendum a lectore videtur πύλῃσι.

2 Ἑτοίμως. L. ἐτύμως, quod idem mendum. *Vinoiſ.* correxit infra V. Πόρκης; neque enim hic loci reſpici crediderim ad ὄνειαθ' ἑτοῖμα, quae multis locis ſunt apud *Homerum*.

3 Ὄνειαρ. Il. x. 433. &c.

4 Ὄνθος. Omittit eſt gloſſa. *Il. f.* Ὄνθον κόπρον κυνῶν, ἤτοι βόλιτον. Vide *Thom.* M. in Ὄνθος. *Schol.* Ὄνθος. ἡ τῶν βοῶν κόπρος. VILL.

5 Ὄνθον ἀποπτύων. Il. Φ. 781. VILL.

6 Ἐν δ' ὄνθε. Il. Φ. 777. VILL.

7 Κόπρον. Lege cum *Homero* πλῆτο. Nam hic κόπρον eſt gloſſa ἐ ὄνθος, quae ſuo loco mota fuit. VILL.

8 Ἐκφαυλήσειεν. Lege ἐκφαυλίσειεν. Il. Δ. 539

Ἐνθά

ὀνοσάμῳ, [1] ἐκφαυλίσας.

Ὀ ΝΟΜΑ΄ΚΛΥΤΟΣ. [2] Ἄλτης. τῷ ὀνόματι ἔνδοξος.

Ὀ ΞΥΟ΄ΕΝΤΙ. ὁ μὲν Ἀπίων, ὀξεῖ ἔγχει. ὀξυόεντι δὲ, ὀξυΐνῳ. [3]

Ὄ ΠΑΤΡΟΣ. ᾧ αὐτὸς πατρίς τινι γεγονὼς, οἷον ἐν τῷ Μ τῆς Ἰλιάδος.

Καί οἱ Τεύκρος [4] ἄμ' ἦε καασίγνητος καὶ ὄπατρος. [5]

Ὀ ΠΑΖΟ΄ΜΕΝΟΣ. ἐπὶ μὲν ᾧ κατεπαγίῳ.

Χει-

Ἔνθά κεν αὖτε ἔγνω ἀνὴρ ὀνόσαιτο μεταλθών.

VILL.

1 Ὀνοσάμενος. Lege ὀνοσάμῳ. Il. Ω. 439:

Οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοσσάμῳ μαχέσαιτο.

VILL.

2 Ὀνομάκλυτος. Il. X. 51:

Πολλὰ γὰρ ἄνασσε παιδὶ γέρων ὄνομα κλυτὸς Ἄλτης.

Duplex eſt Lectio. Alii enim ſeparatim legunt ὄνομα κλυτός: alii cum *Apollonio* & *Scholiaſte* volunt ὀνομάκλυτος conjunctim. Quidam etiam ſcribunt cum accentu in ultima, ὀνομακλυτός. VILL.

3 Ὀξυΐνῳ. Poſt ὀξυΐνῳ, appoſite addit *Heſ.* ὀξύα ἡ, εἶδος δένδρου. Sic & *Schol.* Ὀξεῖ. ἢ ἀπὸ ὀξύας, εἴδους δένδρου, κατεσκευασμένῳ. Il. E. 50:

Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐλὼν ἔγχει ὀξυόεντι.

Ὀξύα eſt arbor, ſic dicta, quod folia habeat ſpinoſa & in acutum delinentia. Vide *Theophraſti Hiſtor. Plant.* III. 3. VILL.

4 Καί οἱ Τεῦκρος. Il. M. 371. VILL.

5 Ὄπατρος. Teucer quidem ex eodem patre, ſed non ex eadem matre natus erat. Ideo, in Ajace Flagellifero Sophoclis, ſe ipſum vocat, vſ 1037:

Τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον.

Extat & ὄπατρος Il. Λ. 257:

Ἦτοι ὁ Ἰφιδάμαντα καασίγνητον καὶ ὄπατρον.

VILL.

Χειμάῤῥους [1] κατ' ὄρεσφιν ἐπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ.

ἀχ, ὡς Δημήτερος ὁ Πύκτης, πληρώμενος. ἐπὶ δὲ τοῦ πεπληρωμένου.

Αὐτὰρ ἐγὼ [2] κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον.

ἐπὶ δὲ τοῦ κατεπείγεσθαι πάλιν.

— Χαλεπὸν [3] δέ σε γῆρας ἐπάζει.

ἐπὶ δὲ τοῦ πεπιεποίηται, ὤπασαν. [4]

ΟΠΑΩΝ. ἀκολούθων. [5] εἴρηται δὲ καὶ τὸ ἕπεσθαι. ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα.

— Ἀμ' Ὀπάονα, [6] καὶ Μελάνιππον.

ΟΠΙΠΕΥΕΙΣ. πεπιεζέπεις.

— Ὀπιπεύεις [7] δὲ γυναῖκας.

καὶ

1 Χειμάῤῥους. Il. Λ. 493. VILL.

2 Αὐτὰρ ἐγώ. Od. κ. 59. Post αὐτὰρ, in noſtro *Homero* legitur, δὴ τότ'. In *Heſiodi Theog.* v. 433:

Νίκλῳ προφρονέως ἐπάτην καὶ κῦδος ὀρέξω.

Et in *Oper.* v. 166:

Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βιότου καὶ ἤθεα ἐπάσας.

Ubi ἐπάζειν, ut apud *Homerum*, ſignificat πεπιεῖσθαι καὶ διδόναι, ex interpretatione *Schol.* & *Apollonii*. VILL.

3 Χαλεπὸν δέ σε. Il. Θ. 103. VILL.

4 Ὤπασαν. Legitur Il. z. 157. Od. ν. 121. & 305. VILL.

5 Ἀκολούθων. Recte *Heſ.* ἀκόλουθος. VILL. Nomine ὀπάων cum ſaepius uſus eſt *Homer.*, tum vero ducta eſt haec Gloſſa ex *Schol.* ad Il. Θ. 263. qui interpretatur etiam ἀκόλουθος.

6 Ἀμ' Ὀπάονα. Dicitur Ἀμπάονα conjunctim. Il. Θ. 276:

Καὶ Πολυκτορίδῃ Ἀμοπάονα, καὶ Μελάνιππον.

VILL.

7 Ὀπιπεύεις δέ. Od. τ. 67. Pro ὀπιπεύεις in noſtro hodie *Homero* legitur, ὀπιπτεύεις; ut Il. Δ. 371:

— Ὀπιπτεύοις ἀπολίμοις γεφύρας.

VILL. Eandem formam legit etiam Il. Δ. 371. Auctor obſervationis in *Etymol.* p. 627. 755.

1 Πας-

καὶ παρθενοπίπας, [1] ὁ παρθένους ἀπατῶν.

'ΟΠΗΔΕΙ. [2] ἀκολουθεῖ.

"ΟΠΙΔΑ. ἐπιτροφὴ καὶ ἐντροπή·

Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες. [3] —

'ΟΠΛΟΤΕΡΟΣ. [4] ὁ καθ' ὅλων σίγκελλον νεώτερος.

"ΟΠΛΑ. τὰ πολεμικὰ λέγει, καὶ τὰ τῶν νεῶς σκευία, [5] καὶ τὰ χαλκευτικὰ ἐργαλεῖα. [6]

'ΟΠΟΣ.

Τὸν ἢ μετ' ὀπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης.

VILL.

1 Παρθενοπίπας. Eſt epithetum Paridis l. Δ. 385:

Τοξότα λωβητὲ, κέρα ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα.

Quidam interpretantur, *virginum deceptor*; ὁ τὰς παρθένους ἀπατῶν, ut habet *Heſychius* in vocem παρθενοπίπας, ubi male ἀγαπῶν legit *Jenſ.*, repugnante *Photii Lexico Manuſcripto*, *Suida*, & ipſo *Heſ.*, qui ſimplex ὀπίπας exponit ἀπατεὼν, ἢ ἀπατῶν. VILL.

2 'Οπηδεῖ *Il.* Ε. 216. Uberior *Apollonii* de hac forma diſputatio ſervata nobis eſt ab *Etymol. p.* 627. *vſ.* 10-23.

3 οὐκ ὄπιδα φρονέοντες. Od. Ξ. 82. Lege φρονέοντες. Sic *Heſiod.* in *Oper.*, *v.* 249:

— Θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.

4 'Οπλότερος. Sic Il. Β. 707. comparatione habita inter Podarcen & Proteſilaum, dicit:

'Οπλότερος γενεῇ —

Habet ſuperlativum ὁπλοτάτη Od. Η. 58. & *Heſiod. Theog. v.* 137:

Τὸν ἢ μετ' ὁπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης.

VILL.

5 Σκευία. Legitur Od. Β. 430:

Δησάμβροι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν.

Sic Virgilius Aeneid. V. 15. de Palinuro:

Colligere arma jubet. VILL.

6 'Εργαλεῖα. Apud *Heſ.* τὰ τῶν νεὼς σκευία, καὶ τὰ χαλκευτικά. Omiſſum eſt ἐργαλεῖα, quod ex *Apollonio* reſtitue. Reſpexerunt ſcilicet duo Lexicographi Od. Γ. 433. ubi faber venit:

"Οπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρεα τέχνης.

VILL. Singulas, quae hic proponuntur, ſignificationes, eodem ordine, Homericis exemplis probat, vel integriore *Apollonio*, vel alio certe, neſcio cujus, lexico uſus Homerico *Etymol.* p. 628. v. 14-21. Ex eodem fonte ſua derivavit *Heſych.*, ubi *Homerum* & *Etymolog.* neglexerunt interpretes.

ὈΠΟΣ. τὸ τ δενδρων δάκρυον. ὅθεν καὶ σμύρνα καὶ λίβανος ἔτως λέγεται. ἀπὸ δὲ τούτου καὶ ἡ ἰπώρα λέγεται, ὅτι ἐπὶς αὐτῷ ὥρᾳ, τοῦτ' ἐστιν φυλάσσῃ. ὃν ἀπιθάνως μὲν ἔν· τὸ γὰρ καθολικὸν τοιοῦτόν ἐστιν. ἐπὶς γάρ ἐστι ἀπὸ τῆς ἐπάνω καὶ τῷ ἀποτομήν. [1] ἰδικῶς μέν τοι Ὅμηρος οἶδεν ὠπήν τινα λεγόμενον, ὡς ὅταν λέγῃ·

Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς [2] γάλα λευκόν. —

ὈΠΥΙΕΙΝ. [3] ὁ μὲν Ἀπίων, ὁμιλεῖν, [4] ὃν ἔστι δὲ, ἀλλὰ τὸ τῆς γύμνης γυναῖκα συνοικεῖν ἀνδρί. καὶ γὰρ δάμαρ, ἡ γυνή, παρὰ τὸ δεδαμάσθαι ὑπὸ ἀνδρός.

ὈΠΩΠΗ. ἐντροπὴ, ἢ παράσοψιν. [5]

ὈΡΣΟΘΥΡΗ. Ἀπίων, θύρα ὑψηλὴ, δι' ἧς ἐστι καθαί-

1 Ἀποτομήν. *Etymol.* habet ἐπιτομήν. VILL.

2 Ὡς δ' ὅτ' ὀπός. Il. Ε. 902. *Heſ.* πυτία, *id eſt*, congulum; βοτάνη τις, δι' ἃ πήγνυται τὸ γάλα. καὶ τὸ τῶν δένδρων δάκρυον, καὶ τὸ γαλακτώδες ἐκ τῆς συκῆς ἀνιέμενον. Il. Ε. 902:

Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν
ἐπηγόμενος συνέπηξεν
Ὑγρὸν ἐόν. —

Apud *Nicandrum* in *Theriac.* ὀπὸς dicitur γλαγόεις. Vide *Moerin Atticiſtam*, & ad eum doctiſſimos Interpretes. VILL. Comparandus praeſertim, qui eadem fere habet, *Etymol.* p. 628. v. 39.

3 Ὀπυίειν. Vide *Moerin*, & *Polluc.* V. 92. VILL. Ὀπυιέμεν. Ὀπυίμεναι, aliasque hujus verbi formas variis locis habet *Homerus*.

4 Ὁμιλεῖν. Hic eſt rem & conſuetudinem Veneream habere. *Julius Pollux*, V. 15. ubi verba hâc in re uſitata colligit: ἐπὶ δὲ τούτων (τῶν ἀνθρώπων) ἱερεῖς, ὁμιλῆσαι, μιχθῆναι, ἁλῶναι, ἐντυχεῖν, πλησιάσαι. Vide *Berglerum ad Alciphronem*, p. 153. VILL.

5 Παράσοψιν. Lege παράσοψις. Il. Γ. 97:

Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἔπιτησας ἑταίρῃς.

VILL.

1 Κα-

Ζαβαίνοι⟨ς⟩ [1] ὀρῶσαι, ἃ ἐστιν πηδῆσαι, ἢ ἀντὶ τοῦ πηδήσουσι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν βαθμούς. [2] καὶ ὁ Μελάνθι⟨ος⟩ διὰ τὸ ὀρεσθέμις ἀνέβη· ὁ δὲ Εὔμαι⟨ος⟩ καὶ Φιλοίτι⟨ος⟩, κατὰ τὸ ἔξω πεῖσθον.

ΟΡΕΣΚΩΙΟΙΣΙ. οἱ μὲν Κένταυροι ἐπιθετικῶς εἰσιν εἰρημένοι. ὁ δὲ Ἀπίων διχῶς φησι, ὀρεσιοίκων, ἢ ὀρεσικοιτῶν. οἱ γὰρ οἴκοι [3] οὐκ ἔγκειντο. παρὰ δὲ τὸ κεῖσθαι, ἃ ἐστι κειμήλια, δύνασθαι εἶναι Ἰακώς. καὶ γὰρ διὰ τοῦ ΕΙ ἔφησεν, ὀρεσκείοις. [4] καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ κῴδιον, οἱονεὶ κοίτιον, ὥστε καὶ κώας διὰ τοῦτο. [5] εὐ-

1 Καλαβαίνοντ⟨ας⟩, & infra ἀντιόντ⟨ας⟩. Malim καταβαίνοντα, & l. fic ἀντίοντα. VILL.

2 Βαθμούς. *Hsf* explicat πᾶσα θύρα. μὴ ἔχουσα τὸν βαθμὸν πρὸς τῇ γῇ, ἀλλ' ἀπέχουσα τοῦ ἐδάφους, οἷον θυεῖς, ἢ θύρα εἰς ὑπερῷον ἀνάγουσα. Od. X. 132:

Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ ὀρεσθύρῳ ἀνέβαιν.

Vide *Etym.* & *Eustath.* VILL. Ὀρεσθύρη, pro qua, teste *Etymol.*, *Apollodorus* Ὀρεσούρη, *Crates* autem Ὀρεσθούρη ſcribere jubebant, oppoſitum τῇ ὁδῷ εἰς λαύρην, *viae ad angiportum*, ſive *vicum*. Od. X. 126. Poſteriorem vero hanc, in graviſſima Procorum clade, Ulyſſis juſſu ſervabant Eumaeus & Philoetius, per priorem autem illam in thalamum adſcendebat, arma Procis petiturus, Melanthius. Conf. l. l. vſ. 129. 142. &c.

3 οἶκοι. *Strabo* L. VIII. (p. 564. Ed. Alm.) derivat ἀπὸ τῶν κώων, *id eſt*, κοιλωμάτων, *cavernis*. Fortaſſe pro οἱ γὰρ οἶκοι, legendum, τὸ γὰρ οἶκος. VILL. *Euſtath* de hac eadem forma diſputans, p. 318. extr. Κῶς ἐλέγετο καὶ Ὀρυγμῷ τι ἐν Κορίνθῳ . . . ἡ δὲ τοιαύτη λέξις δοκεῖ καὶ τοῖς ὀρισκῴοις ἐγκεῖσθαι &c. quae eo notavi, ut mutilgatur, qua mente ſcripſerit *Apollonius*, οἱ γὰρ οἶκοι οὐκ ἔγκειντο, ſcilicet τοῖς ὀρεσκῴοις.

4 Διὰ τοῦ ΕΙ ἔφησεν ὀρισκείοις. An eſſet varians lectio pro ὀρεσκῴοισι? Il. A 268:

Θῆρσιν ὀρεσκῴοισι —

Et ſic legeret *Apollonius* ὀρεσκείοις? An ſcribendum, διὰ τοῦ Ι ἔφησεν ὀρισκῴοις? Nam hoc per ι ſcribitur, cum occurrat *iota* ſubſcriptum in ὀρεσκῴοις. VILL. Placet omnino ratio poſterior.

5 Διὰ τοῦτο Poſt διὰ τοῦτο ſupple εἰρῆσθαι, quod omiſſum putem. VILL.

1 Διό-

εὐλόγως ἂν ἓ τὸ ὀρεσκῴοισι, ὀρεσκοίτοις ἂν εἴη.

ὈΡΕΞΑΤΟ. ὥρμησεν. οἱ δὲ, διέβη [1] εἰς τὸ καταστρέφειν. ὀρέγειν γὰρ, εἰς τὸ [2] ἐκτείνειν. ὁ δὲ ἀναβαίνων, ἐκτείνῃ τὰ σκέλη.

ὌΡΙΝΕ. γενικῶς τὴν ψυχὴν ἐκίνησε διὰ τὸν λόγον· [3] οὐκ ἐρωτικῶς νῦν, ἀλλ' ὀργίλως.

ὈΡΕΧΘΕΟΝ. ἓ πεποιημένων ἡ λέξις·

Πολλοὶ βόες ὀρέχθεον. [4] ——

τινὲς ἂν εἶπον ἀπὸ ἓ ὀρύειν συνεχηματίσθαι, ὅ φασιν εἶναι, τὸ μὴ θορύβου τὴν σφαγὴν γενομένην.

ὈΡΗΚΤΗΣΙ ΜΕΛΙΗΣΙ. αἷς ὀρέγδην χρῶνται, ὅτι

1 Διέβη Fortaſſe, καταστρέφῃ εἰς τὸ διέβη. Reſpexit Il. N. 20:

Τεὶς μὲν ὀρέξατ' ἰὼν, τὸ ἓ τέτρατον, ἵκετο τίκμως.

Quem egregium verſum expreſſit *Pindarus Pythior.* III. Βάματι δ' ἐν πρώτῳ κιχὼν, &c. ubi *Ariſtarchus legit* τεταρτάτῳ. VILL. Conjectura Cl. *Villoiſ.* non video, quomodo locum tueri poſſit; Forte ſcripſit *Apollon.* Οἱ δὲ διέβη εἰς τὸ καταστρέχειν. —

2 Εἰς τό. Pro εἰς τὸ mallem ἐπί. Διαβὰς eſt *extenſis & divaricatis cruribus ſtans.* Il. M. 458:

Εὖ διαβὰς, ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη.

Quod imitatus eſt *Tyrtaeus de bellicâ virtute*, v. 16:

Ὅσις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ.

Unde recte *Apollonius*: ὁ ἓ διαβαίων, ἐκτείνῃ τὰ σκέλη. VILL.

3 Διὰ τ λόγον. Mallem διὰ ἓ λόγου. Reſpicit Il. B. 142:

Ὡς φάτο· τοῖσι ἓ θυμὸν ἐν στήθεσσιν ὄρινε.

VILL.

4 Ὀρίχθεον. Il. Ψ 30. Sic verſus integer legitur:

Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρίχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ
Σφαζόμενοι. —

Heſ. interpretatur: ἐσίνοζον, ἐμυκῶντο, ἐβρύχοντο. Quam explicationem ex *Apollonio* excidiſſe putem, & reſtituendam eſſe poſt τ πεποιημένων. VILL. Multis locis Gloſſas jam vidimus nulla interpretatione explicatas. Conf. *Erneſti Canon.* VIII.

1 Δι-

ἔτι ἐν τῷ συνίσαθαι ἐλείνοντες τὰ δόρα, [1] ἐκ χειρὸς πλήσοντες, [2] ὅπερ ἔπαινον τ̃ μαχομένων συνισησι.

'ΟΡΙΝΕΤΟΝ. δυϊκῶς. ὥρμων, ἐκίνων. [3]

'ΟΡΘΟΚΡΑΙΡΑ'ΩΝ. ὀρθοκεράτων. λέγ ἐ δὲ ἐπὶ τ̃ νεῶν· [4] ποτὲ δ' ἐπὶ τ̃ βοῶν. ἔνιοι δὲ, ὀρθοκεφάλων, δι' ὧ τὸ ὀρθόπρυμνον σημαίν. ἐσχημάτισαι ἢ ἀπὸ τ̃ κάρα. τούτοις δ' ἀντίκειται [5] βοῶν ὀρθοκεράτων.

'ΟΡΟ'ΥΕΙΝ. [6] ὁρμᾶν.

'ΟΡΘΩΘΕΙ'Σ. [7] ἀναστὰς, εἶον ἀναστήσας ἑαυτόν.

'ΟΡΟ'Ν.

1 Δόρα. Lego δόρατα. VILL.

2 Πλήσοντες. Pro πλήσοντες lege πλήσασι, vel πλήσοντες μάχονται. Il. B. 543:

Αἰχμηταὶ μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι.

VILL.

3 Ἐκίνων. Addit exemplum *Heſ* depromptum ex Il I. 4:

Ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα.

VILL.

4 Νεῶν. De navibus, Il. Σ. 3. & T. 344:

— Προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων.

De bobus, Il Θ 231:

Ἕσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων.

Et eodem ſenſu Il. Σ. 573, atque Od. M. 348.

5 Ἀντίκειται. Fuit cum legerem: τοῦτο ἢ κεῖται ἀντὶ τ̃, βοῶν ὀρθοκεράτων. Ex *Sophocle* citatur apud *Polluc.* ὀρθόκερως φείκη. VILL. Sententia *Apollonii* huc fere redit: Τούτοις δὲ, *his vero*, qui Ὀρθοκραιράων interpretantur Ὀρθοκεφάλων, ὀρθοκρύμνων, & nomen adeo ducunt a Κάρα *caput*, his igitur ἀντίκειται, *obſtat*, quod de bobus interpretantur multi, Ὀρθοκεράτων. ἀντίκειται βοῶν ὀρθοκεράτων. *Schol.* ad *Il.* Θ. 232. Ὀρθοκραιράων. ὀρθὰ κέρατα ἐχόντων. Conf. *Heſych. h. v.*

6 Ὀρύειν. Multis locis ac variis formis adhibuit Poëta.

7 Ὀρθωθείς. Il. B 42:

Ἔζετο δ' ὀρθωθείς. —

Et Il. K. 21:

Ὀρθωθεὶς δ' ἴδυνε κατὰ στήθεσσι χιτῶνα.

VILL.

1 Ὀρύσ.

ὈΡΌΝ. [1] ὁ μὲν Ἀττίων, ἐν ἀνθ' ἑνὸς, γάλα. οὐκ ἔστιν δέ· ἀλλ' ἡ ὑδατώδης ὑπόστασις τοῦ γάλακτος, ὀρὸς λέγεται·

Καί κεν ἐρὶν [2] πίνων, μεγάλην ἐπιγωνίδα θείτο.

εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐξορύσσειν τὸ γάλακτος, [3] διὰ τὴν ὑγρότητα χωρισμὸν ἀπὸ τοῦ γάλακτος λαμβάνειν.

ὈΡΕΙΚΑΣ. [4] πλάδας, παρὰ τὸ ὀρύσσειν.

ὈΡΦΝΗ. σκοτία. ἔνθεν εἰρῆσθαί φασι καὶ τὸν ὀρφανὸν μεταφερικῶς, τὸν ἐν σκότει, ὥσπερ ὄντα, [5] τῶν γονέων ἐστερημένον.

ὈΡΘΙΑ.

— Ἴϊτε Θεοὶ [6] μέγα τε δεινόν τε,
Ὀρθία. —

δ

1 Ὀρόν. Dicitur pro ὀρρὸν, quod alii *ſerum*, alii *cremorem* lactis interpretantur, & *Ariſtoteles*, *Hiſtor. Animal.* l. III. definit ἰχῶρα ὑδατώδη. Occurrit & Od. ι. 222:

— Νᾶον δ' ὁρῷ ἄγγεα πάντα.

VILL.

2 Καί κεν ἐρὶν. Od. P. 225. VILL.

3 Γάλακτος. Poſt ἐξορύσσειν τοῦ γάλακτος, fortaſſe hic addendum τῆς. VILL.

4 Ὀρτηκας. In *Heſiodi* Oper. v. 466 ſumitur pro *ſtimulo*:

— Ὀρτηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἴκηαι.

At in Eurip. Hippol. v. 221. accipitur pro *jaculo*:

Καὶ δορὶ καίτας ξανθὰν βίψας Θεσσαλὸν ὄρπακα.

VILL. Nomine uſus eſt Homerus *Il.* Φ. 38.

5 Ὄντα Heſ. Ὀρφαναίσι, ſeu potius Ὀρφαίσι νυκτερινῇ. σκοτεινῇ. ὅθεν καὶ ὀρφανὸν εἰρῆσθαι, τὸν ἐν σκότῳ ὄντα. Appoſite addit *Apollonius*: τῶν γονέων ἐστερημένον. Quod cum non cognitum fuiſſet, male apud *Heſ.* duobus in locis ὀρφανὸν emendatum fuit in ὀρφνόν. VILL. Ὀρφνὴν nusquam dixit *Homerus*, ſed pertinet Gloſſa ad memoratam ab *Heſych.* formam, νύκτα Ὀρφναίην Il. K. 83. Conf. *Etymol.* p. 634. v. 28

6 Ἴϊτε Θεοί. Il. Λ. 11.

1 Ὄν-

ὁ μὲν Ἀρίσαρχος, ἀνατεταμμένως· ὁ δὲ Ἀρχιγένης μᾶλλον ὀρθά.

Ὄρχος. ἡ ἐπίσιχος φυτεία, ἢ ἡ κηπεῖα· ὄντινα [1] ἐτυμολογοῦσι παρὰ τὸ ὀρώρυχθαι τὴν γῆν. ὁ βόθρος, οἱονεὶ ὀρυχέσι [2] ὢν, εἰς ὃν καταβάλλεται τὸ φυτόν. ὄρχατος δὲ, οἱονεὶ ἔρκατος, ἀφ' ὃ τὸ ἕρκεσθαι δι' αὐτοῦ [3] τὸν κῆπον.

Ὄρχαμος. [4] ἡγεμών· παρὰ τὸ ἐπέρχεσθαι τοὺς τάξεις τ ὑποτεταγμένων, οἱονεὶ ἔρχαμος.

Ὀρωρέχατο. [5] ἐρρωμένοι ἦσαν. [6]

Ὄσσε. [7] ὀφθαλμοί.

Ὄσσα. [8] κληδών, φήμη ἐκ θεοῦ· ὅθεν καὶ οἱ Ἀττικοὶ ἐτ]εύε-

1 Ὄντινα. Lege ἤντινα; nisi cum *Heſ.* ſcribas, ὁ κῆπος pro ἡ κηπεῖα. Vel legendum inverſo ordine, ἡ κηπεῖα, ἢ ὁ βόθρος, οἱονεὶ, &c. ὄντινα, &c. Od. H. 127:

Ἔνθα ἕ κοσμητὴ πεφυτὴ ἄλσος νέαλσον ὄρχου.

In *Herculis Scuto*, vſ. 296:

— ἄλσος δέ σφισιν ὄρχος χρύσεος ἦν. —

Vill. Ὄντινα referri oportet ad ὄρχος.

2 Ὀρυχόσι. Lege ὄρυχός τις. Vocabulum confictum ut propius alludat. Etym. Ὄρχος ἐστὶν ὁ βόθρος εἰς ὃν ἐκτίθεται τὰ φυτὰ πρὸς μοχείαν. ἀπὸ τοῦ ὀρύσσω, ὄρυχόν τινα ὄντα ὄρχατος ἦ, ἡ ἐπέσιχος φυτεία, ἀπὸ τοῦ ἕρκεσθαι. Vill.

3 Δι' αὐτοῦ. Poſſet & legi ἀφ' αὐτὸν τὸν κῆπον, pro ἀφ' αὐτοῦ. Unde commodus exurgeret ſenſus; ſed nihil temere muto. Vill. Unice vera videtur Cl. *Villoiſ.* conjectura.

4 Ὄρχαμος. I B. 837. &c.

5 Ὀρωρέχατο. Il. Λ. 26:

Κυάνεαι δ' ἐφίκοντες ὀρωρέχατο ποτὶ σειρήν.

Et ὀρωρέχατο Il. Π. 834:

— Ὠκέες ἵπποι Ποσσὶν ὀρωρέχατο πολεμίζειν. —

6 Ὀρμημένοι ἦσαν. Pro ὀρμημένοι lege ἀρμημένοι. Appoſite addit *Heſ.* ἢ ἐκτεταμένοι.

7 Ὄσσε. Saepiſſime in *Homero* occurrit.

8 Ὄσσα. Il. B. 93:

— Με-

ὀτλεύεσθαι · λέγεσι, τὸ καθδονίζειν. ὀτλευομένη, ἡ ἥτις ἐστὶν καθδονιζομένη.

Ὀσσόμενος. [1] ἤτοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποβλέπων, ἢ κατὰ ψυχὴν προσδεχόμενος.

Ὀτρηροί. ἐναργεῖς [4] καὶ ἐπεσπουδασμένοι. καὶ τὸ ὀτραλέως, ταχέως. καὶ παρ' ἀλλήλους αἶψα καὶ ὀτραλέως. [5] καὶ τὸ ἰτρύνειν, [6] ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· ἢ ἀπὸ

— Μετὰ δ' ὄφιν ὄσσα δεδήει.

Et Od Ω 412:

Ὄσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιν ἄχετο πάντη

Pro voce ſimpliciter accipitur in *Theogonia*, vſ. 10:

— Στεῖχον παρὲκ Μούσας Ὀλυμπιάδας ἰούσας.

1 Ὀτλεύεσθαι. Recte ὀτλεύεσθαι. Nam quidam praeferunt ὀπτεύεσθαι, freti autoritate *Aelii Dionyſii*, qui pro ὀτλεύεσθαι veteres dixiſſe ὀπτεύεσθαι tradit apud *Euſtath.* Il. Ξ. p. 964. Doctiſſime, ut omnia, Clariſſimus *Ruhnkenius* annotat, hunc errorem fluxiſſe ex *Ariſtophan. Lyſiſtr.* vſ. 597. ubi pro ὀτλευομένη ἢ καθῆται, *Dionyſii* Codex perperam exhibuit ὀπτευομένη. Idem incomparabilis Criticus annotat pari fere mendo ſcribi in *Moeride Attic* ὀπτεύεσθαι. Sed in *Sangermanenſi Codice Manuſcripto* hujuſce Lexicographi ſcribitur, ut legendum eſt, ὀτλεύεσθαι. Ejusdemque Codicis operâ hoc mendum, ut & plurima alia, in ſuâ Editione ſuſtulit Clar. *Pierſonius*. VILL.

2 Ὀτλευομένη. Ante hanc vocem omiſſum puto τὸ καθ. Pro ἥτις legerem ἦται, ſeu κάθηται, ob *Ariſtophanis* verſum, ὀτλευομένη ἢ κάθηται; vel potius προσφῆτις VILL.

3 Ὀσσόμενος. Vide quae ſupra annotavimus in κατ' ὀσσόμενος. VILL. Proxime ſpectat Gloſſa Od. A. 115. Ubi inter Procos ſedet *Telemachus*,

Ὀσσόμενος πάντας· ἐθέλει δέ οἱ ἐνὶ φρεσὶν εἶναι,

Schol. Ὀσσόμενος . . . προσδοκῶν ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποβλέπων.

4 Ἐναργεῖς. *Clari*, *manifeſti*; nullo ſenſu. Lege ἐσπουδασμένοι. Occurrit Od. A. 109:

Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτραλέοις θεράπουσις.

VILL.

5 Καὶ παρ' ἀλλήλους &c Legerim equidem una voce καὶ παραπλήσιος, &c. Pertinet autem obſervatio ad Il. T. 317.

Δεῖπνον ἔθηκας

Αἶψα καὶ ὀτραλέως. —

6 Τὸ ἰτρύνειν. Plurimis locis formisque habet *Homerus*.

1 Ὀτρυν-

ἀπὸ τῆς παρορμᾶν. καὶ ὀτρυντὺς, [1] ἡ ἐπικέλευσις.

Ὄτρικας. [2] ὁμοίτειχας.

Οἰδενόσωρα. [3] οὐδὲ μιᾶς φροντίδος ἄξια.

Οἴδος. ἐπὶ μὲν τῆς βαθμῆς τῆς θύρας·

οὐδὸς [4] ἐπαύλεως. —

καί·

— Ὑπέρβη [5] λαΐνου ὀδόν.

ἀπὸ τοῦ δι' αὐτὸν ὁδεύειν. ἐπὶ δὲ τῆς καινῶς νοσμένης ὁδοῦ.

— Ἐπεὶ [6] φάσ' ἀεσφαλέ' ἔμμεναι ὁδόν.

Οἶλον. ἐπὶ μὲν τῆς μαλακῆς·

— Οὔλων [7] τε ταπήτων.

σημαίνει δὲ τὸ ὅλον ἡ λέξις·

Ἄρτον [8] δ' ἄλον ἐλών. —

ἐπὶ

1 Ὀτρυντύς. Il. τ. 234:

— Μηδέ τις ἄλλη
Λαῶν ὀτρυντὺν πολιδίγμιος ἰχανιάσθω.

Dicitur quoque ὀτρηλίως, *celeriter*, in *Herculis Scuto*, vſ. 410:

— Οἱ δ' ὀτρηλίως ἐνόησαν.

Et ὀτρῦναι apud *Heſ.* παροξῦναι, κελεύειν, σπεύδειν, παρορμᾶν. Exempla apud *Hom.* paſſim obvia. VILL.

2 Ὄτρικας. V. *Il.* B. 765. ibique *Scbol.*

3 Οὐδενόσωρα. *Apion*, teſte *Heſ.* interpretatur, ἀδείλης φυλακτικά. Il. Θ. 178:

— Τείχια μηχανόωντο
Ἀβλῆχές, ἀδεινόσωρα. —

VILL.

4 Οὐδὸς ἐπαύλεως. Od. A. 104. Lege ὀδὸς ἐπ' αὐλείου. VILL.

5 Ὑπέρβη. Od. Θ. 80. VILL.

6 Ἐπεὶ φάσ'. Od. P. 196. Pro φάσ' hodie legitur φάτ', pro Οὐδὸν autem male in *Codice Mſ.* ὁδόν. VILL.

7 Οὔλων. Il. Π. 224. VILL.

8 Ἄρτον. Od. P. 343. VILL. Pro Ἄρτον δ' ἄλον, quod exhibuit *Stephan.*, *Barneſ.* &

ἐπὶ δὲ τῆς ὀλεθρίας·

— Οὖλος Ἄρης. [1] —

ἐπὶ δὲ τῆς συνεστραμμένης·

Οὔλας [2] ἧκε κόμας. —

καί·

Χλαῖναν [3] πορφυρέῃ ἄλλῃ, —

μεταληφθήσεται εἰς τὴν ὄλλῃ, ὅ ἐστιν ὁλοπόρφυρον.

ΟΥ̓ΔΑΣ. [4] ἔδαφος.

ΟΥ̓ΘΑΤΑ. ὁ μὲν Ἀπίων, μασοί. ἔστι δὲ ἂν δὲ λέγῃ·

— Οὔθαρ ἀρούρης, [5]

μεταφορικῶς λέγῃ τὸ κάρπιμον τῆς γῆς. ἔνιοι δέ, τὰ μέσα τῆς ἕλους, ἅπερ θηλειχικά ἐστι τῶν μαστῶν·

Οὔθατα γὰρ [6] σφαραγεῦντο. —

ΟΥ̓.

Clarke ediderunt: Ἄρηος τ' ἄλοι, quos juvat *Etymol.* p. 640. v. 34.

1 οὖλος Ἄρης. Il. ε. 461. Dicitur pro ἄλιος, quod habet quoque *Homerus*; ut & *Hesiod. in Her. Scuto*, vſ. 192:

— Ἐν ᾗ κε αὐτὸς ἐναρφόρος ἄλιος Ἄρης.

VILL.

2 Οὖλας ἧκε. Od. ζ. 231. VILL.

3 χλαῖναν πορφυρέῃ ἄλλῃ. Od. τ. 225. οὔλῃ, quod hîc in *Codice Mſ.* deerat, ſubſtitui. VILL.

4 οὖδας. Od. θ. 376:

Ῥηϊδίως μεθέλισσε, πάσῃ ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι.

Heſiod. in *Oper.* vſ. 532:

οὐ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάμε δ' εἰς οὖδας ἐρεῖσαι.

VILL.

5 οὔθαρ ἀρούρης. Il. ι. 141. Sic dixit Il. ι. 530:

— Γυιῷ ἀλωῆς.

VILL.

6 οὔθατα γάρ. Od. ι. 440. VILL.

1 οὖ-

ΟΥ᾽ΛΕ. [1] ὑγίαινε. ἔθεν καὶ ἀλὴ, τὸ ὑγιασμένον τραῦμα.

ΟΥ᾽ΛΟΜΈΝΗΝ. δεινὴν, [2] ἐλευθέραν. ἐν δὲ τῇ [3] Σ Ὀδυσσείας·

Οὐλομένης [4] ἐμέθεν, ——

οἷον, ἐμοῦ τὸ ἀπολομένης. καί·

Οὐλομένων νεκύων· [5]

τὸ αὐτό ἐστι.

ΟΥ᾽ΛΟΧΎΤΑΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, τὰ μαζοβόλια, [6] ἐν τούτοις γὰρ ἀνακέχυνται αἱ ἀλαί. Φαίνεται δὲ νεῶν τὰ ἀγγεῖα, ἐν οἷς αἱ κελθαὶ κέχυνται. ἴσως δὲ ταῦτα σημαίνει. ἔτ᾽ ἂν δὲ λέγει·

—— Καὶ οὐλοχύτας [7] ἀνείλοντο,

σα-

1 οὖλε. Od. Ω. 401:

Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, Θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

VILL. Omnem hanc verborum familiam, οὖλε, οὐλο-, οὐλὴ, οὐλοχύτας &c. erudite illuſtrarunt viri Cl. *Valck.* ad *Ammon. p.* 107. *Gesn.* ad *Orph. Argon.* v. 955. *Koen.* ad *Corinth. p.* 234.

2 Δεινήν. Reſpexit ſecundum *Iliadis* verſum:

Μῆνιν ἄειδε Θεὰ Πηληιάδεω Ἀχιλῆος

Οὐλομένην. —

VILL.

3 Ἐν δὲ τῇ. Male in Codice Mſ. VILL.

4 Οὐλομένης Od. Σ. 272. VILL.

5 οὐλομένων νεκύων. Nusquam apud *Hom.* me legere memini οὐλομένων νεκύων. Sed Od. Α. 554. οὐλομένων jungitur cum τευχέων:

Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλω εἵνεκα τευχέων

Οὐλομένων. —

Et infra, vſ. 563. νεκύων καταθνητῶν. Quae fortaſſe confudit *Apollonius* memoriter lapſus. VILL.

6 Μαζοβόλια. Haec vox exulat ex omnibus, ut opinor, Lexicis. Sed apud Polluc. *lib.* 10. legitur μαζονομεῖα, & *lib.* 6. Μαζονόμια, κοῖλοι μεγάλοι πίνακες, ἐφ᾽ ὧν αἱ μάζαι διενέμοντο. ξύλινοι ἢ ἦσαν. VILL. De utraque, quam *Apollonius* habet, hujus formae notione, conf. quos laudat *Alb.* ad *Heſych. h. v.* itemque *Euſtath. p.* 132. *v.* 22. & *p.* 133. *v.* 13.

7 Καὶ οὐλοχύτας ἀνείλοντο. Il. Α. 449. Lege ἀνέλοντο. VILL.

σαφὲς ὡς αὐτὰς τὰς κριθὰς σημαίνῃ, οἷον τὰς ἅλας χεομένας ἐπὶ τ̃ ἀπονδῶν.

ΟΥ'ΛΑΜΟ'Σ. τάξις·

— Ἀνὰ ὐλαμὸν [1] ἀνδρῶν.

κὴ ἔσιν κ τ̃ τὸ ἔτυμον, [2] ἰλαμὸς, ἢ εἴλησις, [3] κὴ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάθροισις τ̃ ἀνδρῶν. κ ἅλας τείχας [4] ἡμεῖς λέγομὴν, τὰς φύσῃ εἱλυμὴνας κὴ συρεφομὴνας.

ΟΥ"ΝΕΣΘΕ. ὄνησιν τινὰ ἔχετε. εὐφίσκομὴν δὲ διαφόρως λεγομὴνῳ τῲ λέξιν·

Ἦ ὀνόσαθ' [5] ὅτι μοι Κρονίδης. —

ἐπιφέρεται δὲ ἅτως κ ἐνταῦθα, οἷον ἐμέμψαθε. καὶ

1 Ἀνὰ ὐλαμόν. Il. Δ. 251. VILL.

2 Ἔτυμον. Male in Codice Mſ. ἔτυμοι. VILL.

3 Ἢ εἴλησις. Fortaſſe ἢ εἴλησις. VILL.

4 Τείχας. Clariſſimus *Alberti*, qui haec noſtri *Apollonii* verba laudat, omiſit hanc vocem, quae, aut fallor, in illius Apographo ideo deſiderabatur, quod in noſtro Codice Mſ. per compendium efficta repraeſentetur. VILL. In Cl. *Alberti* Apographo idem fere compendium reperi, quod in *Cod.* Mſto.

5 Ἦ ὀνόσαθ'. Il. Ω. 241. Priamus Trojanos omnes a porticu prohibens, ſic eos contumelioſis verbis alloquitur:

Ἦ ἔνεθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε.

Quaſi diceret: an ex eo fructum percipitis, quod me dolore confecit Jupiter? Nae vobiſcum feliciter agitur; nam aliter haud impune ferretis. Sed monente *Apollonio*, alii legunt, ἢ ὀνόσαθ', (male in Codice Mſ. ὀνάσαθαι,) *id eſt*, an hoc levius vobis videtur, quod me dolore confecit Jupiter, & inſuper mea quaſi parva augetis mala? Duos ſenſus conjungit *Schol.* ἢ . . . . ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς εὐφραίνεσθε, ἀπὸ τ̃ ὀναθαι. ἢ ἐκφαυλίζετε κ μικρὸν ἡγεῖσθε. VILL. Pro ὀνάσαθ', quod erat in Codice, edi curavimus ὀνόσαθ'. Fugit menda Cl. *Albertum* ad *Heſ.* h. v. Conf. Od. E. 379.

Ἀλλ' ὄφ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσεσθαι κακότητος.

ubi *Schol.* ὀνόσεσθαι κακότητος! ἐξυπελύσειν (L. ἐξυπελίσειν) τὴν κάκωσιν, ἢ μέμψασθαι.

1 Οὐ-

καταστρέφῃ δὲ εἰς ἴσον τὸ ἐξεφαυλίσατε, καὶ οὐδὲν ἄξιον [1] ἡγήσασθε.

ΟΥ΄ΝΕΚΑ. [2] ἤτοι αἰτία ἕνεκα ἕτι.

ΟΥ΄ΡΑΝΟ΄Σ. ὁ καλλιστηριγμῷδης [3] πᾶς τόπος.

ΟΥ΄ΡΑΝΙΩ΄ΝΩΝ. τῶν ὑπὸ τὴν οὐρανὸν ἀρχὴν τεταγμένων.

ΟΥ΄ΛΙΟΣ [5] ΑΣΤΗ΄Ρ. ὀλέθριος καὶ χαλεπός. λέγῃ δὲ τὸν κύνα.

ΟΥ΄ΡΗΑΣ. ἡμιόνους, ἤτοι ὀρειβατοῦσι, [6] ἀλλὰ τὸ ὀρύσσειν πρὸς τὰς ἀνάντεις τόπους. ΟΥ΄-

1 οὐδέν. Lege οὐδενός. VILL. Pro εἰς ἴσον τὸ, quod proxime praecedit, corrigendum etiam eſt εἰς ἴσον τῷ.

2 οὕνεκα. Il. A. 11:

— ὀλίγηθε δὲ λαοὶ,
Οὕνεκα τὴν Χρύσην ἠτίμησε' ἀρητῆρα.

In *Heſiod.* Operibus, vſ. 137:

— χολώσῃ δ' ὕνεκα τιμᾶς
Οὐκ ἐΐδῃ μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν

VILL. Aut intercidit hic alia hujus particulae interpretatio, aut abundat ἤτοι.

3 Καλλιστηριγμῷδης. Pro καλλιστηριγμῷδης, *Heſ.* habet, ὁ καλλιστριγμῷδης τόπος: & multo melius; cum reſpiciat οὐρανὸν ἀστερόεντα, *coelum ſtellis ardentibus aptum*, quod toties in *Homero* legitur. VILL.

4 Τῶν ὑπὸ τὴν οὐρανῶν ἀρχήν. Mallem ὑπὸ τὴν οὐρανὸν ἀρχὴν, vel τὴν τοῦ οὐρανοῦ. VILL. Confirmant Cl. *Villoiſ.* emendationem *Heſych.* Οὐρανίωνας τοὺς ὑπὸ τὴν οὐρανὸν ἀρχὴν τεταγμένους. *Suid.* Οὐρανίωνες, οἱ Τιτᾶνες ὅτε λέγονται. Pertinet Gloſſa ad Il. E. 898. ubi cum Mars dicitur Πάλαι .. ἐνέρτερος οὐρανιώνων; *Schol.* quidem interpretatur τῶν Τιτάνων νῦν. *Euſtath.* vero p. 619. v. 11. ἐνέρτερος οὐρανιώνων· τοὺς τοὺς Τιτάνας δηλαδή.

5 Οὔλιος. Il Λ. 62. VILL.

6 Ὀρειβατοῦσι. Locus mire confuſus corruptuſque. Hunc ego ſic inverſo ordine reſtituo: οὐρῆας. ἡμιόνους, ἀλλὰ τὸ, (ſeu ἀλλὰ τὸ) ὀρύσσειν πρὸς τὰς ἀνάντεις τόπους. ἤτοι γὰρ ὀρειβατοῦσι. Interpretantur *mulos* Il. Λ. 50. Sed, ut ait *Ariſtoteles*, ἴσως δὲ τοὺς ἡμιόνους λέγῃ, ἀλλὰ τοὺς φύλακας. Et Il. K. 84.

Ἤ τιν' ὀρῆος διζήμενος,
ἤ τιν' ἑταίρων.

Ubi *Schol.* Οὐρῆος. ἡμιόνου.

ΟΥ'ΡΙΑΧΟΙ. [1] ὁ ἄρχων τῆς δόρατος. [2]

ΟΥ'ΡΟΣ. ὁ φύλαξ, καὶ ὁ συνήθως·

— Οὖρος Ἀχαιῶν, [3]

σημαίνει καὶ τὸν ὅρον καὶ [4] τὸ γῆς·

Οἱ δ' ὡς [5] ἀμφ' ὅροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον.

καί·

Τὴν δ' ἄνδρες πρότερον [6] θέσαν ἔμμεναι ὅρον ἀρούρης.

λέγεται δὲ καὶ ἀδετέρως. [7] λέγει καὶ ὀρὸς, [8] τὸς τύ-

πους

νῦν δὲ, φυλάκων. VILL. Haud ſcio, an ſcripſerit forte *Apollon.* Οὐρῆας. ἡμιόνους, ἤτοι ὀκνοβατοῦσαι, ἀφ' ὃ τὸ &c. Mentem Gloſſatoris confirmat *Etymol.* p. 630. v. 2. Ὄρεις ὁ ἡμίονος, ἀπὸ τὸ ἐν ὄρεσι μᾶλλον τῶν ἄλλων ζώων δύνασθαι ἐργάζεσθαι

1 Οὐείαχοι. Lege ὀείαχος, ſeu ὀείαχοι; ut Il. Π. 612. & p. 528:

— Ἐπὶ δ' ὀείαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος. —

Et Il. N. 443:

— Οὐείαχον πελέμιξεν
Ἔγχος —

Heſ. explicat τὸ σαυρωτῆρα ἔστι δὲ, inquit, σιδήριον ἐγκεκαμμένον εἰς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ δόρατος. Et *Schol.* habet τὸ ὄπισθεν μέρος, quod docet vocatum quoque fuiſſe γρόσφον καὶ πρόρυζαν. VILL.

2 Δόρατος. Hic aliquid omiſſum puto. Legendum conjicio: Οὐείαχος. οἷον ἄρχος, τουτέστιν ἀρχὴ τοῦ δόρατος, τὸ ὄπισθεν μέρος. VILL.

3 Οὖρος Ἀχαιῶν. Il. Θ. 80. VILL.

4 Καί. Hanc conjunctionem hîc ſuperabundantem tolle. VILL.

5 Οἱ δ' ὡς. Il. M. 421. In *Homero* ἀλλ' ὡς. VILL.

6 Τὸν δ' ἄνδρες πρότερον. Il. Φ. 405. Pro πρότερον, hodie legitur πρότεροι, & ρ' pro δ'. Nota varietatem Lectionis. VILL.

7 Λέγεται δὲ καὶ ἀδετέρως. Conf. Il Ψ. 431. Od. Θ. 124.

8 Οὐρός. Il. B. 153:

Οὐρός τ' ἐξεκάθαιρον. —

Schol. explicat ταφρειδῆ ὀρύγματα, δι' ὧν αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ τὰς ἀνηλίας. Dicuntur & νεώρια, *navalia.* VILL.

Ὄφι-

πως ἐν οἷς ἐνεώλκηνται αἱ νῆες· ὡσεὶ τὸ ἑλκομένας τὰς ναῦς ὁρᾶσθαι εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὄφελες. [1] ὤφειλες. καὶ ὄφελον [2] ἐπ' εὐχῆς τάσσεται.

Ὀφέλλειν. [3] αὔξειν.

Ὀχέειν.

Νηπιάας [4] ὀχέειν, —

τὰ νέων φρονεῖν, ἢ ὀχεῖσθαι ὑπὸ νεότητος.

Ὄφρα. ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἢ ὅπως·

Ὄφρα [5] ἴδῃ Μενέλαον. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἕως·

Ὄφρα μὲν [6] Ἠὼς ἦν. —

Ὄχα. [7] ἐξόχως.

Ὀχεύς.

1 Ὄφειλες. Il. A. 415. &c.

2 Ὄφελον. Il. Σ. 367. &c. Neque ὄφελον tantum, prima ſingularis aut tertia pluralis, ſed ὄφελες etiam, ſecunda ſingularis, aliaeque hujus verbi formae, uti obligationis, ita & voti ſignificationem habent.

3 Ὀφέλλειν. Il. Γ. 62:

— Ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἑρωήν.

Heſiod. in *Oper.* vſ. 14:

Ἦ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει.

VILL.

4 Νηπιάας. Od. A. 297. VILL.

5 Ὄφρα ἴδῃ. Il. Δ. 195. VILL.

6 Ὄφρα μέν. Il. Θ. 66. VILL.

7 Ὄχα. Il Γ. 110:

— Ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέρῳσι γένηται.

Unde compoſita vox ἐξοχα. Od. Δ. 629:

— Ἀριστῇ δ' ἔναι ἐξοχ' ἄριστοι.

Et in *Heſiod. Dieb.* vſ. 9:

Ἐξοχ' ἀειρομένοιο βοηθέειν ἔργα πένεσθαι.

VILL.

Ὀχεύς. ὁ μὲν ἱμὰς τῆς περικεφαλαίας, ἀπὸ τοῦ συνέχειν. ἀπὸ γὰρ τοῦ αὐτῆς ἐννοίας καὶ ὀχῆες, οἱ μοχλοί· ἀπὸ τοῦ συνέχειν τὰς θύρας. λέγει δὲ καὶ ὀχῆες, τὴν ἐκ τοῦ θώρακος ζώνην συγκατέχοντας·

— Ὄθι ἑ ζωστὴρ ὀχῆες.

Ὀχθήσας. οἷον μετεωρίσας τὴν ψυχήν·

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας. [3] —

ἀπὸ δὲ τῶν ὄχθων, αἵ εἰσι ἀναστήματα τῶν ποταμῶν. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ στενάζειν· ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς. καὶ γὰρ ὁ στενάζων τεταραγκται τὴν ψυχὴν, καὶ ὁ μετεωριζόμενος.

Ὄχθαι. [4] τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, καὶ τὸ ἀνάστημα τῆς γῆς. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐξέχειν. Ὄχοι.

1 Τήν. Lege τὰς τήν Pro vectibus ſumitur Il. Φ. 537:

— οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας.

Et pro galeae retinaculo Il. Γ. 372:

Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχὶς τέθαλε τραφαλείης.

VILL. Pro ὀχῆες lege etiam ὀχῆας. Dedit tanquam non corrupta cl. *Alb.* ad *Heſych. h. v.*

2 Ὄθι. Il. Δ. 132. VILL.

3 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας. Il. H. 454. VILL. Mox ἀπὸ δὲ τῶν ὄχθων, αἵ εἰσι &c. Legatur oportet ἀπ. δ. τ. ὄ. οἱ ι. *Heſych. h. v.*, ἀπὸ τοῦ ὄχθω & deinde ὄχθος. κρημνὸς &c. Conf. *Ammon. p.* 108.

4 Ὄχθαι. τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ſaepe hoc nomine appellavit *Homerus: terrae* autem *eminentiam* dixit ὀχθὴν *Il.* Φ. 10. 17. *coll.* 26. & 171. *coll.* 175. & eodem uſu nomen ſaepe poſuit *Pindarus*: unde falſa eſſe intelligitur *Ammonii* diſtinctio: Ὄχθαι, ποταμῶν χείλη; ὀχθοὶ, ἀνάστημα γῆς; quam probaſſe videtur *Oudend.* ad *Thom. Mag. p.* 667., quamvis ipſius *Homeri* auctoritate, alteram quoque notionem formae ὄχθαι vindicaſſet *Etymol. p.* 645. *v.* 17. cui addi poteſt *Cod. Mſ. Biblioth. S. Germ.* a Cl. *Villoiſ.* laudatus, ὄχθαι. γῆς ἀνάστημα. itemque *Timaeus*, *Lex. Plat.*, quem vereor, ut recte corrigere tentaverit l. l. *Oudend.*, ὄχθαι γῆς ἀνάστημα.

1 Ὀχύ-

ΟΧΟΙ. εἰ μὲν βαρυτονοῖμεν, ἔστι μεταφορικῶς τὸ λεγόμενον, λιμένες νηῶν ὀχήματα, [1] δι' ὧν ὀχεῖται αἱ ναῦς. εἰ δ' ὀξυτονοῖντο ὄχοι, ἔσονται οἱ συνεκτικοὶ τῶν νεῶν, οἱ συνέχοντες. καὶ πειθανῶς [2] ἑκάτερον ἔχει τῆς ἐκδοχῆς.

ΟΨΕ. [3] μετὰ πολὺν χρόνον.

ΟΨΙΜΟΝ, ΟΨΙΤΕΛΕΣΤΟΝ. [4] ὀψὲ ἀρξάμενον τελειοῦσθαι. καὶ ὀψιτέλεστον, ὀψὲ τελεσθησόμενον.

ΟΨΕΙΟΝΤΕΣ. [5] ὀπτικῶς ἔχοντες. ὁ δὲ τύπος τῆς λέξεως Ἀττικός. κλαυτείοντες γὰρ λέγουσι, ἀντὶ τοῦ κλαυστικῶς ἔχοντες. καὶ Καλλιμάχου. [6]

Οἵ

1 Ὀχήματα. Respicit Od. E. 404:

Οὐ γάρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπίναυλαι,

ubi alii quidem legunt, νηῶν ὄχοι, *navium vehiculum*; alii vero, νηῶν ὀχοὶ, *navium capaces*. VILL. Commentarii instar habet *Eustath.* p. 1540. v. 22. Λιμένες δὲ νηῶν ὄχοι, βαρυτόνως, ἢ ὀχοὶ, ὀξυτόνως., οἱ φυλακτικοὶ τῶν νηῶν. ὡς συνέχοντες αὐτάς. ἢ ἐφ' ἧν νῆες ἀγκύλας καὶ ἀναπαύσεις &c. Itaque si λιμένες dicantur ὀχοὶ, ii intelliguntur, qui *naves capere possint*, sin autem ὄχοι, dictum est metaphorice, quasi νηῶν ὀχήματα, ἐφ' ἂν νῆες ἀγκύλας.

2 Πειθανῶς. Pro πειθανῶς mallem πιθανῶς; quamquam non sum nescius legi & πειθανῶς. VILL.

3 Ὀψέ. Plurimis locis apud *Homerum* occurrit.

4 Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον. Il. B. 325:

Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφημε τέρας μέγα μητίετα Ζεύς,
Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον. —

VILL.

5 Ὀψείοντες. Ducta est glossa ex Il. Z. 37. ubi *Ptolemaeus*, cognomine *Epithetus*, οὗτος ἀποδεχόμενος τὸ ὀψείοντες ἔγραφεν ἐ ψαύοντες πολεμοῖο, καὶ ἀρίστῃ παλαιοῖς, ἔχειν λόγον καὶ τὴν τοιαύτην γραφήν, teste *Eustath. p.* 966. *v.* 5. Alteram tamen lectionem secuti sunt *Hesych.*, *Suid.* & *Etymol. p.* 485. *v.* 19.

6 Καλλιμάχου. *Fragmentum*, a Cl. *Alberto* ad *Hesych.* editum, in *auctario* deinde *Fragmentorum Callimachi* locum occupavit ccccxxxv.;

Οἵ κεν βρωσείοντες ἐμὸν παρεῶσιν ἄροτρον,
ἀντὶ δ' βρώσιμος ἔχοντες.

Ὄψον. ὁ μὲν Ἀπίων κακῶς τὸ κρέας. ἀνθιμαρτυρεῖ γὰρ ὁ Ποιητής·

— Καὶ τὸ κρόμυον [1] ποτῷ ὄψον.

ἔστιν δ' ὃν πᾶν προσόψημα, ὄψον. λέγει γάρ πε·

Ὄψα τε [2] εἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες.

in quo non παρεῶσιν, ſed παρείσσιν ſcribendum eſſe, docet *Toup. add. ad Theocr. Eid.* x. *v.* 31.

1 Καὶ τὸ κρόμυον. In *Hom.* legitur Il. Λ. 629:

Χάλκειον κάνεον, ἐπὶ δὲ κρόμυον, πολῷ ὄψον

Vide Clar. *Wetſten.* ad *Joan.* vi. 9. & omnino praeſtantiſſ. *Pierſon.* ad *Moerin.* Vill.

2 Ὄψα τε. Od. Γ. 480. Vill.

Π.

ΠΑ΄ΓΟΙ. [1] αἱ ἐξοχαὶ τ̃ πε]ρῶν κ᾽ τ̃ ἱρῶν·

—— Σπιλάδες [2] τε πάγοι τε.

ΠΑ΄ΓΧΥ. [3] παγ]ελῶς.

ΠΑΙΔΝΟ΄Σ. [4] παῖς νεογνὲς.

ΠΑΙΗ΄ΟΝΑ. ποτὲ μὲν, τὸν λεγόμενον παιᾶνα ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπὶ ὠ]δαιτήσῃ λιμῶν ἢ σάσεων. [5] ποτὲ δὲ κυρίως, θεόν τινα, ἢν συνίσησιν ἰατρὸν τ̃ θεῶν·

Τῳ

1 Πάγοι. In *Herculis Scuto*, *Heſiodus* ſic habet de ſaxo ex alto montis cacumine devoluto, vſ. 439:

— Πάγῳ δέ οἱ ἀνλεβόλησεν.

VILL.

2 Σπιλάδες τε. Od. ε. 405. VILL.

3 Πάγχυ. Frequentiſſimum Poëtae.

4 Παιδνός. Od. φ. 21:

— Πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς
Παιδνὸς ἰών. —

Et *AEſchyl.* in *Agamemn.* vſ. 487:

Τίς ὧδε παιδνὸς, ἢ φρενῶν κεκομμένος.

VILL.

5 Στάσεων. *Heſ.* addit ἀδόμενον. Legitur Il. x. 391:

Νῦν δ᾽ ἄγ᾽ ἀείδοντες παιήονα κῦδος Ἀχαιῶν

Erat etiam hymnus victoriae; unde *Virgilius*, in ſexto *Aeneid.* libro, inducit in campis Elyſiis beatos, qui, ſuperatis ſuis cupiditatibus victores, tranquillâ pace fruebantur, *laetum choro Paeanu canentes*. Il. A. 473:

Καλὸν ἀείδοντες παιήονα κῦδος Ἀχαιῶν.

VILL. Probant quidem *Schol.* & *Interpr.* ad *Il.* x. *v. l.* Παιᾶνα victoriae quoque proprium eſſe; ſed illa, quam *Apollon.* poſuit, notio pertinet ad Il. A. 473. ubi *Schol.* Παιὰν

Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων [1] ἐδυνήφατα φάρμακα πάσων.

ΠΑΙΌΝΕΣ. [2] ἔθνος Βαρβαρικόν.

ΠΑΙΠΑΛΟΈΝΤΟΣ. τραχέως καὶ σκολιῶδες. θηλυκῶς. [3]

— Σίμοιό τε [4] παιπαλοέσσης.

ΠΑΙΦΆΣΣΕΙΝ. [5] πυκνῶς ἀπὸ ἄλλης εἰς ἄλλην ἑρμᾶν μαχίμην, ἀπὸ τοῦ πάντη [6] φαίνεσθαι. Βέλτιον δὲ λέγειν πεποιεῖσθαι [7] τὴν λέξιν τῇ μιμήσει, καὶ σημαίνειν τὸ πανταχῆ φαίνεσθαι, καὶ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι. ἔνιοι δὲ παρετυμολογοῦσιν παιφάσσασα,

ἀν δέ ἐσι ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπὶ ἀφέσει λοιμοῦ ᾠδόμενος. Ex eodem loco fluxerunt *Heſychii* & aliorum *Gloſſae*, huic noſtrae fere ſimiles.

1 Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων, Il. E. 401. VILL.

2 Παίονες. Il. Π. 291. &c.

3 Θηλυκῶς Hic aliquid omiſſum puto, & legendum: καὶ θηλυκῶς, παιπαλοέσσης. Sic *Heſiod.* in *Theog.* vſ. 860:

Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν αἰδηῆς παιπαλοέσσης.

VILL. In *Apollonio* equidem pro τραχέως legerim τραχέος: praeterea vero nihil mutaverim propter ſolemnem Grammaticorum βραχυλογίαν. — Maſculinum παιπαλόεντος occurrit, *Il.* N. 17. ubi recte *Schol.*, uti & *Heſych.* τραχέος.

4 Σίμοιό τε. Od. Λ. 671.

5 Παιφάσσειν. Occurrit ὐπαιφάσσειν Il. E. 803. ubi ſic explicatur ab *Etym*

— Πολεμίζειν δὲ εἴασκον, Οὐδ' ὑπαιφάσσειν. — Ἀντὶ τοῦ οὐκ εἶων ἐμφανῆ αὐτὸν καὶ φειφανῆ ποιεῖν τοῖς Θηβαίοις, ἀλλ' ἐν τῷ τοῦ ἀγγέλου σχήματι μένοντα εὐωχεῖσθαι, αὐτὸς δὲ τῇ ἐμφύτῳ αὐτοῦ ἀιδρείᾳ ὑποφερόμενος ὑποκαλεῖτο τοὺς Θηβαίους. VILL.

6 Πάντη. *Heſ.* habet παντί. Il. B 450:

Σὺν τῇ παιφάσσασα διέσυλλον Ἀχαιῶν.

VILL Πάντη, quod habet *Apoll.*, confirmat *Euſtath.* p. 253 v. 9. Παιφάσσειν . . . . πάντη τὰ φάη ἀΐσσειν.

7 Πεποιεῖσθαι. Lege πεποιῆσθαι. VILL. Manifeſtum errorem correxerat etiam in margine Cl. *Albert.*

1 Πε-

σασα, πάντη τὰ φάη ϖεριάγασα, ὅ ἐϛι τὰς ὀφθαλμάς.

ΠΑΆΟΣ. κλῆρος. ἀϖὸ τ῀ πάλλεσθαι ϖρὸς τὴν ἄρσιν τ῀ λαγχάνοντος. ἢ ἀϖὸ τ῀ πάλλεσθαι τὴν καρδίαν τ῀ κληρουμένων. ἔθεν ἁμαρτάνουσιν οἱ γράφοντες πεπαλᾶσθαι. [1] τοῦτο γάρ ἐϛι τὸ μεμολύσθαι, καθά φησιν·

Αἵματι [2] καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ——

ὥσϖερ τοῦ [3] ἡμαγμένου μετοχικῶς, τὸ ἀϖαρέμφατον ἡμάχθαι ἀϖὸ τ῀ Χ καὶ τ῀ Θ· οὕτως πεπαλάχθαι, ἀϖὸ τ῀ πεπαλαγμένον εἶναι· ὡς καὶ ἀϖὸ τ῀ ἠλλαγμένος, τὸ ἠλλάχθαι.

ΠΑΛΙΝ. εἰς τὸπίσω· [4]

—— Αὐτὸς δὲ πάλιν [5] τρέπεν ὄσσε φαεινώ.

καὶ ϖαραλλήλως ἄψ. ὡς γὰρ τὸ ἀψ ὀπίσω, οὕτως καὶ τὸ πάλιν. καὶ παλιμπλαγχθέντας, [6] εἰς τὸπίτω πλανηθέντας.

ΠΑΛ-

1 Πεπαλᾶσθαι. Respicit Od. I. 331:

Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον.

Ubi innuit quosdam olim male scripsisse πεπαλᾶσθαι, pro πεπαλάχθαι. VILL.

2 Αἵματι. Il. Z. 268. VILL. Conf. *Valck.* ad *Il.* X. *vs.* 402. *Erneſt.* ad *Callim.* in *Lav. Pall. vs.* 7.

3 Ὥσϖερ τ῀. Legendum equidem censuerim ὥσϖερ ἀϖὸ τ῀.

4 Τὸπίσω. Sic *Heſiod.* in *Oper.*, vs. 671:

Σπεύδειν δ' ὅτ' ἴτυν τάχιϛα πάλιν εἰκόσδε νέεσθαι.

VILL.

5 Αὐτὸς δέ. Il. N. 3. VILL.

6 Παλιμπλαγχθέντας. Il. A. 59:

— Ἄλλε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω Ἄψ ἀποϖοσήσειν, —

ubi πάλιν & ἄψ conjunguntur. Et *Od.* N. 5. idem iisdem fere verbis occurrit. In *Manuſcripto* Codice male παλιμπλαχθέντας pro παλιμπλαγχθέντας. VILL.

1 Ἀϖὸ

ΠΑΛΛΑΣ. ἐπίθετον ἴδιον Ἀθηνᾶς. ὡς μὲν Ἀπίων· ἀπὸ τοῦ παίειν τὰς λαὰς, [1] ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ δόρυ, ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὴν ἡλικίαν. παρθένος γάρ ἐστι, ἔθεν καὶ ὁ Πάλλας ὠνόμασαι. ἔνιοι δὲ, ὅτι Πάλλαντα ἀνεῖλεν ἕνα τῶν Γιγάντων. τοῦτο δὲ οὐκ ἄν τις ἐξ Ὁμήρου ἀποδείξειε. [2]

ΠΑ-

1 Ἀπὸ τοῦ παίειν τὰς λαάς. Hinc emenda locum *Hesy.* nunquam antea intellectum: Ἡ παίουσα τὰς αὐλάς. Pro αὐλὰς, lege, cum *Apione* & *Apollonio*, τὰς λαὰς. Et in utroque, pro παίειν, fortasse legendum πάλλειν. VILL.

2 Παραδήσεις. Nusquam enim *Homerus* huncce Gigantem a Pallade occisum fuisse memorat. Sedulo perpende hocce loquendi genus: τοῦτο δὲ οὐκ ἄν τις ἐξ Ὁμήρου ἀποδείξειε. Sic supra idem *Apollonius* haec habet in Ἀκρήσας. p. 80: Ἀκρὰς γὰρ τὰς χειρὰς λέγουσι, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου δυνήσονται. Annotaveram hîc aliquid deesse, & legendum, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου ΟΥ' δυνήσονται ΔΙΑΟΥΝ, seu ΕΠΙΦΕΡΕΙΝ, aut aliud ejusdem significationis verbum; quemadmodum, ut ibidem monueram, notat *Eustathius* ἀκρὰς vocari τὰς χειρὰς, & hoc quidem *Homeri* non autoritate probari, sed *Nicandri* & aliorum. Nunc ex ipsomet *Apollonio* disco verbum quod in ἀκρὰς deerat post ἐξ Ὁμήρου δυνήσονται, esse ἀποδείξαι; ut hîc habet, ἐξ Ὁμήρου ἀποδείξειε. Sic idem in Γυναῖον εἵνεκα δώρων, pag. 211. ὁ λέγων δὲ Ὁμήρου. Sic *Hesychius* loquitur in περιβάλλειαι· οἱ ἢ, κωλύειν, ἀπὸ τοῦ κτῶ τὰς πύλας περιβολάς. ΕΣΤΙ ΔΕ ΑΝΑΠΟΔΕΙΚΤΟΝ ΕΠΙ ΟΜΗΡΟΥ. Ubi pro ἀναπόδεικτον male ὑπαπόδεικτον legit *Daniel Heinsius*; cum haec significatio vocis περιβάλλειαι, quae est ἅπαξ λιγομένη apud *Homerum*, non magis ejus auctoritate comprobari posse videatur *Hesychio*, quam *Apollonio* sensus τοῦ ἀκρὰς pro χειρὰς usurpati, caedes Pallantis a Pallade hinc cognominatâ interempti, & donum vitis aureae ab Eurypyli conjuge acceptum. Quae omnia proinde, ut in *Homero* non indicata, in dubium revocant ambo Lexicographi. Vide infra nostram animadversionem in περιβάπτεσθαι, & sedulo confer omnia loca indicata, quae miram sibi lucem affundunt. VILL.

1 Πάλλας

ΠΑΛΙΜΠΕΤΕΣ. εἰς τὰ πίσω πεπλωκότες. 1

ΠΑΛΑΞΑΙ. μαλάξαι, Ἀπίων· καὶ συνθραῦσαι. ἔστι δὲ μάλιον βρέξαι· 2 ἀφ' ὃ καὶ πηλὸς, ἡ βεβρεγμένη γῆ.

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΥ. ὁ Ἀπίων· πάλαι ἐσθιομένης 3 ἐστί 4. ἐπὶ γὰρ τῆς δρυός φησι·

Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς 5 ἐστι παλαιφάτου. ——

ΠΑ-

1 Πεπλωκότες. In *Heſ.* habetur πεπλωκός. Sed, cum de procis in plurali agatur, ſcripſit *Apollon.* πεπλωκότες Od. Ε. 27:

Μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετὲς ἀπιόντες.

VILL.

2 Βρέξαι. Reſpicit Il. Ε. 100:

— Παλάσσετο δ' αἵματι δῶρα.

Et Il. Υ. 503:

— Λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Et Od N. 395:

Αἵματί τ' ἐγχεφάλῳ τε παλάξειμεν ἄστεον ὁδόν.

VILL.

3 Ἐσθιομένης. Confundit duas diverſas Lectiones *Apollonius*, vel potius ejus Librarius. Quidam enim legunt l. l. παλαιφάτου; quod recte exponi poteſt πάλαι ἐσθιομένης: alii vero παλαιφάτου, quod *Sangermanenſe Lex. Mſ.* explicat: παλαιᾶς καὶ ἀρχαίας, ἐφ' ἧς ἔφασαν ἔκπαλαι μύθους. *Heſ.* habet: Παλαίφατα. ἐκ παλαιοῦ χρόνου πεφαλισμένα, ἤ ἐσι μεμανθευμένα. οἱ δὲ, πάλαι τέλος ἔχοντα. Et reſpicit. Od. N. 172. & Od. I. 507:

Ὦ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνεις.

Credo igitur *Apollonium* ſcripſiſſe παλαιφάγου, ut & legit *Heſ.* Nam quercus erat priſtinus hominum cibus, priusquam Ceres, ut ait *Virgilius*, *Chaoniam pingui glandem mutaſſet ariſtâ.* Vid. *Schol.* qui utriusque Lectionis meminit. VILL. Utramque loci *Homerici* lectionem habet *Apollon.*, ſupra enim v. Ἀπὸ ſcripſit παλαιφάτου. Hic vero interpretatio, πάλαι ἐσθιομένης, omnino pertinet ad παλαιφάγου. *Heſych.* quoque παλαιφάγου quidem ſuo loco, alteram vero lectionem habet v. οὐδ' ἀπὸ παλαιφάτου δρυός. V. ſupra v. Ἀπὸ.

4 Ἐστί. Haud ſcio an temere a librario poſitum ſit, & corruptum forte ex ſequenti ἐπί.

5 οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός. Od. Τ. 163. VILL.

1 οἱ

ΠΑΛΙΝΑΓΡΕΤΟΝ. παλίλληπτον, οἷον μεθαμέλητον·

— Οὐ γὰρ ἐμὸν [1] παλινάγρετον. —

ΠΑΛΙΩΞΙΣ. [2] ἡ ἐξ ὑποσροφῆς πάλιν δίωξις, ὅτ' ἂν οἱ πρότερον φεύγοντες διώκωσιν.

ΠΑΛΑΜΑΙ. [3] αἱ χεῖρες· ἔτι ἐν αὐταῖς παλαμῶμεθα. λέγονται ἢ καὶ αἱ τέχναι, παλάμαι· ἐπεὶ τὸ πλέον διὰ τῶν χειρῶν ἐνεργεῖται. καὶ παλαμήσασθαι, τὸ τεχνάσασθαι.

ΠΑΛΥΝΕΙΝ. ἤτοι τρέφειν, [4] ἢ λευκαίνειν. ἀπὸ τῆς τοῦ ἀλεύρου πάλης.

ΠΑΛ-

1 Οὐ γὰρ ἐμόν. Il. A. 526. Jupiter Thetidi aliquid promittens, eam sic alloquitur:

— οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγριον, οὐδ' ἀπαρνητόν, οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ, τί κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

Unde *Hesy.* explicat παλινάγρετα per εὐμεταβλητα, τὰ χαρίσματα τὰ ἐκ μεταμελείας πάλιν ἀναλαμβανόμενα. Cum quo recte confert Cl. *Alberti* hoc *Epist.* ad *Roman.* XI. 29 ubi Dei χαρίσματα dicuntur ἀμεταμέλητα. *Hesiodus* vocat ὃ παλινάγρετον; *noxam irreparabilem*, in *Herc. Scut.*, vs. 93:

Ἥ ἄτην ἀχέων, ἡ δ' ὃ παλινάγρετός ἐστιν.

Vide *Harpocr.* in παλινεπρίατα, & Cl. *Ruhnken.* in eamd. voc., apud *Timaeum* VILL.

2 Παλίωξις Il. M. 71:

Εἰ δέ κ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις ἔγεντο.

In *Herc. Scut.*, vs. 154:

Ἐν δ' ἀσπίωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο.

VILL.

3 Παλάμαι. Il. Γ. 128:

Οὓς ἔθεν εἵνεκ' ἔπαχθον ὑπ' Ἄρηϊ παλαμάων.

Sic in *Herc. Scut* vs. 320:

Ἀρτάμῳ παλάμῃσι. —

VILL.

4 Τρέφειν. Nullo sensu. Lege mecum βρέχειν. Sic supra vidimus: Ἐπάλυνεν. ἐλεύκανεν, ἐπίβρεξεν. Od. K. 520:

— Ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν.

Quod exemplum affert *Hesy.* & sic *Etym.* qui meam firmat conjecturam: Παλύνω, ὡς μὴ Ἀπίων, τὸ μολύνειν ἢ βρέχειν ἄμεινον ἢ τὸ λευκαίνειν. Ἰλιάδος Κ. (Il. K. 7.)

— Ὅτε πίρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας.

VILL.

1 Παλ-

ΠΑΛΙΡΟ'ΘΙΟΝ. [1] ἐκ τοῦ ὄπιθεν ὁρμηκός. [2]

ΠΑΝΗΜΕ'ΡΙΟΙ. [3] δι' ὅλης ἡμέρας.

ΠΑΝΑΩ'ΡΙΟΝ. [4] πάντων ἀωρότατον·

Ἀλλ' ἕνα παῖδ' [5] ἔτεκεν πανάωρον. —

ΠΑ'ΝΤΟΣΕ. πάντα τὸν τόπον·

Πάντοσε [6] χεῖρ' ὀρέγων, ὡσεὶ πλωχὸς, —

εἰς πάντας. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀπαιδεύτου·

— Πάντοσ' εἶσην, [7]

καὶ πάντα, ἀπὸ παντὸς μέρους ἴσην.

ΠΑΛΙΝΤΡΩΠΑ'ΣΘΑΙ. [8] εἰς τὰπίσω τρέφεσθαι, ἢ τρέπεσθαι.

ΠΑ-

1 Παλιρόθιον Lege παλιρρόθιον. Quod *Hesy.* explicat ἐκ τοῦ ὄπιθεν ὁρμητὸς, ἢ εἰς τὰπίσω φερόμενον. Sic Od E. 430:

— Παλιρρόθιον δέ μιν αὖθις
Πλῆξεν ἐπισσύμενον. —

Et Od. I. 485:

Τὴν δ' αἶψ' ἠπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα.

VILL.

2 Ὁρμηκός. Male in Mſ. Codice ὁμηκός. VILL. L. ὠρμηκός.

3 Πανημέριοι. Il. Σ. 209:

Οἵ τε πανημέριοι συγερῷ κελόμενοι Ἄρηϊ.

In *Herc. Scut.*, vſ. 396:

Καί τι πανημέριός τε καὶ ἠῶϊ χίεν αὐδήν.

VILL.

4 Πανάωριον. *Id eſt*, praecoci fato & immaturâ morte periturum, ut dixit *Plut.* ἄωρος θάνατος. *Hesy.* interpretatur, πάντων ἀωρότατον, καὶ ἄμοιρον, ἢ καὶ πάντα ἄωρον. VILL.

5 Ἀλλ' ἕνα παῖδ'. Il. Ω. 540. In *Homero* παῖδα τίκτειν, pro παῖδ' ἔτεκεν. VILL.

6 Πάντοσε. Od. P. 366. Supra ante πάντα τὸν τόπον, omiſſum puto εἰς. VILL. In loco *Homerico* pro ὡσεὶ editur fere ὡς εἰ.

7 Πάντοσ' ἶσην. Il. P. 7. In Codice Mſ. πάντοθεν ἴσην. VILL.

8 Παλιντρωπᾶσθαι. Male in *Hesy.* ſcribitur, παλιτρωπᾶσθαι. Reſpexerunt Il. Π. 95:

Ἀλλὰ παλιντρωπᾶσθαι, —

ΠΑΝΑΦΗΛΙΚΑ. [1] πάντων τῶν ἀφηλίκων, [2] ἐμηλίκων ἀπελελασμένον.

ΠΑΝΟΨΙΟΝ. ὅ ἐστιν [3] λάμπων. ἀπὸ τ ἐπιδορατίδος, ubi quidam diviſim legunt, πάλιν τρωπᾶσθαι. VILL. Triplex apud Grammaticos inveniri poteſt l. l. lectio: παλιντρωπᾶσθαι habet *Apoll.*; πάλιν τρωπᾶσθαι *Etymol. p.* 770. *extr.* & omnes fere *Editiones*; πάλιν τρεπάεσθαι *Euſtath. p.* 1047. *v.* 33. *p.* 719. *v.* 57. *p.* 1639. *v.* 44. & *Codices* non pauci, in quibus & *Wratiſlav.* Eadem diverſitas eſt in verbo τρωπᾶσθαι Il. I. 459. Ut adeo incertum ſit, qua in ſyllaba peccaverint Librarii apud *Heſych.* v. Παλιντρωπάεσθαι & τρωπάεσθαι, aut apud *Suid.* v. τρωπᾶσθαι.

1 Παναφήλικα. Il. X. 490:

Ἦμαρ δ' ἐφαινέτην παναφήλικα παῖδα τίθησι.

VILL.

2 Πάντων .... ἀπελελασμ. Corrupta haec omnia videntur & confuſa. Legendum forte: Τὸν πάντη ἀφήλικα ἐμηλικ. ἀπελ..... *Euſtath. p.* 1282. *v.* 24 Παναφῆλιξ.... ὁ τῶν ἡλικιώτων ἀπάντων ἀπηλασμένος, ἢ πάντη ἀφῆλιξ.

3 Ὅ ἐστιν. Ante ὅ ἐστιν aliquid omiſſum Lege πᾶσι συνοπτόν, ὅ ἐστι λαμπρόν, ſeu λάμπον pro λάμπων. Sic enim *Hſ.* explicat παιόψιον per πᾶσι συνοπτόν. *Scholi* ἐν τῇ πάντων ὄψιν ὁρώμενον. πᾶσιν ὁ ὁρώμενον. οἱονεὶ παιόμενον. VILL. Perſanatus forte erit locus, ſi pro λάμπων legeris tantum λαμπρόν; λαμπρόν, ἀπὸ δορατίδος, *ſplendens a cuſpide*, uti & *Cyrill.* habet Lexico *Mſ*, apud *Alb.* ad *Heſych.* v. παιόψιον. ὡς ἐπίθετον ἦ, *ut ſit Epitbetum*, ἐν τῇ π. ὄψ. ὁρώμενον. Il. Φ. 397.

... αὐτὴ δὲ παιόψιον ἔγχος ἑλοῦσα
Ἴδυς ἐμεῖο ἄνακτος.

Diſputarunt varie de hoc *Homeri* loco Grammatici Veteres. Nonnulli quidem adjectivum παιόψιος *active*, nonnulli contra *paſſive*, accipiendum eſſe cenſuerunt; quo pertinet *Schol. Ined. Bibl Reg.* Τινὲς παιόψιον τὸ πάντας ὁρῶν Ἀρίσταρχος δὲ οὐχ ὕτως, ἀλλὰ τὸ ὑπὸ πάντων ὁρώμενον. Fuerunt etiam, qui adverbii loco haberent, & interpretarentur, πάντων ὁρώντων, uti *Heſych.* h. v. & *Cyrill.* apud *Alb.* l. l. Incertus porro interpres apud *Etymol.* h. v. δύνατας δὲ καὶ πάντων τελευταῖον ἀκοντίσθαι, ἵνα τὸ ὄψε ἔγχηται, καὶ μὴ ἐπὶ τῷ ἔγχει δεχώμεθα. ἀλλὰ τοιούτους τοῦμεν· Τὸ δὲ πάντων ἔσχατον, αὐτὴ τὸ ἔγχος λαβοῦσα ἐπ' ἐμὲ ὦσας. — *Antimachus* denique apud *Euſtath.*, cum nullam idoneam eſſe cenſeret explicationem, emendare juſſit ὑποτόσφιον.

1 Ὁμῶν

τίθ῾ο, ὡς ἐπίθετον, ἢ ἐν τῇ πάντων ὄψῃ ὁρῶν. [1]

ΠΑΝΟΜΦΑΊΩι. [2] ἐπίθετον τοῦ Διὸς, εἰς ὃν πᾶσα ὀμφὴ ἀναφέρεται.

ΠΑΝΔΉΜΙΟΣ. [3] ὁ καθ' ὅλον τ' δῆμον ἀναφρεφόμ῾ενος.

ΠΑΠΤΑΊΝΩΝ. [4] παντάπασι [5] περιβλέπων.

ΠΑΠΠΆΖΟΥΣΙ. ὀνοματοπεποίηται. ἔστι δὲ τὸ τὰ παιδία τοῖς πατράσι λέγειν προσφωνοῦντα. [6]

Πάππα φίλ' [7], οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσειας ἀπήνην;

ΠΑΡΆΦΗΜΙ. [8] προμυθοῦμαι. τοῦτο δέ ἐστιν. [9] ἢ τό. Παρ-

1 Ὁρῶν. Pro ὁρῶν, lege ὁρώμενον cum *Schol.* Il Φ. 397:

— Αὐτὴ δὲ παιόψιον ἴγχος ἐλοῦσα.

VILL. conf. obſerv. praec.

2 Πανομφαίῳ. Il. Θ. 250:

Ἔνθα πανομφαίῳ Διὶ ῥίζησαν Ἀχαιοί.

VILL.

3 Παιδήμι῾ο. De mendico apud *Homerum* dicitur Od Σ 1:

Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς παιδήμι῾ος, ὃς κατὰ ἄστυ Πτωχεύεσκ' Ἰθάκης. —

VILL.

4 Παπταίνων Il. Δ. 200:

Παπταίνων ἥρωα Μαχάονα. —

In *Heſiodi Oper.* vſ. 442:

Μηκέτι παπταίνων μεθ' ὁμήλικας. —

VILL.

5 Παντάπασι. Malim πάντη πάντας περιβλέπων.

6 Λέγειν προσφωνοῦντα. Hic omiſſum eſt πάππα. Scilicet pueri patrem ſuum alloquentes, exclamant πάππα: unde conficta vox παππάζουσι HicLibrarius omiſit τὸ πάππα, quod immediate ſequeretur πάππα φίλ'. VILL. Apographum *Montfauc.* habet, quod Cl. *Villoiſ.* addidit, πάππα; ſed ſi non haberet, nihil equidem *a Librario* omiſſum, crederem. Sufficiebat Grammatico, quod in verſu mox ſubjecto appellatio erat, quam volebat, πάππα φίλ' &c. Ipſa denique Gloſſa παππάζουσι eſt Il. Ε. 408.

7 Πάππα φίλ'. Od. Ζ 57.

8 Παράφημι Il. Α. 577. Vulcanus Junoni obſequium commendans

Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καίπερ νοεούσῃ, Πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν Διΐ &c.

9 Ἐστιν. *Heſ.* explicat παραι-

Παρειπών; ἀγαθὴ [1] δὲ ϖροφάσις ἐστιν ἑταίρῳ.

ΠΑΝΤΩΣ ΘΑΡΣΑΛΕΊΗ. [2] κατὰ πάντα θρασεῖα.

ΠΑΡΕΝΗΝΕΟΝ. [3] παρετίθεσαν ἀθρόως, οἷον παρεσώρευον.

ΠΑΡΑΚΛΙΔΟΝ. [4] ϖροκεκλιμένῳ, [5] ϖροτετραμμένῳ τῆς ἀληθείας.

ΠΑΡΟΙΘΕΝ. ἔμπροσθεν· καὶ ἐπὶ τόπου, καὶ ἐπὶ χρόνου. ἐπὶ τόπου μέν·

— Πάροιθε [6] ϑὴ δαίδαλον ἦεν.

καί·

Καί ῥα [7] πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο. —

ἐπὶ δὲ χρόνου·

Τὸν

ρεινῶ, ϖροφυθύμαι, συμβουλεύω. Et in Παραίφασις, habet ϖροφυθία, συμβουλία, παρηγορία. Unde in *Apollonio*, poſt τοῦτο δέ ἐστιν, addendum cenſeo, ϖροφυθῶ, συμβουλεύω. VILL. Immo vero, inducto puncto poſt Ἐστὶν, aperta erit *Apollonii* ſententia; παράρημι, comparandum eſſe cum παρειπών

1 Παρειπών; ἀγαθή. Il. A. 792. VILL.

2 Πάντως Θαρσαλίη. Od. T. 91.

3 Παρετίθεσαν. Od. A. 147: Σῖτον δὲ δμῳαὶ παρετίθεσαν ἐν κανέοισιν.

VILL.

4 Παρακλιδόν. Reſpicit Od. Δ. 348:

— Οὐκ ἂν ἔγωγε
Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι ϖροκλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω.

Sic in *Heſiod. Oper. vſ.* 260:

Ἄλλη παρκλίνασι δίκας, σκολιῶς ἀνίποντες.

VILL.

5 Παρακεκλιμμένῳ, & ϖροτετραμμένῳ. Legerem ϖροκεκλιμμένως, & ϖροτετραμμένως. VILL.

6 Πάροιθε δέ. Od. T. 227. VILL.

7 Καί ῥα πάροιθ'. Il. A. 360. VILL.

Τὸν δ' Ὀδυσεὺς [1] προπάροιθεν ἰδών. —

ΠΑΡΘΕΜΕΝΟΙ. [2] ὑποβάλλοντες, ὑποβάλλοντες.

ΠΑΡΟΣ. [3] ἔμπροσθεν, ἐπὶ χρόνῳ.

ΠΑΡΟΙΤΕΡΟΙ. μᾶλλον ἔμπροσθεν προάγοντες.

— Παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι. [4]

ΠΑΡΑΒΛΗΔΗΝ. οἷον ἀπατηλιώ. [5] οἷον ἐξαπατητικῶς, ὑπολογιστικῶς. ὑποβάλλειν γὰρ τὸ ἀπατᾶν ἔλεγον· τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΠΑΡΜΕΜΒΛΩΚΕΝ. [6] ὑπαμεμίλησεν, συμπάρεστιν.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ. ὁ ἐξ ἀνεκδότου λαθραίως γενόμενος· ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἔτι παρθένον [7] εἶναι τὴν γεγεννηκυῖαν αὐτόν.

ΠΑΡ·

1 Τὸν δ' Ὀδυσεύς. Il. κ. 476. VILL.

2 Παρθέμενοι. Od. β. 237:

Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλάς —

Et Od. γ. 74:

Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλεδαποῖσι φέροντες.

VILL.

3 Πάρος. Sexcentis locis dixit Poëta.

4 Παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι. Il. Ψ. 459. VILL.

5 Ἀπατηλιώ. Fortaſſe ἀπατηλῶς. Reſpicit Il. Δ. 6:

Κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων.

Sangermanenſe Lex. Manuſcriptum habet, ἀπατητικῶς, ὑπολογιστικῶς. At *Heſ.* alium addit ſenſum, quem praeferrem, ἐξ ἀντιβολῆς παραβάλλοντες. Etenim, in loco *Homeri* ſupra allato, Jupiter, ut Junoni aegre faceret, ſolam comparat Venerem, quae quamvis affluens deliciis & voluptati dedita, Paridem tamen e praeſenti pugnae periculo eripuerat, cum Junone & bellatrice Minerva conjunctis, quae Menelaum deſtituerant, licet ei faverent. VILL.

6 Παρεμέβλωκεν. Il. Δ. 11. ubi v. *Schol.*

7 Παρθένον. Apud Homerum Il. Π. 180:

— Εὔδωρ' ἀρήϊ' ἠγεμόνευε

Παρθένι'. —

VILL.

ΠΑΡΗΟΡΟΣ. ποτὲ μὲν προσδεδεμένῳ τῇ συνωρίδι ἵππῳ τρίτῳ, ἀπὸ τοῦ ὠδαιωρεῖσθαι, ἢ παρηορίης [1], τοὺς δεσμούς·

— Παρήορον [2] ἄτασσεν ἵππον,

ποτὲ δὲ παρήορον, τὸν ὠδαιωρούμενον καὶ ἀπὸ τὰς Φρένας, οἷον [3] ἄφρονα·

— Ἐπεὶ ἄτι [4] παρήορος, ἠδ' ἀεσίφρων.

ἔστιν

VILL. *Schol.* ad l. l. Παρθένιος. ὁ ἐκ νομιζομένης παρθένου γεννηθείς, φθαρείσης λαθραίως Endorum ſcilicet, quem Παρθένιον dicit Poëta, pepererat Polymela poſtquam ipſi,

— Παρελέξατο λάθρη
Ἑρμείας ἀκάκητα

Ut habet Poëta vſ. 184. Conf. Schol. ad Il. Δ. 499. ex quo *Suidam* v. Παρθένιος recte emendavit *Kuſter*. Eſt igitur Παρθένιος, qui clam natus eſt, ex *virgine nondum elocata*, ἐξ ἀνεκδότου. ὁ γινόμενος παρθένῳ πρὸ τοῦ γαμεῖσθαι, ut habet *Suid.* Conf. *Euſtath. p.* 1053. vſ. 42

1 Παρηορίης Il. Θ 87:

Ὄφρ' ὁ γέρων ἵππους παρηορίης ἀπέτεμνε.

VILL.

2 Παρήορον. Legitur Il. Π. 474:

Αἶψα ἀτίνοψε παρήορον. —

Quem verſum *Apollonius* mihi videtur confudiſſe cum eo, qui occurrit Il. Π. 467:

— Πίδαιον ἄτασεν ἵππον.

Et ex ambobus in unum commixtis ſuum effecit:

— Παρήορον ἄτασεν ἵππον.

VILL.

3 Παρήορον. Pro παρήορος, legitur πάρηρος apud *Heſ.*, qui explicat ὁ μωρὸς, & Dorice πάρηρος. Theocriti Id. XV. vſ. 8.

Ταῦθ' ὁ πάραιρος τᾷδε ἐπ' ἤματα γᾶς ἔλαβ' αὐτώ.

In eodem *Lexicographo* παρηρία, μωρία. Et *Archilochus*: τίς σὰς παρήειρε φρένας. Sic ferme in *Hom.* Il. Γ. 108:

Ἀεὶ δ' ὀπλοτέρους ἀνδρῶν
Φρένες ἠερέθονται.

VILL. Conf. *Interpp. ad Heſych. h. l.* & vero Cl. *Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p.* 241—247.

4 Ἐπεὶ ἄτι. Il. Φ. 603.

VILL.

1 Παρ-

ἔστιν δὲ ὅτε μὲν πεπτωκὼς, μὲν τῷ μεγέθει τοῦ σώματος παραιωρούμενος. [1]

Πολλὸς γάρ [2] τις ἔκειτο παρήορος. —

ΠΑΡΑΠΛΗΓΑΣ [3] ΠΕΤΡΑΣ. τὰς ἀλιγαλίας, πλησιομένας ὑπὸ τῆς ἁλός.

ΠΑΡΑΒΛΩΠΕΣ. [4] παραβλέπουσαι.

ΠΑΡΘΕΝΟΠΙΠΑ. [5] παρθένους ὀπιπεύων, οἷον περισκοπῶν.

ΠΑΡΕΞ. [6] παρεκτός.

ΠΑΡΗΠΑΦΕΝ. [7] ἐξηπάτησεν.

ΠΑΡΑ. πάρεσιν, [8] ἢ πληθυντικῶς πάρεσιν.

ΠΑΡΗΕΡΘΗ. [9] παρηνέχθη.

ΠΑ.

1 Παραιωρούμενος. Similiter fere apud *Aeschylum in Prometheo*, *vs.* 363:

Καὶ νῦν ἀχρεῖον κοὐ παρήορον δέμας,

quod minus bene *inbonorum* mihi vertisse videtur Clarissimus *Stanley*. Vide *Schol. Homeri*. VILL.

2 Πολλὸς γάρ. Il. Ν. 156. VILL.

3 Παραπλῆγας πέτρας. *Hes.* interpretatur, τὰς τὰς ἄκρας ἀνατεινούσας ἔχοντας αἰγιαλὰς, ἢ πέτρας. Od. Ε. 418:

Ἠϊόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης.

VILL.

4 Παραβλῶπες. Il. Ι. 499:

Χωλή τε, ῥῶσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ.

VILL.

5 Παρθενοπίπα. *Il.* Λ. 385. Conf. *Hesych.* ibique *Alb.*

6 Παρέξ. Saepissime usurpavit Poëta.

7 Παρήπαφεν. *Il.* Ξ. 360. ubi *Schol.* interpretatur παρηπάτησε, παρέπεισε.

8 Πάρεσιν. In Singulari Il. Ε. 603:

Τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνῃ.

In Plurali Il. Ι. 227:

— Πάρα γὰρ μνησιπόλια πολλά.

VILL.

9 Παρηέρθη. Il. Π. 341:

— Ἔχε δὲ οἶον Δέρμα. παρηέρθη δέ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.

VILL.

ΠΑΡΑΡΡΗΤΟΪΣΙ. [1] παραμυθητικοῖς.

ΠΑΡΦΑΣΙΣ. [2] ᾠδὴ μυθία.

ΠΑΡΕΛΕΥΣΕΤΑΙ [3] ᾠδὴ παραλογιεῖται. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν τροχαζόντων. γὰρ παρελθὼν τὸν τροχάζοντα, νικᾷ.

ΠΑΡΠΕΠΙΘΟΝΤΕΣ. [4] παραπείσαντες.

ΠΑΧΝΩΙΤΑΙ. [5] πήγνυται.

ΠΑΣΣΟΝΑ. [6] παχύτερον, ἢ πλατύτερον.

ΠΑΣΣΥΔΙΗι. μετὰ πάσης ἀσυδῆς. συνθεῖναι [7] γὰρ, τὸ

1 Παραῤῥητοῖσι. Il. N. 726:

Ἕκτωρ, ἀμήχανός ἐστι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι.

Ubi Schol. παραμυθητικοῖς, παραινετικοῖς VILL.

2 Πάρφασις *Il.* Z 217.

3 Παρελεύσεται. Respicit Il. Δ. 132:

Κλῖπτε νόῳ, ἐπεὶ ἂ παρελεύσεται, οὐδέ με πείσεις.

VILL. Praeterquam, quod pro παραδράμοι legendum est παραδραμεῖ; ipsa etiam Glossa nulli, quem sciam, *Homeri* loco convenit; sed ex alterius scriptoris Glossis temere huc videtur collata, Conf. *Alb.* ad *Hesych.* h. v. & v. Οὐ παρελεύσεται.

4 Παρπεπίθοντες. Il. Φ. 37:

Σπουδῇ παρπεπίθοντες ἑταίρῳ χωόμενοι κῆρ.

Hes. habet παραπείσαντες, παραλογισάμενοι. Etenim παρπεπιθών est decipiens. Od. Σ. 290:

Δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀπὴ ἀπατήλια εἰδὼς,

Τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἔῤῥεξε,

Ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἦσιν φρεσίν. —

VILL.

5 Παχνῶται. Il. P. 112:

— Τῷ δ' οὐ φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ

Παχνῶται. —

Ubi Schol. συσσώζεται, ὑπὸ λέπτης πήγνυται. δέχεται ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς πάχνης. Sic, ut jam animadversum est, apud *Aeschyl. in Choëph.* vs. 81. κρυφαίοις πέπλοισι παχνωθῇ Et in *Euripid.* Hippol. vs. 803:

Λύπῃ παχνωθεῖσ', ἢ τὸ συμφορᾶς τινός;

VILL. Conf. Cl. *Ruhnken. Epist.* Crit. I. p. 120. & *Valck.* ad *Eurip. l. l.*

6 Πάσσονα. Od. Z. 230:

Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα.

VILL. Conf. *Hesych.* h. v.

7 Συνθεῖναι. Lege συθῆναι. *Hes.* addit alium sensum, scili-

τὸ ὁρμηθῆναι. ἔθεν καὶ ὁ σῦς· ὡσαὶ τὸ σεύεσθαι. ὁρμητικὸν γὰρ τὸ ζῶον.

ΠΑΣΣΕ. ἐπὶ μὲν τῶν ἡμῖν νεωμφῶν·

Πάσσε δ' ἄλοχος θείοιο. —

ἐπὶ δὲ τῶν ἐποικίλλεν·

— Πολλὰς δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους.

ἀφ' ὧν καὶ πασσὸν [3] λέγομεν γαμικὸν ποικίλον ὕφασμα κυρίως.

ΠΑΣΑΙ. ἐπὶ μὲν τῶν ἡμῖν συνήθως·

— Εἴκοσι πᾶσαι ἐφύσαν. [4]

καὶ ἐπὶ τῶν ὅλαι. [5]

ΠΑ-

licet παιδιαὶ, *totis exercitus viribus*. Il. Λ. 708:

Ἦλθον ἅμα πρῶτοί τε πολῆες καὶ μάλα κῦδος ἵπποι

Παιονίδη —

Vill. Conf. *Hesych.* v. Παιονίδη.

1 Πάσσε δ'. Il. I. 214. Vill.

2 Πολλὰς δ' Il. Γ. 126. In Homero legitur πολέας pro πολλὰς. Vill.

3 Πασσόν. Eodem redit *Scholiastae* observatio *ad l. l.* ἐνέπασσεν, ἐνεποίκιλλεν, ἐνεπλεξεν. ὅθεν καὶ τὰ ποικίλα παραπετάσματα, πασσοὶ καλοῦνται. Conf. & *Hesych. h. v.* Πασσὸν autem *Lucian. Dial. Mort. p.* 428. *seq* generatim Thalamum dixit, itemque *Suid.* Πασάς· ὁ πασός, νυμφών. *Hesych.* Πασάδες, πασοὶ, θαλαμοι. *Etymol.* v. Πασός. Sed γαμικὸν παραπέτασμα recentior videtur interpretatio, quam ex *Apollonii* forte *Lexico* aut *Commentariis* in Homerum, habet etiam *Hesych.* & multo explicatius *Pollux* L. III. c. 3 p. 37. Τὸ δὲ παρὰ τῇ ἰυγῇ παραπέτασμα, πασός.

4 Εἴκοσι πᾶσαι ἐφύσαν. Il. Σ. 470. Alii legunt ἐφύσαν. Vill.

5 Ἐπὶ δὲ ὅλαι. *Etym.* p. 657. v. 21., addit, quod hic ex *Apollon.* excidisse puto:

Πᾶσαι δ' ἀΐσσοντο πύλαι. — (Il. B. 809.) ἃ δὲ πολλαὶ ὑπέκειντο πύλαι, καλὰ τ' Ἀρίσαρχος, καί·

— Πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο. — (In nostris *Hom.* Editionibus legitur alio sensu πάσαι, Il. M. 340.) ἀντὶ τοῦ κεκλεισμέναι ἦσαν. *Philemon* quoque, ineditus *Grammaticus*, cum plurima alia hujusce significatio-

ΠΑΤΑΣΣΕΝ. [1] ὑπ' ἀγωνίας ἐπλήσσετο.

ΠΑΓΟΝ. [2] τὴν πεπατημένην ὁδὸν ἢ λεωφόρον.

ΠΑΥΡΟΙΣ. [3] ὀλίγοις.

ΠΑΦΛΑΖΟΝΤΑ. [4] τῶν πεποιημένων ἢ μίμησιν.

ΠΕΔΙΛΑ. τὰ ὑποδήματα, οἱονεὶ τὰ τοῖς ποσὶν εἰλήματα. [5]

ΠΕΖΗι. τῷ ἄκρῳ [6] τῷ ῥυμῷ.

ΠΕΡΙ. ἐπὶ μὲν τῷ ἡμῖν συνήθως·

Αἱ ᾠδιναιετάουσιν. [7] —

ἐπὶ

nis exempla protuliſſet, tandem deſinit in hoc, quod & ab *Etymologo* allatum *Apollonio* reſtituimus. VILL. Eodem etiam referenda eſt *Heſychii Gloſſa* ἀδίσποτον· Πᾶσαν. ὅλην.

1 Πάτασσεν Il. Φ. 370:

— Πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου
Νίκης ἱεμένων.

Ex *Apollonio* noſtro emenda *Heſych.*, ubi legitur ὑπ' ἀγῶνος ἐπλήσσετο, pro ὑπ' ἀγωνίας, quemadmodum habet & *Schol.* Non enim certamen, ſed anxietas ex certamine orta, eorum mentem proprie turbabat. VILL.

2 Πάτον. Petita Gloſſa ex Commentariis ad Il. Z. 202.

3 Παύροις. V. Od. B. 241.

4 Παφλάζοντα. Omiſit gloſſam. Sed *Heſ* explicat, ἠχοῦντα, καχλάζοντα, ἀναβράζοντα, θερμαίνοντα. Il. N. 798:

Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Eubulus Comicus apud Athenaeum, l. 6:

Λοπὰς παφλάζῃ βαρβάρῳ λαλήματι.

Patina cachinnat bulliente murmure,

ut vertit *Scaliger ad Varronem*. p. 45. VILL.

5 Εἰλύματα. Itaque olim dicebantur πίδιλα, teſte *Euſtathio*. Il. K. 22:

Ποσὶ δ' ὑπαὶ λιταροῖσιν ἰδήσατο καλὰ πίδιλα.

VILL.

6 Ἄκρῳ. Il. Ω. 272:

Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκεν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ.
Πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔσσε βάλοντι.

VILL.

7 Αἱ ᾠδιναιετάουσιν. Od. Δ. 177. VILL.

ἐπὶ δὲ τῶν ἵππων·

Οἱ μὲν μὴν βουλῇ Δαναῶν, [1] —

καὶ ἐπὶ τῶν ποδῶν· [2]

— Περὶ γάρ μ' ἐφίλησ'. [3] —

ΠΕΊΡΑΤΑ. [4] ἐπὶ μὲν τῶν δεσμῶν, καὶ ἐπὶ τῶν πέρατα. σημαίνει καὶ τὰ τεχνικὰ ἐργαλεῖα.

ΠΕΙΡΑΡ. τὸ μὲν πέρας τῶν χοινίκων·

Πείραρ ἐπαλλάξαντες [5] —

ἐπὶ δὲ τῶν πέρατα. [6]

— Πείραρ ἱζύγου. [7] —

ΠΕΙ-

1 Οἱ μὲν μὴν βουλῇ Δαναῶν. Il. A. 258. VILL.

2 Ποδῶν. L. ποσῶν, ut recte monet *Villois.* infra ad v. Περιδίξιος.

3 Περὶ γάρ μ' ἐφίλησ'. *Od.* Ξ. 143. VILL.

4 Πείρατα Sumitur pro *vinculis*, *funibus*, Od. M. 51:

— Ἐκ δ' αὐτῶν πείρατ' ἀνήφθω

Terminum significat & *finem* *Od.* I. 284:

— Ὑμῖν ἐπὶ πείρατι γαίης.

Et pro *instrumentis* accipitur *Od* Γ. 433:

Ὕπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήια, πείραθ' ἑτοῖμα.

Optime *Etym.* sic explet, quae ex *Apollon.* exciderant: ἐπὶ μὲν τῶν δεσμῶν·

— Ἐκ δ' αὐτῶν πείρατ' ἀνήφθη.

(Lege ἀνήφθω Od. M. 51.)

ἐπὶ δὲ τῶν πέραθ':

— Ἐς Ἠλύσιον πίδιον καὶ πείραθα γαίης.

(Od. Δ. 563.) VILL.

5 Πείραρ ἐπαλλάξαντες. Il. N. 359. Conjicit Clarissimus *Alberti* ad *Hesych.* v. Πείραθα, olim lectum fuisse πείρατ' pro hodierno πείραρ. VILL. Pertinere videtur interpretatio *Hesychii* πείραθα . . . τέλος ad *Od.* Δ. 563. πείραθα γαίης. Ut adeo vix opus sit conjectura Cl. *Alberti.*

6 Πέραθα. Lege πέρατος, ut in *Etymologo*, qui idem exemplum allegat. Vide *Schol.* VILL.

7 Πείραρ ἱζύγου. Hodie legitur πεῖρας. Od. E. 289:

Ἐκ

ΠΕΙΡΙΝΘΑ. [1] ἃ λέγομεν πειρίνθια, τὰ ἐπὶ τῆς ἀμάξης, εἰς ἃ ἐντίθεται τὰ πρὶς τ' χρείαν, ἕνεκα τ' πλείω χωρεῖν [2].

ΠΕΙΡΗΣΟΝΤΑ. [3] Διάπειραν λῃψόμενον.

ΠΕΙΣΕΑ. [4] οἱ πότιμοι τίποι καὶ πόαν ἀνιέντες.

ΠΕΙΡΩΝ. [5] Διαπερονῶν καὶ οἷον Διαπερῶν.

ΠΕΛΛΑΣ. [6] ἀγλεία γάλακτος.

ΠΕ-

Ἐκφυγέειν μέγα πεῖρας ὀιζύος ἤ μιν ἱκάνῃ.

VILL. Conf. *Etymol.* p. 667. v. 54 & infra v. Πειρη

1 Πείρινθα. Il. Ω. 190:

Αὐτὰρ ἔγ' υἷας ἄμαξαν ἐϋτροχον ἡμιονείην
Ὀπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῇ.

Ab *Hes.* definitur, πλέγμα, τὸ ἐπὶ τ' ἁμάξης. τὸ πλινθίον τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ ἁμάξῃ τετραγωνον. At *Od.* z. 70. vocatur ὑπερτιείη, quam sic describit *Schol.* τῷ ἐπιτιθεμένῳ πλινθίῳ τῇ ἁμάξῃ, πρὸς τὰ πλείονα βάρη φέρειν, ὑψηλοτάτῳ, ὃ καὶ πλινθίον καλεῖται. ἢ τῷ ὑπεραίνα τ' ἁμάξης. τετραγώνῳ ξύλῳ, δεχομένῳ τὸ ἐπιτιθέμενον φορτίον. VILL. Add. *Etymol.* v. Πείρινθος & Κάνναβος. itemque *Eustath. ad l. l.*

2 Χωρεῖν. Manifesto errore editum erat χώρειν.

3 Πειρήσοντα. Il. M. 301. & Od. z. 134:

Μήλων πειρήσοντα καὶ εἰς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν.

Hinc emendarem locum *Hes.*, cujus fons indicatus non est. Apud eum pro Πειρήσοντας, διάπειραν λήψοντας. legerem cum *Apollonio*, Πειρήσοντα, διάπειραν λῃψόμενον. VILL.

4 Πείσεα. Od. Z. 124. & Il. Υ 9:

Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πείσεα ποιήεντα.

Hes. interpretatur, λειμῶνες, ἕλη, ποτάμιοι, ποιήδεις, ὑδατώδεις τόποι. *Suidas:* οἱ κάλυδροι τόποι. VILL.

5 Πείρων. Il. Ω. 8. Od. Θ. 183. N. 91. & 264:

Ἀνδρῶν τε πολλῶν, ἀλιγενέων τε κύματα πείρων.

VILL. Conf. Interpp. ad Il. Ω. 8. Caeterum edendum censui Διαπερονῶν, pro Διαπερόων. — Διαπερονᾶν *Homero* etiam est *hasta transfigere*; (Il. H. 145. N. 397.) in qua sententia saepius dixit Διαπέρησι.

6 Πέλλας. v. *Il.* Π. 642.

1 Πε-

ΠΕΛΑΣΓΟΙ΄ [1] οἱ Θεσσαλοί.

ΠΕ΄ΛΕΘΡΟΝ. [2] πλέθρον. ἔστι δὲ μέτρον γῆς, ἕκτον σταδίου.

ΠΕΜΠΑ΄ΣΣΕΤΑΙ. [3] κυρίως ἡ κατὰ πεντάδα ἀρίθμησις. πέμπτῳ [4] γὰρ οἱ Αἰολεῖς τῷ πέντε λέγουσιν.

ΠΕΜΠΩ΄ΒΟΛΑ. πέντε ὀβελίσκοι τριανσειδεῖς, ὁκ μιᾶς ἀρχῆς. [5]

ΠΕΛΩ΄ΡΙΟΣ. μέγας, ἀπὸ τοῦ προπελάζειν τῷ Ὠρίωνι. [6]

ΠΕΞΑΜΕ΄ΝΗ. [7] ὁ Ἀττίων, χλενισαμένη, καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος. [8] ἐπιφέρῃ δὲ καὶ τὸ τὰ ἕ-

1 Πελασγοί. v. Il. K. 429. Od. T. 177. unde explicandum eſt Πελάσγικον Ἄργος. Il. B. 681. ubi vid. *Interpp.*

2 Πίλεθρον. Πίλεθρα dixit Poëta Il. Φ. 407. Od Λ. 576.

3 Πεμπάσσεται. Od. Δ. 412:

Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται. —

VILL.

4 Πέμπτῳ. Lego πίμπτι γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ πέντε. Hinc apud *Heſ.* Πεμπὰς, Τριακάς. Quod merito ſollicitavit & in πεντὰς mutare voluit Clariſſimus *Alberti.* VILL.

5 Ἀρχῆς. Pro ὁκ μιᾶς ἀρχῆς, adderem συνεχόμενοι cum *Heſ.*, qui pariter ac *Schol.* habet τριαινοσιδᾶς pro τριανσειδεῖς, & λαβῆς pro ἀρχῆς. Il. Λ. 463.

— Νῆοι δ' παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.

VILL. Pro τριανσειδεῖς legendum eſt τριαινοσιδεῖς.

6 Ὠρίωνι. Apud *Hom.* Orion ipſe vocatur πολυεύς. Od. Λ. 571:

— Ὠρίωνα πολυεύεα κικλήσκουσα.

Vide *Strunzium* ad *Gloſſar. Oppian. Rutgerſii*, voce πῖλαρ. VILL.

7 Πεξαμένη. Reſpexit Il. Ζ. 176. ubi *Hom.* exhibet Junonem ſe ipſam pectentem:

— καίτας
πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς.

VILL.

8 Ὁ Ἀπολλοδ. Fortaſſe ſic aliter interpungendum: Ὁ Ἀττίων χλενισαμένη. καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος ἐπιφέρῃ (ſublato τῷ δ') τὸ

ἕεμα [1] ξαίνειν, πείκειν, καὶ τὸ κείρειν, ταυτὸ ποιῆσαι, [2] καὶ ὁ πόκος. [3] δηλοῖ δὲ καὶ τῷ καθαξάνασα.

ΠΕΠΟΝ. [4] λαμβάνεται καὶ ἐπὶ ἐπαίνῳ, καὶ ἐπὶ τῷ ἐκλύτῳ. ἢ ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πεπαινομένων καρπῶν, οἷον [5] μετέλως μὲν πεπαυθέντες, εὔχρηστοι καὶ ἀποδεκτοί· ὑπερπεπαυθέντες δὲ, ἔκλυτοι καὶ σεσηπότες.

ΠΕΠΛΟΣ. ἔνδυμα γυναικεῖον, [6] περίναις δεκατεχό-

καὶ τὸ, &c. &c. &c. VILL. In extrema hujus loci corruptela, ſi tentare etiam extrema licuerit, verborum tranſpoſitione locum omnem, ad mentem *Apollonii* refingamus. Πεξαμένη. Ὁ — Ἀπ. κλινιστ., καὶ ὁ Ἀπολλ. ξάνασα. Ἐπιφέρῃ δὲ καὶ τὸ τὰ εἵεμα πείκειν. (Od. Σ. 315.) Ξαίνειν καὶ τὸ κείρειν· ταὐτὸ πέξαι ὅθεν καὶ ὁ πόκος, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ καθαξάνασα. *Schol.* certe ad Od. l. l. πείκετε interpretatur ξαίνετε. & *Heſych.* πεξαμένη non tantum reddit κλινισαμένη τὰς τείχας, ſed & ξάνασα. *Suid.*, & ex eo *Phavor.* Πεξάμενος. κλινίσας, ξάνος, quae ſi ex *Homerico* fonte probabiliter derivata cenſeas, legere praeſtiterit Πεξαμένη. κτενίσασα, ξάνατα.

1 Εἵεμα. In mente habuit Od. Σ. 315:

— Εἵεμα πείκετε χερσίν.

VILL.

2 Παίξαι. Pro παίξαι lege πέξαι, ut *Theocr.* Idyl. XXVIII. 13.

Δὶς γὰρ μητέρες ἀρνῶν μαλακὰς ἐν βοτάνῃ πόκους
Πέξαιντ' αὐτοιταί. —

VILL. Conf. *Obſ. Antepen.*

3 Καὶ ὁ πόκος. Ante καὶ ὁ πόκος legerem ὅθεν, quod omiſſum puto. Ὅθεν καὶ ὁ πόκος; ſubauditur, λέγεται. & mox pro τῷ, lege τό. VILL. Cf. quae ſupra dicta ſunt ad verb. Ὁ Ἀπολλοδ.

4 Πῖπον. *Heſ.* interpretatur προσφιλέστατε, προσηνέστατε. ἔκλυτε, μαλακέ. *Heſiod* in *Herc. Scut.* v. 350. in bonam partem accipit:

Κύκνε πῖπον, τί νυ τῶν ἱπτείχετον ὠκείας ἵππους.

In hanc vocem omnino videndus eſt *Etymologus*. VILL. Forma hac in malam partem uſus eſt *Homer.* Il. Β. 235. N. 120. Saepius autem in bonam, e. c. *Il.* Ε. 109 Ζ. 55. &c.

5 Οἷον. Mallem οἳ, ſeu οἵ ἐν. VILL.

6 Γυναικεῖον. Quin & eſſe quoque veſtem virorum jam animadverſum eſt, & compro-

ba-

χόωλιον. ϗ ἔστι καὶ τὸ ἔτυμον, ἐν συγκοπῇ, ἀπέπελον, ὁ ἀπὶ ἔλην τὴν φορᾶσαν πελίμην, τοῦτ' ἔστιν γινόμην.

ΠΕΡΑΣ. [1] εἰς τὸ πέραν [2] τ῀ γῆς διεπέρασας, ἐπώλησας.

ΠΕ-

batum loco *Aeſchyli* in *Perſis*, cui addi poſſit verſus 125, 468, & 1065. ejusdem fabulae. Legitur Il. Z. 90:

Πέπλον ὃς οἱ δοκέῃ χαριέστατον ἠδὲ μέγιστον
Εἶναι ἐν μεγάροις, ϗ οἱ πολὺ φίλτατον αὐτῇ
Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασι ἠϋκόμοιο.

VILL. *Apollonius* ſpectavit uſum *Homeri*, apud quem πέπλον pro veſte poſitum, ſemper eſt ἱμάτιον, vel ἔνδυμα γυναικεῖον. Ut adeo ex Homeri commentariis Gloſſae manaverint *Heſych. Suid. Etymol.*, quae in eandem hanc interpretationem conveniunt, *Schol.* ad Il. Π. 9. Πέπλον, ὡς ἐπὶ πολὺ τὸ γυναικεῖον ἱμάτιον, τὸ δὲ ἀνδρεῖον χιτών. Unde emendanda obſervatio ad Il. Ε. 734. Πέπλον. γυναικεῖον ἔνδυμα, τοῦτ' ἔστι χιτῶνα, ὃν οὐκ ἐνεδύοντο, ἀλλ' ἐνεπερονῶντο. Corrigere forte liceat τοῦτ' ἔστι σχιστὸν, ὃ οὐκ. *Euſtath.* ad *Od.* Σ. 291 *ſeqq* p. 1847. vſ. 34. γυναικεῖον ἱμάτιον ὁ πέπλος, ... σχιστὸν ἐπὶ μόνα τὰ ἔμπροσθεν. Conf. Idem *p.* 170. *v.* 6.

1 Πέρας Lege πέρασας, ſeu πέρασαν. Od. o. 427:

— Πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
Τῷ δ' ἀνδρὸς πρὸς δῶμαθ'. — VILL.

2 Πέραν τ῀ γῆς. Lege πέρας; vel dele εἰς τό. Pro τ῀ γῆς *Heſ.* in Πέρασας habet, τ῀ θαλάσσης, ut *Schol. Homeri in Il.* Φ 40. ἐπέρασεν explicat πέραν τ῀ θαλάσσης ἐπώλησεν, & merito; nam habet Poëta:

Καὶ τότε μὲν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασα
Νηυσὶν ἄγων. —

Idem *Heſ.* περάσας interpretatur ἀποδόσθαι ἐπὶ πέρατι τ῀ γῆς. VILL. Quam *Apollonio* merito reſtituit Cl. *Villoiſon.*, Gloſſa πέρασας pertinet ad *Il.* Φ. 78. ubi Achillem ſupplex orat Lycaon:

Γνοῦμαί σ' Ἀχιλεῦ. . . .
Πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
Ἤματι τῷ, ὅτε μ' εἵλες ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ.
Καὶ μ' ἐπέρασας ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε.

Schol. ἐπέρασας ἐπώλησας.... *Cod Harl.* & *Euſtath.* p 1222. v. 26. & p. 1223. v. 63. legunt ἐπέρασας. Conf. *Ern. ad Il. l. v.* 40. *Apollonius* legiſſe videtur καὶ μὲ πέρασας.

1 Βαλ-

ΠΕΡΙΡΡΗΔΗΣ. περιρρηγνύμω, ἐκκεκλασ-
μένος. βέλτιον δὲ μεταφορικῶς ἐκρρεύμω. βάλ-
λεται γὰρ [1] καὶ τὸ ποτήριον κρατῶν, ὡς ἅμα τῇ ὠσ-
θῆναι ἐκρρεῖσθαι πεσόντα. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος· ἐρρι-
φεὶς, ἐκφερὴς [2] ἔπεσε τῇ τραπέζῃ, ὡς ἐκκλασθῆ-
ναι ἐπὶ αὐτήν.

— Πε-

1 βάλλεται γὰρ &c. De Eurymacho haec ſunt capienda, qui *Od.* X. 84., ex cujus loci commentariis haec derivata eſt obſervatio, qui igitur l. l. ab Ulyſſe ſagitta trajectus,

— ἐν δ' ἄρα χειρὸς
Φάσγανον ἧκε χαμᾶζε, περι-
ρρηδὴς δὲ τραπέζῃ
Κάππεσε δινηθείς· ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε
Καὶ δίπας ἀμφικύπελλον. —

Grammaticus, cui haec debetur Gloſſa, cum δίπας ἀμφικύπελλον memorari animadverteret, vino perfuſum eſſe Eurymachum opinatus eſt, quod ἐβάλλετο ποτήριον κρατῶν. Simplicius multo *Euſtath.* p. 1920. v. 39. Περιρρηδὴς ὁ ἐρραντισμένος αἵματι. Verum neque ulla eſt profuſi ſanguinis mentio, neque poculum manu tenebat *Eurymachus*, ſed ipſam menſam, quam ſinguli Proci ſuam & privam habebant, & qua uti illos ad tela Ulyſſis arcenda juſſerat ipſe *Eurymachus* v. 74.

Φάσγανά τε σπάσασθε, καὶ
ἀντίσχεσθε τραπέζας
Ἰῶν ἀκυμόρων. —

Itaque, vulnere accepto letali, περιρρηδὴς τραπέζῃ κάππεσεν, i.e. *pronus in iſtam menſam*, cecidit, qua pro clypeo utebatur, unde fieri debebat, ut cibi & poculum effunderentur humi. Unice hanc interpretationem commendat imitatio *Apollonii Rh.* quam ex *L. Boſ. Obſerv. Crit.* notavit ad *Heſych.* Cl. *Alberti*. Etenim *Arg.* I. 431. bos ab Alcaeo ſecuri perculſa

Ἤριπε. . ἀμφοτέροισι περι-
ρρηδὴς κεφάλεσσιν.

Quod ubi *Schol.* reddit ἐπὶ πρόσωπον μεθ' ὁρμῆς κατενεχθείς, ἐπιρραγεὶς εἰς τὸ μπροσθεν, ἢ ἐπενεχθείς. ὡς καὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ περιρρηδὴς δὲ τραπέζῃ κάππεσεν, ὁ Εὐρύμαχος: colluit profecto Eurymachum cecidiſſe, ἐπὶ τὴν τράπεζαν μεθ' ὁρμῆς κατενεχθέντα, ἐπιρραγέντα εἰς τὸ μπροσθεν. Unde ab alia manu, eademque parum perita, Scholiaſtae temere additum videtur, ἀντὶ τοῦ ἐκφερόμενος, τὸ καλὰ κύκλου ποιεῖν ὕστερον λέγεται. (in *Homero* ſcil.) τῶν δὲ, (apud *Apoll.*) ἀντὶ τοῦ ἐπενεχθεὶς εἰς τὸ ἔμπροσθεν.

2 Στροβηθεὶς, ἐκφερὴς. Hoc ad-

— Περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζη

Κάπτεσεν. —

ΠΕΡΚΝΟ'Ν. μελανόν. [2] ἢ περκάζειν [3] ἔτι λέγομεν τὴν σαφυλὴν τὴν ἤδη μελαινομένην.

ΠΕΡΙΤΡΕ'ΦΕΤΑΙ. [4] περιπήσεται· ὅθεν ἡ τροφαλὶς, τὸ πεπηγμένον γάλα.

ΠΕ'ΡΓΑΜΟΝ. [5]. οὕτως ἐλέγετο ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἰλίου.

ΠΕ-

addit *Ariſtarchus*, partim ut explicet *Homericum* δινηθείς. Od. X. 85.

— Ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Φάσγανον ἧκε, καμᾶζε, περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζη
Κάπτεσε δινηθείς· ἀπὸ δ' εἴδαλα χεῦεν ἔραζε,
Καὶ δίπας ἀμφικύπελλον. —

Partim vero quod, ut ait *Schol. Apoll. Rhodii*, τὸ καλὰ κύκλον πεσεῖν ὅτω λέγεται; & περιῤῥηδὴς eſt περιφερόμενος, VILL. Conf. quae modo diximus, ad verba βάλλεται γὰρ &c.

1 Περιῤῥηδὴς δέ. Od. X. 84. VILL.

2 Μελανόν. Sic quoque habet *Heſ.* in περκνόν. Sed cum μελανὸν minus ſit Graecum, legerem ſeparatim μέλαν ὄν, aut μελαινὸν, *id eſt*, nigrum, atrum. Il. Ω. 316:

Μορφνὸν, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι.

Sed fortaſſe nihil mutandum. Grammatici & recentiores Graeci dicunt μελανὸς pro μέλας. Vide, ne alios laudem, *Heſych.* voce μέλας. VILL. *Schol.* ad. Od. l. l. περκνὸν. μέλανα. quod ipſum & *Apollonio* reddendum cenſuerim & *Heſychio* pro μελαιόν.

3 Περκάζειν. Od. H. 126:

Ἄιθοπι ἀφειῆσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζωσι.

Περκάζει habet *Callimach.* in *Lavacro Palladis*, vſ. 78. VILL.

4 Περιτρίφεται. Il. E. 903:

— Μέλαι δ' ἅλικα φείρεται κυκόωντι.

Ubi φείρεται pro φείρεται *Heſ.* & *Apollonius* legiſſe videntur; quemadmodum & volebat *Herodianus*, annotante *Euſtathio*. Schol. explicat ſimiliter φείρεται per φειπήγνυται, ὅθεν καὶ ἡ τροφαλίς. VILL.

5 Πέργαμον. Schol. ad *Il.* Δ. 508. obſervavit apud *Homerum* hanc vocem pro ſola arce Trojanorum accipi; ſed apud Recentiores cunctas in

ΠΕΡΙΩ΄ΣΙΟΝ. [1] περιωσίως.

ΠΕΡΙΔΩ΄ΣΟΜΑΙ. [2] συνθήσομαι.

ΠΕΡΙΤΡΟΠΑΙ΄ΩΝ. [3] περιτρεπόμενος.

ΠΕΡΙΔΕ΄ΞΙΟΣ. οἱ μὲν, περιοσῶς [4] δεξιὸς [5] περὶ τὸ δόρυ βολλόν· οἱ δὲ, καὶ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν [6] ὡς τῇ δεξιᾷ βάλλων.

ΠΕ-

universum arces designare. *Aeschylus* in *Prometheo*, vs. 955:

— Δοκεῖτε δὴ
Ναίειν ἀπειθῆ πίργαμ'. —

VILL. Conf. Cl. *Alb.* ad similem *Hesychii* Glossam v. Πίργαμος; quae forma & *Apollonio* forte erit restituenda; nisi pertineat annotatio, ad Il. Ω. 700, ubi Κασσάνδρη dicitur Πίργαμον εἰσαναβᾶσα.

1 Περιώσιον. Respicit Od. Π. 203:

Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον ὔτ' ἀγάασθαι.

In *Theocriti* Idyll. XVII vs. 23:

Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν.

VILL. Conf. iterum *Alb. ad Hesych b. v.*

2 Περιδώσομαι. Respicit Od. Υ. 78:

— Αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς.

Hes. habet συνθηκοποιήσομαι, ubi mallem legere συνθήκας ποιήσομαι, quamvis cum *Hes.* conveniat *Etymol.* At in Il. Ψ. 485:

Εἰ δ' ἄγε τῶν τρίποδα περιδώμεθον, —

Schol. explicat, περὶ τρίποδα συνθήκας ποιησώμεθα. Et *Suidas* legit συνθώμεθα, quem vide in περιδώμεθα. VILL. In ipso scilicet *Homero* quod etiam nunc habent Codd. nonnulli, expressisse videtur *Suid.* περιδώμεθα.

3 Περιτροπαίων. Lege περιτροπίων. *Il.* Β. 295:

Ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπίων ἐνιαυτός.

Ubi *Schol.* περιτρεπόμενος, ὅ ἐστι περιερχόμενος, πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μέλλων τελειοῦσθαι. VILL.

4 Περιοσῶς. Ob περὶ quod supra περὶ p. 539. mendose dixit usurpari ἐπὶ τοῦ περισσῶς; ubi, ut & hic, legendum περιοσῶς VILL.

5 Δεξιός. Male in Codice MS. δεξιῶς VILL.

6 Ἀμφοτέρων. Ante ἀμφοτέρων χειρῶν, addendum censeo ἐξ; vel legendum cum *Hes.* ἀμφοτέρῃς ταῖς χερσὶ *Hes.* explicat quoque φρόνιμον, ὀρθὸν, μηδὲν ἀστοχὸν ἔχων; hic pro ἔχων scribendum puto ἔχοντα. Respexerunt Il. Φ. 162:

— Ὁ δ' ἀμαρτῇ δύρεται ἀμφὶς

Ἴλιος

ΠΕΡΙΒΗ'ΝΑΙ. [1] περιτωκότω ὑπερφαίσαι.

ΠΕΡΙΩΠΗ'. [2] τόπω ὑψηλὸς ; ἀφ' ὃ ἐστιν περισκέψασθαι.

ΠΕΡΙΑ'ΓΝΥΤΑΙ. [3] περικαλακλᾶται ἢ οἷον περιέρχεται.

ΠΕΡΙ'ΔΡΟΜΟΣ. [4] πάντῃ περιέρχεσθαι δυνάμενω.

ΠΕΡΙΣΧΟ'ΜΕΘΑ. [5] οἱονεὶ περιστῶς ἔχομεν ; ἀντελαβόμεθα ἢ περιεφησάμεθα.

ΠΕΡΙΚΑΙΤΟ'Σ. [6] περιστῶς διαφθαρτικῷ.

ΠΕ-

"Ηρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦε.

Unde περιδέξιος mihi videtur ſignificare ambidextrum. Vide *Schol.* VILL.

1 Περιβῆναι. Il. Ε. 21:

Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφεὸν ἠμαθόεντα,

Et Il. Ξ. 424:

— Περὶ γὰρ περίβηται ἄριστοι.

VILL.

2 Περιωπὴ. V. Il. Ξ. 8. Ψ. 451. &c.

3 Περιάγνυται. Il. Π. 78. De voce Hectoris Trojanos adhortantis:

— Ἕκτορος (ὃς ἔψ) ἀνδρεφόνοιο

Τρωσὶ κελεύοντος περιάγνυται. —

Heſiod. in *Hercul. Scuto*, vſ. 278:

— Περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ.

& ſupra:

— Ἄγνυτ' Ὄλυμπος.

VILL.

4 Περίδρομος. Od. Ξ. 7:

— Αὐλὴ

Ὑψηλὴ δίδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,

Καλή τε μεγάλη τε, περίδρομος. —

Et Il. Β. 812:

— Αἰπεῖα κολώνη,

Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα.

VILL.

5 Περιχόμεθα. Od. Ι. 1992

Οὐκέτι μιν σὺν παισὶ περιχόμεθ' ἠδὲ γυναιξί.

Ubi *Schol.* περιεσόμεθα, ἐφυλάξαμεν. VILL.

6 Περικλυτός. Forma Poëtae frequentiſſima.

ΠΕΡΙΣΚΕΠΤΩι. πάντοθεν ὁρωμῴῳ.[1]

—— περισκέπτῳ[2] ἐνὶ χώρῳ.

ΠΕΡΙΜΕΤΡΟΝ. λεπτὸν[3] καὶ περίμετρον.

ΠΕΡΙΠΕΥΚΕΣ.[4] περιατῶς πικρόν.

ΠΕΡΙΚΗΛΑ.[5] περιατῶς ξηρά. οἷον εἰς τὸ κεάσαι εὔθετα.

ΠΕΤΗΛΑ.[6] φύλλα. καὶ ὑψιπέτηλα, τὴν[7] εἰς ὕψος φύλλα ἔχουσαν.

ΠΕΥΚΑΛΙΜΗΙΣΙ.[8] ταῖς πικραῖς καὶ συνεταῖς φρεσί. καὶ πευκεδανὸν, τὸ πικρὸν, ἀπὸ τῆς πεύκης. καὶ πευκεδανὸν πόλεμον, τὸν πικρὸν μεταφορικῶς, ἐπεὶ πολλῶν αἴτιος κακῶν.

ΠΕ-

1 Ὁρωμῴῳ. *Hesych.* addit: οἱ δὲ, μόνῳ, κεχωρισμῴῳ, ὅσοι ἀπ' αὐτοῦ περισκέψασθαι. VILL.

2 Περισκέπτῳ. Od. Α. 426. VILL.

3 Λεπτὸν. Omissa est glossa, & statim sequitur exemplum. Etenim λεπτὸν καὶ περίμετρον est ex Hom. *Od.* Ε. 95:

Στυραμφὴν μέγαν ἰστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε,
Λεπτὸν καὶ περίμετρον. —

Apud *Hesych.* περίμετρον est ἰσόμετρον, μέγα. Et apud *Schol.* μέγαν, περιστὸν μέτρον ἔχοντα. VILL.

4 Περιπευκές. Il. Λ. 844. ubi V. *Schol.* & *Hesych.*

5 Περίκηλα. Od. Ε. 240. & Σ. 308:

Αὖα πάλαι, περίκηλα. — VILL.

6 Πέτηλα. L. Πέταλα

7 Τὴν.... ἔχουσαν Pro τὴν & ἔχουσαν, lege τὰ & ἔχοντα. Od. Λ. 587:

Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα καλαχρῆθεν χέε καρπόν.

Sic metaphorice *in Herculis Scuto*, vs. 376:

Πολλαὶ δὲ δρῦς ὑψίκομοι, πολλαὶ δέ τε πεῦκαι.

VILL.

8 Πευκαλίμῃσι. Il. Θ. 336:

Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἤδη ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν.

At de bello, Il. Κ 8:

Ἦέ ποθι πολλοὶ μέγα σῆμα πευκεδανοῖο,

VILL.

1 Πε-

ΠΕΦΕΥΓΜΈΝΟΣ. [1] πεφευγώς.

ΠΕΦΑ̃ΣΘΑΙ. [2] πεφανεῖσθαι, ἀπὸ τὸ φάσαι· ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον.

ΠΕΛΈΚΚΩι, οἷον σελεῷ·

— Ἀμφὶ [3] πελέκκῳ,

ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΌΓΥΟΝ. [4] πεντήκοντα γύας ἔχον· γύης δὲ, μέτρον γῆς.

ΠΕΡΙΜΉΚΕΤΟΝ. [5] περισσῶς μακρὸν καὶ ὑψηλήν.

ΠΕΦΡΆΔΟΙ. Διασημαίνεις. ὁ δὲ Ἀπίων, ἂν εἴποι· [6] τὸ Ἀλεξάρχου σεσημειωμένον [7] ὅτι τὸ φράσαι ἀδέποτε ἐπὶ τῷ εἰπεῖν τάσσεται.

ΠΗ̃.

1 Πεφευγμένος. Lege πεφυγμένος. Od. Α. 18.

— οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος εἶεν ἀέθλων.

VILL. Il. Z. 488. eadem fere dictio, quae Od. *l. l.*

Μοῖραν δ' ὅτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

Utrobique *Barnes.* corrupit πεφευγμένος. πεφευγμένον, invitis *Hesych.* h. v., *Etymol. p.* 755. *v.* 28. & *Eustath. p.* 657. *v.* 31., *Barnesii* igitur audaciam ne quis *Apollonii* auctoritate probari censeat, conf. supra v. Μῆρα p. 461. ubi antiquam & veram lectionem secutus est Lexicographus.

2 Πεφᾶσθαι. Il. Ω. 254:

Ἕκτορ' ὄφελες ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφᾶσθαι.

VILL.

3 Ἀμφὶ πελέκκῳ. Il. N. 612. VILL.

4 Πεντηκοντόγυον Il. I 575:

Ἔνθά μιν ἤγαγον τίμιοι ἕκαστοι ἑλέσθαι

Πεντηκοντόγυον. —

Vide *Schol.* VILL.

5 Περιμήκετον. V. Il. Ξ. 287. *Coll.* Od. Z. 103.

6 Ἂν εἴποι. Merito Clarissimus *Alberti* conjecit legendum ἀπείποι pro ἂν εἴποι. Il. Ξ. 335. Juno sic Jovem alloquitur:

Πῶς κ' ἔοι εἴτις σοὶ θεῶν αἰειγενετάων

Εὔδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν

Πεφάσθαι, —

VILL.

7 Σεσημειωμένον. Legerem σεσημειωμένως. VILL.

ΠΗ̃, ἔστιν ἄτοπον. [1]

Πῆ ἔβη [2] Ἀνδρομάχη; —

καί·

Πῆ δὴ τόνδε [3] μολοβρὸν ἄγεις; —

ὁ δὲ Δημήτριος ὁ Ἰξίων, τῶ ποῖ τῶν Ἀττικῶν νεωτέρων ἰδίᾳ, τὸ δὲ πῆ Ἰακῶς [4] καὶ Ὁμήρῳ σύνηθες, τοῦτο δὲ βαρυτονηθὲν αἴρεσιν γίνεται, οἷον·

Νῦν δ' ὅ γ' ἄρ πη θέσθαι ἐπίσαμαι, —

ἀντὶ τοῦ εἰς ἑδέναι τόπον ἐπίσαμαι.

ΠΗΓΥΛΙΣ. παγετός. [6]

ΠΗΓΕΣΙΜΑΛΛΩι. εὐπαγεῖς μᾶλλον, τοῦτ' ἔστιν εὐτραφεῖς. [7]

ΠΗ-

1 Ἔστιν ἄτοπον. Lege ſeparatim εἰς τίνα τόπον. *Suidas* habet, εἰς τίνα τόπον VILL.

2 Πῆ ἔβη. Il. Z. 377 VILL.

3 Πῆ δὴ τόνδε μολοβρόν. Od. P. 219. VILL.

4 Ἰακῶς. Pro Ἰακῶς, lege Ἰακὸν, & adde λέγει. VILL.

5 Νῦν δ' ὅγ'. Od. N. 207.

6 Παγετός. Sic quoque habet *Schol.* Sed cum πάγυλις apud *Homerum* adjective ſumatur, legerem παγερὸς pro παγετός; vel, ut ſcripſit *Heſ.*, παγετώδης. Od. Σ. 476:

— Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κατὰ, βορέαο πεσόντος, Πάγυλις. —

Legitur apud *Apollonium Rhodium* Lib. II. vſ. 739. αὐτμὴ πάγυλις VILL. *Homeri* l. l. lectum etiam fuiſſe πήλυγις, indicio eſt *Etymol. p.* 670. v. 39., cui *Apollonii Rhod.*, *Suidae* atque *Euſtathii* auctoritatem jam oppoſuit *Sylburg.* Quae autem in Lexico noſtro reperitur forma παγετὸς, eandem habet etiam *Schol.* ad *Od. l. l.* Πάγυλις. παγετὸς ἢ ψυχρός. *Suid.* itidem vertit per nomen ſubſtantivum κρύος, atque hanc ipſam antiquiſſimorum interpretum fuiſſe ſententiam, docet *Euſtath.* p. 1768. v. 5. Πάγυλις. ἤγουν παγετὸς, καθὰ τοὺς Παλαιούς, ἢ παγετώδης.

7 Εὐτραφεῖς. Pro εὐτραφεῖς, adde ἔχοντι. *Heſ.* inſuper habet, πάγιον γάρ, τὸ εὐτραφές.

Ti-

ΠΗΔΩΐ. τῷ πλάτει τ̃ κώπης. ὡς μὲν Ἀπίων, ἀπὸ τ̃ παίειν· ὡς δ' ἔνιοι, ἀπὸ τ̃ ξύλα πηλίνα [1] λεγομένα. ὡς δὲ πιθανώτερον. ἀπὸ τ̃ καλὰ τὴν πῆξιν ὥσπερ πηδᾶν τὴν κώπην.

ΠΗΛΗΞ. [2] πρόσκεφαλαία, ἀπὸ τ̃ πάλλεσθαι ὅ ἐστι κινεῖσθαι.

ΠΗΛΗΪΑΔΑ. [3] τὸ δόρυ· ἰδίως τὸ τ̃ Ἀχιλλέως, ὅπερ αὐτὸς ὁ Ποιητὴς ἐτυμολόγηκε λέγων, πηλιϊάδα μελίην· ὥσε παρὰ τὸ ὄρος τὸ Πήλιον εἰρῆσθαι. ἔστιν δὲ τῆς Θετταλίας.

ΠΗΟΥΣ. ὁ κατ' ἐπιγαμείαν [4] οἰκεῖος.

ΠΙΑΡ. [5] τὸ λιπαρὲν καὶ πίστατον.

ΠΙΔΗΕΣΣΗΣ. [6] καθύγρα, πιδακώδης. συνήθως δὲ τὴν Ἴλιον λέγει. καὶ πολυπιδάκα, [7] πολλὴν ὕδατος ἀναβολὴν ἐχέσης.

ΠΙΕΙ.

Τινὲς δὲ, λευκὸν, τὸ πηγόν· οἱ δὲ, μέλαν. *Schol.* quoque explicat πηγὸν per πηκτὸν, εἴτε μέλαν, εἴτε λευκόν. VILL. Conf. Il. Γ. 197. ibique *Schol. Alb.* ad *Hesych.* h. v. coll. *Suid.*, maxime *Etymol.* p. 669. v. 17.

1 Πηλίνα. Lege πηδίνα, quod, teste *Hes.* est ξύλον εὔθετον πρὸς τὴν τ̃ κώπης κατασκευήν. Et docet *Eustath.* in Il. E 838. pro, μίγα δ' ἴδραχε φήγινος ἄξων, veteres legisse πήδινος ἄξων. VILL. Πηδῷ est apud Poëtam Od. H. 328. N. 78.

2 Πήληξ. Il. O. 608. &c.

3 Πηλιϊάδα. Lege πηλιάδα. Il. Π. 143:

Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ περὶ χειρὶ
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.

VILL.

4 Ἐπιγαμείαν. Lege cum *Schol.* & *Etymologo* ἐπιγαμίαν. Il. Γ. 163:

Ὄφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν, πούς τε, φίλους τε.

In *Hesiodi* Oper., vs. 343:

Γείτονες ἄζωστοι ἕκιον, ζώσαντο δὲ πηοί.

Etymol. Πηὸς, κυρίως ὁ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενής. VILL.

5 Πῖαρ. Il. Λ. 549. &c.

6 Πιδήεσσης. Il. Λ. 183. Cf. maxime *Etymol.* p. 671. v. 31.

7 Πολυπιδάκα. Il. Υ. 59:

ΠΙΕΙΡΗ. [1] λιπαρά. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ τῳ πίειραν, μεταφορικῶς τὴν εὐδαίμονα λέγῃ· καὶ πίονα δῆμον, [2] τὸν λιπαρὸν καὶ εὐδαίμονα. ὁ δὲ Ἀπίων ἀναγράφων, καὶ τὸ πεῖαρ [3] ἠγνόησεν ὅ ἐστι πέρας, ἀλλὰ τὸ Ε καὶ Ι θέλῃ γράφεσθαι, ὅ ἐστι·

— Μέγα πεῖαρ [4] ἐϊζύοιο ἤ μιν ἰκάνῃ.

ΠΙΣΤΡΑΣ [5] τέσσαρας.

ΠΙΣΥΝΟΙ. [6] πεπoιθότες.

ΠΙ-

Πάντες δ' ἐσπίοντο πόδες πολυπιδάκος Ἴδης.

Dicitur & πολυπίδακος Il. Ψ. 117:

Ἀλλ' ὅτε δὴ κτημὰς προσέσαν πολυπίδακος Ἴδης.

VILL.

1 Πιείρη. Il. Σ. 342:

Πιείρας πίεσκον πόλιες μερόπων ἀνθρώπων.

Et Od. τ. 173. de Creta:

Καλὴ καὶ πίειρα, περίρρυτος. —

VILL. Quod mox additur, σὴν πίειραν, ſpectat, praeter alia loca, ad Il. Σ. 541:

Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν.

2 Πίονα δῆμον. Il. Ε. 710:

Ναῖον Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.

Et Od. Ξ. 329:

Ὅππως νοστήσῃ Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον.

VILL.

3 πεῖαρ. Hic lego πεῖραρ, & poſt πέρας addo καὶ πεῖαρ. VILL. Confuſa omnia in *Apollonio*, neſcio an ita ſint conſtituenda. Ὁ δὲ Ἀπίων τὸ πεῖραρ ἠγνόησεν, ὅ ἐστι πέρας, ἀλλὰ τὸ Ε καὶ Ι γράφεσθαι, καὶ θέλῃ, ἀναγράφων, Μέγα πεῖαρ &c.

4 Μέγα πεῖαρ. Od. Ε. 289. Πεῖαρ, idem quod *Heſychianum* πίαρ, *id eſt*, τὸ κράτιστον, καὶ σίαρ, ἢ τὸ πίερας. Male, ut hodie ex *Apoll.* noſtro apparet, hic *Valeſius Heſychii* lectionem ſollicitavit, & τὸ πίερας in κρίας mutare voluit. Hodie apud *Homerum* legitur μέγα πεῖραρ, pro πεῖαρ. Apud *Heſ.* πίαρ quoque reperitur. Caeterum haec omnia, ὁ δὲ Ἀπίων &c. loco mota eſſe videntur, & ad πεῖραρ, ſeu πεῖαρ referenda. Vide ſupra v. πεῖραρ p. 539. & v. πίαρ. p. 551. VILL. Editiones quidem & Codd. nonnulli l. l. habent πεῖραρ, quod merito in variis lectionibus poſitum eſt, tanquam, *non contemnendum*.

5 Πίσυρας. Il. o. 680. &c.

6 Πίσυνοι. Il. Φ. 226. Λ 9.

I Πι-

ΠΙΘΗ'ΣΑΣ. [1] πιστεύσας.

ΠΙ'ΝΑΚΑΣ. τὰ θραύσματα [2] τῆς νεώς.

ΠΙΝΥΤΗ'Ν. [3] φρόνησιν.

ΠΙΤΝΑ'Σ. ἐκτείνων.

Εἰς ἐμὲ χεῖρας πιτνὰς. [4] —

ΠΙΦΑΥ'ΣΚΩΝ. [5] ἐμφανίζων καὶ λέγων.

ΠΙΦΑΥΣΚΟ'ΜΕΝΟΣ. διασημαίνων.

— Πιφαυσκόμενος [6] τὰ ἀκήλητα.

ΠΙ'ΟΝΑ [7] Ε'ΡΓΑ. τὰ γεωργικὰ λέγει κατ' ἐξοχήν. πίονα δὲ, τὰ ἡμᾶς πιαίνοντα, πιαντικά.

ΠΛΑ'ΖΕΤΑΙ. [8] πλανᾶται. ἴτ' ἂν δὲ

Κῦ-

1 Πιθήσας. Il. Δ. 398:

Μαῖοι' ἄρα πρόϊηκε, Θιῶν τεφίοτι πιθήσας.

VILL.

2 Θραύματα. Lego θραύσματα. Respicit Od. M. 67:

Ἀλλά θ' ὑμῶ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν.

At alias lances significat. Od. Π. 49:

Τοῖσιν ἢ χρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης.

Sic Od. A. 141. & Δ. 57:

Δαιτρὸς ἢ χρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας.

VILL.

3 Πινυτήν. Il. H. 289:

— Μέγεθός τε βίην τε, Καὶ πινυτήν. —

VILL.

4 Εἰς ἐμὲ χεῖρας πιτνάς. Od. Λ. 391:

Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας. —

Non vero:

Χεῖρας εἰς ἐμὲ πιτνάς. —

Leve discrimen. VILL.

5 Πιφαύσκων. Od. M. 165:

Ἤτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἐτάρτισι πίφαυσκον.

Et Il. K. 502:

Ῥοίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ. VILL.

6 Πιφαυσκόμενος. Il. M. 280. VILL.

7 Πίονα ἔργα. Il. M. 283:

Καὶ πεδία λωτεῦντα, καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα.

Ubi *Schol.* Ἔργα, τὰ νῦν γεώργια. VILL.

8 Πλάζεται. Vid. Od. Z. 43.

Κῦμα [1] δέ μιν προσπλάζον, —

λέγε = ἀντὶ τοῦ προσπελάζον, οἷον προσεγγίζον.

ΠΛΑΤΥ᾽Ν ΕΛΛΗ᾽ΣΠΟΝΤΟΝ. ὁ καθολικῶς λέγε πλατὺν, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν Τροίαν μέρος τοῦ Ἑλλησπόντου. ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον τροπικῶς λέγε· κατὰ γὰρ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον πλατύς ἐστι [3] Ἑλλήσποντος.

ΠΑΞΊΑΙ. [4] πλήρεις.

ΠΛΗ΄.

1 Κῦμα δέ. Il. M. 285. VILL.

2 Λέγε. Hanc vocem hic loco motam existimo, & supra sic ponendam: ὅτ' ἂν ᾖ λέγε. VILL. Haud scio an rectius tueamur lectionem Codicis MSti.

3 Πλατύς ἐστι. Lege ὁ πλατύς. VILL. Hellespontum, angustum fretum, cum alii saepe dixerunt πλατὺν, tum vero *Homerus* non uno loco, maxime *Il.* H. 86. In multa igitur interpretum dissensione, nonnulli πλατὺν per antiphrasin dictum censuerunt, uti observat *Schol.* ad *l. l.* & *Etymol.* p. 333. vs. 47; alii, in quibus & *Apollon.*, haud paullo melius interpretati sunt, τὸ διεκπίπτον αὐτῷ ἔξω πρὸς τῷ Αἰγαίῳ; vid. *Schol.* & *Etymol.* ll. ll. *Eustath.* p. 666. vs. ult. seqq.; *Clarckius* πλατὺν pro eo accepit, unde latissime aperiretur prospectus; *Ernestus* denique, cum omne mare promiscue a poëtis longum ac *latum* dici, tum hic loci *oram* maxime *Hellespontiacam* intelligi observat, quae sane latissime patet. Universis tamen his interpretandi viis una forte praestiterit, quam nuperrime ingressus est *R. Wood*, oculatum se testem flumini potius, quam mari similem reperisse Hellespontum; Xerxi jam apud *Herodotum* VII. 35. appellatum fuisse ἀλμυρὸν ποταμὸν, & nihil de eo dixisse *Homerum*, cur pro mari potius habuisse videatur, quam pro flumine, quod prae reliquis & πλατὺ fuerit & μέγα. vid. *Wood on the Original Gen. of Homer. p.* 320. *seqq.* Homericam tamen rationem multis post saeculis vix crediderim secutum esse *Solin. c.* X. *omnis autem magnus Hellespontus &c.* quem recte adeo emendavit *Salmas. Exercit. Plin. p.* 117. *A. ille* (vel *illic*) *haud magnus Hellespontus* &c.

4 Πλῆαι. Il. B. 226:

Πλῆαί

ΠΛΗ΄ΜΝΗ. ἡ χοινικῆς [1] τῶ τροχῶ· ἀπὸ τῦ πληρῶσθαι [2] ὑπὸ τῦ ἄξονος.

ΠΛΗ΄ΞΑΙ. [3] τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι.

ΠΛΗΜΥΡΙ΄Σ. [4] τὸ ἔρμημα τῆς θαλάσσης.

ΠΛΗ΄ΣΣΟΝΤΟ. [5] διέβαινον·

— Εὖ δ' ἐπλήσσοντο πόδεσσιν [6]

τῶν ἄπαξ εἰρημένων.

ΠΛΩΤΗΙ. [7] λέγεται μὲν ἐπὶ τῆς Αἰόλου νήσου. ὁ μέν τοι Κράτης ἀκούει, πλεομένη. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, κινουμένη καὶ πλεούσῃ.

ΠΛΩΕΝ

Πλεῖαί τοι χαλκῷ κλισίας. — Sic in *Hesiod. Oper.*, vs. 101:

Πλείη μὲν γῆ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα.

VILL.

1 Χοινικῆς. Lege χοινικίς. Dicitur & χοινίκη apud *Hes.* qui eam definit τῷ τροχῷ ἐν ᾧ φέρεται ὁ ἄξων. Vide *Polluc.* 1. 145: VILL. Χοινικὶς, in margine ſui libri emendaverat etiam Cl. *Alberti.* πλῆμαι occurrunt Il. Ε. 726. πλήμη Il. Ψ. 339. v. utrobique *Schol.*

2 Πληρῶσθαι. Contra Schol. in Il. Ψ. 339: πλήμη. χοινικὶς, ἀπὸ τῦ πληροῦσθαι τὸ ἄξονα. VILL.

3 Πλῆξαι. Eandem gloſſam habet *Heſych.* Variis autem hujus verbi formis paſſim utitur Poëta.

4 Πλημυρίς. Lege πλημμυρίς. Od. I. 486:

Τὴν δ' αἶψ' ἤπειρόνδε πάλιρρόθιον φέρε κῦμα

Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο. — *Heſ.* interpretatur quoque hoc vocabulum per ἐπίῤῥυμα. VILL. Conf. *Schol.* ad *Od. l. l.*

5 Πλήσσοντο. Sic quoque in *Heſ.*, ſed lege cum *Homero* πλίσσοντο. Pro εὖ δ' ἐπλήσσοντο, vera *Apollonii* lectio mihi videtur eſſe εὖ δὲ πλίσσοντο. VILL.

6. Εὖ δ' ἐπλήσσοντο πόδεσσιν. Od. Z 318. VILL. Recte editur l. l. εὖ δὲ πλίσσοντο &c. quod ipſum hic loci praetuliſſe videtur *Apollon.*, quamvis ἐπλίσσοντο probaverit ſupra p. 294. ubi vid. *Comment.*

7 Πλωτῇ. Od. κ. 3. de Aeolia inſula:

Πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ. —

Ubi vide *Schol.* Sic *Herodotus*, L. 2. c. 156. de Inſula Chemmi: λέγεται δὲ ὑπ' Αἰγυπτίων αὕτη ἡ νῆσος εἶναι πλωτή. VILL. Conf. *Alb.* ad *Heſych* h. v. maxime *Interpp.* ad *Homeri l. l.*

1 Πλῶτις.

ΠΛΩΕΝ. [1] ἔπλεον.

ΠΛΕΙΟΥ. [2] πλήρης. καί·

— Πλειῶ δόμῳ. [3] —

ΠΛΗΝΤΟ. [4] προσεπέλασαν. σημαίνῃ καὶ τὸ ἐπλησθῆντο.

ΠΟΔΑΡΚΗΣ. [5] ὁ τοῖς ποσὶν ἐπαρκέμῳ, ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς συμμάχοις ἐπαρκῶν, τοῦτ' ἔστι βοηθῶν. σημαίνῃ δὲ καὶ κύριον ὄνομα ὃς Πρωτεσιλάου ἀδελφός.

Ἀλλὰ σφέας [6] κίσμητε Ποδάρκης, ὄζῳ Ἄρηϊ.

ΠΟΔΗΝΕΜΟΣ. [7] ταχεῖα, διὰ τὰς πέδας τρόπον ἀνέμων ἔχουσα.

ΠΟΔΗΝΕΚΕΑ. [8] βαθεῖαν, ὥστε ἀπὸ τοῦ αὐχένος μέχρι τῶν ποδῶν διϊκνεῖσθαι.

ΠΟΙ-

1 Πλῶεν. Lege πλῶον, ut Il. Φ. 302. Niſi ſit varians Lectio. VILL.

2 Πλείης. Il. Κ 579.

3 Πλειῶ δόμῳ. Od. Δ. 319:

Δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλειῶ δόμῳ. —

Hic omiſſam puto gloſſam, ſcilicet πλήρης. VILL. Saepe obſervavimus, quam frequens ſit gloſſographis hujusmodi βραχυλογία.

4 Πλῆντο Occurrit ſumptum pro *appropinquaverunt* Il. Ξ. 468:

Τοῦ ἦ πολὺ πρότερον κεφαλὴ, στόμα τε, ῥῖνές τε
Οὐδεῖ πλῆντ'. —

Et pro *implebantur*, Od. Θ. 57:

Πλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.

Et πλῆτο in *Herc. Scut.* vſ. 146:

Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο
στόμα λευκὰ θεόντων.

VILL.

5 Ποδάρκης. Frequentiſſimum Achillis epitethon. Conf. *Schol.* ad *Il.* A. 121. B. 688.

6 Ἀλλὰ σφίας. Il. B. 704. VILL.

7 Ποδήνεμος. Il. B. 786. & paſſim. VILL.

8 Ποδηνεκέα. Il. Κ. 24:

— Δέρμα λέοντος
Αἴθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές. —

VILL. Alio ſpectet oportet Gloſſa Ποδηνεκέα βαθεῖαν, quam ad

ΠΟΙΝΗ'. ἀντέκτησις. [1] κυρίως δὲ, τὴν ὑποφόνα. [2]

ΠΟΙΗ'ΕΝΤΑ. [3] πόαν ἔχοντα, σιτοφόρον.

ΠΟΛΥ'ΚΛΗΤΟΙ. [4] οἱ ἀπὸ πολλῶν τόπων κεκλημένοι βουλεύειν.

ΠΟ-

ad δίφρα ποδηνεκές. *Eustath.* p. 628. v. 12. ubi hanc Scuti Hectorei descriptionem illustrat, Il. Z. 117:

Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπλε καὶ αὐχένα δίφρα κελαινόν.
Ἄντυξ, ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλόεσσης.

Eustath. igitur l. l. observari jubet, Ὅτι, ἣν οἱ ἄλλοις φησὶν Ὅμηρος ἀμφιβρότου ἀσπίδα καὶ ποδηνεκῆ. . . . ταύτην ἑρμηνεύων ἐνταῦθα φησὶν, Ἀμφὶ δέ μιν &c. . In hujusmodi ἀσπίδα ποδηνεκῆ unice convenit Glossa *Apollonii*, quam & suam fecit *Hesych.* Itaque obliteratam Librariorum incuria formam, horum auctoritate, Poëtae restituamus Il. O. 645. ubi Periphetes:

Στρεφθεὶς. . . μετόπισθεν ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο,
Τὴν αὐτὸς φορέεσκε, ποδηνεκὲς ἔρκος ἁπάντων.

Apollon. legit:

Τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέα (*Eustath.* ποδηνεκῆ), ἔρκος ἁπάντων

Saepe scilicet, in talibus *Apollon.* Jonicas formas recte praefert contractis, & legentibus adeo συνίζησιν permittit, quam alii instituere maluerunt in scribendo. Ita supra v. Αἰκαίνας in *Il.* Δ. 113. σάκεα habet non σακῆ: infra v. Πρωτοπαγὴς in Il. Ω. 267. Πρωτοπαγέα, non πρωτοπαγῆ &c.

1 Ἀντέκλησις. Lege ἀντέκλισις. VILL.

2 Ὑποφόνα. Haec vox nusquam in Lexicis occurrit. Fortasse legendum, τὴν ἐπὶ φόνα διδομένην σημαίνῃ. Il. N. 659:

Ποινὴ δ' ἄτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνειῶτος.

VILL. Pro ὑποφόνα tantummodo restituendum videtur, ἐπὶ φόνα.

3 Ποιήεντα. Od. Δ. 337:

Κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα.

In *Herc. Scut.*, vs. 381:

— Ἀνθεμά τε ποιήεντα.

VILL. Pertinet glossa *Apollonii* & aliorum ad Il. B. 503. . . Ποιήεντ' Ἀλίαρτον. ubi Conf. *Eustath* p. 268.

4 Πολύκλητοι. Il. Δ. 438. K. 420. Conf. *Schol.* ad *l. prior.*

1 Πο-

ΠΟΛΥΠΆΜΟΝΟΣ. [1] πολλὰ πεπαμμένα, τοῦτ' ἔστι κεκτημένα.

ΠΟΛΙΌΝ ΤΕ ΣΊΔΗΡΟΝ. τὸν λευκὸν καὶ λαμπρὸν μεταφορικῶς· καθάπερ πολιὴν τὴν θάλασσαν, τὴν λευκήν, ἀπὸ τῶν κυμάτων φαντασίας· ὁ δὲ Ἀπίων φησί· ὅτ' ἂν κλασθῇ ὁ σίδηρος, λευκὸς φαίνεται. ἢ τίμιον· ἢ ὅτι διὰ πολλὰ φαίνεται καὶ λευκός. ἡ δεντέρα [2] καὶ σαφὴς [3] καὶ μακρόθεν. θέλει γὰρ τίμιον, καθὸ καὶ οἱ γέροντες πολιοὶ ὄντες τίμιοι εἰσίν. τοῦτο δέ ἐστιν ἀπίθανον καὶ μακρόθεν. διὰ τοῦτο γὰρ ἀδέποτε εἶπεν χρυσὸν πολιόν. καὶ τὸ τρίτον δὲ τῆς ἐτυμολογίας βέβαιον.

ΠΟΛΥΚΛΗΪ́ΣΙ. [4] ταῖς πολυκαθέδροις ναυσί. κλισίδες γὰρ, αἱ τῶν καθέδραι.

Πο-

1 Πολυπάμονος. Lege πολυπάμμονος. Il. Δ 433:

Τρῶες δ' ὡς' ὅτε πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ.

Schol. interpretatur: Πολυπάμμονος. πολυθρέμμονος, πλουσίου. πάμμαλα γὰρ καλεῖται τὰ διὰ δωρεῶν, τὰ κτήματα. VILL. Πολυπάμονος. Pertinet Gloſſa ad *l. l.*; ſed quod *Apollonius* unum modo habet μ, Πολυπάμονος, quamvis *Heſychii*, *Suidae*, (certe quem editum habemus) & *Euſtathii* auctoritate reprobari videatur, unice tamen verum & analogiae congruum eſt, ſervatum quoque uno loco ab *Etymol.* p. 669. v. 30. Conf. *Sylb.* ad *Etymol.* p. 681. v. 47. *Valck.* animadv. ad *Ammon.* p. 187. annotat. in *Theocriti Adoniazus.* vſ. 90.

2 Δευτέρα. Hic omiſſum ἐτυμολογίας; quemadmodum infra dicit: καὶ τὸ τρίτον τῆς ἐτυμολογίας. VILL.

3 Σαφὴς. Pro σαφὴς, lego ἀσαφὴς Od. Ω. 167:

Τόξον μνηστῆρσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον.

VILL.

4 Πολυκλῆϊσι. Il. B. 74:

Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλῆϊσι κελεύειν.

Heſiod. Dieb. vſ. 53:

Νῆα πολυκλῆϊδα θοὴν εἰς οἶνοπα πόντον.

VILL.

1 Πο-

ΠΟΛΥ΄ΚΕΣΤΟΣ. [1] πολυκέντητος, ἐξ οὗ τὴν ποικίλον θέλει δηλῶν.

ΠΟΙΜΗ΄Ν. κυρίως μὲν, ὁ τῶν προβάτων. μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τῶν προβάτων ἔστιν ὁ ἡγεμών. καὶ τὸν βασιλῆ λέγει. [2]

ΠΟΛΥΜΗ΄ΤΗΣ. [3] πολύβουλος, πολλὰ βουλεύσασθαι δυνάμενος.

ΠΟΛΥ΄ΚΜΗΤΟΝ. [4] τὸν σίδηρον, ἐπιθετικῶς. τὸν μετὰ πολλῆς καμάτου γεγενημένον, ἢ τὸν πολὺν κάματον παρέχοντα.

ΠΟ΄ΝΟΣ. [5] τὸ ἐνέργημα.

ΠΟΛΥ΄ΑΙΝΕ. [6] Ἀείσαρχος, πολλῆς ἐπαίνου ἄξιε. οἱ δὲ, πολύμυθε.

ΠΟΛΥ΄ΑΡΝΙ. [7] τῷ πολλὰς ἄρνας κεκτημένῳ. θέλει δὲ διὰ τῆς ἰδικῆς τὸ γενικὸν σημαίνειν, πολλῶν θρεμμάτων δέσποτα.

ΠΟΝ-

1 Πολύκεις. Vid. Il Γ. 371. ibique *Schol.*

2 Λέγει. Adde ποιμένα. Il. Λ. 263:

Οἷον Πειρίθοόν τε, Δρύαντά τε ποιμένα λαῶν.

Euripid. in *Phoen.* vſ. 1147:

Σύνθημα παρφέρουτο ποιμέσι λόχων.

Ubi *Schol.* ποιμέσι δὲ λόχων, τοῖς στρατηγοῖς τῶν ταγμάτων. VILL.

3 Πολυμήτης. Sic quoque habet *Heſ.* at lege cum *Suida* & *Homero*, πολύμητις. VILL.

4 Πολύκμητον. Od. Σ. 324:

Χαλκόν τε χρυσόν τε πολύκμητόν τε σίδηρον.

VILL.

5 Πόνος. Forma Poëtae frequentiſſima.

6 Πολύαινε. Reſpexit Il. Λ. 430:

Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἆτ' οὐδὲ πόνοιο.

VILL. Vid. *Schol.* ad l. l., *Heſych. h. v.*, *Euſtath. p.* 854. *v.* 64.

7 Πολύαρνι. Il. Β. 106:

Ἀτρεὺς δὲ θυέστᾳ ἔλιπε πολύαρνι θυέστῃ.

VILL.

1 Πον-

ΠΟΝΤΟΠΌΡΟΙΣΙ. [1] ἐπιθετικῶς, ταῖς ναυσὶ, ταῖς τὸ πέλαγος διαπεραιωμέναις.

ΠΌΠΟΙ. ἐπιφώνημα ἐχετλιαστικόν. τινὲς δὲ ἔδοξαν σημαίνειν ὦ θεοί. [2] ὁ γὰρ Εὐφορίων φησίν·

Ἐν δὲ πόποι ἔσαντο. [3] ——

τινὲς δὲ τοῦτο βοηθοῦντες φασὶ συναλοιφὴν [4] εἶναι, ἐν δὲ ἐπόποις, [5] ἀντὶ τοῦ ἐπίστασις.

ΠΟΛΛΆ. ἐπὶ μὲν τοῦ πολλαχῶς.

Πολλὰ δ' ἔγ' [6] ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ ἡμῖν συνήθως·

Πολλὰ δέ οἱ [7] πρίβατ' ἔσκε. ——

ΠΌΡΕΝ. ἐφεπόίησεν, οὐχὶ δὲ πάρεχεν·

—— Πόρεν δ' ὄγε [8] σήματα λυγρά.

ΠΌΡ.

1 Ποντοπόροισι. Il. Β. 771. &c.

2 Ὦ θεοί. *Plutarch. de audiendis Poëtis p.* 225. Δρύοπες δὲ Πόπας τὰς δαίμονας καλοῦσι. Docet *Etymologus Magnus*, Scythas quaedam habuisse ſubterranea Deorum ſimulachra, quae vocabant Πόπας. VILL. Vid. *Alb. ad Heſych. h. v.*

3 Ἔσαντο. *Sedebant. Heſych.* Ἔσας. καθίσας. VILL.

4 Συναλοιφὴν. Ita corrigendum jam monuerat *Villoiſ.*, quod erat in Codd. συναλιφήν.

5 Ἐν δὲ ἐπόποις. Lego ἐν δ' ἐπόποις, quod quidam malebant quam ἐν δὲ πόποις. VILL.

6 Πολλὰ δ' ὄγ'. Od. A. 4. VILL.

7 Πολλὰ δέ οἱ. Il. Ξ. 124. VILL.

8 Πόρεν δ' ὄγε. Il. Z 168. VILL. Proetus Bellerophontem

Πέμπε δὲ . . Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὄγε σήματα λυγρά.

Ubi, quamvis πόρεν omnino accipiendum ſit pro πάρεσχεν, tamen ex *Apollonii* hac Gloſſa, fuiſſe conjicias, qui interpretarentur ἐφεπόίησεν, offenſi

ΠΟ'ΡΚΗΣ. [1] ἡ δάκτυλος τῆς ἐπιδορατίδος. καὶ ἔστιν ἑτοίμως, [2] ἐπιοχῆς· ἀπὸ τοῦ ἐπιέχειν τὴν ἐπιδορατίδα.

ΠΟ'ΡΤΙΣ. ἣν δάμαλιν καλοῦμεν. λέγει δὲ αὐτὴν καὶ πόρταιν·

Ἀμφὶ δ' ἄρ' [3] αὐτῷ βαῖν' ὡς τις περὶ πόρτακι μήτηρ.

λέγονται δὲ καὶ πόρτες. [4]

ΠΟΡΦΥ'ΡΗι. πορφυρίζηται, ταράσσηται. [5]

Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ [5] πέλαγος. —

ἔστιν ἐν πεποιημένῃ ἡ λέξις, ὡς τὸ μορμυρμύρων. [6]

ΠΟ'Ρ-

fensi forte eleganti pleonasmo vocis ἄγε, de quo vid. *Clark. ad Il.* Γ. 409. *Ern. ad Callim. H. in Dian.* vs. 158. Glossam *Apollonio* sublegit *Hesych.* Πόρε. περιποίησαι, πάρεσχε. —

1 Πόρκης. Il. Ζ 320:

Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης.

VILL.

2 Ἑτοίμως. Legerem ἐτύμως, *id est*, vere & secundum originem vocis; & post ἐτύμως, adderem καί. VILL.

3 Ἀμφὶ δ' ἄρ'. Il. Ρ. 4. VILL

4 Πόρτες. Od. Κ. 410:

Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόρτες περὶ βοῦς ἀγελαίας.

VILL. Editur in vs. l. passim πόρτιες, verum πόρτες in Codd. atque Editt. habetur non contemnendis, & confirmatur etiam *Eustathii*, non dubiis tantum indiciis, quae adtulerunt *Interpp.*, sed vero aperta auctoritate, p. 1091. v. 52. Ποιεῖς τε λέγεται, οἷον ἀγραῦλοι πόρτες Itaque lectionem veterum testimoniis comprobatam admiserim potius, quam alteram illam, πόρτιες, vel aliunde cum aliis susceperim defendendam, vel ex liquidarum natura, cum *Toup. V. Cl. Appendic. Not. in Theocr.* p. 42 *coll. addend.* in *Theocr.* XXI. 26

5 Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ. Il. Ε. 16. VILL.

6 Μορμυρμύρων. Lege μορμύρων, ut Il. Φ. 225:

Μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσι.

VILL.

 1 πρὶ

ΠΟ'ΡΔΑΛΙΣ. τῦ Ποιητῦ λέγοντος, ποτὲ μὲν διὰ τῦ Ο στοιχείυ·

— Πόρδαλις, [1] ἠδὲ μέγας σῦς.

ποτὲ δὲ διὰ τῦ Α·

Παρδαλέῃ [2] ὤμοισιν ἔχων.

Ἀπίων δέ φησι διαφέρειν. πέρδαλιν μὲν γὰρ, τὸ ἀρσενικόν· πάρδαλιν δὲ, τὴν θήλειαν. καὶ τὸν μὲν, ἀπὸ τῦ πεφάλλεσθαι. τὴν δὲ, ἀπὸ τῦ παλλεσθαι. ῥητέον δὲ ὅτι κοινῶς φαίνεται λέγων·

Θώων, [3] πορδαλίων τε, λύκων τ' ἴρια πέλονται·

ὥστε ἐπὶ τῦ ζώυ, διὰ τῦ Ο· ἐπὶ δὲ τ' δορᾶς, διὰ τῦ Α.

ΠΟΡΦΥ'ΡΕΟΣ [4] ΘΑ'ΝΑΤΟΣ. μέλας καὶ βαθύς.

ΠΟ-

1 Πόρδαλις Od. Δ. 457. In hoc verſu Homerico hodie legitur πάρδαλις. Sed ex *Apione*, *Apollonio* & *Heſychio* apparet, veteres magnum diſcrimen πόρδαλιν inter & πάρδαλιν ſtatuiſſe. Δίεμαλα ποδαλίων πολυδαίδαλα habet *Nonnus Dionyſ.*, l. 16. VILL. Soli, quantum ſcio, ſunt Homeri interpretes & Grammatici, qui hoc docuerint diſcrimen, ipſis veteribus, ut videtur, vix obſervatum. Vid. qui citantur, ad *Heſych.* l. l. & adde *Euſtath.* p. 890. v. 10. p. 1092. v. 40. ubi & habet diſcriminis iſtius ſubtilitatem, & tribuit τοῖς παλαιοῖς: cum contra p. 787. v. 39. & p 922. v. 84., uti in fine Gloſſae *Apollonius*, πόρδαλιν dici docet τὸ ζῶον διὰ τὸ πεφάλλεσθαι, pellem vero παρδαλῆν. Conf. *Schol. ad Il.* P. v. 20. ubi legendum eſt πόρδαλις τὸ ζῶον. Alteram rationem ſecutus eſt, ad eundem loc. *Schol Ined. Bibl. Reg.* πόρδαλις. ὁ ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια, πάρδαλις. —

2 Παρδαλέῃ Il. Γ. 17. VILL.

3 Θώων. Il. Ν. 103. VILL.

4 Πορφύριος. *Diogenes Laertius* tradit Diogenem, cum furem aliquando purpuram furatum deprehenſumque ad mortem rapi aſpiceret, huic accommodaſſe *Homeri* verſum,

ΠΟΣΙΟΣ. [1] ποτὲ μὲν, τῆς πίσεως· ποτὲ δὲ, τὰ καλὰ νόμων ἀνδρός.

ΠΟΤΝΙΑ. [2] σεβασὴ καὶ ἔνδοξος. ὁ δὲ Ἀπίων, δέσποινα, τιμία.

ΠΟΤΜΟΣ. [3] θάνατος.

ΠΡΑΠΙΔΕΣ. Φρένες. καὶ τὸν τόπον [4] δὲ ἔσικεν ἡμῶν νύμως σημαίνειν. διό φησι·

Ἦπαρ [5] ὑπὸ πραπίδων. —

ΠΡΑΞ

sum, qui extat Il. Ε. 83:

Ἔλκεε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.

At hoc narrat *Eustathius* de infectore, qui, quod in purpura tingenda dolose & fraudulenter se gessisset, ad mortem fuerat damnatus. Haec sunt ejus verba: γινώσκειν ἢ ἐξ ἱστορίας ἐστὶν, ὅτι πορφυρεύς τις δολιευσάμενος ἐν βαφῇ, καὶ ἀπαγόμενος εἰς θάνατον κατ' ἔθος, πρόκαλέσκετό ποθεν εἰς ἀσεῖον σκῶμμα ἐκ τῶν Ὁμήρου τό· τὸν δ' ἔλκεε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Vide elegantissimum *Menagium* ad *Laert. l. l.* VILL.

1 Πόσις. Pro potu Il. Α. 469:

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσις καὶ ἐδητύς ἐξ ἔρον ἕντο

Et pro marito Od. Π. 75:

Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσις δήμοιό τε φῆμιν.

VILL.

2 Πότνια. Il. Α. 357:

Ὣς φάτο δακρυχέων· τὴν δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.

In *Hesiod. Oper.*, v. 73:

Ἀμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθώ.

Dicitur & πότνα Od. Υ. 61:

Ἄρτεμι, πότνα θεὰ, θύγατερ Διός. —

Et *Theocr. Id.* XV. vs. 14:

Ἀλθάνεται τὸ βρέφος, καὶ τὰν πότναν. καλὸς ἀπορῦς.

Vid. *Moerin* h. v. ibique *Piersom.* VILL.

3 Πότμος. Il. Σ. 96. & multis aliis locis.

4 Τόπον. Post τόπον aliquid omissum videtur. Supple ex *Hes.* ὅπου αἱ φρένες. *Hesiod. in Theog. vs.* 608:

Κεδνὴν δ' ἔχει ἄνοιτιν, ἀερρυῖαν πραπίδεσσι.

VILL. In frequentissima illa Glossographorum βραχυλογίᾳ, vix opus videtur emendatione Cl. *Villois.* Πραπίδες autem pro mente & consiliis saepissime dixit *Homerus* e. c. Il. Α. 608. &c.

5 Ἦπαρ. Il. Ν. 412. VILL.

ΠΡΑΜΝΕΙΩι. ἤτοι τὸ [1] ἐκ τ᾽ πραμνείας ἀμπέλου ὄντως λεγομένου. οἱ δὲ, τῷ παλαιῷ καὶ ὠδαμεμφηκότι, οἱονεὶ ὠδαμνείῳ τινὶ ὄντι. ὁ δὲ Ἀπίων· πραμνείῳ, οἷον πραϋντικῷ καὶ πεφύνοντι τὸ μέθυσον τῶν πινόντων, διὰ τὸ εὔποτον αὐτὸν εἶναι.

ΠΡΕ-

1 τό Lege τῷ. Od. κ. 235:

οἴνῳ πραμνείῳ ἐπύκα. —

Et Il. λ. 638:

ἐν τῷ ῥά σφι κύκησι γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν
οἴνῳ πραμνείῳ —

VILL. Varias, quae ab *Apollonio* notatae ſunt, interpretationes paſſim propoſuerunt, qui de hac forma commentati ſunt Grammatici, v. *Schol.* ad Il. λ. 386. ad *Ariſtoph. Equit.* v. 107. *ad Nicandri Alexipharm. p.* 58. *Heſych. Suid. Etymol. Euſtath.* p. 871. v. 14. 1656. v. 61. qui claſſicum non neglexit locum *Athenaei* l. 24. *p.* 30. C. Meminerunt ejusdem vini, *Hippocrates*, *Dioſcorides*, *Plinius*, *Aelianus*, quibus omnibus mira eſt in ſcribendo vini ac montis ſive rupis nomine diverſitas. Πράμνιον quidem οἶνον dicunt *Homer.*, *Aelian.*, *Schol. ad Hom.*, *Euſtath.*, *Etymol.* Πράμνιον vero reliqui, etiam *Athenaeus*, quamvis ipſi *Euſtathius* tribuat πράμνιον. Ἀμπέλου πραμνείας, *Apollon.*, *Etymol.* & *Euſtath.*, ſed πραμνίας ἀμπέλου meminerunt *Didym. ap. Athen.*, *Schol. Ariſtoph.*, & *Nicand.* itemque *Heſych.* Locus denique ipſe, quo hoc, vinum naſceretur, *Euſtathio* quidem, ſed *Athenaei* textum corrumpenti, πέτρα dicitur Πράμνιος, ipſi autem *Athenaeo* πράμνιος, *Scholiaſtae* denique *Ariſtoph.* πράμνια. Corruptus eſt *Suid.* h. v. Σῆμος ὁ Λήλιος, ὁ τρίτῃ, ὁ Νικίᾳ (l. cum *Kuſtero* ὁ Ἰκάρῳ) Πράμνιον εἶναι πέτραν, ἀφ᾽ ἧς &c. ubi vel Πράμνιον corrigas oportet ex *Athenaeo*, vel πράμνιον ex *Euſtath.* p. 871. v. 14. & ex *Schol.* ad *Homer.* l. l. Quae tandem reliquis in *Icaro* inſula fuiſſe dicitur Πράμνιος haec πέτρα, eandem *Thraciae* contribuit *Schol. Ariſtoph.* ἢ (Πράμνια πέτρη) πρὸς τὴν Θράκην, manifeſto certe ſive ipſius commentatoris ſive Librariorum errore. Pramnium enim ſcopuſum aut montem ſoli, quantum ſcio, *Icaro* inſulae adſignarunt Veteres, & qui praeterea *pramnium vinum* generatim magis acceperunt, numquam tamen repetierunt ex *Thracia*, ſed vel ex ipſa *Icaro*, uti plerique, vel ex *Lesbo*, uti *Ephippus* apud *Athen.* l. 22. p. 28 f. vel ex agro *Epheſino*, uti *Alciphron*

Mae-

ΠΡΕΣΒΥΤΑΤΗΝ. [1] ἐντιμοτάτην, ὅτ' ἂν δὲ λέγεται·

Πρεσβύτερος [2] δὲ σύ ἐστι, —

καθ' ἡλικίαν ἡμεῖς λέγομεν.

ΠΡΗΝΗΣ. [3] ὁ ἐπὶ πρόσωπον πεπτωκώς· ἀπὸ τοῦ προνενευκέναι.

ΠΡΟΘΕΛΥΜΝΟΥΣ. [4] ἄλλας ἐπ' ἄλλαις·

Πολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς [5] προθελύμνας ἔλκετο χαίτας,

καὶ ἐπὶ τοῦ·

— Προθέλυμνα [6] χαμαὶ βάλε δένδρεα, —

ἄλλαις [7] ἐπ' ἄλλοις ἐστὶν πεπτωκότα, ἀπὸ τοῦ προτεθεῖσθαι ἐπ' ἀλλήλοις. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν τειχῶν. καὶ ὅτ' ἂν λέγῃ·

— Σάκος [8] θέτο τετραθέλυμνον,

ἀντὶ

Maeandrius apud eundem, *l. l. c.* 24. *p.* 31. *D.* coll. *Euſtath.* p. 871. vs. 24. vel denique ex *Smyrna*, uti *Plin. XIV.* 6. ubi V. *Harduin.* Coll. *Periz.* ad *Ael. V. H. l. l.*

1 Πρεσβυτάτην. Il. Δ. 59 &c.

2 Πρεσβύτερος. Il. Δ. 786.

3 Πρηνής. Vide in vocem πρανὶς *Timaeum*, cujus gloſſulam tranſcripſerunt *Photius* Mſ. & *Suidas*. VILL. Forma iſtac ſaepiſſime uſus eſt Poëta.

4 Προθελύμνας. Comparandi hic cum *Apollonio* ſunt *Heſych.* & *Euſtath.* ac *Scholiaſtae* ad *Homeri Il. ll.* maxime ad I. 537. *Suid.* & *Etymol.* ſecuti praeſertim ſunt *Scholiaſten* ad Il. N. 130. Conf. Cl. *Toup.* in *Suid. p.* 81.

5 Πολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς. Il. K. 15. VILL.

6 Προθέλυμνα. Il. I. 537. VILL.

7 Ἄλλαις. Lege ἄλλα. VILL.

8 Σάκος. Il. Ο. 479. VILL.

ἀντὶ τ τετράπλυχον. ἀπὸ τ αὐτῆς ἐννοίας, τὸ ἐπὶ τέτταρσι πλύχαις τεθειμμένον καὶ κατεσκευασμένον.

ΠΡΟΔΟΚΗΣΙ. προενέδρας·

—— Δεδεγμένος [1] ἐν προδοκῆσι.

ΠΡΗΞΑΙ. ἐμπρῆσαι. [2] σημαίνει καὶ τὸ φυσῆσαι·

Ἔπρησεν [3] δ' ἄνεμος μέσον ἰστίον. ——

καί·

Δάκρυ' [4] ἀναπρήσας. ——

ὅθεν καὶ ἡμεῖς τὰς πεφυσημένας, πεπρησμένας [5] λέγομεν.

ΠΡΟΒΟΩΝΤΕ. [6] ὁ μὲν Ἀπίων· προβαίνοντες, ἢ φωνοῦντες. καὶ γάρ·

Ἥιε μακρὰ βιβάς, [7] ——

ἤιον, προεγκελευόμενος μετὰ βοῆς.

ΠΡΟ-

1 Διδυγμένος. Il. Δ. 107. VILL.

2 Ἐμπρῆσαι. Ista notione verbum usurpatur Il. Β. 415. Il. Θ. 217. &c. Conf. *Hesych.* v. Πρῆξαι *Etymol.* v. Πρήθω.

3 Ἔπρησεν δ'. Od. Β. 427. VILL.

4 Δάκρυ'. Il. I. 433. VILL.

5 Πεπρησμένας. Sic quoque *Etymologus Magnus*. At apud *Hes.* legitur πεπρημένας, & πεπρημένος, πεφυσημένος. VILL.

6 Προβοῶντε. Male *Hes.* habet προβοῶντες. Il M. 277:

Ὡς τώ γε προβοῶντε μάχην ἄτρυτον Ἀχαιῶν.

Ubi *Schol.* ἔμπροσθεν τῶν λοιπῶν βοῶντες, ἢ προμαχόμενοι. βοὴ γὰρ ἡ μάχη, ἀπὸ τ παρακολουθοῦντος. VILL.

7 Ἥιε μακρὰ βιβάς. Il. Η. 213. VILL.

1 Στή-

ΠΡΟΒΑΛΗΤΑΣ. ἐπὶ τῶν

Στήλας [1] τε προβλῆτας ἐμόχλευον. ——

ἐὰν μὲν τὰς σήλας· οἱ μὲν, τὰς ἔξω προβεβλημένας, ὡς τὰς Αἰγυπτιακὰς οἰκοδομὰς, ἕνεκεν ἀσφαλείας. οἱ δὲ, τὰς πρώτας βεβλημένας, ὅπερ καὶ μᾶλλον. [2] ἐπεξηγεῖται γὰρ αὐτὸς εἰπών·

—— Ἂς ἄρ' Ἀχαιοὶ [3]

Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν. ——

ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ, προβλῆτι σκοπέλῳ· [4] ἑτέρως ἀκουστέον, τῷ προβεβλημένῳ φυσικῶς εἰς θάλασσαν.

ΠΡΩΤΟΠΑΓΗΣ. ἐπὶ μὲν τῶν ἁρματῶν [5] δίφρων τὸ

1 Στήλας τε. Il. M. 259. VILL. Editt. omnes & *Euſtath.* non ἐμόχλευον habent l. l. ſed ἐμόχλεον. Alteram tamen illam formam *Codd.* ſervarunt optimi, etiam *Vratiſlav.* itemque *Schol.*, *Heſych.* in *Ed. Ald.* & *Etymol. p.* 592. *v.* 27. Ab una quidem parte ſimplicius videatur & vix a librariis profectum ἐμόχλεον, ſed ab altera etiam tribui forte poſſit ſcribis, rei metricae male ſtudioſis, qui non ſatis concoquerent corripi penultimam in ἐμόχλευον. Quae ratio tantum abeſt, ut valere poſſit, ut contra & alibi paſſim ita corripiantur Diphthongi, & idem in eadem hac forma, ſi *Etymologum* ſequaris l. l., obtinuerit olim, ubi nemo adhuc notavit lectionis varietatem, *Od.* I. 382.

Οἱ μὲν μόχλον ἐλόντες ἐλάϊνον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ,
Ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν.

Ubi legit *Etymol.*

Οἱ μὲν μόχλον ἐλόντες ἐμόχλευον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ,
Ὀφθ. ἐνέρ. —

2 Μᾶλλον. Poſt μᾶλλον, omiſſum puto verbum προσδέχομαι, aut aliud ſimile ejusdem ſignificationis. VILL.

3 Ἂς ἄρ' Ἀχαιοί. Il. M. 259. *Homerus* poſt θέσαν addit, ἥμενοι ἔκμαλα πύργων. VILL.

4 Προβλῆτι σκοπέλῳ. Il. Β. 396. VILL.

5 Ἁρματῶν. Sic in Cod. Mſ. Uſitatius eſſet τὰ ἁρματεῖα. VILL. *Montfauconius* in Apographo ſcripſit ἁρμα-

τὸ ἐπίθετον. σημαίνει δὲ τὰς πρώτως νῦν πεπηγυίας.

Καλοὶ, [1] πρωτοπαγεῖς. ——

πρωτοπαγέα δὲ, πρώτως παγεῖσαν, ὅ ἐστι ἐξόχως. [2] πρῶτον πεπηγυῖαν, ὅ ἐστι καινήν. ἔστι γὰρ τὸ μὲν τάξεως· τὸ δὲ, ποιότητος.

ΠΡΟΓΟΝΟΙ. πρωτόγονοι ἄνδρες. [3] αἱ δὲ μετὰ ταῦτα

των. Praeſtiterit forte, ἐπὶ μὲν τῶν ἁρμάτων ἢ δίφρων. Neque enim de ſedibus curruum, ſed de currubus ipſis agitur l. l.

1 Καλοί. Il. Ε. 194. VILL.

2 Ἐξόχως. Poſt ἐξόχως, omiſſam puto particulam disjunctivam ἤ. Nam duos ſenſus proponit diverſiſſimos, Πρωτοπαγία enim ſignificat optime, aut recenter compactum. Legitur Il. Ω. 267:

Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄκραι ἐύτροχον ἡμιόνειαν,
Καλὴν, πρωτοπαγῆ. —

Ubi vides hodie ſcribi πρωτοπαγῆ, quod irrepſit pro veteri Lectione ab *Apoll.* ſervata, ſcilicet πρωτοπαγία. Vide quae annotavimus in ἀγκλίνας, ubi ſimiliter legitur σάκεα pro σάκη. In exemplo ſupra allato ex Il. Ε. 194. poſt πρωτοπαγᾶς, addit *Homerus* νεοτευχέες. VILL. Il. Ε. Δίφροι πρωτοπαγεῖς, & Il. Ω. ἅμαξα memoratur πρωτοπαγής. Ad loc. priorem *Schol.* ſimpliciter notat πρώτως πεπηγότες, ad poſteriorem autem eadem fere habet, quae in ultima gloſſa *Apollon.* Πρωτοπαγῆ. πρῶτον παγεῖσαν. Ὅ ἐστι ἐξόχως πρῶτον πεπηγυῖαν. Ὅ ἐστι καινήν. ἔστι γὰρ τὸ μὲν τάξεως, τὸ δὲ ποιότητος. Ubi recte *Cantabrigienſes* ex *Schol.* ad Ε. 194. emendare jubent πρώτως παγεῖσαν. Quod autem verum eſt & in *Apollonio* etiam non migrandum, recte interpungendo, dederunt *Oxonienſes*; πρώτως παγεῖσαν, ὅ ἐστι ἐξόχως Πρῶτον πεπηγυῖαν, ὅ ἐστι καινήν &c. Caeterum πρωτοπαγία pro πρωτοπαγῆ, cum alii l. l. legerunt, tum *Euſtath. p.* 1349. *vſ.* 59. Conf. ſupra v. Ἀγκλίνας. *p.* 23. & v. Ποδηνεκέα. p. 556. ſeq.

3 Ἄνδρες. Lege ἄρνες. Reſpicit enim Od I 221:

— Στείνοντο δὲ σηκοὶ
Ἀρνῶν τὰ δ' ἐλέφαιρον, ἀλεξιτελείην δὲ ἔκησαν
Ἔρχατοι, οἷς μὲν πρόγονοι, οἷς δὲ μέτασσαι.

VILL.

τα γυνώμφα, μέταασαι λέγονται. ἔρσαι δὲ, αἱ ἀν παλαὶ, καὶ αἱ ἐν τῷ ἀέρι [1] γεγυμνέναι.

—— Χωλὶς [2] μὲν πρόγονοι, χωλὶς δὲ μέταασαι, Χωλὶς δ' αὖθ' ἔρσαι. ——

ΠΡΟΪΗΛΕ. ἐπὶ μὲν ξ προσέφερεν καὶ προεξέτεινεν.

Ἢ σφῶϊν [3] πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε [4] τράπεζαν.

ἐπὶ δὲ ξ ἐξέωσεμψεν.

Ζεὺς

1 Αἱ ἐν τῷ ἀέρι. Pro αἱ ἐν τῷ ἀέρι, *id est*, qui in aëre nascuntur, lege οἱ ἐν τῷ ἄνω, *id est*, qui vere nascuntur. VILL. Emendationem *Villoisoni* confirmat, qui *Apollonii* Glossam in suum Lexicon contulit, *Hesych. h. v* & v. Ἔρσαι. Itemque *Etymol.* p. 377. v. 37.

2 Χωλὶς μέν. Od. I. 221. VILL.

3 Ἢ σφωϊν. Il. A. 627. VILL.

4 Προΐηλε. Hunc versum *Homericum* respexit *Hes.* cum προϊάλλειν interpretatus est per προτιθέναι; quod nunquam antea intellectum fuit, cum ignoraretur locus, quem in mente habebat *Hes.*, dum haec scriberet. Legendum προτιθέναι conjiciebat Clar. *Alberti.* Sed retinenda est vetus Lectio; scilicet προϊάλλειν significat προτιθέναι, *id est*, ante aliquem apponere; ut apud *Hom.* προΐηλε τράπεζαν, est *ante apposuit mensam.* At *Schol.* habet Ἐπιπροΐηλεν, ἐπ' αὐτῷ παρέθηκε. Vide *Etymologum* cum *Apollonio* consentientem. VILL. In *Schol.* l. l. recte, pro ἐπ' αὐτῷ a *Barnes.* restitutum est ἐπ' αὐτοῖς. Ad Nestorem scilicet, ex praelio cum vulnerato Machaone reversum, cum Patroclus quoque venisset, Heeamede l. l.

— σφῶϊν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
Καλὴν, κυανόπεζαν, εὔξοον, αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ
Χάλκειον κάνεον, ἐπὶ δ' χρόμυον πότνιον ὄψον
Ἠδὲ μέλι χλωρὸν, πὰρ δ' ἀλφίτα ἱερὰ ἄκτην.

Ubi, divisis vocibus, nonnulli legerunt, ἐπὶ προΐηλε, quemadmodum *Apollon.*, qui eum compilavit *Etymol.* (p. 688. v. 53.) *Hesych. h. v.* & *Eustath.* p. 867. v. 17. Nonnulli vero una voce praetulerunt, ἐπιπροΐηλε, uti *Hesych.* in corrupta Glossa ἐπιπροῆλθεν, ubi vid. *Alb.* & maxime *Eustath.* l. l. unde, uti & ex *Etymol.*

Ζεὺς δ' ἕρεδα προΐαλλε. ——

ΠΡΟΎΧΝΥ. ἐπὶ μὲν ξ ἐπὶ γόναλα, προγόνυ. [2]

Πρόχνυ καθεζομένη. [3]

ἐπὶ δὲ ξ παντελῶς·

Πρόχνυ, ἐπὶ πολλῶν ἀνδρῶν. [4] ——

ΠΡΟΎΚΑΣ. οἱ μὲν, ἐλάφους· οἱ δὲ, ἕτερόν τι ζῶον εἶδος ἔμοιον λαγῳῷ, ὃ καλεῖται δίρκας. Ἀπίων δὲ, ἀπὸ τοῦ μεγάλα κέρατα ἔχειν ἐτυμολογεῖ, οἷον προκέρως· παρὰ δ τὸ ἡλικίας· κέρας φύειν.

ΠΡΟΎΜΟΣ. [6] ὁ βασιλεὺς, ὅ ἐστι πρόμαχος.

ΠΡΟΜΝΗΣΤΙΝΑΙ. [7] ἀναδεχόμεναι ἀλλήλας, οἷον

defendi facile poteſt tentatum in *Heſychio* verbum, προκιβίνας.

1 Ζεὺς δ'. Il. Λ. 3. VILL.

2 Προγόνυ. Ante προγόνυ omiſſum puto οἷον. *Etymologus Magnus* habet diviſim, πρὸ γόνυ; & *Heſ.* πρὸ γόνατος. VILL. Mihi quidem vix ulla opus eſſe videtur emendatione.

3 Πρόχνυ καθεζομένη. Il. I. 566. VILL. Vid. *Schol.* ad l. l.

4 Πρόχνυ, ἐπὶ πολλῶν ἀνδρῶν. Sic locus integer legitur Od. Ξ 69:

— Ὡς ἄρ' ἔφην· ἕλιπες δὲ φύλον ἐλεόφιν

Πρόχνυ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε.

Ubi vides in *Apollonio* pro ἐπὶ legendum eſſe ἐπεί. VILL.

5 Πρὸ τοῦ τῆς ἡλικ. Poſt πρὸ δ τῆς ἡλικίας, omiſſum puto vocabulum χρόνου. Aut legerem: ἀπὸ δ τοῦ τὸ ἡλικίας. Legitur quoque in *Heſ.* Πρύκας, δορκάδας. Et Πρόκες, Λείσαρχος ἔλαφοι. Ac Πόρκας, ἐλάφους. VILL. Πρόκας dixit *Homer. Od.* P. 295. ubi quod habet *Schol.* Δορκάδων εἶδος ἢ ἐλάφων. ἢ τὰ ἔγγονα τῶν ἐλάφων; ſuppleri debet, ἢ τὰ ἔγγονα νεογνὰ τ. ἐλ. ex *Euſtath.* p. 1822. v. 22. Ipſi *Apollonio* eam medicinam facere praeſtiterit, quam Cl. *Villoiſ.* propoſuit poſteriorem.

6 Πρόμος. Il II. 75:

Δεῦρ' ἴτω ὅς κ πάντων πρόμος. VILL.

7 Προμνησῖναι. Dicitur de Umbris mortuorum ad Ulyſſem confluentibus. Od. Λ. 230:

Αἱ

οἷον κῆ μίαν, κὴ οἷον προμνησῖναι ἕσαι, ἀπὸ τῦ ἀναμνήσειν ἀλλήλας.

ΠΡΟΒΌΛΩι. [1] προβεβλημένη πέτρᾳ εἰς θάλασσαν ἢ τόπῳ ἐξέχοντι.

ΠΡΟΚΡΌΣΣΑΣ. ἄλλας ἐπ' ἄλλας. [2]

Τῷ ῥα προκρίσας ἔρυον. —

ΠΡΟΔΌΜΩι. τῇ πρὸ τῦ οἴκυ προσάδι. [4]

ΠΡΟΤΈΡΩ. [5] εἰς τὄμπροσθεν.

ΠΡΟΊΚΤΗΣ. [6] προσαίτης· ἀπὸ τῦ προῖκα βάλεσθαι λαμβάνειν, τῦτ' ἔστι δωρεάν· ἢ ἀπὸ τῦ προικνεῖσθαι καὶ δέεσθαι, οἷον προαπαντᾶν.

ΠΡΟΊΑΨΕΝ. προδιέφθειρεν, ἐμφαίνει δὲ τὸ μετ' ὀδύνης αὐτῶν [7] ἀπώλειαν.

ΠΡΟ-

Αἱ δὲ, προμνησῖναι ἐπήισαν. *Hesych.* ἐτίρα πρὸ τ ἐτίρας οἱ δὲ, ἐξῆς καὶ ἐξ ἀλλοστημάτων ἀναμνήσασαι ἀλλήλας. VILL. Conf. *Schol.* ad *l. l. Eustath.* p. 1680. v. 52. & *Hesych.* Προμνησῖοι ἐσίλθετε dixit Poëta, *Od.* Φ. 230. quo pertinent gloſſae *Suidae* & *Etymol.*

1 Προβόλῳ. Od. M. 251:

Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἀλιὴς πρηΰμηκεῖ ῥάβδῳ.

VILL.

2 Ἐπ' ἄλλας. Sic in *Hesych.* ubi quidam volunt ἐπ' ἄλλαις. *Herodot. VII.* 188. αἱ δὲ νῆες πρόκροσσαι ἐρμέοντο ἐς πόντον. Quod ex *Homero*, apud quem de navibus agitur, ab *Herodoto* expreſſum eſt, quemadmodum & multa alia. VILL.

3 Τῷ ῥα. Il. Π. 35. Ubi hodie ἔρυσαι pro ἔρυον. VILL.

4 Παρασάδι. *Hesych.* explicat προσάδι, προσίῳ. Il. I. 469:

— Ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.

VILL. Vel παρσάδι, vel προσάδι *Apollonio* videtur reſtituendum. Conf. *Suid.* & *Etymol.* p. 688. v. 35. *Heſych.* v. Προσάς.

5 Πρότερα. Hic *Hesych.* adducit exemplum ex Od. I. 64:

Οὐδ' ἄρα μοι πρότερα νῆες κίον. —

VILL.

6 Προίκτης *Od.* P. 449. coll. 352.

7 Αὐτῶν. Loquitur de Heroi-

ΠΡΟΧΟ΄Ωι. [1] τῇ ἐπιχύσῃ.

ΠΡΟ΄ΤΜΗΣΙΣ. [2] ὁ ωδὲ τ' ὀμφαλὸν τόπος· ἢ κατὰ τ' ὀμφαλὸν, καὶ λαγόνα. μετενήνεκται δ' ἀπὸ τῶν τετραπόδων, ἅπερ ἀνατέμνεται ἀπ' ἐκείνων τῶν μέρων, ἢ καὶ τὸν μηρόν. ωρεκτέμνωσι γὰρ αὐτὰ τὰ τῶν ζώων, οἷον·

Μηρούς τ' [3] ἐξέταμον. ——

οἱ δὲ, τῇ ἰσφῦν [4] ἀποδιδόασι. οἱ δὲ, αὐτὸν τὸν ὀμφαλὸν, διὰ τὸ ἐκτέμνεσθαι τῶν βρεφῶν. τῶν δ' ἄλλων παῤ εἰρημένων.

ΠΡΟ΄ΚΛΥΤΑ. τὰ ἔμπροσθεν ἀκουσθέντα.

Πρόκλυτ' ἀκούοντες. [5] ——

ΠΡΟΒΛΩ΄ΣΚΕΙΝ. [6] οἷον ωροβολίσκειν.

ΠΡΟ-

roibus, quos Achillis ira perdidit. Il A. 3:

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς
Ἄϊδι ωροΐαψεν
Ἡρώων. —

VILL.

1 Προχέῳ. Od. A. 136: (& aliis locis)

Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος ωροχόῳ ἐπίχευε φέρουσα
Καλῇ χρυσείῃ —

Moeris Atticiſta: Πρόχυς, Ἀττικῶς· κατάχυσις, Ἑλληνικῶς. In hanc vocem adeundus Clar. *Pierſonius* VILL. Eandem, atque *Apollon.*, Gloſſam habent *Heſych* & *Suid.*

2 Πρότμησις. Il. A. 424. VILL. *Schol.* ad *l. l. Heſych. Suid. Etymol.* h. v. & *Heſych* etiam v. Καλὰ πρότμησιν.

3 Μηρούς τ'. Il. A. 460. VILL.

4 Ὀσφῦν. In hanc ſententiam diſcedit *Pollux*, lib. II. 179. Supra pro οἱ δὲ, legerem οἱ μέν. VILL. Obſtat tentatae emendationi, quod non duae tantum inter ſe comparentur interpretationes, ſed praeceſſerit etiam tertia, cui duae poſteriores opponantur.

5 Πρόκλυτ' ἀκούοντες. Il. Υ. 204. Sic legitur integer verſus:

Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θηητῶν ἀνθρώπων.

Quod *Schol.* interpretatur: τὰ ἀπὸ τῶν προτέρων πεφημισμένα, παλαιά. VILL.

6 Προβλώσκειν. Od. Φ. 239, 385. & *Schol. ad loc. poſter.*

1 Προ-

ΠΡΟΦΟ΄ΩΣ. πρὸ τῶ καθήκοντ@ χρόνυ εἰς φῶς αὐτὸν προάγω. [1]

Ἐκ δ' ἄγαγε [2] προφόωσδε, καὶ ἡλιτόμηνόν [3] περ ἐόντα.

ΠΡΟΙΚΟ΄Σ. [4] τὸ δωρεὰν δόσεως.

ΠΡΟΑΛΕ΄Ι. [5] τῷ καταφερεῖ καὶ προαλίζοντι τὸ ὕδωρ.

ΠΡΟ΄ΒΑΤΑ. πάντα τὰ τετράποδα. τὸ πρὸ τοῦ [6] βάσεως ἑτέραν ἔχειν βάσιν.

ΠΡΟΤΡΑΠΕ΄ΣΘΑΙ. [7] ὁ μὲν Ἀπίων, προκωλύεις. οἱ

1 Προάγαγε. *Hesy.* addit χωνευθέντα, quod fortasse ex *Apollon.* nostro excidit. VILL. Plenam satis sententiam habent *Apollonii* verba.

2 Ἐκ δ' ἄγαγε. Il. T. 118.

3 Ἡλιτόμηνόν περ. Tolle τὸ περ, quod metro officit. VILL.

4 Προικός. Od. N. 15:

— Ἀργαλέον γὰρ ἕνα πολλοῖς χαρίσασθαι.

VILL. Eandem Glossam habet *Schol.* ad *Od* P. 413.

5 Προαλεῖ. Il. Φ 162:

χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ. —

VILL. Vid. *Schol. ad l. l.*

6 Τὸ πρὸ τοῦ. Omissum ἀπό. Scilicet legendum ἀπὸ τὸ πρὸ τοῦ &c. *Hesy.* habet: ἀπὸ τοῦ πρὸ τοῦ βάσεως πρόβασιν ἔχειν ἑτέραν τῶν ἐμπροσθεν ποδῶν πρὸς τὰ ὀπίσθια. Vel lege cum *Etymol. Magno*: ἀπὸ τὸ πρὸ τοῦ ὀπισθίας βάσεως ἔμπροσθεν βάσιν ἔχειν. VILL. Conf. *Schol.* ad *Il.* K. *vs.* 124. qui unice priorem confirmat *Apollonii* emendandi rationem, quamvis dilucidius ille, ἀπὸ τὸ πρὸ τῶν ὀπισθίων βάσεων ἑτέρας ἐμπροσθίους ἔχειν.

7 Προτραπέσθαι. Hoc verbum ex *Apione* interpretatur προκωλύεις, & causam affert hujusce significationis οἱ γὰρ πυκτεύοντες τῇ προβολῇ κωλύουσι; ac demum explicat ut Atticum τὸ προβάλεσθαι. Sed quid habent inter se commune προτραπέσθαι & προβάλεσθαι? Quid tandem haec sibi volunt? Scilicet ex duobus articulis inter se confusis permixtisque unum conflavit oscitantis negligentia Librarii, & prioris glossam ac posterioris caput omisit. Lege cum *Hesy.* Προτραπέσθαι. ὑποκύψαι. Il. Z. 336:

— Ἔθελον δ' ἄρχειν προτραπέσθαι.

Deinde constitue novum articulum, & lege Προτιβάλλεσθαι.

Ο

οἱ γὰρ πυκτεύοντες τῇ προβολῇ κωλύωσι. μὴ πότε δὲ, ὡς Ἀττικοὶ προβάλεσθαι τίνδε, ἀντὶ τοῦ μισεῖν καὶ ἐφ' ἑαυτῶν ῥιπτεῖν.

ΠΡΟΤΤΥΑΝ. [1] προενέσησαν.

Τρῶες [2] δὲ πρότυψαν. —

Ἔστ' ἂν δὲ ἐν τῇ Ω τῆς Ὀδυσσείας ὁ Ἡλιόδωρος λέγει [3] ἐπὶ τοῦ Λαέρτου·

— Μίνως πρόττυψεν, —

προσέπεσεν, [4] προσέσεισιν.

ΠΡΥ-

Ὁ μὲν Ἀπίων, προκωλύεις. οἱ δὲ πυκτεύοντες, &c. Pro ἐφ' ἑαυτῶν ῥιπτεῖν, lege ἀφ' ἑαυτῶν. Extat προτιβάλλεσθαι Il. Ε. 879:

Ταύτῃ δ' ἔστ' ἔπειτ' προτιβάλλεσθαι, ἔστε τι ἔργῳ.

Hinc patet in *Heſ.* male ab *Iſaaco Voſſio* pro προβολῆς lectum fuiſſe προσβολῆς; cum haec vox ab eo derivata diceretur ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰς πύκτας προσβολῆς. Προσβολὴ eſt quidem impetus Athletarum cum ſe invicem aggrediuntur; τῶν Ἀθλητῶν ἡ συναφὴ, καὶ κατοχὴ, καὶ ἡ ἁρμὴ, ut explicat ſupra idem *Heſ.* At προβολὴ eſt proprie ſtatus pugilis in procinctu ſtantis; unde dicitur, ἐν προβολῇ εἶναι. *Heſ.* interpretatur, Προτιβάλλεσθαι. Προβάλλεις. ωἱονεῖς καὶ ἀπορρίπτῃ. ὡς καὶ Ἀττικοὶ λέγουσι· προβάλλομαι τοῦτον. VILL. Vid. quae de hac forma προβολὴ, erudite inprimis diſputavit Cl. *Ruhnken. Epiſt. Crit. I. p.* 70.

1 Πρότυψαν. Lege πρόττυψαν, ut apud *Hom.* & *Heſ.* VILL. Conf. & *Suid. b. v.*

2 Τρῶες δέ Il. N. 136. ubi πρόττυψαν. VILL.

3 Ἡλιόδωρος λέγει. Ita edendum curavi, uti in Apographo etiam dederat *Montfauc.*, cum Cod. MStus, manifeſto errore, habeat Ἰλιόδωρος, quod, uti recte monuit Cl. *Villoiſ.*, ita merito etiam ſuſpicatus eſt, verborum ordinem inverſum fuiſſe, quem ſic reſtituit: Ἔστ' ἂν δὲ ἐν τῇ Ω τῆς Ὀδυσσείας λέγει ἐπὶ τοῦ Λαέρτου· (Od. Ω. 318:)

— Μίνως πρόττυψεν, — ὁ Ἡλιόδωρος, προσέπεσεν, προσέσεισεν.

4 Προσέπεσεν. Fortaſſe προσέπαισεν. VILL. *Schol.* ad *Od.* Ω.

ΠΡΥΜΝΟ'Ν. [1] τὸ ἔσχατον· [2] καὶ πρυμνὴν, [2] τὴν ἐσχάτην. καὶ ὁ λίθος πρυμνὸς παχύς. [3] καὶ ἡ δ' νεῶς πρίμνα, [4] τὸ ἔσχατον μέρος.

ΠΡΥΜΝΩΡΕ'ΙΗι. [5] τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῆς ὄρυς.

ΠΡΟ'-

Ω. 318. Πρὄτυψε, προσενίπτει. Idem habet *Eustath. p.* 2962. *v.* 38.

1 Πρυμιόν. Conf. e. c. Il. Π. 314. ibique *Schol.*

2 Πρυμνήν. Vid. e. c. *Schol.* ad *Il.* E. 392.

3 Λίθος πρυμνὸς παχύς. Il. M. 446:

Ἔκτωρ δ' ἀρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
Εἰστήκει ὠχέα θεῖν, πρυμνὸς παχύς. —

Hinc emendo locum *Hes.* scilicet: Πρυμνός. κάτωθεν βαρὺς, ἢ πλᾶτος. Ultimum πλᾶτος merito suspectum Clarissimo *Alberti.* Credo *Hes.* respexisse ad verba Iliadis supra allata, & scripsisse: Πρυμνὸς παχύς. κάτωθεν βαρὺς ὁ λίθος, *Id est*, πρυμνὸς παχὺς significat in ima parte gravem; & de lapide dicitur. Sic πρυμνὸς significaret *ex ima parte*, & esset tanquam adverbialiter sumptum. Et revera hic significat *in infima parte*; nam Poëta cum dixisset πρυμνὸς παχὺς, statim addit:

— Αὐτὰρ ὕπερθεν
Ὀξὺς ἦεν; —

ubi vides τὸ ὕπερθεν, id est, *supra*, opponi τῷ πρυμνὸς, scilicet *infra*; quemadmodum τὸ ὀξὺς respondet praecedenti παχύς. In *Apollonio* ubi legitur, ὁ λίθος πρυμνὸς παχὺς, omissam puto glossam κάτωθεν βαρὺς, quam ex *Hes.* repeto. Alterius sic altera poscit opem res & conjurant amice duo Lexicographi. Jamdudum sic emendaveram, cum vidi Clar. *Ernestum*, Germaniae, immo & totius Reipublicae Litterariae decus, haec ad eumdem versum annotasse: Πρυμνὸς παχὺς *conjuncte accipienda*, ab inferiori parte erat latus, *cui opponitur* ὕπερθεν ὀξύς. *Hesych.* Πρυμνός. κάτωθεν βαρὺς, ἢ πλᾶτος. *Corrige*: κάτωθεν βαρὺς, ἢ πλατύς. *Corrigenda etiam Scholia Pseudodidymi hunc in modum*: Πρυμνὸς παχὺς, καὶ τὸ ἔσχατον μέρος παχὺς, ἑτεροβαρής. Hactenus praestantissimus *Ernestus*, cujus emendationem meae nunc praefero, quod propius accedat ad vestigia depravatae scripturae. VILL.

4 Πρύμνα. Vid. Od. N. 84. coll. Il. A. 409. In caeteris fere locis adjectivi formam habet, πρύμνης νηὸς, πρύμνῃ νηΐ, &c.

5 Πρυμνωρείη. Il. Z. 307. VILL.

1 Ἥφαι-

ΠΡΟ'ΜΟΛΕ. προέλθε.

Ἤφαισε προμόλ' ὧδε. [1]

ΠΡΟΒΑΛΟ'ΙΜΗΝ. [2] ὑπερβαλλοίμην.

ΠΡΥΛΕ'ΕΣ. πεζοὶ, οἷον πρυλέες, [3] οἱ πορείᾳ χρώμενοι.

ΠΡΩΘΗ'ΒΗΝ. [4] ἄρτι ἡβῶσαν, ἀκμάζουσαν.

ΠΡΩ'ΤΗΙΣΙ ΘΥ'ΡΗΙΣΙ. ἐπ' ἄκραις ταῖς θύραις, οἷον ἐπὶ τῷ ὀδῷ. [5]

ΠΡΩ'ΤΩΙ ΡΥΜΩ'Ι. [6] τῷ ἄκρῳ. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ σύνηθες ἡμῖν.

Πρώτῳ τοι μετ' ἐμέ. [7]

ΠΡΩΝ.

1 Ἤφαισε πρόμολ' ὧδε. Il. Σ. 392. Sic verius integer legitur in *Hom.*

Ἤφαισε πρόμολ' ὧδε, θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.

VILL. Eandem Glossam habent *Hesych.* & *Suid.*

2 προβαλοίμην. Il. τ. 218:

— Ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην.

Ubi *Schol.* προβαλοίμην interpretatur νικήσαιμι VILL. Glossam *Apollonio* subiegit *Hesych.*

3 οἷον πρυλέες. Lege περυλέες cum *Eustathio*, qui πρυλέας dictos tradit quasi περυλέας, παρὰ τὸ περᾶν. *Hes* habet ἀπὸ τῆς πορείας, τουτέστι πορείᾳ χρώμενοι. Ubi pro πορείας, πύλεως legit *Heinsius.* Ego vero ex *Apollon.* & *Eustathio* sic restituerem: οἷον περυλέες, ἀπὸ τῆς πορείας, τουτέστι οἱ πορείᾳ χρώμενοι. VILL. Conf. Il. Λ. 49 M. 77. &c

4 Πρωθήβην. Od. Α. 431. dicitur de Euryclea:

Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν — VILL.

5 Ὀδῷ. Pro ὀδῷ, lege ὀδῷ. Il. Χ. 66:

— Κύπις πρώτῃσι θύῃσιν
Ὠμησαὶ ἐρύουσι.

VILL. Confirmat *Villoisoni* conjecturam *Hesych. h. v.*

6 Πρώτῳ ῥυμῷ Il. Π. 371:

Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ. — VILL.

7 Πρώτῳ τοι μετ' ἐμέ. Il. Θ. 289. Sic apud *Homer.* at in CodiceMS. ἐμεῦ pro ἐμέ. VILL.

1 Πρω-

ΠΡΩΝ. ὁρμὴ ἐξοχὴ, ἀπὸ τῆ προῶθεν.[1]

—— Ὥστε πρὼν[2] ἰοχμὸς ὕδατος.

ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ.[3] εὐάρμοστα. οὐδὲν γὰρ πηρῶν εὐαρμοστότερον. ἐὰν γὲν μικρὸν ὑποτρησῇ, ἄχρηστον.[4] βέλτιον δὲ, τρόπον πηρῶν, τοῦτ' ἐστὶ ταχέα. ὅτ' ἂν δὲ λάχνῃ, λαισήϊα[5] πτερόεντα, ἤτοι τὰ τῷ σχήματι παραμήκη,[6] ἢ κάφα, ὡς[7] πτερά.

ΠΟΡΘΟΣ.[8] πλάδος. βλασίς.

ΠΤΥΟΦΙΝ.[9] πτύον. ἔστιν δὲ γεωργικὸν ἐργαλεῖον.

ΠΤΥΧΕΣ. αἱ τῶν ὀρῶν καλαμιλίσεις. ἢ[10] πολυπτύχῳ Ὀλύμποιο,[11] τῷ πολλὰ ὑποκλιμακα ἔχοντος. λέγονται δὲ καὶ ἁπλῶς πτύχες, τὰ διάφορα ἐπ' ἀλλήλοις ἐλάσματα.

ΠΤΩ.

1 Προῶθεν. Mallem, ἀπὸ τῆ πρόσθεν εἶναι. VILL. A προῶθεν ducit etiam *Euſtath. p.* 905. *v.* 14

2 Ὥστε πρών. Il P. 747. Lectionem hanc Codicis MSti., Cl. *Villoiſ.* mutarat in ὥστε πρὸ, quod l. l. habent Editiones; ſed Codd. Homericos notavit *Barneſ*, in quibus eadem eſſet diverſitas, quam ſecutus eſſe videtur *Apollon.*, ὥστε.

3 Πτερόεντα. Il. A. 201. & paſſim alibi, ἔπεα πτερόεντα. VILL.

4 Ἄχρηστον. L. ἄχρηστα.

5 Λαισήϊα. Il. E. 453. & M. 426 VILL.

6 Παραμήκη. Mallem παρεμμήκη. VILL.

7 Ὡς πτερά. Haec duo vocabula manu poſteriori appoſita fuerunt. VILL. Ne deſcribenda quidem in ſuo Apographo cenſuit *Montfauc.*

8 Πόρθος. Lege πτόρθος. VILL. V. *Od.* Z. 128. ibique *Schol.*

9 Πτυόφιν Il. N 588:

Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλων κατ' ἀλωήν.

VILL.

10 Καὶ Pro ἢ *Etymol.* qui hanc gloſſam deſcripſit, habet ὡς τό. Et infra ἐπαλλήλως pro ἐπ' ἀλλήλοις VILL.

11 Ὀλύμποιο. Lege Οὐλύμποιο, ob metrum. Legitur Il.

ΠΤΩΧΟΣ. [1] ὁ ἐπαίτης· ἀπὸ τοῦ πτώσσειν, ὅ ἐστι ταπεινοῦσθαι. σημαίνει δέ τι ἐπαιτεῖν·

— Ἀλλὰ [2] πτώσσων καλὰ δήμον.

ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐπιθετικῶς ὁ λαγωὸς, πτώξ. [3] δειλὸν γὰρ τὸ γένος, καὶ διὰ τοῦτο ταπεινόμυον.

ΠΥΓΟΥΣΙΟΝ. πηχυαῖον·

Βόθρον [4] ἐρύξαι ὅσον τε πυγούσιον. —

πυγὼν [5] γάρ ἐστι εἶδος μέτρου ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἕως ἔξω τοῦ χειρός.

ΠΥΓΜΑΙΟΙ. ἔθνος περὶ τὸν Αἰγύπτιον, τὸ μέγεθος μικρὸν, οἷον πηχυαῖον. ἔνιοι δὲ κακῶς ἀποδεδώκασι γεωργοὺς ἐπὶ [6] τῇ πυγμῇ. προϊέντας δὲ τὰ σπέρματα, ἅπερ αἱ γέρανοι κατεσθίουσιν ἐκ Θρᾴκης παραγινόμεναι. οὐκ ἔοικε δὲ ὁ Ποιητὴς τοῦτο δηλοῦν. τὸ γάρ.

— Φό-

Θ. 411. & Υ. 5. *Heſiodus* in *Herc. Scut.*, vſ. 143:

— Κυάνεαι δ' διὰ πλύχες ἠλήλαντο.

In clypeis πλύχες erant τμήματα δερμάτων. VILL. Conf. Il. Μ. 247. &c.

1 Πτωχός. Sexcenties hac forma uſus eſt Homerus.

2 Ἀλλὰ πτώσσων. Od. P. 227. VILL.

3 Πτώξ Il P. 676:

— Πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαβε πτὼξ
Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ καταχείμῳ. —

VILL. Conf. Il. Κ. 310. ubi ἐπιθετικῶς dixit Poëta, πτῶκα λαγωόν.

4 Βόθρον ἐρύξαι. Od. Κ. 517. Pro ἐρύξαι, in *Cod. Manuſcripto* ἐρύξας. VILL. Potuit etiam ſcribere *Apollon.* Βόθρον ὀρύξω. Conf. Od. Α 25.

5 Πυγών. Lege πυγὼν, ut apud *Heſ.* & *Photii Lex.* MS. ac *Schol.* VILL. Conf. etiam *Schol.* ad *Il.* Γ. 6.

6 Γεωργοὺς ἐπὶ τῇ πυγμῇ. Προϊέντας δὲ τὰ σπέρμ. Dilucidior omnino fore videtur loci ſententia, ſi legeris. Γεωργοὺς, ἐπεὶ τῇ πυγμῇ προϊέναι τὰ σπέρμ.

Α Φό-

— φόνον καὶ κῆρα [1] φέρουσαι,

Διαμάχην [2] αὐτῶν πρὸς τὰς γερόντας καὶ τὴν αἵρεσιν δηλοῖ.

ΠΥΣΕΙ. [3] σήψῃ. καὶ τὸ πυθομένων, σηπομένων. καὶ τὸ πύον [4] δὲ λέγομεν, αἷμά ἐστι καθὰ μεταβολὴν [5] εἰς σῆψιν ἐπιδεδεγμένον.

ΠΥΚΙΜΗΔΕΟΣ. [6] συνετῆς καθὰ τὰ μήδεα, ὅ ἐστι βουλεύματα.

ΠΥΚΑ ΠΟΙΗΤΟΪΟ. [7] ἐπιμελῶς κατεσκευασμένου.

ΠΥΚΙΝΟΝ ΛΕΧΟΣ. [8] τὸ ἐπιμελῶς ἠσκημένον. ὁ δὲ Ἀπίων, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἱματίων τὰ στρώματα συντίθεσθαι.

ΠΥ-

1 Φόνον καὶ κῆρα. Il. Γ. 6. VILL.

2 Διαμάχην. Male *Alberti*, qui haec verba laudat ad *Hesych.*, edidit διὰ μάχλω. Lege conjunctim, Διαμάχλω. Dicitur Il. Γ 6. de gruibus:

Ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι.

VILL.

3 Πύσῃ. Il. Δ. 174:

— Σέο δ' ἐσία πύσῃ ἄμυδρα,

ubi alii legunt, πύστῃ. At πυθομένων occurrit Od. M. 46. ubi legitur διὰς ἀνδρῶν πυθομένων. VILL. Il. Δ. l. l. recte praetulit *Clarkius* πύσῃ, quod habet etiam *Suid.* h. v.

4 Πύον. Lege καὶ ὁ πύον, &c. seu καὶ τὸ πύον λεγόμενον. Apud *Hes.* πύον est γάλα τὸ πρῶτον, ὃ πήγνυται ἐψόμενον. Quod, secundum *Eustathium* ad *Odysseam*, a quibusdam vocatur & πύος. At πύος apud *Etymol.* est τὸ στεγνὸς αἷμα καὶ μεταβεβλημένον. VILL. *Eustathio* quoque πύος ἀστεικῶς est τὸ πρωτόρρυτον γάλα. *p.* 1626. *v.* 4.

5 Κατὰ μεταβολήν. Tollerem τὸ κατὰ. VILL.

6 Πυκιμήδεος. Od. A. 438:

— Γραίης πυκιμήδεος ἔμβαλε χέρσιν.

VILL.

7 Πύκα ποιητοῖο. Od. A. 333:

Στῆ ῥα παρὰ καλὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο.

VILL.

8 Πυκινὸν λέχος. Il. I. 617.

ΠΥΛΑΡΤΑΟ ΚΡΑΤΕΡΟΙΟ. μίαν διάνοιαν αἱρετὸν [1] διὰ τῶν δύο λέξεων. βέλεται γὰρ λέγειν, ὅτι τὰς πύλας ἐπαρτῶντο ἰσχυρῶς, εἶον ἐφαρμόζοντο. ἐπὶ δὲ τοῦ Ἅιδε τὸ τοιοῦτόν φησι. ἐπὶ [2] τῶν ἀποθανόντων οὐκ οἷόν τέ ἐστι ἐκ τῶν ὑπογείων τόπων καθυποστρέψαι. ὁ δὲ Ἀπίων· πυλάρταο, τὸ ταῖς πύλαις προσηρτημένου· ἢ πύλας ἀπαρτίζοντο, ἢ πυλωρῷ ἰσχυρῷ.

ΠΥΡΙΦΛΕΓΕΘΩΝ. ποταμὸς ἐν Ἅιδῃ. [3]

ΠΥΡΟΣ ΑΥΓΗ. [4] ὁ καταφωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ πυρὸς τόπος.

ΠΥΡΓΟΣ. ὅτε μὲν κυρίως· [5]

Πύργῳ [6] ἐφεσήκει. —

ὅτε δὲ τεῖχος·

Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδον [7] Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν καί·

— Ἐπιβήσομαι [8] ἣν πέρι πύργος·

Ὑψηλός. —

ὅθεν

[1] Αἱρετόν. L. αἱρετέον. Usus est hoc loco *Alb.* ad *Hesych. h. v.*

[2] Ἐπὶ τῶν. Mallem legere: ἐπεὶ τῶν ἀποθανόντων οὐκ οἷόν τε ἐστί τινα &c. &c. vel, φησὶ ἐπὶ τῶν ἀποθνόντων, ΕΠΕΙ οὐκ &c . . .

Legitur Il. N. 415:

Εἰς Ἀΐδος εἴ περ ἰόντα πυλάρταο κρατερῆος.

Vide & Od. Λ. 276. VILL. Conf. *Schol.* ad *Il.* l. l. itemque ad Θ. 367.

[3] Λίδῃ. *Hesych.* habet Αἴδᾳ. VILL. Vid. *Od.* K. 413.

[4] Αὐγή. Il. I. 206:

Αὐτὰρ ἔγε χρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ.

VILL. Conf. *Hesych.* h. v.

[5] Κυρίως. *Etymol.* qui eadem habet, addit, τὸ πύργου, ὡς τό. VILL.

[6] Πύργῳ Il. Z. 373. VILL.

[7] Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδον Il. Γ. 154. VILL.

[8] Ἐπιβήσομαι. Od. Z. 262. In *Codice Manuscripto* ὑπερβήσομαι. VILL.

[1] Ἀπίων

ὅθεν καὶ τὴν ἀτείχιστον, ἀπύργωτον [1] λέγει. ὅτε δὲ τὴν τάξιν·

Νῦν δὲ φίλως [2] κε ὁρόωτε καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν.

καὶ ἐπιῤῥηματικῶς· [3]

Οἱ δέ τε πυργηδόν. [4] —

οἱ δὲ [5] δὴ μέρος τί τείχους·

Τῷ γὰρ δὴ [6] πρὸς πύργον ἴσαν. —

ἔτε δὲ καλὰ μεταφορὰν, ἀσφάλειαν [7] καὶ φυλακήν;

Τοῖο γάρ σφιν πύργος ἀπώλετο. [8] —

ΠΥΡΝΟΝ. τὴν σιτωδοσίαν, τροφήν. [9] παρὰ τὸ τὸν πυρόν. [10]

O

1 Ἀπύργωτον. Od. Λ. 263:

Οἳ πρῶτοι Θήβης ἑδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
Πύργωσάν τ', ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
Ναίεμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερώ περ ἐόντε.

VILL.

2 Νῦν δὲ φίλως. Il. Δ. 347. VILL.

3 Ἐπιῤῥηματικῶς. Melius quam in *Etymologo* ἐπίῤῥημα. VILL.

4 Οἱ δέ τε πυργηδόν. Il. M. 43. VILL.

5 Οἱ δέ. Adhaesit ex contagione versus praecedentis. Lege ἔτε δὲ, seu simpliciter cum *Etym.* καί VILL.

6 Τῷ γὰρ δή. Il. M. 332. VILL.

7 Ἀσφάλειαν καὶ φυλακήν. Hinc emendo *Etymol.*, qui habet ἀσφαλείας καὶ φυλακῆς. Idem addit: λέγεται δὲ καὶ μέρος τί τοῦ τείχους. VILL.

8 Τοῖο γάρ σφιν . . ἀπώλετο. Od. Λ. 555. Pro ἀπώλετο, lege ἀπώλεο. VILL.

9 Τροφήν. *Eustathius* πύρια explicat πύρινα σιτία, τουτέστι, κατὰ τὰς παλαιὰς, σιτώδεις τροφάς, pro quo τρύφη minus bene legit *Scaliger*. Occurrit Od. O. 311:

— Αἴκεν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ.

Et Od. P 12:

— Δώσει δέ οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι
Πύρνον καὶ κοτύλην. —

Supra in *Apollonio* pro σιτωδοσίαν, lege σιτοδοσίαν. VILL.

10 Παρὰ τὸ τὸν πυρόν. Lego

ὁ δὲ Ἀπίων, τὰ μὲν πύρνα, [1] σιτία· τὴν δὲ πύρνον, ψωμόν.

ΠΥΡΠΟΛΕΟΝΤΑΣ. [2] οἷον πῦρ ποιοῦντας, πυρπολοῦντας.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ [3] συνεχῶς ἐπὶ τὴν αὐτὴν τίπον πορεύεται.

Ἢ τ πυρὸν, & dele τό. VILL.

1 Πύρνα. Occurit haec vox Od. P 362.

Ὄτρυνʼ ὡς ἂν πύρνα κατὰ μιπτοῦρας ἀγείροι.

VILL.

2 Πυρπολίοντας. Od. K. 30: Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσομαι εἴγυς ἐόντας VILL.

3 Πωλεῖται. Od. Δ. 384: Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἁλιοτρεφὴς ἠμαθόεις. VILL.

P.

Ῥ Α Δ Ι Ν Ο Ν. [1] λεπτὸν, οἱονεὶ ῥαδινόν, [2] ἀπὸ τὸ ῥᾳδίως δονεῖσθαι.

Ῥ Α Θ Α Μ Ι Γ Γ Ε Σ. [2] σαγήνες.

Ῥ Α Ι Σ Τ Η Ρ Α. σφαῖραν. [3]

Ῥαιστῆρα κρατῆρα. [4] —

Ῥ Α Π Τ Ε Ι Ν. μεταφορικῶς, μηχανᾶσθαι [5] καὶ κατασκευάζειν.

Ῥ Α Σ Σ Α Τ Ε. [6] ῥάνατε.

ΡΕ-

1 Ῥαδινόν. Il. Φ. 583:

— Ἰμάσθλην
Χερσὶν ἔχων ῥαδινήν. —

In *Theocr. Idyll.* XXVII. vſ. 45:

Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

Heſiod. Theog. vſ. 195:

— Ἀμφὶ δ' ποίη
Ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο. —

VILL. Forma generis Maſcul. ῥαδινός haud ſcio ubi ab *Homero* ſit uſurpata.

2 Ῥαθάμιγγες. Il. Α. 536.

3 Σφαῖραν Merito annotavit Cl. *Alberti* legendum σφύραν, quemadmodum habent *Scholl. Homeri* & *Callimachi* ab eo laudati: *Etymol* quoque ἡ σφύρα, . . . ἡ φθείρουσα τὴν συντρίβουσα τὸ ὑποκείμενον. VILL.

4 Ῥαιστῆρα κρατῆρα Il. Ξ. 477. Lege κρατῆρὸν, ut apud *Hom.* VILL. *Homer.* l. l.

. . . γίντο δὲ χερσὶ
Ῥαιστῆρα κρατῆρὸν, ἑτέρῃφι δὲ γίντο πυρώγρη.

Ubi *Codd.* nonnulli inciſum ponunt poſt Ῥαιστῆρα, tum vero ad ſequentia referunt κρατῆρα: quod ſecutus forte eſt *Apollon.*

5 Μηχανᾶσθαι. Multis *Odyſſeae* locis verbum iſto uſu poſuit Poëta. Conf. Γ. 118. Π. 379. 422 *ſeqq.*

6 Ῥάσατε. Od. Υ. 150. ubi *Schol.* eandem habet interpretationem, atque *Apollon* & *Heſych.*, ῥάιατε.

'ΡΕΞΑΣ. ἐπὶ μὲν τῶν θύσας.

'Ρέξας [1] ἱερά. —

ἐπὶ δὲ τῶν πράξας.

— 'Ρεχθὲν [2] δέ τε. —

'ΡΕΘΗ. τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ψυχὴ [3] δ' ἐκ ῥεθέων. —

'ΡΕΙΘΡΟΝ. τὸ ῥεῦμα. ὁ διηρημένος. [4] ῥέεθρον λέγεται. λέγουσι [5] δὲ ὅτας ἀπὸ τοῦ ἐν Ἰθάκῃ λιμένος. ἐπίθετον δὲ αὐτοῦ ἐστι, διότι φέρεται ῥεῖθρον εἰς αὐτὸ [6] ἐκ τῆς ἄλσεως.

ΡΕΙΑ

1 'Ρέξας ἱερά. Od. Δ. 473: 'Ρέξας ἱερὰ καλὰ ἀναβαινέμεν. — VILL.

2 'Ρεχθὲν δέ τε. Il. Ρ. 32: Πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νηπίου ἔγνω. VILL

3 Ψυχὴ δ'. Il. Π. 856. Vide *Schol.* VILL.

4 Διηρημένος. Post διηρημένος, omissum ποταμὸς, aut aliquid simile. In ῥεῖθρον vide *Ammonium* ac *Thomam Magistrum*, doctissimosque Interpretes. Sic *Philemonis Lexicon* MS. ineditum: 'Ρεῖθρον ἐπὶ τοῦ ῥεύματος οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. φημὶ δὴ (ἐπὶ) τοῦ τόπου, καθ' ὃ ὁ ποταμὸς φέρεται, ῥεῦμα δὲ τὸ ῥόθιον αὐτὸ τὸ ὕδωρ. τὸ 'Ρεῖθρον ὄνομα τόπου, ὡς οἱ παλαιοὶ φασὶν, ὁ ἐν Ἰθάκῃ λιμὴν, ὡς καὶ τῷ Ποιητῇ· — 'Ρείθρῳ, ἵνα τε Νηΐῳ ὑλήεντι. διὰ τὸ εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ Νηΐου καταῤῥέοντα χείμαῤῥον τὸ τοῦ Νήϊον, ὅς ἐστιν Ἰθάκης εὐθυγρον, ἦλον κάλπον τινὰ νηῶν δεκτικόν. VILL. Locus Poëtae est Od. A. 186.

5 Λέγουσι. Pro λέγουσι, lege λέγεται, ob λιμὴν sequens. Inde natus error, quod λεγ', λέγουσι & λέγεται eodem fere compendio repraesententur. VILL. Legendum videtur: Ῥεῖθρ. τὸ ῥεῦμα. ὁ διηρημένος (ita & *Alberti* in margine sui codicis correxerat.) 'Ρέεθρον λέγουσι. λέγεται δὲ ὅτας, ἀπὸ τοῦ ἐν &c. *Etymol.* p. 703. 'Ρεῖθρον. παρὰ τὸ ῥέω ῥέεθρον, καὶ κράσει 'Ρεῖθρον. *Suid.* 'Ρεῖθρον, ῥεῦμα: Lege ex *Apollon.* & *Hesych.* ῥεῦμα.

6 Αὐτό. Lege αὐτόν. Respicit Od. A. 186:

Βε

'ΡΕΪΑ ΖΩΌΝΤΕΣ. ἀμέχθως καὶ ῥᾳδίως [1] καὶ ἀπόνως.

'ΡΗΓΕΑ.

— 'Ρήγεα [2] σιγαλόεντα.

περιῤῥώματα. [3]

'ΡΗΓΜΙΝ. [4] ὁ αἰγιαλός. ἀπὸ τ῀ περιῤῥήγνυσθαι [5] αὐτῷ τὸ κῦμα.

'ΡΗΞΗΝΟΡΑ. πολεμιστήν· ἀπὸ τ῀ διαῤῥήσσειν τὰς φάλαγγας, τουτ' ἐστι, τὰς τάξεις ἀνδρῶν. καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον, ῥηξηνορίη· [6]

— Ἔρ-

Ἐν λιμένι 'Ρείθρῳ, ἀπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.

VILL.

1 'Ραδίως. Poſt ἀπόνως addendum puto ζῶντες, quod extat in *Heſ.* & ex *Apollon.* excidiſſe ſuſpicor. Legitur Od. Δ. 805:

— Θεοὶ ῥεῖα ζώοντες.

VILL. Saepe Grammaticos verbum in interpretatione omittere, quod in gloſſa jam erat poſitum, & *Erneſt.* monuit, & in ipſo *Apollonio* haud ſemel obſervavimus.

2 'Ρήγεα. Od. Z. 38 VILL.

3 Περιῤῥώματα. Gloſſam hanc verſui praeponendam, non ſubjiciendam puto. *Schol.* in Od Γ. 349. 'Ρήγεα. βαπτὰ ἱμάτια καὶ ποικίλα. ῥῆξαι γὰρ οἱ Ἀχαιοὶ ἔλεγον τὸ βάψαι. VILL. Nihil opus videtur iſta transpoſitione, ſaepe enim explicatio, non Gloſſae adeo, ſed loco ipſi, quo pertineat, ſolet ſubjici.

4 'Ρηγμίν. In hanc vocem *Philemonis Lex. MS.* 'Ρηγμίν ὁ αἰγιαλὸς, ἔνθα τὰ κύματα ῥήγνυται. λέγει δέ που ὁ Ποιητὴς ῥηγμῖνα, τὴν τ῀ θαλάσσης ἐπιφάνειαν, ἣν φησι καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης. (Il. B. 159.) ὅτου καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ λέγει κώπαις τύπτεσθαι ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν. (Od. M. 214.) VILL.

5 Αὐτῷ. Sic legendum. *Montfauconius* edidit αὐτᾷ, contra uſum linguae Graecae. Scilicet in hoc *Codice Manuſcripto* αὐτῷ per compendium hic ſcriptum fuerat. VILL. In Apographo *Montfaucon*ii correxerat etiam Cl. *Alberti* αὐτῷ.

6 'Ρηξηνορίη. Hic omiſſum puto τὸ λέγεται. VILL. Facile hoc verbum ipſi Lectori ſupplendum permittat Gloſſographus.

— Ἔργον δέ μοι ᾽ ὀ φίλον ἔσκεν,

Οὐ ῥηξηνορίη. —

ἔσι δὲ καὶ κύριον ὄνομα·

Ναυσίθοος δ᾽ ἔτεκε Ῥηξήνορά τ᾽ Ἀλκίνοόν τε.

ΡΗΣΣΟΝΤΕΣ. [3] τύπτοντες.

ΡΗΤΡΗ. [4] ὁ μὲν Ἀπίων, ὁμιλία, ῥῆσις· ἀπὸ τοῦ ῥήσσειν, ὅ ἐσι λέγειν. ὅθεν καὶ ῥήτωρ ὠνόμασαι. βέλτιον [5] δὲ τὴν ἐπὶ ῥητοῖς τισι συνθήκην ποιεῖν.

ΡΙΓΗΣΕΝ. [6] ἔφριξεν. καὶ ῥίγιον, [7] τὸ φρικτὸν καὶ χαλεπόν. καὶ ῥιγέσσα, [8] τὰ φρικτὰ καὶ χαλεπά. καὶ·

— Ῥι-

1 Ἔργον δέ μοι. Od. Ξ. 222. ubi οἰκωφελίη, pro ῥηξηνορίη. VILL. Conf. & Cur. *Bundam Animadv. p.* 61.

2 Ναυσίθοος. Od. H. 63. VILL.

3 Ῥήσσοντες Il. Σ. 571:

— Τοὶ δ᾽ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ,
Μολπῇ τ᾽ ἰύγμῳ τε, ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.

Optime Cl. *Alberti* (ad *Hesych.* h. v.) confert illud *Horat. Carm.* I. 73. *Nunc pede libero pulsanda tellus.* VILL.

4 Ῥήτρη. Vide Praestantissimum *Kuhnken. ad Tim.* voce ῥητρα. VILL.

5 Βέλτιον. Explicat hunc versum ex Od. Ξ. 393. quem hic excidisse puto:

Ἀλλ᾽ ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ᾽. —

Quod *Schol.* explicat, τὴν ἐπὶ ῥητοῖς καὶ ὁμολογημένοις συνθήκην. Nisi haec βέλτιον δὲ, &c. sint glossa τοῦ ῥήτρη, nec versus explicatio. VILL. Transmitti omnino hic locus potest sine emendatione.

6 Ῥίγησεν. Il. Γ. 259. &c.

7 Ῥίγιον. Il. A. 325 &c.

8 Ῥιγέσσατα L. Ῥίγισα. Il. E. 873:

Αἰεὶ τοὶ ῥίγισα θεοὶ τετληότες εἰμέν.

Schol. Ῥιγισα. φρικτά. Bis eandem Glossam habet *Hesych.*: *Etymol.* autem iisdem etiam interpretatur verbis, p. 704. v. 8. Ῥίγισα. Ἰλιάδος Ε. τὰ φρικτὰ καὶ χαλεπά.

1 Ῥι-

— Ῥιγεδανῆς [1] Ἑλένης, —

τῆς Φερεκώδης.

ΡΙΜΦΑ. [2] ταχέως.

ΡΙΝΟΣ. ἐπὶ μὲν τὸ δέρματος ἡ μυκτῆρος.

Ῥινὸς [3] ὑὸς ἐρυμάτης. —

ἐπὶ δὲ τὸ ἀσπίδος.

— Ῥινές τε [4] βοῶν. —

ΡΙΝΟΤΟΡΟΣ. [5] ὁ τὰς ῥινὲς διατιτρώσκων, τουτέστι τὰς ἀσπίδας· ἢ, ὁ τὸν χρῶτα διατέμνων.

ΡΙΟΝ, ἀκρωτήριον ὄρους.

— Οὐ γὰρ ἐώικε [6]

Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι. [7]

ΡΙΠΕΣΣΙ. [8] πλέγμασι.

ΡΟ-

1 Ῥιγεδανῆς. Il. Τ. 325. *Plutarchus De audiendis Poëtis* ῥιγεδανὸς interpretatur κακοδάιμονος. δάιον γὰρ Μακεδόνες τὸ θάνατον καλοῦσι. VILL.

2 Ῥίμφα. Plurimis locis habet Poëta.

3 Ῥινός. Il. N. 616. VILL.

4 Ῥινός τε βοῶν. Il. Θ. 61:

Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα. —

Et Il. Δ. 447. idem legitur. At occurrit ῥινοῖσι βοῶν Il. M. 263. N. 406. & Od. A. 108. VILL.

5 Ῥινοτόρος. Il. Φ. 392. Ἄρης ῥινοτόρος. *Hesiod. Theogon.* vſ. 934. Ἄρηϊ ῥινοτόρῳ. unde apud *Suid.* in Ῥινὸν pro ῥινοτόμος legerem ῥινοτόρος. VILL.

6 οὐ γὰρ ἐώικε. Od. I. 190. In vulgatis *Homeri* Editionibus ὥδε pro ὅ γε. VILL.

7 Ὑλήεντι. *Homerus* addit, ὑψηλῶν ὀρέων. De Cyclope Polyphemo loquitur. VILL.

8 Ῥίπεσσι. Od. Ε. 256:

Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι.

VILL.

1 Ῥε-

ῬΟΔΟΔΆΚΤΥΛΟΣ. [1] ἡ ῥοδόχρως. ἀπὸ μέρους καλή. εἴρηται δὲ ἀπὸ τὰς καταὶ τὴν ἀνατολὴν φαινομένας ἀκτῖνας ἡλίου.

ῬΟΔΌΕΝΤΙ. ῥοδινῷ·

—— Ῥοδόεντι [2] δὲ χρῖεν ἐλαίῳ.

ῬΌΙΖΗΣΕΝ. [3] ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν.

ῬΟΧΘΕΙ̃. ποιὸν εἶχον [4] ἀποτελεῖ·

Ῥόχθῳ γὰρ [5] μέγα κῦμα. ——

ῬΥΔΌΝ. [6] ῥευσικῶς, ἐν πλήθει, μεταφορικῶς.

ῬΥΜΌΣ. [7] τὸ ἅρματος τὸ μέρος.

ῬΎΣΙΑ. [8] τὰ ἐνεχυράσματα.

ῬΥ-

1 Ῥοδοδάκτυλος. Alia voce compolita haud abſimilis formae utitur auctor epigrammatis, quod ex *Anthologia inedita* protulit & emendavit ὁ πάνυ *Rubnkenius*, p. 39. *Epiſtol. Crit.* ad Clar *Valckenatium*: (Ed. alter. p 71.)

Δωρίδα τὴν ῥοδόπυγον ὑπὲρ λιχίων διάτεινας
Ἄνθεσιν ἐν χλιεροῖς, ἀθάνατος γέγοια.

In Ῥόδον haec habet *Philemon* ineditus: Ῥόδον. τὸ ἄνθος. ῥοδωνιά, ὁ τόπος· ῥοδὴ ἡ, τὸ φυτόν· Ἀρχίλοχος· „Ἔχουσα „ θαλὸν μυρσίνης, ἀρείπετο „ ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος. Ῥόδος δὲ, ἡ θεραπαινίδιον νῆσος. VILL. Ῥοδοδάκτυλος ἁπλῶς saepiſſime dicitur a Poëta. V. Il. A. 477. &c.

2 Ῥοδόεντι δέ. Il. Ψ. 186. VILL.

3 Ῥοίζησεν. Il. K. 502. ubi alii Codd. apud *Barneſ.* habent Ῥοίζησεν.

4 Εἶχον. Lege ἦχον. VILL.

5 Ῥόχθῳ γάρ. Od. E. 402. In Codice MS. δὲ pro γὰρ legitur. VILL.

6 Ῥυδόν. Od. O. 425:

Κάρη δ' εἶμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο.

VILL.

7 Ῥυμός Il. Ψ. 393. &c.

8 Ῥύσια. Il. A. 673:

Ῥύσι' ἐλαυνόμενος — Vide *Euſtathium*. VILL.

1 Ῥυ-

ΡΥΣΤΑΖΟΝΤΑΣ. [1] ἕλκοντας. ἀπὸ δ' αὐτῆ δὲ καὶ τὰς ἑλκυσικὰς [2] λίθας, καὶ μὴ διὰ χειρῶν βασαχθῆναι δυναμένας ῥυτὰς λέγει.

Ῥυτοῖσιν λάεσσι. [3] ——

ἀπὸ δ' αὐτῆς ἐννοίας καὶ τὰς τοξίτας, καὶ ἕλκειν ἐπισταμένας τὸ τόξον.

Οἷόν [4] τε ῥυτῆρα βιῆ τ' ἔμμεναι ἠὲ ὀϊστῶν.

σημαίνει δὲ ὡδὲ τὸ ῥύεσθαι, ὅ ἐστι φυλάττειν, τὴν φύλακα αὐτῆ. [5]

ΡΥΤΗΡΕΣ. [6] οἱ τῶν ἡνίων ἰμάντες.

ΡΩΓΑΣ. τὰς θυείδας. [7]

—— Ἀνὰ ῥῶγας [8] μεγάροιο.

ΡΩ-

1 Ῥυτάζοντας. Od. Π. 109. &c.

2 Ἑλκυσικὰς Mallem ἑλκυστὰς. *Schol.* in Od. Ξ. 10. Ῥυτοῖσι. ἑλκυσοῖς, μεγάλοις, καὶ μὴ δυναμένοις διὰ χειρῶν βασαχθῆναι λίθοις. VILL.

3 Ῥυτοῖσι λάεσσι. Od. Ξ. 10. VILL.

4 Οἷόν τε. Od Φ. 173 VILL.

5 Φύλακα αὐτῆ. Quid ſibi vult hoc αὐτῆ? An ῥυτῆρα ſolum proprie ſignificat ſui ipſius cuſtodem? minime. Audi meam conjecturam: ſcilicet αὐτῆ hic eſt initium verſus Homerici, quem adduxerat *Apollonius*. Et revera legitur Od. P. 187.

Αὐτῆ βλωθρίμῳ σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι.

Hic vellem ſtabulorum cuſtodem fieri.

VIIL.

6 Ῥυτῆρες. Il. Π. 475.

Τὼ δ' ἰθυνθήτην, ὁ δὲ ῥυτῆρσι τάνυσσεν.

Et in *Herc Scut.*, vſ. 308.

Ῥυτὰ χαλαίοντες. —

VILL.

7 Θυείδας *Heſ.* habet: οἱ μὲν, τὴν ὀρσοθύραν, οἱ δὲ, τὴν ἐντομάδα. οἱ δὲ, τὰς θυείδας· ἄλλοι, τὰς κλίμακας, καὶ αὐτὰς τὰς βαθμὰς τῶν κλιμάκων, ῥωγάδας VILL.

8 Ἀνὰ ῥῶγας. Od. X. 143. VILL.

1 Ῥῶ-

Ῥ Ω̃ Π Α Σ. [1] εἶδος φυτοῦ.

—— Ῥῶπάς τε λύγους τε. [2]

καί.

—— Διὰ [3] ῥωπήια πυκνά,

τὰς τόπους ἐν οἷς ῥῶπες φύονται.

Ῥ Ω Χ Μ Ο Ῠ Σ. [4] ῥῆξις, ῥαγὰς, οἷον ῥωχμὲς, ὀκκοπὴ ὕδατος.

Ῥωγμὸς [5] ἔην γῆς. [6] ——

Ῥ Ω Ὄ Ν Τ Ο. ἐρμὴν ἐλάμβανον.

Χαῖται [7] δὲ ῥώοντο. ——

καί.

1 Ῥῶπας. Haec habet *Philemonis* Lex. *MS. in* ῥωτόλης, pro quo legerem cum *Heſ.* ῥωποπώλης: Ῥωπόλης. ὁ μυρεψός. ῥῶπες γὰρ, ὕλη καὶ ὑλώδη φυτὰ, ἢ θάμνοι καὶ σύμφυτοι τόποι. ἢ ῥώψ ἐστι βοτανὴ ἀπαλή. . . . . VILL.

2 Ῥῶπάς τε λύγους τε. Od. K. 166. VILL.

3 Διὰ ῥωπήια. Il. N. 199. Hic hodie in *Homero* ἀνὰ pro διά. VILL.

4 Ῥωχμός. *Philemonis Lexicon Manuſcriptum*: Ῥωχμός ἡ καλὰ γῆς ῥῆξις, ἥτις καὶ ῥῆγμα λέγεται ὥσπερ βοεχμὸς καὶ βρέγμα. καὶ πλεχμὸς καὶ πλέγμα. ῥωχμὸς δὲ καὶ τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίων ὑδάτων ὡς παρὰ τῷ Ποιητῇ, ἐν Ἰλιάδος Ψ. (Il. Ψ 420)

Ῥωχμὸς ἔλω γαίης. —

γίνεται ἢ ὁ ῥωχμὸς ἀπὸ τοῦ ῥήσσω, ὅθεν ῥηγμὸς, καὶ μεταθέσει τοῦ Γ εἰς Χ, καὶ τροπῇ τοῦ Η εἰς Ω, ῥωχμός. VILL.

5 Ῥωγμὸς ἔλω. Il. Ψ. 420. Lege ῥωχμὸς, & ſupra pro οἷον ῥωχμὲς, lege οἷον ῥωγμός. VILL. Legi etiam poſſit οἷον ῥηγμές. Conf. *Heſych.* v. Ῥωχμοῖς

6 Γῆς. Lege γαίης Il. Ψ. 420. ubi *Homerus* addit:

— Ἥι χειμέριον ἅλις ὕδωρ
Ἐξέῤῥηξεν ὀδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα.

VILL

7 Χαῖται δὲ ῥώοντο. Sic verſus legitur integer apud *Homerum* Il. Ψ. 267:

Χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀείρους.

VILL.

καί[1].

— Ὑπὸ δὲ κνῆμαι[1] ῥώοντο ἀραιαί·

ῥῶσιν ἐλάμβανον.

Ῥ Ω Γ Α Λ Ε Ά. [2] διερρωγότα. καὶ ῥωγαλέον, τὸν διεῤῥηγμένον θώρακα. [3] διὰ γὰρ τῶν ὠδακολυθόντων εὔχεται Ἀγαμέμνων Ἕκτορα ἀνελεῖν.

1 Ὑπὸ δὲ κνῆμαι. Il. Σ. 411. VILL.

2 Ῥωγαλία. Dicitur ῥωγαλία. Od. N. 435. & Ξ. 343. & ῥωγαλέω. Od. N. 438. P. 198. ac Σ. 108. VILL.

3 Θώρακα. Alludit ad locum *Homericum* ubi Agamemnon precatur Il. B. 417.

Ἕκτορά δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
Χαλκῷ ῥωγαλέον. —
VILL.

Σ.

Σαγγάριος. [1] ποταμὸς ἐν Φρυγίᾳ.

Σάμος. [2] πόλις ἐν Κρήτῃ.

Σάκος. [3] ἀσπίς· ἀφ' ἧς καὶ οἱ νεώτεροι σακτὸν [4] τὴν ὅλην πανοπλίαν λέγεσι, ὡς Σοφοκλῆς. καί·

— Σακεσπάλῳ [5] ἱππότᾳ Τυδεΐδῃ,

1 Σαγγάριος. Conf. Il. Γ. 187. Π 719.

2 Σάμος πόλις ἐν Κρήτῃ. Urbem *Cretae* Insulae *Samum*, haud scio, qui memoraverit. *Homerus* modo Σάμη Θρηϊκίης meminit, quae notissima est maris Aegei insula, *Samothraciae*. V. *Il.* N. 12. seq. *Il.* Ω. 78. 735.: modo Samum alteram, simul cum Ithaca, Nerito, aliisque locis, teneri scribit a *Cephallensibus*. *Il.* B. 634. Coll. *Strab.* L. XV. p. 452. seq. Od. etiam A. 246. in locis, quibus continebatur regnum Ulyssis, recenset:

Δουλίχιόν τε, Σάμην τε, καὶ ὑλήεντα Ζάκυνθον.

Ita tamen ut, quam hic & alibi in *Odyssea* appellat Σάμη, eandem dicat Σάμον. *Il. l. l.* & *Od.* A. 671. 845. & O. 29. Sive metri tantum caussa nomen variaverit, ut probabiliter docet, *Schol. ad loc. posteriorem*, sive insulam ipsam, quae postea dici coepit *Cephallenia*, Σάμον dixerit, oppidum vero in illa insula promiscue, modo Σάμον appellaverit, modo Σάμη. V. *Palmer. Graec. Antiq.* IV. 24. In quatuor certe *Cephalleniae* urbibus, *Thucyd.* II. 30. *Strabo* X. p. 455. & alii passim Geographi Σάμον quoque recensent: Itaque *Apollonius* scribere omnino debuit Σάμος. πόλις ἐν Κεφαλληνίᾳ. Ut adeo vel corrupta Glossa sit a librariis, vel a sciolo quodam compilatore profecta. Conf. infra v. Σάμοιο &c.

3 Σάκος. Il. E. 619. &c.

4 Σακτὸν. Legitur σάγη, apud *Hes.* & *Etym.* p. 707. Vill. V. *Alb.* ad *Hesych.* v. Σάκος; & v. Σάγη.

5 Σακεσπάλῳ. Il. E. 126. Vill.

1 Σά-

ὁ πολεμικὸς, ὁ καθὰ τῶν ἐναντίων τὰ σάκη πάλλων. καὶ τό·

— Σάκε' ἔμοισι κλίναντες,

τὸ λεγόμενον κεραμιδῶσαι.

ΣΑΜΟΙΟ' ΤΕ ΠΑΙΠΑΛΟΕΣΣΗΣ, [2] ΘΡΗΙΚΙΗΣ. τινὲς ἔδοξαν τὴν νῦν λεγομένην Σαμοθράκην· Θρηϊκίην δὲ νῦν εἰρῆσθαι πρὸς διαστολὴν τῆς ὁμωνυμίας, ἐπεὶ οἶδεν καὶ ἐν Ἰωνίᾳ τὴν Καρίας Σάμον Ὅμηρος. [3]

ΣΑΛΠΙΓΞ. συνήθως [4]

Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη [4] φωνὴ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ.

ΣΑΡΔΑΝΙΟΝ. [5] σαρδόνιος λέγεται γέλως, ὁ καθ' ὑπόκρισιν γενόμενος· ἀπὸ τῆς σεσειρένας τοῖς ὀδοῦσι. [6]

ΣΑ-

1 Σάκε'. Il. Λ. 592. VILL.

2 Παιπαλοέσσης. Hic varia *Homeri* loca confundit *Apollon.* Nunquam enim ibidem παιπαλοέσσης & Θρηϊκίης simul conjunguntur cum Σάμοιο. Legitur *Od* Δ. 845:

Μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης.

Et Od. Δ. 671. ac o. 29:

Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης

Sed Il. N. 12:

Ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμης ὑλήεσσης, Θρηϊκίης. —

Ergo legendum in *Apollon.* Σάμης ὑλήεσσης, Θρηϊκίης. VILL.

3 Ἐπεὶ οἶδεν καὶ ἐν Ἰωνίᾳ τὴν Καρίας Σάμον Ὅμηρος. Miſere corrupta omnia: Scribi debuit Ἐπεὶ οἶδεν καὶ ἐν Ἰωνίῳ τὴν Κεφαλληνίας Σάμον Ὅμηρος. Conf. ſupra v. Σάμος.

4 Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη. Il. Σά. 219. VILL.

5 Σαρδάνιον. Od. Υ. 302:

— Μείδησε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοῖον. — VILL.

6 Σεσειρένας. Sic in *Codice Manuſcripto.* Male edidit *Montfauconius* σεσειρῶσθαι. Sed legendum eſt, quod propius ac-

ΣΑΚΕ'ΣΠΑΛΟΣ. Ἀπολλόδωρος, ἤτοι τὰ τῶν πολεμίων σάκη διαφθείρων. [1]

ΣΑΥΡΩΤΗ'ΡΟΣ. [2] τῆς ἐπιδορατίδος.

ΣΑΩ'ΤΕΡΟΣ. [3] σωτήριος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀποπαλελυμμένου [4] Αἰολικῶς τοῦ σάος, τὸ σαώτερος, συγκριτικόν.

ΣΑΡΠΗ'ΔΟΝΤΟΣ. ταύτῃ τῇ κλίσει τοῦ ὀνόματος ἄλλοις κέχρηται ὁ Ποιητής.

Σαρ-

accedit, & autoritate *Hesy.* ac usu linguae comprobatur, σεσηρέναι. Duas alias causas affert *Hesy.* Οἱ τὴν Σαρδὼ κατοικοῦντες, τῷ Κρόνῳ ἐθύοντο γελῶντες καὶ ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους· αἱ χοαὶ γὰρ ἤγοντο δακρύειν καὶ θρηνεῖν· τὸ δὲ προσποιητὸν γέλωτα κληθῆναι Σαρδόνιον. τινὲς δέ, ἀπὸ Σαρδόνος τοῦ νήσου. φύεται γάρ τις βοτάνη ἐνταῦθα, ἧς οἱ γευσάμενοι μετὰ σπασμοῦ καὶ γέλωτος ἀποθνήσκουσι. Eleganter *Apulejus* σεσηρέναι dicit, *resſtrictis labellis ridere.* VILL. Ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοῖς ὀδοῦσι derivat etiam *Suid.* h. v.

1 Τὰ τῶν πολεμίων σάκη διαφθείρων Legerem, τὰ καλὰ τῶν πολεμίων σάκη διαφθείρων. Ut ſupra in σάκος habet, ὁ καλὸς τῶν ἐναντίων σάκη πάλλων. Sed fortaſſe nihil mutandum; & diverſam ab eo ſequens explicationem *Apollodor.* interpretatur, hoſtium ſcuta concutiens; cum *Apollon.* explicet, ſcuta adverſus hoſtes vibrans. Et haud ſcio an non hic ἤτοι ſit disjunctivum; & omiſſum ſit alterum membrum, ubi poſt *Apollodori* ſententiam, & ſuam proponebat. VILL. Facili emendatione corrigas; ὁ καλὸς τῶν πολεμ. Uſus eſt hac *Apollonii* gloſſa *Alb. ad Heſych* h. v.

2 Σαυρωτῆρος. *Philemon* ineditus: Σαυρωτήρ. ἔστι σιδήρειον κοῖλον ἐξ ἄκρου ὀξὺ, ὃ ἐντιθέμενον εἰς τὸ ὀπίσω ἄκρον τοῦ δόρατος, ὀρθὸν αὐτὸ καλὰ σκόλοπας δίκην σαυρᾶς ἐσάιαν ποιεῖ καλὰ γῆς πηγνύμενον ὅθεν καὶ τὴν κλῆσιν ἔσχεν, ὡς οἷα σαυρωτὴς δόρατος. οἱ δὲ παλαιοὶ λέγουσιν σαυρωτῆρα, τὸ ὡ τῷ ἑτέρῳ ἄκρῳ τοῦ δόρατος ἕκατον σιδήρειον κέντρον. παρ' Ὁμήρῳ δὲ σαυρωτὴρ καλεῖται καὶ αἰχμή. ὀνομάζεται δὲ καὶ σύραξ ὁ σαυρωτὴρ, &c. &c. &c. VILL. Conf. Il. K. 153.

3 Σαώτερος. Il. A 32:

Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥστε νέεσθαι.

VILL.

4 Ἀποπαλελυμμένου. *Philemoni* contra τὸ σάος eſt τὸ ὑγιὲς, & τὸ σῶς καλὰ συναίρεσιν, at σόος Ὁμηρικόν. VILL.

1 Σαρ-

Σαρπήδοντ@ ἑταῖρον Οἰκλῆα μεγάθυμον.[1]

καί·

Τεύχεα [2] Σαρπήδοντ@. —

Αἰολικὸν δὲ τὸ σχῆμα, ἀπὸ βαρυτόνου τῆς Σαρπήδων. [3] ἢ τὴν δοτικήν·

Σαρπήδοντι [4] δ' ἄχ@ γένετο. —

ἢ τὸ μέτρον δῆλον, ὡς ὅτι [5] λέγῃ·

Σαρπήδων Λυκίων [6] βουληφόρε, —

Φαί-

1 Σαρπήδοντ@ ἑταῖρον Οἰκλῆα μεγάθυμον Il. M. 379. Lege ut apud *Homer.* Ἐπικλῆα μεγάθυμον, pro Οἰκλῆα; nisi forte sit varians Lectio. VILL. Conf. *Bond.* V. Cl. *Specim. Animadv. p.* 61.

2 Τεύχεα. Il. Φ. 800. VILL.

3 Αἰολικὸν δὲ τὸ σχῆμα. &c. *Homerus* modo Σαρπήδοντ@ habet Il. M. 397 Φ. 800. & Σαρπήδοντι Il. M. 392., modo Σαρπηδόν@ Il. Π. 533, 553. &c. & Σαρπηδόνι Il. E. 629. Π. 649. Posteriores hi casus ducuntur ἀπὸ τ῀ εὐθείας ὀξυτόνου, Σαρπηδών, quae Jonibus erat propria: Priores vero ἀπὸ τ῀ εὐθείας βαρυτόνου, Σαρπήδων, quae usitata erat Aeölibus: Vere igitur *Apollon.*, *Eustath.* p. 590. v. 42. & *Hesych.*, in quo male editur Σαρπηδών: vere igitur illi Aeolicam formam esse docent Σαρπήδοντ@. Vere etiam scribit *Eustath.* καὶ πολλαχοῦ ἡ τοιαύτη κλίσις εὑρίσκεται παρὰ τῷ Ποιητῇ. & *Apollon.* ταύτῃ τῇ κλίσει τοῦ ὀνόματ@ ἄλις κέχρηται ὁ Ποιητής. Sed temere *Hesych* ἀεὶ δὲ ταύτῃ χρῆται τῇ γενικῇ Σαρπήδοντ@, sive imperitia illa fuerit ipsius Lexicographi, sive error librarii, ἀεὶ δὲ scribentis, pro ἄλις δέ. In ipso denique *Apollonio*, pro καὶ τὴν δοτικήν, lege, sodes, ἢ καλὰ τὴν δοτικήν.

4 Σαρπήδοντι δ'. Il. M. 392. VILL.

5 Ὅτι. Legerem ἔταν. VILL. Faciliori etiam medicina restitui possit ὅτε.

6 Σαρπήδων Λυκίων Il. E. 633. Legerem, ut apud *Homer.* Σαρπῆδον, pro Σαρπήδων. VILL. Idem judicium Cl. *Bondam. Specim. Animadv.* p. 61. A diversis, quas supra dicebam, hujus nominis formis, diversi ducuntur vocativi. Ab Jonica Σαρπηδών, Σαρπηδόν@, Ὦ Σαρπηδών; ab Aeolica autem Σαρπήδων, Σαρπήδοντ@, Ὦ Σαρπῆδον: & iidem praeterea Aeoles vocati-

φαίνεται ἀπὸ τ ὀξυτόνου λέγων. [1] ἐχρῆν γὰρ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ εὐθείᾳ, ὡς ὁ Μυρμηδών, ἢ ὁ Μακεδών. ὃδέ ἐστιν Αἰολικῶς· προεφερόμεθα γὰρ Σαρπήδων ἢ τὴν δοτικήν· [2] ἀλλὰ βαρυτονουμένης εὐθείας. οὐκ Αἰολικῶς δὲ, ἀλλ' ὥσπερ τῆς Εὐρήμων, Εὐρήμου· ὕτω Σαρπήδων, Σαρπήδου.

ΣΑ΄Ω.

vos Oxytonorum in ὼν, corrumpunt in ὸν. e. c. χελιδὼν, χελιδὸν; Μακεδὼν, Μακεδὸν. Vid. *Gregor. de Dial.* p. 279. ibique Cl. *Koen.* Jam vero in *Homer.* l. l duplex olim lectio placuisse videtur: Σαρπηδὸν: unde *Eustath. p.* 590. *v.* 42. Δύναται μὲν γράφεσθαι καὶ Σαρπηδὼν (L. Σαρπηδὸν) ὀξυτόνως, ἀρίστῃ δὲ τοῖς παλαιοῖς ἀκολουθεῖ παραλιγισπᾷν αὐτό, & *Phavorin*, Commentarios forte vel Lexica Homerica secutus, Σαρπηδὸν, αἰδὸν, χελιδὸν (L. χελιδὸν), Αἰολεῖς συνείλκυσαν τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ὼν ληγόντων ὀνομάτων. Alteram tamen in *Homeri* l. l. lectionem, Σαρπῆδον: *Eustath.* l. l. & passim Editores praetulerunt. Ad utramque hanc lectionem referendae videntur, quas corrupta haec glossa exhibet, dissentientium Grammaticorum observationes. Ad priorem commode retuleris, quae leguntur inde a verbis διὰ τὸ μέτρον δῆλον, ὡς ὅτε usque ad τὴν δοτικὴν: modo pro ὃδέ ἐστιν Αἰολικῶς, correxeris ἔστιν δὲ Αἰολικῶς: & pro Σαρπήδων ἢ τὴν δοτικὴν, Σαρπηδόνι καὶ τὴν δοτικὴν. Ut sententia haec fere sit. Apparet *Homerum* „ metri tantum „ caussa potuisse Σαρπήδοντα, „ Σαρπήδοντι; quemadmodum „ ubi nulla metri ratio subesset, vocativum Σαρπη„ δόν, aperte duxit ab Oxy„ tono; Inde enim vocativus „ nominativo similis duci de„ bebat: Hic vero est *Aeoli„ ce* corruptus, supra enim „ ex ipso *Homero* prolatum est „ in Dativo Σαρπηδόνι" Tum vero sequitur alterius Grammatici, priorem confutantis, observatio, quam ita emendandam censuerim ἀλλὰ ἀπὸ βαρυτον. Εὐθείας &c. .... ἀλλ' ὥσπερ ἀπὸ τῆς εὐθείας Εὐρήμων &c. „ Immo vero a recto Ba„ rytono, non vero est Aeolice „ dictum: sed sicut a recto Εὐ„ ρήμων, Εὐρήμου, ita Σαρπή„ δων, Σαρπήδου."

1 Λέγων. Sic in *Codice MS.* Male edidit *Montfauconius* λίγειν. Lego ὃ φαίνεται. . . . λέγων, addita negatione. Vill. Conf. quae modo observavimus.

2 Τὴν δοτικήν. Hic omissum vocabulum. An Σαρπήδοντι, seu Σαρπηδόνι? Certe legitur Σαρπηδόνι ἀντιθέῳ Il. E. 629. & Π. 649. Immediate supra pro

ΣΑ'Ω.

Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, κἀγὼ σάω δ' ἐμὲ, —

ἀντὶ τοῦ σῶζε.

ΣΕ'ΒΑΣ. θαῦμα, καὶ ἔκπληξις·

— Σέβας μ' ἔχει [2] εἰσορόωντα.

ἀπὸ τούτου σέβεσθαι, τὸ ἐντρέπεσθαί τινα, καὶ τὸ θαυμάζειν·

— Σεβάσσατο [3] γὰρ τόγε θυμῷ,

ὅ ἐστι σεβασθὲν ἡγήσατο.

ΣΕ'ΘΕΝ. σθ. τοῦτον [4] ἢ ἴσον δύναται, καὶ τὸ σεῦ, καὶ τὸ σέο, καὶ τὸ σεῖο. τὸ δὲ καθ' Ὅμηρον σύναρθρον, [5] ἴσον τῷ τοῦ σοῦ·

Μνῆ-

pro Σαρπήδων, lego Σαρπηδὸν, *Aeolice* VILL. Conf. quae modo diſputavimus.

1 Ἀλλὰ σάω. Od. N. 230. Ante poſterius σάω, tolle τὸ καὶ quod metro officit. Legitur & Od. P. 505:

Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω. — VILL.

2 Σέβας μ' ἔχει. Od. Γ. 123. VILL.

3 Σεβάσσατο γάρ. Il. Z. 167. VILL.

4 Τοῦτον δέ. Fortaſſe τούτῳ δέ. VILL Conf. *Heſych.* qui hanc quoque gloſſam ſuam fecit.

5 Σύναρθρον. Conf. ſupra v. Ἐμεῦ &c. *p.* 258. Σέθεν, Σεῦ & Σέο ſexcentis locis, & ſemper ἀσύναρθρα, habet Poëta: Σεῖο autem, quamquam itidem ubique fere poſuit ἀσύναρθρον, tamen l. l. tanquam σύναρθρον, accepit unus de Grammaticis, *Zenodotus*, ut probabiliter diſputavit Cl. *Valck.* ad *Anonym.* de *Barbar. & Soloec. p.* 201. Eandem lectionem ſecutus eſt *Plutarch.* Ἐν Τέχνῃ § 9. *p. m.* 59. *vſ.* 35. Alteram tamen, σεῖο, praetulerunt *Heraclid. Alleg. Hom. p.* 484. & *Ammon. p.* 49 & 129. ubi & alia obſervatur lectionis varietas, a *Phavorino*, v. Σοῖο, locum iſtum *Ammonii* deſcribente, ſervata: Μνήσεο pro Μνῆσαι: unde & repetenduta forte, quod in *MSto Apollonio* corrupte legitur Μνήσαιο. Jam vero infra, v. Σοῖο, aperte

Μνῆσαι[1] πατρὸς σεῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

ΣΕΛΑΣ ΠΥΡΟΣ.[2] ἡ λαμπρότης τοῦ πυρός· ἀπὸ τούτου καὶ σελήνης.

ΣΕΛΛΗΕΙΣ. ποταμὸς ἐν Θεσπρωτίᾳ· ἔθεν τὸ ἔθνος, Σελλοί.[3]

ΣΕΙΑΣ. παροξυνήσας. ὅτ' ἂν δὲ φησί:

Καὶ

Apollon. legit: Μνῆσαι πατρὸς σοῖο. Nec video, quid eandem formam & ipsi, & serinia ipsius compilanti *Hesychio* h. v., restituere vetet: cum praesertim ducant eo, quae praecedunt, τὸ δὲ καθ' Ὅμηρον σύναεθρον, ἴσον τῷ τεῦ σεῦ, σοῖο. *Possessivum autem, sive* σύναεθρον, *simile* τῷ τεῦ σεῦ, *apud Homerum est* σοῖο:

Μνήσεο πατρὸς σοῖο &c.

Confusa apud *Hesychium* glossa, paucis verbis transpositis, ita forte in ordinem erit redigenda. Σίθιν. . . . Σεῖο τὸ δὲ καθ' Ὅμηρον συνάεθρον, τεῦ σεῦ, σοῖο. Μνῆσαι πατρος σοῖο. ἢ τεῦ σεῦ.

1 Μνῆσαι πατρός. Il. Ω. 486. Male in *Codice Manuscripto* legitur:

Ξοῖο μνήσαιο πατρὸς Θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

VILL. In *MSto* legitur τὸ δὲ καθ' Ὅμηρον σύναεθρον, ἴσον τῷ τεῦ σεῦ, σοῖο μνήσαιο Πατρὸς θεοῖς &c. Unde edendum forte fuerat τὸ δὲ καθ' Ὁμ. συναεθ. ἴσον τῷ τεῦ σεῦ, σοῖο.

Μνῆσεο πατρὸς (σοῖο) θεοῖς &c.

2 Σέλας πυρός. Passim apud *Hom.*, & in *Herculis Scut.* vs. 60:

Τεύχεσι λαμπομένους σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο.

In *Hesiodi* Theog. vs. 867:

Ὡς ἄρα τήκετο γαῖα σέλᾳ πυρὸς αἰθομένοιο.

Pro σελήνης, legerem σελήνη, quod deducit *Etymol* M. παρὰ τὸ σέλας νέον ἔχειν. VILL. In *Append. Observat.* se ipsum corrigens *Villoif.* potest, inquit, *retineri* σελήνης; *Nam habet* Suidas Σέλας πῦρ. ἢ τὸν κεραυνὸν καὶ τὸ φῶς τῆ σελήνης. Respexit scilicet uterque ad *Il.* T. 374.

— Τεῦδ' ἀπάνευθε σέλας γίνετ', ἰόντε μένηνε.

Conjecturam tamen Cl. *Villoisoni* mirifice juvare videatur *Hesych. h. v.*: ἔνθεν καὶ Σελήνη, παρὰ τὸν λαμπρότητα, τὸν ἀπὸ αὐτὴν γινομένην τοῦ ἡλίου.

3 Σελλοί. Il. Π. 234:

— Ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες —

Et Il. B. 659. & 839.

— Ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.

VILL.

1 Καὶ

Καὶ τὰς μὲν σεῦαν [1] ποταμὸν δ' ἐς δινήεντα,
ἀντὶ τοῦ ἀπεστίβησαν. καὶ τό·

— Εἴπερ ἂν αὐτὴν [2]
Σεύωνται, —

σεβῶσι μεθ' ἑρμῆς. ἔτως καὶ Ἡλιόδωρος.

ΣΗΜΑ. ἐπὶ μὲν τοῦ σημεῖα·

Καί κ' ἀλαὸς [3] τοι ξεῖνε δαμείνειε τὸ σῆμα,

καὶ πάλιν·

Σῆμα δέ τοι ἐρέω, [4] —

ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου. [5]

ΣΗΚΟΙ. αἱ ἐπαύλεις, ἀπὸ τοῦ εἰσαχθέντα σῶα εἶναι. [6] ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας τό·

Καί

1 Καὶ τὰς μὲν. Od. ζ. 89. In quibusdam Homeri Editionibus habes τὰς, pro τὰς, cum de ἡμιόνοις dicatur VILL. Foeminino genere ἡμιόνους passim ponit *Homerus*. Conf. *Od.* l. v. 83. 317. idemque illis genus, eodem hoc loco, tribuit, cum paucis aliis, Cod. *Vratisl.*

2 Εἴπερ ἂν αὐτόν. Il. Γ. 26. VILL.

3 Καί κ' ἀλαός. Od. Θ. 195. VILL.

4 Σῆμα δέ τοι. Il. Ψ. 326. VILL.

5 Τάφου. Il. B. 814:

Ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης.

Ubi *Schol.* Σῆμα. τοῦτο, τάφος. ἄλλοτε δὲ, σημεῖον. Sic *Theocrit. Idyll.* VII. vs. 10:

Κἄπω τὰν μισάταν ὁδὸν ἄνυμες, ἁδὲ τὸ σᾶμα
Ἀμῖν τῶ Βρασίλα κατεφάλεν. —

VILL.

6 Ἀπὸ τοῦ . . . σῶς εἶναι. *Philemonis Lex. Manuscriptum*: Σηκός ἡ μάνδρα. ἀπὸ τοῦ σήκω, σηκὸς καὶ σηκός. ὅθεν καὶ σαθμοὶ, αἱ τῶν ζώων ἐπαύλεις. οἱ δὲ ὕστερον καὶ ἐπὶ ναοῦ ἔθεντο τοῦτο λέξιν, μὴ ἀπαξιώσαντες τὸ ἔθνεμα· διὰ τὸ καὶ ἐν βωμῷ τοιαῦτα ζῶα ἐπὶ θυσίᾳ ἵσασθαι VILL. In *Apollonio* aut legendum ζῶα, aut derivatio nominis cogitan-

Καί νύ κε σήκαθεν [1] καλὰ Ἴλιον ἠΰτε ἄρνες,

συνεκλείσθησαν περιπάτων τρίπον ὡς εἰς σηκὸς [2] καὶ ὁ τηρητήρ, [3] ὁ ἐπιμελητὴς τῶν σηκῶν ποιμήν, ἢ κορεῖν ἐγκαθήμενος, ὅπερ ἐπὶ ἧς καλύνειν καὶ κοσμεῖσθαι τάσσει. ἀφ' ἧς καὶ νεωκόρος.

ΣΗΜΑΝΤΟΡΕΣ. οἱ βασιλεῖς· [4] ἀπὸ τῆς σημαίνειν, ὅπερ ἐστὶ προστάσσειν. [5] ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, καὶ τὸν ποιμένα σημάντορα λέγομεν· [6]

—— Σημάντορ [7] δ' ἀρείων.

καὶ ἀσημάντοισιν, [8] τοῖς ἀφυλάκτοις.

ΣΙΑΛΟΙΟ. [9] λιπαρὸν καὶ εὐτραφῆς. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμο-

tanda erit, quae *Grammatico* placuerit, a σάος σῶς, quemadmodum & apud *Hesych.* Σηκοί . . ἀπὸ τοῦ τὰ εἰσαγόμενα σῶα μένειν. Caeterum nomen hoc saepius occurrit apud Poëtam.

1 Καί νύ κε σήκαθεν. Il. Θ. 131. Conf. *Suid.* VILL.

2 Ὡς εἰς σηκός. Male habet *Codex Manuscriptus*, ὡσεὶ σηκὸς VILL.

3 Σηκοκόρος. Cum σηκὸς medium templi partem notet, σηκοκόρος quoque interdum idem significat, quod νεωκόρος. VILL. Conf. *Hesych.* ibique Cl. *Alb.*

4 Σημάντ. οἱ βασιλεῖς. V. Il. Δ. 431. &c.

5 Ὑποτάσσειν. Haud displiceret ἐπιτάσσειν. *Etymol.* habet προστάσσω. Et Il. Θ. 127. σημάντης sumitur pro *auriga*:

— Ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασὺν, ὃς ἄρ' ἔτι δὴν
Ἵππων δευομένων σημάντορος. —

VILL.

6 Λέγομεν. Mallem, λέγε. Non enim haec vox in communi usu erat posita. Sic Od. P. 21:

Οὐ γὰρ ἐπὶ ξαθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ,
Ὡς ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι.

VILL.

7 Σημάντορ. Il. O. 325. VILL.

8 Ἀσημάντοισιν. Il. K 485:

Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών.

VILL.

9 Σιάλοιο. Il. I. 208. Φ. 363.

1 Σιά-

μολογᾶν τῷ λέξιν φησὶ, σιάλας, τὰς μεγάλας σὰς· ἀπὸ δὲ τοῦ τὰς ὀδόντας σιάλα. [1]

ΣΙΓΑΛΟΕΝΤΑ. [2] σεσιγαλωμένα, πεποικιλμένα, καὶ σιγάλωμα καλοῦσιν οἱ σκῦτες [3] ἐν ᾧ τὰ ποικίλα τῶν δερμάτων μελανύνουσι. [4]

ΣΙΖΕ. μίμημα ἦχος·

Ὡς τε σίζ' ὀφθαλμός. [5] ——

ΣΙΚΑΝΙΗ. [6] τὸ πρότερον ἡ Σικελία.

ΣΙΝΤΙΕΣ. φημί· [7] Ὅμηρος φαίνεται λέγων ἄνδρας τινὰς ἐθνικοὺς τὴν λίμνην [8] οἰκοῦντας·

Ἔνθα με [9] Σίντιες ἄνδρες. ——

ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ·

οἳ-

[1] Σιάλας. Apud *Hesych.* σίαλος est ἀφρὸς, πῦελος. Vide in hanc vocem clarissimos viros, *Oudendorpium ad Thomam M.* & *Piersonium ad Moerin*, & *Pollux.* II. 103 VILL.

[2] Σιγαλόεντα. Il. E. 226. &c.

[3] Σκῦτες. Lege σκυτεῖς; ut optime emendavit *Alberti*, qui ex hoc *Apollonii* loco restituit *Hesych.*, ubi legebatur Σκύθαι. VILL.

[4] Μιλανύνουσι. Habet *Hesych.* δασύνουσι, ubi λαμπρύνουσι legendum censet Clar. *Hemsterhusius*. Pro μελανύνουσι *in Apollonio* μετακινοῦσι conjicit *Alberti*. VILL. Uti facilius, ita verius forte in *Apollonio* corriges μαλακύνουσι, quod ipsum haud scio an lateat in *Hesychii* δασύνουσι.

[5] Ὡς δὲ σίζ' ὀφθαλμός. Od. I. 394. VILL.

[6] Σικανίη. *Hesych.* habet Σικανίη. Σικελία πρότερον. Et infra: Σικανίη, χωρίον Σικελίης. VILL. Conf. Od. Ω. 306.

[7] Φημι. *Montfauconi* in *Apographo* legit φησὶν; utrumque ab hoc loco est alienum, & justam parit suspicionem vel mutilatae a Librariis observationis, vel a sciolo compilatore temere huc translatae.

[8] Λίμνην. Lege Λῆμνον VILL. Idem mendum *Hesychio* exemerunt *Interpp.*

[9] Ἔνθα με. Il. A. 594. VILL.

Οἴχεται [1] ἐς Λῆμνον καλὰ Σίντιας ἀγελοφώνας,

ὅτως δὲ καὶ Ἀρίσαρχος ἐδέξατο. ὁ δὲ Ἀπίων ἐπιφέρει· Σίντιες, οἱ σίνωται, κακοῦργοι. ὅθεν καὶ ὁ λέων σίντης [2] λέγεται. τινὲς δὲ τοὺς ἐν τῇ Λήμνῳ [3] κατοικοῦντας, Σίντιας ἀπέδωκαν. Φαίνῃ δ' ἄν τις τὸ μὴ [4] λέων σίντης, ἐπιθετικῶς, ὡς τὸ σίνεσθαι· καὶ σίντε [5] πληθυντικῶς, ὡς τὸ βλάπτειν. οἱ δὲ Σίντιες ψιλῶς λέγονται ἐθνικῶς, οὐχὶ πάντως ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· ἀλλ' ὡς πολλὰ τῶν βαρβάρων ἐθνῶν, ἃ δ' πάντως ὁμολογοῦμεν, [6] ὡς οὐδὲ τοῦτο.

ΣΙΤΟΥ. τροφῆς·

Σίτου [7] καὶ οἴνου καὶ κορημάτων. ——

ὅθεν σιτία.

ΣΙΝΕΣΚΟΝΤΟ. ἐκάκων·

Οἱ σφέας [8] σινέσκοντο. ——

ΣΙ-

1 Οἴχεται. Od. Θ. 294. VILL.

2 Ὁ λέων σίντης λέγεται. *Il.* Υ. 165. *coll. Il.* Λ. 481. Π. 353.

3 Λήμνῳ. Lege Λέμνῳ. VILL.

4 Τὸ μὴ λέων. Legerem ὁ μὴ λέων. Il. Υ. 165:

— Ὦρτο, λέων ὡς Σίντης. —

Et de lupis dicitur Il. Π. 353:

Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέρχονται ἢ ἐρίφοις, Σίνται. —

In *Apollon.* male erat σίντις: dedi σίντης. VILL.

5 Σίντε. Lege σίνται. Distinguit σίνται nomen adjectivum luporum Il. Π. 353. a Σίντιες nomine proprio gentis. VILL.

6 Ὁμολογοῦμεν. Melius dixisset ἐτυμολογοῦμεν; nam multo prudentius egissent Graeculi, si a tot etymologiarum nugis abstinuissent, nec aliarum gentium nomina ex sua derivassent lingua. VILL. Scripsit forte Grammaticus, ἀλλ' ὡς π. τ. βαρβ. ἐθν. ὀνόματα δ' πάντως ἐτυμολογοῦμεν, ὅτως οὐδὲ τοῦτο.

7 Σίτου καὶ οἴνου καὶ κορημάτων. Od. Ξ. 456. Lege κεκορημένοι. In Homero κρειῶν pro οἴνου. VILL.

8 Οἱ σφέας. Od. Ζ. 6. VILL.

1 Σι-

ΣΙΦΛΩ΄ΣΕΙΑΝ. [1] ἐκφαυλίσειαν, ἢ ἀφανίσωσι.

ΣΚΑ΄ΝΔΕΙΑ. [2] πόλις, ἢ χωρίον τῆς Κύπρου.

ΣΚΑΙΗΙ. [3] τῇ ἀριστερᾷ· παρὰ τὸ ἐσκάθαι. [4] ἢ γὰρ δεξιὰ παρὰ τὴν δέξιν ὠνόμασται. ἢ ὅτι ἀσθενεστέρα ἐστὶν τῆς δεξιᾶς· τὸ δὲ ἀσθενὲς σκάζει. [5] ἔνθεν καὶ ὁ τῇ βάσει λειπόμενος σκάζειν λέγεται. ὕστερον δὲ ἐκλίθη [6] κατ' εὐφημισμὸν ἀριστερὰ καὶ εὐώνυμον.

ΣΚΑΙΗΙΣΙ ΠΥ΄ΛΗΙΣΙ. [7] ὕτως λέγονται αἱ τῆς Ἰλίου πύ-

1 Σιφλώσειαν. Lege σιφλώσειεν, ut reperitur apud *Homer.* & ἐκφαυλίσειεν, pro ἐκφαυλίσειαν. Deinde sequitur in *Apollonio* ἀφανίσωσι; legendum cum *Hesy.* ἀφανίσειεν. Idem *Hesy.* duos constituit articulos: Σιφλώσειεν. ἀφανίσειεν. μωμήσειεν. Et supra: Σιφλῶσαι. ἀφανίσωσι. Unde fortasse in *Apollonio* legendum: Σιφλώσειεν ἀφανίσειεν. καὶ σιφλῶσαι, ἀφανίσωσι. In *Hom.* Il. Ξ. 142:

Ἀλλ' ὁ μὲν ὣς ἀπάλοιτο,
Θεὸς δὲ ἐ σιφλώσειε.

VILL.

2 Σκάνδεια. Il. Κ. 268:

Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρείῳ Ἀμφιδάμαντι.

VILL. Σκάνδεια. πόλις, ἢ χωρίον τῆς Κύπρου. Miro errore pro τῆς Κυθήρας. *Schol.* ad l. l. Ἡ δὲ Σκάνδεια, πόλις Κυθήρων. Κύθηρα δὲ, νῆσος τῆς Λακεδαίμονος. Conf. *Stephan. Byz. h. v. Eustath. p.* 804. *v.* 33. *Cellar. Orb. Antiq. L. II. c.* 14. *p.* 29.

3 Σκαιῇ. Il. Λ. 501. &c.

4 Ἐσκάθαι. Lege ἐσκιάθαι, ut habet *Hesy.*, nam sinistra manus ut plurimum involuta latet; at dextera, quae protenditur ut oblata recipiat, hinc nomen traxit. Apud *Hesy* ibidem nullo fere sensu legitur: παρ' ᾧ καὶ τοῖς δεξιοῖς. quod miror nunquam emendatum fuisse. Lege: παρ' ᾧ καὶ ἡ δεξιὰ παρὰ τὴν δέξιν ὠνόμασται, *unde & dextera ab accipiendo nominata fuit*; ut legitur in *Apollonio. Etymol.* habet: Σκαιή. ἡ ἀριστερὰ χείρ. σκαιῶς γὰρ ἔχει πρὸς τὰς πράξεις. παρὰ τὸ σκάζειν ἐν ταῖς πράξεις ἐνδίδωσαν. ἢ ὅτι ἀσθενεστέρα τῆς δεξιᾶς. ὁ δὲ ἀσθενὴς, σκάζει. Vide *Thomam Magistrum* in σκαιός. VILL.

5 Σκάζει. Sic σκαιὴ derivatur a σκάζειν, ut in *Hesychio* legitur: ὅτι ἀσθενεστέρα ἐστὶ τῆς δεξιᾶς, καὶ οἷον σκάζει. VILL.

6 Ἐκλίθη. Lege ἐκλήθη. VILL.

7 Σκαιῇσι πύλῃσι. Il. Γ. 149. Π 712. &c. Conf. *Hesych.* ibique *Interpp.*

1 Σκίπ-

πύλαι. ἤτοι καὶ τὴν εἴσοδον ἐξ ἀμφοτέρων ὄσαι. ἢ ὅτι σκαιαὶ κατ' αὐτὰς ἐγένοντο μάχαι.

ΣΚΕΠΤΕΤΟ. [1] ἐφυλάττετο καὶ ἀπεκρύετο.

ΣΚΗΠΤΡΟΝ. [2] λέγεται μὲν πᾶσα ῥάβδος, ἀπὸ τοῦ ἐπ' αὐτῆς σκηρίπτεσθαι, ὅ ἐστι ἐπερείδεσθαι, [3] ἤγουν ἐπερείδεσθαι. ἤδη καὶ τὸ βασιλικὸν σύμβολον ποιά τις οὖσα ῥάβδος, σκῆπτρον λέγεται. οἱ δὲ βασιλεῖς, σκηπτοῦχοι, [4] ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτῆς ἐπινοίας. καί·

— Σκηπανίῳ [5] γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς·

καὶ σκηπτόμενος [6] ἀντὶ τοῦ ἐπερειδόμενος. λέγει δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ συμβόλου αὐτὴν τὴν βασιλείαν, σκῆπτρον·

Σκῆπτρόν τ' [7] ἠδὲ θέμιστας. —

ΣΚΕΔΑΣΟΝ. [8] χώρισον.

ΣΚΙΜΨΑΙ. [9] ἐμπαγῆναι, ἐμπελασθῆναι.

ΣΚΙ-

1 Σκέπτετο. Il. Π. 361:
Σκέπτετ' οἰσῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
VILL.

2 Σκῆπτρον. Deducitur ex σκήπτω, *innitor*, quod sit extensionis & inclinationis medium. VILL.

3 Ἐπειρεῖσθαι. Lege ἐπηρεῖσθαι. VILL.

4 Σκηπτοῦχοι βασιλεῖς. Il. B. 86 &c.

5 Σκηπανίῳ. Legitur in *Homero* Il. N. 83:
Τόφρα ἧ τοὺς ὄπιθεν γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς.
Quem versum hic confudit *Apollonius* cum hoc ex Il. N. 59:
— Σκηπανίῳ γαιήοχος εἰνοσίγαιος
Ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένε κρατεροῖο.

6 Σκηπτόμενος. Od. P. 338. &c.

7 Σκῆπτρόν τ'. Sic integer legitur Homeri locus Il. B. 206:
Εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσιν βασιλεύῃ.
VILL.

8 Σκέδασον. Il. Τ. 171:
Ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον. —
VILL.

9 Σκίμψαι. Eadem Glossa est apud *Hesych.*: *Homerus* tamen non habet, quo pertinere

ΣΚΙ'ΔΝΑΤΑΙ. σκεδάννυται, οἷον σκορπίζεται. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, χωρίζεσθαι [1] καί·

— Σκέδασον δ' [2] ἀπὸ κήδεα θυμῷ.

ΣΚΙΟ'ΕΝΤΑ. σύσκια· διὰ τὸ τῶν δένδρων πλῆθος. [3] ὅτ' ἂν ᾖ λέγῃ καὶ τὰ μεγάλα [4] σκιόεντα, ἤτοι σύσκια, ἢ μεγάλα· ἐπεὶ τὰ τοιαῦτα μεγάλην σκιὰν ἐπέχει·

— Ἀνὰ μέγαρα [5] σκιόεντα.

ΣΚΕΨΑ'ΜΕΝΟΣ. [6] ἀποβλέψας.

ΣΚΕ'ΠΑΣ. [7] σκέπη.

ΣΚΕΠΟ'ΩΣΙ. [8] σκέπην παρέχουσι.

ΣΚΟΤΟΜΗ'ΝΙΟΣ. [9] ἀπεσκοτωκυῖα τὴν σελήνην, ἢ ἀσέληνος.

ΣΚΥ'ΤΟΣ. [10] πᾶν δέρμα. ὅθεν καὶ σκυτεύς.

ΣΚΟ-

nere poſſit, niſi duobus locis σνισκίμφθη. Il. Π. 612. & P. 528.

— Δορὸς μακρὸν
οὐδὲ σνισκίμφθη.

Ipſam illam formam *Heſych.* & *Apollon.* ſuis locis, ſimplex autem Σκίμφθη, forte ex eodem etiam loco, notavit *Heſych.*

1 Χωρίζεσθαι. Lege, ut in *Heſych* χωρίζεται.

2 Σκέδασον δ' ἀπό. Od. Θ. 149. Haec potiori jure pertinent ad articulum praecedentem Σκίδασον, χώρισον. VILL.

3 Δένδρων πλῆθος. Reſpicit Il. A. 157:

Οὔρεά τε σκιόεντα. —

VILL.

4 Μεγάλα. Lege μέγαρα. VILL.

5 Ἀνὰ μέγαρα. Od. A. 365. & Δ. 168. VILL.

6 Σκεψάμενος. Od. M. 247:

Σκεψάμενος δ' ἐς πᾶσαν ὁδὸν ἅμα καὶ μετ' ἑταίρους.

VILL.

7 Σκέπας *Od.* E 443. &c. ibique *Schol.*

8 Σκεπόωσι. Od. N. 99:

Αἴ τ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα.

VILL.

9 Σκοτομήνιος. Od. Ξ. 457:

Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, σκοτομήνιος. —

VILL.

10 Σκῦτος. *Od.* Ω. 34. ubi conf.

ΣΚΟΠΟΊΣ. ἐπὶ μὲν τῷ καλασκόπῳ·

Σοὶ δ' ἐγὼ [1] οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσομαι. —

ἐπὶ δὲ τῷ ἁπλῶς παρατηρήσεις·

Δμωάων [2] σκοπός ἐστι κατὰ μέγαρα. —

ΣΚΟΊΤΟΣ [3] ΟΥ̓ΣΣΕ ΚΆΛΥΨΕΝ. θάνατος κατέσχεν.

ΣΚΌΠΕΛΟΣ. ἀκρωτήριον, [4] ἀφ' ἧς ἔστι περισκέψασθαι, εὖ σκοπῆσαι.

ΣΚΎΖΕΣΘΑΙ. [5] χολᾶσθαι, ἢ συνθρωπάζειν.

ΣΚΩ̃ΛΟΣ. σκόλοψ.

— Ὥστε σκῶλον [6] πυρίκαυστον.

ὁ δὲ Λπίων, ῥάβδος πεπυρακτωμένη. ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Βοιωτίᾳ·

Σχοινόν [7] τε, Σκώλόν τε. —

conf. *Schol.* Eodem ſpectat *Heſychii* Gloſſa ἀδέσποτος.

1 Σοὶ δ'. Il. Κ. 324. VILL.

2 Δμωάων. Od. Χ. 396. VILL. Gloſſam *Apollonii* ſuam fecit *Etymol.* niſi quod pro παρατηρήσεις, habet παρατηρήσεως.

3 Σκότος. Il. Δ. 461. & alibi apud *Homerum*. Vide *Thomam Magiſtrum* voce σκότος. VILL. Verior etiam videtur *Apollonii* lectio: Ὅστε κάλυψεν: quam quae vulgo habetur in Editt. Ὅσσε ἐκάλυψεν.

4 Ἀκρωτήριον ἀφ' ἧς. Lege ἀφ' ὃ; ſeu cum *Heſ.* ἀκρώρεια ἀφ' ἧς. VILL. Caeterum nomen Σκόπελος, in caſibus obliquis, ſaepiſſime occurrit apud Poëtam. Pro εὖ σκοπῆσαι autem malim equidem ἢ σκοπῆσαι.

5 Σκύζεσθαι. Il. Ω. 113: Σκύζεσθαι οἱ εἰπὲ θεούς. — VILL.

6 Σκῶλον. Lege σκῶλος πυρίκαυστος, ut apud *Homerum Il* N. 564. VILL.

7 Σχοῖνον. Il. Β. 497. VILL.

ὁ δὲ Ἀρίσαρχος, ἀκάνθης τὶ γένος. ταύτας δ' εἰώθασι πυρπολεῖν.

ΣΜΑΡΑΓΟΣ. [1] ψόφος, ἢ κίνησις·

—— Σμαραγεῖ [2] δέ τε πόντος.

ΣΜΕΡΔΝΟΝ. [3] δεινὸν, καταπληκτικόν.

ΣΜΙΝΘΕΥ. ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, καὶ ἀπὸ τὸν Ἀρίσαρχον, ἀπὸ πόλεως Τρωϊκῆς, Σμίνθης καλουμένης. ὁ δὲ Λπίων, ἀπὸ τῶν μυῶν, οἱ σμίνθιοι [4] καλοῦνται. ἢ ἐν Ῥόδῳ, σμινθία, ἑορτή· ὅτι τῶν μυῶν ποτε λυμαινομένων τὸν καρπὸν [5] τῶν ἀμπελώνων, Ἀπόλλων καὶ Διόνυσος διέφθειραν τὰς μύας. ἀλλ' Ἀρίσαρχος ἀπρεπὲς ἡγεῖται ἀπὸ χαμαιπετοῦς ζώου τὸν θεὸν ἐπιθέτῳ κεκοσμῆσθαι ὑπὸ Ὁμήρου.

ΣΜΥΧΟΙΤΟ. ἀφανίζοιτο. [6]

ΣΜΥΓΕΡΩΣ. [7] ἐπιπόνως.

ΣΜΩ-

1 Σμάραγος. *Homero* non uſitata forma, ſed a Grammaticis tamen paſſim notata, uti origo verbi Homerici, quod habent etiam Gloſſae *Heſychii* & *Etymologi*: Σμαραγεῖ. ψοφεῖ. κτυπεῖ.

2 Σμαραγεῖ. Il. B. 210. VILL.

3 Σμερδνόν Il. O. 687:

Αἰεὶ ἤ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε.

VILL.

4 Σμίνθιοι. Mallem σμίνθοι. Nam, ut ait *Schol Homeri*: οἱ Κρῆτες τὰς μύας σμίνθους καλοῦσιν. VILL.

5 Τὸν καρπόν. Sic recte edidit *Alberti*, qui haec verba laudat ad *Heſych*; contra tamen fidem *Manuſcripti Codicis*, ubi male legitur, τῶν καρπῶν. VILL.

6 Ἀφανίζοιτο. Addit *Heſ.* καλαναίοιτο, φθείροιτο, τρύχοιτο. *Reſpexerunt* Il. X. 411:

Ἴλιος ἀφρύσσασα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.

Ubi, ut jam annotatum eſt, alii legunt σμήχοιτο. VILL.

7 Σμυγερῶς. Od. Γ 195:

Ἀλλ' ἤτοι κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν.

VILL. *Schol.* ad h. l. Σμυγερῶς. ἐπιπόνως &c. itemque *Euſtath. p.* 1463 v. 44., quem compilavit *Phavorin.* h. v.,

Ἐσή-

ΣΜΩΔΙΞ. μώλωψ. οἱ φασὶν ἐτυμολογοῦντες ἔνιοι σμώδιξ εἶναι, διὰ τὸ τὰς μώλωπας παρ' ὅλον τὸ σῶμα διαδήλους εἶναι.

Πυκναὶ [1] δὲ σμώδιγγες. —

ὁ δὲ Ἀπίων ὅτως μεταφράζει· σμώδιξ, [2] τὸ ἀπὸ τῆς πληγῆς οἴδημα.

ΣΟΡΟΣ. συνήθως.

Ὡς δὲ [3] οἱ ὀστέα νηΐν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτει.

ΣΟΛΥΜΟΙ. [4] ἔθνος Βαρβαρικόν. ἔστι δὲ οἱ καὶ Πισιδίαν ὄρη, Σόλυμα καλούμενα. [5]

ΣΟΛΟΣ. Ἀπίων, δίσκος σιδηροῦς. ὁτὲ δὲ, δίσκος λίθινος. ἐπὶ μὲν τοῦ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνος·

— Σόλον [6] αὐτοχόωνον.

ὁ δὲ τοῖς Φαίαξι·

Βόμ-

Ἔστι δὲ Σμυγερῶς, τὸ ἐπιπόνως, ἀδυνηρῶς &c. Quamvis igitur in *Scholiaſte* ediderit *Barneſ.*, Ἐπισμυγερῶς, & contendat praeterea ſimplex nullo modo hic locum habere poſſe; nullus equidem dubito, quin a quibusdam lectum etiam fuerit ἐπὶ σμυγερῶς, quo pertinent & noſtri haec Gloſſa & *Heſychii* ἀδέσποτος: Σμυγερῶς, ἐπιπόνως: Altera autem utriusque Grammatici obſervatio: Ἐπισμυγερῶς &c. vel lectionis in h. l varietatem ſpectat, vel ducta eſt ex Od. A. 672.

1 Πυκναί. Il. Ψ. 716. VILL.

2 Σμώδιξ *Philemon* meditus: Σμώδιγξ. ὁ ὑραιμος μώλωψ. ὑποτρέχοντος γὰρ αἵματος κατ' ὀλίγον ἐξώδησε, καὶ γίνεται ἀπὸ σμώγματος, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, ὅπερ καλὰ διάλεκτον τὸ πλῆγμα δηλοῖ. VILL.

3 Ὡς δέ Il. Ψ. 91. VILL.

4 Σόλυμοι V. Il. E. 184, 204. &c.

5 Ἔστι δὲ . . . Σόλυμα καλούμενα. v. *Euſtath.* ad E. 283 p. 156. vl 25-38.

6 Σόλον, Il. Ψ. 826. VILL.

1 Βόμ-

Βίμβησεν [1] δὲ λίθος. —

ΣΟ'ΟΝ. [2] ἐμφανῆ, καὶ σῶον καὶ ὁλόκληρον.

ΣΟ'ΙΝΙΟΝ. [3] ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς.

ΣΟΪΟ. τοῦ σοῦ.

Μνῆσαι [4] πατρὸς σοῖο. —

ΣΟ'ΟΙ. [5] σωτῆρες.

ΣΟΦΙ'Α. [6] πᾶσα τέχνη.

ΣΠΕΡΧΟ'ΜΕΝΟΣ. [7] ἐπειγόμενος.

ΣΠΕ'ΟΣ. [8] σπήλαιον.

ΣΠΕΪΟ. πορεύου, ἐπακολούθησον. καὶ τὸ ἀπέσθαι, τὸ ἀκολουθῆσαι. καί·

Σπεῖό

1 Βόμβησεν. Od. Θ. 190. VILL.

2 Σόον. Et recto & obliquis casibus saepissime hanc formam habet Poëta.

3 Σούνιον. Od. Γ. 278:

Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀθηνῶν.

VILL.

4 Μνῆσαι πατρὸς σοῖο. Il Ω. 486. In *Hom.* legitur σεῖο. Vide supra in Σέθεν. p. 597. VILL.

5 Σόοι. Il. Λ. 344:

Ὅππως οἱ κατὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί.

Et E. 531. ac O. 563:

Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται.

VILL.

6 Σοφία. Revera σοφία sumitur pro qualibet doctrina & disciplina; cujus significationis plurima apud *Platonem* occurrunt exempla; sed hic *Apollon.* dum explicat πᾶσα τέχνη, peculiariter respicit hunc *Homeri* versum ex Il. O. 412:

Ἀλλ' ὥστε κάθμη δόρυ νηΐου ἐξιθύνῃ

Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης

Εὖ εἰδῇ σοφίης. —

Alii Grammatici ceperunt pro arte fabrili. Vide *Hesych.* v. Σοφίης & *Albert.* VILL.

7 Σπερχόμενος. Il. Λ. 110. Υ. 870.

8 Σπέος. Il. Δ. 279. &c.

9 Σπέσθαι. Od. X. 324. ubi vid. *Schol.*

Σπεῖό [1] μοι, —

ὁμοίως. ἐπὶ δέ. [2]

Τάτυ γ' ἐσομβρίοιο, [3] —

δασύνασιν, ἵν' ᾖ ἐσομβρὺς κατὰ παρέμπτωσιν τῦ Σ.

ΣΠΙΔΕΟΣ. μεγάλε.

Καὶ τὰ [4] μὲν ἠλασάμεθα ἀλλ' ἀσιδέος. —

ΣΠΕΙ-

1 Σπεῖο. Il. K. 285:

Σπεῖό μοι ὡς ὅτι πατρὶ
ἄμ' ἕσπετο Τυδέϊ δίῳ.

VILL.

2 Ἐπὶ δέ. Post ἐπὶ δὲ excidisse puto Σ, quod omissum fuit ob τάτυ sequens. VILL. Videntur etiam conjungenda Σπεῖο μοι ὁμοίως. quod, memoriae errore scripserit Grammaticus, pro Σπεῖό μοι ὡς &c.

3 Τάτυ γ' ἐσομβρίοιο. Il. K. 246:

Τάτυ δ' ἐσομβρίοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο
Ἄμφω νοσφισαίμην. —

VILL. Codd. nonnulli, secus atque in Edd. est, Τάτυ δ', habent, quod hic exhibetur, Τάτυ γ': Quin ex hac Glossa in suspicionem etiam adducor, fuisse olim, qui l. l. legerent, Τάτυγε σπομβρίοιο &c. *Hesych.* ejusdem formae ἀδέσποτον habet Glossam: Σπόμβροι. μετεωρίσται.

4 Καὶ τά. Optime *Alberti*, qui haec verba laudat, annotavit miscuisse Glossatorem duo diversa loca, scilicet καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεθα, quod legitur Il. Λ. 681. & ἀλλ' ἀσιδέος, sive δι' ἀσιδέος πεδίοιο, quod occurrit Il. Λ. 753. Nam, eodem docente, in hoc ultimo Poëtae loco quidam olim legerunt ἀλλ' ἀσιδέος, ubi plures rectius, δι' ἀσιδέος, & apposite ad rem haec affert ex *Etymol. M.* p. 271. Δι' ἀσιδέος . . . . Οἱ δὲ φασὶ, ἀσιδέος, πολλῶ καὶ μακρῶ καὶ γὰρ Αἰσχύλος πολλάκις ἄτως, &c. Κράτης δὲ προκείσθω τὴν δίχα Σ Ἀ γραφὴν, καὶ Ζηνόδοτος. Praeterea lector monendus erat, in versu quem habet *Apollon.* ex Il. Λ. 681 pro ἠλασάμεθα scribendum esse ἠλασάμεσθα, ob metrum. VILL. Quod in Il. Λ. 753. legit Glossae hujus auctor, ἀλλ' ἀσιδέος πεδίοιο, contemnunt fere Eruditi, prae vulgata δι' ἀσιδέος &c.: in quo vereor ne minus cogitate secessionem faciant ab *Aristarcho*, *Cratete*, *Zenodoto*, *Apollonio* & *Eustathio*, qui-

ΣΠΕΙΡΟΝ. καὶ τὸ καλὸν [1] ἱμάτιον, καὶ τὸ ῥακῶδες. τέταχε δὲ καὶ ἐπὶ δέρματος πεποιημένου ἀρμένου.

Τηλῷ [2] δὲ πτεῖρον καὶ ἐπίκλοπον. —

ΣΠΙΛΑΔΕΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, αἱ ἐν ὕδατι κοῖλαι πέτραι. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, αἱ θαλάττιαι πέτραι, καὶ πεπιλημμέναι [3] ὑπὸ τῶν κυμάτων.

ΣΠΟΥΔΗΙ. μέλει καὶ δυσέργως [4].

Σπουδῇ δ' ἔζετο λαός. —

ὅθεν καὶ τὸ ἀσπουδῇ, [5] οἷον ἄνευ κακοπαθείας. τάττεται δὲ

quibus tritam veterum uſu formam, πτιδίος, hic etiam loci, aut placuiſſe, aut non omnino certe diſplicuiſſe, cum ex hac Gloſſa conſtat, tum ex *Euſtath. p.* 882 *vſ.* 54. & 58. *p.* 996. *vſ.* 22. & *Etymol. p.* 1. *vſ.* 8. *ſeqq.*

1 Καλόν Sic quoque habet *Heſ.* ubi κακὸν emendabat *Heinſius.* Sed καλὸν retinent doctiſſimi viri, & vocem eſſe medii ſenſus contendunt, permoti auctoritate *Pollucis*, qui notat quosdam per πτεῖρα non laceras tantum, ſed & meliores veſtes intelligere; quod ab *Apollonio* confirmatur. In hoc ultimo ſenſu mihi poſitum videtur Od. B. 102:

Μῆτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσσῶ,
Αἴκιν ἄτις πτείρα κεῖται πολλὰ κτιατίσας.

Idem occurrit & T. 147. ac Ω. 136. At cum ſumitur pro laceris veſtibus, addit Poëta epithetum κακά; ut Od. Δ. 245:

Πτεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλών. —

Sumitur quoque pro velis Od. Z. 269:

Πείσματα καὶ πτεῖρα, καὶ ἱστοπέδας ἐρύσσαι.

VILL.

2 Τηλῷ Od. E. 318. VILL.

3 Πεπιλημμέναι. Pro πεπιλημμέναι *Lexicon Photii* MS. ab *Alberti* (*ad Heſ.*) laudatum, & *Suidas*, qui ejus gloſſam ſublegit, habent ἀπειλημμέναι. Confer *Thom. Magiſtr.* ibidemque doctiſſimum *Sallier.* voce πτιλάς. VILL. Πτιλάδες habet Poëta, & alibi & Od. E. 405. ubi v. *Schol.*

4 Σπουδῇ. Il. B. 99. VILL.

5 Ἀσπουδῇ. Lege ἀσπουδεῖ, ut Il. Θ. 512. Ο. 476. & Χ. 304. VILL.

δὲ ποτε καὶ ἐπὶ τῆς καθ' ἡμᾶς ἐννοίας, καθ' ἣν λέγομεν ἐσταδασμένως τόδε ποιεῖν.

ΣΤΑΥΡΟΊ. καλαπῆγες, καὶ σκόλοπες, καὶ πάντα τὰ διαμισάμενα ξύλα· ἀφ' ἧς ἐννοίας καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς ὀνομάζονται. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, σαυρὰς, ἀπὸ τῶν ἑσάναι, οἱ λεγόμενοι σκοπιοί. [1]

ΣΤΕΊΡΝΟΝ. [2] σῆθος.

ΣΤΕΡΟΠΗΓΕΡΕΊΤΑΟ. [3] ἐπὶ στεροπῇ [4] καὶ ἀστραπῇ διαφόρως λέγεται ἡ ἀστραπή. σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἀστραπὰς [5] ἐγείροντα.

ΣΤΕΎΤΟ. [6] καλὰ διάνοιαν ἴσατο, καὶ οἷον ὠφέλετο.

ΣΤΕΊΡΑ. τὸ ἐξέχον τῆς πρώρας ξύλον· διὰ τὸ στερεὸν εἶναι καὶ ἄῤῥητον. [7] ἔτως δὲ λέγει καὶ τὴν ἄτοκον·

—— Βῶν [8] ἥτις ἀρέσῃ.

ΣΤΕ-

1 Σκοπίοι. Legerem σκόλοπες; vel σαυροὶ, ut habet *Hesych.* ἀπὸ δὲ ἑσάναι σαυρός. VILL.

2 Στέρνον. Il. Δ. 528. &c.

3 Στεροπηγερέταο. Lege, uti apud *Hesych.* Στεροπηγέρετα ex Il. Π. 298.

4 Ἐπὶ στεροπῇ. In Codice MS. conjunctim legitur ἐπιστεροπῇ. Fortasse, ἐπεὶ στεροπὴ καὶ ἀστραπὴ διαφόρως, &c. VILL. Pro διαφόρως legas etiam oportet ἀδιαφόρως.

5 Ἀστραπάς. Il. Π. 298:

Κινήσας πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς.

Jupiter quoque dicitur ἀστεροπητὴς Il. Α. 609. & Μ. 275. VILL.

6 Στεῦτο. Il. Β. 597:

Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν. —

VILL. Conf. *Alb.* ad *Hesych.* h. v.

7 Ἄῤῥητον. Lege ἄῤῥηκτον. Habes Od. Β. 428:

— Ἀμφὶ δ' ἄρα σφι

Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε κῦμα νηὸς ἰούσης.

VILL.

8 Βῶν. Od. Κ. 522. & Λ. 30:

Στεῖραν βῶν ἥτις ἀρίστη.

Et Υ. 186:

Βῶν στεῖραν μνησῆρσι ἄγων. —

VILL.

I Ὅτι

ΣΤΕΦΑ'ΝΗΝ. ἐπὶ μὴν τ κυκλοτερῆς καλαφορᾶς·

Ὅν τε [1] καλὰ στεφάνης ποταμός. ——

ἐπὶ δὲ ἕδρης πρεικεφαλαίας·

—— Αὐτὰρ [2] ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας.

καὶ κόσμε γυναικείε γένες [3]·

—— Εὐστέφανός [4] τε Μυκήνη.

ἐπὶ δὲ ξ·

Ὅντε [5] καλὰ στεφάνης ποταμὸς, ——

Ἀρίσαρχος μὴν, ἀπ' ἄκρε ξ ὄρες· ὁ δὲ Κομανὸς ἀποδέδωκεν, ἀπὸ ξ ὑψηλοτάτε μερες.

ΣΤΕΙΒΟΝ. ἐπάτων, ἀφ' ἧ καὶ στιβεύς· [6]

Στείβον [7] δ' ἐν βόθροισι. ——

ΣΤΕ'ΦΑΝΟΣ. ἐπὶ τότε ξ σίχε·

Παν-

1 Ὅν τε. Il. N. 138. VILL. Subtilior Grammatici noſtri interpretatio: Verior *Ariſtarchi* illa, vel *Comani*, quae in extrema gloſſa recenſetur. Qui vero nobiliſſimum hunc Homeri locum imitati ſunt Graeci Latinique Poëtae, cum aliis multis partibus inferiores ſunt, tum fluminis ſaxum devehentis imaginem paſſim omiſerunt. Conf. *Pope* ad l. l. & quos laudat *Heyne ad Virgil. XII.* 684

2 Αὐτάρ. Il. K. 30. VILL.

3 Καὶ κόσμε γυν. γένες. L. καὶ ἐπὶ κοσμ. γυν. γεν. vel καὶ κοσμ. γυν. γίνε.

4 Εὐστέφανε. Hodie Od. B. 120. legitur εὐπλόκαμός τε Μυκήνη, non vero εὐστέφανε. At Od. Σ. 192. εὐστέφανε Κυθέρεια Et Il. Φ. 511. de Diana: εὐστέφανε χελαδεινή. VILL.

5 Ὅντε. Il. N. 138. VILL.

6 Στιβεύς. Adde ὀδίτης. *Heſ.* habet: στείβοντες δὲ, οἱ πρεπατοῦντες ἀφ' ἧς καὶ ὁ πολίτης, στιβεύς. Ubi optime ὁδιοτὴς emendavit *Clar. Alberti*, qui appoſite adducit *Scholia Homeri*, ubi legitur: Στείβοντες. πατοῦντες, βαροῦντες. ὅθεν καὶ ἡ πεπιλημμένη ὁδὸς στιβὰς λέγεται. VILL.

7 Στεῖβον Od. Z. 92. VILL.

Πάντῃ [1] γάρ σε πεῖ σέφανος πολέμοιο δέδηε.

Κομανὸς [2] φησὶ τὴν πεῖ αὐτὸν ἀπὸ πολέμου καὶ τῶν ὅπλων σάσιν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς σεφάνης, ἥ ἐστι ἐπιπόλαιον [3] γυναικεῖον κεφαλῆς. ἔστε δὲ καὶ πειρικεφαλαίας εἶδος.

ΣΤΙΧΕΙΝ. [4] πορεύεσθαι

ΣΤΕΙΛΕΊΗ. τῷ πελέκει [5] ἡ ὀπή, εἰς ἣν ἐντίθεται τὸ ξύλον.

ΣΤΕΊΝΟΝΤΟ. [6] ἐσενοχωροῦντο. ἐπὶ δὲ τοῦ·

— Περισένεται [7] δέ τε γαστὴρ,

ὁ Ἀρίσαρχος τὸ αὐτὸ ἀκούει, πεισενοχωρεῖται.

ΣΤΗΛΑΣ. τοὺς λίθους τοῦ τείχους τοὺς προεστῶτας κάτωθεν. λέγει δὲ καὶ ἣν ἡμεῖς ἐπὶ τοῖς κατοιχομένοις φαμὲν [8], ἀπὸ τοῦ ἔσαθαι· [9]

Στήλη [10] κεκλιμένος.

ΣΤΙ-

1 Πάντῃ Il. N. 736 VILL.

2 Κομανὸς Male hic in Codice MS. Καμανός, VILL.

3 Ἐπιπόλαιον. Lege ἐπιβολαῖον. VILL.

4 Στίχειν. Lege τείχειν, ut Il. Λ. 331. VILL.

5 Πελέκει. Respicit Od. Φ. 422:

— Πελέκεσσι δ' ὅγε ἤμβροτε πάντων
Πρώτης τειλείης, διὰ δ' ἄμπερες ἦλθε θύραζε
Ἰὸς χαλκοβαρής. —

Vide praestantissimos *Sallier.* & *Pierson.* ad *Moerin* de hac voce disputantes. VILL.

6 Στείνοντο. Vid. *Suidam* πεισίνεται, & lege ἐσενοχωροῦντο pro ἐσονοχωροῦντο. VILL. Conf. *Il.* Ξ. 34. *Od.* I. 219. & utrobique *Schol.*

7 Περισένεται. Il. Π. 163. VILL.

8 Φαμὲν. Restituendum videtur ἴσαμεν.

9 Ἔσαθαι. Lego ἴσαθαι. *Schol.* in Il. M. 259. Στήλας. ὀρθὰς λίθους· ἀπὸ τοῦ ἴσαθαι. VILL.

10 Στήλῃ. Il. Λ. 371. VILL.

I Τά-

ΣΤΙΧΕΣ. τάξεις. [1] καὶ ἐστιχίωντο [2], ἐτάσσοντο καί.

Τῆς μὲν [3] ἴππης στιχὶς, ——

ἀντὶ τῆ τάξεως.

ΣΤΟΡΕΣΑΙ. [4]

Ἡ μὲν [5] δέμνι ἄνωγεν ὑποστορέσαι. ——

λέγεται δὲ καὶ μεταφορικῶς τὸ καθασαλῆναι τὸ πέλαγος ὑπὸ εὐδίας. [6]

ΣΤΟΜΑ ΛΑΥΡΗΣ. τὴν φέρουσαν θύραν εἰς τὴν ἔξοδον. μεταφορικῶς. [7] τὸ καθασαλῆναι τὸ πέλαγος.

—— Καὶ ἀργαλέον [8] στόμα λαύρης,

τὸ τῆς θύρας χάσμα.

ΣΤΟΜΑΧΟΙΟ ΘΕΜΕΘΛΑ. [9] τὴν φάρυγα, [10] στόμα τῆς κοιλίας.

ΣΤΡΟ-

1 Τάξεις. Sic in *Herc. Scut.* vſ. 170:

Τῶν καὶ ὁμιλήδὸν στίχες ἴτησαν. —

VILL Conf. Il Δ. 201. &c.

2 Ἐστιχόωντο. Il. B. 92 &c.

3 Τῆς μὲν. Il. Π. 173. VILL.

4 Στορέσαι. Hic excidit prior glossa, scilicet στρῶσαι. VILL. Nisi, ex usu Glossographorum frequentissimo, omissa sit interpretatio.

5 Ἡ μέν. Od. Υ. 139. VILL.

6 Ὑπὸ εὐδίας. Conf. Od. T. 158. *Etymol. p.* 728. *v.* 34. Pervulgata sunt, quae de frequenti hac, Latinorum pariter ac Graecorum, metaphora passim observarunt Eruditi.

7 Μεταφορικῶς τὸ καθασαλῆναι τὸ πέλαγος. Haec verba hinc omnino delenda sunt, quippe quae, ab oscitante librario confusa permixtaque, pertineant ad vocem superiorem, στορέσαι, ut supra vidimus. VILL.

8 Καὶ ἀργαλέον. Od. X. 137.

9 Στομάχοιο θέμεθλα. Il. P. 47:

Ἄψ δ' ἀναχαζομένοιο κατὰ στομάχοιο θέμεθλα

Νύξ'. —

VILL.

10 Τὴν φάρυγα. Lege cum *Hes.*

ΣΤΡΟΦΑΛΙΓΓΙ. τῇ ὑποσροφῇ. [1]

ΣΤΡΟΜΒΟΣ. [2] ῥόμβος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ περισρέφεσθαι.

ΣΤΡΕΦΕΝΔΙΝΗΘΕΝ ΛΕΠΟΙ ΟΣΣΕ. [3] διανηθέντα δὲ ἐσρέφη αὐτὰ τὰ ὄμματα.

ΣΡΑΤΟΣ. τὸ πλῆθος τῶν πολεμίντων. [4] σρατόπεδον ἦ, τίπος. βάλονται δὲ ἔνιοι τὸν Ποιητὴν καὶ ἐπὶ τοῦ σρατοπέδου τὸν σρατὸν τιθέναι. ὅτε φησί,

—— Πολλαὶ [5] γὰρ ἀνὰ σρατὸν εἰσι κέλευθοι.

ΣΤΕΙΝΟΣ. σένωμα. σενοχωρία.

—— Στεῖνος [6] γὰρ ὅθι τρώσεσθαι ἐΐω.

ΣΤΡΕΠΤΟΙΟ ΧΙΤΩΝΟΣ. [7] τοῦ ὑποδετοῦ. εἴρη-

Hesych. τὴν φάρυγγα, ἤτοι τὸ, &c. VILL.

1 Ὑποσροφῇ. Mallem συσροφῇ. Il. Φ 503:

— Στροφάλιγγι κονίης.

VILL. Συσροφὴ habet etiam *Schol.* ad l. l.

2 Στρόμβος. Il. Ξ. 413. *Hesych.* explicat, δῖνος, κόχλος, ῥόμβος, συσροφὴ ἀνέμου. περιφερὴς λίθος. VILL. Conf. *Etymol. h. v.*

3 Στρεφιδίνηθεν. Il. Π. 792. Ubi alii σρεφεδίνηθεν, alii divisim σρέφε δίνηθεν legunt. *Quint. Calaber.* L. XIII. vs. 7.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφθαλμοὶ σρεφιδίνιον. —

Hesych. interpretatur, διεσρέφη, ἐσκοτοδινίασεν. VILL. *Apollonio* certe reddendum, σρεφεδίνηθον.

4 Πλῆθος πολεμίντων. Vid. Il. A. 54:

Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.

Et vs. 10:

— Ὠλέκοντο δὲ λαοί.

Ac passim alibi apud *Homerum.* VILL.

5 Πολλαί. Il K. 66. VILL. Il. Π. 73:

— Νῦν δὲ σρατὸν ἀμφιμάχονται.

Ubi *Excerpta MS. Barnes.* interpretantur Στρατόν. σρατόπεδον. Conf. *Eustath. ad l. l.* p. 1046. vs. 43. *Suid.* V. Στρατός.

6 Στεῖνος. Il. M. 66. Supra lego σένωμα pro σένωμα. VILL. Conf. *Hesych h. v.*

7 Στρεπτοῖο χιτῶνος. Il. E. 113. VILL.

1 Διὰ

ρηται δὲ ὕτως διὰ τὸ ὑφαντὰς ὄντας οἵους τε εἶναι στρέφεσθαι. ὁ δὲ Ἀρίσαρχος, τῷ λεπιδωτῷ. διὰ [1] τὴν πλοκὴν τῶν ῥίκνων ἀνεστραμμένην εἶναι.

ΣΤΥΦΕΛΙΞΑΙ. [2] Διασεῖσαι.

ΣΤΥΓΟΣ. [3] ὁ τῶν Θεῶν ὅρκος.

ΣΤΥΓΕΡΗ. ἐπὶ μὲν τοῦ φοβεῖσθαι·

— Στυγερὴ [4] δὲ καὶ ἄλλως,

ἐπὶ δὲ τοῦ μισεῖσθαι·

Νῦν δ' [5] ἐμὲ μὲν στυγέει. —

ἀφ' οὗ καὶ τὴν στυγερὴν, [6] μισητήν. καὶ ἐπὶ τοῦ συγνάσαι·

— Ἀντίλοχος [7] δὲ κατέστυγε μῦθον. —

ΣΤΙΒΑΡΑΙΣ. [8] ἰσχυραῖς.

ΣΤΕΙΛΙΟΝ, [9] στελεόν.

ΣΤΗ

1 Διὰ τὴν πλοκὴν. Malim διὰ τὸ τὴν πλ. Caeterum conf. *Heſych.* h. v. *Schol. MS. ad l. l.* apud *Barneſ.* & *Il.* Φ. 31.

2 Στυφελίξαι. Il. A. 581: Ἐξ ἰδέων συφελίζαι. — VILL.

3 Στυγός. Poſt Στυγὸς omiſſum eſt ὕδωρ, quod in *Heſ.* legitur. Reſpicit Il. O. 37:

— Στυγὸς ὕδωρ, ὅτε μίγιστος
Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι.

VILL.

4 Στυγερὴ. Il. A. 186. VILL.

5 Νῦν δ'. Il. Θ. 370. VILL.

6 Στυγερὴν. Il. Γ. 404:

— Ἑθέλῃ συγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι.

Ad marginem noſtri Codicis legitur: ἀπὸ δὲ τοῦ Στυγὸς τῆς πηγῆς ἀμφότερα εἴρηται, ὅ τε ὅρκος καὶ τὸ μισεῖσθαι. VILL.

7 Ἀντίλοχος. Il. P. 694. VILL.

8 Στιβαραῖς. In *Homero* ſaepius eſt Στιβαρῇς, vel Στιβαρῇσιν. quod forte caput huic Gloſſae eſt praeponendum. Conf. Il. M. 397. & Υ. 686. &c.

9 Στειλιόν. Lege στιλεόν. Od. E. 236:

ΣΤΗΝ Δ' ΑΝΤΑΣΧΟΜΕΝΗ. [1] Ἡλιόδωρος, τὰς χεῖρας ὑπὸ τὸ πρόσωπον ἀνατείνασα.

ΣΤΙΛΒΩΝ. Ἡλιόδωρος εἰς τὸ [2] ϖειλάμπων. ἔστι δὲ καὶ ἡμῖν συνήθης ἡ λέξις.

ΣΤΥΞΑΙΜΙ. Ἡλιόδωρος, [3] εἰς καταπληξιν ἄγοιμι.

ΣΤΡΕΥΕΣΘΑΙ. [4] καταπονεῖσθαι. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος εἰς τὸ στρατεύεσθαι μετείληφε τὴν λέξιν.

Ἢ δηθὰ [5] στρεύεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.

ΣΤΡΟΦΑΛΙΖΕΤΑΙ. [6] στρέφεται.

ΣΤΡΟ'.

Στειλειὸν ϖειλαλλὲς, ἐλάϊνον, ἐῦ ἐναρηρός.

Dicitur & στειλειὸν & στειλειά. VILL. Conf. Od. Φ. 422.

1 Ἀντιχομένη Legitur Od. Z 141. ubi Ulyſſes nudus puellis apparet; hae huc atque illuc territae diffugiunt: ſola Nauſicaa, cui audaciam addiderat Pallas, ἔνθ' ἀντιχομένη. Quod alii interpretantur, *ſtetit autem oppoſita*. Quidam ſeparatim legunt, ἄντα χομένη. VILL. Conf. *Schol.* ad l. l. & *Euſtath. p.* 1555. *vſ.* 27.

2 Εἰς τὸ. Fortaſſe omiſſum, μετείληφε τὴν λέξιν, ut infra in Στρεύεσθαι. Vel delendum εἰς quod pertinet ad ſequentem gloſſam, unde huc perperam irrepſit: Στύξαιμι. Ἡλιόδωρος, εἰς καταπληξιν ἄγοιμι. VILL.

3 Ἡλιόδωρος. *Heſ.* ſimpliciter habet, εἰς καταπληξιν ἀγάγοιμι; ubi vides ſublatum ab Epitomatore nomen *Heliodori*, quod *Apollon.* nobis reſtituit. Occurrit Od. Λ 501:

Τῷ κε τίῳ στύξαιμι μίνθος καὶ χεῖρας ἀάπτους.

VILL.

4 Στρεύεσθαι. Sic in *Codice Manuſcripto*. Optime, ſed contra hujus fidem, edidit *Alberti* στρύνεσθαι in voce στρύγομαι, quae legitur apud *Heſ.* VILL. Apographum *Montfauconii*, itidem ut *Cod. Pariſienſis*, habebat στρεύεσθαι, ſed certam emendationem, uti in margine notavit Cl. *Alberti*, ita &, ſuppreſſa corruptela, edendam cenſuit.

5 Ἢ δηθά. Il. O. 512. VILL.

6 Στροφαλίζεται. Sic quoque

ΣΤΡΟΦΟΣ ΗΕΝ ΑΟΡΤΗΡ. [1] ὁ συνεσραμμένος ἀναφορεὺς, ἐξ ὃ ἤρτηται ἡ πήρα.

ΣΥΒΟΣΙΑ. τὰ συφίρβια·

Τίσα [2] συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατὺ αἰγῶν.

ΣΥΜΜΑΡΨΑΣ. συλλαβών·

Συμμάρψας [3] δίναχας. —

ΣΥΜΒΑΗΜΕΝΟΣ. [4] συναντήσας.

ΣΤΕΦΕΙ. κοσμεῖ·

Ἀλλὰ Θεὸς [5] μορφὴν ἔπεσι στέφε. —

ΣΤΕΙ-

que habet *Hes.*, ubi Clar. *Alberti* recte conjicit fortasse legendum στεφαλίζιτε, τρίφιτε, ex *Homero*, Od. Σ. 314:

Τῇ δὲ παρ' ἠλάκατα στεφαλίζετε. —

VILL.

1 Στρόφος ἦεν ἀορτήρ. Od. N. 438:

Δῶκε δέ οἱ σκήπτρον καὶ ἀσκία πήρην,
Πυκνὰ μυγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.

VILL.

2 Τόσσα. Il. Λ 678. VILL. Idem versus recurrit *Od.* Ξ. 101. ut tamen συβόσια illic ediderit *Barnes.*, auctores suos laudans *veteres*. Sed, cum *veterum* neminem nominatim laudet, & tam *Lexicographi* antiqui, quam *Eustath.* aliique veteres *Homeri Interpretes*, unam tantum formam agnoscant συβόσια: haud facile equidem crediderim alteram placuisse *veteribus*, & multo minus ita placuisse, ut in eodem versu nunc quidem συβόσια penultimam metri caussa producere posse, nunc vero alteram formam huic, metri caussa, substituendam esse censerent, συβόσια. — *Barnesii* in his levitatem miror equidem neque a *Clarkio*, neque ab *Ernesto* castigatam esse.

3 Συμμάρψας. Il. Κ. 467. VILL.

4 Συμβλήμενος. Od. Ο. 440:

— Συμβλήμενος ἢ οὐ ἀγυιῇ,
Ἦκε ἐπὶ κρήνῃ. —

VILL.

5 Ἀλλὰ Θεός. Od. Θ. 170. VILL.

1 Τὸν

ΣΤΕΙΝΩΠΟ'Ν. τὸν ὑπὸ [1] τ Σκύλλαν καὶ τὴν Χάρυβδιν περιεχόμενον τόπον στενὸν ὄντα. ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις·

Στεινωπὸς [2] γὰρ ὁδός. —

ΣΤΕΛΕ'Ω. [3] στελῶ.

ΣΥΝΘΕΣΙ'ΑΙ. [4] συνθῆκαι καὶ ὁμολογίαι.

ΣΥΜΠΛΑΤΑ'ΓΗΣΕΝ. [5] συνεκρότησεν.

ΣΥΜΦΕΡΤΗ' ἐπὶ τοῦ σίχου τούτου·

Συμφερτὴ [6] δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν. —

ὁ Κομανὸς γενομένης [7] φησὶ, ἤτοι ἡ εἰς ταυτὸ συνέλευσις. συμφέρεσθαι γὰρ, τὸ εἰς ταυτὸ συνέρχεσθαι. λέγεται καὶ συμφορὰ, ἡ εἰς ταυτὸ συνέλευσις τῶν κακῶν. συμφερτὴ δ' ἂν ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν ἀρετὴ πέλοι. ἡμεῖς δὲ συμπεριφορητὴ, ἀπὸ τῆς

1 Τὸν ὑπό. Respicit Od. M. 234:

Ἡμεῖς γ' στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοόωντες·
Ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἑτέρωθι δ' δῖα Χάρυβδις.

VILL.

2 Στεινωπός. Il. Φ. 427. VILL.

3 Στελέω. Od. B. 287:

Ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω, καὶ ἅμ' ἕψομαι αὐτός.

VILL.

4 Συνθεσίαι. V. Il. B. 339.

5 Συμπλατάγησεν. Sic habent hodierna *Homeri* exemplaria Il. Φ. 102:

— Χερσί τε συμπλατάγησιν. —

Hesy. legit, συμπατάγησεν. VILL. V. *Interpr.* ad *Hom.* l. l. atque *Hes.*

6 Συμφερτή. Il. N. 237. VILL. V. *Schol.* ad *l. l.*

7 Γενομένης. Omissum puto vocabulum, & legendum ὁμῶ γενομένῃ, vel potius συγγενομένην. Sic locus integer apud *Homerum* legitur Il. N. 235:

— Ταῦτα δ' ἅμα χρὴ
Στεύδειν· αἴ κ' ὄφελός τι γενώμεθα καὶ δύ' ἐόντε.
Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν.

VILL. Omnino praeferendum videtur συγγενομένῃ. — Usus est hac *Apollonii* Glossa Cl. *Alberti* ad *Hesych.* h. v.

1 Ἐπὶ

ἡ συμπεριφορᾶς καὶ ὁμοψυχίας. ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδῃ·

Αὐτὴ πάντα συμφέρσα,

οἷον, συμπεριφερομένη. ἢ ἐνταῦθα ἂν ἔσται, πρὸς ἀλλήλους συμπεριφορὰ καὶ ὁμοφροσύνη. καὶ λυγρῶν ἀρετή ἐστι ἐν ἴσῳ τῷ, ἢ φαῦλοι ὁμοφρονοῦντες ἰσχυρῶς συγκαίζονται. καὶ γὰρ ὁ Ἀριστάρχου τὸν ἄλλον Δίδυμον ἐξηγούμενος φησίν· σφόδρα καὶ κακῶν ἀνθρώπων εἰς ταυτὸν συνελθόντων γίνεταί τις ἀρετή. ὁ δὲ Ἀπίων, σύμφορον, ἢ ἐκ πολλῶν συνισταμένη.

ΣΥΝΘΕΟ. ἐπὶ τοῦ· [1] ἀντὶ τοῦ, συνθηκοποίησον. καί·

— Σύνθετο [2] θυμῷ,

συνῆκεν, ἑαυτῷ [3] διελογίσατο.

ΣΥΝΘΕΥΣΕΤΑΙ. [4] συνδραμεῖται.

ΣΥΝΕΡΙΘΟΣ. [5] συνεργός.

ΣΥΝΕΡΡΗΚΤΑΙ. [6] συνέφθαρται, ἀπὸ τοῦ ἔρρειν.

1 Ἐπὶ τοῦ. Sic citare ſolet *Apollonius*, ſubaudiendo εἶχε. Ergo omiſſus eſt verſus, quem attulerat, & haud ſcio an non is ſit, qui occurrit Il. A. 76:

— Σὺ δ' σύνθεο, καὶ μοι ὄμοσσον.

Hunc quoque reſpexit *Heſ.* cum interpretatur, Σύνθεο, σύνησον, συνθηκοποίησαι, pro quo legerem cum *Apollonio* συνθηκοποίησον. VILL.

2 Σύνθετο. Il. H. 44. VILL.

3 Ἑαυτῷ. Legerem, ἐν ἑαυτῷ. VILL.

4 Συνθεύσεται. Od. Υ. 245:

Ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή.

VILL.

5 Συνέργος. Od. Ζ. 32:

Καί τοι ἐγὼ συνέργος ἅμ' ἕψομαι. —

V. *Ruhnk.* ad *Tim.* & *Pierſon.* ad *Moerin Atticiſtam.* VILL.

6 Συνέρρηκται. Od. Θ. 137:

— Ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηκται πολίεσσιν.

VILL.

ῥαν· ἴτως Ἀπίων. βέλτιον δὲ μεταφορικῶς τὸ ἔρρηχθαι εἰρῆσθαι· ἐπεὶ πᾶν τὸ ῥαγὲν βλάπτεται πάντως.

ΣΥΓΧΕΎΑΙ. συγχέαι, μεταφορικῶς.

ΣΥ'Ν ΚΕΝ Ἄ'ΡΑΞΕΝ. συνήραξεν ἄν·

Σύν κεν [2] ἄραξ' ἡμέων κεφαλάς. —

ΣΥΝΕ'ΕΡΓΟΝ. συνεῖργον, συνεδεσμεύοντο. [3]

ΣΥΡΙ'Η. ἡ λεγομένη νῦν Σύρος.

Νῆσος τῆς [4] Συρίη κικλήσκεται. —

ΣΥ'ΡΙΓΓΟΣ. τὸ κολεόν·

Ἐκ δ' [5] ἄρα σύριγγος πατρῴων [6] ἔγχος ἔρυσε.

οἱ δὲ, τὸ ὄργανον·

Αὐ-

1 Συγχέαι. *Hesych.* addit, συγχόψαι. συντρίψαι. Respexerunt Od. Θ. 139:

Ἄνδρα τε συγχεύαι, εἰ κὴ μάλα κάρτερος εἴη.

VILL.

2 Σύν κεν. Od. I. 498. VILL.

3 Συνεδεσμέυοντο. Lege, συνεδέσμευον. Respicit enim Od. I. 427:

Τὰς ἀχέων συνέειργον εὐφροσύνῃσι λύγοισι.

Ubi *Schol.* habet συνέδευν. Et Od. Μ. 424:

Τῷ ῥ' ἄμφω συνέειργον ὁμῷ τρόπιν ἠδὲ κὴ ἴσον.

VILL.

4 Νῆσος τῆς. Od. O. 402. Lege νήσός τις. VILL.

5 Ἐκ δ'. Il. T. 387. VILL.

6 πατρῴων. Levi discrimine apud *Homerum* legitur, πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος. Occurrit apud *Hes.* Σύριγξ αὐλὸς μουσικός. ἢ τὸ δορατοθήκης τὸ εἶδος. Ob ultima verba male intellecta, συριγμὸς legendum conjiciebat *Bruno*. Sed Cl. *Alberti* lectorem remittit ad vocem Σύριγξ quam *Hes.* quoque interpretatur δορατοθήκη; unde nihil mutandum affirmat, quod verissimum est. Sed rationem potuisset addere, scilicet *Hesych.* respexisse versum Iliadis supra allatum, Ἐκ δ' ἄρα σύριγος, &c. VILL.

1 Αὐ-

Αὐλῶν συρίγγων. [1] —

ΣΥΝΩ΄ΜΕΘΑ·

Ἀλλ' ἔπευ, [2] ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα. —

Ἀρίσταρχος, τὸ, συνώμεθα, συμβόλαια ποιησώμεθα ἢ συναλάγματα. [3] ταῦτα γὰρ Ὅμηρος συνημοσύνας καλεῖ·

Ἕκτωρ, [4] μή μοι ἄλαστε συνημοσύνας ἀγόρευε.

συμβόλαια μὲν, ἀπὸ τοῦ συμβάλλειν· συνημοσύνας δὲ, ἀπὸ τοῦ συνιέναι.

ΣΦΩ΄. ὑμεῖς οἱ δύο·

Αἴαντε, [5] σφὼ μή κε σαώσετε. —

ΣΦΩΪΝ.

1 Αὐλῶν. Il. κ. 13. Supra pro οἱ ᾗ, mallem ὅτι δή. VILL.

2 Ἀλλ' ἔπευ. Il. N. 381. VILL.

3 Συναλάγματα. Sic habetur in *Manuscripto Codice*, at edidit Clar. *Alberti* ad *Hesych.* ut & legendum est, συναλλάγματα. Hic συνάλλαγμα peculiari significatione indicat matrimoniale pactum. Hoc unico exemplo illustratur *Hes.*, qui habet Συνάλλαγμα. σύναξις, ἢ Σαμικὸν συμβόλαιον. Optime γαμικὸν reposuit *Henricus Stephanus*. Sed alii ναυτικὸν vel νομικὸν praeponebant; hodie firmata *Hes.* lectio comprobatur autoritate *Apollonii*, qui hanc vocem hoc sensu rarissime obvia usurpavit. Idomeneus enim irridens Othryoneum, quem interfecerat, quique Cassandrae conjugium sibi promissum expectaverat, sic eum alloquitur versu 381:

Ἀλλ' ἔπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ
συνώμεθα ποντοπόροισιν
Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ ἦ τοι
ἐεδνωταὶ χαλεοὶ εἰμέν.

Quin & *Scholia Platonica* ἀνέκδοτα *Bibliothecae Regiae*, notata numero 1087., quae felicissimo Graecarum Litterarum statori, Clar. *Ruhnkenio*, cum aliis plurimis, mox debebit orbis eruditus, ad undecimum de Legibus librum, κηδεύματα, quod legitur Edit. Serrani p 926. B., explicant per συναλλάγματα. VILL.

4 Ἕκτωρ. Il X. 261. VILL. In Editionibus rectius est Ἕκτορ &c.

5 Αἴαντε. Il. N. 47. VILL.

ΣΦΩΪΝ. αὐτοῖν, ἢ αὐτοῖς·

Καὶ σφῶϊν [1] δὸς ἄγειν. —

ΣΦΕΪΩΝ. αὐτῶν·

Ὧσαν [2] ἀπὸ σφείων. —

ΣΦΙΣΙ. καὶ μὲν τὸν ἑρθὸν τίνον, ἀπὸ δ' [3] ἐπὶ τείτον·

Τὸν δὲ [4] δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί.

καὶ δὲ ἔγκλισιν, ἐπὶ τᾶ αὐτοῖς·

— Ἐπί [5] σφιν ἔρμα πόληος.

ΣΦΩΪ. ἡμεῖς [6] οἱ δύο, ἢ ὑμᾶς τὰς δύο. τὸ μὲν ἦν πρότερον·

Σφῶϊ [7] μὲν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν. —

τὸ

1 Καὶ σφῶϊν. Il. Α. 338. VILL.

2 Ὧσαν. Il. Δ. 535. VILL.

3 Ἀπὸ δ' ἐπὶ τείτον. Legendum puto ἀπὸ δ' σφείς, (seu σφιν,) ἐπὶ τείτα προσώπα. VILL.

4 Τὸν δὲ. Il. Υ. 703. VILL.

5 Ἐπί. Lege ἐπεί. Il. Π. 549. In *Hom.* σφισι pro σφιν. *Etym.* p. 498. Ἰσίον ὅτι τὸ χὴ σφιν οὐκ ἴσι ἀπὸ δ' σφίσιν βαρυτόνου, ἀλλ' ἀπὸ δ' σφίν ἐγένετο καὶ σφιν. χὴ μετὰ τὴν ἔγκλισιν παρηκολούθησε πάθος, ἐχὴ ἐγένετο καὶ σφισιν. VILL. In *Homero* non omnes legerunt σφισιν, sed nonnulli praetulerunt, quod habet *Apollon.*, σφιν.

6 Ἡμεῖς. Lege ὑμεῖς οἱ δύο, ἢ ὑμᾶς τὰς δύο. χὴ σφῶϊν, ὑμῶν τῶν δυοῖν. Nam in priori exemplo Σφῶϊ cum ἰόντας conjunctum, est in *accusativo*; at in posteriori Σφῶϊν cum ἀπὸ constructum, est *in genitivo*. VILL. Immo vero *Il.* Δ. 341. σφῶϊ ponitur pro Ὑμῖν τοῖν δυοῖν. Alterius usus, pro Ὑμᾶς τὰς δύο, exemplum excidisse ex *Apollonio* videtur, post verba τὸ δὲ δεύτερον, repetendum forte ex Il. Δ. 286.

Σφῶϊ μὲν, ἅ γάρ ἑοικε,
ἀτρυνέμεν ὅτι κελεύω.

Loco denique ex *Od.* Π. 171. — οὔ δ' ἐγὼ &c. nova praeponenda videtur Glossa. Σφῶϊν. ὑμῶν τοῖν δυοῖν.

7 Σφῶϊ. Il. Δ. 341. In *Homero* σφῶϊν.

1 Οὐδ'

τὸ δὲ δεύτερον·

—— Οὐδ' [1] ἐγὼ αὐτὴ

Δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν [2] ἑτομαι. ——

ΣΦΕΑΣ. [3] καὶ ἐγκλισιν, ἀντὶ τῦ αὐτός.

ΣΦΩΕ. [4] αὐτὸς, δυϊκῶς.

ΣΦΑΣ. τὰς αὐτῶν·

Σφὰς γὰρ [5] παρθέμφοι. —

ΣΦΟΥΣ. [6] τὸς ἑαυτῶν.

ΣΦΕΤΕΡΗΣΙ. [7] ταῖς ἑαυτῶν.

ΣΦΕΛΑΣ. [8] ὑποπόδιον.

ΣΦΑΡΑΓΕΥΝΤΟ. [9] ὁ μὲν Ἀπίων, ἐψόφων. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος βέλτιον, κατεπονῶντο. [10] ᾗ τό·

Οὐδ' ἄρ' [11] ἀποσφάραγον [12] μελίη τάμε χαλκοβάρεια,

ἐν

1 οὐδ' ἐγώ. Od. Π. 171.

2 Σφῶϊν. Supra alio ſenſu, Σφῶϊν, αὐτοῖν, ἢ αὐτοῖς. Vide *Etymol* VILL.

3 Σφέας. Il B. 96:

— Ἐπεὶ δέ σφεας
Κήρυκες βοόωντες ἰρήτυον. —

VILL.

4 Σφῶϊ. Il A. 8:

Τίς τ' ἄρ σφῶϊ θεῶν ἔριδι
ξυνέηκε μάχεσθαι;

VILL.

5 Σφὰς γάρ. Od. B. 287:

Σφὰς γὰρ παρθέμφοι κεφαλάς.—

VILL.

6 Σφῶς. Il. Δ 302.

7 Σφετέρῃσι. Il. Δ 409. &c.

8 Σφίλας. Od. Σ. 393.

9 Σφαραγεῦντο. Od. I 390:

Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ
καὶ ὀφρύας εὖσιν ἀϋτμὴ.
Γλήνης χαιομένης· σφαρα-
γεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.

VILL

10 Κατεπονῶντο. Poſt κατεπο-νῶντο, inchoandum puto alium articulum, cujus caput confuſione librarii omiſſum erat, & legendum: Σφάραγος. βρόγχος, τράχηλος, λαιμός. ut habet *Heſ.* VILL.

11 Οὐδ' ἄρ'. Il. X. 328. VILL.

12 Ἀποσφάραγον. Male ἀπο-σφάραγον legitur in *Codice MS.*

ἐν συναλοιφῇ εἴρηται ἀσφάραγγον, ἀ σφάραγγον. ᾗ ἔστιν ἀσφάραγξ, φάρυγξ, διὰ τὸ φωνητικὸν ἀνέρχεσθαι. ἐπιφέρῃ δὲ·

Ὄφρα τί [2] μιν προτιείποι ἀμειβόμενος. —

ΣΦΕΔΑΝΟΝ. ὁ μὲν Ἀπίων, σκληρόν. ἔτι δὲ ἀ μᾶλλον, ἐπιτεταγμένον. [4]

ΣΧΕΤΛΙΟΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, τάλας, ἀγνοήμων, χαλεπός· ἀπὸ τοῦ σχέδην τλῆναι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐπιχειρητικῶς ἐν τῷ δηλοῦσθαι ὑπάρχειν. ῥητέον δὲ, ὅτι ἐπὶ μὲν τοῦ·

Σχέτλιος [5] εἰς Ὀδυσεῦ, —

δυνατὸν ἀκοῦσαι ὅτως, ὑπομονητικὸν καὶ ἐχετλιασμοῦ ἄξια πεπονθότα. [6] ἐπὶ δὲ τοῦ Διὸς ἀ δυνατὸν ὅτως ἀκοῦσαι, ἀλλὰ τὸν ἐχετλιασμοῦ ἄξια πράττοντα.

ΣΧΕΙ-

Nam *Apollon.* ἐν συναλοιφῇ scripsit ἀπ' ἀσφάραγον pro ἀπὸ σφάραγον. VILL.

1 Φωνητικόν. Male edidit *Alberti* φωνητόν. *Suidas*: Σφάραγγοι ὁ Ἀπίων (sic) φάρυγγα. ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτὸν γινομένου ψόφου Consonat *Etymologus Magnus*. VILL.

2 Ὄφρα τί. Il. X. 329. VILL.

3 Ἔτι δέ. Mallem ἴσι δέ. VILL.

4 Ἐπιτεταγμένον. Optime Clar. *Aberti* emendavit ἐπιτεταμένον. Legitur Il. Π. 372:

Πάτροκλος δ' ἵπετο σφιδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.

Vide ad *Tim.* in v. σφιδανὸν Clar. *Ruhnkenium*, qui recte docet *Homericam* esse glossam, non *Platonicam*. VILL.

5 Σχέτλιος. Od. M. 279. VILL

6 Πεπόνθοτα. Pro πεπόνθοτα, fortasse legendum πάσχοντα, ut opponatur τῷ πεπόνθοντα sequenti, quod de Jove dicitur. Scilicet Od. Γ. 161:

— Ζεὺς δ' ὅπα μίξετο τόσσοι,
Σχέτλιος. —

Et Il. Β. 111:

Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ
Σχέτλιος. —

VILL.

1 Σχε-

ΣΧΕΙΡΙ΄Η. [1] ἡ τῶν Φαιάκων χώρα ὕτως λεγομένη.

ΣΧΗ΄ΣΕΙΣ. [2] ἀφεστέξεις.

ΣΧΕΘΕ΄ΤΩ. [3] ἐπιχειλήτω.

ΣΧΗ΄ΣΕΣΘΕ. [4] ἐπιχήσεσθε.

ΣΧΗ΄ΣΟΥΣΙΝ. [5] ἐφέξουσιν.

ΣΧΟΙ΄ΑΤΟ. [6] ἐπίσχοιεν, παύσαιντο.

ΣΧΟ΄ΜΕΝΟΣ ΠΕΡΙ᾽ ΛΟΥΡΙ΄. καλαχεθεὶς [7] ἐπὶ τῷ δίρατι, ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ τοῦ δόρατος.

ΣΩ.

1 Σχειείη. Lege Σχιείη. Od Z. 8:

Εἶσιν δ᾽ ἐν Σχερίῃ ἐκὰς ἀνδρῶν ἀλφησάων. VILL.

2 Σχήσεις. Od. Λ. 70:

Νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις ἰθυηγία νῆα. VILL.

3 Σχειθίτω. Od. Θ. 542:

Ἀλλ᾽ ἄγ᾽, ὁ μὲν χειθίτω, ἵν᾽ ἐμῶν τερπώμεθα πάντες VILL.

4 Σχήσεσθε. Il. N. 630:

Ἀλλά ποθι σχήσεσθε (καὶ ἰσχύμορόι περ) ἄρηος. VILL.

5 Σχήσουσιν. Il. Λ. 819. ubi *Scholia* aliam habent lectionem σχήσωσιν.

6 Σχοίατο. Il. B. 98. ubi recte *Schol.* interpretatur ἀπέσχοιντο, παύσαιντο.

7 Καλαχεθείς. Similiter *Heſ.* habet: Σχόμενος περὶ δουρί: καταχρηθεὶς ἢ συναρθεὶς ἀντὶ τοῦ δόρατος; ubi haec annotat *Jenſ.* in Editione Clar. *Alberti*: *Si Heſ. hic ob oculos habuerit Hom.* Il. M. 298. *negligenter inſpexit, & ineptam propoſitis biſce verbis explicationem applicuit. Vide, & confer, ſi tanti eſt.* Revera legitur Il. M. 298:

Τὴν (ſcutum) ἄρ᾽ ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων.

Hinc appareret *Apollon.* & *Heſ.* male legiſſe:

Τὴν ἄρ᾽ ὅγε πρόσθε σχόμενος περὶ δουρὶ τινάσσων.

VILL. Immo vero ſpectat & *Apollonii* & *Heſychii* Gloſſa ad Il. N. 570. ubi cum Acamas ab Antilocho inter pudenda & umbilicum vulneratur, addit Poëta:

Ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξεν. ὁ δ᾽ ἰσπόμενος περὶ δουρὶ Ἥσπαιρ᾽, ὡς ὅτε βοῦς &c.

Quod enim habent hic *Codd.* atque *Edd.* univerſae, & comparatione etiam *Il.* M. *vſ.* 1. interpretatus eſt *Euſtathius*;

ΣΩΚΟΣ. ἐπίθετον Ἑρμοῦ. [1] καὶ ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσι, σῶκος, σωσίοικος. ἔνιοι δέ, σίωκος, ὁ ὠκέως σοβῶν. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον. ὅθεν ἐριούνιος [2], ὁ μεγάλως ἐνίσκων, τουτέστιν ὠφελῶν. [3] ἀλλ' οὐχ, ὡς οἱ νεώτεροι, χθόνιος, ὡς ἐπὶ τὴν ἔραν. λέγεται καὶ δι' ἄλλων κρατὺς [4] ἀργειφόντης, διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἐν τῷ ἀπαγγέλλειν. σῶκον δὲ συνωνύμως τὸ κρατύς [5] καὶ Σοφοκλῆς εἰσάγει τὴν Ἠλέκτραν λέγουσαν·

Μάνη γὰρ ἄγαν οὐκ ἔτι σωκῶ.

Λύπης ἀντίῤῥοθον [6] ἄχθος,

ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔτι ἰσχύω.

ΣΩ-

ὁ δ' ἐσπόμενος καὶ δυσί: pro eo, nisi vehementer fallor, Veteres etiam legerunt, ὁ δὲ σχόμενος καὶ δυσί. *Scholiastes* certe reddit καλασχεθεὶς, καὶ παρεὶς τῷ δόρατι, quod convenit omnino participio σχόμενος: Ἑσπόμενος enim *Il.* μ. 298. recte redditur ἀκολουθήσας; Σχομένη vero Od. λ. 278. explicatur per καλαχεθεῖσα, qui locus fugit Interpretes *Hesych.* v. Σχομένη *Apoll. R.* in eandem sententiam dixit II. 833. - - - θεῷ πιελκάπτισε δυσί.

1 Σῶκος. ἐπίθετ. Ἑρμοῦ. Apud *Homerum* Σῶκος, Mercurii Epitheton est. *Il.* υ. 72. ubi vide *Schol.* & *Eustath.* *p.* 854. *vs.* 62. *p.* 1197. *vs.* 42. *Etym.* v. Σῶκος.

2 Ἐριούνιος. Multis locis ab Homero dicitur Mercurius. Conf. *Il.* υ. *vs. l.* Ω. 360. &c.

3 Ὀφελῶν. Legerem ὀφέλλων. VILL. Ὀφελῶν habent etiam *Hesych.* v. Ἐριούνης *Etymol. p.* 374. *v.* 21. *Eustath. p.* 1194. *v.* 39. *p.* 1599. *v.* 21. &c. Omnibus vel ὀφέλλων reddendum est, vel ὠφελῶν.

4 Κρατύς. Il. Π. 181. Ω. 345. Od. Ε. 49. & 148. VILL.

5 Τὸ κρατὺς. Malim τῷ κρατύς.

6 Ἀντίῤῥοθον. In Vulgatis *Sophoclis* Editionibus *Electr.* *v.* 119. melius legitur ἀντίῤῥοπον. Annota variantem, sed falsam, lectionem. Idem exemplum attulit *Suidas*, & *Ety-*

ΣΩΜΑ. ὁ Ἀρίσταρχος οὐδαμοῦ τετήρηκεν τὸ συνήθως [1] Ὁμήρῳ. καὶ σεσημείωται διπλῆ, ὅτι σῶμα Ὅμηρος οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ ζῶντος εἴρηκεν.

Σῶμα [2] δὲ οἰκαδ' ἐμὸν δόμεναι. —

καὶ πάλιν· [3]

— Μεγάλῳ [4] ἐπὶ σώματι κύρτας.

— Δέμας δ' [5] ἴκτο γυναικὶ

Καλῇ τε μεγάλῃ τε. —

Etymol. Magnus, poſt *Philemonem MS.*, qui male habet ἀντίῤῥητον. VILL.

1 Τὸ συνήθως. Praeſtiterit omnino τὸ σύνηθες.

2 Σῶμα. Il. X. 342. VILL.

3 Καὶ πάλιν. Hinc fortaſſe delerem τὸ πάλιν, quod ad praecedentem verſum pertineret:

Σῶμα δὲ οἰκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν. —

VILL.

4 Μεγάλῳ. Il. Γ. 23. VILL.

5 Δέμας. Od. N. 288. Quid hic δέμας habet commune cum σῶμα? credo aliquid omiſſum eſſe, ſcilicet: ἀλλὰ δέμας ἐπὶ τοῦ ζῶντος εἴρηται, ὡς Docet nunquam τὸ σῶμα, ſed τὸ δέμας, dici de vivo corpore. VILL. Concinnius forte ſuppleveris, ὅτι δὲ δέμας ἀεὶ ἐπὶ τοῦ ζῶντος. *Ariſtarchus* enim διπλῆ σεσημείωται, ὅτι σῶμα Ὅμηρος· &c. . . . Ὅτι δὲ δέμας &c.

Τ.

Τᾶ. ταῦτα, [1] ἀναφορικῶς.

ΤΑΛΑ'ΦΡΟΝΑ. [2] τὸ μὴ σύνεγλυς, τλητικὲν κατὰ φρενας.

ΤΑΛΑΥ'ΡΙΝΟΝ. [3] τολμηρόν. παρῆκται ἢ ἡ λέξις ἀπὸ τὶ τληναι. ἢ ὅτι ἐγκείται ὁ ῥινὸς, ὡς ἀπὸ τῶ κελαινεφὲς, [4] τὸ νέφος.

ΤΑ'ΛΑΡΟΙ. κάλαθοι. ἢ ἐπὶ διαφόρων σκευῶν. ἐπὶ μὴ τῶν ἐρίων.

— Τάλαρον [5] δ' ὑπόκυκλον ἔπασσεν,
Ἀργύρεον. —

ἐπὶ

1 Ταῦτα. Post ταῦτα, omissum puto, ἅτινα αὐτὰ, quae verba habet *Hesychius*. VILL. Τὰ & pro demonstrativo ταῦτα poni, & pro relativo ἃ, vel ex *Seberi* indice est pervulgatum.

2 Ταλάφρονα. Il. N. 300. ubi v *Schol.* & *Hesych.*

3 Ταλαύρινον. *Il.* E. 289.

4 Κελαινεφὲς Sic in κελαινὸν, docuit τὸ κελαινεφὲς esse *derivativum* nomen, non vero *compositum*, ut vulgo putatur. Haec sunt ejus verba p. 391: Κελαινὸν μέλαν .... τὸ ἢ κελαινεφὲς παραγώγως ἴσον τούτῳ. Et infra in ταινύηκες habet p. . ἐπὶ μὴν Ϝ. (Il. E. 412.)

— Κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, —
σύνθετον ἀπὸ τοῦ δίδωμι τὸ ὄνομα. ἐπὶ ἢ Ϝ.
— Κελαινεφὲς αἷμα, παραγωγόν.

VILL.

5 Τάλαρον. Od. Α. 131. VILL.

1 Πλιν-

ἐπὶ ᾗ τῶν τυροποιϊκῶν·

Πλεκτοῖσι [1] ταλάροισιν ἀμησάμην κατέθηκε.

ἐπὶ δὲ τῶν τρυγητικῶν·

Πλεκτοῖς [2] ἐν ταλάροισι φέρον [3] μελιηδέα καρπόν.

ΤΑΛΑΠΕΙΡΙΟΣ. ἤτοι τλητικῶς [4] καὶ τὴν πεῖραν, ἢ τηλόθεν διαπεπειραμένος.

ΤΑΛΑΣΣΑΙ. [5] ὑπομεῖναι.

ΤΑΛΑΝΤΑ. ἐπὶ μὲν τῶν ζυγῶν·

Ἀλλ' ἔχον [6] ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις. —

ἐπὶ δὲ τῶν ἰσαμένων· [7]

Χρυσὸν [8] δὲ σήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα.

ΤΑΝΙΦΥΛΛΟΣ. [9] τεταμένα φύλλα ἔχουσα, οἷον μακρόφυλλος.

ΤΑ-

1 Πλεκτοῖσι. Od. I. 247. Apud *Homer.* legitur, πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι. Quod & in hiſce *Apollonii* deſcribendis ſecutus eſt Clar. *Alberti* ad *Heſ. h. v.* VILL.

2 Πλεκτοῖς. Il Σ 568. VILL.

3 Φέρον. *Heſ.* qui eumdem quoque verſum laudat, male legit, φέρων. Sic quoque ex *Apollonio* in ſuo Specimine immerito protulit *Montfaucon*, ſed ibidem in hoc noſtro Codice aperte legitur φέρον. VILL.

4 Τλητικῶς. Lege τλητικός. Od. H. 24:

Καὶ ἦ ἐγὼ ξείνου ταλαπείριος ἐνθάδ' ἱκάνω

Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. — VILL.

5 Ταλάσσαι. ταλάσση. Occurrit Il. o. 164. Ταλάσσης Il. N. 829 ubi V. *Schol.*

6 Ἀλλ' ἔχον. Il. M. 433. Male in Codice Manuſcripto ἔχειν. VILL. Haud ſcio an, qui locum ipſum *Homeri* diligenter inſpexerit, ferri poſſe cenſeat ἔχειν, ſcilicet πρᾶγμα, vel μάχη: *ita ſe habebat res* vel *pugna*, *uti* &c.

7 Ἰσαμένων. Vide *Etymol.* in Τάλαντον. VILL.

8 Χρυσὸν Il. T. 247 VILL.

9 Ταινίφυλλος. Sic quoque habet *Heſ.* At ταινύφυλλος legitur Od. N. 102:

ΤΑΝΥ'ΠΕΠΛΟΣ. [1] τεταμένον ἄχος πολλὸν πέπλον ἔχουσα, ἐξ οὗ τὸ μέγεθος τῆς φορέσης σημαίνειν βέλεται.

ΤΑΝΥ'ΗΚΕΣ. ὅτε μὴ τὸ ξίφος.

— Τανύηκες [2] ἄορ παχέος ἀπὸ μηροῦ,

συνθέτως λέγει, τὸ τεταμένην ἔχον τὴν ἀκμὴν, τοῦτ' ἔστι, τὴν ἀκμαίαν. ἔτ' ἂν δὲ

— Τανυήκεας [3] ὄζους,

παρηγμένως, ἀντὶ τοῦ ναοὺς [4] ὥσπερ ἐπὶ μὲν τοῦ

— Κύδισε, [5] μέγισε, κελαινεφὲς, —

σύνθετον ἀποδεδώκαμεν τὸ ἔνσημα. ἐπὶ δὲ τοῦ, κελαινεφὲς [6] αἷμα, ἀπαγωγήν.

ΤΑΝΥΓΛΩ'ΧΙΝΑΣ. [7] τεταμένας τὰς γλωχῖνας ἔχον, [8] τουτέστι, τὰς γωνίας.

ΤΑΝΥ'ΓΛΩΣΣΟΙ. ἐπὶ μὲν τῶν κορώνων φησί.

— Τανύγλωσσοί [9] τε κορῶναι,

καὶ

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ταυύφυλλος ἐλαίη

VILL. V. *Schol. ad l. l.*

1 Ταυύπεπλος. Il. Γ. 228. &c.

2 Τανύηκες Il. Π. 473. VILL.

3 Τανυήκεας. Il. Π. 768. VILL.

4 Ναούς. Sic in *Codice Manuſcripto*: ubi primam excidiſſe credo ſyllabam, & legendum ταιαούς. VILL.

5 Κύδισε. Il. B 412. VILL.

6 Κελαινεφές. Il Π. 667. & alibi paſſim. VILL. De ipſa Grammatici diſputatione conf. ſupra v. Ταλαύρινον p 630

7 Ταννγλώχινας. Il. Θ 297: Ὀκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀιστούς. VILL.

8 Ἔχον. Lege ἔχοντας. VILL.

9 Ταυύγλωσσοι. *Od.* Ξ. 66. Vide *Euſtath.* VILL.

καλὰ μέν τοι τὸ πρόφαινόμενον, τελαμένας εἰς μέγεθος· ἔχεται τὰς γλώσσας. ὁ δὲ Ἀπίων, τελαμένην ἔχεται τὴν φωνήν. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, τὸ πρότερον. [1]

ΤΑΝΥΠΤΕΡΟΣ. [2] τελαμένα πτερὰ ἔχων.

ΤΑΝΥΣΣΑΜΕΝΟΣ. [3] ἐκταθείς. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐντείνας.

ΤΑΡΠΗΜΕΝΑΙ. [4] τερφθῆναι.

ΤΑΡΣΟΙ. [5] τὰ ἀγγεῖα τῶν τυρῶν. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ποδός. [6]

ΤΑΡΦΕΑ. [7] πυκναί.

ΤΑ-

1 Τὸ πρότερον. Subauditur, προκεχύσθω. VILL.

2 Ταν ύπτερος. Occurrit apud *Homerum*, ταναοίπτεροι. Od. E 65. & X. 468 At ταν ύπτερος, legitur in *quinta Pythiae ultima Antistroph.* θάρσος τε ταν ύπτερος ἐν ὄρνιξιν αἰετὸς ἔπλετο VILL.

3 Τανυσάμενος. Significat, *extensus*. Od I. 298:

Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσάμενος ἀλὰ μήλων

At indicat, *cum extendisset* Il. Δ. 112:

Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσάμενος. —

VILL

4 Ταρπήμεναι Il. Ω. 3:

Ὕπνου τε γλυκεροῖο τεταρπήμεναι. —

VILL.

5 Ταρσοί Od. I. 219:

Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρίθοντο, πίνοντο δὲ σηκοί.

VILL.

6 Λέγεται δὲ κ. τὸ ἄκρ. τ. ποδός. Il. Λ 377.

Ταρσοὶ δεξιτέροιο ποδός.

Schol. τὸ πλατὺ τοῦ ποδός. quo loco ulius etiam est, qui utramque hujus nominis significationem notavit, *Etymol. p.* 747. *v.* 9. Apud quem quae legitur *Ori* Grammatici observatio, compilata est a *Suid.* h. v. – *Eustath.* vero, quando p. 850. v 33. Ταρσοὶ reddit τὸ κάτω πλατύ, rectius p. 1625 v. 11. interpretari videtur, τὸ ἄνω &c. *Hesych.* Ταρσοί. τὰ ἐπάνω τοῦ πέλματος· quocum conf. *Schol. Dionys. Perieg.* v. 869. *Foës. Oecon. Hippocr.* h. v. & *Stephan Thes. L. Gr.* T. III. p. 1311.

7 Ταρφέα. Il. M. 47. X. 142. &c.

ΤΑΡΧΥΣΑΙ. [1] Θάψαι, ἐνταφιάσαι.

ΤΑΦΟΣ. ἐπὶ μὲν τῆς καταπλήξεως·

— Τάφος [2] δ' ἕλε πάντας. —

ἐπὶ δὲ τοῦ φειδείπνου· [3]

Ἦτοι [4] ὁ τὸν κλείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν,

καί·

Ὡς οἵ γ' [5] ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

σημ.

1 Ταρχύσαι. Il. Η. 85:

Ὄφρά ἑ ταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί.

VILL. Conf. Il. Π. 674.

2 Τάφος. Od. Φ. 122. VILL.

3 Περιδείπνου *Hesy.* quoque explicat περίδειπνον ἐπὶ τῇ τῶν κατοιχομένων τιμῇ. Ubi *Sopingius* allegat illud *Homeri* Il. Ψ. 29:

— Αὐτὰρ ὃ τοῖσι τάφον μνωοιχία δαῖνυ.

Schol Homeri habet: Τάφον. τὸ φειδείπνον, τὸ ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσι παρασκευαζόμενον. οἱ Κύπριοι καὶ τὸ φόνον, τάφον καλοῦσι. *Demosthenes*, in *Oratione de Corona*, de hac coena sic loquitur: Ἀλλὰ δεῖν ποιεῖν αὐτοὺς τὸ φειδείπνον, ὡς παρ' οἰκειοτάτῳ τῶν τελευτηκότων, ὥσπερ τἄλλ' εἴωθε γίγνεσθαι, τοῦτ' ἐποίησαν παρ' ἐμοί. *Philemon* ineditus: Τάφος. τὸ μνῆμα καὶ ὁ μετὰ τὸ ταφῆναι, ὡς τινὲς οἴονται, φειδείπνου, ἀλλ' ἁπλῶς, ὁ ἐπὶ νεκρῷ. ἐπὶ γοῦν Πατρόκλου μήπω ταφέντος τάφος τοιοῦτος γίνεται, ὃς καὶ ἱστόρηκε γενόμενος καὶ δόρπος ὑπὸ Ὁμήρου λέγεται. ὡς δῆλοί τό·

— Δορπήσομεν αὐθαδὲ πάντες (Il. Ψ. 11.)

καί·

— Δόρπου ἐπιπλήσαντο ἕκαστος.

(Lege ἐφοπλίσαντες ἕκαστοι Il. Ψ. 55.) τὸ δ' αὐτὸ καὶ δαῖτα καὶ ἀμαχοῦ λέγει Ὅμηρος, οὐχ ἁπλῶς μέντοι, ἀλλὰ συγγερᾶ (Il. Ψ. 48. δαιτὶ συγερῇ.) ὡς ἐπὶ νεκρῷ χλωμῷ. ὃς οὐκ Στυγὸς καλὰ μῦθον ἄπειτιν. οἱ δὲ Γλωσσογράφοι φασὶν ὅτι Κύπριοι καὶ τὸ φόνον τάφον καλοῦσιν. ἕτεροι δὲ καὶ τὴν ταφὴν τάφον λέγεσθαι οἴονται ὡς καὶ τὴν χολὴν χόλον, οἷον τάφου μοῦμα, ταφῆς μνημόσυνον, &c. VILL.

4 Ἦτοι. Od. Γ. 309. VILL.

5 Ὡς οἵ γ'. Il. Ω. 804. VILL.

1 Ἐκ

σημαίνει καὶ νήσου ὄνομα·

— Ἐκ Τάφου ἐστὶν [1]

Μέν τις Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος, —

ΤΑΦΩΝ. ἐκπλαγείς·

— Ταφὼν [2] δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,

τοῦτο δὲ ἐτυμολογῶν ὁ Ἀπίων φησὶ ταφὼν, θαμὰ ἐλθὼν, καὶ κατὰ κοινωνίαν τὸ Θ [3] πρὸς τὸ Τ.

ΤΑΧΑ. ταχέως. ἐνίοτε δὲ ὡς ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἐννοίας, ἀλλ' ὡς τὸ σαφῶς, [4] καὶ τὸ ταχέως, καὶ ἡδὺ δι' ὅλης τῆς ποιήσεως οὕτως.

ΤΑΧ

1 Ἐκ Τάφου. Od. A. 417. unde pro Μέν τις: lege Μέντης. VILL.

2 Τάφων. Il. I 193. VILL.

3 Τὸ Θ πρὸς τὸ Τ. Lege Τ &c. VILL.

4 Σαφῶς. Non hic indicat Apollonius τὸ τάχα designare σαφῶς, quod falsum esset; sed sumi adverbialiter pro ταχέως. Aliquid omissum est. Lege, ἀπὸ ὡς τὸ σάφα σαφῶς, καὶ τὸ τάχα ταχέως. Nam τάχα apud solutae orationis Scriptores sumebatur pro ἴσως; at apud Poëtas pro ταχέως. Vide *Hes.* Legitur Il. B. 192:

Οὐ γάρ πω σάφα οἶδ' οἷος νόος Ἀτρεΐδαο.

Hic & passim alibi, σάφα significat σαφῶς. *Thomas Magister*: Τάχα, ἀντὶ τοῦ ταχέως, ποιηταί. Vide apud eum reliqua. VILL. Emendationem Cl. *Villoisoni* confirmat *Hesych.* Τάχα. ταχέως, ὡς σάφα, σαφῶς. Quod vero addit *Apollon.*, Καὶ σχεδὸν δι' ὅλης τῆς ποιήσεως οὕτως; eo pertinere videtur, quod semel tantum alteram formam, ταχέως, usurpaverit Poëta *Il.* Υ. 365. Vis enim & significatio τοῦ τάχα, per omnem *Homeri* Poëmata, non *fere*, sed *perpetuo* est eadem. Unde *Schol.* ad *Od.* A. *vs.* 251. Τάχα . . . ἀντὶ τοῦ ταχέως τινὲς δὲ τῷ Ποιητῇ διακελεύεσθαι, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀλλ' ἐκάστοτε ἀντὶ τοῦ ταχέως. Conf. *Eustath.* p. 86. v. 32. p. 1415. v. 4.

1 Λέ-

ΤΑΜΕΣΙΧΡΟΑΣ. τεμνόσας τὸν χρῶτα. λέγοι [1] δ' ἂν ἀπὸ μέρους, τλῶ σάρκα.

ΤΑΩΝ. τάτων. τάρσεται ᾗ ἐπὶ [2] τῦ θηλυκῦ.

ΤΑΧΕΙΑ. ἀντὶ τῦ ταχέως, ὡς ἐπὶ τοῦ

Βάτχ' [3] ἴθι Ἰὴμ ταχεία. —

ὥσπερ καί·

— Λῦτεν [4] δ' ἀγορλῶ αἰψηρλῶ,

ἀντὶ τῦ, αἰψηρῶς. καί·

— Τότε [5] μοι χάνοι εὐρεῖα χθών,

ἀντὶ τῦ εὐρέως. οἷον, εὐρύ μοι γένοιτο τὸ χάσμα.

ΤΑΝΥΠΟΔΑ. ὁ μὲν Ἀτίων, ταναόποδα. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος πεποιηκέναι, ταυύποδα, τεταμένα [6] τῇ πορείᾳ χρώμενα τῶν ποδῶν.

ΤΑ'.

1 Λέγοι. Lego λέγῃ. cum *Heſ.* VILL. Conf. *Il.* N. 340. ibique *Schol.*

2 Καὶ ἐπί. Pro ᾗ, lege δί. Nam in foeminino tantum genere uſurpatur apud Poëtas, & contrarium innuere videretur τὸ ᾗ *Apollonii.* VILL. Conf. Il. Δ. 46. &c.

3 Βάτχ'. Il. Θ. 399. VILL.

4 Λῦτεν. Il. Τ. 276. VILL.

5 Τότε. Il. Δ. 182. VILL.

6 Τεταμένα. Mallem legere, τετραμμένοις ἐν τῇ πορείᾳ χρώμενα τοῖς ποσί. Vide *Heſ.* qui Ταναύποδα explicat τετραμμένοις τοῖς ποσὶ καλὰ τὴν ὁδοιπορίαν, ubi omiſſum χρώμενα. Habes Od. 1. 464:

Καρπαλίμως ᾗ τὰ μῆλα τανύποδα πίονα δημῷ.

Ubi, notante *Clar. Alberti*, *Barneſius*, legit ταναύποδα, ut, in *Hymno in Apollinem*, v. 304. & *in Mercur.* 232. legitur μῆλα ταναύποδα. Apud *Sophoclem* τανύποδας; eſt epithetum Furiarum. Scilicet in Ajace, v. 849. Σιμωὰς Ἐρινῦς, τανύποδας. Quod *Heſ.* interpretatur, ταχύποδας, ὑπὸ τάχους τιμωρουμένας. Sic oves dictas putat *Scholiaſtes*, ut boum armentis opponantur, quos

ΤΑ'ΜΝΕΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ διατέμνειν·

Τάμνε [1] νέας ἕρπηκας. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐλαύνειν·

Τάμνοντ' [2] ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα μήλων. [3]

καὶ πάλιν·

Εἷς [4] ἀξεταμνόμενον, ἢδ' αἰεὶ πώεα κεῖλά.

ἐπὶ δὲ τοῦ θύειν·

Ἢ, καὶ [5] ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμνε. —

ἐπὶ δὲ τοῦ τὰς ἕρκας δι' ἐντόμων· [6]

— Ὄφρ'

quos *Homerus* vocat ἵλικας & εἱλίποδας. Haec ſunt ejus verba: τεταμμένοις τοῖς ποσὶ βαδίζοντα, ἢ ἰσχνόποδα, ἢ ταναόποδα. ταναὸν γὰρ, τὸ ἐπίμηκες. ἢ τανανσίον, νεύοντα τὰς πόδας διὰ τὸ ἑλιγμὸν τῆς πορείας, οἷον εἱλοῦντα ὡς οἱ βόες. VILL. *Sophoclis Scholiaſten* compilavit *Suid.* h. v. In *Apollonio* autem, uti vix opus eſſe videtur correctione Cl. *Villoiſoni*, ita pro ταναόποδα, legendum cenſuerim Ταναύποδα, ut in antiqua lectionis varietate ταυύποδα *Heliodorus* praetulerit, *Apion* vero ταναύποδα

1 Τάμνε. Il. Φ. 38. VILL.

2 Τάμνοντ'. Il. Σ. 528. VILL.

3 Μήλων. Reſtituerat *Villoiſ.*, quod hodie legitur in *Homero*, πώϊα καλά, monens tamen in Codice Manuſcripto ſcribi, πώεα μήλων. Ut πώεα μήλων hic opponeretur τῷ, βοῶν ἀγέλας. Nos retinendum cenſuimus quod praebuit ipſe *Cod.* MStus, non quo variam lectionem hic latere arbitremur, ſed quod *Lexicographum* adjectivo καλὰ ſubſtituiſſe credamus ſubſtantivum, quod vim referat dictionis *Homericae* l. l. . . . . πώϊα καλὰ Ἀργειφόντου ἴδων. . . Qui eundem hunc locum habet *Etymol.* 746. *v.* 42., pro ἀγέλας legit ἀγέλην.

4 Εἷς. Od. Α. 401. VILL. Mira *Barneſii* confidentia, qui hic in textum recepit ἀξεμαργάμενον, & Od. Ω. 112. πεελμαργαμμένος, pro ἀξεταμένον, ἀξεταμνομένους.

5 Ἢ, καὶ. Il. Γ. 292. Unde pro τάμνε. lege τάμε ob metrum. VILL.

6 Ἐντόμων. Poſt ἐντόμων omiſſum eſt ποιεῖν. VILL.

1 Τά-

—— Ὄφρ' ὄρνια τάμνῃ [1]

Αὐτός. ——

ΤΑ'Σ. χωρὶς ξ ἄρθρα καὶ ἀναφορικῶς τίθητιν ἀντὶ ξ ἡ ταύτας. [2] τὰς μὲν, ἄρθρα.

ΤΑ'ΡΠΗΣΑΝ. Ἡλιόδωρος, ἐν τῇ Γ [3] ῥαψῳδίᾳ Ὀδυσσείας, τῷ τέρψιν ἀπηνέγκαντο.

ΤΑΛΑΕΡΓΟΙ'. [4] ὑπομιμνήσκοντες τὰ ἔργα.

ΤΑΝΥ'ΟΝΤΟ. [5] ἐξετείνοντο διὰ τὴν προθυμίαν ξ τρέχειν.

ΤΑ'ΝΥΣΣΑ. [6] ἐνέτεινα.

ΤΕ'-

1 Τάμνῃ. Il. Γ. 105. In Cod. MS. levi discrimine τάμνοι. VILL.

2 Ταύτας. Il. Δ. 53:

Τὰς δ' ἀπέσσας, ὅταν τοι ἀπέχθηται φρεὶ κῆρ.

Relative ponitur Il. Z. 290. H. 468. &c. VILL. Multis partibus corruptae Glossae, forsan ne operae quidem pretium fecerit, qui medicinam fecerit.

3 Ἐν τῇ Γ. Od. Γ. 70:

— Ἐπεὶ τάρπησαν ἰδωδῆς.

Eamdem glossam, sine auctoris nomine, aut designatione loci, habet *Hes.* VILL. Conf *Eustath.* p. 1457. v. 15.

4 Ταλαέργοι. Od. Δ. 636. &c.

5 Τανύοντο. Sic dicitur Il. Π. 375:

— Τανύοντο δ' μώνυχες ἵπποι.

Legitur in *Hesychio*: Τανύοντο. ἐπὶ τῶν ὀρῶν; ubi pro ὀρῶν immerito πόρων legendum censebat *Isaac. Vossius*. Malo ὑρίων, *mulorum*. Nam allusit *Hes.* ad *Od.* Z. 82. ubi habetur de mulis:

— Κατακὴ δ' ἦν ἡμιόνοιιν·

Αἱ δ' ἅμοσον τανύοντο. —

In *Hes.* omissa est glossa, quam ex *Apollonio* restitue, aut ex *Scholiaste*, qui in Il. Π. 375. interpretatus est, ἐπιτραφῶς ἔτριχον. VILL.

6 Τάνυσα. Idem quoque iisdem litteris in *Hes.* legitur. Sed nusquam in *Homer.* τάνυσα reperitur; saepe vero τάνυσαν, quod hic & in *Hes.* legendum putem. Vide Od. E. 346. Φ. 171. & 254. VILL. Pertinet Glossa ad διττολογίαν antiquam Od. Υ. 201.

Ex

ΤΕ΄ΓΕΟΙ. ὑπερῷοι. [1]

Δώδεκ' [2] ἔσαν τέγεοι θάλαμοι. ——

ΤΕΗ΄Ν. τὸν σήν. καὶ ἐπὶ γενικῆς, καὶ [3] ἐπὶ δοτικῆς.

ΤΕΘΥΩΜΕ΄ΝΟΙ. [4] τεθυμιαμένοι, εὐώδεις.

ΤΕ΄ΘΗΠΑ. καταπέπληγμαι. καὶ μετοχικῶς.

—— Ὑμεῖς [5] ἔστε τεθηπότες. ——

ΤΕΙΡΕΑ. [6] τὰ ἄκρα.

ΤΕ΄ΚΜΩΡ. [7] τέλος.

ΤΕ΄ΚΤΩΝ. [8] πᾶς τεχνίτης, ὡς καὶ τὸ τεύχειν.

ΤΕ΄ΛΣΟΝ. [9] πέρας.

ΤΕ-

Ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἵμαντα βοὸς
φοίνικι φάεινον

ubi praetulerint alii, Ἐκ δὲ τάνυσσα &c.

1 Ὑπερῷοι. *Schol.* addit: μᾶλλον ἢ σκεπασοί. In *Hesych.* ὑπερῷοι οἶκοι, pro quo legerem θάλαμοι, ut Il. ζ. 248. *Philemon* ineditus: Τεγέας θαλάμους, τὰς ἀνωγείους. καὶ σημείωσαι ὅτι Ὅμηρος τεγέας θαλάμους τὰς γυναικείους καλεῖ. ὁ μὲν γὰρ τὰς ὑπερῴους, ὡς ἐπιτέγη (lic) ἑτέρῳ οἴκῳ ἀναφάλας, ἤτοι ὑπερῴους ἢ πολυστέγους, πολυορόφους, ἵνα μὴ διοδευομένων τινῶν καλοπιδώσιν αἱ γυναῖκες, &c. VILL.

2 Δώδεκ' Il. Z. 248. VILL.

3 Γενικῆς. Omnium certe aliquid. Sic lego. καὶ ἐπὶ γενικῆς τῆς καὶ ἐπὶ δοτικῆς τῆ. Occurrit τῆς Od. Η. 290. Κ. 342. & τῇ Od. Λ. 223. VILL. Τεὴν legitur *Il.* Ρ. 39. &c.

4 Τεθυωμένοι. Il. Ξ. 172:

— Ἀλείψαιο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν.

VILL. Hinc repetenda *Hesychii* Gloſſa, τεθυωμένον, quod idem reſtituendum forte *Apollonio*: Τεθυωμένον. τεθυμιαμένον, εὐῶδες.

5 Ὑμεῖς. Il. Δ. 246. VILL. Τέθηπα eſt Od. Ζ. 168.

6 Τείρεα. Conf. *Il* Σ. 485.

7 Τέκμωρ Il. Α. 526:

Τῶτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
Τέκμωρ. —

VILL.

8 Τέκτων. *Od.* Ρ. 340. &c.

9 Τέλεσον. *Il.* Ξ. 544. &c.

1 Τε-

ΤΕΛΗΕΣΣΑΣ. [1] ἤτοι τὰς τελείας καὶ ἐπιτελεστικὰς τῶν γινομένων εὐχῶν θυσίας, ἢ τὰς ἐκ τελείων.

ΤΕΛΑΜΩΝ. [2] ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος καὶ τοῦ ξίφους.

ΤΕΛΟΣ. τὸ τάγμα·

—— Φυλάκων [3] τέλος ἶξον ἰόντες,

καὶ πληθυντικῶς·

Καὶ [4] κατεκοιμήθημεν ἐν τελέεσσι. ——

ΤΕΜΕΝΟΣ. πᾶς [5] ἀποτετμημένος εἰς τιμὴν τόπος.

ΤΕΝΟΝΤΕ. [6] διατεταγμένα νεῦρα.

ΤΕΟ.

1 Τελησσάς. *Hes.* Τελησσάς ἑκατόμβας. τὰς ἐπιτελεστικὰς τῶν γινομένων εὐχῶν θυσίας, ἢ τῷ ἀριθμῷ πλήρεις. Respexerunt Il. A 315:

Ἕρδον δ' Ἀπόλλωνι τελήεσσας ἑκατόμβας.

VILL.

2 Τελαμών. Vide *Polluc.* I, 136. *Philemon*: Τελαμών ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος ἦν ᾧ λῶρος πλατὺς δι' οὗ ἡ ἀσπὶς ἀνεφέρετο. διὸ καὶ ἀναφορεὺς ὁ αὐτὸς ἐλέγετο. &c. VILL.

3 Φυλάκων. In noſtro *Homero* habetur Il K 470:

— Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες. VILL.

Confudit hunc verſum *Apollon.* cum Il. K. 56.

Ἐλθεῖν ἐς φυλακὰς ἱερὸν τέλος.

ubi conſulendus omnino eſt *Schol.*

4 Καί. Hic memoria lapſus eſt *Apollonius.* Legitur enim in *Hom.* Il. Δ. 729:

.. Δόρπον ἔπειθ' ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι.

Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἕντεσσι οἷσιν ἔκαστος.

Vide Clar. *Ruhnk.* ad *Tim.* voce Τέλος. & *Thom. Magiſtr.* in Τέλη. VILL.

5 Τέμενος. Il. Z 194:

Καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,

Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.

VILL.

6 Τένοντε. Occurrit Il. Δ. 521, E. 307, K. 456. & Ξ. 466. Infra lege cum *Hes.* διατεταμένα pro διατεταγμένα. VILL.

ΤΕ΄Ο. τίνω.

—— Τέο [1] μίχεις ἐδυρόμῳο καὶ ἀχεύων.

ΤΕΡΨΙΒΡΟ΄ΤΟΥ. [2] τέρποντο τὰς βροτάς.

ΤΕΡΜΙΟ΄ΕΝΤΑ. [3] τὰν ποδίρη καὶ τερματίζοντα ὅλον τὸν χιτῶνα.

ΤΕΡΠΙΚΕ΄ΡΑΥΝΟΣ. ἤτοι ὁ τερπόμῳο ἐπὶ τῷ κεραυνῷ, ἢ ὁ τερπόμῳο. [4]

ΤΕ΄ΡΕΝ. [5] ἁπαλόν.

ΤΕ΄ΡΕΤΡΑ. [6] τρύπανα.

ΤΕΤΥ΄ΚΟΝΤΟ. [7] ἡτοιμάζοντο.

ΤΕΤΡΑΘΕ΄ΑΥΜΝΟΝ. τετράπτυχον, ἐκ τεσσάρων πτυχῶν τετειμένων. [8]

ΤΕ-

1 Τέο. Il. Ω. 128. VILL.

2 Τερψιβρότω. Alii φαεσιμβρότω, alii, ut *Heſ.*, legunt τερψιμβρότω Od. M. 269. & 274:

Νῆσον ἀλεύαθαι τερψιμβρότω ἠελίοιο.

VILL.

3 Τερμιόεντα. Od. T. 242:

— Δίπλακα δῶκα
Καλὴν, πορφυρέην, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα

Heſiod. Oper., v. 535:

Χλαῖναί τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.

VILL.

4 Τερπόμῳο. Vitioſa repetitio. Hic pro τερπόμῳο lege τριπόμῳο. Ut, citante, poſtalios, *Alberti*, *Schol. Hom.* in Il. A. 419. τερπικεραύνῳ explicat τερπομένῳ κεραυνοῖς, ἢ... τρέποντι κεραυνοῖς. Et ad Il. Θ. 2: ὁ τερπόμῳο, τοῖς κεραυνοῖς, ἢ ὁ τρέπων τὰς ἐναντίας κεραυνοῖς. Idem afferunt *Etymol. Magn.* & *Moſchopulus*. VILL. Scriptores a Cl. *Villoiſ.* laudatos ſequendo, *Apollonio* recte reſtituis ἢ ὁ τρέπων.

5 Τέρεν. Il. Γ. 142. &c.

6 Τέρετρα. Od. E. 246:

Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ δῖα Θεάων.

Philemon ineditus: Τέρετρον. τὸ τρύπανον, ὃ δέλεγον καὶ τέλεγον Ἀσιανή τις γλῶσσά φησι διαφθείρασα. ὠνομαλοπεποίηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἤχου, τοῦ ἐν τῷ τρυπᾶν ἀπολελύμενον . . καὶ ἡ τρύμη, ἡ ἀπὸ τοῦ Κωμικοῦ, καὶ τρυμαλιὰ, ἡ ὀπὴ τοῦ βελόνης, καὶ ζυγὸν τρυπάνη. VILL.

7 Τετύκοντο Il A. 467:

Αὐλὰς ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα.

VILL.

8 Τεθειμένων. *Heſ.* pro τεθαμμένων

ΤΕΤΑΓΏΝ. [1] ἐκτείνας.

ΤΈΤΥΚΤΑΙ. [2] κατεσκεύασαι.

ΤΈΤΤΑ. ἑταίρᾳ [3] πρὸς ἑταῖρον γενικὴ προσφώνησις.

ΤΕΤΙΗΜΈΝΟΣ. τετιμωρημένος. [4]

ΤΕΎΧΕΑ. [5] ὅπλα, ἃ μόνον τὰ πολεμικὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ νεώς.

ΤΈΩΝ. τίνων. [6]

ΤΕΤΕΎΞΕΤΑΙ. [7] κατασκευασθήσεται.

ΤΈΝΕΔΟΣ. [8] νῆσος. σύμμαχος Τρώων.

ΤΕΤΆΝΥΣΤΟ. [9] ἐξετέτατο.

ΤΕΤΡΑΜΜΈΝΑΙ. ἀπεστραμμέναι, ἐν τῇ [10] Ἰλιάδι Ὀδυσσείας.

ΤΕ-

μμένων habet τεθειμμένον, & addit: ὃ ἐστιν, ἐπιθήματα ἔχον τέσσαρα ἐπάλληλα, ἐκ τεσσάρων διερμάτων συνεστός. Erat cum in *Apollon.* legendum cenſerem ἐκ τεσσάρων πτυχῶν ἄλλων ἐπ' ἄλλοις τεθειμμένων συνεστός. VILL. Τετραθέλυμνον. Il. O. 479. &c.

1 Τεταγών. Il. Λ. 591:

Ῥίψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

VILL.

2 Τέτυκται. Il. Γ. 191. &c.

3 Ἑταίρᾳ *Heſ.* contra explicat, νεωτέρᾳ πρὸς πρεσβύτερον τιμητικὴ προσφώνησις. VILL. Conf. Il. Δ. 412. ibique *Schol.*

4 Τετιμωρημένος. Sic paſſim apud *Homerum*:

— Φίλον τετιημένος ἦτορ.

Pariter *Heſ.* habet, Τετιημένοι, Τετιμωρημένοι; ubi *Alberti* mavult Τετιημένᾳ. *Schol. Suidas* & *Gloſſae Rutgers.* pariter Τετιημένος explicant per τετιμωρημένος, *id eſt*, *afflictus*, *cruciatus corde*. VILL.

5 Τεύχεα, utraque, quam notat *Apoll.*, poteſtate ſexcentis locis habet Poëta.

6 Τέων. Il. Ω. 387:

— Τέων δ' ἐξ ἐστι τοκήων.

VILL.

7 Τετεύξεται. Il. M. 345: VILL.

8 Τένεδος. Inſulam ſaepe memoravit Poëta. Conf. *Il.* A. 38. &c.

9 Τετάνυστο. Conf. *Od.* E. 68. ibique *Schol.*

10 Ἐν τῇ Ι. Falſa allegatio,

Pro

ΤΕΤΕΛΕΣΜΈΝΟΝ. [1] τὸ ὁιόντε πρᾶγμα τελεσθῆναι.

ΤΕΤΡΆΓΥΟΣ. [2] τεσσάρων γυῶν. γύης δὲ, μέτρον γῆς.

ΤΕΚΜΑΊΡΟΜΑΙ. [3] ἀποτελέσω.

ΤΈΡΜΑΤΑ. σημεῖα, ἐν τῇ Θ [4] Ὀδυσσείας.

ΤΕΤΡΆΚΥΚΛΟΙ. [5] τετράτροχοι.

ΤΕΤΙΗΜΈΝΟΝ. [6] τετιμημένον.

ΤΈΡΨΟΜΑΙ. [7] τερφθῶ.

ΤΕ-

Pro I ſcribe E. Revera legitur Od. E. 71:

Κρῆνας δ' ἐξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ.
Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη

Heſ. explicat: ἀπεστραμμέναι, ὥστε αὐτὰς τὰς ὄψεις ἔχουσαι. VILL. Vid. *Scholl.* ad l. l.

1 Τετελεσμένον. Il. A. 212:

Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὴ καὶ τετελεσμένον ἔσται.

VILL. Spectat Gloſſa ad *Od.* E. 90.

Εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν

Ubi *Schol.* Εἰ φύσιν ἔχει τὸ δύνασθαι τελειωθῆναι, εἰ δυνατόν ἐστι γενέσθαι. Conf. *Euſtath.* p. 1525. vſ. 26. Fugit hic locus Interpp. *Heſych.* h. v.

2 Τετράγυον. Od. H. 112:

Ἔκλοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ἕρκος ἄγχι θυράων
Τετράγυον. —

Ubi *Schol.* Τετράγυον. Τεσσάρων γυῶν γύη ἦ, (pro γύης) μέτρον γῆς γεωργικόν. VILL.

3 Τεκμαίρομαι. Reſpicit Od. H. 317:

Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι (ὄφρ' εὖ εἰδῇς.)

VILL.

4 Ἐν τῇ Θ. Od. Θ. 192:

— Ὁ δ' ὑπέρπαλο σήματα πάντων
Ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρὸς. ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη.

VILL.

5 Τετράκυκλοι. Vide *Pollux.* X. 52. Legitur *Od.* I. 242. VILL. Temere *Barneſ. Hom.* l. l. edidit Τετρακύκλοι.

6 Τετιμημένον. Cum ſupra praeceſſerint, Τετιμημένῳ, Τετιμωρημένῳ, p. 642 hic lege τετιμένον, quod habetur Il Υ. 426. & Od. Θ. 472. VILL.

7 Τέρψεσθαι. Conf. Od. Π.

ΤΕΛΕ΄ΘΟΝΤΕΣ. [1] γινόμθοι. Ἐν τῇ Ρ Ὀδυσσείας.

ΤΕ΄ΩΣ. τὸ τηνικαῦτα· [2]

Ὄφρα [3] τέως αὐτὸς μθυέω. —

ΤΕ΄ΓΕΟΣ. τῆς στέγας. [4]

ΤΕΤΕΥΧΗ΄ΣΘΑΙ. [5] καθωπλίσθαι.

ΤΕΤΡΑ΄ΟΡΟΙ. [6] τέθριπποι.

ΤΕΡΠΙΑ΄ΔΗΣ. πατρωνυμικῶς, [7] Τερπίου υἱός.

ΤΗ͂. λάβε·

Τῇ νῦν [8] τῶτον ἱμάντα. —

τινὲς δὲ χ σὺν τῷ Ι γράφουσι, ὀχ ὑγιῶς. ἡνίκα μή-

26. ibique *Schol.* & corrige hinc *Hesychii* glossam: Τίφωμαι. τεφθῶ.

[1] Τελίθοντες Od. P. 586:

Καί τε Θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι,
Παντοῖοι τελίθοντες. —

VILL.

[2] Τὸ τηνικαῦτα. Pro τὸ, legerem τότε, quod & significat. Vide *Hes.* VILL.

[3] Ὄφρα. Il. Ω. 658. Ubi tamen in *Homero* legitur:

Ὄφρα τέως αὐλός τε μέναι —

VILL.

[4] Στέγας. Lege ϕ στέγης, vel Ϝ τέγας. *Hes.* Τέγεϑ', τέγας. ἤγουν στέγης. Legitur Od. K. 559:

Ἀλλὰ καλαυλικρὺ τέγεϑ' ὑπέσυ. —

VILL.

[5] Τετευχῆσθαι. V. Od. X. 104. ubi *Schol.* κεκαθωπλίσθαι. Rectius uti *Apollon.* ita & *Hesych.* καθωπλίσθαι.

[6] Τεθράοροι. *Hes* explicat, τέσσαρες ἐπὶ Ϝ τεθρίππῳ ὑποζευγμένοι Od. N. 81:

Ἠδ' ὡς ὅτ' ἐν πεδίῳ τεθράορες ἄρσενες ἵπποι.

VILL.

[7] Πατρωνυμικῶς. Melius per *omega*, cum *Phavorino*, πατρωνυμίκως. Od X. 330:

Τερπιάδης δέ τ' ἀοιδὸς ἀλύσκαζε κῆρα μέλαιναν.

VILL.

[8] Τῇ νῦν. Il. Ξ. 219. VILL.

1 Τῇ

μήτε ἄρθρον θηλυκὸν δηλοῖ τὸ τῇ, [1] μήτε ἀντωνυμίαν ἀναφορικὴν δηλοῦσαν τὸ, ταύτῃ, οἷον·

Τῇ ῥ' δώδεκα παῖδες [2] ἐνὶ μεγάροισι λίποντο.

ῥῆμα δὲ προσακτικὸν τὸ λάβε, πιθανὸν εἶναι [3] χωρὶς τοῦ I γράφειν.

ΤΗΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρθρου·

Τῆς μὲν [4] ἰῆς στιχὸς ἦρχεν. ——

ἐπὶ δὲ τῆς ἀντωνυμίας ταύτης.

Ὡς τῆς [5] τήκετο καλὰ παρήϊα. ——

ΤΗΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρθρου·

—— Τήνδε [6] γυναῖκα

Εὗρον. ——

ἀντὶ τοῦ ταύτην·

Ὡς τὴν ἀμπέλαγον [7] ἄνεμοι φέρον ἔνθα κ' ἔνθα.

ΤΗΛΕ.

1 Τῇ L. τῇ, uti mox ταύτῃ.

2 Παῖδες. Confundit *Apollon.* duos verſus. Legitur Od. Γ. 354:

— Ἑπτὰ δ' παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίποντο.

Et Od. Κ. 5:

Τῷ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν

VILL. Poſteriore loco certe legit *Apollon.* Τῇ δ' δώδεκα &c

3 Εἶναι. Mallem ἐστί. VILL. Niſi pendeat infinita forma ex frequenti apud *Grammaticos* ellipſi: Σημείωσαι.

4 Τῆς μέν Il. Π. 173. VILL.

5 Ὡς τῆς. Od. Τ. 208 VILL.

6 Τήνδε. Od. Κ. 112. VILL.

7 Ἀμπέλαγον. Od. Ε 336. In quibusdam *Hom.* Editionibus legitur, ἀμπέλαγος. VILL. Ἀμπέλαγον primus reddidit *Homero Barneſ.* & retinuerunt *Clarke* & *Erneſt.* quos fugiſſe videtur *Etymologi*, ex *Apollonio* forte ducta, obſervatio, p. 757. v. 36. Τὴν. ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρθρου.

ΤΗΛΕΔΑΠΟΣ. πέρρωθεν, καὶ ἄλλως [1] δαπέδως καὶ ἄλλως ἐδάφους.

ΤΗΛΕΚΛΗΤΟΙ. τηλόθεν ἐπικεκλιμένοι [2] εἰς συμμαχίαν.

ΤΗΛΥΓΕΤΟΣ. [3] κυρίως μὲν, ὁ τηλοῦ τὸ ἡλικίας γεγονὼς τοῖς γονεῦσι, μεθ' ἣν οὐκ ἄν τις γένοιτο·

Ἄμφω [4] τηλυγέτω. ——

ἐπεὶ οἱ τοιοῦτοι ἀγαπητοὶ γίνονται. καὶ ὁ ἐν νεότητι γενόμενος, μονογενὴς, τηλύγετος, καὶ τηλυγέτης. [5] ἐπὶ ἢ τοῦ·

Ἀλλ' οὐκ [6] Ἰδομενῆα φόβος λάβε τηλύγετον ὡς,

οὐκ

— Τὴν δὲ γυναῖκα
Εὗρον,
Ἐπὶ δὲ τῆς ἀντωνυμίας.
Τὴν δ' ἀμπέλαγος ἄνεμοι φέρον.
Ἀντὶ τοῦ ταύτλω.

Ubi quod editur in *Etymol.* γυναῖκ' οὐχ εὗρον, ex *Od.* K. 112. ita emendavi, uti exhibuit *Apollonius*.

1 Καὶ ἄλλως. Lege καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλως. cum *Heſ.* VILL.

2 Ἐπικεκλιμένοι. Lege ἐπικεκλημένοι Quidam pro τηλεκλητοὶ legunt τηλεκλειτοί. Habes Il Z. 111:

Τρῶες ὑπερέθυμοι, τηλεκλυτοί τ' ἐπίκουροι.

VILL.

3 Τηλύγετος. *Philemon ineditus*: Τηλύγετος. ὁ μονογενὴς, καὶ τηλύγετος ἀν μάχῃ, ὑγιὴς μόνος, καὶ τηλύγετος παῖς, ἀδὲ τοῖς παλαιοῖς, ὁ μόνον μεθ' ὃ οὐκ ἔτι τεκνώσασθαι, ἢ ὁ μόνος υἱὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ τῆλε οἴκοι τῷ παλαὶ γενηθεὶς, ἢ αὐξηθεὶς μελὰ γίνηται. παράδειγμα δὲ τοῦ πρώτου ὁ Τηλέγονος, ὁ τῆλε οἴκοι τῷ Ὀδυσσεῖ γενηθεὶς ἐκ τῆς Κίρκης. τοῦ δευτέρου δὲ, Ὀρέστης ὁ Ἀγαμεμνονίδης. καὶ ὁ Τηλέμαχος τοῦ Ὀδυσσέως, ᾧ ὅτω (forte τοῦτο) τὸ ὄνομα ἔπεσε, ἐπειδὴ τῆλε μαχομένου τοῦ πατρὸς ἀνετράφη. VILL.

4 Ἄμφω. Il. E. 153. VILL.

5 Τηλυγέτη. Il Γ. 175:

Παῖδά τε τηλυγέτην, καὶ ὀμηλικίην ἐραεινήν.

Sic Helena aetate florens suam filiam unicam vocat. VILL.

6 Ἀλλ' οὐκ. Il. N. 470. VILL.

1 Me-

οὐκ ἔφυγεν ὡς τηλύγετος παῖς. οἱ γὰρ τοιοῦτοι ἀσθενεῖς γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. ἔνιοι δὲ, ἀλλὰ τ' Ἰδομενῆα οὐκ ἔλαβε φόβος, καίπερ τηλύγετον αὐτὸν ὄντα, τοῦτ' ἔστιν, ἤδη τηλικὸν ἡλικίας γεγονότα. συνεστράτευται γὰρ μεσαιπόλιος.

Ἔνθα κεν μεσαιπόλιός περ ἐών. —

οὐχ ὡς τηλύγετον ἂν αὐτὸν ἔλαβε φυγή. ἀμφότερα δὲ λόγον ἔχουσι.

ΤΗΜΟΣ, [2] τηνικαῦτα.

ΤΗΛΙΚΟΥ. [3] τηλικοῦτο.

ΤΗΪΣΙΗΝ. [4] μαλαίαν.

ΤΗΥΓΕΤΟΝ. [5] ὄρος Λακεδαίμονος.

ΤΗΛΕΦΑΝΗΣ. [6] τηλόθεν φαινόμενος.

ΤΗΛΕΦΙΔΗΝ. τὸν Τηλέφου υἱόν.

Ἀλλ' εἶον [7] τ' Τηλεφίδῃ κατενήρατο. —

ΤΗΘΑΙ-

1 Μεσαιπόλιος. Il. N. 362: Ἔνθα μεσαιπόλιος περ ἐὼν Δαναοῖσι κελεύσας Ἰδομενεὺς, Τρώεσσιν ἐπάλμενος ἐν φόβον ὄρσε. Quo respexit *Apollon.*, qui haec duo loca inter se comparat, cum dicit: ἔνθα κὲ μεσαιπόλιός περ ἐών. Unde delendum est τὸ κὲ, ut versus constet, quem hic allegat *Apollon.* VILL.

2 Τῆμος. Saepissime usurpatum Poëtae.

3 Τηλίκος Il. Ω. 487: Μνῆσαι πατρὸς σεῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, Τηλίκος ὅσσπερ ἐγών οὐδῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ. VILL.

4 Τηϋσίην. *Hesych.* praeterea affert hoc *Homeri* exemplum, quod ex *Apollon.* excidit: — Σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἦλθες (Od. Γ 316.) Et addit: τινὲς ἀργίαν· ἄλλοι, βλακείαν, ἢ ἀσθένειαν. VILL.

5 Τηΰγετον. Od. Z 103. VILL. Conf. *Hesych.* ibique *Interpp.*

6 Τηλεφανής. Od. Ω. 83. ubi v. *Schol.* Coll. *Hesych.* ejusque *Interpp.*

7 Ἀλλ' οἷον. Od. Λ. 518. VILL.

ΤΗΘΑΙΒΩ'ΣΣΟΥΣΙΝ. [1] τῶν ἅπαξ εἰρημέ'ων, ἐπὶ τῶν μελίσσων. οἷον, ἀποτίθενται τῇ βόσιν, τυτέσι, τῷ τροφῷ ἀποθησαυρίζουσι.

ΤΙΜΗ'Ν. ἐπὶ μὲν τ᾽ δόσεως, [2] ἢ τῆς συνήθους ἡμῖν·

Τιμῆς, ἥς τέ [3] μ᾽ ἔοικε τετιμῆθαι μετ᾽ Αχαιούς. [4]

ἐπὶ δὲ τ᾽ τιμωρίας·

Τιμὴν ἀρνύμενοι. [5] —

ἐπὶ ἣ τ᾽ ποινήν·

Τιμὴν [6] δ᾽ Αργείοις ἀποτινέμεν. —

ἐπὶ δὲ τ᾽ ὠνῆς·

Τιμὴν [7] ἀμφὶς ἄγοντες ἑκατόμβοιον. —

μή-

1 Τηθαιβώσουσιν. Lege τιθαιβώσουσι Od. N. 106:

— Ἔνθα δ᾽ ἔπειτα τιθαιβώσουσι μέλισσαι.

Ibi vide *Schol.* VILL.

2 Δόσιος. Fortasse quis tentaret δόξης. Sed recte habet δόσιος & *Etymol.* qui haec descripsit. VILL. Loco scilicet laudato, Il. Ψ. 649. Nestor ad Achillem,

— ἀλλά σε λίσσω
Τιμῆς, ἧς τέ μ᾽ ἔοικε τετιμῆσθαι μετ᾽ Ἀχαιοῖς.

Ubi *Schol.* Τιμῆς τῆς συνήθους ἐν τοῖς Ἕλλησι.

3 Ἧς τε. *Etymol.* habet, ἥ τε. Il. Ψ. 649. VILL.

4 Ἀχαιούς. Lege Ἀχαιοῖς. *Etymol.* addit aliud exemplum ex Il. B. 197:

Τιμὴ δ᾽ ἐκ Διός ἐστιν. — VILL.

5 Ἀρνύμενοι. Il. A. 159. *Etymol.* addit, ἢ γράφεται ποινήν. VILL.

6 Τιμὴν δ᾽. Il. Γ. 286. VILL.

7 Τιμήν. Od. X. 57. VILL.

1 Μή-

μήποτε [1] δὲ καὶ τοῦτο ἐπὶ σεσίμου λέγεσθαι [2] ὁ δὲ Ἡλιόδωρος καὶ τὴν βασιλείαν [3] ὅτως φησὶ εἰρῆσθαι· [4]

Ἦ ἔτ' [5] ἔχῃ τιμὴν πολέσι μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.

ΤΙΝΝΥΝΤΑΙ. τιμωρῶνται. [6]

ΤΙΣΙΝ. [7] ἀντέκτισιν.

ΤΙΤΥΣΚΕΤΟ. ἐπὶ μὲν οὖν ἡτοιμάζετο·

— Ὑπ' ὄχεσφι [8] τιτύσκετο. —

ἐπὶ δὲ τοῦ σοχασμοῦ [9] χρῆσθαι·

Μηριόνης δ' ἐν τοῖσι [10] τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ.

καί·

1 Μήποτε. Sic lege & in *Etymol.* pro, ποτὲ ἢ καὶ τοῦτο ἐπὶ σεσίμου λέγεται. Nam, cum uterque ſupra dixiſſet, ἐπὶ ἢ δὲ σεσίμου, hic eſſet vitioſa repetitio. Sed ſenſus eſt & in hoc exemplo ultimo, ex Od. X. 57. deſumpto, τιμὴν fortaſſe (μήποτε ἢ) ſumi poſſe pro talione & retributione; quo ſenſu venerat Il. Γ. 286. Hunc verſum, qui ab *Etymologo* corruptus affertur, ſic lege cum *Homero:*

Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοιτις ἰσηκοσάβοιον ἑκάστου.

VILL. In uſitata Graecis, & praeſertim Grammaticis forma, μήποτε δὲ, ſupplendum eſſe σχηματίσεν, ex vulgari, ſed doctiſſimo *L. Bos de Ellipſibus* libello, eſt pervulgatum.

2 Λέγεσθαι. *Etymologus* habet λέγεται. VILL. Et *Apollonio* videtur reſtituendum λέγεται.

3 Ἡλιόδωρος. Pro eo *Etymol.* habet, Ἡρωδιανός. VILL.

4 Βασιλείαν. Ex *Heliodori* igitur diſciplina fluxit *Schol.* ad Od. Λ. 494: Τιμήν. τὴν βασιλείαν.

5 Ἦ ἔτ'. Od. Λ. 494 VILL.

6 Τίνυνται. Il. Τ. 260:

Ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ.

VILL. Quod veteres *Edd.* l. l. dederunt Τίνυνται, nunc vulgo edi ſolet Τίνυται.

7 Τίσιν. Il. X. 19.

8 Ὑπ' ὄχεσφι. Il. Θ. 41. VILL.

9 Στοχασμοῦ. Lege σοχασμῷ. VILL

10 Τοῖσι. Il N 159. Pro ἐν τοῖσι, in *Homeri* Editionibus legitur αὐτοῖο. VILL. Antiqua haec videtur lectionis varietas, ab *Apollonio* ſervata, & inde in *Etymologicum* M.

καί·

Ἐοῖσίν [1] τε τιτυσκέσθωσι. ——

ἢ ἐπὶ τῷ ψυχικῶς κατεσχάζετο·

—— Τιτύσκετο [2] δὲ φρεσὶν ἦσιν,

Ἤ τευ ἀκοντίσαι, ἢὲ χεδὸν ἐμιηθῆναι.

ΤΙΤΑΙΝΟΜΕ΄ΝΩ. [3] ἐκτεταμένοις.

ΤΙΜΗ΄ΕΝΤΟΣ. [4] ἐντίμου.

ΤΙ΄ΜΙΟΣ. [5] ἔντιμος.

ΤΛΗ΄ΝΑΙ. [6] ὑπομεῖναι, τολμῆσαι.

ΤΜΗ΄ΔΗΝ. ἀποκεχωρισμένως. [7] ἔστι δὲ ἐγγύτερον, ὅσον τ' ἐπιτεμεῖν.

ΤΜΑ΄ΓΕΝ. [8] διεχωρίσθησαν.

ΤΜΟ΄ΛΟΣ. [9] ὄρος Λυδίας.

ΤΟ΄Ν.

derivata, p. 761. vſ. 9. ſeqq., ubi omnem hanc *Apollonii* Gloſſam, non laudato auctore, ſuam fecit

1 Ἰοῖσιν. Il. Γ. 80. VILL.

2 Τιτύσκετο. Il. Ν 558 VILL. Ex uno Codice & Editionibus antiquis a *Barneſio* revocatum ἀκοντίσαι, probarunt *Clarke* & *Erneſti*.

3 Τιταινομένω. Od B 149: Πλησίον ἀλλήλοισι τιταινομένω πλερύγεσσιν. VILL.

4 Τιμήεντος. Od. Θ. 393.

5 Τίμιος. Od. Κ. 38.

6 Τλῆναι. Non quidem modus indefinitus, ſed aliae paſſim hujus verbi formae a Poëta uſurpantur.

7 Ἀποκεχωρισμένως. Lege ἀπεκεχωρισμένως, ut habet *Heſ.*, qui explicat quoque, ὅσον ἐπιτεμεῖν, ἢ οὐκ εἰς βάθος τρῶσαι; & affert exemplum ex Il. Η. 262:

Τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε —

Ubi *Schol.* habet pariter, τμητικῶς. ὅσον ἐπιτεμεῖν, ἢ οὐκ εἰς βάθος τρῶσαι. VILL.

8 Τμάγεν. Il. Π. 374.

9 Τμῶλος. L. Τμῶλος. Il. Β. 866. Γ. 385.

ΤΟ'Ν. ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρθρου·

Τὸν δ' [1] ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ πλῆξεν.

ἐπὶ δὲ τούτου, ἀναφορικῶς·

— Ἀλλ' [2] ἄρα νὺ τὸν

Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα. —

νὺ ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ·

Τὸν ποτέ [3] οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήϊον εἶναι.

ΤΟ Υ͂. ἄρθρον. νὺ ἐπὶ τούτου, νὺ κατ' ἔκτασιν [4] λέγεται.

ΤΟΥ'Σ. ἐπὶ τοῦ ἄρθρου·

Τοὺς μὲν [5] τέσσαρας αὐτὸς ἔχων. —

ἀντὶ δὲ τοῦ οὓς ὑποτακτικοῦ.

Τούς [6] μοι Λαοθόη τέκετο κρείουσα γυναικῶν.

ΤΟ'. ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρθρου·

— Τὸ

1 Τὸν δ'. Il. E. 146:

Τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὦμον.

Πλῆξ'. —

VILL.

2 Ἀλλ'. Il. T. 97. VILL.

3 Τὸν ποτέ. Il. A. 20. VILL.

4 Ἔκτασιν. Dicitur per superproductionem pro οὓς. Il. A. 249:

Τοὺς νὺ καὶ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.

Sumitur pro τούτους Il. A. 43. & pro articulo praepositivo Il. A. 340. Supra post ἄρθρου, omissum est προτακτικὸν, quod habet *Hes.* Sic infra in Τοὺς & Τὸ, post ἄρθρου, deest προτακτικοῦ. VILL. Quod deësse observat Cl. *Villois.* (προτακτικοῦ), passim lectori supplendum permittit Grammaticus. Cf. supra v. Τῆς. Τὴν. p. 645.

5 Τοὺς. Il. E. 271. VILL.

6 Τούς μοι. Il. X. 48. unde dedimus τέκετο, cum male in *Codice* MS. esset τέκε. VILL.

1 Τὸ

— Τὸ μὲν [1] ἥμισυ, οἰνοπέδοιο.

ἐπὶ δὲ τάτυ·

— Τὸ μὲν [2] ἕκλαμεν ἔφρα φοροίη.

ἀντὶ δὲ ξ διό·

— Τὸ χ [3] ἔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον. —

ΤΟΚΗΑΣ. [4] γονεῖς.

ΤΟΛΥΠΕΥΣΕΝ. [5] κατειργάσατο. ὅθεν χ ἡ τῶν ἐρίων, [6] τολύπη λέγεται. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, διέλησεν.

ΤΟΞΟΤΑ ΛΩΒΗΤΗΡ. ἐν διὰ τῶν δύο. [7] διὰ τῶν τόξων βλάπλων.

ΤΟΡΝΩΣΑΝΤΟ. ἐπέγραψαν·

Τόρνωσαν [8] δὲ σῆμα. —

ΤΟΣ-

1 Τὸ μέν. Il. I. 575. unde hic emendavimus οἰνοπίδοιο. Male enim in *Codice* Manuſcripto, οἰνοπίδιον. VILL.

2 Τὸ μέν Od. I 320. VILL.

3 Τὸ καί. Il. M 9. Pro τὸ χ, hodie legitur τῷ καί. At lectionem *Apollonii*, *Codicibus Regiis Hom.* 2684. & 2766 confirmatam, unice veram puto. Sic & Il. Γ. 176:

Ἀλλὰ τὰ γ' οὐκ ἰγένοντο· τὸ χ κλαίουσα τίτηκα.

VILL. Notavit lectionis varietatem *Barneſ.*

4 Τοκῆας. Saepiſſime dixit Poëta.

5 Τολύπευσεν. Od. Δ. 490. VILL.

6 Ἐρίων. Poſt ἐρίων omiſſum puto κατειργασία. VILL. Confirmat conjecturam *Schol.* ad *Od.* Δ. 490. & *Etymol.* p. 761. vſ. 50. Cf. tamen & *Schol.* ad *Od.* Α. 238. *Euſtath. p.* 1336. *v.* 18.

7 Δύο. Lege δυοῖν. VILL. Cf. Il. Α 385. ibique *Schol.*

8 Τόρνωσαν Lege τορνώσαντο, ut Il. Ψ. 55. quod *Schol.* interpretatur, κύκλῳ περιέγραψαν. VILL. Immo vero ἐπέγραψαν vix convenire, poſſit Gloſſae Τορνώσαντο, quam Lexi-

ΤΟ΄ΣΣΟΣ. τοσῦτος, τηλικοῦτος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ θαυμασμοῦ·

Τίατος [1] ἦεν. —

ΤΟ΄ΦΡΑ. ἕως τούτου δὲ χρόνου. καὶ ἔστιν ἀνταποδοτικὸν τὸ ὄφρα. [2]

ΤΡΑΦΕΡΗ΄Ν. ξηράν. τὸ γὰρ θρέψαι, πῆξαι τὴν γῆν. [3] ὅτως καλὰ Δημοκλὴν δ θαλάσσης ὕσης·

Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐθέλοντες [4] ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.

ΤΡΑΠΕΙ΄ΟΜΕΝ. [5] τρεφθῶμεν. εἴρηται δὲ καλὰ μετάθεσιν, ἀντὶ τοῦ, ταρπείομεν.

ΤΡΑ΄ΠΕΟΝ. [6] ἐπάτουν. ἀντὶ τροπὴν λαμβάνειν τὸν βό-

Lexicographi atque Interpretes tantum non omnes verius interpretantur περιέγραψαν. Atque hoc ipsum scripsisse videtur *Apollon.*, Τόρωσαν. περιέγραψαν; quod postea abierit in Τορώσαντο. ἐπέγραψαν. *Etymol.* certe p 762. v. 25. ita legit Il. Ψ. l. l.

Τόρωσάν τε δὲ σῆμα, θεμείλιά τε βεβάλοντο.

Et eodem forte spectat *Hesych.* Τορώσας. περιγεάψας, quod haud scio an corruptum sit, ex Τόρωσαν. περιέγραψαν.

1 Τόσος. Il. I. 542. VILL.

2 Τὸ ὄφρα. Mallem δ ὄφρα. Hinc emendo locum *Hes.* huc usque intactum, ubi habetur: Τόφρα. ἐν τοσούτῳ. ἕως τούτου. καὶ ἀνταποδοτικὸν δ ΧΡΟ΄ΝΟΥ. Transpositum puto τὸ ΧΡΟ΄ΝΟΥ. Et lego, ἕως τούτου χρόνου, καὶ ἀνταποδοτικὸν δ ὄφρα. Quod ultimum vocabulum omissum puto. VILL.

3 Τὴν γῆν. Aliter interpunge, & lege, duobus restitutis, quae exciderant, vocabulis: τὸ γὰρ θρέψαι, πῆξαι. τὴν γῆν ὅτως ΛΕ΄ΓΕΙ, κατὰ διασολὴν δ θαλάσσης ΥΓΡΑ΄Ν ὕσης VILL.

4 Ἐθέλοντες. Levi discrimine in *Cod. MS.* legitur, εἴ με θέλοντες. Occurrit hic versus Od Υ. 98. VILL.

5 Τραπείομεν. Il. Γ. 441:

Ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.

VILL

6 Τράπεον. Od. H. 125. Vide *Hes.* in Τραπέοντο, & Πρότροπος. VILL. Neque *Apol-*

βέτρυν πατηθέντα. οἶνος γὰρ λοιπὸς γίνεται. ἀπὸ τούτου, ἔτι καὶ νῦν, ὁ ἐκ τῆς πατηθείσης τῶν βοτρύων ἀποῤῥέων, πέτροπος καλεῖται, οἷον, πέτραπος.

ΤΡΕΠΕΤΑΙ. [1] πήγνυται.

ΤΡΗΤΟΙΣΙ. Ἀπίων, κυρίως. [2] ἱμᾶσιν γὰρ ἐκτείνοντο αἱ κλίναι. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος εἰς ταὐτὸ τείνων, τοῖς εὖ τετριμμένοις.

ΤΡΗ'.

Apollonii Τράπεον, neque *Heſychii* Τραπέοντο, in *Homero* reperire licuit. *Odyſſeae* l. l. occurrit τραπέῃσι, quod *Heſychio* itemque *Etymol. p.* 763. *v.* 51. eſt notatum.

1 Τρέπεται. Lege Τράφεται, ſeu potius Τρίφεται. *Heſ.* habet, Τράφεται, πήγνυται. Et Τρίφειν. πηγνῦναι. καὶ τρίφεται. ὁμοίως. VILL. Od. Ξ. 476. nox deſcribitur:

Πηγυλὶς, αὐτὰρ ὄπιρθε χιὼν γίνετ', ἠΰτε πάχνη,
Ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι, περιτρέφετο κρύσταλλος.

Sed proxime ſpectare videtur Gloſſa *Il.* Ε. 903.

Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν,
Ὑγρὸν ἰὸν, μάλα δ' ὦκα περιτρέφεται κυκόωντι.

Ubi eum *Schol.* obſervat, περιτρέφεται πεπήγνυται ὅθεν καὶ ἡ τροφαλὶς: apertum eſt legiſſe ejus obſervationis auctorem, περιτρέφεται. quod ipſum probarunt *Herodianus* etiam, *Euſtath.* & *Clarke.* Περιτρέφετο ex *Od.* l. l. in Lexicon ſuum retulit *Heſych.* Quod vero in altero loco, diviſis etiam vocibus, olim lectum eſſe videtur, περὶ τρίφεται, idem ſervavit *Heſych* v. Τρίφειν. ἔχειν. πηγνῦναι, καὶ τρίφεται. ὁμοίως. itemque *Apollon.*, cui & hic reſtituendum eſſe equidem cenſuerim: Τρίφεται. πήγνυται. quamquam ſupra alteram lectionem habet Περιτρίφεται. *p.* 545. Conf. *Interpp.* ad *Heſych.* *v.* Περιστρίφετο.

2 Κυρίως. Poſt κυρίως, forte omiſſum, ἱμαιτωτοῖς, ut in *Heſ.* emendabat *Iſaac Voſſius*, pro ἵμαντα τοῖς. Sed mallem ἱμαντίνοις, ſeu ἱμαντάδεσι. Reſpicit Il Γ. 448:

— Ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν

VILL. Quando *Apion*, τρητοῖσι, interpretatus eſſe dicitur κυρίως, vix aliter accepiſſe potuit, quam pro ἱμαντίνοις, ut plenae ſatis ſententiae neceſſe non ſit etiam nomen ſuperaddi.

1 Πε-

ΤΡΗ'ΡΩΝΟΣ. ἐπὶ τῶν πρεσβυτέρων, ἀπὸ τοῦ τρεῖν, ὅ ἐστι φοβεῖσθαι. δειλὸν γὰρ τὸ γένος. ὅθεν καί·

— Πολυτρήρωνά [1] τε θίσβην,

πολλὰς πρεσβυτέρας ἔχουσαν.

ΤΡΙΤΟΓΕ'ΝΕΙΑ. ἐπίθετον Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τοῦ τρεῖν ἐγγενῆ [2] τοῖς πολεμίοις. οἱ δέ, ὅτι ἐπὶ τοῦ Τρήτωνος [3] λίμνης ἐγεννήθη. οἱ δὲ, ὅτι ἐπὶ τοῦ Τρίτωνος ποταμοῦ. [4]

ΤΡΙ'ΓΛΗΝΑ. [5] ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, τείχεσι [6] εἶπε.

1 Πολυτρήρωνα. Il. B 502. VILL.

2 Ἐγγενῆ. Lege ἐγγενῆν. Alii derivant ex τριτὼ quod apud Athamanas caput significat. Nam Minervam ex Jovis capite prognatam ferunt. In *Hesych.* legitur: Τριτώ. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος φησὶ, τὴν κεφαλὴν καλεῖν Ἀθαμᾶνας. *Eustathius* Cretas, non Athamanas, habet. Corrupte apud Suidam legitur Ἀθηναῖοι pro Ἀθαμᾶνες. Pariter *Etymol.* p. 767. Τριτὼ, καλὰ τὸ Ἀθάμαντα σημαίνῃ τὴν κεφαλήν. Pro Ἀθάμαντα, lege Ἀθαμᾶνα, seu, καλὰ τὸς Ἀθαμᾶνας. Quod cum non animadvertisset Clar. *Sylburgius*, graviter lapsus est in Indice monens hic citari Grammaticum *Athamanta*. VILL.

3 Τρήτωνος. Lege Τρίτωνος. VILL.

4 Ποταμοῦ. Ultima hujus articuli verba exciderunt. Adde, Λιβύης ἡμφανίσθη. In *Hesych.* qui habet, τῷ ποτὲ (Scribo παρὰ τῷ) Τρίτωνι, τῷ ποταμῷ Λιβύης, ἡμφανισθῆναι, olim legebatur πρεὶ, pro παρά. Sed mendum ortum erat ex affinitate conformationis Γ ΠΡΕ & ΠΡΕΙ in MSS. *Codicibus*. VILL.

5 Τρίγληνα. *Philemon* ineditus: Τρίγληνα λέγονται τὰ ἀξιοθέατα, καὶ πολλῆς γλήνης ἄξια, ἢ θέας. ὅθεν καί. (Il. Ω 192.)

— Γλήνεα πολλὰ κιχάνοι,
ἤγουν ἴχνη. ἢ ἐκ τρισὶν τισὶν ζώοις σύνθετα. οἱ δὲ φασι τριόφθαλμα, ἃ οἱ Ἀττικοὶ τριόπιδα καλοῦσιν οἱ δέ τινες τριῶν ἴχνοντα Χαλκίων ἐκτυπώματα. τοῦτο ἢ ὅ καλῶς. ὅ γὰρ οἶδε Χαλκίων ἀριθμὸν ὁ Ποιητὴς καλὰ τοὺς ὕστερον. ἰσέον ἢ ὅτι οἱ ἀξιοθέατα εἰπόντες τὰ τρίγληνα, καὶ οἱ τριόφθαλμα, ἀφ' τῆς γλήνης ὅτας ἐνόησαν, δι' ἧς ὀφθαλμὸς κόρη δηλοῦται. VILL. Pro τριόπιδα in *Philemone* lege τριόπιδας, & conf. qui plane gemina, quin eadem verba habet, *Eustath. p.* 976. *vf.* 36. *seqq.*

6 Τείχεσι. Pro τείχεσι, in *Hesych.*

πε. γλήνη γὰρ, ἡ κόρη τῦ ὀφθαλμῦ. ἔτως ἢ εἰρηται ἐπὶ τῶν ἐνωτίων τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ διδομένων τῇ Πηνελόπῃ. [1] ὁ ἢ Ἀπίων βελτίων, [2] πολύγληνα. γλήνη γὰρ, ἡ κόρη, ὥστε εἶναι πολυθέατα, πολλῆς θέας ἄξια. τύτοις ἄν τις προσθείη ὅτι καὶ γλήνια [3] λέγεται τὰ θέας ἄξια, ὅτι [4] φησί·

Κέδνιον, [5] ὑψόροφον, [6] ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδῃ.

ΤΡΙΠΟΔΑΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, λέβητας ἀναθεματικάς [7]. ἐχ ὑγιῶς δέ. διαφέρει γὰρ εἴδει τῶν τρίποδων· ἕτερον μὲν τῶν ἀναθεματικῶν, [8] ὃς Δελφικὸς λέγομεν, διὰ τὸ πολλὰς ἐν Δελφοῖς ἀνακεῖσθαι· ἕτερον ἢ, τῶν καλυμμένων ἐμπυριβήτων [9], ἐν οἷς θερμαίνεται τὰ λεβήτια.

ΤΡΙΛΙΣΤΟΣ. [10] πολυλίπανος. τὰ γὰρ τρία ἀρχὴν πλήθυς σημαίνει. ὅθεν καί.

Τρισ-

Hesf habetur, τρίκοκκα. Et apud eumdem legitur, Ὄκκον, ὀφθαλμόν: unde Latinum *oculus*. *Suidas*: ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, τρίκορα. γλήνη δέ, ἡ δὲ ὀφθαλμῦ κόρη. ὁ ἢ Ἀπίων, (sic) πολύγληνα, τὰ θέας ἄξια. VILL.

1 Πηνελόπῃ. Od. Σ. 297:

Ἔρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θερσίποντες ἔνεικαν,
Τρίγληνα, μορόεντα. —

Immo & Il. Ξ. 183:

Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἦκεν ἰϋτρήτοισι λοβοῖσι.
Τρίγληνα, μορόεντα. χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.

Hinc τρίγληνα explicant, τριῶν ἔχοντα χαρίτων ἐκτυπώματα, ob χάρις πολλή. VILL.

2 Βελτίων. Lege βέλτιον. VILL.

3 Γλήνια. Lege γλήνεα. VILL.

4 Ὅτι. Mallem ὅτι, quam ὅτι. VILL.

5 Κέδνιον. Il. Ω. 192 VILL.

6 Ὑψόροφον. In *Codice MS.* ὑψίροφον VILL.

7 Ἀναθεματικάς. Lege ἀναθεματικούς. VILL.

8 Ἀναθεματικῶν. Il. I. 122. ἀπύρους τρίποδας VILL.

9 Ἐμπυριβήτων. Male in *Cod. Manuscripto*, ἐπυριβήτων. Il. Ψ. 702:

Τῷ μὲν νικήσαντι, μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην.

VILL.

10 Τριλίστος. Il. Θ. 488:

Λαπ-

Τελσμάκαρες [1] Δαναοί. —

καὶ τριδάλως ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὰς πολλὰς [2] δουλεύσαντας.

ΤΡΙΠΟΛΟΣ. ἡ κυρίως τρὶς πεπολιμωμένη [3] γῆ, τουτέστι μεταβεβλημένη.

ΤΡΙΧΑΪΚΕΣ. ἡ μὲν λέξις τῶν ἅπαξ εἰρημένων·

Δωριέες [4] τε τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.

δηλοῖ δὲ τοὺς μετὰ τῶν ἱππείων τριχῶν αἰωρουμένους καθὸ καὶ κορυθαὶ [5] πολεμιστήν. ἔνιοι δέ, τοὺς τριχόθεν αἰξαντας καὶ ἐρμηναντας ἐκ τῆς λεγομένης τριπόλεως Δωρίδος. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον [6] καὶ Ὁμηρικώτερον.

ΤΡΙ-

Ἀαταση, τελείως ἐπήλυθε νὺξ ἐριβρεμέτης.

VILL.

1 Τελσμάκαρες. Od. Ε. 306: Τεὶς μάκαρες, (seu τελσμάκαρες) Δαναοὶ καὶ τετρᾶχις, οἳ τότ' ὄλοντο Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρείδῃσι φέροντες. Unde *Virgilius*:

— *O terque quaterque beati.*

Et Od. Z. 154:

Τρισμάκαρες μὲν σοί γε κασίγνητοι, καὶ τῆς καὶ πότνια μήτηρ, Τρισμάκαρες δ' ἄρα σοί γε κασίγνητοι. — VILL.

2 Πολλούς. Lege πολλοῖς. Occurrit τρίδαλος in *Polluc.* III, 37. ubi *Gualtherus* vertit, *ex tertia generatione servus.* VILL. Conf. *Eustath. p.* 725. *vs.* 35.

3 Πεπολιμένη. Lege πεπολεμωμένη. *Hes.* Τρίπολον. τὴν τρὶς ἢ πολλάκις μεταβεβλημένην ἀφ' ἁροτριάσεως γῆν. VILL. Τρίπολον ἄρουραν dixit Poëta Il. Σ. 542. ubi vide *Schol.* coll. *Od.* Ε. 127.

4 Δωριέες. Od. Τ. 177. VILL.

5 Κορυθαί. Πολεμιστήν. Lege, Κορυθάϊκι πολεμιστῇ, uti ex Il. Χ. 132 recte edidit *Barnes.* in *Schol.* ad Od. l. l. Caeterum festinanti *Alberto* ad *Hesych.* error obrepsit, quem hic notavit *Villois.* „ vocem τελ„ χάϊκες ab *Apollonio* notari „ ut *Doricam.*

6 Πρῶτον. Lege πρότερον. VILL. Posterius fere praetulerit, & tribus adeo urbibus constitisse olim Dorida facile largiatur, qui cum *Etymol.*

ΤΡΙΧΘΑ'. [1] τριχῶς·

Τριχθὰ [2] δὲ πάντα δέδασται. ——

ΤΡΙ'ΠΛΑΚΑ. [3] τρίπτυχον, ἐξ ἧς τὸ μεγάλ'ου βάλεται δηλῶν.

ΤΡΟΙ'ΗΣ. ποτὲ μὲν, τὴν χώρας, ποτὲ δὲ, τὴν Ἰλίου. λέγει δὲ τὴν Τρωϊκήν τινα πόλιν·

—— Αἴ [4] κέ ποθι Ζεὺς

Δῶ-

mon. p. 763. v. 25. Et *Eustath. p.* 1861. *v.* 13. contulerit, quae disputata sunt a Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic. L. IV. c.* 67. *L. XI. c.* 79.

1 Τριχθά. Praeclarissime *Od.* I. 71:

— Ἰσία δέ σφιν
Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διίσχισιν ἧς ἀνέμοιο.

VILL.

2 Τριχθὰ δέ. Il. o. 189. In *Codice Manuscripto*, τριχθάδε. VILL.

3 Τρίπλακα. In Achillis scuto Il. Σ 480:

— Περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν,
Τρίπλακα, μαρμαρέην. —

Hes. explicat, τρισὶ πτυχῇναι δυναμένην, ubi omissum putem τὸ τρίς. VILL. Quid si in *Hesychio* corrigamus τρὶς ἐπιπτυχθῆναι δυναμένην.

4 Αἴ κε. Il. A. 129. VILL. Τροίη pro omni Trojanorum regione usurpatur a Poëta Il. Γ. 74. Z. 315. &c. pro ipsa autem Ilii urbe sexcentis locis. In versu denique laudato (Il. A. 129.) plurimi legere jusserunt τειοῦχάδε, ut *Schol. Bibl. R.*, unde & editus *Schol.* interpretatur Τρωϊκὴν πολιν, tum vero nonnulli de ipsa Troja non acceperunt, uti *Scholiastae* l. l. sed ad quamcumque aliam traxerunt Trojanae ditionis urbem. *Eustath. p.* 65. *v* 6 *seqq.* Πόλιν δὲ Τροίην, οἱ μὲν φασὶ Τρωϊκὴν ἁπλῶς τινα, οἵαις πολλὰς ἐπόρθησεν Ἀχιλλεύς. διὸ καὶ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ· Ὁππότε Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσι πτολίεθρον. (Conf. Il. A. *vs.* 163. seqq.) ἔστι γὰρ ταυτὸν πόλιν Τροίην εἰπεῖν καὶ Τρώων πτολίεθρον. ἄλλοι δὲ πόλιν Τροίην νοοῦσι τὴν Τροίαν αὐτὴν &c. Posteriorum rationes secuti fere sunt interpretes recentiores, quos juvat certe magnifica, quae de istius urbis direptione injicitur, exspectatio, & Jovis adeo ipsius, tanquam in re maxima commemoratio. Hanc enim Agamemnoni conditionem ponit Achilles:

Ἀλλὰ

Δῶσι πίλιν Τροίῃ εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.

ΤΡΟΦΟΈΝΤΑ. [1] εὐτραφῆ, καὶ μεγάλας αὐξανόμενα.

ΤΡΌΦΙ. τὸ εὐαξές. [2]

Πολλὴν δὲ τρόφι κῦμα [3] κυλίνδεται.

προσεκτέον δὲ ὡς τρόφι ὡς ὄπι [4] θηλυκῶς. ἐπὶ αὐξήσει ἀκύρου, ἀπὸ εὐθείας τὸ τρόψ. τὸ γὰρ Ψ μεταπίπτει κατὰ τὰς πτώσεις, ἤτοι εἰς Β, ἢ Π, [5] ἢ Φ.

ΤΡΎΞΟΝΤΑ. [6] καλαπονήσοντα. καὶ ἐν τῷ βίῳ τρύχειν ἑαυτὸν λέγεται, οἷον καλαπονεῖν.

ΤΡΎΦΟΣ. [7] κλάσμα.

— Τὸ

'Αλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῷ πρόες αὐτὰρ 'Αχαιοὶ
Τεῖπλῆτε τετραπλῆτ' ἀποτίσομεν, αἴκέ ποθι Ζεὺς
Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.

1 Τροφόεντα. Od. Γ. 290:
Κύματά τε τροφόεντα, πελώρια, ἴσα ὄρεσσι.

VILL.

2 Εὐαξές. Lege εὐαυξές. *Hes.* explicat, τετραμμένον, μέγα. Et addit: γίγονε δὲ κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ τρόφιμον. VILL. Ex *Schol.* ad l. l. hic legere malim εὐπαγές

3 Κῦμα. Il. Λ. 307. In *Cod. Manuscripto* omissum erat κῦμα. VILL.

4 Ὡς τρόφι ὡς ὄπι. Lego, τὸ τρόφι, ὡς ὀπὶ, & mox pro Ἐπὶ αὐξήσει lego una voce, ἐπαυξήσει. VILL. Atqui tunc restituendum foret ἐπαυξήσει. Sed in difficili & obscuro loco, haud scio an parum antea auditam explicationem, ita proposuerit Lexicographus: προσεκτέον δὲ ὡς τρόφι, ὡς ὄπι, θηλυκῶς ἐπὶ αὐξήσει ἀκύρου, (scil. οἱ Παλαιοὶ vel τινες) ἀπὸ τῆς εὐθείας &c.

5 Π. In Codd. MSto. H., sed lego Π. Ut ὀψ ὀπὸς, φλεψ φλεβὸς, sic τρὸψ τροφὸς inflectit. VILL. Ita etiam tacitus emendavit, qui hoc loco ad *Hesych.* usus est, Cl. *Albert.*

6 Τρύξοντα. Od. P. 387:
Πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι τρύξοντα ἑαυτόν.

VILL.

7 Τρύφος. Hoc in *Codice*

— Τὸ δὲ [1] τρύφ@ ἔμπεσε πίντῳ.

ΤΡΙ΄ΖΗΤΑΙ. [2] πεποιηται ἡ λέξις καὶ ἀ μίμησιν. ψιθυρίζεται. καὶ τὸ ὄρνεον δὲ ἡ τρυγὼν, καὶ ἀ μίμησιν τοῦ ἤχου.

ΤΡΟΧΟ΄Σ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἅρματ@.

Αὐτὸς [3] δ' ὁπ δίφροιο ἁμαξὶ τροχὸν ἐξεκυλίσθη.

ἐπὶ δὲ τοῦ κεραμικοῦ· [4]

Ῥεῖα μάλ', [5] ὡς ὅτε τις τροχὸν ἅρμενον ἐν παλάμῃσιν

Ἐξίμεν@ κεραμεὺς πειρήσεται. —

ΤΡΩΠΩ΄ΝΤΟ. [6] ἐτρέποντο, μετεβάλλοντο. καὶ τραπάσκετο, [7] ἀντὶ τοῦ ἐτρέπετο καὶ ἐμετεβάλλετο. [8]

ΤΡΩΪ΄ΟΙ. ἀπὸ Τρωὸς τοῦ ἥρω@.

Οἷοι [1]

Manuſcripto cum Τρύξοντα conjunctum ſeparavi. VILL.

1 Τὸ δέ. Od. Δ. 508. VILL.

2 Τρύζηται. . . . Et paulo infra ibidem, ψιθυρίζεται. Lege τρύζητε & ψιθυρίζητε. Reſpicit enim Il. I. 311:

Ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλ@.

Hinc ortum fuit mendum, quod vitioſa recentiorum Graecorum pronunciatione ΑΙ & Ε eodem modo efferantur. Similiter quoque emenda *Heſ.* ubi legitur: Τρύζεται ψιθυρίζεται, λεγοποιεῖται, γογγύζεται. Paſſim pro ται, & εῖτε, repone ητε. VILL.

3 Αὐτός. Il Z. 42. VILL.

4 Κεραμικοῦ. *Etymol.* addit ἐργαλείου. Et ſupra habet, ἐπὶ τῶν ἁρμάτων, pro Ϝ ἅρματ@ quod in *Apollon.*: Lego, ἐπὶ Ϝ τῶν ἁρμάτων, in utroque. VILL. Concinnitas orationis ſaepe in hoc Lexico deſideratur.

5 Ῥεῖα μάλ'. Il. Σ. 600. VILL.

6 Τραπῶντο. Od. Ω. 535:

Πρὸς ἣ πόλιν τραπῶντο, λιλαιόμενοι βιότοιο.

VILL.

7 Τραπάσκετο. Il. Α. 567:

— ὁτὲ ἦ τραπάσκετο φεύγειν.

VILL.

8 Ἐμετεβάλλετο L. μετεβάλλετο.

1 Οἷοι.

Οἷοι [1] Τρώϊοι ἵπποι. —

Ἅτοι γάρ εἰσιν οἱ Αἰνείᾳ ἀφαιρεθέντες ὑπὸ Διομήδους·

Ἧς [2] Τρωΐ περ εὐρύοπα Ζεὺς

Δῶχ' υἱῷ ποινὴν Γανυμήδεϊ. —

ΤΡΩΠΩΣΑ. τρέψασα, μεταβάλλουσα τ φωνήν. [3]

ΤΡΩΪΕΙ. [4] τιτρώσκῃ.

ΤΡΩΚΤΗΣ. ἀποτρώγων, κερδαίνειν βουλόμενος. [5]

ΤΥΚΤΟΝ. [6] κατεσκευασμένον·

— Τυκτὸν κακὸν, [7] ἀλλοπρόσαλλον.

οἷον, μέγα κακόν. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ ἐπὶ τ κρήνης·

Τυκτὴν, καλλίῤῥοον, [8] —

θέλῃ λέγειν χειροποίητον, [9] ἀ φυσικὴν κρήνην.

ΤΥ'-

1 Οἷοι. Il. E. 222. VILL.

2 Ἧς. Il. E 265. In *Homero* praecedit, Τῆς γάρ τοι γενεῆς. VILL

3 Φωνήν. De luscinia Od. T. 521:

Ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέῃ πολυηχέα φωνήν.

VILL.

4 Τρώῃ. Od. Φ. 293.

5 Βουλόμενος. Cod. MS. male, βουλόμενος. Legitur Od. Ξ. 289:

— Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς,
Τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐάργῃ.

VILL.

6 Τυκτόν. Od. Δ. 627:

Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕδωρ ἔεσκεν.

Idem leges Od. P. 169. VILL.

7 Τυκτὸν κακόν. Il. E. 831. VILL.

8 Καλλίῤῥοον. Lege καλλίρροον. Od. P 206. VILL. Immo vero notata a *Barnesio* & *Clarkio* lectionis ista varietas καλλίῤῥοον, quod pronunciandum sit, καλλίῤῥων.

9 Χειροποίητον. Sic *Theocritus*, de Chalcone, VII, 7:

— Βώρεαν ὃς οὐκ ποθὸς ἄλλυε κρώσαι,
Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρῃ γόνυ. —

VILL.

ΤΎΝΗ. [1] Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ σύ.

ΤΥΠΕΊΣ. [2] πληγεὶς ὑπ χειρός.

ΤΎΨΑΣ. ὑπ χειρῶς [3] πατάξας.

ΤΩΙ̃. διό. ϰ ἀντὶ τοῦ ἕτοι οἱ δύο, ἢ τούτους τοὺς δύο. ϰ ἐπὶ μὲν τ δοτικῆς· [4]

Ὣς τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσαμένω. ——

ἐπὶ δὲ τ αἰτιατικῆς·

—— Οὐδ' [6] ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν. ——

ϰ ἐπὶ τοῦ τούτω· [7]

Τῷ ϰ [8] τεθνειῶτι νέον πόρε Περσεφόνεια.

ΤΩΙ̃

1 Τύνη. Il. Ε. 485. &c.

2 Τυπεὶς Il. Λ. 191. &c.

3 χειρῶς. Lege χειρός. Od. Χ. 98:

Φασγάνῳ ἄϊξας, ἧε προπρηνέϊ τύψας.

VILL. Conf. Il. Υ. 462.

4 Δοτικῆς Docet τὸ τῷ ſumi in nominativo duali, in accuſativo, & in dativo ſingulari. Exemplum affert primi caſus, ſcilicet, ὡς τώ γ', &c. ante quod, pro ἐπὶ δοτικῆς, legendum puto ἐπ' εὐθείας; cum ultimo tantum loco exemplum alleget ubi τῷ uſurpetur in dativo, pro τούτῳ. *Etymol.* habet: εὐθείας μὲν, ὡς τό·

— τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσαμένω ἐπίεσσιν,

(Lege ὡς τώ γ', &c.) ἀντὶ δὲ ἕτοι. αἰτιατικῆς δὲ, ὡς τό·

— Οὐδ' ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς,

ἀντὶ δὲ τούτους, ἀνταναμίαι δὲ, ὡς τό·

Τῷ μιν ἐπισάμβρῳ προτίφη πιφειλημένα Ζεύς,

(pro πιφειλημένα Ζεύς, lege, Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων, ſeu, ἐκάεργος Ἀπόλλων, quemadmodum legitur apud *Homerum* Il. Ρ. 326 & 585.) ἀντὶ δὲ, τούτῳ ὁμοιωθεὶς καὶ πάλιν·

Τῷ ϰ τεθνειῶτι νέον πόρε Περσεφόνεια.

VILL. Pro διὸ denique ponitur *Il.* Δ. 410. & aliis multis locis.

5 Ὣς τώ Il. Α. 304. VILL.

6 οὐδ'. Il. Α. 330. VILL.

7 Τούτω. Lege τούτῳ. Nam hic τῷ eſt in dativo. VILL.

8 Τῷ καί. Od. Κ. 494. VILL.

1 Τῷ

ΤΩΙ ΚΕ. ἐπὶ τῷ.

Τῷ κε [1] τάχ' ἠμύτειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,

βάλεται ἀκέειν, ἔτως. ἢ Ἀπίων ὡς διαγέλᾳ. ἢ ἐπὶ τοῦ. [2]

Τῷ κε λάχον [3] κτερέων, καί μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί,

ἀντὶ τοῦ ἔτως ἄν.

ΤΑΥΡΟΙ οἱ παρ' Ἐφέσιοι [4] οἰνοχοοῦντες ἠίθεοι ἐν τῇ Ποσειδῶνος ἑορτῇ.

ΤΑΥΡΙΟΝ [5] ΑΙΜΑ. θανάσιμον, ἀπὸ Μίδα καὶ Ἰά-

1 Τῷ κε. Il. B. 373. VILL.

2 Βάλεται ἀκ. ἔτ. κ. Ἀπ. παρ. κ. ἰ. τ. Legendum videtur, quod in ſuo Apographo ſcripſit *Montfauc.* βάλονται ἀκέειν ἔτως. &c.

3 Τῷ κε λάχον. Od. E. 311. Sic in *Cod. Manuſcripto.* Levi diſcrimine in *Homero* hodie legitur, τῷ κ' ἔλαχον. VILL. Eandem, quam *Apollonius*, lectionem habet *Heſych.*

4 Ἐφίσιοι. Lege Ἐφεσίοις. *Heſ.* ſimpliciter habet, οἱ παρὰ Ἐφεσίοις οἰνοχόοι. Ex *Apollonio* reponendum puto, ἐν τῇ Ποσειδῶνος ἑορτῇ. Sed deinde in *Heſ.* καὶ οἱ τέλειοι βόες. Quam gloſſam, cum ad Homerum proprie pertineat, *Apollonio*, ejus Lexicographo, viciſſim reſtituet *Heſ.* VILL. Od. Υ. vſ. 232.

— Ἀντίθεος Γανυμήδης
Ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων
Τὸν καὶ ἁρπείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν.

Ad hunc locum *Euſtath. p.* 1205. *v.* 22., cum illuſtriores de diis atque hominibus pocillatores recenſet, tum vero ipſis *Apollonii*, verbis obſervat, ὅτι παρὰ Ἐφεσίοις οἱ ἐν τῇ Ποσειδῶνος ἑορτῇ οἰνοχοοῦντες ἠίθεοι ταῦροι ἐκαλοῦντο, ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου καὶ αὐτὸ κεῖται. *Athen.* vero X. 7. auctorem ſuum laudat *Ameriam.* Gloſſa igitur, quamvis non Homerica, ex commentariis tamen in Poëtam antiquioribus, in *Apollonii*, aliorumque *Lexica* Homerica, atque inde in *Ameriae* & *Heſychii* Gloſſaria, derivata eſt.

5 Ταύριον. Lege ταύρειον. VILL.

Ἰάσονος. φεῖ γὰρ Θεμιστοκλέης ὁ πᾶσι ἐμφάνισας. [1]

ΤΑΥ'ΡΟΥ. τοῦ Ποσειδῶνος [2] ἔλεγον καὶ τὸν Διόνυσον, [3] ὅτι κέρατα ἔχει δι' ὅτι ὠμηστής. [4] ἢ ὅτι τοῖς διθυράμβοις ἆθλον ἦν ἡ βοῦς. ὅθεν καὶ ὁ Κρατῖνος, ταυροφάγος. [5]

1 Ἐμφάνισας. Mallem ἐμφάνισας. Notandum eſt hunc pannum, ut praecedentem ac ſequentem, purpurae *Apollónii* aſſutum fuiſſe. VILL. Haud ſcio an in ipſa Gloſſa reſtituendum ſit συμφωνεῖσας.

2 Ταύρου τοῦ Ποσειδῶνος Conf. *Heſych.* v. Ταυρία, & v. Ταῦρος. ibique *Interpp.*

3 Διόνυσον. Poſt Διόνυσον, forte omiſſum Ταυροφάγον. VILL. Conf. *Suid.* & *Etymol.* v. Ταυροφάγον.

4 Δι' ὅτι ὠμηστής. Lege ἢ ὅτι, ſeu διότι, ὠμηστής.

5 Ταυροφάγος Conf. Script. ll. & *Alb.* ad *Heſych.* h. v.

Υ.

Ὑ ΒΒΑ'ΛΛΕΙΝ. ἐν τῇ Τ τῆς ῥαψῳδίας·

Ἑσταότι μὲν καλὸν ἀκοντίσαι, ἠδὲ ἔοικεν
Ὑββάλλειν· χαλεπὸν γάρ, ἐπισάμενόν περ ἐόντα.
εἰρηκότι γὰρ τῷ Ποιητῇ φησὶ τὸν Ἀγαμέμνονα·

Αὐτόθεν [2] ἐξ ἕδρης, ἠδ' ἐν μέσοισιν ἀνασχὼν,
ὃ μὲν Ἀρχίας ἀκοντίζει κυρίως, καθήμενον, [3] καὶ μηδ' ἀνιστάμενον, μηδὲ προσελαλυθότα. οἱ δὲ φασὶ τὸν Σιδώνιον ἑστῶτα μὲν λέγεσι τὸν Ἀγαμέμνονα φῆσαι τῇ καθέδρᾳ, ἠδ' ἐν μέσοις ἑστῶτα. καὶ κατὰ μὲν Ἀρχίαν, ἡ Διάνοια ταύτη· ἑστῶτα [4] μὲν καλόν ἐστι ἀκοντίζειν, ἠδὲ ἔοικε ὑββάλλειν [5] ἑτέρῳ. χαλεπὸν γὰρ τοῦτο, καὶ τῷ ἐπισήμονι λόγων·

Ἀν-

1 Ἀκοντίζω Sic hodie in *Homero* Il. T. 79. At in *Codice MS.* ἀκοντίειν. Supra, pro ἐ ῥαψῳδίας, lego, ἐ Ἰλιάδος ῥαψῳδίᾳ. VILL. Varietatem lectionis ex *Codd. MStis* notavit etiam *Barnes.*, sed neglexerunt editores posteriores.

2 Αὐτόθεν. Il. T. 77. VILL.

3 Καθήμενον. Hinc, ſi Agamemnon loquitur ſedens, non vero ſtans, quidam legunt, ἑ-

στεότας, *id eſt*, compoſite, placide, pro ἑσεότα, *ſtantis*. VILL.

4 Ἑστῶτα. Non video quomodo haec interpretatio tribui poſſit *Archiae* qui Agamemnonem docuerit dixiſſe καθήμενον, καὶ μηδ' ἀνιστάμενον, μηδὲ προσελαλυθότα. Hanc qui animo inbiberat ſententiam, legerit ille oportet ἑσεότας.

5 Ὑββάλλειν, ſeu ὑποβάλλειν, ab *Euſtathio* exponitur,

Ἀνδρῶν [1] δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσειεν, [2]

ἢ ἑτέρᾳ ὑβαλλομένῃ; ὥστε τὸ ὑβάλλειν, ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν. οἱ δὲ περὶ τὸν Σιδώνιον, ὅτι τοῦ ὑβάλλειν τὸ ὑποκρύειν ἀκούουσιν. ἢ ὃ Δίδυμος ὅτως· ἐστὶ μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἐοικώς [3] ἐστι ὑποκρύειν τὸν λέγοντα. χαλεπὸν γάρ ἐστι καὶ τῷ ἐπιστήμονι λόγων ὑποκρυομένῳ διὰ τὸν θόρυβον λέγειν. ἀνδρῶν γὰρ ἐν ὁμάδῳ πολλῷ πῶς ἄν τις ἀκούσειεν, ἢ εἴποι, [4] ὑποκρυόμενος ὑπὸ τῶν θορυβούντων; καὶ φησὶν ὁ Σιδώνιος ὅτι τῷ [5] ὑβάλλειν ὅμοιόν ἐστι τοῦτο.

Τὸν δ' [6] ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο. ——

ΥΓΡΑ' ΚΕΛΕΥΘΑ. [7] τὴν θάλασσαν.

ΥΓΡΟΝ ΕΛΑΙΟΝ. [8] ὁ Ἡλιόδωρος, ἤτοι διὰ τὸ εἰς ἄνεσιν ἄγειν καὶ ἀνίεναι τὸ σῶμα, ἢ διὰ τὸ πλείονα χρόνον ὑγρὸν διαμένειν ἐκχεόμενον.

ΥΔΑ-

ἀδεικοτὴν τῷ λόγῳ ποιεῖν, καλύειν καὶ ὑποκρύειν διὰ κραυγῆς, καὶ ποιεῖν θόρυβον. VILL.

1 Ἀνδρῶν. Il. T. 81. VILL.

2 Ἀκούσειεν. In *Hom.* ἀκούσαι, ob metrum. VILL.

3 Ἐοικώς. Lege ἐοικός. VILL.

4 Ἢ εἴποι. Il. T. 81.
Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ
πῶς κέν τις ἀκούσαι.
Ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
VILL.

5 τῷ. In Cod. & Editione aperto errore scribebatur τὸ, cui substitutum, quod justit *Villois.*, τῷ. Quamvis legi forte eodem jure possit, τὸ ὑβάλλειν ὅμοιόν ἐστι τούτῳ.

6 Τὸν δ'. Il. A. 292. VILL.

7 Ὑγρὰ κέλευθα. Il. A 312:
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα.

8 Ὑγρὸν ἔλαιον. Pessime *Montfaucon.* edidit ὑγρὸν ἔλος. Legitur in *Apollon.* & *Hes.* ὑγρὸν ἔλαιον. Et apud *Homerum* Il. Ψ 281:
— Ὃς σφῶϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
Χαίτῃσιν κατέχευε. —
VILL.

1 Ὑδα-

Ὑδατοτρεφέων. [1] ὕδασι τρεφομένων.

Ὑδρηλοί. [2] μαλακοὶ, κάθυγροι.

Ὑδρηναμένη. [3] λουσαμένη.

Ὕδη. πόλις ἐν Λυδίᾳ·

Ὕδης ἐν [4] πίονι δήμῳ.

διὰ τοῦ ΥΔ, ἐπὶ τοῦ σκυτοτόμου·

Σκυτοτόμων [5] ἔχ' ἄεμσθ', Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων,

ἔστι Βοιωτιακή. καὶ τοῦτον Ἕλληνα τὸν Τύχιον Ἕλληνι τῷ Αἴαντι κατεσκευακέναι τὴν ἀσπίδα.

Υἱες Ἀχαιῶν. [6] πειφρασικῶς, οἱ Ἀχαιοί. καὶ ἐν τῷ ἔθει, φιλοσόφων παῖδες, ἀντὶ τοῦ φιλόσοφοι. καὶ Ὁμήρου, παῖδες Τρώων, [7] ἀντὶ τοῦ, οἱ Τρῶες.

Ὑλακόμωροι. [8] οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν μεμαθημένοι, ἐν ἴσῳ τῷ, πεποιημένοι. [9]

Ὑλη-

1 Ὑδατοτρεφέων. Habetur ὑδατοτροφέων apud *Hesych.* & *Athenaeum*, qui affert versum *Homericum*, ex Od. P. 208:

Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτροφέων ἦν ἄλσος.

Hesych. explicat, ὑπὸ ὕδατος αὐξομένων ἢ τρεφομένων. VILL. Ὑδατοτροφέων, merito pro corruptela habuerunt interpretes.

2 Ὑδρηλοί. Od. I. 133. VILL.

3 Ὑδρηναμένη Od. Δ. 750:

Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵματ' ἑλοῦσα.

4 Ὕδης. Il. Υ. 385. Ubi alii legunt Ἴδης. VILL. Videntur tamen & inter veteres Criticos fuisse, qui l. l. legerent, Ὕλης. *Schol. Reg.* Εἰ μὲν μετὰ τοῦ Λ γραπτέον, τὸ Ὕλης, νοητέον Ὕλην, τὴν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ πόλιν. εἰ δὲ μετὰ Δ, Ὕδης, τὴν τόλιν τῆς Λυδίας, τὴν τῶν καλαμῶν Σάρδεις. Conf. *Barnes.*

5 Σκυτοτόμων. Il. H. 221. Σκυτοτόμων, quod aberat omissum ob σκυτοτόμου praecedens, restitui. VILL. Conf. *Barnes.* ad *l. l.*

6 Υἱες Ἀχ. Sexcentis locis habet Poëta.

7 Παῖδες Τρώων. Od. Λ. 546.

8 Ὑλακόμωροι. Od. Ξ. 29. Π. 4.

9 Πεποιημένοι. Verius videtur

Ὑλήεσσα. [1] καλάδενδρος.

Ὑλακίδης. [2] Ὑλάκου υἱός.

Ὕλλος. [3] ποταμὸς ἐν Λυδίᾳ.

Ὕπαρ. τὸ μεθ' ἡμέραν. [4]

Οὐκ [5] ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν. —

Ὑπεδείδεσκεν. [6] ὑπεβλέπετο. τὴν δὲ Ὑπὸ πρόθεσιν διὰ τὸ μέτρον, Ὑπέ.

Ὑπαι-

tur, quod in hoc loco ad *Hesych.* emendavit Cl. *Alberti*, Πεπονημένοι. Habent id ipsum *Schol.* ad *Od* Ε. 29. *Eustath.* p 1749. v. 35. & *Hesych. Suid.* & *Etymol.* reddunt οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν ποιούμενοι. Conf. ipse *Apoll.* v. Ἐγχεσίμωροι. p. 238. v. Ἰόμωροι. p. 364. & *Alb.* ad *Hesych.* eadem v. Ἰόμωροι.

1 Ὑλήεσσα. *Od.* I. 24.

2 Ὑλακίδης. Od. Ε. 204.

3 Ὕλλος. Il. Υ. 391. Ὕλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι. *Hesych.* ex Homericis etiam commentariis vel Lexicis Glossam mutuatus videtur, Ὕλλος. ποταμὸς Λυδίας.

4 Μεθ' ἡμέραν. *Scholiastes Platon.* ineditus ad L. XII. *de Legib.* Ὕπαρ ἐστὶ τὸ μέσον ἐγρηγόρσεως καὶ ὕπνου ὁράμενον. *Hes.* habet: τὸ μεθ' ἡμέραν, οἷον, ὄντως ἐν ἡμέρᾳ. φανερῶς, ἐναργῶς ἀληθές. Sic *Pindarus Olymp.* XIII. ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ. Unde recte *Aeschylus* in *Prometheo*, vs. 484:

— Κἄχρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων
Ἃ χρὴ ὕπαρ γνῶναι. —

In *Apollon.* p. lt μεθ' ἡμέραν, omissum puto ὄναρ. Vill. Ex frequenti Grammaticorum more, nomen lectori supplendum reliquit *Apollon.*

5 Οὐκ. Od. Τ. 547. Post ὕπαρ *Hom.* addit:

— Ὃ καὶ τετελεσμένον ἔσται.

Vill.

6 Ὑπεδείδεσκεν. *Hes.* habet quoque ὑπαὶ ἦ ἴδεσκεν, ut in *Homero* Il Γ. 217:

Στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε καλὰ χθονὸς ὄμματα πήξας.

Immo, cum in *Hes.* post Ὑπέδεσκεν, ordo litterarum, annotante Clar. *Alberti*, pro ὑπαιδείδεσκεν, exigat ὑπεδείδεσκεν, non dubito quin hic quoque *Hes.* ex *Apollon* emendandus sit, & sit varians Lectio,

ΥΠΑΙΘΑ. [1] ἔμπροσθεν.

ΥΠΑΡΧΗ'. [2] προκαταρχή.

ΥΠΑΤΟΝ ΜΗ'ΣΤΩΡΑ. [3] τὸν ἐν τῷ μήσασθαι ὕπατον, οἷον πρῶτον.

ΥΠΑ'ΤΗι. Ὁ μὲν Ἀπίων,

Ἐν δὲ πυρὶ [4] ὑπάτῃ, —

ἀποδίδωσι, πλησίον. ἄμεινον ἦ, ἀνωτάτῃ, οἷον πρώτῃ. ὑποτίθεται γὰρ τὰς ἄλλας τὰς συγκαιομένας τῷ Πατρόκλῳ ὡσὶ τὰ ἔσχατα μέρη τῆς πυρᾶς καιομένας.

ΥΠ' ΑΣΠΙ'ΔΑ [5] ΠΡΟΠΟΔΙ'ΖΩΝ. ὑπὸ τὴν ἀσπίδα

Lectio, cum supra idem *Hes.* habeat, Ὑπαὶ δὲ ἴδισκεν. VILL. Probabilis haec de antiqua lectionis varietate videri possit conjectura, nisi ὑπιδείδισκεν parum aptum esset menti ac sententiae l. l.; *Hesychii* praeterea atque *Apollonii* interpretatio ὑπιβλίπετο vix isti formae conveniret, ac multo denique minus eo pertinere posset, quod addit *Apollon.* τὴν δὲ ὑπὸ πρόθεσιν διὰ τὸ μέτρον Ὑπί. Metro enim ut medearis, in ὑπὸ non brevis quaeratur ultima oportet, ut in ὑπίδειδ. sed longa, ut in ὑπαὶ. Itaque *Apollonio* & *Hesychio* reddenda videtur Glossa Ὑπαὶ δὲ ἴδισκεν, & mox in *Apollonio* scribendum: ὑπό . . . . . ὑπωί.

1 Ὕπαιθα. Il. Σ. 421:

Αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἰποίπνυον.

VILL.

2 Ὑπαρχη· προκαταρχή. *Hes.* habet: Ὑπάρχῃ, προκατάρχῃ. Lege Ὑπάρξῃ. προκατάρξῃ. Respiciunt enim ambo Lexicographi Od. Ω. 285:

Τῷ κέν σ' εὖ δώρῳσιν ἀμαιμάκετος ἀπέπεμψε,
Καὶ ξεινίῃ ἀγαθῇ· ἦ γὰρ θέμις ὅσις ὑπάρξῃ.

Ubi *Schol.* habet: Ὑπάρξῃ. προκατάρξηται VILL.

3 Μήσωρα Il. Θ. 22:

Ζεὺς ὕπατον μήσωρ'. —

VILL.

4 Πυεί. Lege πυρῇ. Occurrit Il. Ψ. 165. & Ω. 787. Sed priorem locum hic respicit *Apollonius.* VILL.

5 Ὑπ' ἀσπίδα. Lege ὑπαασπίδια. Il. N. 158:

— Πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,

Κό-

ποδίδα τιθεὶς τὰς πόδας καὶ ἅτως προβαίνων. ποδήρεις [1] γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες.

ΥΠΕΡΜΕΝΕΊΙ. [2] ὑπερέχοντι κατὰ τὸ μένος, τουτέστι, τῇ ἰσχύι.

ΥΠΕΡΚΥΔΑΝΤΑΣ. [3] ὑπερκύδεις γενομένους, ἐνδόξους.

ΥΠΕΦΗΝΕ. ἐν τῇ Ρ τῆς Ὀδυσσείας·

Ὡς [4] ἄρ' ἔφη, καὶ θρῆνυν ἑλὼν ὑπέφηνε τραπέζῃ,

οἷον, ἔξω τοῦ θρόνου ἔλκυσε τὸ ὑποπόδιον, καὶ φανερὸν αὐτὸ ἐποίησεν.

ΥΠΕΡΙΚΤΑΙΝΟΝΤΟ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων, ἐν τῇ Ψ τῆς Ὀδυσσείας· [5]

—— Πόδες [6] δ' ὑπερικταίνοντο.

ὁ γὰρ [7] Ἀρίσταρχος φησὶ, ἅγαν ἐπάλλοντο, προθυμουμένης αὐτῆς βαδίζειν μὲν ταχέως, μὴ δυναμένης

Κῶφα ποσὶ προβιβᾶς, καὶ ὑπασπίδια περιποδίζων.

VILL.

1 Ποδήρεις. Haec absunt ab *Hes.*, qui hanc glossam descripsit. VILL.

2 Ὑπερμενεῖ. Il. B. 116. &c. Glossam *Hesychio* restituit Cl. *Jens.*

3 Ὑπερκύδαντας Il. Δ. 66. 71. Conf. *Hesych.*

4 Ὡς. Od. P. 409. VILL.

5 Ὀδυσσείας. Sic integer legitur locus Od. Ψ. 1.:

Γρηὺς δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσατο καγχαλόωσα,

Δεσποίνῃ ἐρίσσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα.

Γύατα δ' ἐρράσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο.

Hic vide *Etymol.* & *Eustathium* VILL.

6 Πόδες δ'. Od. Ψ. 3. VILL.

7 Ὁ γάρ. Tolle γὰρ superfluum, nisi hic aliquid praecedens a Librario omissum fuerit. VILL. Conf. *Schol.* ad *l. l. Eustath.* p. 1936. v. 10. *Etymol.* p. 779. v. 9. & *Interpp.* ad corruptam *Hesychii* Glossam ὑπερίκνοντο.

νης δὲ, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ, διὰ τὸ γήρως. Φαίνεται τοίνυν τὸ πλῆρες, [1] κατὰ Ἀρίσταρχον, ἐριχταίνοντο. καὶ δῆλα τὰ τῆς ἀναγνώσεως. ἔνιοι δὲ ἑτοιμότερον, ὑπερεχίζοντο κατὰ τ' πορείαν. οἱ γὰρ σπαδασικῶς ἔχοντες, κατὰ διάβασιν ὁρῶνται ὡς ῥεχισμίν τινα ποιούμενοι τῶν ποδῶν ἕνα παρ' ἕνα. ἐρίξαι δὲ κυρίως, τὸ διαχίσαι.

Ἦλθε [2] δ' ἱπποδάσεια κόρυς. ——

καὶ ἡμεῖς ἔτι ἐρεγμὸν λέγομεν τὴν ἐχισμένην κύαμον. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὑποκατεκλῶντο φησὶν εὐτονοῦντες. ἄλλοι δὲ, ὑπερμινοῦντο [3] διὰ τὴν πολυθυμίαν.

ΥΠΕΡΒΙΟΝ. [4] ὑπεράγοντα κατὰ τ' βίαν. ἐνίοτε καὶ ἐπιῤῥηματικῶς. ἀντὶ τοῦ, ὑπερβίως [5] τὸν οἶνον ἐξαντλοῦντες, οἷον, πάνυ βιαίως.

ΥΠΕΡ.

1 Τὸ πλῆρες. Hic innuit τὸ ὑπερεχταίνοντο componi ex ὑπ' & ἐρεχταίνοντο, non vero ex ὑπὲρ & ἐχταίνοντο. Sic ſupra, pag. 446 habet: τὸ δ' πλῆρες μάσακι, ubi legimus, μάσακα; ut innuat μάσακ' in *Homero* per aphaeresin dici pro μάσακα, quod πλῆρες eſt. VILL.

2 Ἦλθε. Il P 295. VILL.

3 Ὑπερμινοῦντο. *Euſtathius*: ὑπερμενεστέρως, ἄγαν ἐσπεύδοντο. VILL.

4 Ὑπέρβιον. Eandem Gloſſam habet *Heſychius*. *Homerus* autem ſaepius quidem hanc formam adhibuit, ſed ut vel ὕδωρ ὑπέρβιον diceret, vel adverbii loco neutrum poneret ὑπέρβιον; Unus tantum Poëtae locus eſt, cui convenire poſſit interpretatio: ὑπεράγοντα κατὰ βίην. Il. P. 19.

Ζεῦ πάτερ, ἠ μὴν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι.

Ubi ὑπέρβιον, quod pro adverbio paſſim acceperunt Interpretes, (v. *Schol.* & *Euſtath. p.* 1092. *v.* 18.) Gloſſae hujus auctor habuit pro adjectivo, & reddidit adeo ὑπεράι. κ β.

5 Ὑπερβίως. Omiſa eſt *Homerica* citatio, cujus ſolam gloſſam affert. Habes Od. Ξ. 95:

Οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιοι ἐξαφύοντες.

VILL.

1 Ὑπερ-

ΥΠΕΡΒΑΣΙΗΣΙ. [1] παραβάσῃ τῶν ὅρκων καὶ ἔξ δικαίης, οἷον ἁμαρτίᾳ.

ΥΠΕΡΤΕΡΙΗ. [2] τὸ πῆγμα τῆς ἁμάξης.

ΥΠΕΡΤΕΡΑ. τὰ ὑπεράνω τῶν ἐντὸς κρέα. οἱ δὲ, ὑπερτέρως ὠπτημένως. [3]

ΥΠΕΡΕΠΤΕ. ὑποκατήθιεν, ἀπὸ τοῦ ἐρέπτειν, τῆς ἔρας τί ὑφαιρεῖν. φησι γὰρ ἐν τῇ ποταμίῳ μάχῃ·

— Κονίην [4] δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν,

ἵνα μᾶλλον βαπτίζηται ὁ Ἀχιλλεὺς, ὡς ἔοικε λέγων.

ΥΠΕΡΙΩΝ. ὁ Ἥλιος, ἀπὸ τῆς ὑπερείνης [5] ἡμῶν.

ΥΠΕΡΦΙΑΛΟΙ. ὑπερήφανοι. λέγονται δὲ ἔτως, καὶ οἱ κατ' ἀρετὴν διαφέροντες, οἷον, ὅτ' ἄν τις τῶν μνηστήρων λέγῃ·

— Ὑπερὶ

1 Ὑπερβασίῃσι. L. Ὑπερβασίῃ. Il. Γ. 107. ubi *Schol.* interpretatur παραβάσῃ, ἀδικίᾳ.

2 Ὑπερτερίη. Vide *Kuhn.* ad *Pollux.* I. 253. & Clar. *Ruhnken.* ad *Tim.* in ὑπερτερία. VILL. Pertinet Gloſſa ad Od. Z 70.

3 Ὠπτημένως. Lege ὠπτημμένα. Od. Γ. 65. & Υ 279:

Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα, καὶ ἐρύσαντο.

VILL.

4 Κονίην. Il. Φ. 271. Sic locus integer legitur:

— Ποταμὸς δ' ὑπὸ γύαλα ἐδάμνα
Λάβρος, ὑπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν.

Supra, pro ποταμίῳ, malem πρός. VILL.

5 Ὑπερῖνης. An ὑπερείνης? Alii non Hyperionem Solem, ſed Solis patrem conſtituunt, ut Heſiodus in Theogonia, vſ. 371:

Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην
Γείνατ' ὑπερθύμου Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.

VILL. Ὑπερίων eſt apud *Hom.* Il. T. 398. Caſus obliqui paſſim aliis habentur Poëtae locis.

1 Ὑπερ-

— Ὑπερφιάλοισι [1] μεθ' ἡμῖν.

ὁ γὰρ ἂν ἑαυτὸς κακῶς ἔλεγον. καὶ τὸς Κύκλωπας, χωρὶς τοῦ Πολυφήμου, δικαίως συνέκρινεν. καὶ ἐπὶ τοῦ·

Κυκλώπων [2] δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων,

τὸς μὴ τοῖς κοινοῖς νόμοις χρωμένους. [3]

ΥΠΕΡΗΝΩΡ. ὑπεράγαν [4] κατὰ τὴν ὠραιότητα [5]; ἤτις ἐστὶν ἀνδρεία. σημαίνει καὶ τὴν ὑπερήφανον. ἔστι δὲ καὶ κύριον [6] ὄνομα.

ΥΠΕΜΝΗΜΥΚΕΝ. ἐν τῇ Χαραδοκίᾳ τῆς Ἰλιάδος, ἐν ἀθετουμένοις στίχοις· [7]

Πάντα [8] δ' ὑπεμνήμυκεν. —

1 Ὑπερφιάλοισι. Od. Φ. 289. VILL.

2 Κυκλώπων. Od. I. 106. Huic, credo, verſui poſtponendum, non praeponendum eſt, καὶ (δὲ) τὸς Κύκλωπας &c. VILL. Scribendum igitur videtur: Ὑπερφιάλ. μεθ' ἡμῖν Καὶ ἐπὶ τοῦ. Κυκλώπων δ' ἐς γ. ὑπερφ. ἀθεμ. τ. μὴ τοῖς κοιν. νόμ. χρ. Οὐ γὰρ ἂν ἑαυ. κακ. ελ. Καὶ τὸς Κυκλ. χ. τ. Π. δικ. συν.

3 Χρωμένους. Poſt χρωμένους, forte omiſſum, λέγει ἀθεμίστους. Sic habet ſupra pag. 49. Ἀθεμίστων. . . Ὁ Ἡλιόδωρος Ἀριστάρχειος μεταφράζων φησὶ, καθὸ οὐ κοινοῖς χρῶνται νόμοις. ὁ δὲ Ἀριστάρχος λέγει δικαίους εἶναι τὸς Κύκλωπας, ἐκτὸς τοῦ Πολυφήμου. VILL.

4 Ὑπεράγαν. Poſt ὑπεράγαν, omiſſum puto ἴχων. Vel potius legerem, ὑπεράγων; ut ſupra vidimus p. 671. Ὑπέρβιον. ὑπεράγοντα καὶ τὴν βίαν. VILL. Ὑπήνορα memorat *Homer.* Il. Ξ. 516. P. 24. Adjectivo hujus formae nomine, haud ſcio ubi uſus ſit.

5 Ὠραιότητα. Mallem ὑπερήφανον, quod propius accedit. VILL.

6 Κύριον. Il. Ξ. 516. VILL. add. P. 24.

7 Ἀθετουμένοις στίχοις. Verſus ſcilicet Il. X. 490-498. a Criticis nonnullis repudiatos eſſe obſervavit ad l. l. *Euſtath.*

8 Πάντα. Il. X. 491. VILL. Conf. ſupra V. Ἐμπέμυκε p. 259. &, quem loco huic Poëtae

ὁ Ἀρίσαρχος ἀποδίδωσιν, ὑποκατανένυκται, ὅθεν Ἀπίων φησὶν, ὑπομέμυκε τῇ κλαιῇ. ἐπιφέρῃ γάρ·

— Δεδάκρυντο [1] δὲ παρειαί.

ἐκ δευτέρου ἢ ἀποδιδῷς, ἵνα ᾖ, ἀνάμνησιν [2] ἔλληφεν. βέλτιον δὲ τὸ Α.

ΥΠΕΡΩΗΣΑΝ. [3] ὑπεχώρησαν.

ΥΠΕΧΕΥΕ. [4] ὑπέβαλεν.

ΥΠΕΡΔΕΑ. ὑπερδεόντως [5] ἐνδεῆ. οἷον, ἔλασσον [6] κατὰ δύναμιν.

ΥΠΕΡΑΕΙ. [7] ὑπεράγοντι κατὰ τὴν πνοήν.

ΥΠΕΡΟΠΑΙΣΑΙΤΟ. [8] ἡ λέξις ἐν τῇ Ρ τῆς Ὀδυσσείας·

— Οὐκ

tae vexatissimo destinamus Excursum.

1 Διεδάκρυντο. Lege δεδάκρυνται VILL.

2 Ἀνάμνησιν. Sic *Schol.* habet: οἱ δὲ, ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀνάμνησιν ἔρχεται τοῦ πατρός. VILL. *Apollonium* scripsisse crediderim in hanc sententiam: οἱ δὲ νεώτεροι ἀποδίδωσι εἰς ἀνάμνησιν ἤνεγκεν: Conf. *Hesych.* v. Ἐμνήσθην. ibique Cl. *Kuster.*

3 Ὑπερώησαν. Conf. Il. Θ. 122. ibique *Schol.* &c.

4 Ὑπέχευεν. Il. Λ 812:

— Θερμὸν δ' ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.

VILL.

5 Ὑπερδεόντως. Lege cum *Hes.* ὑπεραγόντως Il. P. 330:

Ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας.

Eustath. interpretatur, ἢ ἐκτόπου, ἢ ὑπερκείμενον καὶ δίκης. Omnino videndus in hanc vocem *Alberti* ad *Hes.* VILL. Duplicem interpretationem proposuisse videtur *Apollon.* ὑπὲρ δίκης ὄντα: & ἐνδεῆ, οἷον ἐλάσσονα κ. δύν. In loco certe *Homeri* l. utramque sententiam placere potuisse Grammaticis, singulari Excursu demonstrare conabimur.

6 Ἔλασσον. Lege, ἐλάσσονα. VILL.

7 Ὑπεράει Il. Λ 297:

Ἐν δ' ἔπιον· ὑμίνη, ὑπερ-
άει δοῦ αἰχμή

VILL.

8 Ὑπεροπλίσαιτο. In *Homero*, l. l ὑπεροπλίσσαιτο. VILL. V. Od. P. 286.

1 Λί-

— Οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσαιτο.

ὁ Ἀρίσαρχος ἀποδίδωσιν, νικήσειεν. ἢ γὰρ οἱ νεώτεροι λέγονται ὁπλότεροι, ἀπὸ τοῦ νικητικοὶ εἶναι ἐν τοῖς ὅπλοις. βέλτιον δὲ ἡμῖν φαίνεται, ἐπεὶ θαυμάζων ὑπόκειται ὁ Ὀδυσεὺς τὰ ἑαυτοῦ οἰκήματα λέγων· [1]

Ἐξ ἑτέρων ἕτερ' ἐστίν· ἐπήσκηται [2] δέ οἱ αὐλὴ

Τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐερκέες [3] εἰσὶ

Δικλίδες· οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσαιτο· [4]

(εἰς γὰρ τὸ ἐνικὸν [5] μετείληφε,) τὸ δῶμα ὅτως ἐξησκημένον ὑπερηφανήσειεν. ὑπέροπλοι γὰρ οἱ ὑπερήφανοι λέγονται, ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ δύναμιν τὴν ἰδίαν ὅπλοις μείζοσι χρῆσθαι.

ΤΠΗ.

1 Λίγων. Lego λίγειν, ſeu, καὶ λίγων. VILL. Nulla opus eſſe videtur correctione, niſi inciſi nota, ſive commate, quo participium, λίγων, a nomine, οἰκήματα, dividatur.

2 Ἐπήσκηται δέ. Od P. 266. In *Codice Manuſcripto*, ἐπίκειται. VILL.

3 Εὐερκέες Hodie in *Homero*, εὐεργέες. VILL. Lectionis diverſitatem aliunde etiam notarunt Interpretes.

4 Ὑπεροπλίσαιτο. In *Codice Manuſcripto*, ὑπερφπλίσαιτο. VILL.

5 Ἐνικόν. Senſus eſt: Singularem numerum adhibuit *Homerus*, cum deſignare vellet, *nemo hanc domum deſpiciet*. Sin autem indicare voluiſſet *has aedes* a nullis expugnatum iri, pluralem uſurpaſſet. Nemo enim ſolus domum tam munitam expugnat, ſed ſolus deſpicere poteſt. VILL. Brevis ſcilicet obſervatio, εἰς γὰρ τὸ ἐν. μετείλ., eo unice comparata eſt, ut confirmetur *Apollonii* interpretatio, qui particulam ΜΙΝ recte refert ad *aedes non contemnendas*, ad ſingularis numeri nomen τὸ δῶμα, quum vix referri poſſit ad pluralem formam τὰς θύρας, *januas non expugnandas*. *Euſtath.* ad h. l. p. 1819. v. 32. Ἑταιῶς δὲ ταῦτα οἴκων. Δύναται δὲ τὸ ΜΙΝ ἐνταῦθα, καὶ ἐπὶ τοῦ οἴκου συνήθως τοιοῦτον, καὶ ἐπὶ τῶν θυρῶν δὲ, εἰ καὶ μὴ πάνυ συνήθως. εἰσὶ γὰρ καὶ τοιαῦται πληθυντικαὶ χρήσεις, καὶ μάλιστα τῆς ΝΙΝ ἀντωνυμίας.

Ὑπηνήτη. ἐν τῇ Ω τῆς Ἰλιάδος. ὁ Ἡλιόδωρος ἀποδίδωσι, ἀρτίως τὴν ἥβην ἔχοντι. ὑπήνη δέ ἐστιν, ὁ ὑπὸ τὴν ῥῖνα τόπος. καὶ οἱ μὲν τὰ μύσακα ἀποδιδόασιν· οἱ δὲ, τὸ γένειον. ἀκμὴν δὲ ἄμεινον, τῷ ἀρτίως ἡβῶντι, διόπερ ἐπήνεγκε·

— Τὸν περ[1] χαριεστάτη ἥβη.

Ὑποσταχύοιτο. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσιν, ὑπαύξοιτο. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὑπογλυκῶτο·

— Ὑποσαχύοιτο[2] βοῶν γένος εὐρυμετώπων. ὑγιῶς μὲν ἂν ἑκάτερος. εἴρηται γὰρ ἀπὸ τῶν σαχίων μεταφορικῶς. ὥσπερ ἂν ἐξ ἑνὸς σπέρματος εἰς πυθμὴν γίνεται, ἀφ' οὗ πολλοὶ σάχυες, οὕτως ἀπὸ μιᾶς βοὸς πολλοὶ γίνονται. διόπερ, ὁ μὲν εἷς, τὸ ὑπαύξοιτο μετέφρασεν· ὁ δὲ, ὑπογλυκῶτο.

Ὑποθημοσύνησι. [3] ὑποθήκαις, συμβουλίαις.

Ὑπότροπον. ὑποστρέφοντα καὶ ἀφιγμένον· [4]

— Ὑπότροπος[5] ἵξομαι αὖθις.

Ὑποκρίναιτο. ἀποκρίναιτο·

Ὧδέ[6] κ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος. —

καὶ πάλιν·

Σοὶ

1 Τὸν περ Il. Ω. 348 VILL.

2 Ὑποσαχύοιτο. Od. Υ. 212. Alii legunt, ὑποσαχύωτο. VILL. Conf. *Hesych* h. v., ubi *Apollonii* Gloſſam non neglexit Cl. *Alberti*.

3 Ὑποθημοσύνησι. *Il.* Ο. 412. ibique *Schol.*, Od. Π. 233.

4 Ἀφιγμένον. Huic voci in *Apollon.* & *Heſ.* praeponendum puto τὸ αὖτις. VILL.

5 Ὑπότροπος. Il. Ζ. 367. VILL.

6 Ὧδε. Il. Μ. 228. VILL.

1 Σοὶ

Σοὶ δ' [1] ὧδε μνησῆρες ὑποκρίνονται. —

πρωταγωνισξέντ@ [2] γὰρ ξ Χορῷ τὸ παλαιὸν, ὅτοι ὥσπερ ὑποκριταὶ ἦσαν, ἀποκρινόμβοι [3] πρὸς τὸν Χορόν.

ΥΠΟΚΥΚΛΟΝ. [4] ὑπότροχον.

ΥΠΟΒΡΥΧΑ. [5] ὑποβρύχιον.

ΥΠΟΦΘΑΣ. ὑποφθάσας. καί·

— Ὑποφθαμβίη [6] φάτο μῦθον.

ΥΠΟΔΕΞΙΗ. ὑποδοχή.

ΥΠΟΔΡΑ. ὑποβλεπτικῶς, ὅπερ οἱ νεώτεροι, ὑπόδραξ. [7]

ΥΠΟΨΙΟΝ. [8] ὕποπτον ϗ ὑποβλεπόμβον.

ΥΠΟΝΗΙΩι. ὁ μὲν Ἀπίων, ὡς ἐν τῷ [9] Ἰθάκῃ λιμένῳ ὕτως καλβμένβ. ὁ δὲ Ἡλιόδωρ@, ὡς δύο μέρη

1 Σοὶ δ'. Od. B. III. VILL.

2 Πρωταγωνισῦντος. Ante hanc vocem ex *Hesychio* restituendum puto, ἔνθεν ϗ ὑποκειταί. *Hes.* enim habet: Ὑποκείοιτο. ἀποκείοιτο. ἔνθεν ϗ ὑποκειτὴς, ὁ ἀποκεινόμβ@ πρὸς τ Χορόν. VILL.

3 Ἀποκεινόμβοι. Vide *Etymol.* in Ὑποκείνονται. VILL.

4 Ὑπόκυκλον. Od. Δ 131:

Χρυσῆν τ' ἠλακάτην, τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὄπαασε.

VILL.

5 Ὑπόβρυχα. Od. E. 319. ubi V. *Schol.*

6 Ὑποφθαμένη. Od. O. 171.

7 Ὑπόδραξ. Rectius ὑποδρὰξ, secundum quosdam, ut εὐρὰξ, ἰναμὰξι, ἀπελὰξ, &c. VILL

8 Ὑπόψιον. Il Γ. 42. ubi *duo Codices Regii*, & alii, habent ἐπόψιον VILL.

9 Τῷ. Lege τῇ Od. A. 186:

Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἵσταται ἐπ' ἀγρῷ νόσφι πόληος,
Ἐν λιμένι Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.

Et Γ. 81:

Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπονηΐου εἰλήλουθμεν.

VILL.

μέρη λόγου ὄντα μετείληφεν, ἵν' ᾖ, ὑπὸ τῷ νηΐῳ. φησὶ γάρ· νηῒ, τόπῳ ἔχων ξύλα, ἢ δένδρα, ἐξ ὧν δεσμῶσι τὰς ναῦς καὶ ὁρμίζοντες.

ΥΠΟΡΡΗΝΟΝ. ὕπαρνον, οἷον ἄρνα ἔχουσα [1] ἐν τῇ γαστρί.

ΥΠΩΡΕΙΑΣ. τὰς [2] πρὸς τοῖς κάτω μέρεσι τοῦ ὄρους·

Αἳ [3] ῥά θ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπιδάκου Ἴδης.

ΥΠΕΡΜΟΡΟΝ. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὴν δευτέραν ὀξυτονῶν, ὑπερμόρως ἀκούει·

Ὡς [4] καὶ νῦν Αἴγιθος ὑπέρμορον, Ἀτρείδαο.

ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὡς δύο μέρη λόγου ὄντα προφέρεται, καὶ φησὶν, ὑπὲρ τὸ καθῆκον.

ΥΠΑΤΕ ΚΡΕΙΟΝΤΩΝ. ἡγεμόνι [5] Θεῶν.

ΥΠΙΣΧΕΤΑΙ. [6] ἀναδέχεται καὶ ὑπισχνεῖται.

ΥΠΟΣΤΑΣ. [7] ἀναδεξάμενος. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ·

Καί [8] μοι ὑποσήτω ἴσον βασιλεύτερός εἰμι,

ἴσον

1 Ἔχουσα. Lege ἴχουσαν. Il. Κ. 216:

— Οἵη δώσουσι μέλαιναν,
Θῆλυν, ὑπόρρηνον. —

VILL.

2 Τάς. Poſt τὰς, omiſſum eſt τόπους. VILL. Vel corrigendum eſt τὰς, ut conveniat cum ὑπωρείας, & ſuppleatur ſubſtantivum χώρας.

3 Αἳ ῥά θ'. In *Homero* legitur Il. Υ. 218. Ἀλλ' ἴθι. VILL.

4 Ὡς. Od. Α. 35. VILL.

5 Ἡγέμοι. *Heſ.* explicat, βασιλεῦς (ſcribe βασιλεῦ) βασιλεύοντων. Legitur Il. Θ 31. Od. Α. 45. & 81. ac Ω. 472. VILL.

6 Ὑπίσχεται. Il. Ψ. 209. &c.

7 Ὑποσάς. Il. Φ. 457. &c.

8 Καί. Il. Ι. 160. VILL.

1 Πο-

ἴσον τὸ ὑπειξάτω.

ΥΠΟΔΜΩΣ. ·

—— Ποσειδῶν [1] ὑποδμώς.

ἱ μὲν Ἡλιόδωρος, δμωὰς ὑποτεταγμένους. ἔνιοι δέ, ὡς θεῖον [2] ὄσης ἀκέοντι τῆς εὐθέσεως.

ΥΠΙΩΓΗ. ὑπαγωγή·

—— Εὖδον Βορέω ὑπιωγῇ. [3]

ΥΠΟΠΕΡΚΑΖΟΥΣΙ. μεταβάλλουσιν ἀπὸ τοῦ ὄμφακος. [4]

ΥΠΕΚΠΡΟΘΕΩΝ. [5] ὑπεκτρέχων.

ΥΠΕΡΤΟΚΗΩΝ. [6] κατὰ τῶν γονέων·

Αἴσομ' [7] ὑπὲρ τοκέων. ——

ΥΠΟ-

1 Ποσειδῶν. Lege, Ποσειδάωνος ὑποδμώς. Od. Δ. 386. VILL.

2 Περιστόν. Mallem θεῖος ὄσης. VILL.

3 Ὑπιωγῇ. Od. Ε 533. Alii divisim legunt, ὑπ' ἰωγῇ. *Etymologus*: Ἰωγὴ. ἡ σχέσις. καὶ ὑπιωγαὶ δὲ, αἱ ὑπαγωγαὶ καὶ σχέσεις. Vide *Hes.* VILL. Adde *Interpp. ad l. l.*

4 Ὄμφακος Post haec verba aliquid omissum puto. Adde: εἰς τὸ μέλαν τῆς σαφυλῆς χρῶμα πεπαιομένου. Ut habet *Scholiastes*: τῇ ὠδῖνι ἀκμάζουσι ἴσον ἐκ τοῦ ὄμφακος μεταβάλλουσιν εἰς τὸ μέλαν τῆς σαφυλῆς χρῶμα πεπαιομένης. VILL. *Hesych.* etiam habet Ὑποπερκάζουσι καταβάλλουσιν, (vel ut ex *Schol.* & *Apollon.* recte emendavit Cl. *Alberti*, μεταβάλλουσιν) ἐκ τοῦ ὄμφακος, καὶ ὑπομελαίνοντας. Glossographus lectori supplendum permisit nomen, quod in verbo latet, μεταβάλλουσιν ἐκ τοῦ ὄμφακος, εἰς χρῶμα πέπειρον. Cogitetur hic Cl. *Ernesti* Canon. III.

5 Ὑπεκπροθέων. Od. Θ. 125: Τόσσοι ὑπεκπροθέουσι. VILL.

6 Τοκήων. Lege τοκέων. VILL.

7 Αἴσομ'. Lege, ut Il. o. 660:

Αἴσιθ' ὑπὲρ τοκέων. —

VILL. Eo facilius Gram-

Ὑποσσείουσιν. [1] ὑφέλκουσιν.

Ὑποκυσσαμένη. [2] ἔγκυος γιομένη.

Ὑπαλευόμενος. [3] φυλαστόμενος.

Ὑποδέγμενος. ἀναδεχόμενος:

— Βίας [4] ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.

Ὑπό, κυρίως μέν·

— Δύω [5] δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.

καὶ πάλιν·

Ὡς [6] ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες.

ἀντὶ τοῦ, μετά.

Ὕπνος. ἐπὶ μὲν τοῦ εἰδωλοποιουμένου θεοῦ·

Ὕπνε, [7] ἄναξ. —

ἐπὶ δὲ τοῦ πάθους· [8]

Ὕπνῳ [9] καὶ φιλότητι. —

ἐπὶ δὲ τοῦ θανάτου·

Ὡς

maticum fallere potuit memoria, quod alter forte ipsi obversatus sit locus Il. x. 338. Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων σῶν τε τοκήων.

1 Ὑποσσείουσιν. Habetur Od. ι 385. Vill.

2 Ὑποκυσσαμένη. Il. Z. 26. & Od. Λ. 253.

3 Ὑπαλευόμενος. Quod editur Od. ο. 275. Ὑπαλευάμενος servatum etiam in *Hesychii* Lexico, & recte redditum est, φυλαξάμενος. *Apollon.* vero legisse videtur ὑπαλευόμενος.

4 Βίας. Od. N. 310. Vill.

5 Δύω. Il. Λ. 634. Codex MS. δύο. Vill.

6 Ὡς. Il. E. 93. Vill.

7 Ὕπνε. Il. Ξ. 233. Vill.

8 Ἐπὶ δὲ τοῦ πάθους. Sic *Etymolog.* habet: σημαίνει καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων πάθος. Vill.

9 Ὕπνῳ. Il. Ξ. 353. Vill.

1 Ὡς

Ὡς [1] ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον.

ὙΠΝΟΥ ΔΩΡΟΝ. [2] περιφραστικῶς, ὁ ὕπνος.

ὑΠΕΡΠΤΑΤΟ. [3] μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ ὑπερέπεσεν.

ὑΨΑΓΟΡΗ. [4] μηγαλήγορε.

ὑΨΙΖΥΓΟΣ. [5] ὁ τὴν ἀνωτάτω ἕδραν ἔχων.

1 Ὡς. Il. Λ. 241. VILL.

2 Ὕπνου δῶρον. Il. H vſ. ult. ibique *Schol.* qui eandem habet interpretationem.

3 Ὑπέρπτατο. Il. N. 408:

— Τὸδ' ὑπέρπτατο χάλκειον ἔγχος. VILL.

Eadem forma in eadem re utitur Poëta Il. X. 275. & Od. X 280. Pleniorem recte interpretatur *Heſych.* Ὑπερίπταται. ὑπερίπτατο.

4 Ὑψαγόρη. *Od.* B. 85. &c. Hanc formam *Heſychio* acute reſtituit *Albert.* V. Ὑφαγορῆ.

5 Ὑψίζυγος *Philemon* Manuſcriptus: Ὑψίζυγος Ζεὺς, ὁ ἀφ' ὕψους τὰ κάτω κυβερνῶν, καὶ ἀπὸ ζυγῶν κυβερνητικὸς, ἢ ὁ ἄνωθεν οἷον ταλαντεύων τὰ κατὰ ἀνθρώπους. διὸ λίγηϛ Ὅμηρος, ὅτι ὑπερθεν, ἤγαγεν ἐκ Θεῶν, νίκης πείρατα ἔχοντας. (Il. H. 102.) καὶ γίνεται τοῦτο (mallem τοῦτο) ἀφορμὴ τοῦ γραφῆναι τὸν Δία μεταχειριζόμενον τάλαντα ὡς ἐν ζυγοστατήματι τοῦτο δὲ ποιεῖν οἱ πάνυ φιλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, ζυγοὶ εἰδότες ἅρματος καὶ ἁμάξης ὄντες καὶ ζυγόδεσμοι Ὁμηρός φησιν ἱμάντα, τὸν τῶν ζώων ζευγνῦντα ζυγόν. καὶ ζυγὰ, αἱ τῶν ἱστοπόνων καθέδραι ὅμως δὲ οἱ μετ' Ὅμηρον οἴδασι ζυγὸν καὶ ἐπὶ καθεδρῶν . . . ἀφ' οὗ καὶ παροιμία τὸ, ζυγὰ πρὸς δίκλω εὐθύνειν. καὶ ὑψίζυγος, ὁ ἐπὶ μετεώρου θρόνου καθήμενος. VILL. Conf. Il. Δ. 166. & quos laudat Cl. *Alberti* ad *Heſych. h. v.* Edidimus autem ἕδραν, quamvis Cl. *Villoiſ.* ex certo ſuo conſilio, corruptam *Codicis* MSti lectionem, ἕδρα, ſciens monensque, in textum receperit.

Φ.

ΦΑΕΣΙΜΒΡΟΤΟΣ. [1] ἡ τὸ φῶς τοῖς βροτοῖς παρεχομένη.

ΦΑΙΔΙΜΟΣ. [2] λαμπρὸς, ἢ ὁ ἐπίσημος.

ΦΑΛΗΡΙΟΩΝΤΑ. [3] λευκανθίζοντα.

ΦΑΛΟΣ. τὸ λάμπρυσμα τῆς περικεφαλαίας. ὅθεν καὶ τριφαλῆς, [4] ἡ τρεῖς φαλὰς ἔχουσα, τετραφάληρος δὲ, ἡ τέσσαρας. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ φάος. ὁ δὲ Ἀπίων· φαλὸς ὁ λαμπρὸς καὶ λευκὸς τῆς περικεφαλαίας ἤλου.

ΦΑΡΟΣ. [5] ἱμάτιον. ἀπὸ τοῦ φορεῖσθαι. καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν.

ΦΑΡ-

1 Φαεσίμβροτος. Il. Ω 785. ubi vid. *Schol.* & *Hesych.* h. v.

2 Φαίδιμος. Frequenter Homero usitata forma.

3 Φαληριόωντα. Il. N. 799. de fluctibus:

Κυρτὰ, φαληριόωντα. — VILL.

4 Τρίφαλος. In *Codice* MS. per compendium, τρίφα; quod *Alberti* ad *Hes* minus bene, ob accentum τῷ *iota*, non *alpha*, superimpositum, expressit per τριφάληρος. VILL. *Homerus* certe neque τρίφαλον usurpavit, neque τριφάληρον. *Apollonio* equidem ex *Hesych. h. v.* restituere malim τρυφάλεια, quod saepe Poëtae usurpatum; quemadmodum & κυνέην τετραφάληρον dixit Il. E 743. & Il. A. 41. Conf. *Alb.* ad *Hesych.* v. Φάλος & v. Τετραφάληρον

5 Φάρος. Pro virili indumen-

ΦΑΡΜΑ΄ΣΣΩΝ. [1] σομῶν, οἷον φαρμακείων.

ΦΑ΄ΣΓΑΝΟΝ. [2] ξίφος, ἀπὸ τὸ φάσαι, ὅ ἐστιν ἀνελεῖν.

ΦΑΕΙΝΗ΄. λαμπρά. ἐν δὲ Θ τῆς Ἰλιάδος·

— φαεινὴν [3] ἀμφὶ σελήνην,

ἐζήτησαν πῶς τότε ἡ σελήνη δύναται φάναι, ὅτε τὰ ἄστρα [4] λαμπρὰ φαίνεται. ὅθεν ὁ Ἀρίσταρχος τοῦτο λύων φησὶ, φαεινὴν, οὐ τὴν ποτὲ [5] λαμπράν, ἀλλὰ τὴν φύσει λαμπράν. ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος τῆς Ναυσικάας·

— φέρεν [6] δ' ἐσθῆτα φαεινὴν,

ἣν διὰ τὸ ἐρρυπῶσθαι εἰς τοὺς πλυνοὺς πορεύεσθαι φησὶν, ἀλλὰ δῆλον, φησὶ, ὅτι ἐνταῦθα ἀκούεον τῇ φύσει [7] λαμπράν.

ΦΑ΄ΤΙΣ. δόξα·

— φάτις [8] ἀνθρώπους ἀναβαίνει.

ΦΛΕ-

ment ponitur Il. B. 43. Od. Ω 276. & aliis locis; pro muliebri Od. E 230. Od. K. 543. &c.

1 Φαρμάσσων. Od. I 393:

Εἰ ὕδατι ψυχρῷ βάπτοι μεγάλα ἰάχοντα,
Φαρμάσσων. —

Unde *Hesych.* explicat, βάπτων, σομοποιῶν. VILL.

2 Φάσγανον. Sexcentis locis habet Homerus.

3 Φαεινήν. Il. Θ. 551.

4 Ἄστρα. Sic versus integer legitur apud *Homerum*:

Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα
φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
φαίνετ' ἀριπρεπέα. —

VILL.

5 Ποτέ. Lege τότε. VILL.

6 Φέρεν. Od. Z. 74. VILL.

7 Τῇ φύσει. Lege, ut supra, τὴν φύσει. VILL. Eadem emendatione *Schol.* ad l. l. correxit *Barnes.*

8 Φάτις Od. Z. 29. VILL.

1 Φαί-

ΦΑΕΘΩΝ. [1] λάμπων. ἔστι δὲ καὶ ἵππου ὄνομα.

ΦΑΕΙΝΩ. φανῶ. δύσομαι. [2]

ΦΑΕ. ἐπέτελε. [3]

— φάε [4] δὲ χρυσόθρονος Ἠώς.

ΦΕΙΑ. πόλις.

φειὰς [5] πὰρ τείχεσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

ΦΕΡΙΣΤΕ. [6] βέλτισε. ὑπερφέρων πάντας.

ΦΕΡΒΕΙΝ. [7] τρέφειν. ἔθεν καὶ τὴν γῆν, πολυφόρβην. [8]

— Πολυφόρβου [9] πείρατα γαίης.

ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ ὁ συφορβός. ἔτι δὲ καὶ νῦν φορβειά τις λέγεται τῶν ὄνων καὶ τῶν ἵππων, ἐν ᾗ ἀποτίθεται ἡ τροφὴ αὐτῶν.

ΦΕΡΑΙ. πόλις Θεσσαλίας.

Οἱ δὲ [10] φερὰς ἐνέμοντο. —

ΦΕΡ.

1 Φαέθων. Participium ſaepius uſurpatum eſt Poëtae. e. c. Il. A 734. &c. Nomen proprium equo Aurorae tribuitur Od. Ψ. 246.

2 Δύσομαι. Initium verſus ex Od. M. 383:

Δύσομαι εἰς Ἀΐδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω.

Sic loquitur Sol iratus quod ſui boves occiſi fuerint. VILL.

3 Ἐπέτελε. L. Ἐπέτελλε.

4 Φάε. Od. Ξ. 502. VILL.

5 Φειὰς. Il. H. 135. VILL.

6 Φέριστε. Infra habes φέριστατος. VILL. Conf. Il. Z. 123. &c.

7 Φέρβειν. Homero non uſurpatum verbum.

8 Πολυφόρβῳ Il. I. 564:

Πολλὰ δὴ καὶ γαῖαν πολυφόρβῳ χερσὶν ἀλοία.

VILL.

9 Πολυφόρβου. Il. Ξ. 200. VILL.

10 Οἱ δέ. Il. B. 711. VILL.

1 Φέ-

ΦΕ΄ΡΤΕΡΟΣ. [1] κρείσσων, ὡς ἀπὸ τοῦ ὑπερφέρειν.

ΦΕ΄ΡΟΝΤΟ. ἐν τῇ Κ Ὀδυσσείας, ἀντὶ τοῦ προσεφέροντο.

Ἰχθὺς ἀασπαίροντας [2] ἀταρπέα δαῖτα φέροντες.

ΦΕΙ΄ΔΩΝ. [3] ὄνομα κύριον.

ΦΕ΄ΡΤΡΩι. φορείῳ.

Κείμηλιον ἐν φέρτρῳ. [4] ——

ΦΗΓΟ΄Σ. [5] ἡ δρῦς. ἀπὸ φήγινος, ἡ δρύϊνος.

—— φήγινος [6] ἄξων.

ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν ὡς ἀπὸ τὸ φαγεῖν φαίνεται. ἐπεὶ πρὸ τῆς εὑρέσεως τῶν Δημητριακῶν καρπῶν ἐβαλα-

λα-

1 Φέρτερος. Saepiſſime in *Homero* obvium.

2 Ἀασπαίροντας. Od. κ. 124. Pro ἀασπαίροντας, in *Homero* legitur, ὡς πείροντες. Loquitur de Laeſtrygonibus, qui ſocios Ulyſſis ſicut piſces transfigebant. Et pro φέροντες, ibidem habetur φέροντο, & ἀτειρπία pro ἀταρπία. VILL. Ipſum caput Gloſſae, quam etiam habet *Heſychius*, *Apollonio* reſtituere jubet φέροντο. In ἀασπαίροντας autem latere crediderim, antiquam laudati loci διτλογραφίαν, de qua in excurſu exponemus ſingulari.

3 Φείδων. Conf. Od. Ξ. 316. &c.

4 Φέρτρῳ. Il. Χ. 236. ubi φερέτρῳ. VILL. Lectionem ab *Apollonio* ſervatam Euſtathii & Codd. auctoritas tuetur. V. *Barneſ.* Referenda etiam ad hanc διτλογραφίαν videtur *Heſychii* Gloſſa: Φέρτρον. φορεῖον, ἢ ἡ τῶν νεκρῶν κλίνη. Uti & *Suid.* Φέρτρῳ τῇ τῶν νεκροφόρων κλίνῃ. Ubi alteram *Kuſteri* correctionem *Apollon.* juvant & *Heſych.*, alteram *Schol ad l. l.* & *Euſtath. p.* 57. *vſ.* 16. *p.* 573. vſ. 14. &c.

5 Φηγός. φηγῶ, φηγόν, caſus hos obliquos multis locis habet Poëta.

6 Φήγινος. Il. Ε. 838:

— Μέγα δ' ἴδραχε φήγινος ἄξων.

VILL.

1 Φή-

λανοφάγων. ἔθεν καὶ παροιμία· πάλιν δ' ἐστὶ φηγὸν ἀνέδραμον, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν ἀπὸ τῆς φηγοῦ τροφήν.

ΦΉΝΗ. [1] εἶδος ὀρνέου. καί·

φῆνοι Αἰγυπτιακοὶ [2] γαμψώνυχες. —

Ἀπολλώνιος δὲ, ὁ τοῦ Χαρίδου [3], ἀετὸν γένος φησὶ, καὶ Ἀριστοτέλης [4] ἐν τῷ περὶ ζώων.

ΦΉΡΕΣ. οἱ Κένταυροι, Αἰολικῶς· ἀπὸ τοῦ θηριώδη τὴν φύσιν ἔχειν ἐν ὄρεσι ὄντες. οἱ δὲ Αἰολεῖς, τὰ θηρία, φηρία λέγουσιν. ἡ δὲ διατριβὴ αὐτῶν παραδέδοται ἐν Θεσσαλίᾳ. Θεσσαλοὶ δὲ οἱ Αἰολεῖς εἰσί·

φηρσὶν [5] ὀρεσκῴοισι. —

καί·

Ἤματι [6] τῷ, ὅτε φῆρας ἐτίσατο. —

Ἀπίων δὲ ἐτυμολογῶν, ἀπὸ τοῦ ὑφορᾶσθαι ἐν τοῖς ὄρεσιν [7], ἢ ἀπὸ τοῦ φάσμα ἔχειν θηρίων. βέλτιον δὲ τὸ τῶν Αἰολέων. καὶ γὰρ Ὅμηρος μόνος [8] τὰς φῆρας εἴρηκεν. ἀδέσποτα δὲ τὸν λέοντα, φῆρα.

ΦΗ·

1 Φήνη. Od. Γ. 372. ubi *Schol.* φήνη. εἶδος ὀρνέου, ὅμοιον ἀετῷ. Eodem forte referendus est *Hesych.* h. v.

2 Αἰγυπτιακοί. Versum corruptum sic restitue: φῆναι, ἢ αἰγυπτιοὶ γαμψώνυχες, ut legitur *Od.* Π. 217. VILL.

3 Ἀπολλώνιος δ. ὁ τ. Χ. Eundem Grammaticum & noster laudat infra V. Ὦπος, & *Schol. Aristoph. Vesp.* vs. 1190.

4 Ἀριστοτέλης. In *Histor. Animal. Lib.* 8. *cap.* 3. de aquilarum generibus sic habet: ἔστι γὰρ φήνη, καὶ γύψ. ἔστι δ' ἡ μὲν φήνη, τὸ μέγεθος· ἀετοῦ μείζων, τὸ δὲ χρῶμα, παραδοσιδὴς, seu παροδοσιδής. VILL.

5 Φηρσίν. Il. Α. 268. VILL.

6 Ἤματι Il. Β 743. VILL.

7 Ἀπὸ τοῦ ὑφορᾶσθαι ἐν τοῖς ὄρεσιν. Durius profecto φέρας inde dictos esse censeas. An scripsit forte Glossae auctor ἀπὸ τοῦ θηρᾶσθαι &c. Supra idem *Apion* Centauros ὀρεσκῴους dictos esse docuit ἀπὸ τοῦ κεῖσθαι, i.e. κοιμᾶσθαι ἐν τοῖς ὄρεσιν.

8 Μόνος. Mallem μόνον, aut μόνως

ΦΗΣΘΑ. λέγεις·

Εὖ δὴ ταῦτα γε φῆθα, γέρον φίλε. ——

ἄνδ ἢ ξ 1 γεράωτέον· ἐπεὶ καὶ οἱ Αἰολεῖς φῆθα 2 λέγουσι ἀντὶ ξ, ἔλεγες. φῆθα. 3 καὶ τὸ ἔφηθα κελαινεφές. 4

ΦΘΑΝΕΙ. 5 καταφθάνῃ.

ΦΘΑΝ ΔΕ' ΜΕΘ' ΙΠΠΟΥΣ. 6 ἔφθασαν δὲ πολὺ τὰς ἵππους.

ΦΘΕΙ-

μόνους Κενταύρους. Contra *Apion* p. 349. θὴς explicat λέοντα. VILL.

1 Φῆθα. Od. Γ. 357. Sic *Heſ.* habet: Φῆθα, λίγεις, ἔφηθα. Paulo aliter legitur verſus in *Homero*: ταῦτά γ' ἔφηθα, pro γε φῆθα. Sed *Heſ.* videtur legiſſe φῆθα, ut *Apollon.* habet. Unde pro ἄνευ ἢ ξ ι, erat cum ſcriberem ἄνευ ἢ ξ ε; ſed nihil muto. Nam hic docet τὸ φῆθα non habere *iota* ſubſcriptum, ut τὸ φῆς habet. VILL.

2 Φῆθα. In Codice Manuſcripto φίθα. VILL.

3 Φῆθα. Initium exempli ex Il. Φ 186:

Φῆθα σὺ μὲν ποταμῷ γέν' ἔμμεναι. —

VILL.

4 Κελαινεφές. Lege, ἢ τὸ ἔφηθα, ὡς (Il. Α 397.)

— Ὅτ' ἔφηθα κελαινεφέϊ Κρονίωνι.

Vel, ἢ τό· (Il. Α. 397.)

— Ὅτι φῆθα &c. (Pro vulgato, ὅτ' ἔφηθα.) VILL. Et huic loco & omni diſputationi unice convenit poſterior emendandi ratio.

5 Φθάνῃ. Il. Ι 502 Il. Φ 262.

6 Ἵππους. Lege, ἱππήων, ut Il. Α. 51. VILL. Interpretatio, ἔφθασαν πολὺ τὰς ἵππους (L. ἱππίας), non convenit Gloſſae, φθὰν δὲ μεθ' ἱππήων; ſed alteri lectioni, quam l. l. in textum recepit *Barneſius*, *Codd.* & *Scholiaſtae* auctoritate confirmatam,

Φθὰν δὲ μίγ' ἱππήων, ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες.

Schol. Τινὲς ὑπερβατὸν τοῦτο ποιοῦσι, μεγάλως κοσμηθέντες, τὸ δὲ μέγα, τῷ κοσμηθέντες, συντάττεται, quibus mox ſubjicitur verior alterius commentatoris annotatio: Φθὰν δὲ μέγα. μεγάλως ἔφθασαν. Eandem rationem is ſecutus eſt, a quo *Gloſſam* mutuatus eſt *Heſych.*,

φθάν,

ΦΘΕΙΡΩΝ. [1] φθεῖροι λέγονται ὑπό τινων αἱ ψῖτυες. φθειρῶν γάρ, ὄρος τῆς Καρίας περὶ Μίλητον, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν ψίτυς. οἱ γὰρ τόποι τῶν ψιτύων, φθεῖραι προσαγορεύονται. οἱ δὲ, ὅτι τὰ τῶν ψιτύων μικρὰ στροβίλια ἔτως λέγονται, ἃ καὶ ψιτυοκάμπας φασίν. ἢ, ἀπὸ φθείρων ὄρος Ἐνδυμίωνος. ἢ, ὅτι τὰ ἐξανθήματα τῶν ψιτύων ἴμβρια [2] εἰσὶν φθιρσίν. [3]

ΦΘΙΡΣΙΜΒΡΟΤΟΣ. [4] τῷ ἐπιφθορᾷ [5] βροτῶν.

ΦΘΙΝΥΘΟΥΣΙΝ. [6] εἰς φθορὰν ἀνάγουσι.

ΦΙΛΕΕΙΝ. [7] ἐπὶ μὲν τὸ ξενίζειν·

Μῆνα [8] δὲ πάντα φίλῃ με. —

ἐπὶ

φθάν. ἔφθασαν δὲ πολλῷ τὰς ἱπτίας οἱ πιζοί. Neque a praeferenda ista lectione dimovere me potuerunt, quae multis pro altera disputavit *Clarke*.

1 Φθειρῶν. Il. B. 868. Hic transpositio. Pone primum articuli initio, φθειρῶν, ὄρος &c. ante φθεῖροι (ΓΑΡ) λέγονται &c. At scribe infra, οἱ ΔΕ τόποι &c. pro οἱ ΓΑΡ τόποι; ac φθεῖραι, cum *Hes.* ac *Schol.* pro φθίραι, & πιτυοκάμπας, cum *Schol.* ac *Dioscorid.* (*L.* 6. *c.* 2.) pro πιτυοκάμπης. Vide *Perwеyum* ad *Hes.* VILL.

2 Ὄμβρια. Lege ὅμοιά εἰσι. VILL.

3 Φθιρσίν. Lege φθειρσίν. *Schol.* sic iisdem fere verbis habet: φθειρῶν, ὄρος τῆς Καρίας, περὶ Μίλητον· διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πίτυς. οἱ δὲ τόποι τῶν πιτύων, φθεῖραι προσαγορεύονται. οἱ δὲ τὰ τῶν πιτύων μικρὰ στροβίλια ἔτως λέγονται, ἃ δὲ πιτυοκάμπας φασίν. ἢ ἀπὸ Φθείρωνος, Ἐνδυμίωνος ἢ, ὅτι τὰ ἐξανθήματα τῶν πιτύων ὅμοιά εἰσι φθειρσίν. VILL.

4 Φθιρσίμβροτος. Lege φθισίμβροτον. Od. X. 297:

Δὴ τότ' Ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχον. VILL.

Cf. *Il.* N. 339.

5 Ἐπιφθορᾷ. Lege ἐπίφθορον, aut ἐπὶ φθορᾷ. VILL.

6 Φθινύθουσιν. Il. Z. 327 &c.

7 Φιλέειν. Eodem sensu Od. O. 74:

Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, εὐεῖλοντα δ' πέμπειν. VILL.

8 Μῆνα. Od. K 14. VILL.

ἐπὶ δὲ τῦ ἀγαπᾶν·

Ἦ μᾶνοι [1] φιλέυτ' ἀλίχες;

ΦΙΛΟΤΗΣ. ἐπὶ μὲν φιλίας·

— Ἦ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησιν [2]

ἐπὶ δὲ τῆς συνυσίας·

Ἀλλ' [3] ἄγε δὴ, φιλότητι τραπείομεν. —

ΦΙΛΟΚΤΕΛΝΩΤΑΤΕ. [4] φιλοχρηματώτατε, κτεάνα δὲ, τὰ χρήματα. [5] τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΦΙΑΛΗ. [6] καλασκεύασμά τι·

— Ἀμφίθετον [7] φιάλλειν. —

ἔστι καὶ ἀμφίθετος, [8] καλὰ πυθμένα καλὰ στόμα δυναμένη τίθεσθαι.

ΦΙΛΟΜΕΙΔΗΣ. ἐπίθετον Ἀφροδίτης. ἡ φιλοῦσα τὰ μειδιάματα, [9] ἐξ ὧν τὴν ἱλαρὰν σημαίνει. ὁ δὲ Ἀπίων, φιλόγελως.

ΦΙΝ. [a]

1 Ἦ μᾶνοι. Il. ι. 340. VILL.

2 Τίθησι. Il. Δ. 83. Sic lege, pro τιθεῖμεν, apud *Etymologum*, qui eumdem versum laudat. VILL.

3 Ἀλλ'. Il. Γ. 441. VILL.

4 Φιλοκτεανώτατε. Il. Α. 122. VILL.

5 Χρήματα. In *Codice MS.* superscriptum melius legitur κτήματα. VILL. χρήματα huic certe loco magis conveniunt, ubi respicitur ad formam praecedentem, φιλοχρηματώτατε.

6 Φιάλη. In hanc vocem adeundus *Moeris Atticista* cum suis doctissimis Interpretibus. VILL.

7 Ἀμφίθετον. Il. Φ. 270.

8 Ἔστι καὶ ἀμφίθετος. Lego: ἔστι δὲ ἀμφίθετος, καλὰ πυθμένα καὶ καλὰ στόμα &c. Omissum puto τὸ καί. Vide supra in Ἀμφίθετον p. 98. VILL.

9 Μειδιάματα. Aliter *Hesiod.* in *Theog.* vs. 200:

Ἡδὲ φιλομμηδία, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη.

Male hic in *Hes.*, hinc explicando, φιλῶν pro φιλοῦσα. VILL.

ΦΙ΄Ν. [1] εἰώθασι ἀντὶ τοῦ σφὶν ἀντωνυμικῶς χρῆσθαι τῇ Φὶν, ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς, ἢ αὐταῖς. οὐκ εὑρίσκεται δὲ παρ' Ὁμήρῳ, ὡς Ἀπίων τέταχεν.

ΦΙΤΡΩ΄Ν. [2] κορμῶν. ᾗ ἔστιν ὥσπερ τὸ φύεσθαι.

ΦΙΛΗΡΕ΄ΤΜΟΙΣΙ. [3] ἀπὸ μέρους, Φιλοναύταις.

ΦΙ΄ΛΟΣ. ἀντὶ τῆς κλητικῆς εἴωθε λέγειν·

Δὶς [4] φίλ᾽. —

ΦΙΛΟΜΗΛΕΙ΄ΔΗΣ. τοῦ σχήματος πατρωνυμικοῦ, ἐν τῇ Δ Ὀδυσσείας·

— Φιλομηλείδῃ [5] ἐπάλαισεν ἀναξάς.

ἐδέξαντο τινὲς τὸν Πάτροκλον, ὡς Φιλομηλίας μητρός. τοῦ Ποιητοῦ πρῶτον μὲν ὀδέποτε τῷ [6] σχήματι χρησαμένου. ὁ γὰρ Λητοΐδην [7] εἶπε τὸν Ἀπόλλωνα, ὀδὲ Θε-

1 Φίν. Laconum proprium erat, ut ψὶν Syracusiorum, teste *Etymol. Callimachus*, in *Dian.* v. 125

Κτήνεά φιν λοιμὸς ἐπιβόσκεται. —

Sic φὶξ a Boeotis vocata fuit ἡ σφίγξ, docente *Hesiodi Scholiast. ad Theog.* 326. Vide *Interpretes Hes. in* Φίγα. VILL. Conf. Cl. *Koen. ad Corinth.* p. 116.

2 Φιτρῶν Il. M. 29. Φ. 314. *Schol. ad l. prior.* Φιτρῶν. κορμῶν ἀντὶ τῶν φυτρῶν, καλὰ ἀντιστοιχείωσιν.

3 Φιληρέτμοισι. Od. A. 181. &c.

4 Δὶς φίλ᾽. Od. P. 415:

Δὶς φίλ᾽· ὁ μή μοι δόκιες ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν.

VILL.

5 Φιλομηλείδῃ. Od. Δ. 343. VILL.

6 Τῷ. Mallem τούτῳ. VILL.

7 Λητοΐδην. Nusquam quidem in *Iliade*, aut *Odyssea*; at in *Hymno in Mercurium*, quem hic *Homero* auferre tacitus videtur *Apollonius*, occurrit vs. 505:

Λητοΐδην ἐφίλησε γαμπελίης, ὡς ἔτι καὶ νῦν.

Et vs. 510:

Καὶ τότε Λητοΐδης Ἑρμῆν ἔπεα πτερόεντα.

Et 521:

Λητοΐδης κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φιλότητι.

Vide & vs. 158. 253. 261. & 403. VILL.

1 Ἐπεὶ

Θετίδι τὸν Ἀχιλλέα. ἐπεὶ [1] δὲ, ἔπερ ἐσημάνετο Πάτροκλος καταπαλαισθεὶς [2] ὑπὸ Ὀδυσσέως, οὐκ ἂν εἶπεν·

Κεχάροντο [3] δὲ πάντες Ἀχαιοί.

τὸν γὰρ Πάτροκλον ὑπὸ πάντων φιλάμυνον συνίσησι, δι' ὧν φησί·

—— Πᾶσιν [4] γὰρ ἐπίσατο μείλιχος εἶναι.

ἔθεν τινὲς μυῶ, ἕτερον τινα Φιλομήλας υἱὸν ἔφασαν· οἱ δὲ, κύριον ὄνομα, ὅπερ οὐ μᾶλλον ἀκουστέον. πολλάκις γὰρ τῷ πατρωνυμικῷ τύπῳ κύρια τινὰ λέγεται· Εὐριπίδης, [5] Ἀσκληπιάδης, Ἡρακλείδης.

ΦΙΛΙΩΝ. ἀντὶ τοῦ φίλτερος·

—— Οὐ δέ [6] τις ἄλλος

Ξεί-

1 Ἐπεὶ δέ. Lege ἔπειτα δὲ, ob praecedens πρῶτον μέν. VILL.

2 Καταπαλαισθείς. Male in *Codice* MS. καταπαλαισθέν En integrum *Homeri* locum, qui de Ulyſſe legitur Od. Δ. 342. & P. 134:

Τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Λίσβῳ
Ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισιν ἀνασὰς,
Κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί.

VILL.

3 Κεχάροντο. Od. P. 134. VILL.

4 Πᾶσιν. Il. P. 671. VILL.

5 Εὐριπίδης Hinc firmatur certiſſima Clar. *Weſſeling.* conjectura, qui, in *Probabilibus*, laudante *Alberti*, apud *Heſ.* pro Εὐριπίδης Ἡρακλείδαις, merito legit, Εὐριπίδης, Ἡρακλείδης. *Nam*, ut ait, *noli putare Euripidis Heraclidas citari, ſed nomina Euripides, Heraclides, ejusdem eſſe formae, cujus Philomediades*; pro quo tamen ego Φιλομηλείδης in *Heſ.* legendum eſſe cenſeo. VILL.

6 Οὐ δέ. Legitur Od. T. 350:

— Οὐ γάρ πω τις ἀνὴρ τοιοῦτος ἰδὲ
Χείνων τηλεδαπῶν φιλίων &c.

Et Od Ω. 267:

— οὔπω τις βροτὸς ἄλλος
Χείνων τηλεδαπῶν φιλίων &c.

Ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων [1] ἐμῶν [2] ἵκετο δῶμα.

ἐχηματισμένῳ τῷ τρόπῳ τὸ κάλλιον. [3]

ΦΙΛΕΟΎΝΤΩ. [4] φιλείτωσαν, ὡς ἔσων, ἔσωσαν.

ΦΛΕΎΓΜΑ. τὴν φλογά. [5] ὁ δὲ Ἀπίων, τὴν φλοῖσμον [6] ταραχὴν λέγει. βέλτιον δὲ τὸ Α. καὶ γὰρ σύνηθες γὰρ πολυφλοίσβοιο, κατ' ἰδίαν δὲ, ὅ.

ΦΛΙ-

1 Φιλίων. Merito igitur τὸ *Heſychii* φιλίον, in φιλίων mutabant *Soping. Heinſ.* & *Jenſ.* Φιλίων eſt in comparativo, & pertinet ad τὶς, unde hic ſenſus exurgit, quem non ceperunt Interpretes Latini: *Nullus alius hoſpitum e longinquo venientium mihi amicior ad meam ſe contulit domum.* Retulerunt Interpretes Latini τὸ φιλίων ad ξείνων, quod ridiculum eſt. Cum *Apollonio* conſentit *Heſ.*, qui per φίλτερον optime explicat τὸ φιλίων. VILL. Cf. & *Euſtath.* ad Il. ll. p. 1867. vſ. 37. & p. 1961. v. 28.

2 Ἐμῶν. Lege ἰμόν.

3 Κάλλιον. Lege, ὡς τὸ καλλίων, ut habet *Heſ.* VILL.

4 Φιλεόντω. L. Φιλιόντων ex Od. Ω. 484.

5 Φλογά. Il. Φ. 337:

— Κεφαλὰς καὶ τεύχεα καλὰ,
Φλέγμα κακὸν φορέοντα. —

6 Φλοῖσμον. Omnia hic confuſa permixtaque. Legendum cenſeo, Φλέγμα, τὴν φλογά. Et ad alterum articulum, unde priora verba exciderant: Φλοῖσβον. ἀφρὸν, ἢ ταραχήν. Mavult φλοῖσβον per ἀφρὸν, quam per ταραχὴν, reddi. Vide *Heſ.* ac *Etymol.* in Φλέγμα & Φλοῖσβος. VILL. Verum tamen, ne admiſſa quidem iſta verborum transpoſitione, perſanatum erit hujus loci vitium. Juvare forte acutiores poſſit comparatio *Etymol.* v. Φλοῖσβος, cui ita convenit cum Ἐπιμερισμοῖς τῆς Α Ὁμήρου, quos *Pariſiis* ſervat *Bibliotheca S. German.*, ut in pleriſque eadem etiam habeant verba, ad vſ. 34. Πολυφλοίσβοιο. παρὰ τὸ φλοῖσβος. ἔστι δὲ ὀνοματοποιημένον, ὡς τὸ λίγξε βιὸς (Il. Δ. 125.) οὕτως φλοῖσβος. Γίγνεται δὲ παρὰ τὸ φλογίζω, φλογίσω, φλόγισμος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ γ φλοῖσμος, καὶ ἐν συναιρέσει φλοῖσμος. καὶ τροπῇ τοῦ μ. εἰς β, φλοῖσβος, ἢ ἀντιφράσει τοῦ μὴ φλέγουσα. ἢ ἀπὸ τοῦ φλῶ, τὸ ἀναπίμπλημι, φλέω, φλοῖβος, ὁ ἀναδιδόμενος ἐκ τῆς θαλάσσης.

1 Φλί-

ΦΛΙΎΕΤΑΙ. [1] ἀποβλιβήσεται.

ΦΌΒΟΣ. Ἀρίσταρχος σεσημείωται ὅτι συνήθως φόβος ἐπὶ τῆς φυγῆς· [2] φυζα δὲ, ἐπὶ τῆς μετὰ δειλίας φυγῆς.

ΦΟΙΒΟΣ. ἐπίθετον Ἀπόλλωνος. ὁ μὲν Λίσχυλος ἀπὸ Φοίβης [3] τῆς μητρὸς Λητοῦς. Ὅμηρος δ' ἤ ποτε ἀπὸ μητρῶν κοσμεῖ τινὰς, μηθ' ὅτι δὲ μάμμης. Φοῖβον ἂν ἐκδεκτέον, ἀπὸ τοῦ φοιβᾶσθαι, ὅ ἐστι μαντεύεσθαι. ἢ, κὴ βέλτιον [4], ὁ καθαρὸς κὴ ἀμίαντος. Φοῖβον δὲ, καθ' ἁγλῶτταν, τὸ καθαρὸν, ὡς κὴ Ἡλιόδωρος. [5]

Φοῖ-

1 Φλίψεται. Od. P. 221: Ὃς πολλῇσι φλιῇσι παρασὰς φλίψεται ὤμους. VILL. Fuit etiam l. l. in antiquis exemplis θλίψεται. Sed alterum illud cum *Apollonio* praetulerunt *Heſych.* h. v. *Etymol.* p. 200. v. 43. & *Euſtath.* tum ad *l. l. p.* 1817. *v.* 43. tum *p.* 102. *v.* 1.

2 Φυγῆς. Lege ἁπλῆς φυγῆς. VILL. Cf. Il. Λ. 402. quo loco, commentaria certe ſecutus *Homerica*, utitur *Phavor. h. v.* add. *Euſtath.* ad l. l. p. 852. vſ. 47. itemque de ſignificatione nominis φύζα *p.* 731. *v.* 31.

3 Φοίβης. Reſpicit *Eumenid.* vſ. 8:

Τιτανὶς, ἄλλη παῖς Χθονὸς, καθέζετο
Φοίβη, δίδωσιν δ' ἣ γενέθλιον δόσιν
Φοίβῳ· τὸ Φοίβης δ' ὄνομ' ἔχει παρώνυμον. VILL.

4 Καὶ βέλτιον. Praeſtiterit forte ὃ κὴ βέλτιον.

5 Ἡλιόδωρος. Cl. *Villoiſ.* legere jubet Ἡσίοδος, quod ſaepe haec nomina confundantur (Vide Cl *Ruhnk. Praefat. ad Heſych. T. II.*) & quod ἀκτιανοῖο κάρης dixerit *Heſiod.* v. 783. Verſum tamen ipſum in *Heſiodi*, quos habemus, libris fruſtra quaeras. Conf. Cl. *Waſſenb. ad Parapbr. Il.* A. 43. & in *Schol. Emend. p.* 51, *Schol.* contra ad l. l. Φοῖβος. inquit, καθαρὸς, ἀμίαντος, ἢ μαντικός. Φοῖβον γὰρ κὴ καθαρὸν. Ἡσίοδος δὲ μετωνυμικῶς φοῖβον αὐτὸν καλεῖ, ἀπὸ φοίβης. quocum conveniunt *fere* Ἐπιμερισμοὶ *Bihl. S. Germ.* ſupra laudati. Φοῖβος . . . . ἀπὸ φοίβης μαμμυλικῶς, ὡς φησι Ἡσίοδος. itemque *Etymol.* h. v. p. 796. *vſ ult.* Φοῖβος . . . ἀπὸ τῆς φοίβης μάμμης νομικῶς ὡς Ἡσίοδος. Univerſis, dum *Heſiodi* nomine abuti videntur, certum tamen in adverbio emendando, medicinam facias ex brevi *Euſtathii* obſervatione, p. 28. v. 2. Φοῖβος . . . πορφυρίμως

Φοῖβον ὕδωρ ἐπάγων κέρας Ὠκεανοῖο ῥοῇσι.

ΦΟΙΝΟ΄Ν. [1] ἤτοι τὸ ἐρυθρὸν, ἢ τὸ φόνιον καὶ δεινόν.

ΦΟΛΚΟ΄Σ. [2] τῶν ἄπαξ εἰρημέ΄ων. ἔστι δὲ οἷον φαιλκὸς, ὁ τὰ φάη εἱλκυσμέ΄ως, οἷον στραβός.

ΦΟΞΟ΄Σ. καὶ τοῦτο τῶν ἅπαξ εἰρημέ΄ων. σημαίνει δὲ [3] τὸν ὀξυκέφαλον. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ἀπὸ τοῦ φωτὸς [4] ἀπωξυμμένων, καθά φησι καὶ Σιμωνίδης·

Αὐτὴ [5] ἣ φοξὴ χειρὸς Ἀργείη κύλιξ.

ΟΡΜΙΓΞ. [6] ἡ κιθάρα, ἀπὸ τοῦ φέρεσθαι.

ΦΟ-

ἀπὸ τῆς μάμμης φοίβης. Cl. *Wassenbergi* novi, in *Schol. Emend.* corrigendum censere, μαμμαραμικῶς. Sed praeter *Eustath.*, juvat etiam nostras rationes, laudatus *Apollonio* & *Wassenberg. Aesch. Eumen.* v. 8.

— Γενέθλιον δόσιν
Φοίβῳ. τὸ Φοίβης δ' ἔνομ'
ἔχει ΠΑΡΩ΄ΝΥΜΟΝ.

1 Φοινόν. Il. Π 159:

— Πᾶσιν δὲ παρήϊον εἵματι φοινόν.

VILL.

2 Φολκός. Il. B. 217:

Φολκὸς ἦεν, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα —

VILL.

3 Σημαίνει καί. Mallem, καὶ σημαίνει; vel σημαίνει δέ. Il. B. 219:

Φοξὸς ἔην κεφαλήν. —

VILL.

4 Φωτός. *Etymol.* addit, ἤτοι τοῦ πυρός. VILL.

5 Αὐτή. Versus Jambicus *Simonidis Amorgii. Etymol. p.* 798. habet αὕτη. At αὐτὴ in *Athenaeo*, qui *L.* 11. *p.* 480. recte, cum *Etymol.* legit φοξίχειλος, pro vitioso φοξὴ χειρός VILL. Eandem atque *Apollonius*, observationem habent *Scholiastae Amst.* & *Reg.* ad Il. B. 219. *Athenaei* autem locum ad v. l. dedit integrum *Eustath. p.* 207. *vs.* 10. nisi quod φοξύχειλος temere editum sit, pro φοξίχειλος, & quod *Simonides*, a patria non designetur, de qua vid. *Voss. Inst. Poët.* L. III. *c.* 18.

6 Φόρμιγξ. *Od.* Ρ. 270 casus rectus, obliqui autem aliis multis occurrunt Poëtae locis.

1 Φο-

ΦΟΡΥ΄ΞΑΣ. συμφύρας·

—— Φορύξας [1] αἵματι πολλῷ.

ΦΟ΄ΩΣ Ε΄ΡΕ΄ΟΥΣΑ. τὴν ἐπιτολὴν [2] ἢ ἡλίου προσημαίνουσα.

ΦΟΙΝΙΞ. τῶν πολλὰ δηλουμένων ἡ λέξις. τὸ μὲν γὰρ δένδρον·

Φοίνικος ἔλῳ [3] ἔρνος. ——

δηλοῖ καὶ τὸ κύριον ὄνομα, τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τροφέα·

Φοῖνιξ [4] ἄτα, γεραιέ. ——

σημαίνει καὶ τὸν πυρρὸν [5] τῷ χρώματι·

—— Τὸ μὲν ἄλλο δέμας [6] φοῖνιξ ἦν, ἐν ᾗ μετώπῳ

Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο. ——

καὶ τὸ φοινικοῦν [7] ἄνθος.

Ὡς δ' [8] ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ.

καὶ

1 Φορύξας. Od. Σ. 335. VILL.

2 Ἐπιτολὴν. Lege ἀνατολήν. Il. Β. 49:

Ζητὶ φόως ἐρίουσα. —

De Aurora dicitur. VILL.

3 Ἔλην. Lege, ut Od. Z. 163:

Φοίνικος νέον ἔρνος. —

Hinc illustra locum *Hes.*, qui habet: Φοίνιξ. τὸ δένδρον φοίνικος, νέον ἔρνος. Tu vero lege: Φοίνιξ. τὸ δένδρον. (Od. Z. 163.) Φοίνικος νέον ἔρνος.

VILL.

4 Φοῖνιξ. Il. I. 603. VILL.

5 Πυρρόν. Male in *Codice MS.* πυρὸν legitur. VILL.

6 Δέμας. Il. Ψ. 455. In noſtris Editionibus pro δέμας legitur τόσον. Nota varietatem Lectionis. VILL.

7 Φοινικοῦν. An φοινικοῦν? VILL. Nulla hic opus eſt emendatione. *Euſtath.*, ut hoc utar, ad Il. Η. 305. p. 682. v. 43. ζωστῆρα φοίνικι φαεινὸν, interpretatur, ἐρυθροβαφῆ, φοινικῷ ἄνθει φαιδρόν. & ad Il. Ο. 538. p. 1030. v. 39. νέον φοίνικι φαεινὸς, ipſi redditur, ὃ ἐστι λάμπων φοινικῷ νεαρῷ χρώματι.

8 Ὡς δ'. Il. Δ. 141. VILL.

καὶ τὸ ἐθνικόν·

Δὴ τότε [1] Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδώς.

ΦΟΡΤΙΆΔΟΣ. Φορτηγὸς νεώς·

Φορτίδες [2] εὐρείης. —

ΦΟΊΡΤΟΥ. τῶν Φορτίων·

Φόρτα [3] τε μνήμων. —

ΦΟΡΕΊΗΣΙ. Διαφέρῃ· [4]

— Φορέῃσιν [5] ἀκάνθας.

ΦΟΎΡΚΥΝΟΣ. ὄνομα κύριον·

Φόρκυνες [6] δέ τις ἐστι λιμήν. —

ΦΟΙΝΙΚΟΈΣΣΑΝ. [7] πυρραν τῷ χρώματι.

ΦΟΡΗΜΕΝΑΙ. ἐπὶ μὴ τὸ φορεῖν·

Ἥρης [8] Διὶ δῶκε φορήμεναι. —

ἐπὶ δὲ τὸ συμφέρειν

— Ἄλλον δ', ἐξ Φοίσι φορῆναι.

ΦΡΑΔΕΊΟΣ. συνετὸς, δυναμένος ἐπιφράσασθαι, ἢ ἐστὶ ἐπινοῆσαι·

— Φρα-

1 Δὴ τότε. Od. Σ. 288. VILL.

2 Φορτίδες. Od. Ε. 250. VILL.

3 Φόρτα. Od. Θ 163. VILL.

4 Διαφέρῃ. Mallem διαφέρει. VILL.

5 Φορέῃσι. Od. Ε. 328. VILL.

6 Φόρκυνες. Sic in Homero Od. N. 96. VILL.

7 Φοινικόεσσαν. Il. Κ. 133. &c.

8 Ἥρης. Il. Ο. 310. VILL.

9 Ἄλλον. Lege ἀλλόν. Od. P. 224. VILL.

1 Φρα-

—— φραδέω [1] νίσ ἔργα τέτυκται.

ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἢ τὸ Φράσαι, [2] ὅπερ ἀγνοήσας Ζηνόδοτος, μεταγράφει·

—— Σὺ δὲ [3] Φράσαι εἴ με σαώσεις.

ἀδέποτε ἔχει Ποιητὴς ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν τάσσοντος τὴν λέξιν. διόπερ Ἀριστάρχος ἐν τῇ Ρ [4] τῆς Ἰλιάδος ἠθέτησεν.

ΦΡΑΔΑΙ.

1 Φραδίω. Sic integer verſus legitur Il. Ω. 354:

Φοίβῳ Ἀπόλλωνι, φραδίω νίσ ἔργα τέτυκται.

VILL.

2 Φράσαι. Hic omiſſum, ἀγνοήσαι. Sequentia, ἀγνοήσας . . . μεταγράφει, iisdem verbis leguntur de alia ejusdem emendatione p. 26. in Ἀγελείλῳ. VILL. Supra dicitur *Zenodotus* pro Σεῦ ἕνεκ' ἀγελείης, Il. Γ 206. μεταγράφειν, Ἧς ἕνεκ' ἀγελ. — Hic autem quid tandem intelligetur μεταγράφειν? Crediderim equidem in quibusdam *Homeri* editionibus olim l. l. (Il. A. 83.) pro φράσαι *perpende*, lectum fuiſſe φράσον, *dic.*, quod ab iſto loco adeo non alienum eſt, ut ipſum illud φράσαι, & alii paſſim, praeter *Berglerum*, interpretes Latini, & vero eruditiſſimus *Clarcke*, temere in eam ſententiam & acceperint & reddiderint: *Tu vero dic, an me ſis ſervaturus.* Eundem igitur errorem erraſſe videtur *Zenodotus*, ut & φράσαι legendum cenſeret pro φράσον, & tamen iſti formae tribueret, vel tribuere certe videretur *dicendi* notionem. Verior eſt *Scholiaſtae* interpretatio Φράσαι. λόγισαι, σκέψαι., & qui hunc locum proxime ſpectaſſe videtur, *Heſychii*, Φράσαι. διανοήθητι, σκέψαι. — Φράζω plerosque eodem modo decepit in verſu intercalari apud *Theocr.* Il. 69. &c. Conf. *Thom. Mag.* & *Ammon.*

3 Σὺ δέ. Il. A. 83. VILL.

4 Ἐν τῇ Ρ τῆς Ἰλιάδος ἠθέτησεν. Hic ne agitur de verſu ſupra allato, Σὺ δὲ φράσαι &c. quem diceretur *Ariſtarchus* in ſuis ad decimum ſeptimum Iliadis Librum Commentariis expunxiſſe? Forte reſpexit verſum, qui ſic male infra ponitur: πίφραδέ τε Τρώεσσι, &c. VILL. Activi verbi formas ἔφρασε, πίφραδε, ſaepius *dicendi* notione poſuit Poëta. Od. A. 22. Il. Ξ. 500. Ψ.

ΦΡΑ΄ΔΜΩΝ.[1] ὁ ἔμπειρος καὶ ἐπιγνῶναι δυνάμενος.

ΠΕΦΡΑΔΕ΄[2] ΤΕ ΤΡΩ΄ΕΣΣΙ, ΚΑΙ ΕΙΧΟ΄ΜΕΝΟΣ.

ΦΡΗ΄-

138. &c. neque eo ſpectare poteſt *Ariſtarchi* cenſura. Φράσαι li. A. 83. ipſi veteres acceperunt pro σκέψαι, λόγισαι, & eundem illum locum ſi voluiſſet *Apollonius*, haud ſane novo opus fuiſſet quaſi alterius locis indicio, ἐν τῇ Ρ τῆς Ἰλιάδος. — Non habet tamen, ut ingenue fatear. Ilias iſta, quo referri poſſit *Ariſtarchi*, qui hic memoratur, obelus. Itaque injecta nobis eſt ſuſpicio corrigendum eſſe ἐν τῇ Σ τῆς Ἰλιάδος & diſplicuiſſe *Ariſtarcho Il.* Σ. vſ. 313.

Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπηπύσαι κακὰ μητιόωντι,
Πηλυδάμαντι δ' ἄρ' ἄτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βυλήν.

Ubi, quamvis vera verbi notio ſit, *bonum* EXCOGITAVERAT *conſilium*, pleroſque tamen etiam *veteres dicendi* & *indicandi* ſignificatione accepiſſe, eo magis probabile eſt, quod Recentiores, quos novi, omnes minus recte vertant, *bonum* PROTULERAT vel DIXERAT *conſilium*.

1 Φράδμων. *Il.* Π. 638. ubi V. *Schol.*

2 Πέφραδέ τε. Hoc alieno loco politum pertinet ad gloſſam Φραδέος, & legitur Il. Z. 500:

Πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.

Unde ſupra, pro ἐν τῇ Ρ τῆς Ἰλιάδος, fortaſſe legendum eſt, ἐν τῇ Ξ. Nam in hoc loco πέφραδε ſumi poteſt pro εἶπε, quod in *Homero* adeo diſplicebat *Ariſtarcho*, ut ab eo ob hanc unam cauſam veluti ſpurius rejici & obelo configi potuerit totus ille verſus. Apud *Etymol.* legitur: Φράζω . . . σημαίνει δὲ δύο. τὸ θεᾶσθαι καὶ βλέπειν, ὡς τό· (Il. K. 339.)

— Τὸν δ' ἴφρασατο προσιόντα.

σημαίνει καὶ τὸ διανοεῖσθαι, ὡς τό· (Il. E. 440.)

Φράζεο Τυδείδη, καὶ χάζεο —

παρὰ τὴν κοινὴν συνηθείαν, σημαίνει τὸ λέγω. *Thomas Magiſter*: Φράσον, ἀντὶ τοῦ εἰπέ. Φράσαι δὲ, ἀντὶ τοῦ διανοήθητι. Ὅμηρος ἐν Α Ἰλιάδος:

— Σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις.

Vide *Ammonium* qui eadem habet. *Schol.* explicat λόγισαι, σκέψαι. Vide *Apollon.* in Πεφράδοι p. 549 VILL. Non magis ad gloſſam Φραδέος hic verſus pertinet, quam ad hanc ipſam

ΦΡΗ΄ΤΡΗ. κυρίως μὲν, ἡ πατρία, καὶ συγγενεια. Ὅμηρος δὲ καταχρηστικῶς, [1] τοῖς κατὰ πόλιν μαχομένοις. σημαίνει δὲ διὰ τῶν φυλῶν, τὰς κατὰ ἔθνη.

ΦΡΙ΄ΚΑ. τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κύματος.

—— Μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξας. [2]

ΦΥ΄ΚΟΣ. φύκιον, συρφετός.

—— Πολλὴν [3] δὲ παρὲξ ἄλα φῦκος ἔχευαν.

ΦΡΟ΄ΝΤΙΝ. [4] τὴν καταφρόνησιν.

ΦΥΛΑ΄Σ.

ipsam Φράδμων; sed vel a compilatore aut librario in alienum locum conjectus est, vel glossa sua truncatus, quam servavit *Hesych.* πίφραδεν. εἶπεν, ὑπέμνησεν. *Aristarchi* autem censuram nihil huc pertinere posse modo observavimus.

1 Καταχρηστικῶς. Aliquid omissum. Lege, τὰς τοῖς κατὰ πόλιν μαχομένοις συγγενεῖς. Il. β. 362:

Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
Ὡς φρήτρη φρήτρῃφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις.

VILL. Legere in *Apollonio* praestiterit τὰς κατὰ φυλὰς μαχομένας. Nestor suadet Agamemnoni, ut milites legat κατὰ φυλὰς (ita noster accepisse videtur, κατὰ φρήτρας): κατὰ κατὰ ἔθνη, (κατὰ φῦλα) quo scilicet *Tribules Tribulibus*, *populares popularibus*, opitulentur. Conf. *Schol.* & *Eustath.* ad l. l., qui tamen Φρήτρας in angustiorem notionem compellunt redduntque φρατρίας, συγγενείας.

2 Ὑπαλύξας. Il. Φ. 126. Alii legunt, ὑπαΐξῃ. VILL. *Apollonio* reddendum est, quod *Homero* l. l. dudum reddiderunt Viri Docti, ὑπαλύξῃ.

3 Πολλήν. Il. ι. 7. VILL.

4 Φρόντιν. Lege φρόνιν. In hanc vocem monuit *Heinsius* ad *Hes.* intelligi locum *Homeri* ex Od. Δ. 258:

— Κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν

Ubi *Eustath.* interpretatur, ἤγαγε τὴν καταφρόνησιν Τρώων πολλήν, additque recentiores interpretatos esse λείαν. VILL. Conf. etiam Od. Γ. 244 ibique *Schol.*

1 Δῶ-

ΦΥΛΑ'ΣΣΕΙΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ καθ' ἡμᾶς συνήθως·

Δῶμα [1] φυλασσέμεναι. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιτηρεῖν·

—— Ὀνείδεά [2] τε πεφρίξοις, νόσον τε φυλάσσοις.

—— Καὶ τὸ φυλάσσειν [3]

Πάννυχον ἐγρήσσοντα. ——

ΦΥ'ΛΟΠΙΣ. [4] ἡ μάχη. ἀντὶ τοῦ [5] καλὰ φυλὰς εἰς πεῖσιν ἀλλήλων ἰέναι.

ΦΥΛΙ'ΗΣ. [6] ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, γένος ἐλαίας. ὁ δὲ Ἀπίων ψιλῶς, γένος δένδρου. λέγεται γὰρ ὅτι ἡ ἀνήμερος ἐλαῖα λεγομένη, φυλία λέγεται.

ΦΥ'ΞΙΝ. [7] Φυγήν.

ΦΥΣΙ-

1 Δῶμα. Od. H. 93 VILL.

2 Ὀνείδεα. Il. B. 251. VILL.

3 Καὶ τὸ φυλάσσειν. Est initium versus, qui legitur Od. Υ. 53. Immediate antea legendum est, ut duo exempla particula copulativa conjungantur: καὶ τό. Et deinde, Καὶ τὸ φυλάσσειν. &c. VILL.

4 Φύλοπις. Vide *Strunzium ad Glossar. Oppianic. Rutgersii*, voce Φυλόπιδος. VILL.

5 Ἀντὶ Ϝ. Mallem λὰν Ϝ, ut passim alibi hoc sensu. VILL.

6 Φυλίης. Od. E. 477:

— Δοιὰς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους
Ἐξόμενον πιφυῶτας. ὁ μὲν, φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης.

Apud *Hes.* φυλίαι ἰσὶν εἶδος ἀγριελαίας. ἄλλοι, συκῆς, οἱ δὲ, εἶδος δένδρου ὅμοιον πεύκῳ. Dicitur & φαυλία, quod tamen diversum esse docet *Ammonius*. VILL.

7 Φύξιν. Il. K. 311. &c.

1 Ἐι

ΦΥΣΙΟΩΝΤΑΣ. ἀθμαίνοντας, ἐν τῇ Δ [1] Ἰλιάδος. τῶν πεπσιημμένων ἡ λέξις.

ΦΥΛΙΖΩΟΣ. [2] ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν φύσσα.

ΦΥΤΑΛΙΗ. [3] κῆπος.

ΦΥΛΟΝ. ἀντὶ τοῦ γένος.

—— Ὡς ὄφελ' [4] Ἑλένης ἀπὸ φῦλον [5] ὀλέσθαι.

ΦΩΡΙΑΜΟΙΣ. [6] κιβωτοῖς. ὁ μὲν Ἀπίων ἐτυμολογῶν, [7] ἀπὸ τοῦ εἶναι ἐν αὐτοῖς τὰ φορήματα. ἔνιοι δέ, τὰς πρὸς τιμὴν ἀπὸ τῶν φώρων, τουτέστι, κλεπτῶν, φυλακὴν κατεσκευασμένας.

ΦΩΤΕΣ. οἱ ἄνθρωποι, ἀπὸ τοῦ φωτίζειν τὰ νοήματα πάντα διὰ τοῦ λόγου. τὸ δὲ ἐνικὸν λέγεται ὀξυτόνως.

— Φόως

1 Ἐν τῇ Δ. Il. Δ. 227. de equis:

Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας.

VILL.

2 Φυλίζωος. Lege φυσίζωος. Il. Γ. 243:

— Τὼς δ' ἤδη κατέχειν φυσίζοον αἶαν.

Ubi vides hic, ut & bis alibi, φυσίζοον ſcribi ſine *omega*, quod a naſuto mutatum, ac deinceps ab aliis receptum putat *Jenſius* ad *Heſ.* quaſi, inquit, Ω, ſequente vocali, non ſaepius corripiatur. *Etymol.* φυσίζοος, ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν φύσσα γῆ. VILL.

3 Φυταλίη. Reperitur apud *Homerum* φυταλιῆς Il. Z. 195. M. 314. Υ. 185. VILL.

4 Ὡς ὄφελ'. Od. Ζ. 68. Lege ὄφελ', ob metrum. VILL.

5 Φῦλον. Male in Codice Manuſcripto φύλον. VILL.

6 Φωριαμοῖς Il Ω. 228:

Ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳξεν.

VILL. Proxime ſpectat Gloſſa *Od.* Ο. 104.

— Ἐλένη δὲ παρίσατο φωριαμοῖσιν.

7 Ἐτυμολογῶν. Malem ἐτυμολογεῖ. VILL.

8 Ἀλ-

—— Ἀλλότριος [1] φώς.

τὸ δὲ φῶς πεπτωμένως, οὐ μόνον τὸ πῦρ, ἀλλὰ μεταφορικῶς τὴν χαρὰν σημαίνει.

—— φόως [2] δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν.

κατ' ἐπέκτασιν.

1 Ἀλλότριος. Od. Π. 102. 2 Φόως δ'. Il. Z. 6. VILL. VILL.

X.

Χ Α'ΣΑΣΘΑΙ. [1] χωρῆσαι. ἀφ' ἧς ἡ κάδος ἐλέγετο, τὸ κεράμιον·

Οἴνῳ [2] δ' ἐξέπιον κάδον,

ὡς φησι Ἀνακρέων. ἔτι δὲ ἡ νῦν λέγουσιν ἡμικάδιον, τὸ ἥμισυ τοῦ κεραμίου. ἡ δὲ καθιέμενος εἰς τὰ φρέατα κάδος, καθ' ἀντιστοιχίαν ἐστὶ κάδος, ἐπεὶ ἀγγεῖον ὕδατος ἔσχε. [3] τὸ δὲ ἀναχωρῆσαι κατὰ μετοχήν·

Ἀλλ' [4] ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο. ——

ἡ μεταφορικῶς·

Ἥρη [5] δ' οὐκ ἔχαδε κῆθος χόλον. ——

ἡ πάλιν·

—— Ὅσον [6] κεφαλὴ χάδε φωτός,

ὅσον

1 Χάσασθαι. Χάσασθαι occurrit Il. M. 172. alias ejusdem verbi formas passim habet Poëta.

2 Οἴνῳ δ'. *Anacreontis* fragmentum plenius exhibet *Athen.* XI. p. 472. & XIV. 646.

Ἠείσησα μὲν ἱτρίῳ λιπτὴν ἀπόχλας,
Οἴνῳ δ' ἐξέπιον κάδον.

Conf. *Casaub. ad loc. prior.* & *Poll.* X. 70.

3 Ἔσχε. Suspecta vox poëtica. An ἔχαδε? VILL.

4 Ἀλλ'. Il H. 264. VILL.

5 Ἥρη δ'. Il. Δ 24. Alii legunt Ἥρῃ. VILL.

6 Ὅσον. Il. Λ. 462. VILL.

1 Χαῖ-

ὅσον ἡ κεφαλὴ ἴσχυσε χωρῆσαι μεγέθους φωνῆς.

ΧΑΪΤΑΙ. [1] αἱ κεχυμέναι κόμαι.

ΧΑΛΚΙΣ. ὅτε μὲν ὄνομα πόλεως· [2]

Χαλκίδα δ', Ἐρετρίαν [3] τε. ——

ὅτε δὲ ἰχνέων.

Χαλκίδα [4] κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ χυδὶς μινθίν.

ΧΑΛΚΟΒΑΤΕΣ. μεταφορικῶς τὸ ἰσχυρὸν [5] καὶ βεβηκός.

ΧΑΛΚΕΑ. συνήθως τὰ ὅπλα, ἀπὸ τῆς παλαιᾶς χρήσεως. καλὰ γὰρ τὸν Ἡσίοδον·

Χαλ-

1 Χαῖται. *Philemon* χαῖται, ἃ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων κυκλολεκτεῖται, ὡς ἐν τῷ κυανοχαίτης Ποσειδῶν, (Il. N. 563. & Ξ. 390.) ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λέοντος λέγεται. ὅθεν καὶ χαιτήεις καὶ χαιτήεσσα. καὶ ἐπὶ ἵππων. ἀπ' αὐτῆς δὴ καὶ ἡ θρὶξ λέγεται ὡς δηλοῖ τὸ, ἵπποι καλλίτριχες (Il. K. 491) γίνεται δὲ χαίτη παρὰ τὸ χῶ, καὶ τὸ ἄϊσσω. χεῖται γὰρ ἄϊσσονται ὧδε κἀκεῖ. καὶ μάλιστα τοῖς δρομοχίταις (Scribe δρομιχαίταις, quae vox apud *Eustathium* legitur.) κατὰ τό·

— Ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ὦμοις ἀΐσσονται. — (Il. Z. 510.) &c. VILL.

2 Πόλεως. *Hes.* addit, τῆς Βοιωτίας. VILL. Aut τῆς Βοιωτίας eo addidit *Hesych.*, quo urbs memorata esse intelligatur in *Homeri* Βοιωτίᾳ, sive *Iliade* B., aut vehementer fallitur; neque enim *Boeotiae*, sed Euboeae civitas fuit Εἰρέτρια. Vid. *Hom.* l. l. vs. 536. ibique *Schol. Strab.* X. p. m. 686. *Stephan. Byz.* h. v. *Etymol.* p. 805. v. 50. *Suid.* h. v. Itaque emendandus *Eustath.* p. 1462. v. 60. Μετὰ δὲ Γεραιστὸν . . . Βοιωτίας. L. Εὐβοίας coll. *Strab.* l. l. p. 685.

3 Ἐρετρίαν. Il. B. 537. Lege Εἰρετρίαν. VILL. Idem mendum eximendum *Stephano Byz.* v. Ἐρετρία & v. Χαλκίς.

4 Χαλκίδα Il. Ξ. 291. VILL.

5 Ἰσχυρόν. Apud *Hesychium* legitur, τὸ ἰσχυρῶς βεβηκός. Il. A. 426:

— Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.

VILL. *Hesychio* convenit cum Scholiaste ad l. l.

1 Εἰρ-

Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, [1] μέλας δ' ὁδὸς ἔσκε σίδηρος.

διόπερ χάλκεον ἔγχος, καίπερ σιδηροῦν ἔχον [2] τὴν αἰχμήν. καὶ χαλκεὺς, καὶ ἔτι νῦν, ὁ σίδηρον κατεργαζόμενος. Ὅμηρος δὲ καὶ τὸν χρυσοχόον λέγων [3] οὕτως·

—— Ἦλθε [4] δὲ χαλκεύς,

Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων. ——

ΧΑΛΚΗΡΕΑΣ. [5] χαλκῷ ἡρμοσμένους.

ΧΑΛΙΦΡΩΝ. [6] κεχαλασμένος κατὰ τὰς φρένας, ἀσύνετος, ἐναντίος τῷ·

—— Πυκνὰ [7] φρεσὶ μήδε' ἔχοντι.

ἔνιοι δὲ, ἀκρατόφρονα. χάλις [8] γὰρ, οἶον, ἀνάχαλων τὰς φρένας.

ΧΑ-

1 Εἰργάζοντο. Pro εἰργάζοντο, hodie legitur ἐργάζοντο in *Heſiodi O. & D. vſ.* 150. ſed εἰργάζοντο habet pariter *Etymol.* qui hunc verſum laudat. VILL.

2 Ἔχον. Male in Codice MS. ἔχων. VILL.

3 Λέγων. Mallem λέγει. VILL.

4 Ἦλθε. Od. Γ. 432. VILL.

5 Χαλκήρεας. Il. N. 714:

Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας.

VILL.

6 Χαλίφρων. Od. Δ. 371. &c.

7 Πυκιά Il. Ω. 282. & 674:

— Πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.

8 Χάλις. *Philemon* inditus: Χάλιξ, ὁ οἶνος λέγεται, ὁ χαλῶν καὶ ἀνιεὶς ἡμᾶς. καὶ ἀκροχάλιξ οἶνος, ὁ μεθύων. Ἐπίχαρμος δέ φησι τὸ χαλικάζειν, ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἡδονῆς ἀνίεσθαι περὶ συνουσίας, καὶ ἀποσείεσθαι. καὶ χάλιξ, ὁ ἄκρατος οἶνος. ὅθεν καὶ χαλίφρων, ὁ ἐν μέθῃ ἀφραίνων. καὶ τὰς Βάκχας χαλιμάδας ἔλιγον, τὰς χαλωμένας πρὸς συνουσίαν. VILL.

9 Οἷον. & *Philemonis*, quae modo praeceſſit obſervatio, & *Schol.* ad l. l. itemque *Schol. Apollon. Rh* I. 379. *Etymol.* p. 805. v. 6 ſeqq. *Heſych.* v. χάλις, ac denique *Euſtath.*

ΧΑΤΕ΄ΟΥΣΑ. [1] ἐνδεομένη. ὅθεν καὶ χήρα, γυνὴ δεομένη βοηθείας, ἀφ' οὗ ἀνδρὸς ἐστερῆσθαι. ἢ χήτῃ, τῇ ἐνδείᾳ.

Χήτῃ [2] τοιοῦδ' ἀνδρός. —

ΧΑΛΚΟΚΟΡΥΣΤΑΙ΄. [3] χαλκῷ καθωπλισμένοι, ἀπὸ ἑνὸς μέρους.

ΧΑΛΕΠΟ΄Ν. δύσεργον, ἀδύνατον.

Μῶλυ [4] δέ μιν καλέουσι Θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν.

ΧΑΜΑ΄ΖΕ. χαμαί. ἔστι δὲ τῶν εἰς τόπον. [5]

ΧΑΡΑ΄ΔΡΑΙ. αἱ ἐγχαράξεις τῶν ὑδάτων, ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀρεινῶν [6] ὑδάτων.

ΧΑΥΛΙΟ΄ΔΟΝΤΑ. [7] τὸν ἐπικεχαλασμένους ἔχοντα

τὼ

ρ. 1471. υ 2. p. 1936 v. 54. probabilem commendant conjecturam, pro οἷον legendum hic esse οἵτῳ.

1 Χατέουσα. *Od.* B. 249.

2 Χήτῃ. Il. Z 463. VILL.

3 Χαλκοκορυσταί. Non reperitur in *Homero*. Natum ex affinitate pronuntiationis mendum. Lege, ut Il. E. 699, Z. 398. N. 720. O 458, & Π. 358. χαλκοκορυσῇ. VILL.

4 Μῶλυ. Od. K. 305. VILL.

5 Τόπον. Fortasse deest, ἐπιῤῥημάτων. VILL. Conf. Il. Γ. 29. &c. Quod deesse censebat Cl. *Villois.*, ἐπιῤῥημάτων, facile lectori supplendum permittat Grammaticus.

6 Ὀρεινῶν. Fortasse ὀμβρίων, ut habet *Hes.* VILL. Ipse tamen, quo respicitur *Homeri* locus, *Il.* Π. 390 Κλιτὺς memorat, sive ὀρῶν ἀποκλίσεις, quas abscindant χαράδραι. Unde nec aliena ab hoc loco videtur mentio τῶν ὀρεινῶν ὑδάτων. Quamquam juvat etiam Cl. *Villoisoni* conjecturam *Schol.* ad *Il.* Δ. 454. Χαράδρης. τῆς ἐγχαράξεως τοῦ ὕδατος, γινομένης ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων.

7 Χαυλιόδοντα. Occurrit in *Herculis Scuto*, vs. 387. κάπρῳ χαυλιόδοντι. VILL. *Homero*, ut nunc habemus, non usitata forma, sed in Commentariis tamen Homericis, ut videtur, memorata: *Eustath.*

τα τὰς ὀδόντας. ὁ δὲ Ἀπίων γελοίως, καυλιόδοντα, σκυκαυλημένους ἔχων [1] τὰς ὀδόντας· ὅθεν καὶ αὐλός. [2]

ΧΑΜΑΙΕΥΝΑ΄ΔΕΣ. [3] ἐπιβατικῶς αἱ σύες, ἀπὸ τοῦ ἐξαμολεῖσθαι· αἱ χαμαὶ εὐναζόμεναι. πολλὰ γὰρ τῶν ἄλλων τετραπόδων τὸ πλεῖον ἵστανται. [4] ὁ δὲ Ἀπίων, ὅτι βάθρως ὀρύσσουσιν. τοῦτο δὲ ποιοῦσι μὲν, ἀ μὴν ἐν τῇ λέξεως ἐμφαίνεται.

ΧΑ΄ΡΜΗ. [5] ἡ μάχη.

ΧΑΛΕΠΗΝΗΙ. ἐς χαλεπότητα ἀγάγῃ. [6]

ΧΑΛΚΕΩ΄ΝΑ. [7] τὸ χαλκεῖον.

ΧΑΝ-

ſtath. certe ad Od. τ. 450. p. 1872. v. 31 Ῥαδία δὲ πάντως ἡ δι' ὀδόντος πληγὴ τοῦ συός. Καυλιόδων γάρ ἐστι, τουτέστι κεχαλασμένον τὸν ὀδόντα ἔξω ἔχων καὶ ὡς οἷά τι βέλος ἀεὶ φερόμενον βλημένου αὐτόν. δῆλον δ' ὅτι τὸ καυλιόδων, καὶ φερόδων ἂν λέγοιτο καθὰ τὰς παλαιάς. οἱ φασὶν ὅτι φερόδων, ὁ τὰς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος. —

1 Ἔχων. Lege ἔχοντα VILL.

2 Καὶ αὐλός Lege καὶ λός. VILL.

3 Χαμαιευνάδες. *Philemon* ineditus: Χαμεῦναι, καὶ χαμευνάδες, παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ψιάθοι καὶ τριβάδες εἰσὶ δὲ οἱ φασι καὶ ὅτι χαμεῦναι, ἡ ταπεινὴ κλίνη, καὶ τριβάς. καὶ χαμευνάδες, οἱ χαμαὶ κοιμώμενοι. VILL. Conf. Od. κ. 243. ξ. 15. &, qui *Apionis* rationes ſecutus eſt, *Schol.* ad *loc. prior.*

4 Ἑστᾶσι *Heſ.* habet, ὀρθὰ κοιμῶνται, καὶ ἑστῶται; & *Apionem* quoque his verbis laudat: Ἀπίων δὲ, ὅτι βάθρως ὀρύσσῃ. Ubi lege, ὀρύσσουσι. VILL.

5 Χάρμη. Obliqui caſus χάρμῃ & χάρμης ſaepiſſime occurrunt apud Homerum.

6 Ἀγάγῃ Lege ἀγάγῃ, ut habet *Heſ.* ubi, pro χαλεπότητι, Clariſſimus *Jac. Tollius* legendum cenſebat χαλίπτῃ. At ambo Lexicographi *Homerum* reſpexerunt, ubi legitur χαλεπήνῃ, Il. Π. 386, Τ. 183. & Ω. 369 Od. Ε. 147, Π 72, Τ. 83, & Φ. 133. VILL.

7 Χαλκεῶνα. Od. Θ. 273, de Vulcano:

Βῆ ῥ' ἴμεν εἰς χαλκεῶνα. —

VILL.

ΧΑΝΔΟΊΝ. [1] πολύ· ἀπὸ τὸ κεχηνότα πίνειν ἀθρόως.

ΧΕΙΗΙ. [2] τῇ καταδύσῃ·

Ὡς δὲ [3] δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέσεροι.

τὸ γὰρ ζῶον ὁμοίως ὕδατι χεῖται. ὅθεν πᾶσαν χώρησιν χειὴν ἔλεγον.

ΧΈΡΗΙ. [4] χείρονι καὶ ἥττονι.

ΧΈΡΝΙΒΑ. [5] αὐτὸ τὸ ἐπικείμενον [6] ταῖς χερσὶν ὕδωρ.

1 Χανδόν. Od. Φ 294:

— Ὅς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ' αἶσιμα πίνῃ.

Cf. *Moeris Atticista*: (ibique Cl. *Pierson.*) & *Thom. Magist.*

2 Χειῇ *Philemon*: χειὰ, ἡ καταύδυσις τῶν ὄρεων. καιρία ἢ ἡ λέξις ἐν ποιήσει ἀπὸ τοῦ χῶ. χείω, τὸ χωρῶ, ὡς τό (Od. Σ. 17.)

Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρῃς ὅδε χείσεται, —

οἷον χωρήσῃ. λέγονται δὲ αἱ τοιαῦται χειαὶ, καὶ εἰλυοὶ, καὶ τρόχμαιοι, (an τρόχμαλοι, seu τρόχμαλαι, ut apud *Etymol.*) καὶ αἱμασιαί. ἀπὸ δὲ τοῦ χεῖσθαι, ὃ σημαίνοντος τὸ χωρεῖν, γίνεται καὶ τὸ χείτιον, τὸ χωρῶν ἀσκαγάλας, ὃ καὶ κείθιον Ἰωνικῶς λέγεται. καὶ ἄλλως χειὰ λέγεται ἐπὶ δρύοντος, φωλειὰ ἐπὶ θηρίων, ὀπὴ ἐπὶ πολλῶν, καὶ ἐπὶ μυρμήκων καὶ μυῶν. νεοττιὰ ἐπὶ μικρῶν ὀρνίθων. ἴλιος ἐπὶ ὄφεων, καὶ ἱππῶνες ἐπὶ ἵππων. VILL.

3 Ὡς. Il. X. 93. VILL.

4 Χέρηι. *Il.* A. 80. ubi V. *Schol.*

5 Χέρνιβα. *Philemon* inedi-tus: χέρνιβα, τὰ εἰς χειρὸς νίμμαλα χεόμβα. ὃ μὲν ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ χέρνιβον φαμὲν, Ἀττικοὶ χερνίβιον φασίν. ὡς τό· δότω τις δεῦρο ὕδως καὶ σμῆμα, ἀπὸ τοῦ σμῶ σμήσω, ὃ παράγωγον σμήχω, γίνεται σμῆμα, οἷς πολλάκις καὶ ἐχρησάμεθα καθαρτικὸν χειρῶν. τὸ δὲ μιλὰ τλὼ κάθαρσιν καλαπεσὸν ὑγρὸν, λάπιπτρον ἐκαλεῖτο, ἤγουν λάπισμα. Ὅμηρος μὲν χέρνιβον ἀσυνήθως ἅπαξ εἶπεν. ἡμῖν δὲ συνήθως τὸ χέρνιπτρον, ὡς ἔδηλωσε καὶ οἱ παλαιοὶ, τουτέστι τὸ τοῦ ὑγροῦ ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον, ὃν λέβητα καλεῖν αὐτὸς εἴωθεν. ἄλλως μέντοι χέρνιβα λέγουν ἔθος αὐτῷ τὸ

Lectionem uti ab aliis Criticis, ita & ab *Apollonio* receptam, ὀρέσερος, parum probans Cl. *Valck.* emendandum censuit ὀρέστερον, in *Adnot. ad Theocr. Adoniaz. p.* 254.

ὕδωρ. ἅπαξ δέ ποτε εἶπεν ὁμοίως τὸν ὑποδεκτικὸν τῶν χερνίπτων [1] χέρνιβα.

ΧΕΙ'ΣΕΤΑΙ. χωρήσῃ. [2]

ΧΕ'ΡΣΟΝ. [3] πᾶσαν γῆν· ἐχ ὁμοίως ἡμῖν, τὴν ἀκατέργαστον.

ΧΕΡΑ'ΔΟΣ. [4] σωρὸς λίθων μετ' ἰλύος.

ΧΕΡΝΗ'ΤΙΣ. [5] ἡ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶσα.

ΧΕ.

εὐ καλὰ χειρῶν διδόμενον ὕδωρ. πρόχοος ἢ, ὁ τὸ τοιοῦτον ὕδωρ χέων λέβης . . . . τῆς χέρνιβος μέμνηνται οἱ κωμικοὶ, καὶ παραλαμβανομένης εἰς τὰς θυσίας. ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισί φησι· παῖ, παῖ, τὸ κανοῦν αἴρεσθε καὶ τὼ χέρνιβα, χερνίψωμι ἢ, ὦ Δὲ Λυκόφρονι, ἀντὶ δὲ σφαγιάσωμι, θύσωμεν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χερνίβων, οἷς καθαίρομεν τὰς χεῖρας. τὼ θυσίαν χέρνιβα εἰπεῖν, ὡς ἐκκαθαίρουσαν. *Pbryniebi Arabii* Προθυσκευὴ Σοφιστικὴ inedita: χέρνιβα. τὰ πρὸς τὰς θυσίας σκεύη. VILL.

1 Ἐπικείμενον. Lege ἐπιχεόμενον. Caetera corrupta sic legenda sunt: ἅπαξ δέ ποτε εἶπεν ὁμοίως τὸ ὑποδεκτικὸν τῶν χειρονίπτρων, χέρνιβον. Scilicet, Il. Ω 304:

— Ἡ ἢ παρίστη
Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.

In χέρνιβα & χέρνιβον vide eumdem eruditissimum *Pierson.* ad *Moer.* & *Harpocr.* in χερνίβων.

2 Χερνίπτων. Mallem χειρονίπτρων, seu χερονίπτρων; utrumque enim dicitur VILL.

3 Χωρήσῃ. Od. Σ. 17:

Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρας ὅδε χείσεται —

4 Χέρσον. Il. Ξ. 394. &c.

5 Χεράδος. Il Φ 319:

— Τεύχεα καλὰ, τά που μάλα νείαθι λίμνης
Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, κἀδ δέ μιν αὖτὸν
Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἅλις χεράδος περιχεύας.

Philemon ineditus: Χεράδες. τὰ παραθαλάσσια σκύβαλα, παρὰ τὸ χεῖσθαι ῥᾳδίως. χεράδες λέγονται καὶ οἱ σωροὶ τῶν λίθων τῶν μικρῶν, τῶν καθ' ἕνα χειρὶ ληφθῆναι δυναμένων. χέραδος δὲ ὁ δετέρως καλά τινας ἀκαθαρσίας πᾶσα συρρέουσα ἐξ ὕδατος, ὁνομασθεῖσα μιμητικῶς ἀπὸ τοῦ γινομένου ἤχου ἐν τῷ καλασύρεσθαι. ἔστι δὲ ὁ δετέρως γένους, ὡς τὸ κίναδος. ἅπαξ εἰρῆσθαι ὑπὸ Ὁμήρου. &c. VILL.

5 Χερνῆτις. Il. M. 433. ubi V. *Schol.*

ΧΕΥΑΙ. τὸ τὴν γῆν ἐπιχέω τοῖς τεθνεῶσι:

Σῆμα [1] τέ μοι χεῦσαι. —

ἀπὸ τούτου χυτὴ [2], ἢ κοινῶς ἡ γῆ, ἀλλ' ἡ ἐπιχεομένη τοῖς νεκροῖς.

ΧΗΛΟΣ. [3] ἡ κιβωτὸς, ἀπὸ τῆς Δήμητρος τῆς καλὰ τὴν ἄνοιξιν γινομένης.

ΧΗΡΑΜΟΣ. [4] ἡ καλάδυσις. ἢ ἔστι οἷον χαραμὸς, εἰς ἣν χωρητικῶς πέλοι. [5] χήραμον δὲ κυρίως, τὴν τῶν ὄφεων καλάδυσιν, ὅτι μένον χωρεῖ τὸν ὄφιν.

ΧΗΡΩΣΤΑΙ. [6] οἱ μακρόθεν ἀφιγμένοι καλὰ γένος,

1 Χεῦσαι. Lege Χεῦαι. Od. Λ. 75. VILL.

2 Χυτή. *Schol.* ad *Il.* Z 464. Χυτή. ἡ ἐπιχεομένη τοῖς νεκροῖς γῆ & ad Ξ. 114. χυτή. ἡ τοῖς τεθνεῶσιν ἐπιχεομένη γῆ.

3 Χηλός. Obliquos casus habet *Homerus*. Il. Π. 221. 228. Od. Ε. 339. &c.

4 Χήραμος. Il. Φ 495:

— Κοίλην εἰσέπτατο πέτρην,
Χήραμον —

Philemon: Χήραμος. καλάδυσις, ἢ κοίλη πέτρα. καθὰ ὁ Ποιητὴς ἐξηγεῖται, κοίλην πέτραν εἶπεν τὸν χήραμον. VILL. *Etymol.* & χήραμος scribit p. 810. v. 25. & χάραμος p. 804. v. 18.

5 Εἰς ἣν χωρητικῶς πέλοι χάραμον δὲ κυρίως. &c. impeditum omnino, & nescio quo referendum, εἰς ἣν χωρητικῶς πέλοι; Χήραμος praeterea adeo non privus est serpenti, ut contra ab ipso *Homero* l. l. tribuatur columbae.

— ὥστε πέλειαι,
Ἣ ῥα θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλῃ εἰσέπτατο πέτρῃ,
Χήραμον.

Itaque scripsisse olim videtur Lexicographus: Εἰς ἣν χωρεῖται ἡ πέλεια. Χειὴν δὲ κυρίως λίγοι &c. Propriam certe serpentibus esse χειὴν *Porphyrius* auctor est in *Cod. Leid.* ad *Il.* X. 93. quocum conf. *Apollon.* & *Suid.* V. χειῇ. & vero Cl. *Valck. ad Theocr. Adoniaz. p.* 255.

6 Χηρωσταί. Il. Ε. 158:

— Χηρωσταὶ ἢ διὰ κτῆσιν δατέοντο.

Ut *Hesiod.* in *Theog.* vs. 607.

— Ἀποφθιμένῳ ἢ διὰ κτῆσιν δατέοντα

VILL. Conf. *Hesych. h. v. Etymol.* p. 811. v. 33. seqq.

1 χή-

νος, καὶ χῆραι ὄντα τῶν σύνεγγυς τὰ χρήματα κληρονομοῦντες.

ΧΗΤΕΙ. [1] ἐνδείᾳ.

Χήτῃ [2] τοιοῦδ' ἀνδρός. ——

ΧΗΡΕΥΕΙ. ἐνδεὴς ἀνδρῶν ἐστι.

Ἀνδρῶν [3] χηρεύῃ, βίστῃ δέ τε μηκάδας αἶγας.

ΧΘΑΜΑΛΗ'. παρέμπλωσις τοῦ Θ. ἔστι γὰρ χαμαλὴ, [4] ὡς δὲ τὸ πρὸς τὰ χαμαὶ εἶναι κυρίως.

ΧΛΟΗ. [5] ἡ πάντων τῶν χλωρῶν Φύσις.

ΧΘΑΜΑΛΩΤΕΡΟΣ. [6] ταπεινότερος.

ΧΘΩΝ. ἡ γῆ, ἀπὸ τῆς χύσεως. [7]

ΧΙΤΩΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ συνήθους ἡμῖν.

—— Μελανὴν [8] δ' ἔνδυνε χιτῶνα.

ἐπὶ

1 Χήτῃ. Vide ſupra in χατέουσα, p. 706. Sic *Heſiod* in *Theog.*, vſ. 605; χήτῃ γηροκόμοιο. Immo & *Plutarchus de Adulatione*, laudante *Lambert. Bos* in *Obſervat.* hanc vocem ſic uſurpavit: ἀλλοτρίοις χρώμασι, χήτῃ οἰκείων, κοσμούμενος. VILL.

2 Χήτῃ τοιοῦδ'. Il. Z. 463. VILL.

3 Ἀνδρῶν Od. I. 124. VILL.

4 Χθαμαλὴ Od. I. 25:

Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ τανυπεπλοτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται.

De cujus loci ſenſu videſis *Strab.* IX. (p. 697. in Ed. Alm.) VILL.

5 Χλόη. Non uſurpavit quidem hanc formam *Homerus*, ſed illuſtrarunt tamen ipſius *interpretes*, cum χλοήν explicarent χλοεύνην, τὸν ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενον V. *Schol.* ad *Il.* I. 535. & *Euſtath.* p. 772. v. 62 ſeqq.

6 Χθαμαλώτερος. σκόπελον χθαμαλώτερον dixit Poëta *Od.* M. 101.

7 Χύσεως. Sic in *Heſ.* ubi quidam legendum conjiciebat χώσεως. VILL. Conf. Il. B. 465. &c.

8 Μελανὸν. Il. B. 42. VILL.

ἐπὶ δὲ τῆ θώρακος.

Ἑκτόρεον [1] δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσι δαίξας.

ΧΑΛΑΙΝΑ. [2] ἱμάτιον. κυρίως δὲ, τὸ χειμερινόν: ἀπὸ τοῦ χλιαίνειν.

ΧΛΩΡΟΝ ΔΕΟΣ. [3] χλωροποιόν. τοιοῦτος γὰρ ὁ φόβος. [4] ὅταν δὲ λέγῃ·

Χλωρὸν, [5] ἐλαΐνον, —

θέλῃ λέγειν, ἀ πολυχρόνως ἐκτετμημένον. ὅταν δὲ λέγῃ·

Πὰρ [6] δὲ μέλι χλωρὸν, —

ἤτοι νέον, ἢ ἀπὸ τοῦ χρώματος. καθὸ μελάχρων τινα

1 Ἑκτόρεον Il. B. 416. VILL.

2 Χλαῖνα. In obliquis casibus saepe a Poëta frequentatum nomen, de quo vid. *Hesych.* h. v. & quos ibi laudant *interpp.*

3 Χλωρὸν δέος. Il. H. 479. Θ. 77. Σ. 506. &c. VILL.

4 Φόβος. *Hes.* addit, χλωριάσεως ποιητικός. VILL.

5 Χλωρον. Lege χλωρὸν, ἐλαΐνεον. Od. I. 320:

— Ἱστὸν δ' ἐν νηὶ μέλαιναν
Χλωρὸν, ἐλαΐνεον, τὸ ῥ' ἔκταμεν ὄφρα φορείη.

VILL.

6 Πὰρ δέ. Il. Λ. 630. Paulo aliter apud *Homerum* legitur:

Ἠδὲ μέλι χλωρὸν, πὰρ δ' ἀλφίτα ἱερὰ ἀκτὴ,

non vero, πὰρ δὲ μέλι In *Theocrito* una voce legitur, μελίχλωρον *Eid* X. vs. 27:

Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
Ἰχνᾷ, ἁλιόκαυσον, ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

Quemadmodum fere *Lucretius*, vanum amantium errorem deridens, sic loquitur L. IV. 1153.

Nigra, μελίχρως *est*: *immunda & foetida*, ἄκοσμος.

VILL.

7 Μελάχρων. Lege μελίχρων; & forte προσηνῆ, vel ἡδέα, pro ἡσυχῆ. VILL. Μελίχρων recte quidem restitutum videtur a Cl. *Villois.*; Vix tamen τὸν μελίχρων *Apollon.* interpretaturus fuisse videtur προσηνῆ vel ἡδέα.

τινὰ λέγομεν, τὸν ἡσυχῆ. ἢ τὸ ἀπὸ τῶν χλωρῶν συναγόμενον ὑπὸ τῶν μελισσῶν.

ΧΛΟΪ́ΝΗΝ. χλεεύνην. τὰς [1] ἐν τῇ χλόῃ εὐναζομένας.

ΧΛΩΡΗΪ́Σ ᾍΔΩΝ. [2] ἀπὸ τοῦ χρώματος, ἢ ἀπὸ τὸ ἐν χλωροῖς δένδροις ᾄδειν.

ΧΟΆΝΟΙΣΙ. [3] ταῖς χωναῖς, οἷον τοῖς χωνεύμασιν, εἰς ἃ ἔγχεται τὰ χωνευόμενα.

ΧΌΛΟΣ. ἤτοι πολυχρόνιον πάθος, ἢ τὸ αὐτὸ τῇ μήνιδι, ἢ τὸ ὀλιγοχρόνιον.

Νῦν δ' [4] ἤδη μοὶ ἐγὼ παύω χόλον. —

ΧΟΛΩΘΕΪ́Σ. [5] εἰς χόλον ἀχθείς.

ΧΟΊΝΙΚΟΣ.

— Ὅς [6] κεν ἐμῆς γε

Χοίνικος ἅπτηται. —

δὲ

ᾠδία. *Man. Moſcopul.* περὶ Σχεδ. p. 64. v. 21. reddidit σιτάχρων, quod haud ſcio an *Apollonio* reddi poſſit pro ἡσυχῆ. Caeterum pervulgata ſunt, quae de hac forma, μελίχρης, multis diſputata ſunt ab *Henr. Stephano*, & ab *Interpp. Theocriti* ad *Eid.* X. *vſ.* 27.

1 Τάς. Lege ἅς, & εὐναζόμενον. VILL. Conf. quae diximus ſupra ad V. χλόη. p. 711.

2 Ἀηδών. Od. τ. 518:

Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρῆΐς ἀηδών.

Hinc emenda *Etymol.*, qui male habet p. 813. χλωρὶς ἀηδών, pro χλωρῆΐς. VILL.

3 Χοάνοισι. Il. Σ. 470:

φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐμίησαν πάσας ἰφύτους.

VILL.

4 Νῦν δ'. Il. τ. 67. Pro ἤδη, in noſtris *Homeri* Editionibus legitur ἤτοι VILL.

5 Χολωθείς. Plurimis locis uſitata forma.

6 Ὅς κεν. Od. τ. 28. VILL.

ὁ δὲ Ἡλιόδωρος θέλει δηλοῦν, ἀπὸ μέρους, [1] τροφῆς, οἷον ἀπιθάνως.

ΧΡΑΙΣΜΕΙ῎Ν. βοηθεῖν, ἀπὸ τοῦ χρείαν τινὰ ἔχοντα [2] τινὸς βοηθείας.

ΧΡΑΥ΄ΣΕΙ. [3] καλαξύσῃ τὸν χρῶτα.

ΧΡΕΙ῎ΟΣ. [4] ὀφείλημα.

ΧΡΙΜΦΘΗ῎ΝΑΙ. [5] ἐμπελάσαι.

ΧΡΟ΄ΜΑΔΟΣ. ποιὸς ψόφος.

Δεινὸς [6] δὲ χρόμαδος ἠιόνων γένετο. —

ΧΡΥΣΗΛΑΚΑ΄ΤΟΥ. [7] καλλιτόξου.

φεί-

1 Μέρους. *Hesy.* quoque habet, αἱ ἀπὸ μέρους τροφαί; ubi male, ut ex *Apollonio* apparet, αἱ ἡμερήσιοι τροφαί, vel ἐφ' ἡμέραν *Menagius*, ἡμέρας τροφαὶ *Florens Christianus*, αἱ ἡμερότροφαι, sive αἱ ἀμφημερότροφαι, *Corsinius* legebant. VILL. Conf. supra v. χαλκοκορυσταί. p. 706.

2 Ἔχοντα. Lege ἴσχειν, vel omissum puta verbum. VILL. Frequentatum *Homero* verbum χραισμεῖν, aliis Grammaticis deducitur a χράσιμος. v. *Etymol. p.* 814. *vs.* 12. Subtiliores *Apollonii* rationes vix equidem assequor.

3 Χραύσῃ. Lege χραύσῃ, & καλαξύσῃ cum *Hesy.* II. Ε. 138:

Ὅν ῥά τι ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' ἐργατόκοις ἐέτεσσι
Χραύσῃ —

VIII. Conf. & *Schol* ad *l. l.*

4 Χρεῖος. Il. Λ. 685. &c.

5 Χριμφθῆναι. Pertinere videtur ad Od. Κ. 516. χριμφθείς.

6 Δεινός. Il. Ψ 688. VILL.

7 Χρυσηλακάτου. Epithetum Dianae Il. Π. 183:

Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς

In Χρυσηλάκατος vide *Hesy.* cum nostro *Apollonio* ad verbum consentientem, quemque *Homeri Scholiastae* deteriorem interpretationem secutum esse contendit *Palmerius*, cum, ex hujusce Critici mente, χρυσηλάκατος eam potius si-

Φοίβε [1] Ἀπόλλων χρυσάορε. —

ΧΡΥΣΗΪΣ. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ. καλῆς, ἀπὸ τῆς παρ' ἡμῖν θαυμαζομένης ὕλης. [2]

ΧΡΥΣΟΡΡΑΠΙΣ. [3] ὁ Ἑρμῆς, ἀπὸ τῆς ῥάβδου, οἷον καλομήχανος. [4] λέγεται γὰρ ῥάπτειν μεταφορικῶς, τὸ ἐπὶ συντιθέναι [5] τῶν βελευομένων.

ΧΡΥ-

significet, quae *aurato fuso*, quam quae *auratis* utatur *sagittis*. Quod quidem mihi certissimum videtur, cum Pindarus in quinta Nemeor. habeat χρυσαλακάτων Νηρηΐδων, quibus mehercle aurea colus magis convenit quam aurea sagitta. VILL. *Scholiastae* observationem in Lexicon suum contulit *Etymol.* p. 424. v 47. & passim ipsius rationes in *Homero* interpretando sequuntur *Grammatici*. Conf. *Suid Eustath.* p. 1053. vs. 62. &c. *Pindarus* tamen *Amphitritae*, *Latonae* & *Nereïdibus* tribuens epitheton, ad *Colum* potius, quam ad *Sagittas* retulisse videtur. *Ol.* VI. 179. *Nem.* VI. 62. & *Nem.* V. 65. In fragmento etiam apud *Lucian. Demosth. Encom.* c. XIX. p. 505. quam memorat *Pindarus*, χρυσηλάκατοι Μελίαι, etiamsi Lexicographi recentiores, e. c. *Scapula*, pro *hasta* accepisse videantur, quae *aureum* habeat *hastile*; haud scio tamen an rectius pro nomine proprio haberi possit Nymphae, cui *colus* conveniat *aurea*. Quam vero diversae significationis caussam tradunt Grammatici, Ἠλακάτην *colum* esse, Πλάκατον vero *arcum*, (Cf. *Eustath.* p. 1488. vs. 32.) confutat fere istam differentiam ipse *Homerus*, cui ἤλακαλα ἀδετίρως sunt τὰ ἴρια. Conf. *Schol.* ad Od. Z. 53. & *Apollon.* supra p. 329.

1 Φοίβε. Il. E. 509. VILL.

2 Χρυσῆς Ἀφροδ Il. Γ. 64. & Od. Δ. 14. rectius *Barnes.* Jonicam dedit formam χρυσίης. Vid. *Clarke* & *Ernest.* ad Il. B. 268. 811. N. 24. & 523. Quin ipse hujusmodi formas contractis passim praefert *Apollon.* Conf. quae observavimus supra ad V. Ποδηνεκία. *p.* 557.

3 Χρυσόῤῥαπις Od K. 277. (ubi V. *Schol.*) & 331.

4. Καλομήχανος. Sic *Hes*, cujus hinc firmatur Lectio male sollicitata VILL.

5 Ἐπὶ συντιθέναι. Inversum ordinem sic restituendum censeo

ΧΡΥΣΗ'ΝΙΟΣ. χρυσᾶς ἡνίας ἔχων. [1]

ΧΡΥΣΑ'ΜΠΥΚΑΣ. [2] ὁ μὲν Ἀπίων, χρυσοχαλίνους. βέλτιον δὲ, χρυσέους δεσμοὺς ἔχοντας, ὡς καὶ τὴν ἄμπυκα, ἥτις ἐστὶ τῶν τριχῶν εἰς τὸ ἄνω σύλληψις. [3]

ΧΡΗ'ΜΑΤΑ. οὐχ ὡς νῦν, τὸ ἀργύριον, καὶ τὰ διάφορα [4] νῦν λεγόμενα, ἀλλ' οἷς ἄν τις χρήσαιτο. [5]

ΧΡΕΙ-

seo: μεταφορικῶς τὸ, συντιθέναι, ἐπὶ τῶν &c. VILL.

1 Ἔχων *Hes.* addit, οἱ ἦ, καλάς. ἢ καλλίδιφρον. VILL. Conf. Il. Z 205. &c.

2 Χρυσάμπυκας. Male apud *Hes.* Χρυσάμπυκον. Apud *Homerum* de equis dicitur Il. E. 358:

Χρυσάμπυκας ἧτεον ἵππους.

Hoc epithetum *Hesiod. Theog.* vs. 916. Musis sic tribuit:

Ἐξ ἧς αἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο

Sic *Pindarus, Isthm.* II. *initio:*

— Οἱ χρυσαμπύκων
Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον.

VILL.

3 Σύλληψις. *Hes.* ἀνάλημψις. Sic *Juvenalis Sat.* II. vs. 96. a Clarissimo *Jac. Tollio* ad *Hes.* laudatus:

Reticulumque comis auratum ingentibus implet.

VILL.

4 Διάφορα. Apud Graecos διάφορον significat, *argentum, pecuniam. Suidas* τὸ διάφορον πρᾶγμα interpretatur τὸ τίμιον, & exemplum adducit, quod e fragmento *Polybii Lib.* IV. *p.* 400. depromptum esse docuit illud Britanniae lumen, & acutissimus Criticus, *Jo. Toup* in *Emendat. in Suidam T.* I. *p.* 97. Ad hunc *Suidae* locum sic habet *Kusterus:* „ Suidas vocem διάφορον hic interpretatur τίμιον. Sed rectius, & magis ex mente scriptoris anonymi, dixisset ἀργύριον, *id est*, pecuniam. Illo enim sensu vocabulum hoc apud *Polybium, Dionysium Halicarnassenm*, aliosque scriptores Graecos interdum accipi paulo doctiores non ignorant. VILL.

5 Χρήσαιτο. Elegantissime *Teles* apud *Stobaeum*, pag. 522: ἔφασαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων οὓς μὲν χρήματα ἔχειν, οὓς δὲ κτήματα· οὓς μὲν γὰρ χρῆσθαι τοῖς ὑπάρχουσι, οὓς δὲ μόνον κεκτῆσθαι. VILL *Grammatici* etiam passim χρήματα esse docent

ΧΡΕΙΟΊ. [6] χρεῖαι ἢ ἔνδειαι.

ΧΡΕΙΏΝ. [1] χρησμολογῶν.

ΧΡΗΣΌΜΕΝΟΣ. χρησμῷ δηθησόμενος. [2]

ΧΡΗΊΖΟΝΤΑ. χρεῖαν ἔχοντα, ἐνδεόμενον. [3]

ΧΡΌΝΙΟΝ. [4] μετὰ πολὺν χρόνον.

ΧΥΤΛΏΣΑΙΤΟ. [5] ἀλείψαιτο μετὰ λύσασθαι.

ΧΩΌΜΕΝΟΣ. χολούμενος, ἀνιώμενος ἢ συγχεόμενος κατὰ ψυχήν. ἐπὶ μὲν δὴ Λ.

cent οἷς τις δύναται χρῆσθαι, κτήματα vero, τὰ βοσκήματα. Conf. *Hesych.* & *Eustath p.* 494. *v.* 4. *p.* 685. *v.* 31.

5 Χρειοῖ. Il. Θ. 57:

Χρειοῖ ἀναγκαίῃ. —

Haud scio an non caput articuli exciderit ex hac *Hes.* glossa quae sic legitur: Χρεῖαι. ἔνδειαι. Suspicor scriptum fuisse: Χρειοῖ. χρεῖαι ἢ ἔνδειαι; quemadmodum legitur & in nostro *Apollonio*, pro χρείᾳ ἢ ἐνδείᾳ; cum olim *iota* non subscriberetur, sed ad latus apponeretur. VILL.

1 Χρείων Od. Θ. 79:

Ὡς γάρ οἱ χρείων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

VILL.

2 Δηθησόμενος. Lege, χρησμῷ δισησόμενος, vel χρησμῷ χρησόμενος. Od Θ. 81:

Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, ἵν' ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν

Χρησόμενος. —

VILL. Alii Codd. habent, quod *Apollonii* etiam auctoritate posset confutari, χρειόμενος.

3 Ἐνδεόμενον. Male *Hes.* ἐνδεόμενα Vide Il. Λ 834. VILL.

4 Χρόνιον. Conf. Od. P. 112.

5 Χυτλώσαιτο. Male apud *Hes.* legitur, χυτλῶσαι, τὸ &c. pro χυτλώσαιτο una voce, & ἀλεῖψαι pro ἀλείψαιτο: nam χυτλώσαιτο habet *Homerus*, Od. Z. 86:

Εἵας χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.

Male quoque legebatur in *Apollon.* Χυτλώσαιτο. ἀλείψαι τὸ μεταλύσασθαι, pro ἀλείψαιτο μετὰ λύσασθαι; ut habet *Etymol.* Χυτλῶσαι, οὐχ ἁπλῶς τὸ ἀλεῖψαι. ἀλλὰ τὸ ἐπὶ λυτρῷ ἀλεί-

Βῆ δὲ [6] κατ' Οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος. —

ἐπὶ δὲ ᾧ ἀνιώμενῳ καὶ συγχεόμενῳ·

— Χώσατο [7] δ' Ἕκτωρ.

λείψασθαι, χυτλώσασθαι, ἔλεγον. καὶ χύτλον, τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον. VILL.

6 Βῆ δέ Il. A 44. VILL.
7 Χώσατο δ'. Il. Ξ. 406. VILL.

Ψ.

ΨΆΜΑΘΟΣ. [1] ἡ παραθαλάσσιος ἄμμος.

ΨΕΔΝΉ. [2] ἀραιὰ, μαδαρὰ, οἷον ἀπεψιλωμμένη.

ΨΙΆΔΑΣ. ψεκάδας. [3]

ΨΟΛΟΈΝΤΑ ΚΕΡΑΥΝΌΝ. [4] ἤτοι τὸν τεφρώδη. ψόλος γὰρ, ἡ αἰθάλη. ἢ, ὡς ἔνιοι συνθέτως, πεσολόεντα, τὸν διὰ τοῦ πεσεῖν ὁλοὸν γινόμενον, τουτέστιν ὀλοθρευτικὸν τούτοις, οἷς ἂν ἐμπέσῃ. ἢ τὸν καλὰ ψαύσιν ὀλλύντα, ἢ τὸν μελαίνοντα.

ΨΥΧΡΟ͂Ν ΕἼΛΕ ΧΑΛΚΟ͂Ν Ο᾽ΔΟ͂ΥΣΙ. [5] τὸν ἀποψύχοντα τὰ σώματα διὰ τῆς ἀναιρέσεως.

ΨΎΧΕΙΝ. [6] τὸ ἐν ἀνέμῳ τι πείσειν.

ΨΎΞΑ-

1 Ψάμαθος. Lex. *MS. Sangermanense*: Ψάμαθος παραθαλάσσιος ἄμμος ἄμαθος δέ, ἡ μεσόγειος. Vide *Ammonium*. VILL. Conf. Il. I. 385. &c.

2 Ψεδνή. Il. B 219:

— Ψεδνὴ δ᾽ ἐπεγήροθε λάχνη.

Vide *Pierson.* ad *Mocrin*, in Ψεδνός

3 Ψεκάδας. In *Hes.* ψακάδας. VILL. Conf. Il. Π. 459. ubi *Schol* Ψεκάδας etiam interpretatur ψεκάδας, δρόσους.

4 Ψολόεντα κέραυνον. Vid. *Od.* Ψ 330. & quem locum proxime spectat glossa, *Od.* Ω. 538. ubi *Schol.* cum ψολόεντα κέραυνον reddit καυστικὸν &c. mox subjicit τῶν δὲ κεραυνῶν, οἱ μὲν καταιβάτας, οἱ δὲ ψολόεντας, οἱ δὲ ἀργῆτες καλοῦντας, ὡς Ὅμηρος φησίν. Quae ipsa verba *Schol.* habet *Aristoph. Equit.* vs. 693.

5 Ὀδοῦσι. Il. E. 75. VILL.

6 Ψύχειν τὸ ἐν ἀνέμῳ τι πείζειν. Legendum videtur ψύχειν

ΨΥΞΑΣΑ. ἐπὶ ᾧ βεβλημένῳ δόρατι ὑφ' Ἕκτορι.

Ἦκα μάλα ψύξασα,

οἷον τῷ ἀνέμῳ παρενέγκασα.

χειν. τὸ ἐν ἀνέμῳ ῥιπίζειν. Quando Hectoris haſtam Minerva Il. Υ. 440.

Πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
Ἦκα μάλα ψύξασα.

Euſtath. p. 1216. v. 28. accipit ἀντὶ τοῦ κινήσασα ῥέματι χεῖρα, καὶ τῷ ἐντεῦθεν ῥιπισθέντι ἀέρι τρέψασα ὀπίσω τὸ ἔγχος. *Heſychii* gloſſa Ἀναψύχειν. ῥιπίζειν pertinet ad Od. Δ. 568. Ubi emittuntur ab Oceano Zephyri aurae. - - - ἀναψύχειν ἀνθρώπους. Eadem mente, fatigati multa pugna bellatores Il. Λ. 620. & Il. Χ. 2. - - - Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, idque, uti priore loco ipſe addit Poëta,

Στάντε π. τὶ πνοιὴν ἐνὶ θυμὸν ἀλός.

Ut recte adeo reddiderit *Schol.* πρὸς ἄνεμον ἐπισραφέντες τὸν ἱδρῶτα ἐξηραίνοντο. *Heſych.* alio loco, Ἀπεψύχοντο. ἐξήραινεν ἀνέμῳ; in quam ſententiam leviter emendandus videtur, v. Ψύχειν ἀνέμῳ. ξηραίνειν. Corrigendum enim, Ψύχειν. ἀνέμῳ ξηραίνειν

1 Ἦκα. Il. Υ. 440. Vill.

Ω.

Ὦ. ψιλὸν καὶ περισπώμενον [1], ἤτοι ἄρθρον κλητικόν. [2]

Ὦ φίλοι [3] ἥρωες, Δαναοί. —

ἢ ἐπίρρημα ποτλιασμοῦ δηλωτικόν.

Ὦ πόποι. [4] —

δασυνόμενον ἢ καὶ ἐξυνόμενον, ἤτοι ἄρθρον δυϊκὸν ὑποτακτικὸν [5], ὀρθῆς καὶ αἰτιατικῆς δηλωτικόν. [6] ὀρθῆς μόν.

Ὦ

1 Ψιλόμενον καὶ περισπώμενον. Male, in ſuo Specimine, *Montfauconius* edidit ψιλόμενον καὶ περισπώμενον. VILL.

2 Ἄρθρον κλητικόν. Sic edidit *Montfauconius in ſuo Specimine.* Fortaſſe legendum, ἄρθρον κλητικῆς. In *Codice MS.* per compendium legitur κλητ. Vide Specimen Lectionis aere excuſum, ubi totum *Apollonii Omega* exhibuimus; ut hinc redargui poſſint, quae crebra ſunt in hac Littera, *Montfauconii παραδείγματα.* VILL. Frequentiſſimum Grammaticis Ὦ κλητικόν. Specimen, quod ſuae editioni addidit Cl. *Villoiſon.*, quominus noſtrae adjiceretur, prohibuit conſilii noſtri ratio, ut conſuleretur etiam editionis vilitati.

3 Ὦ φίλοι. Il. Z 67. VILL.

4 Ὦ πόποι. Il. Λ. 254. VILL.

5 Δυϊκὸν ὑποτακτικόν. *Montfauconius* edidit, δυϊκῶ ὑποτακτικῶ. In Codice *MS.* hae terminationes effinguntur per compendium. Ego vero legerem, ἄρθρον δυϊκῶ ὑποτακτικὸν, ut in O ſupra habes p. 485: Ὁ προτακτικὸν ἄρθρον ἐνικῶ ἀρσενικῶ, καὶ ὑποτακτικὸν ἀόριστον. VILL.

6 Δηλωτικόν. Male apud

Ὥ τ'[1] ἐλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον ἠδὲ νίκης.[2]

αἰτιατικῆς δέ·

—— Ὅν ποτ'[3] Ἀχιλλεὺς

Ἶδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόχοισι λύγοισι.

σημαίνει καὶ ἀντωνυμίαν[4] σύναρθρον Γ πρόσωπα, ἐρθῆς καὶ δυϊκῆς καὶ δηλωτικὴν[5] αἰτιατικῆς·[6]

Ὤμωξέν τ'[7] ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὡ[8] πεπλήγετο[9] μηρώ.

ταῦτα[10] μὲν χωρὶς τὸ Ι γραφόμενον. καὶ πρόσταττε γράφεσθαι,

Montfauconium, operarum fortaſſe vitio, δηλοτικήν. Nusquam, ut infra patebit, plures & graviores in *Bibliothecam Coiſlinianam* irrepſerunt errores, quam in hanc unam dimidiam paginam. VILL.

1 Ὥ τ'. Il. Μ. 423. Sic legendum. Male ᾧ habet *Codex MS.*, cujus contra fidem *Montfauconius* edidit ᾗ, non praemonitis Lectoribus. VILL.

2 Νίκης. Male edidit *Montfauconius* νίκῃ. In noſtro hodie *Homero* legitur ἴσης. Vide Specimen noſtrae Editioni praelixum, ubi haec aeri inciſa exhibentur. VILL.

3 Ὅν ποτ'. Il. Α. 105. Lege ᾧ ποτ', ut habet *Homerus*. VILL.

4 Ἀντωνυμίαν. Male edidit *Montfauconius* αὐτῷ, idque nullo ſenſu; cum tamen ſaepiſſime idem compendium in eodem occurrat Codice; quod cum alias recte aſſecutus fuiſſet vir de palaeographia optime meritus, hic tamen dormitavit, & infeliciter lapſus eſt. Vide Specimen. VILL.

5 Καὶ δυϊκῆς καὶ δηλωτικήν. Legerem, una voce tranſpoſita, ὀρθῆς καὶ δυϊκῆς καὶ αἰτιατικῆς δηλωτικήν. VILL.

6 Αἰτιατικῆς. Male hic quoque *Montfauconius* edidit αἰτιατικὴν, pro αἰτιατικῆς. VILL.

7 Ὤμωξέν τ'. Od. Ν. 198. VILL.

8 Ὡ, & μηρώ. Sic recte apud *Hom.* Male in Codice MS. ᾧ . . . μηρῷ. VILL.

9 Πεπλήγετο. Male apud *Montfauconium* παραπλήγετο. VILL.

10 Ταῦτα. Lege τοῦτο, pro ταῦτα; vel γραφόμενα, aut γράφομεν, pro γραφόμενον. Certe in accuſativo, ὦ μηρὼ, nullum

μθυσν, ἄρθρον ὑποταικτικὸν ἐπὶ δοτικῆς πτώσεως.

Ὦ, κεν [1] ἐπικλώθῃσι θανόντι γινομθύῳ τε.

ἢ ἀντωνυμίαν σύναρθρον [2] τὸ [3] ἐπὶ τᾶ [4] πεσσώπ, ἀντὶ τῷ αὐτᾶ, ἢ τῷ ἑαυτᾶ. ϗ ἐπὶ μθῦ τᾶ Λ. [5]

Αἱ μθὴ [6] ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.

ἐπὶ δὲ Γ δευτέρᾳ.

Ὧῖ αὐτᾶ τε [7] νόῳ, ὅτε μὴ θεὸς [8] αὐτὸς ἐπέλθῃ. [9]

Ὦ Σ.

lum *iota* ſubſcriptum eſt. Male punctum ante γραφόμθρον fixit *Montfauconius*; unde ſenſus omnis turbatur. VILL. Nihil mutandum, ſed lacuna potius explenda videtur, poſt verbum χωρὶς τᾶ I. Ταῦτα μὲν (Sc. δηλοῖ τὸ Ω) χωρὶς τᾶ I, τὸν δὲ τῷ I γραφόμενον ϗ περισπώμενον &c.

1 Ὧῖ κεν. Sic verſus legitur Od. Δ. 208:

— Ὧῖ τε Κρονίων
Ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε, γεινομθύῳ τε.

VILL.

2 Ἀντωνυμίαν σύναρθρον. Hic quoque graviter erravit *Montfauconius*, cum, ſine ullo ſenſu, edidit αὐτῷ, pro ἀντωνυμίαν. VILL.

3 Τό. Hic delerem τό. VILL.

4 Τᾶ. Poſt Γ, omiſſum puto Γ, *id eſt*, τρίτᾳ. VILL.

5 Λ. *Montfauconius* habet πρώτᾳ. Mallem προτέρᾳ, cum de duobus tantummodo agatur. VILL. Conf. quae diximus ſupra p. 4.

6 Αἱ μθή. Il. Z. 500. VILL.

7 Ὦ αὐτᾶ τε. Od. Π. 197. ubi αὐτᾶ γε. VILL.

8 Μὴ θεός. Sic in *Codice Manuſcripto*, ſic in *Homero*. Vix credo oculis, cum video *Montfauconium* conjunctim μηθὲς edidiſſe, & addere ſic legi. Tantum ne virum compendio litterarum uſitatiſſimo deceptum fuiſſe, ubi pro θεὸς ſcribitur θς, ut in omnibus Codd. MSS. & apud Latinos *Ds.* pro *Deus*, & *Dnus* pro *Dominus*? Vide Specimen. VILL.

9 Ἐπέλθῃ. Hodie apud *Homer.* ἐπιλθών. VILL.

Ὣς Σ. ἀντὶ Ϝ νυ, [1] ἀντὶ Ϝ ἄτως.

Ὡς εἰπὼν πυλέων [2] ἐξέσυτο. ——

ἐπὶ δὲ ϝ ϖϝαβολῆς. [3]

Ὡς [4] δὲ λέων ἐν βυσὶ θορών. ——

ἀντὶ Ϝ ἵνα, ἢ ὅπως.

Ὡς ἂν [5] μὴ κλαίυσα καὶ ἀχνύσι κᾶλὸν ἰάψῃ.

ἀντὶ δὲ Ϝ ὅτε.

Ἕκτωρ [6] δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ πύργον [7] ἵκανε.

ἀντὶ

1 Ἀντὶ Ϝ νυ. Nullo ſenſu. Lego ἀντὶ Ϝ νῦν συνήθως, καὶ &c. *id eſt*, in ſenſu apud nos uſitato: ut habet *Heſ.* Ὡς, συνήθως; & exemplum affert ex Il. I. verſu 643., quod ex *Apollon.* excidiſſe puto, qui communem & uſitatiorem ſignificationem primo loco apponere ſolet, ut paſſim videre eſt. Contrario prorſus modo infra leges: Ὧδε. κατὰ Ἀρίσταρχον ὑδίποτε συνήθως ἡμῖν κεῖται. At aliquis, non immerito quidem, objicere poſſet, non recte in Graeca lingua dici ἀντὶ Ϝ νῦν συνήθως; ſed potius, ἐπὶ τῷ νῦν συνήθως, quod quin ſic legatur per me non obſtat. VILL. Supra v. κιτών. ἐπὶ μὲν τῷ συνήθως ἡμῖν. Alias, quas tentavit Cl. *Villoiſ.*, emendandi vias uti minus ſimplices, ita minus cenſuimus eſſe probabiles.

2 Πυλέων. Il. H. 1 Male., contra fidem *Codicis MS.* & *Homeri*, πύλεως edidit *Clar. Montfauconius.* VILL.

3 Ἐπὶ δὲ ϝ ϖϝαβολῆς. Exemplum addit ubi ὡς in comparatione adhibetur. Peſſime, quod miror, edidit *Montfauconius*, ἐπὶ ϝ παραβάσεως. *Etymol.* Ὡς . . . σημαίνῃ . . . ϖϝαβολήν.

Ὡς ϝ λέων ἐν βυσὶ θορών. — Vide Specimen, ubi παραβολῆς per compendium exhibetur. VILL.

4 Ὡς δέ. Il. E. 161. VILL.

5 Ὡς ἄν. Od. B. 376. ubi ἁπτῃ, pro ἰάψῃ. VILL.

6 Ἕκτωρ δ'. Il. Z. 237. VILL.

7 Πύργον. Sic in *Codice MS.* at in *Homero* φηγόν. VILL. Ex *Codd.* etiam notata eſt haec Lectionis Varietas.

1 Ὅτι

ἀντὶ δὲ τοῦ ὅτι· [1]

Ἦ ἀχ ἄλις, [2] ὡς [3] χὴ τεύχε' ἔχῃ χὴ ἀγάλλεται αὕτως; [4]

ἀντὶ δὲ τοῦ πρός·

Ὡς αἰεὶ [5] τὸν ἰμοῖον ἄγῃ θεὸς ἐς [6] τὸν ἰμοῖον.

δασυνόμενον δὲ χὴ πειπαιώμενον τὸ ὡς, τὸ ἰμοίως [7] δηλοῖ·

Ἀλλὰ χὴ ὣς [8] ἐθέλω δύμεναι πάλιν. —

καί·

Ἀλλ' ὅδ' ὡς ἑτάρους ἐρύσατο [9] ἰέμενός περ.

ΩΓΥΓΙΗΝ. ὄνομα τοῦ Καλυψοῦς νήσου·

Νῆσον [10] ἐς Ὠγυγίην οὐρινόμην. —

ΩΔΕ.

1 Ὅτι. Ad Marginem legitur altera manu additum: χὴ ἀντὶ τοῦ ἅτε, ἤτοι, ὥστε (ſic) πῶς, ὄντως, ὥστε, καὶν, ἀλλὰ, ἄν, γὰρ, ἐὰν, δὴ, πλὴν, ὅμως, ἀμιδῆ, ἴσως, ἄρα. VILL.

2 Ἦ ἀχ ἄλις. Il. Ρ. 450. VILL.

3 Ὡς. Hanc vocem, hic maxime neceſſariam, omiſit *Montfauconius*. VILL.

4 Ἀγάλλεται. In Vulgatis *Homeri* Editionibus legitur ἐπεύχεται. Nota varietatem Lectionis. VILL.

5 Ὡς αἰεὶ. Od. Ρ. 218. VILL.

6 Ἐς. Hic legendum eſt ὃς, ut apud *Homerum*. VILL.

7 Ὁμοίως. Corruptum eſt τὸ ὁμοίως. Lege ὅμως, cum *Heſychio* qui idem affert exemplum. VILL. Conf. & *Schol. ad l. l.*

8 Ὡς. Il. Α. 116. Contra in Vulgatis *Homeri* Editionibus, pro ὡς, in hoc verſu, & in ſequenti, ſcribitur ὅς. Nota diſcrimen. VILL.

9 Ἐρύσατο. Od. Α. 6. Sic legendum; at in Cod. MS. ἐρύσατο. *Montfauconius* male edidit ἐῤῥύσατο. VILL.

10 Νῆσον. Od. Α. 85. Unde pro οὐρινόμην lege οὐρόμην. VILL.

Ὦδε. καὶ ἀρχὴν ἀδέποτε συνήθως ἡμῖν κεῖται, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ὅτως τάσσεται.

Ὧδε [1] δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.

ἐπὶ δὲ τοῦ.

Ἤραιτε [2] πρέμολ' ὧδε, —

ὅτᾳ ἀκούῃ, πείσεσθε ὅτως ὡς ἔχεις, [3] ὅτε πεφυχείρᾳ, μηδὲν ἀναβαλλόμενον.

ΩΔΕΕ. ὤζε. ἔνιοι, ὠδήκῃ.

Ὤδεε [4] δὲ χρόα πάντα. —

ΩΙΣΘΗ. [5] ὑπέλαβεν.

Ὤκα. [6] ταχέως. ἀπὸ δὲ τούτου ἡ [7] ὠκὺς, ἡ Ἀχίλλης, ὁ ταχύς. ἡ ὠκύαλος [8] νηῦς, ἡ ταχεῖα. ἡ ὠκέα Ἶρις. [9] καί.

Ὠκυπέτα, [10] χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε.

ΩΛΕ.

1 Ὧδε. Od. Θ. 328. VILL.

2 Ἤφαιστε. Il. Σ. 392. VILL.

3 Ὡς ἔχεις. At quidam hic per ὧδε intelligunt *huc*. Unde *Hesy.* habet: Ὧδε. ὅτως. ἐνταῦθα. εἰς τοῦτον τὸν τρόπον. (Lege τόπον.) Vide *Etymol.* Ad marginem legitur: ἀντὶ τοῦ τῇδε, τοιαῦτα, οὕτω. VILL. *Schol.* ad l. l. uti *Apollon.* Ὧδε· οὕτως, ὡς ἔχεις.

4 Ὤδεε. Od. Ε. 455. VILL.

5 Ὠίσθη. Od. Δ. 452. ubi *Schol.* interpretatur ἐπινόησεν.

6 Ὦκα Sexcentis locis adhibuit *Homerus*.

7 Καί. Post καὶ, omissum puto τὸ πόδας ὠκὺς, quod apud *Homerum* frequens est Achillis epithetum, & sic lego: ἡ πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, pro καὶ ὠκὺς, καὶ Ἀχίλλευς. VILL.

8 Ὠκύαλος νηῦς. Il. Ο. 705. &c.

9 Ὠκέα Ἶρις. Il. Β. 786. &c.

10 Ὠκυπέτα. Il. Θ. 42. VILL.

1 Ὠλί-

ΩΛΕ'ΝΑΙ. [1] πήχεις· ἀφ' ὃ καὶ λευκώλενος Ἥρη, ἡ λευκόπηχυς.

ΩΛΑΚΑ. αὔλακα·

Ἰεμαί [2] καὶ ὤλακα, τέμνῃ δέ τε τέλσον ἀρούρης.

καὶ πάλιν·

Τῷ κέ μ' ἴδοις εἰ ὤλακα διηνεκέως [3] ἐστιχόωντα.

ΩΜΗΣΤΑΙ'. [4] ὁ μὲν Ἀπίων παρήκμακε τὸ συνθέτως ἀκέειν. μεταπέπλακε γὰρ ἄτως, ὠμεσταί, ὠμοφάγοι. δύναται δὲ καὶ ἀπαγωγὸν εἶναι, καὶ ἐξυτονειμένην ἀπὸ τὴν ὠμότητα. καὶ γὰρ ὁ χηρωστὴς, ἀπὸ τὴν χηρείαν.

ΩΜΗ'ΡΗΣΕ. [5] ἔστι μὲν τῶν ἁπαξ εἰρημένων. δηλοῖ δὲ

[1] Ὠλένας. Non usitata *Homero* forma eo tantum huc advocari videtur, quo doceatur, cur perpetuo fere epitheto Juno dicatur λευκώλενος.

[2] Ἰεμάω. Il. N. 707. VILL. Τέμνῃ, quod servavit *Apollon.* temere, *Barnes.* corrupisse videtur in τάμοι, de quo in excursu singulari disputabimus.

[3] Διηνεκέως. Od. Σ. 374. Hodie in *Homero*, διηνεκέα. VILL.

[4] Ὠμησταί. *Philemon*: Ὠμησταὶ κυρίως, οἱ ὠμὰ ἐσθίοντες. λέγεται δὲ ἐπιθετικῶς καὶ ἐπὶ λεόντων, καὶ θηρίων ἄλλων, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅπερ βαρύτατόν ἐστι τυραννίων, ὡς σύνηθες ὂν τοῖς ὠμὰ ἐσθίειν. Ἀρίσταρχος δὲ ἐξύνει κατόνι τοιούτῳ· τὰ εἰς ΣΗΣ τῷ Η παραληγόμενα, ἔχοντα πρὸ μὲν τὸ Τ τὸ Σ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὀξύνονται· οἷον ἱερητὴς, ἀρχητής. ὅτι δὲ ὠμητὴς ὂν τοῖς ὠμὰ ἐσθίειν γίνεται, τραπέντος ἰωνικῶς μὲν τοῦ Θ εἰς ψιλὸν Τ, ὁ Ὅμηρος δηλοῖ εἰπὼν, θῶας ὠμοφάγους, (Il. Λ. 479. θῆες ὠμοφάγοι.) ὁ ταὐτόν ἐστι τῷ ὠμητάς. VILL. In *Philemone* pro, τὰ εἰς ΣΗΣ τῷ Η παραληγόμενα, restituendum videtur, Τὰ εἰς ΤΗΣ τῷ Η παραληγόμενα. Ὠμησταὶ οἰωνοὶ dicuntur Poëtae Il. Λ. 454. & Κύνες Il. Χ. 67.

[5] Ὠμήρησε. Od. Π. 468.

δὲ τὸ συνήνησε. καὶ εἴρηται πρὸς τὶ ὁμῶ ἀλλήλως γίνεσθαι τὰς συναινῶντας.

ΩΜΟΓΕΡΩΝ. ὁμεσὲς [2] ἢν ἡλικίαν.

ΩΜΟΘΕΤΕΙΝ. τὸ ἀφ' ἑκάστου μέλους [3] καὶ ἐσφαγμένου ἱερῶ [4] ἀφελεῖν ἔτι ὠμῶ ὄντα, καὶ ἐπιτιθέναι ἐπὶ τὴν θυσίαν. [5]

ΩΝΟΝ. [6] τὴν καταβαλλομένην τιμὴν ἀντὶ τινός. ἔνθεν καὶ ὠνητὴ, [7] καὶ ἀγορασή.

ΩΝΗ.

Ὠμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ἀκός.

VILL.

1 Ὁμῶ ἀλλήλως. Legitur ἀλλήλοις in *Hesych.* qui male habet ὁμοίως & συναρτώτας, pro ὁμῶ & συναντῶντας. VILL.

2 Ὁμεσός. Sic in *Codice MS.* Legendum censeo, ὁ μέσος τὴν ἡλικίαν. Ex *Hesychio*, per ὠμογέρων intelligunt, οἱ μὲν, τὸν ἀρξάμενον γηράσκειν, ἔτι δὲ ἰσχύοντα. οἱ δὲ, τὸ μὴ λευκαινόμενον τὴν κεφαλὴν, ὅτε δὲ πρεσβύτην. De Ajace dicitur Il. Ψ. 791:

Ὠμογέροντα δὲ μιν φάσ' ἔμμεναι· ἀργαλέον γὰρ
Ποσσὶν ἐριδδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.

Ubi vides notari illius crudam senectutem & virens robur. VILL. Non mediae aetatis, sed senex erat Ajax: Itaque nec Cl. *Villoisoni* placet conjectura μέσος τὴν ἡλικίαν. Ductus literarum in *Cod.* admodum difficiles, vix conjecturae locum faciunt. Voluit certe *Apollon.* Ὠμογέρων, ὁ ἀκμάζων. vel ὁ συνεσὼς πρὸς τὴν ἡλικίαν, *qui praeter aetatem, cruda uteretur & viridi senectute*, in quam sententiam passim interpretantur Grammatici & Lexicographi.

3 Μέλους. Habet *Hesychius* μέρους. Prius haud displicet, cum respiciat *Homericum*, ἀρχόμενος μελίων. VILL. Immo vero scribe μέρους. Conf. *Schol.* ad *Il* A. 461.

4 Ἱερῶ. *Hes.* legit ἱερείῳ. VILL.

5 Θυσίαν. *Hes.* addit, ἐξηγεῖται ἢ αὐτὸ ὁ Ὅμηρος. Respicit Od. Ξ. 427. & saepius alibi in *Iliade*:

Αἶψα δέ μιν διέχευαν, ὁ δ' ὠμοβοείτο συβώτης,
Πάντοθεν ἀρχόμενος μελίων, εἰς πίονα δημόν.

VILL.

6 Ὠνον. Praeter alia loca plurima, conf. Il. Φ. 41. ibique *Schol.*

7 Ὠνητή. Od. Ξ. 202.

— Ἐμὲ

Ὤνησεν. [1] ὠφέλησεν.

Ὤπαζετο. [2] κατόπιν ἐδίωκεν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ περιεποίησεν, ὅτε συντελικῶς καὶ πληθυντικῶς λέγει.

Τῷ [3] δὲ Θεοὶ κάλλος τε καὶ ἡνορέην ἐρατεινὴν

Ὤπασαν. —

Ὤπιζετο. [4] ἐπιστροφὴν ἐποιεῖτο.

Ὦπος. Ἀπολλώνιος ὁ ὦ Χαρίδου γενόμενος ἐπὶ ὦ.

Εὐρύκλεί, [5] Ὤπου θυγάτηρ, —

φησί· ὡς ἐπὶ ὦ Γλαύκου καὶ Πυῤῥου βαρυτονούμενα διὰ τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτως καὶ ἐπὶ καὶ ὦ Ὤπου. [6] τυ-

— Ἐμὲ δ' ὠιστὴ τάκε μήτης.

VILL.

1 Ὤνησεν. Od. Ξ. 67:

Τῷ κέ μι πολλ' ὄνησιν ἄναξ εἰ αὐτόθ' ἐγήρα.

VILL.

2 Ὠπάζετο. L. Ὤπαζε. Il. Θ. 341.

— Ἔκτωρ ὤπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.

Schol. Ὤπαζε, κατόπιν ἐδίωκε, κατέπειγε. Unde in *Hesych.* v. Ὤπαζεν. pro κατόπιν ἐπάγων ἐδίωκεν rectius leges ἐπείγων ἐδ.

3 Τῷ. Il. Ζ. 157. VILL.

4 Ὤπιζετο. V. Il. Σ. v. 216. Od. Ξ. 283. *Schol. ad l. prior.* &, qui *Apollonii* hanc Glossam iterum suam fecit, *Hesych.*

5 Εὐρύκλεί. Od. A. 429. VILL.

6 Ὤπου. Huc respiciebat *Hes.* cum scriberet: Ὠπός. (Pro quo legendum est Ὦπος.) ὄνομα γενικῆς πτώσεως, διὸ καί τινες ἠξίωσαν ἀναγινώσκειν ὠπὸς, ὡς Θραϊκός. Sed *Eustathio* cum *Apollonio* sic convenit: ὅτι ὦψ, ὠπὸς ὀξυτόνως ὁ ὀφθαλμός· Ὤψ δὲ κύριον, Ὦπος, βαρυτόνως διὰ τὸ πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν ἀσυνίμπλωτον, ἤγουν πρὸς ἀντι-

τυχὸν δὲ καὶ συναλιφή. [1] ἐστι ὤπ⊙, ἄγαν δεικτικῶς. [2]

ΩΠΑΙΣΣΑΤΟ. [3] παρεσκευάσατο.

ΩΡΕΙΝ. [4] Φυλάσσειν, ὅθεν καὶ θυρωρὸς καὶ πυλωρός.

ΩΡΕΣΣΙ. [5] γυναιξί. παρὰ τὸ συνεζεύχθαι τοῖς ἀνδράσιν. ὅθεν καὶ συνωρίς. [6]

ΩΤΕΙ.

διασολὴν δ' ὀφθαλμῶν, οἷον, Εὐρύκλει', κ. τ. λ. *Philemon* vero sic loquitur: Ὤψ, ἡ ὄψις, παρὰ τὸ ὄπλω τὸ βλέπω, ὃ ὁ μέλλων ὄψω, ἀποβολῇ τοῦ Ω, καὶ αὐξήσει ὤψ. σημαίνει δὲ τρία δύο διὰ τοῦ Ω μεγάλου, τὸ πρόσωπον καὶ τὸν ὀφθαλμόν. σημαίνει δὲ καὶ κύριον ὄνομα, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ, Ὤπος θυγάτηρ. σημαίνει δὲ καὶ τὴν φωνὴν διὰ τοῦ Ο μικροῦ. VILL.

1 Συναλιφή. Lege συναλοιφή. VILL.

2 Ἄγαν δεικτικῶς. Grammaticus miro & inepto acumine putat ὤπ⊙ esse contractum ex ἄοπ⊙, ab ἄοψ. ut ἄοψ, vel contracte ὤψ, sit *acri visu praeditus*. VILL.

3 Ὡπλίσατο. Od. I. 291:

Τὼς δὲ διαμπλύσι τεμὼν ὡπλίσατο δόρπον.

VILL.

4 Ὠρεῖν. Aliena a *Lexico Homerico* Gloſſa, ut ſupra Ὠλένην, eo tantum comparata eſt, ut origo doceatur nominum θυρωρός & Πυλωρός, quorum poſterius *Homerus* uſurpavit Il. Φ. 530 X. 69. Ω 681. (*Heſych.* Ὠρεῖν. φυλάττειν Ὅθεν καὶ ὁ θυρωρός λέγεται.)

5 Ὤρεσσι . . . Il. E. 486:

— Ἀμυνέμεναι ὤρεσσι.

VILL.

6 Συνωρίς. Poſt hanc vocem excidiſſe puto, τὸ συνεζευγμένων τῶν ἵππων ὄχημα, quod habet *Schol.* ubi praecedentia hujusce gloſſae verba iisdem litteris leguntur. VILL. Quamquam obſervatio partim compilata eſt, neceſſe tamen non eſt ut transcripta ſit univerſa. Qui nomen Ὤρεσσι iisdem verbis, atque *Apollonius*, explicat *Heſychius*, omnem illam omiſit συνωρίδ⊙ comparationem.

1 Πε-

Ὠτειλή Ν. τὸν ἐκ χειρὸς τρῶσιν. καὶ τὸν ἐπωσδύνην περιπλώσεως [1] ἀλεύ.

Ὠτειλὴν [2] Ὀδυσσῆος ἀμύμονος. —

Ἔθεν Ἀρίσαρχος τὸν στίχον ἐκεῖνον ἀθετεῖ ἐπὶ τοῦ βληθέντος Μενελάου.

Αὐτίκα [3] δ' ἔρρεεν αἷμα μελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς.

ὁ γὰρ ἐκ χειρὸς ὁ Μενέλαος τέτρωται, ἀλλὰ βέβληται ὑπὸ Πανδάρου. ὠτειλὴ γὰρ τὸ διάτασις, ὠτειλή.

Ὦχρος. [4] ὠχρίασις.

— Ὦχρός [5] τέ μιν εἷλε παρειάς.

καὶ

1 Περιπτάσεως. Ab Empiricis sic dicta fuit occasio quaedam fortuita, ex qua in quosdam morbos & remedia de improviso incidissent. *Philemon* autem in Ὠτειλὴ sic habet: Ὠτειλή. κυρίως μὲν, τραῦμα, τὸ ἐκ βελῶν διάτασιν, ὅ ἐστιν ἐξ ἐγύθεν τρῶσαι. Ὅμηρος δὲ ἐν τῷ Γ (lego τῇ Δ) τῆς Ἰλιάδος, τὸ ἐκ τῆς βολῆς ὅτας ἐκάλεσε. καὶ μὴν καὶ ἄλλην διαφορὰν οἵδε διάτασιν, καὶ διὰ βαλεῖν, ὡς ἀλλαχοῦ φαίνεται. διαφέρει δὲ ἀλῆς ὠτειλὴ, ὅτι ὠτειλὴ μὲν, αὐτὸ τὸ τραῦμα· ἀλὴ δὲ, τύλος, ἢ τύπος θεραπευθέντος τοῦ τραύματος. τὸ δὲ λέγειν ὠτειλὴν διαμείνην, τρόπος ἐτυμολογίας ἐστί. παρὰ τὸ διάζω γίνεται, ὠτειλή, τὸ μὲν Ω ἔχουσα Δωρικῶς, τὸν δὲ δίφθογγον καὶ Βοιωτικός. &c. VILL. Uti *Philemonis* & aliorum Grammaticorum aperta satis est doctrina, ita nullus tamen assequor, quid sibi velint *Apollonii* verba, καὶ τὴν ὀπωσδύνην περιπλώσεως ἀλῆς.

2 Ὠτειλήν. Od. τ. 456. VILL. Ubi pro Ὀδυσσῆος Editiones habent Ὀδυσῆος.

3 Αὐτίκα. Il. Δ. 140 VILL.

4 Ὦχρος. *Hesych.* Ὦχρος. Ὠχρίασις, χλωρότης χλωρός. Vide & *Etymolog. Magn. Philemon*: Ὦχρος. ἡ ὠχρίασις. &c. VILL.

5 Ὦχρος. Il. Γ. 35. VILL.

1 Ὠχρὴ

καὶ ὠχρήσαντα, [1] ὠχριάσαντά·

οὔτ' [2] ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον. ——

1 Ὠχρήσαντα. Sic habet VILL. etiam *Hes.* in Ὠχρώσαντα. 2 οὔτ'. Od. Λ. 518. VILL.

FINIS.

EXCURSUS I.

AD P. 4. OBS. 1.

De uſu Homerico formae Ionicae ac Doricae, in articulo poſtpoſitivo, τῦ, τῆς &c. *pro* ῦ, ῆς &c.

Apollon. v. Ἀγλαΐας, *Homeri* verſum laudat ex *Od.* Σ. 179. qui, cum in editis exemplaribus ſcribitur:

Ἀγλαΐῃ γὰς ἴμοι γε θεοὶ τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Ὤλισαν.

ab *Apollon.* contra ita exhibetur, ut pro τοὶ ſcribat οἱ, in quo jam explicandum eſt, cur editorum exemplarium lectionem alteri illi praeferendam eſſe cenſuerim: qua opera ſimul rationem omnem aperire conabimur, quae in his & *Homero* obſervata in ſcribendo, & Criticis obſervanda eſſe videatur in judicando.

Formam quidem ipſam articuli τῦ pro ῦ &c. Ionibus olim & Doribus communem fuiſſe, ſatis probat *Herodoti* auctoritas *L. I. c.* 19. & *Theocr. Eid. I. v.* 118: ut taceam, quae plura notata ſunt ab *Euſtath. fol.* 1385. *v.* 42. *a Maitt. de Dial. p.* 172. C. & a Cl. *Koen. ad Gregor. de Dial. p.* 111 & 177. — *Homerus* autem, qui paſſim communi uti ſolet hujus articuli forma, interdum quoque non temere adeo, ſed certo judicio, adhibuiſſe videtur alteram. Multis certe locis conferendis in eam nos inducti ſumus opinionem, ut vix alibi a communi forma receſſiſſe Poëtam credamus, niſi ubi per alteram aut pronunciationis ſuavitas, aut praecedentis ſyllabae quantitas adjuvanda eſſe videretur. Pauca tantum utriusque rei exempla videamus, ex quibus aeſtimentur uſus ejusdem formae reliqui. Itaque metro quidem & quantitati conſulere voluiſſe manifeſtum eſt *Il.* Θ. 225.

— Ἐπ' Αἴαντι κλισίης Τελαμωνιάδαο,
Ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆϊ ΣΤΟΙ ῥ' ἴσχαλα νῆας ἕισας
Εἵρυσαν.

Ex quo, vel ſimili loco, ducta eſt *Heſychii* Gloſſa, Τοί· ῥα. εἵρυσε δή.

Od.

Od. A. 23.

ΑἰθίοπΑΣ, ΤΟΙ δίχθὰ δεδάαται, ἴσχατοι ἀνδρῶν,

Conf. *Od.* H. 187. 260.

Pronunciandi contra ſuavitatem unice ſecutus eſſe videtur, quo ſcilicet difficilior vitaretur vocalium collifio, vel aſperius verſuum initium *Il.* B. 345.

Τὰσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἵνα καὶ δύο, ΤΟΙ' κεν Ἀχαιῶν.
Νόσφιν βαλεύωσ'.

Il. X. 53.

Ἄλγῳ ἐμῷ θυμῷ καὶ μήτεΡΙ, ΤΟΙ τεκόμεσθα.

Conf. & Il. Λ. 20. M. 340. P. 361. Υ. 299. Φ. 267. *Od.* Λ. 541. Ad hanc igitur normam & verſum initio hujus obſervationis poſitum & alia paſſim *Homeri* loca exigenda eſſe crediderim. Inde *Od. l. l.* praetulerim

Ἀγλαΐην γὰρ ἐμοὶ θεΟΙ, ΤΟΙ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Ὤλεσαν.

Il. N. 571. edi vulgo ſolet

—— —— —— —— —— Περὶ δορὶ
Ἤσπαιρ' ὡς ὅτε βΟΥ̃Σ, ΤΌΝ Τ' ὄρεσι βεκόλοι ἄνδρες
Ἰλάσιν ἀκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν

Corrigendum omnino videtur βΟΥ̃Σ Ὃ́ΝΤ' &c.]

Il. Υ. 308.

Καὶ παῖδες παίΔΩΝ, ΤΟΙ'κεν μετόπισθε γένωνται.

Praeferenda omnino *Codd.* nonnullorum lectio. —— Παίδων παῖΔΕΣ ΤΟΙ' κεν —— & referenda videtur, vel ad hunc locum, vel ad *Il.* B. 345. *Heſychii* Gloſſa Τοί κεν. οἵτινες ἄν.

Il. Ω. 347.

—— —— —— Κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικὼς,
Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη

Quod in hoc loco exhibet *Apollon.* v. Αἰσυητῆρι *p.* 62. — ὑπηνήτῃ ὅπερ —— prae lectione recepta erit contemnendum.

Od. Θ. 22.

—— —— —— —— —— —— ἀεθλοὺς
ΠολλΟῪΣ, ΟΥ̓Σ Φαίηκες ἐπειρήσαντ' ὀδυτῆος.

Perperam *Apoll.* v. Ἄεθλος p. 43. ſcribit Πολλ ῪΣ, ΤΟῪΣ.

Od. Χ. 469. neſcias fere utrum praeferas, quod editur vulgo:

Εἴρεϕ ἐπιπλήξωΣΙ, ΤΌΘ' ἑσπέϕ ἰὼν θάμινῳ.

an quod praebet *Apollon.* v. Ἔρεβος *p.* 300.

Ἔρεϕ ἐπιπλήξωΣΙΝ Ὃ́Φ' ἑσπέϕ &c.

EX-

EXCURSUS II.

AD PAG. 26. OBS. 7.

De nominibus Ἀγγελίας, Ἀγγελίης & Ἀγγελία.

Veterem hic minuere lubet Grammaticorum & Lexicographorum errorem, quo partim nova nobis nomina confinxerunt, ἀγγελίας & ἀγγελίης pro *legato*, partim notae formae ἀγγελία, novam hanc vim & poteſtatem addiderunt, ut ipſa quoque non tantum rei cujusque narrationem, ſed *legatum* ſignificet. Itaque comparandus primum cum *Apollonio* eſt *Schol.* ad *Il.* Λ. 140. Δυὸ δὲ σημαίνει ἀγγελία, παράγγελμα, ὡς ἐν τῷ

(*Od.* ο. 313.)

Ἀγγελίην εἶποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ.

Καὶ τὸν ἄγγελον ἤτοι τὸν πρέσβυν, ὡς ἐνταῦθα·

——— ——— ——— Μενέλαον ἀνῶγεν,
Ἀγγελίην ἔλθοντα σὸν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ.

Qua *Scholiaſtae* obſervatione uſus etiam eſt *Etymol.* M. v. Ἀγγελίην ἔλθοντα p. 7. v. 33. — Ipſa autem *Homeri* loca, quibus hanc doctrinam incautius probare conantur Grammatici, ſi ad diligentius examen revocentur, veremur ſane, ut apud peritos arbitros efficiant, quod volunt, qui iis utuntur. Ordine recenſeamus ſingula.

Primum *Apollon.* argumentum ducit ex *Il.* Δ. 384. ubi Agamemnon Diomedem ad virtutem bellicam patris exempło inflammaturus, celeberrimam Tydei ad Thebanos legationem his verbis memorat:

Ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί.

Interpretes omnes hic ſecuti ſunt *Scholiaſten*, qui accepit, ἀντὶ τοῦ τότε δὴ τὸν Τύδεως ἄγγελον, ὅ ἐστι πρεσβευτὴν, ἔπεμψαν οἱ Ἕλληνες. *Schrevelius* etiam audacter adjecit, Κλίσις, ὁ Ἀγγελίας, τοῦ ἀγγελίου. Sed hoc additamentum, cum nulla alia haberet Scholiorum editio, merito rejecit *Barneſ.*: Neque ſane opus eſt ut ἀγγελίην hic loci poſitum cenſeamus pro *Legato*; Meliorem viam praeïvit *Euſtath. p.* 486. *v.* 13. — Ἀχ-

— Ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆα στεῖλαν Ἀχαιοί, τύτεσιν, ἐπὶ ἀγγελίην ἔπεμψαν τὸν Τύδεα. Nihil magis frequentatum eſt Poëtis, quam praepoſitiones identidem caſibus ſuis poſtponere. *Theogn.* v. 34.

Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι.

Conf. *Apoll. Rhod.* I. 9. 29. II. 188.

Tantillae tamen rei negligentia interdum doctiſſimis etiam viris obfuit ad recte interpretandum. Apud *Orph.* e. c. *de Lapid.* XVIII. 35. monet de Haematite Theodamas:

Καί μιν ἐγὼν Αἴαντι δαΐφρονι, πολλ' ἐπέτελλον,
ΕΝΤΕΣΙ ΔΗΡΙΝΘΗΝΑΙ ΑΜΥΜΟΝΟΣ ΑΜΦ' ΑΧΙΛΗΟΣ
Ἐσυμένῳ, νίκης ἐπαρηγόνα χερσὶ κομίζειν.

reddidit Interpres:

„ *Illumque ego Ajaci bellicoſo multum commen-*
„ *davi,*
„ Ad armis contendendum cum pulcro Achille
„ *Conanti &c.*

Atqui *Ajax*, quantum ſciamus, nunquam ARMIS *contendit* CUM ACHILLE: Reddendum fuerat „ *cum de* ARMIS „ *viri praeſtantiſſimi*, ACHILLIS, *contendere propera-* „ *ret.*" Propoſitio enim ἀμφὶ, referenda eſt ad nomen ἱππουσι, qua eadem poteſtate cum alibi ponitur, tum *Il.* M. 421.

Ἀλλ' ὅς τ' ἄμφ' ὄρεσσι δύ' ἀνέρε δηριάασθον.

ubi *Schol.* Ἀμφ' ὄρεσσι. περὶ ὄρων γῆς.

Et re & ſtructura cum *Orphei* loco optime convenit *Od.* Λ. 542. ſeqq.

Οἵη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνίδαο
Νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
Τὴν μὲν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ,
ΤΕΥΧΕΣΙΝ ΑΜΦ' ΑΧΙΛΗΟΣ.

Verum, ut illuc revertar, unde profectus ſum, alterum Grammatici ſibi habere viſi ſunt opinionis ſuae argumentum, *Il.* Γ. 206. ubi, poſtquam Helena laudavit Ulyſſis

—— παντοίης τε δόλου καὶ μήδεα πυκνά.

reſpondet, inter alia, Antenor,

Ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἦλυθε δῖος Ὀδυσσεὺς,
Σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, σὺν ἀρηΐφίλῳ Μενελάῳ.

Scholiaſtes omnes fere interpretes induxit in errorem, reddendo: Ἀγγελίης. ἀγγελος, πρεσβευτής. ἰὰς ἡ διάλεκτος. Formam ſcilicet communem eſſe credidit Ἀγγελίας — ίω, pro qua Ionice diceretur Ἀγγελίης: Contra, qui eam formam ignorabat, ZENODOTUS emendandum cenſuit Ἧς, pro Σεῦ: Sed ve-

rior

rior est *Eustathii* ratio, *p.* 405. *v.* 12. ΕΝΕΚΑ, ΠΕΡΙ τῆς ἀσγιλίης τῆς κατὰ τὴν Ἐλίνην. —— ΣΕΪΟ ἀσγιλίη, est *Legatio* ΥΠΕΡ ΣΟΥ, TUI CAUSSA *suscepta*. Saepius apud Graecos hujusmodi Genitivos reperias, in quibus durior sit praepositionis ellipsis. HOMER. *Il.* X. 11. Τρώων πόνος. ubi *Schol.* τὸ κατὰ Τρώων ἔργον. *Thucyd. I.* 140. τὸ Μεγαρίων ψήφισμα „ *Athenienſium* DE MEGARENSIBUS *decre-* „ *tum*" quod in *Praef. ad Ariſtoph. Nub.* minus bene olim intellectum, poſtea ad *Homer. Il.* Γ. 206. recte explicuit *Cl.* ERNEST. —— ORPH *Argon.* 26. Φερσεφόνης μέγα πένθος. *Luctus OB RAPTAM PROSERPINAM ſuſceptus.* Ita APOLLON. *Rhod.* III. 339. —— Φρίξοιο ποινὰς — dixit *poenas* PRO PHRIXO *debitas*, & *AElian. V. H. V.* 21. Τόλμημα τῶν παιδῶν *Scelus* IN LIBERIS *coimmiſſum.* — Graecorum rationem imitantur Latini: SENEC. *Nat. Quaeſt. VI. Scelus Calliſthenis*, quod *in Calliſthene occidendo* perpetravit Alexander. Conf. TAYLOR AD LYS *p.* 122. PERIZ. *ad Sanct. Min. III.* 1. 15. BURM. *ad Phaedr. III.* 8 2. Unus addatur locus & noſtro ſimillimus, & a doctiore quidem *Scholiaſte* recte explicatus, ſed in verſionibus tamen male habitus: *Il. N.* 252. Ἥ τιν ἀσγιλίης μετ' ἐμ' ἤλυθες. *Schol.* ἢ ὡσεί τινος ἀσγιλίης ἀφὸς ἐμὲ ἀφηγίσονας.

Tertium denique *Homeri* locum admovent *Schol.* & *Etymol. Il. Il.* quo ſive nomen probent Ἀσγιλίας — ᾶ: ſive notionem nominis Ἀσγιλία parum probabilem.
Ubi ſcilicet *Il.* A. 140. Antimachi liberos Agamemnon graviter increpat:

Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἷες ἔσον,
Ὅς ποτ' ἰὼν Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν,
Ἀσγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιβίῳ Ὀδυσῆϊ
Αὖθι κατακτεῖναι.

Scholiaſtae verba ſupra excitavimus, neque novimus, qui ſibi, in vertendo, ab ipſius errore caverit; Unus iterum *Euſtath.* meliora docuit *p.* 836 *v.* 29., quando ἀσγελίαν reddit τὴν ἐξ ἀποστολῆς πρεσβείαν & a lectore ſupplendam eſſe indicat praepositionem ΕΙΣ. *v.* 35. Εἴτε λέγει ὡς ὁ Μενέλαος ΕΙΣ ἀσγελίην ἦλθε σὺν Ὀδυσσεῖ.

Atque haec ideo pluribus diſputavimus, quo nomini Ἀσγελία, aliena abjudicetur *Legati* notio, & quo eximenda Lexicis eſſe intelligatur forma nominis, parum Graeca, Ἀσγιλίας — ᾶ. quae haud ſcio an nullis aliis ſe tueatur exemplis, niſi noſtris his, quae falſo exiſtimata ſunt, Homericis. *Heſiodi* enim locum *Theogon.* 780.

—— —— —— —— Ἴεις
Ἀγγιλίης πωλέεται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,

aut emendandum aut ex frequenti praepoſitionis ellipſi explicandum eſſe, dudum *Stephanus* aliique perſpexerunt.

EXCURSUS III.

AD P. 83. v. Ἀκρεϊτόφωνοι.

Diſputatur de Il. B. 867. & *Thucyd. I.* 3.

Ἀκρεϊτόφωνοι. βαρβαρόφωνοι, συγκεχυμένη γῆ ἡ τῶν βαρβάρων φωνή. —

Apollonii hanc Gloſſam in Lexicon ſuum transtulit *Heſych.*, neque tamen habent adhuc viri Eruditi, quorſum referant. *Homero* quidem, quem nunc certe leginus, Cares dicuntur βαρβαρόφωνοι. *Il.* B. 867.

Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
Οἳ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρεα ἀκρεϊτόφυλλον.

unde Critico forte paullo audaciori placere poſſet conjectura, temere olim transpoſita nomina, in priſtinum locum revocanda, & utrumque Lexicographum ita emendandum eſſe, ut, quae nunc gloſſae interpretatio eſt, ipſius capitis locum occupet: βαρβαρόφωνοι, ἀκρεϊτόφωνοι &c. Verum, cum alia ſunt, quibus haec conjectura ſatis poſſet confutari, tum, quae additur ſignificationis ratio, συγκεχυμένη γῆ &c. ſoli formae convenire poteſt, quae nunc in gloſſae capite ponitur, ἀκρεϊτόφωνοι. — Itaque defungi poſſe viderer ſolemni formula, *aliena a Lexico Homerico gloſſa temere huc irrepſit*: niſi aperienda eſſet, in quam inductus ſum, ſuſpicio hujusmodi, cui non quidem plurimum ipſe tribuo, ſed quae iis tamen rationibus commendatur, ut dignam omnino cenſuerim, quae publice proponatur, ſive confutanda novis argumentis a Doctioribus, ſive confirmanda.

Thu-

Thucydides igitur quando *l.* 1. *c.* 3., fero demum universos Graecos communi *Hellenum* nomine appellatos esse docet, *Homerum* etiam observat nunquam *Hellenas* tam lato sensu dixisse, sed eos tantum hoc nomine complexum esse, qui cum Achille ex Phtiotide Trojam venerant, atque ideo nec *Barbaros* appellasse, quos Ἕλλησι opponeret: οὐ μὴ . . . . οὐδὲ ΒΑΡΒΑΡΟΥΣ εἴρηκε, διὰ τὸ μηδὲ Ἕλληνας πω (ὡς ἐμοὶ δοκεῖ) ἁπλῶς οὕτω εἰς ἓν ὄνομα ἀπηχεῖσθαι.

Hinc quaestionem dudum potuerunt antiquiores *Homeri* Interpretes, quomodo, cum *Barbaros* non dixerit Poëta, dicere tamen potuerit βαρβαροφώνους? Placet quidem prae caeteris *Strabonis* solutio, *L.* XIV. *p.* 976. *sq.*, quam a *Barnes.* temere rejectam, probavit *Ern.* ad *Hom. l. l.*; „ *Barbarum* olim ab ipso sono dictum esse, qui difficulter & aspere „ loqueretur; Cares autem, cum per omnem Graeciam „ militando habitandoque essent dilapsi, dure inprimis „ & crasso ore locutos, atque inde appellatos esse „ βαρβαροφώνους; sed postea demum morem increbuisse, ut „ a communi hoc linguae vitio omnes generatim peregrini „ a Graecis dicerentur *Barbari.*" — Verum enimvero, quamvis probabilis sit ista disputatio, non dubito tamen fore, qui nominis quidem istam notationem non ex veneratione & studio *Thucydidis* potius, quam ex re & veritate a *Strabone* positam esse largiantur: sed *Barbarorum* tamen nomen, si vere *Homero* non usurpatum esse scripserit *Thucydides*, vix etiam Cares ab ipso dici potuisse βαρβαροφώνους contendant. Quid igitur, si *Apollonii* illud Ἀκριλόφωνοι Poëtae vindicando, omnem his difficultatem penitus eximamus, & legamus adeo,

Νάσης αὖ Κᾶρῶν ἡγήσατο ἀκριλοφώνων
Οἵ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριλόφυλλον.

Et Glossam quidem recentiorum Grammaticorum, βαρβαρόφωνος, verae atque antiquae lectionis locum facillime occupare potuisse, ita quisque dabit ultro & largietur, uti Critices est peritior; (Vid. e. c. *D'Orville ad Charit p.* 785.); Forma porro nominis bene Graeca est, cum eadem compositionis ratio in aliis etiam vocibus Homero sit usurpata, ἀκριλόμυλος *Il. B.* 246. & ἀκριλόφυλλος *v.* 868.; metro deinde & sententiae utralibet lectio videtur aptissima; nullus praeterea *Homeri* locus est, cui aeque conveniat positum ab *Apollonio* in *Homericis* vocibus nomen, ἀκριλόφωνος, & nusquam denique *Apollonius*, quod in hac profecto disputatione praecipuam aliquam vim habere debet, nusquam igitur *Apollonius* Glossam memorat βαρβαρόφωνοι, facturus omnino, nisi egre-

gie fallimur, ſi rariorem hanc formam judicio ſuo comprobaſſet. — Sed video, quae opponi mihi poſſint a Doctis: quorum alterum quidem leve videtur, quod ſcilicet, admiſſa noſtra conjectura, duo verſus continui parum bene in ejusdem fere ſoni formaeque nomina ſint deſituri, ἀχειλοφώιων, ἀχειλόφυκοι: multa enim ſunt loca Homerica, in quibus *gratiam* magis *Orationis negligentiam* admireris quam ſubtilem ornandi diligentiam, (V. ERN. *Op. Phil. & Crit. p.* 126. *ſeq.* maxime *p.* 132.) & multa praeterea ejusdem generis ὁμοιοτέλευτα, in uno hoc Iliados libro, frequentavit Poëta. Vid. *vs.* 259. *ſq.* 290. *ſq.* 489. *ſq.* 527. *ſq.* Alterum vero graviſſimum eſt, quo opinatio noſtra labefactari poſſit, argumentum: *Apollodorus* ſcilicet, quod ex *Strabone* patet l. c., & legit in *Homero* l. l. vocem βαρβαροφώνων, & illuſtravit: Jam vero Apollodorus Atheniensis, nobilis Bibliothecae ſcriptor, cujus etiam XII. libros περὶ τῶν καταλόγων veteribus lectos eſſe conſtat; (V. *Fabric. B. G. III.* 27. 6.) Hic igitur Apollodorus antiquior fuit Apollonio, qui nec ipſe *Strabonem* aetate multum antecеſſit, atque adeo fieri non poteſt, ut lectionem ignorarit *Apollonius*, de qua ab iis diſputatum ſit, inter quos aetas ipſius interjecta fuit fere media. Reſtat quidem ut non ignoratam adeo dicamus, ſed reprobatam omnino & ſilentio praetermiſſam, quod alteri alteram illam praeferret, Ἀχειλοφώιων: Sed etiam hic urgeri poteſt, interrogando: Illam igitur alteram formam utrum ex Cod. habuit, an vero ex conjectura? Si ex Codice: Quo modo igitur in difficili, quae videbatur, quaeſtione ſolvenda, neque *Apollodorus*, neque *Strabo*, neque quisquam, quantum novimus, interpretum, iſtam vel adhibuit vel memoravit certe lectionis varietatem? Sin ex conjectura: Quidni accuratus & diligens auctor *Strabo*, ubi data opera iſtum locum tractavit, celebris Grammatici *Apollonii* conjecturam vel laudavit breviter, aut confutavit, vel certe indicavit? Atque his argumentis ſentio equidem, quam in vulgatam lectionem commovi, ſuſpicionem levari maxime & tantum non removeri: ſed, quod in initio jam dixi proponendam tamen & paulo diligentius excutiendam eſſe cenſui, quo certior a Criticis noſtris ſive confutatio eliciatur ſive confirmatio: In utramcumque tamen partem inclinaverint Eruditorum ſententiae, *Thucydidi* ſua conſtabit fides, ὅτι ἃ μὴ . . . ἀδὲ βαρβάρως εἴρηκεν (Ὅμηρος): quo juſtior videri debet *Woodi*, Viri cl. reprehenſio, cum *Virgilium* ipſum arguit & generatim tempora hac in re minus diligenter obſervaſſe, [in rebus Trojanis *Barbarum* modo

do pro *crudeli* uſurpavit, modo pro *Phrygio*, V. *AEn. I.* 539. *XI.* 777.], & vero AEneae, Phrygi ipſi, parum conſiderate hoc tribuiſſe, ut *Phrygium* aurum dicat *Barbaricum AEn. II.* 504.

Quinquaginta illi thalami, ſpes tanta nepotum,
BARBARICO poſtes auro ſpoliisque ſuperbi
Procubuere. ——

Vid. *Wood, On the Origin. Gen. & Writ. of Homer. p.* 237.

EXCURSUS IV.

AD P. 97. V. Ἀμαρτῇ.

Diſputatur de Il. Φ. 162.

Ἀμαρτῇ. ἅμα ὁμῶ.
Οὐδ' ἀμαρτῇ δήρασιν ἀμφὶς.

Apollonii haec obſervatio ſpectat ad *Il.* Φ. 162. ubi nunc quidem editur:

—— —— Ὁ δ' ἀνίχελο δῖος Ἀχιλλεὺς
Πηλιάδα μελίην· ὁ δ' ΑΜΑΡΤΗ δήρασιν ἀμφὶς
Ἥρως Ἀστερόπαιος, ἐπεὶ θεὸς ἦεν ἰδέσθαι
Καί ῥ' ἑτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διὰ πρὸ
Ῥῆξε σάκος. &c.

Verum enim vero pro ὁμαρτῇ, quod, inde a *Turnebiana* editione, in reliquis omnibus perpetuo eſt pervulgatum, antiquiores univerſae, *Euſtath.* quoque & *Scholia*, cum edita tum MSta apud *Barneſium*, lectionem exhibent, quam *Apollonii* etiam commendat auctoritas, ἀμαρτῇ. Accedat & *Scholiaſtes Reg.* MSt. Ἀμαρτῇ. περισπᾶται τὸ ἀμαρτῇ ἀντὶ τοῦ ὁμῶ καὶ τὸ Ἴσχει. καὶ ἔστι σημεῖον τοῦ ἅμα καὶ τοῦ ἀρτίως. ἀφ' οὗ ἀμαρτῇ, ἐπίρρημα. —— Eadem forma olim etiam lecta eſt *Il.* Ε. 656. ubi nunc Editiones conſentiunt in ὁμαρτῇ: *Voſſianus* certe *Schol.* apud *Valcken.* ad calcem *Ammonii p.* 241. apertum habet hujus lectionis indicium, quando ad iſtum locum

observat: Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸ ἁμαρτῇ χωρὶς τοῦ ι γράφει, καὶ ἐξήνεγκε· οἱ δὲ περὶ Ἡρῳδιανὸν περισπῶσι καὶ προσγράφουσι (*adde* ι εἰς τὸ ι) ἅμα τὸ ἅμα καὶ τὸ ἁρπᾷ περισπώμενον. οὕτω δὲ αὐτὸ καὶ ἡ συνήθεια δίκλιτον, καὶ τοῦτο ἐπικρατητέον. Eandem quoque iſtic lectionem habet *Cod. MSt Reg* cujus *Schol.*, hic cum *Voſſiano* eſt comparandus, ut ex fonte non nihil diverſo uterque fluxiſſe intelligantur. Ἁμαρτῇ· τὸ ἁμαρτῇ Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ι γράφει (L γράφει) καὶ ἐξήνεγκε, λέγει γὰρ ἐκθλίβεται τὸ ἁμαρτήσῃ (forte ἀποκοπὴν δὲ ἐκθλίβεται τὸ ἁμαρτήσῃ, quemadmodum & ἀφροσύνῃ, recte dicit *Schol.* ad *Il.* φ 162. ſed συγκοπὴν temere dixit *Etymol. p.* 78. *v.* 21.) ὁ δὲ αὖ Καλλιστος (lege Ἀσκαλωνίτης de *Davidis Ruhnkenii* correctione, ut *Ptolemaeus Aſcalonita*, modo ſub *Ptolemaei*, modo ſub *Aſcalonitae* nomine laudari ſolitus, intelligatur.) καὶ οἱ πλείους περισπῶσι τὸ ἅμα καὶ τὸ ἁρπᾶ, ἐκθλίβομαι (forſan ἐκθλίβομαι) καὶ ἐπικράτησε —— Et de formis quidem cognatis ἁμαρτῇ, ἁμαρτεῖν, ἁμαρτῇ, ἁμαρτῇ V. *Euſtath. p.* 891. *v.* 21. *Etym. p.* 623. *v.* 20. —— Verum tamen his omnibus teſtimoniis cum nitatur forma adverbii ἁμαρτῇ vel ἁμαρτῇ, & cum priore praeſertim loco, (*Il.* φ. 162.) Codicum, antiquarum Edit., & Grammaticorum auctoritate confirmetur. *Barneſium* certe difficilior paulo & impedita verborum conſtructio eo impellere non debuerat, ut contextum continuo ex conjectura non corrigeret adeo, ſed corrumperet, & *Euſtath.* praeterea accuſaret, ut qui in hoc loco interpretando non *ſatis fuerit attentus.* In vulgata ſcilicet lectione ὁ δ' ΟΜΑΡΤΗΙ δόρασιν ἀμφΙΣ: verbum deſiderabat *Barneſ.*, quo referret illud ὁδ', quod cum non videret unde mutuaretur, confidenter edi juſſit ὁ δ' ΟΜΑΡΤΕΙ δόρασιν ἀμφοῖν pro ἁμάρτει: *ille vero binis haſtis* SIMUL AGEBAT. Sed dudum attentior *Barneſio Euſtathius* recte verbum huc ex ſequentibus revocandum, & ſupplendum eſſe perſpexerat ΒΑΛΕ:

—— Ὁ δ' ἁμαρτῇ δόρασιν ἀμφὶς,
Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν,
Καὶ ῥ' ἑτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος ΒΑΛΕΝ, οὐδὲ διὰ πρὸ
Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
Τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράψας ΒΑΛΕ χειρὸς
Δεξιτερῆς, σύτο δ' αἷμα κελαινεφές. &c.

Perſpexit facile eandem orationis ſtructuram *Frid. Aug. Wolf*, Vir Cl. & quo celerius animadvertatur in legendo, uncis inclusit verba (ἐπεὶ περιδ. ἦε) V. Viri Eruditiſſimi *Praefat. in Iliad p.* 16

EX-

EXCURSUS V.

AD PAG. 113. OBS. 1.

Diſputatur de Il. Σ. 489.

In nobili inprimis ſcuti Achillei deſcriptione Vulcanum inducit Poëta, *Il.* Σ. *vs.* 482, qui in eodem

Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν·
Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξε, ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν,
Ἠέλιον τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν·
Ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Πληϊάδας θ', Ὑάδας τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος,
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ Ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
Ἥ τ' αὐτῷ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει·
Οἴη δ' Ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

Urſam dicit Homerus *ſolam expertem eſſe lavacrorum Oceani*, ſolam Oceano non tingui, infra Ὁρίζοντα ſive *finitorem* non occidere. Atqui non proprium hoc urſa, ſed commune habent univerſa circuli arctici ſidera. Difficilem nodum multis modis veteres ſolvere conati ſunt, & *Ariſtotelis* quidem atque *Heraclidi*, a Strabone laudati, ipſiusque adeo *Strabonis* ſolutiones memorarunt ad hunc l. interpretes. Sed ita tamen de hoc loco diſputat *Apollonius* V. Ἄμμορον, ut & *Heliodori* ſententiam recenſeat nec dum a Commentatoribus, quantum novimus, nominatim memoratam, & aliam Crateti emendationem tribuiſſe videatur, quam quae ex *Strabone* laudata eſt a Viris Doctis. (Ἄμμορος) περὶ . . (ita *Apollonius*) ἄμοιρον, ἀμέτοχον.

Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

Λέγει ἢ κῆ [Lege μὴ] ἐπὶ τῆς Ἄρκτου· τοῦτο ἢ εἴρηκεν μὴ γινώσκων, ὅτι κῆ ἅπαν ὑ δύνει· ἢ πρὸς τὰ ὑποκειμένα τὴν σύγκρισιν ποιεῖται· ὁ ἢ Ἡλιόδωρος φησὶ βέλτιον λέγειν ὅτι ἡγεῖται. Ὁ δὲ Κράτης ὕτως ἀναγινώσκει·

Ἥτ' αὐτῷ στρέφεται, κῆ τ' Ὠρίωνα δοκεύει,

μέχρι τούτου παραλέγων.

Ἡ δ' ἄμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.
Ἵνα τὸ συμβεβηκὸς αὐτῇ καὶ ἑτέροις τῶν ἄστρων ἀκούσῃ.

Itaque ſolutiones proponuntur tres: vel ignoraſſe revera *Homerum* alia quoque ſidera ἄμορα εἶναι λοετρῶν Ὠκεανοῖο, vel ſolam urſam iis tantum oppoſuiſſe, quae ipſe memoraverat, vel denique *Cratetis* probandam eſſe emendationem.

Sed primam iſtam rationem ſequendo cum *Heliodorus* ignorantiam *Homero* tribuendam cenſuit, non eam certe voluit, quae culpam habeat imperitiae, ſed quae aetati ipſius ac temporibus propria, nullam incurrere poſſit reprehenſionem: Optime huc convenit *Strabonis* obſervatio L. I. p. 3. (6) ὅτ' οὖν εὖ (ita *Caſaub.*) ἀπειρίαν αὐτῷ καταγινώσκωσιν, ὡς μίαν ἄρκτον ἀντὶ δυοῖν εἰδότι· ἀδὲ γὰ εἰκὸς ἦν τὸν ἑτέραν ἠγνοηκέναι. ἦθος. ἀλλ' ἀφ' ὧν οἱ Φοίνικες ἐσημειώσαντο, καὶ ἐχρῶντο πρὸς τὴν πλοῦν, παρελθεῖν καὶ εἰς τὰς Ἕλληνας τὴν διάταξιν ταύτην. quae diſputatio eo majorem vim habere debet, quod revera minorem *Urſam*, ſive *Cynoſuram*, a *Thalete* demum *Mileſio* inventam eſſe conſtet (Vid. *Schol. ad vs.* 487. *Euſtath. p.* 1155. *v.* 29. *ſeq.*) & quod ſua adhuc aetate de hoc ipſo Circulo teſtatus ſit *Aratus*, *Phaenom. vs.* 145.

——— ——— ——— ἀλλ' ἄρα πάντες
Ἁπλόοι, ἄλλοθεν ἄλλος ἀνωνυμίῃ φορέονται.

Altera ſententia, quae ἄρκτον ſive ἅμαξαν iis tantum aſtris opponit, quae *Homero* memorantur, ut *ſola de iſto numero* nunquam occidere dicatur; haec igitur ſententia neſcio equidem quem habeat auctorem, ſed multis poſt *Apollonium* ſaeculis eandem propoſuit etiam praeſtantiſſimus *Homeri* Interpres, SAM. CLARKE: „ Fortaſſe per οἵη δ' ἅμορος ἐστι „ &c. intelligendum eſt: non *ſolam* eſſe Arcton *ex omnibus* „ eo ſtellationibus quae nunquam occidat, ſed *ſolam ex con-* „ *ſtellationibus hic enumeratis.* " Differt certe haec ratio, cum ab *Ariſtotelis* illa *Poët.* c. 25 *Homerum ſolam* urſam dixiſſe κατὰ μεταφοράν, (qua μόνον poſuerit pro *maxime ſpectabili*) τὸ γὰρ γνωριμώτατον μόνον: tum ab *Heraclitii* ſententia, *Straboni* probata: *Urſae* nomine omnem indicari *circulum arcticum*: διὰ μὲν τῆς ἄρκτου . . . . τὸν ἀρκτικὸν φησὶ, διὰ δὲ τοῦ Ὠκεανοῦ τὸν ἐφιζοντα. V. *Strabo. L.* 1. *p.* 4. (vel 8.) —

Reſtat ut tertio loco, *Cratetis Mallotae* emendationem recenſeamus, de qua haud ſcio an utriusque & *Apollonii* & *Strabonis* locus corruptior ſit, quam ut vere adhuc recteque de ea potuerit judicari. *Apollonio* quidem legiſſe dicitur Crates

Ἣ τ' αὐτῷ τρίφυλλα καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει,
μίχθην τύτθ καταλείπων.

Ἣ

Ἡ δ' ἄμμορός ἐϛι λοιτρῶν Ὠκιανοῖο.

ἵνα τὸ συμβιβηκὸς αὐτῇ καὶ ἑτέροις τῶν ἀϛρῶν ἀκούϛῃ *ſcil.*, συμβεβηκέναι: ſed iſta lectio aperte peccat in legem metricam. Videamus igitur utrum verius aliquod de *Cratete* adferat *Strabo*. Poſtquam ſcilicet *minoris urſae*, uti aliorum multorum ſiderum appellationem *Homero* recentiorem eſſe disputavit, mox ſubjicit, Οὐδὲ Κράτης ὀρθῶς γράφει·

Ἥ δ' ἄμμορός ἐϛι λοιτρῶν Ὠκιανοῖο,

φεύγων τὰ μὴ φευκτά. — In quo videndum quorſum ex *Cratetis* ſententia referri poſſit illud οἷος: durius enim neque praecedenti orationi aptum eſt, quod ſupplere jubet *Caſaub.*, κύκλος ἀρκτικός. Sed in praeciſa *Strabonis* brevitate nullam habemus veri inveniendi anſam, quam praebere tamen videntur Apollonii illa, μίχει τύτῳ καταλίγων, & deinde, ἵνα τὸ συμβιβηκὸς αὐτῇ καὶ ἑτέροις τῶν ἀϛρῶν ἀκούϛῃ. Sunt haec certe, quamvis impedita, tamen hujusmodi, ut quae aliquot verſibus memorantur coeli ſidera, inde a ſole *vs.* 484. usque ad Orionem *vs.* 488., primum tanquam ordine & in catalogo quaſi recenſita, accepiſſe videatur *Crates*, & deinde eam verſu 489. lectionem ſubjeciſſe, unde intelligeretur, non ſoli urſae, ſed aliis etiam ſideribus accidere, ut Oceano nunquam tinguantur. Fuit igitur eum *Cratetem* putarem revera correxiſſe, quod in *Strabone* editur ΟΙΟΣ, & retuliſſe, ad ΟΥΡΑΝΟΝ vſ. 485, ut, ſolus in medio ſcuto ἑρμὸς immunis fuiſſe intelligeretur ab Oceano, qui in ora extrema reliquas omnes ambiret & alluеret quaſi expreſſarum rerum imagines. conf. vſ. 606. ſed quamvis haec ratio alteri, quod habet *Apollonius*, indicio congrueret: μίχει τύτῳ καταλίγων; non videbam tamen quomodo conciliari poſſet cum altero: ἵνα τὸ συμβιβηκὸς ΑΥΤΗΙ καὶ ΕΤΕΡΟΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ ἀκούϛαι: — Hinc propius ad emendatricem *Cratetis* manum accedere crediderim corruptum quoque *Apollonium*, qui eum legiſſe ſcribit,

Ἥι δ' ἄμμορός ἐϛι λοιτρῶν Ὠκιανοῖο.

Quod ſi enim, mutata copula, unam quoque inſerueris particulam κεν: Ἥι τέκεν ἄμμορος &c. *ubi quidem &c.*; eam habebis lectionem quae, poſt plura coeli ſidera usque ad vſ. 488, in catalogo quaſi recenſita, denique vſ. 489. ipſum locum deſignet, ſupra quem *Homero* Graecisque nulla amplius occiderint, ubi caetera omnia haud ſecus ſupra finitorem perpetuo manſerint, atque *urſa major*. Ut adeo in eam fere ſententiam *Crates* verba emendaverit, in quam corrupta accipienda eſſe cenſebat *Heraclitus*.

Ἠτ' αὐτῷ τρέφεσθαι, ἢ τ' Ὠρίωνα δοκεύειν,
Ἥϊκεν τ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

Atque haec quidem de celebri *Cratetis* emendatione per conjecturam diſputaſſe ſuffecerit. — *Homerum*, praeter alios, proxime imitatus eſt OVID. *Faſt.* II. 191.

Saevit adhuc canamque adit Saturnia Tethyn,
Maenaliam tactis ne lavet Arcton aquis.

Alia imagine uſus eſt *Aratus Phaen. v.* 47 *ſeq.*

—— Αἱ δ' ἄρα εἰ ἀστέρες ἑκάτερθε φύωσι
Ἄρκτοι, χρυσείῃ ΠΕΦΥΛΑΓΜΕΝΑΙ ὠκεανοῖο.

Hunc expreſſit *Virgil. Georg.* I. 246.

Arctos Oceani metuentes aequore tingui.

Quod diligentiam non effugit *Heynii*, Viri *Cl. ad l. l.* Rem omnem *Manil.* L. I., poſtquam explicuit vſ. 284, uno verbo abſolvit vſ. 608.

Alter ab excelſo decurrens limes Olympo
Serpentis caudam, & SICCAS dividit arctos.

Hyginus porro, L III. c. I. de *URSA MINORE*, *in prioribus*, ait, *caudae ſtellis una eſt infima, quae POLUS appellatur, ut Eratoſthenes dicit, per quem locum ipſe mundus exiſtimatur verſari.* In quo Latine tantum vertit ducem ſuum *Eratoſthenem* c. II. ὑπὸ δὲ τὴν ἑτέραν τῶν ἡγουμένων (τῆς Ἄρκτου ἀστέρων) καταστερός ἐστιν ἄλλος ἐπὶ, ὃς καλεῖται ΠΟΛΟΣ διὰ τοῦτο δὲ ὁ ΠΟΛΟΣ στρέφεσθαι. Ubi, quamquam πόλος ſaepe apud Veteres pro *coelo* accipiatur, haud ſcio tamen an hic loci poſterius illud πόλος corrigere, eique, *Heſychii* praeſertim indicio, ſubſtituere liceat κόσμος. Conf. *Schol. ad German. Arat. vſ.* 22. Verum idem *Hygin. L.* IV. *c.* 8. *Illud etiam videmus*, inquit, *in extrema cauda DRACONIS ſtellam eſſe, QUAE IN SE VERTATUR & EODEM LOCO CONSTET*; in quo ſive ipſius *Hygini* ſive librarii error eſſe videtur, qui *Draconem* in locum *Cynoſurae* ſive *Urſae minoris* ſubjecerit. Scio equidem, hoc ipſo loco uſum eſſe *Freretum*, ut, quod obſervando ratiocinandoque efficiunt Aſtronomi, auctoritate etiam ſcriptoris antiqui confirmaret, ſtellam ſcilicet polarem, Chironis aetate eam fuiſſe, quae nunc in *Dracone* notari ſolet litera κ. —— Claſſicum locum fruſtra ſibi quaeſitum eſſe dolet Cl. *Bailly*, *Hiſtor. de l'Aſtron. Ancien. Eclairciſſ. L. VI.* §. 10. *p.* 426. Sed praeterquam, quod κ *in cauda* quidem, non vero in extrema cauda *Draconis* eſt, veterum etiam libros ex ipſis Veterum placitis, quam ex ſub-

ſubtiliore Recentiorum doctrina, & emendare & explicare malim — Unde, quaeſo, iſta *Hygino* ſubtilitas? Unde iſtam nauſit doctrinam, quam Veterum, quantum novimus, nemo memoravit, & cujus vel ſuſpicionem refellere fere debuit conſtans apud nautas & Cynoſurae & Helices obſervatio, tanquam ſiderum polo proximorum.

In *Cynoſura* certe, vel *Cynoſyrae* proximum polum ſtatuiſſe cenſeas *Aratum haenom.* vi. 42.

—— Τὴν μὲν Κυνόσουραν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
Τὴν δ' ἑτέρην Ἑλίκην. Ἑλίκη γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ
Εἰν ἁλὶ τεκμαίρε σθαι, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν.
Τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι, πυρόωσι θάλασσαν.
Ἀλλ' ἡ μὲν καθαρὴ, καὶ ἐπιφρόνεσθαι ἑτοίμη,
Πολλὴ φαινομένη Ἑλίκη πρώτης ἀπὸ νυκτὸς
Ἡ δ' ἑτέρη, ὀλίγη μὲν αὐτὰρ νέυτησιν ὀπίσσω·
ΜΕΙΟΤΕΡΗ ΓΑΡ ΠΑΣΑ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΕΤΑΙ
ΣΤΡ. ΦΑΛΙΓΓΙ·
Τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύνεσθε ναυτίλλοισι

Quem penultimum verſum minus vere a *Cicerone* & lectum & redditum eſſe cenſuerim, (*de Nat. Deor.* II. 41.)

Nam curſu interiori BREVI convertitur orbe.

quam a *Germanico*, qui, caetera accuratius exprimens, nomen quoque μειοτέρη, non tertio, ſed primo caſu accepiſſe videtur:

Quippe BREVIS TOTUM fido SE cardine vertit.

Eundem deinde Urſis in coelo locum, eundem apud nautas uſum uno ſuffragio tribuerunt, qui eam rem, vel data opera tractarunt, vel caſu quaſi attigerunt, ſcriptores ante iſtum *Tabularum* & *Aſtronomici Poëtici* compilatorem univerſi, *Aratus* & *Eratoſthen.* ll. ll. *Cicero de Nat. D. II.* 41. *Virgil. Georg. l. l. Ovid. Faſt. III.* 107. *Manil. I.* 282—310. —— Hos igitur cum duces habuit & in caeteris fere omnibus compilavit, quisquis ille fuerit *Hyginus*; efficitur inde, novam iſtam, quam ſupra dixi, recentiorum ſubtilitatem, a tali certe ingenio iſtis temporibus occupari omnino non potuiſſe. Quamquam haec ipſa Aſtronomorum noſtrorum ſubtilitas, ut dicam, quod ſentio, non perſpicio quomodo cum Hiſtoricis rationibus, cum teſtimoniis ſcriptorum veterum, poſſit conciliari; quae enim *Eratoſtheni*, l. l. in cauda Cynoſurae ſtella dicitur polaris, eadem & noſtra aetate, viginti & quod excurrit poſt ſaeculis, eundem tenet locum: &, ne forte *Eratoſthenis* ille locus in corruptelae ſuſpicionem adducatur, reliquis fere circuli Arctici ſideribus

eun-

eundem fere in coelo ſitum locumque adſignant *Veteres*, quo etiamnum ab ipſis Aſtronomis & obſervari & in tabulis ſphaerisque exhiberi ſolent. —

Sed haec quidem ſubtiliora & ab hoc loco fere ſunt aliena.

EXCURSUS VI.

AD PAG. 148. OBS. 2.

Diſputatur de Il. N. 745.

Brevis hic, ſed haud contemnendi momenti tractanda eſt Gloſſa *Apollonii* : ΑΠΟΣΤΗΣΩΝΤΑΙ· ἀποχωρίσωνται τάθμῷ.

Δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ
Χρεῖος. —

Spectat obſervatio *Il. N.* 745. ubi Polydamas, cum victores Trojanos, diviſos diſperſosque, in maximo cladis periculo pugnare videt, Hectorem ita hortatur :

Ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλεε ἐνθάδε πάντας ἀρίστους.
Ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν.
——— ——— ——— ——— ——— ———
——— ——— ——— ——— ——— ———
——— ——— ——— ἦ γὰρ ἵκωγι
Δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ΑΠΟΣΤΗΣΩΝται Ἀχαιοὶ
Χρεῖος, ἐπεὶ δὴ νηυσὶν ἀνὴρ ἔβλητο πολίτης
Μίμνε, ὃν ὀκίστι πάσχοι μάχης χήτεσθαι ἑῆος.

In vulgatis olim *Homeri* editionibus legi ſolebat ΑΠΟΤΙΣΩΝΤΑΙ, donec *Romanae Editionis*, *Euſtathii*, & *Grammaticorum Veterum* auctoritate veram lectionem, ΑΠΟΣΤΗΣΩΝται, Poëtae redderet *Barneſ.* Eandem unice probarunt *Clarke* &

Bergler. ad l. l., *Valcken. Animadv. in Ammon. L. III. c.* 20. *p.* 239, & *Alb. ad Heſych. h. v.* & *Valckenarius* quidem ita eam vulgatae praetulit, ut hoc ipſo argumento, quod jam in *Apollonium* quoque convenit, *Codicis Leidenſis* bonitatem aeſtimandam cenſuerit, quod in hoc verſu etiam habeat ἀποσήσωνται. — Unus tamen *Erneſto*, viro Clar., reſtabat ſcrupulus, „ quod ex Analogia Graecae linguae, quam tam diligenter „ ſequitur *Homerus*, dicendum erat ἀποσήσωσι, cum ἀποσήσαθαι ſit *recipere debitum*, non *rependere.*" — Verum enimvero nulla hic opus eſt *rependendi* notione, quae in verſionem Latinam venit ex lectione *Stephani*, ἀποτίσωνται. Contra ἀποσήσαθαι accipi omnino ita poteſt, uti jubet analogia, ut ſignificet *ſibi aliquid appendendum curare*, aut *appenſum accipere* (V. Cl. *Kuſter de Verb Med. p. m.* 143. *ſeq.*). Cum enim Trojanis Achivi victoriam modo tribuerant & quaſi appenderant, veretur Polydamas, ne eandem repetitum eant, ſibique reddi atque *rependi curent*, i. e. ἀποσήσωνται. — Vere & accurate reddit *Apollon.* ἀποκρίσωνται σταθμῷ. *ad lancem quaſi & ſtateram reportent*, i. e. *ſibi reddi curent.* In eandem ſententiam accepit auctor Gloſſae apud *Etymol.* V. Στατήρ: addens etiam in extrema obſervatione, τὸ γὰρ ἀποστήσωνται, ἀντὶ τοῦ ἀπολάβωσιν. — Mutui certe quali repetitionem ſpectaſſe Poëtam cenſuit quoque *Ammon. p.* 94., quando reddit: ἀντιστήσωνται ὡς περὶ ὀφειλόμενον δάνος. itemque ipſe *Schol.* ad *Hom. l. l.* Μὴ πῶς τὴν χθιζὴν ἧτταν ἀποδώσουσιν ἡμῖν οἱ Ἕλληνες, ΩΣΠΕΡ ΣΤΑΘΜΩΙ ΔΕΔΑΝΕΙΚΟΤΕΣ. *Ne forte heſternam cladem reddant nobis Graeci*, UT QUI, AD PONDUS ET LIBRAM, MUTUAM DEDERINT VICTORIAM. Cujus interpretationis pars prior, utcunque verborum ſenſum, altera ipſam vim & fontem aperit. Utrumque explicationis genus conjungit etiam *Euſtath. p.* 958. *v.* 20. Ἀποστήσωνται, ἀντὶ τοῦ ἀποσταθμήσωσιν, ἤγουν σταθμῷ ἀποδώσουσιν, ἢ λήψονται, ἢ ΩΣΠΕΡ ΗΜΕΙΣ ΧΘΕΣ ΝΙΚΩΝΤΕΣ ΕΛΑΒΟΜΕΝ, ΑΥΤΟΙ ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣΠΡΑΞΟΝΤΑΙ. quae poſtrema apertiſſime opinionem noſtram confirmant. — *Heſych.* V. Ἀποσήσωνται. ἀποκρίσωνται. σταθμῷ γὰρ ἀποδίδοσαν. ex quo tantum abeſt ut *Apollonium* ſupplendum eſſe cenſeam, ut contra lucem potius ex *Schol.* ipſi affuderim *Heſychio.* Hujus enim, σταθμῷ γὰρ ἀποδίδοσαν, idem valet, quod *Scholiaſtae*, ὥσπερ σταθμῷ δεδανεικότες. — Brevis, ſed percommoda *Suidae* gloſſa diligentiam fugiſſe vi-

videtur interpretum. Ἀντιήνειρα. ΟΙΟΝ ΣΤΑΘΜΩ ΑΝΤΙΒΟΣΙΝ ΙΣΟΝ.

EXCURSUS VII.

AD PAG. 259. OBS. 6. ET PAG. 673. OBS. 8.

Disputatur de Il. X. 491.

In luctuoso Hectoris fato, futuras orbi Astyanactis injurias, praesagiente animo, ita deplorat Andromache. Il. X. 490. —

Ἥρως δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθηται.
Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, διδάκρυσται ἢ παρειαί.
&c. &c.

Singularem verbi formam ὑπεμνήμυκε duobus locis tractavit *Apollon. p.* 259.

ΕΜΝΗΜΥΚΕ. συνθέτως λέγεται μετὰ τῆς ὑπὸ,
Πάντα δ' ὑπεμνήμυκεν.
μεταφορίζεται ἢ εἰς τὸ καθένευκται.

& *p.* 673.

ΥΠΕΜΝΗΜΥΚΕΝ ἐν τῇ Χαρωνείᾳ τῆς Ἰλιάδος ἐν ἀθετουμένοις στίχοις. πάντα δ' ὑπεμνήμυκεν. ὁ Ἀρίσταρχος ἀποδίδωσι, ὑποκαθένευκται, ἤτοι Ἀχαιῶν φησὶν, ὑπομίμυκε τῇ κλαυθμῷ. ἐπιφέρει γάρ

—— Διδάκρυσται ἢ παρειαί.

ἐκ δευτέρου δὲ ἀποδιδοὺς, ἵνα ᾖ, ἀνάμνησιν εἴληφεν. βέλτιον δὲ τὸ Α.

In eadem forma haeserunt etiam Interpretes recentiores, in quibus parum probabili conjectura locum tentandum censuerunt *Barnes.* ad l. l. & *Lennep.* ad *Coluth. p.* 148; ille quidem edendo ὑπεμνήμυκεν: hic autem substituendo, ὑπ' ὄμμ' ἤμυκε. Sed, in maximo praesertim & codicum MStorum & Interpretum antiquorum

rum consensu; nihil innovare quam ita corrigere praestiterit. Videndum potius in quam sententiam antiqua lectio optime accipiatur. Varias interpretandi vias Veteres tentarunt Grammatici. Una de istis tuto praetermittetur: εἰς ἀνάμνησιν ἤνεγκεν: tam parum enim apparet, quo modo ex hac forma exsculpi potuerit, ut *Barnesium* induxerit ad emendandum ὑπεμνήμνευκεν. — Huic reliquas ita praemisit *Schol.* ad l. l. Ὑπεμνήμυκε. καθαμέμυκε, καθεσύγκακε. κάτω βλέπει. ὁ δ' Ἀρίσταρχος ἐπὶ δὲ ΚΑΤΑΝΕΝΕΥΚΕ ὑπέδειξεν. Ubi *Apollonii* auctoritate restituendum videtur ΚΑΤΑΝΕΝΙΚΤΑΙ. — Verum de his universis prima quidem interpretatio, καθαμέμυκε, sive, quod *Apioni* tribuit *Apollon.*, ὑπομέμυκε, ideo parum commoda censenda est, quod ducatur a verbo μύειν, unde non video quomodo formari potuerit ὑπεμνήμυκε. In caeteris autem omnibus Grammatici duas praesertim notiones secuti esse videntur verbi Ἠμύειν, ὑπημύειν, unde per *diplasiasmum* & *pleonasmum*, pro ὑπήμυκε, formatum fuerit ὑπεμήμυκε, ὑπεμνήμυκε. (V. *Etymol.* p. 777. v. 46. *Eustath.* p. 1282. v. 24. *Valck. Var. Lect. Schol. Mst. ad Il.* X. *p.* 74*b.*) — Simplex scilicet verbum Ἠμύειν, usu *Homerico* significat *inclinando ruere*, v. *Apollon.* v. Ἠμύειν. Hinc primo ἠμύειν κάρη, ἠμύειν καρήατι dixit Poëta pro *inclinare caput*, Il. Θ. 308. T. 405. idque ipsum posterior locus satis probat quam proprium sit lugentibus. Cum enim equis suis Achilles amissi in pugna Patrocli memoriam renovasset, de equis unus, Xanthus, prae dolore

——— ἤμυσε καρήατι, πᾶσα δὲ χαίτη,
Ζυγὸς ἐξερέποντος ἀφ' ζυγοῦ, οὐδας ἵκανεν.

ex quo intelligitur, unde prior illa fluxerit interpretatio, κάτω βλέπει. Verum ex *inclinandi* hac & *ruendi* notione altera deinde in eodem verbo nata est, *concidendi* & *flaccescendi*, modo ad *corpus*, modo ad *animum* relata, unde ipsam nostram formam ὑπημύειν genis tribuit, quae *concidant* prae dolore & *marcescant*, *Coluth.* v. 332.

Οὐχ' ὁρᾷς; γοεραὶ μὲν ὑπημύκασι παρειαί.

Atque hujusmodi praesertim notionem spectasse videntur, qui cum *Aristarcho* reddiderunt κατανένυκται, καθεσύγκακε. Πάντα κατήμυκε, *omnino concidit animo. compunctus est.* Quemadmodum Heroës apud *Apollon. Rhod.* II. 864.

—— ΚΑΤΗ'ΜΙΣΑΝ Δ' Α'ΧΕ'ΕΣΣΙ
Θυμὸν, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπ' ἐλπίδος ἔπλεθ' ὁμίλου.

ubi vere & commode *Schol.* κατήμυσαν· ἐσύγκασαν ταῖς λύπαις, ὅτι ἀπηλπίκεσαν τὴν σωτηρίαν παντάπασαν. — Atque haec eadem

in-

interpretandi ratio valere poterit, etiamsi facillimam *Toupii*, Viri cl., & modestissimam criticam admittas, *Epist. ad Celeb. Gloceſtr. Episcop. p.* 72. *sq.*

ΆΝΤΑ Δ' ΥΠΕΜΜΗΜΥΚΕ &c.

vel, quod in contextum recepit Cl. *Wolf.*

ΠΑΝΤΑ Δ' ΥΠΕΜΜΗΜΥΚΕ &c.

EXCURSUS VIII.

AD PAG. 288. OBS. 1.

De vi verbi ἀΐειν *ad Od.* Σ. *v.* 11.

Od. Σ vs. 10. Ulyssem ita objurgat Irus:

Εἶκε, γέρον, ἀσθμῷ, μὴ δὴ τάχα κῆ ποδὸς ἕλκῃ.
Οὐκ ΑΪΕΙΣ, ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουτιν ἅπαντες,
Εἵλκέμεναί τ' ἤ κίλουτας; ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης.

Pro ΑΪΕΙΣ, quod textus & Commentarii Homerici, itemque *Porphyr. Q. H. c.* 11. *extr.* & *Etymol. p.* 361. *v.* 42. exhibent, *Apollon. p.* 288. legit ὁρᾷς. Quod ne quis forte praeferendum esse censeat, animadvertenda hic loci est amplior multo notio verbi ἀΐειν, quam quae sola *audiendi* facultate contineatur, utpote quod communi sentiendi significatione ab ipso Poëta ponitur. *Il.* Α 532.

—— Ἴμαρτιν καλλίτριχας ἵππους
Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δ', ΠΑΗΓΗΣ ΑΪΟΝΤΕΣ,
ῥίμφ' ἔφερον.

Ubi *Schol.* Αἴοντες, primum interpretatur αἰσθόμενοι, quod *Hesych.* secutus est & noster v. κλύειν, deinde vero haud paullo deterius ἀκούοντες.

Il. Κ. 159.

Ἔγρεο, Τυδείδη υἱὲ, τί πάννυχον ὧδε καθεύδεις;
Οὐκ ΑΪΕΙΣ, ὡς Τρῶες ἐπὶ θρωτηρσὶ πεδίοιο
ΕΪΑΤΑΙ ἄγχι νεῶν

Schol. iterum οὐκ αἰσθάνῃ; οὐκ ἀκούεις. Ex eodem fonte explices oportet, *Od.* Α. 298. *Il.* Ο. 248. & maxime 252.

Καὶ

Καὶ δὴ ἴγώγε ἰφάμην νέκυας ἐς δῶμ' Ἀΐδαο,
Ἤματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον Αἴονα ἦτορ.

Ubi, quod posteriori loco habet *Schol.*, ἐπεὶ ἡδόμην, ἀλγήσας τῇ ψύχῃ. Αἴονα γὰρ νῦν τὸ ἡδόμην. *Apollon.* v. Αἴονα, merito praetulit alteri, quam priori loco *Schol.* posuit, interpretationi: Ἀτίητον τὴν ψυχήν. — Quin ipse *Eustath.*, quamvis p. 1831. v. 47., *Barnesio* ad subtiliorem explicationem praeiviſſe videatur, tamen meliora docet ad *Il.* κ. 159. *p.* 796. *v.* 34. ὁ τύτῳ δὲ τῷ τόπῳ κεῖται καὶ αἶσι, τὸ εὐδύναι, ἢ γυναικῶς αἰσθάνεσθαι: —— Caetera etiam hujusmodi verba, norunt Eruditi, quam frequenter a Graecis Latinisque a corporis ſenſibus ad mentis intelligentiam transferantur.

EXCURSUS IX.

AD PAG. 295. OBS. 7.

De forma difficiliori ἐπώχαλο *& de lectionis varietate* Il. M. 340.

Meneſtheus a Lycĭis in turri ſua oppugnatus, *Il.* M. 340., eo graviore verſatur in periculo, quod clamantis ad ſocios, & auxilium implorantis vocem nemo poteſt audire,

Τόσσῳ γὰρ κλύπτῳ ἦεν. αὐτὴ δ' ἀρραὶὸν ἶκε
Βαλλομένων σακέων τε καὶ ἱπποκόμων τετυφαλειῶν,
Καὶ πυλέων. ΠΑΣΑΣ γὰρ ἐπώχαλο· τοὶ δ' ἂρ' αὐτὰς
Ἰσάμενοι πειρῶντο βίῃ ῥήξασθαι ἐσελθεῖν.

Tractat hunc locum *Apollon. p.* 295. v. ἐπώχαλο, atque ita interpretatur: Ἐπώχαλο· τοῖς ὀχεῦσι λιγομένοις. ὅπερ ἐστὶ μοχλοῖς, ἐπεὶ ΚΕΚΛΙΜΈΝΟΙ ἦσαν ἐπωχλισμέναι, ὃ ἐστὶ ἐσφαλισμέναι ΠΑΣΑΙ; τὸ γὰρ ΠΑΣΑΙ ἀντὶ τοῦ ὅλαι:

—— —— ΠΑΣΑΙ γὰρ ἐπώχαλο.

Eandem lectionis varietatem ſervavit etiam *Euſtath. p.* 909.

v. 13. *seqq.* ἐπώχαλο, ὁ ἐστι δὶ ὀχέων ἤτοι μοχλῶν ἠσφαλίσαντο κλείσαντες οἱ Ἀχαιοί. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐπώχαλο σημαίνει πολὺ . . . Καὶ τὸ ἀπεωγμέναι [forte ἀπεωγμέναι] ἦσαν. *Etymol. p.* 368. *v.* 36. Ἐπώχαλο . . . ἀπο τοῦ οἴγω, ἀντὶ τοῦ κεκλεισμένοι (L. κεκλεισμέναι) ἦσαν. *Id.* 657. *v.* 24. ΠΑΣΑΙ γὰρ ἐπώχαλο. ἀντὶ τοῦ κεκλεισμέναι ἦσαν. *Hesych.* denique Ἐπώχαλο. ἐπικεκλεισμέναι ἦσαν. —— In multis scilicet difficilioris formae interpretationibus nonnulli ἐπώχαλο per syncopen dictum esse censebant, pro ἐποχήαλο, quod Ionice valere putabant ἐπώχωτο, tertiam pluralem praeteriti plus quam perfecti verbi ἐποχέω, *repagulis occludo.* Corrupto igitur *Apollonio* pro ἐπεὶ κεκλιμένοι, veram interpretationem reddere licet ex *Hesych. l. l.* ἐπικεκλεισμέναι. —— Quod autem postea addit: τὸ γὰρ πᾶσαι ἀντὶ τοῦ ὅλαι: mutuatus esse videtur ab *Aristarcho*, quem hujus sententiae auctorem laudat, citatus a *Villoiſ.* ad *Apollon.* v. πᾶσαι, *Etymol. p.* 657 Πᾶσαι . . . ἀντὶ τοῦ ὅλαι —— πᾶσαι ἀδιαιρέτως πύλαι. (*Il.* Β. 809.) Οὐ γὰρ πολλαὶ ἀπέκειντο πύλαι, καθὰ τὸν Ἀρίσταρχον, ᾗ . . . πᾶσαι γὰρ ἐπώχαλο —— ἀντὶ τοῦ κεκλεισμέναι ἦσαν. Diutius in his morati sumus quod & simplicissima videtur, & propterea unice praeferenda haec ipsa, quam explicuimus, loci *Homerici* interpretatio. „ Summus „ erat & scutorum & galearum & ipsarum denique portarum „ strepitus ac fragor: OCCLUSAE enim PORTAE erant, „ & VI PERRUMPERE nitebantur Lycii." ——

EXCURSUS X.

AD PAG. 303: OBS. 6.

Tentatur PLATO Phaedon. p. 400. C. (*Ed. Ficin.*)

Apollon. p. 303. Ἐρυμνὴν, ὑψηλήν. Τὰ ἐρυμνὰ passim opponuntur τοῖς πεδίοις. Vid. *Ruhnken.* Vir Cl. ad *Tim. Lexic. Platon. p.* 88 Coll. *Apoll. Rhod. II.* 165. *Etymol.* v. Ἐρυμνὰ ἰσχυρὰ, ὑψηλά. —— Usum adjectivi Homericum solus novit *Apollon.* —— ipse autem Poëta, ut nunc quidem editur, nullum habet locum, ubi vel invenias certe hanc formam vel com-

commode reſtituas. — Quam certe *Il.* Δ. 167. Jovi tribui Ἐρεμνὴν αἰγίδα, vix appellare potuit ἐρυμνήν? Cum vero Od. Ω. 106. Amphimedonta deſcendentem ad inferos,

——— ἦτορ ψυχὴ ἦσιφάασεν Ἀτρεΐδαο,
Ἀμφίμεδον, τί παθόντες Ἐ Ρ Ε Μ Ν Η Ν γαῖαν ἔδυτε;

An Acheruſiae paludis ſitum cogitare & ſcribere potuit, ἐρυμνὴν γαῖαν? *Apoll. Rhod. II* 731.

Ἤῶθεν δ' ἀνέμοιο διὰ κτίφας εὐνηθέντες,
Ἀσπασίως ἄκρης Ἀχερουσίδος ὅρμον ἴκοντο.
Ἡ μέντε κεκμηῶσιν ἀνίσχεται ἡλιβάτοισιν,
Εἰς ἅλα δεκομένη Βιθυνίδα·

Ubi *Schol.* Ἡ πρὸς Ἡράκλειαν Ἀχερουσιὰς καλουμένη (forte addendum λιμνὴ) πανταχόθεν ἐκ θαλάσσης ἐστὶν ὑψηλή τε καὶ ἀπόκρημνος. καὶ ἀποτείνουσα εἰς δυσμὰς εἰς τὸ πρὸ τῆς Βιθυνίας πέλαγος· καὶ ὅτι πρωσπίπτον αὐτῇ τὸ κῦμα σφοδρὰς ἀπολείπει ἤχους. . . . . καὶ ὅτι δοκεῖ αὐτόθι κατάβασις εἰς ᾅδου ὑπάρχειν. & paulo poſt ad *vſ.* 736. κατὰ τὸ πρὸς Ἤπειρον δὲ καὶ μεσημβρίαν μέρος τῆς Ἀχερουσίας ἄκρας, τὸ Ἀχερόντιον πηλαιόν ἐστι καὶ τὸ χάσμα τὸ κατὰ γῆς Haec, quae maximam partem olim annotavit NYMPHIS *in libris de Heraclea*, ſi parum ad poſteriorem *Homeri* locum conſtituendum pertinere videantur; fortaſſe tamen viam nobis aperient, qua apud *Platonem* ſedem inveſtigemus Gloſſae *Timaei* ſupra laudatae, in celebri de fluviis inferorum loco, *Phaedon. p.* 400. C. Τούτου δὲ (ſcil. Ὠκεανοῦ) καταντλικρὺ καὶ ἐναντίως ῥέων, Ἀχέρων; ὃς δὲ Ἐ Ρ Η Μ Ο Ν τόπων ῥεῖ ἄλλων, καὶ δὴ ὑπὸ γῆν ῥέων, εἰς τὴν λίμνην ἀφικνεῖται τὴν Ἀχερουσιάδα. — Ad ipſam certe rei naturam & Acheruſiae paludis altitudinem ſatis accommodate legere liceret, ὃς δὲ Ἐ Ρ Υ Μ Ν Ω Ν τόπων ῥεῖ &c. — *Orpheus* editum quoque Acheronti & inferorum portis tribuit locum *Argon. vs.* 1126. *ſeqq.*

Ἵξαμεν ἀγκῶνα συφελὸν καὶ νήεμον ἀκτὴν,
Ἔνθά περ ἀμβλύζων ποταμὸς δίναισι βαθείαις,
Θεσπὶ χρυσορόας Ἀχέρων κρυερῷ ἀμφὶ χάρυβδι,
Ἀργυρείδεις ὕδατος προρέων, λίμνην τε κελαινὴν
Ἀνδέχεται. ——— ——— ——— ———
——— ——— ——— ——— ———
——— ——— ——— ——— ———
Ἀμφὶ δὲ οἱ χθαμαλή τε καὶ εὔδονος Ἑρμιονίς
Τείχεσιν ἠρήρειστο ἐυκλιμένοις ἐπ' ἀγυιαῖς.
——— ——— ——— ——— ———
——— ——— ——— ——— ———
——— ——— ——— ——— ———

——— ——— χειδόθιν ἧ οἱ εἰσι πόληες,
Ἀρήιχλοι τ' ἀίδαο πύλαι, καὶ δῆμος ὀνείρων.

Quo & *Orphei* loco & *Scholiaſtae Apollonii Rhod.*, augeri poteſt pererudita *Heynii* Viri Cl. Diſputatio ad *Virgil. AEn.* VI. *Excurſ.* II. & IX. ———

EXCURSUS XI.

AD PAG. 675. OBS. 5.

De vi formae Ὑπερδέα ad *Il.* P. 330.

Periphantis ſub perſona Apollo AEneam l. l. ad pugnam cohortatur, his verbis:

Αἰνεία, πῶς ἄν κε ὑπὲρ θεὸν ἐρύσαιθε
Ἴλιον αἰπεινὴν; ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
Κάρτεϊ τε θύνει τε πεπαιθότας, ἠορίῃ τε,
Πλήθεϊ τε σφετέρῳ, καὶ ΥΠΕΡΔΕΑ δῆμον ἐχοντας.
Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι
Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄατοι, οὐδὲ μάχεσθε. ———

Referenda ad hunc locum eſt Gloſſa *Apollonii*, quam *p.* 674. *obſ.* 5. ita conſtituendam eſſe cenſuimus, ut duplex indicaretur interpretatio adjectivi ὑπερδέα. ——— Ὑπερδέα. ὑπὲρ δίκας ὄντα· ἐνδεῆ, οἷον, ἐλάσσονα καὶ δύναμιν. ——— Priorem ſolam propoſuit *Euſtath.* ———: Poſteriorem *plane abhorrere a mente Poëtae* contendit, rejecta etiam *Apollonii* auctoritate, *Alb.* Vir Cl. ad *Heſych. h. v.* Verum enim vero, uti alteram illam, ita & hanc poteſtatem formae iſti tribuerunt & *Heſych.* & *Etymol. M.*, *Apollonii*, credo, vel aliorum interpretum Homericorum rationes ſecuti. *Scholiaſtes* quoque ad l. l. ὑπερδέα, interpretatus eſt ὑπερδίονται; quod haud ſcio an temere ab Editoribus *Cantabrigienſibus p.* 769. tentatum, & a *Barneſ.* in ipſo textu mutatum ſit in ὑπὲρ δίκας ὄντα: Veterem certe lectionem tueri videntur, quae in iiſdem *Scholiis* proxime praecedunt, τῷ πλήθει δὲ λαοῦ καὶ τῆς

ΕΔΑΙ-

ΕΛΑΤΤΟΥΜΕΝΟΥΣ, ἀλλὰ προέντας τῷ πολεμίῳ διὰ τὴν ἀνδρείαν. Tantum denique abeſt, ut *plane* hoc *abhorrere a mente Poëtae* videatur, ut contra, quo ſaepius ac diligentius cogites, eo magis dubites utra interpretatio ſit praeferenda. — „ Quomodo Vos ", ita AEneam hortatur *Apollo*, „ quomodo Vos, urbem etiam invito Deo ſervare:is, qui „ vel propitio Jove fugitis? Vidi ego olim viros, qui etiam „ adverſo Numine urbem tuerentur, qui & fortitudine, & „ robore, & virtute, & denique multitudine ſua niterentur „ ad victoriam, *etiamſi copiarum numero eſſent inferiores.*" Haec, ut puto, commode dici potuerunt ad cohortandum Ducem Trojanorum, qui contra ea copiis abundabant, utpote quorum Socios & auxilia ita alloquitur Hector *vſ* 220.

Κίκλυτε, ΜΥΡΙ'Α ΦΥ'ΛΑ προπολίων ἐπικούρων, &c.

EXCURSUS XII.

AD PAG. 685. OBS. 2.

Diſputatur de Od. K. 124.

Apollon. v. Φέρονται, uti quidem vere correxit Cl. *Villoiſon.* — Φέρονται. ὡς τῇ Κ Ὀδυσσείας, ἀντὶ τοῦ προσφέρονται.

Ἰχθὺς ἀπαίροντας ἀτιρπία δαῖτα φέρονται.

Saevi ſcilicet & immanes, l. Od. l., narrantur Laeſtrygones, qui in ſocios Ulyſſis eorumque naves impetum faciebant:

Μύριοι, οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες, ἀλλὰ Γιγᾶσιν,
Οἵ ῥ' ἀπὸ πετράων ἀνδρέχθεσι χερμαδίοισι
Βάλλον. ἄφαρ δ' ἦκος κόναβος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν ὀρώρει,
Ἀνδρῶν ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων.
Ἰχθὺς δ' ὡς, πείραντες, ἀτίρπεα δαῖτα φέρονται.

Maxima fuit Veterum Criticorum de conſtituendo & interpretando hoc loco diſſenſio: Primum enim quatuor diverſae ferebantur lectiones: πείρονται, εἴρονται, ἀπαίρονται, ἀπαίροντα. Dein-

Deinde vero, qui primam tuebantur lectionem, πείρονλες, non eodem ſenſu accipiebant ſinguli: partim enim ἰχθῦς πείρονλες, ut primi caſus nomina, interpretabantur, νηχόμενοι καὶ ἔτι περῶνλες τὸν λιμένα. „ Laeſtrygones, *tanquam piſces, por-* „ *tum nando trajicientes*, triſtes epulas comedebant.” partim ἰχθῦς quarti caſus formam, participium autem πείρονλες *transfigendi* notione poſitum eſſe contendebant, & reddebant adeo „ Laeſtrygones *Graecos tanquam piſces transfigentes*, „ triſtes epulas &c.” ——

Inſignem hanc & lectionis & interpretationis varietatem ſervavit *Schol.* & hic quidem loci neglectus fere a recentioribus *Euſtath. p.* 1651. *v.* 10. *ſeqq.* —— Nobis quidem prae caeteris placet, quod ſecutus eſt *Apollon.*, ἀπαίρονλας: Quod enim eodem redit, ὡς ἀπαίρονλας, prae duriore ſibilantium literarum concurſu, a facili Poëtae ſuavitate alienum videtur. —— Ejectos fractis navibus Graecos invadunt Laeſtrygone.

Ἰχθῦς δ' ΑΣΠΑΙΡΟΝΤΑΣ. ἀτέρπεα δαῖτα φέρονλο

i. e., interprete *Euſtathio*, ὡς ἰχθῦς ἀπαίρονλας αὐτὰς ἐδαίνυνλο. Frequentiſſime apud Poëtam correpti ad necem, ſideinque reluctantes, dicuntur ἀπαίρειν. Unum de multis ſufficerit exemplum: Il. M. 203. correptum unguibus ſerpentem fert aquila.

Ζωὸν, ἔτ' ΑΣΠΑΙΡΟΝΤΑ.

Vix ullus tamen in *Homero* locus, *Apollonii* hanc lectionem magis commendat, quam *Od.* M. 254. ubi, cum ſex Ulyſſis ſocios Scylla e navi ſuſtuliſſet, mox elegans haec additur comparatio:

Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς προμύχει ῥάβδῳ
Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις, δόλον ἀμφὶ βάλλων,
Εἰς πόντον πέμπησι βοὸς κέρας ἀγραύλοιο·
ΑΣΠΑΙΡΟΝΤΑ δ' ἔπειτα λαοῦ ἔρριψε θύραζε
Ὡς οἳ γ' ΑΣΠΑΙΡΟΝΤΕΣ ἀείρονλο πρὸς πέτρας.

Eundem uſum Obſervavit *Etymol. p.* 722. *v.* 53. Ἀπαίρει, ὡς τὸ ὅτε τὰς βοῦς ἀπαείρῃ. Καὶ ἀπαίρειν καὶ ἀπαίρειν, ἅμα τινὰ κίνησιν δηλοῖ, ὃ γίνεται ἐπὶ ΙΧΘΥΣΙ, ἢ ἐπὶ τῇ δεδεμένῃ κατὰ Ποιητὴν βοΐ. (*Homer. Il.* N 571.)

—— ὃ δ' ἐπαείρεν ἐπὶ δουρὸς
ΗΣΠΑΙΡ', ὡς ὅτε βοῦς, τὸν ὑπερθ' ἀγελαίων ἀνδρῶν
Ἁρπάσῃ ἐκ νομοῦ ἐπιλοίπου βίῃ ἠὲ λύκοιο

EXCURSUS XIII.

AD PAG. 727. OBS. 2.

De Il. N. 707.

Ambo Ajaces, proxime alter alteri, Trojanorum ordines disjicientes, illustrissima imagine, l. l., ita contendere dicuntur,

——— Ὡς δ' ὅτε νειῷ βόε οἴνοπε πηχὺν ἄροσσον
Ἶσον θυμὸν ἔχοντε τιταίνετον, ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
Πρυμνῆσιν κεράεσσι πολὺς ἀναχηχὶε ἰδρὼς,
Τὼ μέν τε ζυγὸν οἷον ἰὺξοον ἀμφὶς ἰέργῃ
Ἰεμένω κτ' ἄλκα, ΤΕΜΝΕΙ δέ τε τέλσον ἀρούρης. ———

Quod in ultimo versu habent Editiones τίμνῃ, *Cod. Harlej.*, *Schol.* & *Eustath. p.* 955. *v.* 25. scribunt τεμεῖ. —— Discessit tamen ab utrisque *Barnes.*, & edidit τάμον, quod quamvis rejecerit postea *Clarkius*, non tamen *de nihilo esse* censuit, *quod Barnesius Codices mendosos esse suspicetur*; *Ernestus* autem, inter *corrigenda & addenda in Var. Lect.* „ *Jortinus* (inquit) V. C. legi volebat ταμόν τε ζ. V. *Jour-*„ *nal Britann. T. V. p.* 439., quod non procul a *Barnesii* „ conjectura, nec deterius." —— Verum, quod primo statim loco offendebat *Barnesium*, ζυγὸν τίμνειν τέλσον ἀρούρης, cum *Clarkius* merito tolerandum censuit, tum unus satis tuetur prosaïci & modesti inprimis scriptoris, *Varronis* locus, *R. R. I.* 29. 3. „ Qua *Aratrum* vomere *lacunam striam* „ *facit*, sulcus vocatur" quod *aratro* tribuit *Varro*, quidni *Jugo* tribuere potuit *Homerus*? —— Sed „ Vox τίμνειν (ita „ urget *Clarke*) & quae ejusmodi sunt, in poëmate epico, „ ubi Oratio grandis & sublimis esse debet, . . . *rarissime* „ *corripiuntur.*" Corripiuntur igitur *interdum*, & quidni in summo omnium *Codicum* & *Grammaticorum* consensu, hic locus de rarissimis istis unus sit? —— Denique instat uterque, „ *Eustath. ad Il.* Θ. *v.* 87. Homerum tradit non „ τίμνειν, sed *semper* scripsisse τάμνειν, & hoc etiam loco, „ quamvis totam similitudinem minutatim expendat, ne γε

„ quidem de hoc verbo monet" moniturus ſcilicet, ſi in ſuis exemplaribus legiſſet τίμνει: Sed vereor equidem ne parum diligens *Barneſii* feſtinatio ipſum hic *Clarkium* populerit in errorem: Locus certe *Euſtathii* a *Barneſio* indicatus, non poteſt eo valere, quo ab ipſis adhibetur. Ad verba ſcilicet Poëtae,

—— Γίμνει ἵππους παρηορίας ἀπίτομμε.

hanc tantum obſervationem ſubjecit doctiſſimus interpres: τὸ δὲ ΑΠΕΤΑΜΝΕΝ ἀφείμης εἴρηται &c. εἰ δὲ μὴ ἦν εἰρεῖν ΑΠΕΤΕΜΝΕ κοινότερον, ἀλλ' Ὁμηρος τὴν καθ' αὐτὸν Ἰάδα γλῶσσαν τιμᾷ, τὸ ΤΕΜΝΕΙΝ, ΤΑΜΝΕΙΝ λέγουσιν. Haec igitur an ſignificant ΤΕΜΝΕΙΝ *nusquam apud Homerum exſtare*, uti contendit *Barneſ.*, an vero ſimpliciter *Homerum* docent iſto, qui explicatur, loco dialecto uti voluiſſe Ionica? ignorare profecto *Euſtath.* non potuit, communne illud τίμνει a Poëta uſurpatum eſſe *Od.* Γ. 17.

—— Ἠώγει πίλαγος μέσον εἰς Εὔβοιαν ΤΕΜΝΕΙΝ.

Ubi nihil varietatis annotarunt interpretes, nihil ipſe *Euſtath.*, cujus praeterea de Dialecto Ionica obſervatio, in hoc, de quo diſputamus, loco non audaciorem *Barneſii* criticam tueri, ſed eam tantum vim habere poſſet, ut pro τίμνει legeretur τάμνει.

TANTUM.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

P. 3. Obſ. 4. Addas, „ Eodem loco utitur *Ammon. p.* 3."

P. 6 Obſ. 4. Addas „ "Αατοι „ habet Cod. Mſt. Il Z. „ 271."

P. 11. Obſ. 3. Addas „ Conf. „ VALCK. V. Cl. *Digreſſ.* „ *Theocrit. p.* 216.

P. 13. V. Ἀγαπήνορ☉ Add. „ Eadem fere Gloſſa repetitur p. 30. V. Ἀγαπήνορα. "

ἀγαπωνῆ☉ l. ἀγαπῶνῆ☉

ἠιορίην l ἠνορίην.

P. 15. Obſ. 3.
Il. Δ. 728. l. Il. Α. 728.

P. 21. Obſ. 1. Addas. „ Conf. *Schol. ad Od.* Z. 42.

P. 23. Obſ. 10.
quo metro, l. *quod metro*

P. 26. Obſ. 7.
pro L *nuncio* l. *pro nuncio*

P. 29. V. Ἀγέραχοι
τὴν λίξιν ἐπὶ τῷ ψόγῳ ταύτην τάσσ. emendandum videtur, τὴν λίξιν ταύτην ἐπὶ τῷ ψόγῳ τάσσ.

P. 30. v. Ἀγαπήνορα. Add. „ Conf. ſupra v. Ἀγαπήνορ☉ „ , p. 13. —

P. 32. Obſ. l. 2. felilius l. felicius

P. 34. Obſ. 4. „ *ſupra* No. „ 6. l. *pag. praeced. Obſ.* „ 8. "

P. 39 Obſ. 5. ἰᾶσαι, l. ἰῶσαι.
ἔ ι, ἄσαι l. ἔ ἰᾶσαι

P. 42. Obſ. 3. „ No. 8. l. p. 38. Obſ. 5. "

P. 51. Obſ. 1. Addas. *Od. T.* 478.

P. 53. v. Αἴθων Addas „ Conf. „ infra ad v. Ἐπηετανίδεσσι. „ p. 277., ut intelligatur „ ſupplendum eſſe ἔτως λέγῃ, ἔτως εἶπε. "

P. 54. ΑΙΜΟΝ. l. ΑΙΜΟΝΑ

P. 56. l. 62. ἐπι☉ τ ισοισ ω l. ἴπτασί τε σοῖσιν

P. 60 ΑΙΟΔΑΗ'. l. 'ΑΙΟΔΑΗ'.

P. 62. Obſ. 2. Add. „ Conf. „ *Ern. ad l. l.* "

P. 64. Obſ. 2. Addas. „ Forſan tamen in accuſativo „ τὸ, ſupplendum erit, „ ἔτως λέγῃ &c. Conf. quae „ dicta ſunt, ad v. Αἴδων. „ p 53. & ad v. Ἐπηετανίδεσσι p. 177.

P. 73. Obſ. 3. Addas, „ Conf. „ infra v. κτῆσις. p. 406.

P. 77. Obſ. 5. Addas. „ & „ jure merito recepit in „ contextum Cl. WOLF.

P. 80. Obſ. 2. poſt verbum ἐπιφέρειν, addas „ vel ἀφεῖναι (Conf. *Villoiſ.* ad v. παλλὰς p. 526.)"

P. 87. Obſ. 5. Addas. „ Nomen ſcilicet ἰαθῆτα ad „ ipſam Gloſſae explicationem referendum eſt, non „ vero ad verſum Homericum. "

P. 110. Obſ. 2. Addas. „ Conf. *Il.* X. 38, 317. „ &c. "

P. 116. Obſ. 3. Addas „ juvat conjecturam *Villoiſoni*, Viri Cl., quod „ & praecedens & ſequens „ Gloſſae ad eandem pertineant Od. φ "

P. 124. Obſ. 3. Od. B. 168. l. Od. B. 186.

P. 126. Obſ. 2. Addas. „ Conf. „ *Alb. Vir* Cl. *ad Heſych.* „ & laudatis ab ipſo Eruditis adde *T. H. ad Lucian. T. I. p.* 108 "

P. 128. Obſ. 3. Addas. „ Accuſativum tamen παρεχόμενα, tueri forte poterunt, quae diſputata ſunt „ ad v. Αἴθρῃ *p* 64. &c. —

P. 129. V. Ἀνεκυμβαλ. — Addas; „ ἀρμαλείων, an legendum ἀρματίων? "

P. 141. Obſ. 2., Il. Π. 856. l. Il. Π 857.

„ *V. Cl. Valcken.* " Addas. „ Conf. tamen *Cl.* „ *Schrad.* ad *Muſ.* p. „ 106 & 307. „ *Il.* praeterea Ω. 6. ἀνδροτῆτα tuentur, ſed ſimul reprobatos a nonnullis iſtos verſiculos fuiſſe docent *Scholia Porphyrii* edita cum „ *Syntipae fabulis* a Cl. „ *Matth.* "

P. 142. Obſ. 7. Il. A l. Il. Λ. Obſ. 8. Od. k. Addas. v. 227. Obſ. 9. 227. l. 228.

P. 150. Obſ. 2. Addas „ & „ *Cl. Valcken. ad Theocr.* „ *Adoniaz. p.* 202. *ſqq.* "

P. 157. v. Ἀργόν.... τῷ ταχίῳ Corrigendum videtur τῷ ταχέϊ. Vid. Cl. *Waſſenb. ad Paraphr. Il. d.* 50.

P. 160. Obſ. 9. Addas „ Conf. *Schol.* Cod. Hamb. „ *in Bibl. Phil & Crit.* „ VI. *Faſc.* 2."

P. 163. Obſ. 6. Addas. „ Praetulit etiam *Valck. ad* „ *Ammon.* p. 126."

P. 164. Obſ. 3. Addas. „ Τὴν „ ὥραν μισθῷ ἀνησιφελάντες „ θαι, de meretricibus accipiendum videtur, quae „ cipiendum videtur, quae „ formam vendant. V. „ *Rubnk. ad Heſych. T. II.* „ *p.* 1594. Gloſſae ſedes „ eſt, Il. Z. 446. &c. "

P. 165. v. 2. ὁ μὲν Τιμογένης ἐν ταῖς ἀναφάσεσιν ἔδειξεν. „ Conf. *Valck. de Schol.* „ *Leid. p.* 111. "

P. 166. Obſ. 1. Addas. „ Confirmat *Apollonii* obſervatio emendationem *Schol.* „ ad Il. Ω 124, quam „ propoſuit *Toup.* Vir Cl. „ *Epiſt. ad Warton. p.* „ 342. "

P. 178. Obſ. 4. Il. χ. 826. l. Il. ψ. 826.

P. 179. Obſ. 2. „ εἰς ὁμιλίαν αὐδᾶς l. εἰς ὁμιλίαν αὐδῆς.

P. 183. Obſ. 1. Addas. „ Confutat *Villoiſoni* conjecturam *Schol.* ad Gloſſae ſedem: Il. O. 717."

P. 188. Obſ. 1. οἷον ἄιθϊ ϖϱοβάλῃ. Addas. „ Conf. infra V. ὀϊὸς ἀώτῳ p. 492."

P. 188. Obſ. 2. Addas. „ Conf. ipſe Apoll. v. ἀέσσῃ p. 39."

P. 192. Obſ. 2. „ Il. N. 397. l Il. N. vſ. 393."

P. 192. Obſ. 2 Addas. „ Conf. *Cl. Valck.* ad Ammon. p. 32 infra ἐβεβρύχϊ p. 237. ἀναβέβρυχεν p. 125. *Pierſon.* ad Moer. p. 99 ſq."

P. 196. Obſ. 7. Addas. „ Conf. infra v. χίρ' ἀγλαέ. p. 394."

P. 197. Obſ. 2. „ Idem quoque; l. Idem quoque

P. 202. v. 2. Γαυλοί. Addas. „ Conf. *Rubnk.* Vir. Cl. *in Auctar Emend ad Heſych. T. I. p.* 804.

P. 207. Obſ. 4. Addas. „ Conf. *Cl. Rubnk. ad Tim. p.* 120."

P. 209. v Γραπτῆς. Addas. „ Vid. Od. Ω. 228."

P. 215. v. Δαϱδάπτῃσι. Addas. „ Vid. Il. Λ. 479. &c."

— Obſ. 3. Addas. „ *Apollonii* doctrinam nominatim recenſet *Schol. Miſt. ad. Il. K.* 408."

P. 216. Obſ. 6. extr. „ potulit l. protulit"

P. 218. v. ΔΕΙΚΝΑ'ΑΣΘΑΙ. ΔΙΚΑΝΑ'ΑΣΘΑΙ.

P. 224. Obſ. 1. „ διδυμάονες l. „ διδυμάονες"

— — Addas. „ Obſervationem noſtram confirmat *Schol. Miſt.* ad „ Il. E. 548."

P. 225. Obſ. 10. Addas. „ Conf. *Cl. Valcken. ad Theocr. Adoniaz.* p. 376."

P. 227. Obſ. 7. Addas. „ Conf. *T. H. ad Lucian.* T. 1. p 56."

P. 231. v. Δοκιύϊ. Addas „ Vid. *Il.* Θ. 340."

P. 232. Obſ. 5. „ διωρήσοντας. „ l δυσωρήσοντας."

P. 233. v. Δύσπαρι — „ κακῶς παραιομασμένε. Legendum omnino videtur, „ κακῶς Πάρις ὠμομασμένε. „ Eandem rationem ſecutus eſt in *Scholiaſte* ad „ l. l. emendando. *T. H.* „ *ad Lucian. T. 1. p.* 411. „ *Conf. Etymol.* & maxime *Heſych.* v. Δύσπαρι, „ itemque *Apollon.* ſupra „ v. Ἄϊρ. p. 72."

P. 234. v. Δυσηχίῳ. — ϑαλάσσῃ. „ haud ſcio an minus recte tentaverit Cl. „ *Waſſenb. ad Paraphr.* „ *Il. B. v.* 684. *p.* 88."

P. 239. Obſ. 9. Addas. „ Conf. Cl *Valck. ad Theocr.* „ *Adoniaz. p* 376.

P. 242. col. 2. poſt verba *ad Heſych. b. v.* Addas „ quamquam & pro οὗ vel „ ἰδίᾳ poſitum leni accentu

„ tu notandum esse cen-
„ sent, Viri Cl. *Brunck.*
„ *ad Apoll. R. I.* 225.
„ & *Wolf. praef. ad Illad.*
„ *p.* 30., in quo tamen vi-
„ dendum erit, utrum ab
„ eodem fonte, ἰῦς, utraque
„ forma, an vero altera
„ quidem hinc, altera au-
„ tem aliunde repetenda
„ sit. cognata scilicet no-
„ tissimis illis ἅ, οἱ, ἰ.

P. 251. Obs. 3. Addas „ ἴκλι praebent *Scholia* „ *Porphyrii* edita a *Cl.* „ *Matth.*

P. 261. Obs. 2. Addas. „ Conf. *Schol. Nicandri* „ Ed. Ald. p. 39.

P. 266. Obs. 2. „ ἐνί σκίμφ-
„ θη: ἐνί σκήφθη l. ἐνισκίμφ-
„ θη: ἐνισκίφθη.

P. 278. Obs. 3. — „ Od. k.
„ p. 31. l. Od. k. 131.

P. 279. Obs. 7. „ Si & alte-
„ ram copulam deleveris ἦ
„ & ἐκητίος " l. „ Si dele-
„ veris primo, & alteram
„ copulam ἦ, & "

P. 281. Obs. 4. Il. A 162. l. Il. A 162.

P. 286. Obs. 1. Add. „ Vid.
„ WOLF. *Praefat. in*
„ *Iliad.* p. 21. sq. "

P. 286. Obs. 2. Add. „ Vid.
„ WOLF. *Praefat. in*
„ *Iliad. p.* 22.

P. 291. Obs. a. „ ex Scholiaste
„ patet observatione. " l.
„ ex Scholiastae patet ob-
„ servatione. "

P. 292. Obs. 2. Il. A. 667. l. Il. A. 667.

P. 293. v. Ἐπίηνορ. Addas. „ v. *Od. M.* 423. "

P. 294. Obs. 4. Addas. „ Conf.
„ infra v. πλήστοπλο p.
„ 555. "

P. 317. Obs. 7. „ Conf. Cl.
„ *Wolf. Praef. in Iliad.*
„ p. 25. "

P. 321. v. Ζῶστρα. „ Ζηνόδωρος.
„ Recte Cl. *Villois.* resti-
„ tuisse in Indice videtur
„ Ζηνόδοτος. "

P. 325. Obs. 3. Addas. „ Conf.
„ Cl. *Bondam Specim. Ani-*
„ *madv. p.* 20. "

P. 337. Obs. a.
Ἦτοι στρατεύσας ἢ μίμνει ἴσα κακός. Addas. „ Μίμνει de
„ Achille militiam detrec-
„ tante, adhibuit etiam *Ho-*
„ *mer. Il. I.* 697. "

P. 348. v. ΘΕΣΠΙΔΑΕΣ. l. ΘΕΣΠΙΔΑΕΣ.

P. 348. Obs. 6. „ θηλύτερας.
„ θηλύτερα l. θηλυτέρας,
„ θηλυτέρα.

Ibid. τῆ θηλειῶν l. τῆ θηλείων.

P. 352. Obs. 8. „ od. Ω.
„ 221. od. χ. 318. 321. "
Temere haec aliunde invecta tuto deleveris.

P. 364. Obs. 5. Addas „ Conf.
„ Il. Δ. 242. &c.

P. 368. Obs. 4. Addas.
„ Ipse Apoll. εἴρηται proba-
„ vit supra. p. 246. "

P. 372. Obs. 6. *Hesych.* ad-
das „ cui eandem formam,
„ haud scio an parum
„ recte, reddendam esse
„ censuit pro φία, Cl.
„ *Toup. in Suia, t. II. p.*
„ 150. "

P. 373.

P. 373. v. Ἰωγὴ „ ἡ ὑποκάλω „ γῆ. corrigendum videtur. ἡ ὑπαγωγή. Conf. „ *Heſych.* v. Ἰωγή.”

P. 379. Obſ. 1. Addas. „ Secutus eſt Cl. WOLF, „ quod indicavit *Schol.* „ ἄλλοθ' ἐῇ ἐπίνοσσι ἐφημῇ. „ Antiquiſſimam tamen „ eſſe hujus loci διπλογραφίαν cum idem *Schol.* „ probat, tum *Apollon.*”

P. 387. Obſ. 2. „ p. 556. „ l. P. 556.”

P. 391. v. Κιλαινόν. „ ἴσον τούτῳ. „ an legendum ἴσον τούτῳ. „ Conf. infra v. Ταλαύρινον. „ p. 630.”

P. 398. Obſ. a. Addas. „ Conferenda tamen eſt altera „ elegantiſſimae Epiſtolae „ editio p. 56.”

P. 409. Obſ. 7. „ II. Δ. l. „ II. A.”

P. 416. Obſ. 6. „ κρῆναι. l. „ κρῖναι.”

P. 438. v. Λήϊον. Addas. „ v. „ Il. B 147. &c.

P. 449. Obſ. 1. Addas. „ Tractavit etiam hunc loeum „ Clar. *Wolf. praef.* in „ *Iliad. p.* 20. Conf. & „ *Iliad. I.* 289. *Apoll.* „ *Rhod.* III. 146.”

P. 455. Obſ. 5. Addas. „ Editiones habent fere κατὸ „ πιθι.”

P. 456. Obſ. 5. Addas „ Conf. „ *Ruhnk.* Vir. Cl. Ep. „ Crit. II. p. 207.”

P. 463. Obſ. 2. Addas. „ Conf. *Scholia Porphyrii* „ a *Matth.* edita ad Il. „ Ω. 316.”

P. 468. v. Ναῖον. ναίουσι. Addas. „ Conf. *Il. B.* 130. &c.”

P. 497. Obſ. 4. μόχιθαι. l. „ μάχιθαι.”

P. 500. Obſ. 1. initio. ὅμως δ' ὅ &c. addas. „ Il. M. „ 393.”

P. 511. v. 1. Ἀχιγίνης. Addas. „ in Indice Cl. *Villoiſ.* „ ſcripſit Ἀντιγίνης, ſed „ corrigendum omnino videtur Ἀχίας. Conf. v. „ ὑββάλλειν. p. 665.

P. 512. v. ult. „ τὴ ἀνῆς „ ἰννόας l. τῆ ἀνῆς ἰννοίας.”

P. 516. Obſ. 5. „ ἰνσαθ' „ l. ἰνόσαθ'.”

P. 518. Obſ. a. „ ἐριβατῦσαι „ l. ἐριβατῦσας.”

P. 524. Obſ. 4. Od. Λ l. Od. Δ.

P. 525. L. 3. ΠΑΛΟΣ l. ΠΑΛΟΣ.

P. 539. v. 5. „ ΠΕΡΑΤΑ l. ΠΕΙΡΑΤΑ.”

P. 539. v. 7, 8. 10. „ πίρας l. πῖρας”

P. 540. Obſ. 1. Addas, & *Porphyrii Scholia* edita a *Cl. Matth.*

P. 541. Obſ. 1. Conf. *Scholia Cod. Hamburg.* ap. Cl. *Müller in Biblioth. Philol. Crit.* Vol. 1. *Fascic. II p.* 350.

P. 545. Obſ. 2 Addas. „ Conf. „ idem Heſych. v. Μελάνθαλον”

P. 549. Obſ. 5. „ Περιμήκιστον. „ l. περιμήκιστον.

P. 557. Obſ. b. non προλοπαγῆ &c Addas „ Conf. „ v. χρυσῆς Ἀφροδίτης p. „ 715.“

P. 565. Obſ. 2. Il. Δ. l. Il Λ.

P. 568. Obſ. 2. Addas. „ Προλοπαγία exhibent etiam „ *Scholia Porphyrii* edita a „ *Cl. Matth.*“

P. 574. b. Epiſt. Crit. I. p. 70. — Addas. „ Apud „ *Apollonium* tamen parum „ abeſt, quin legendum „ eſſe crediderim ἀφόσβολῇ „ Neque enim tam ἀφόβολῇ, quam πρόσβολῇ, κώλύσαι ἀλλήλους οἱ πυκτεύοντες. ἀφότ autem in compoſitis ſaepe quidem valet τὸ ἀφό, ſed interdum etiam τὸ ἀφός. V. *Barnes.* ad Il. Ε. 137.“

P. 584. Obſ. 4. Addas - „ in „ quo veram lectionem „ tueri etiam poterit *Philemonis* haec auctoritas. „ Conf. *Fr. Aug. Wolf.* „ *praef. in Iliad. p.* 19.“

P. 601. Obſ. 7. Addas. „ Tentavit etiam hunc locum „ *Cl. Waſſenb.* ad *Paraphr.* Il. A v. 594.

P. 601. v. 10. „ Ἐθνικὸς recte emendaſſe videtur ἐθνικῶς Cl. *Waſſenb.* l. l. „“

P. 602. v. 3 „ σινωλαὶ. corrigit Σίντας. Cl. *Waſſenb.* l. l.“

P. 607. v 8 „ οἱ σμίνθιοι „ excidiſſe nonnulla ſuſpicatur Cl. *Waſſenb.* in „ Schol. Emendatis ad Il. „ A v. 39. —“

P. 640. Obſ. 4. „ Δ l. Il. Λ.“

P. 654. Obſ. 1. Add. „ Conf. „ *Wolf.* Vir *Cl. Praef.* „ *ad Iliad. p.* 27.

P. 667. ΥΙΕΣ ΑΧΑΙΩΝ. l. ΥΙΕΣ ΑΧ.

P. 673. Obſ. 2. Ὑπερφιάλ.... διακ. σὺν —. „ Turbatum in „ his univerſis verborum „ ordinem ita reſtituas: „ Ὑπερφιάλ μιθ' ἡμ ᾧ γῷ „ ἀν ἰαυλ. κακ. ἐλιγ. ᾗ ἐπὶ „ Ϝ Κυκλ δ' ἰς γαῖαν ὑπερφ. „ ἀθιμίς τὰς μὰ τοῖς κοπ. „ νοΐῳ χρώμένας λέγῳ. ᾗ γῷ „ τὰς Κύκλ. χαρ. Ϝ πολοφ. „ δικαίως συνέσποιεν.“

P. 677. v. Ὑποφθάς Addas. „ Conf. *Il. H.* 144.“

P. 689. v. Φιλομειδὴς Addas. „ Editur vulgo φιλομμειδὴς „ ſed ex Codd. & Editt. notata jam eſt haec lectionis varietas, Il. Γ. 424.“

P. 694. v. 11. ΟΡΜΙΓΣ. l. ΦΟΡΜΙΓΞ

—— Obſ. a. *Cl. Waſſenbergi*, l. „ *Cl. Waſſenbergium*“

—— —— „ μαμμωτομικὰς „ l. μαμμωνυμικὰς.

P. 698. Obſ. a „ Alterius loco. l. alterius loci.

P. 721. Ὦ ψ ὄμιον l. Ὦ ψιλὸμιον“

P. 734 v. 39. Addas ;. τὰ „ πις exhibent etiam *Scholia Porphyrii* a Cl. „ *Matth.* edita.“

P. 735 v. 14. „ incautius „ probare „ l. „ incautis „ probare“

I.

INDEX AUCTORUM

AB APOLLONIO

LAUDATORUM.

ÆSCHYLUS. v. Φοῖβος, p. 693.
ÆSOPUS. v. Ἄνδε. p. 39.
ALCMAN. v. Κιώδαλον, p. 408.
ANACREON. v. Θίασος, p. 347. Μῦθος, 464. & Χάσασθαι, p. 703.
ANTIGENES. (editur ex MSto Ἀρχιγένης conf. v. *Archias*) v. Ὄρθια, p. 511.
APION. v. Ἀβάκησαν, p. 7. Ἄβρομοι 10. Ἀβίων 11. Ἀβαρβαρίη. 12. Ἀγείνεον 22. Ἀγανὸν, 25. Ἀρύρει, 51. Ἀϊκὰς, 59. Αἰσυλα, 62. Αἰσυντῆρι, 62. Αἴηλον, 67. Αἱμασιὰς, 70. Ἀμάρη, 100. Ἄγλυξ, 119. Ἀνδραχθίσι, 128. Ἀρητὴν, 164. Ἄσε, 168. Ἄσυ, 169. Αὐδήσασα, 179. Ἀχαρίστερον, 186. Βαμβαίνων, 189. Βαθυπέπλων, 190. Βέρεθρον, 191. Βλήτροισι, 193. Βοάγρια, 197. Δύη, 233. Ζαφελῶς, 318. Ζῶστρα, 321. Ἡμερὶς, 332. Θαλπωρὴ, 340. Θέλγειν, 344. Θεσπέσιον, 348. Θὴξ, 349. Θρυλίχθη, 351. Ἰουθάδος, 365. Κὴξ, 396. Κλίσιον, 404. Κλυτόπωλος, 405. Κλίτυς, 405. Κλωματόεσσαν, (Lege Κλωμακόεσσαν) 406. Κιώδαλον, 407. Κολωνὸς, 409. Κόνις, 411. Κορώνη, 412. Κορωνίδες, 412. Κορύνη, 412. Κοτύλη, 414. Κεῖ, 421. Κύντερον, 424. Κυνέη, 424. Λαβρεύεται, 429. Λαῖτμα, 430. Λαοσσόος, 432. Λειριόεντα, 434. Λήϊον, 438. Λικριφὶς, 439. Μεσόδμη, 454. Μεταμώνια, 456. Μῆνις, 458. Μόθος, 461. Νειαίρη, 470. Bis ibidem. Νέποδες, 472. Νεγάτεον, 474. Νηπύτιοι, 477. Νιφάδεσσι, 477. Ὀθόνας, 490. Οἰσυΐνοισι, 493. Ὀρειρείῃσι πύλῃσι, 502. Ὀξυόεντι, 503. Ὀπυίειν. 506. Ὀρσοθύρη, 506. Ὀρεσκῴοιτε, 507. Ὀρὸν, 510. Οὔθαλα, 514. Οὐλοχύτας, 515. Ὄψον, 522. Παλλὰς, 526. Παλάξῃ, 527. Παλαιφάτοι. 527. Πεξαμένη, 541. Πεφραδοὶ, 549. Πηδῷ, 551. Πιείρη. 552. Πολιόν τε σίδηρον, 558. Πόρδαλις, 562 Πότνια, 563 Πραμνείῳ, 564. Προβοᾶντι, 566. Πρόκας, 570. Προτραπίοθεν, 573. Πυκινὸν λέχος, 579. Πυλάρταο, 580. Πύρνον,

νον, 582. Ῥήτρη, 586. Σιάλοιο, 600. Σίντιες, 602. Σκῶλον, 606. Σμινθεῦ, 607. Σμώδιξ, 608. Σόλον, 608. Σπιλάδες, 611. Συμφερτὴ, 621. Συνέρρηξαν, 622. Σφαραγεῦντο, 625. Σφεδανὸν, 626. Σχίτλιον, 626. Σῶκον. 628. Ταινύγλωσσοι, 633. Ταφὼν, 635. Ταύποδα, 636. Τρηχοῖσι, 654. Τρίγληια, 656. Τρίποδας, 656. Τῷ κι, 663. Ὑπάτῃ, 669. Ὑπεμνήμυκεν, 674. Ὑποσαχύοιτο, 676. Ὑπονηΐῳ, 677. Φαλὸς, 682. Φηγὸς, 685. Φῦρες, 686. Φιλομείδης, 689. Φιν, 690. Φλίγρα, 692. Φυλίης, 700 Φωριαμοῖς, 701. Χαυλιόδοντα, 707. Χαμαιευνάδες, 707. Χρυσάμπυκας, 716. & Ὠμησαὶ, 727.

APOLLODORUS. v. Ἀείρας p. 40 Ἀταλλὲ, 174. Οἰοπόλῳ, 493. Πεξαμένη, 541. & Σακιασπάλον, 594.

APOLLONIUS CHARIDIS FILIUS. v. Φήνη, p. 686. & Ὦπις, p. 729

ARCHIAS. v. Ὑββάλλειν, p. 665. ubi bis citatur, (v. Ὄρθια p. 511, corruptum videtur nomen in Ἀρχιγένης.)

ARCHIGENES v. Ὄρθια. p. 511. (Conf. v. *Archias.*)

ARCHILOCHUS. v. Ἔμπλην, p. 261.

ARISTARCHUS. v. Ἀβίων, p. 11. Αἰολον, 43. Ἀθεμίστων, 49. Αἶψα. 68. Ἀντὶ, 120 & 121. Ἀνακλορίῃσι, 132. Ἀνέχῃτι, 139. Δεπῆσαι, 231 Δυσηλιγέος, 233. Ἐκατόγχειρον, 251. Ἐμπλήγδην, 260. Ἐπαιγίζουσα, 272. Ἐστιῇ, 279. Ἐπίηλε, 285. Ἐπίηρα, 286. Ἐπισάμενον, 290. Ῥεμματα, 301. Ἑρμῖνα, 302. Ζωστὴρ, 321. Ἰόμωροι, 364. Ἰονθάδον, 365. Ἰωγὴ, 373. Καλάμην, 382. Κατὰ στεφάνης, 390. Κερ' ἀγλαὲ, 394. Κερδαλεόφρων, 394. Κῆλα, 396. Κλίσιον, 404. Κλυτόπωλον, 405. Κραιευτάων, 416. Κρατεραιγύαλον, 417. Κρῖ, 421. Λάων, 433. Μῆνις, 458. Νέον. 472. Νεῶν δ' ἐλάπαζε φάλαγγας, 474. Νηλεὴς. 476. Ὄρθια, 511. Περιῤῥῆδὴς, 544 Πεφρᾶδοι, 549. Πλωτῇ, 555. Πολύαινε, 559. Σίντιες, 602. Σκῶλον, 607. Σμινθεῦ, 607. Στεφάνην, 613. Στείνοντο, 614. Στρεπτοῖο χιτῶνον, 617. Συμφερτὴ, 621. Συνώμεθα, 623. Σῶμα, 629. Ὑπερικλαίοντο, 670. bis Ὑπεμνήμυκεν, 674. Ὑπεροπλίσαιλο, 675. Ὑπέρμορον; 678. Φαεινὴ, 683 Φόβον. 693. Φραδίης, 697. Ὦδε, 726. & Ὠκεανὴν, p. 731.

ARISTOTELES. (Ἐν τῷ περὶ ζώων) v. Φήνη, p. 686.

CALLIMACHUS. v. Αἰγίοχος, p. 70. Λειριόεσσα, 434. & Ὀψείοντες, 521.

CLEANTHES PHILOSOPHUS. v. Μῶλυ, p. 466.

COMANUS. v. Ἀτάλλει, p. 174 Ὀλοοίτροχος, 496. Στεφάνη, 613. Στίφανος, 614. & Συμφιρτὴ, 620.
CRATES COMICUS. v. Ἀπριάτην, p 149.
CRATES GRAMMATICUS. v. Ἄμμορον, p. 173. Πλωτῇ, p 555.
DEMETRIUS IXION. (Ὁ Ἰξίων.) v. Πῇ, p. 550.
DEMETRIUS PUGIL. (Ὁ Πύκτης) v. Ὀπαζόμενος, p. 504.
DIONYSIUS THRAX. v. Ἰόμασι, p 365.
EUPHORION. v. Πόποι, p. 560.
EURIPIDES. v. Ἀυλῆς ἐν χόρτῳ, p. 178. & Συμφιρτὴ, p. 621.
HELIODORUS. v. Ἀγαπαζόμεθα, p. 7. Ἀγακλυτὰ, 29. Ἀθεμίστων, 49. Αἴθοπα οἶνον, 53. Ἁλφεσῆσι, 93. Ἄμμορον, 112. Ἀνέσαιμι, 125. Ἀνδρακθέσι, 128 Ἀνίξομαι, 130 Ἀνάπυσα, 135. Ἅρπυιαι, 164 Ἐπισεμάς, 285 Κλίσιον, 404. (forte) Μολίονε 462. Περιτυψαι (lege Περὶτυψαν) 574. Σεύας, 599 Σκίδνανται, 605. Σπιλάδες, 611. Σταυροὶ, 612. Στῇ δ' ἀνταχομένη, 618. Στίλβων, 618 Στύξαιμι, 618 Στρεύεσθαι, 618. Σφαραγεῦντο, 625. Ταινύγλωσσοι, 633. Ταπόδα, 636. Τάρπησαν, 638. Τιμὴν, 649 Τολύπευσιν 652. Τρητοῖσι, 654. Τρίγληνα, 655 Ὑγρὸν ἔλαιον, 666. Ὑπερικλαίνοντο 671. Ὑπηνήτη, 676. Ὑποσαχύοιτο, 676 Ὑπονηίῳ, 677. Ὑπέρμορον, 678. Ὑποδμὼς, 679. Φυλίης, 700 & Χόινικος, 714.
HERODORUS. (Seu potius Heliodorus; nam incertum: cum male habeatur ΗΡΟΔΩΤΟΣ.) v. Ἐπιβώτορι μήλων, 283.
HESIODUS. v. Αἰπύτιον, p. 52. Λιγύπτας, 53. Γύαλον, 211. Εἶναι, 249 Μηρία, 459. Μολίονε, 462. Φοῖβος, 693. (Ubi male habetur ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ.) & v. Χάλκεα, 704.
HOMERUS. Passim laudatur.
INCERTUS TRAGICUS. (Seu COMICUS) in Ἦτοι, p. 336.
LEXICOGRAPHI. v. Ἀφήτορος, p. 184. Κέρ' ἀγλαὲ, 394. Μῶλυ, 466. Ὀμοίϊα πολίμοιο, 499. & Ὀπείατα, 502.
PINDARUS. v. Ξεινοδόκος, p. 482.
SIDONIUS. v. Ἕρματα, p. 661. & Ἐξέδαμεν, 665. seq., ubi ter citatur.

SIMONIDES. v. Ξενοδόκος, p. 483.
SIMONIDES AMORGINUS. v. Φοξὶς, p. 694.
SOPHOCLES. (Ἐν Χρύσῃ) v. Ἰοιβάδος, p. 365. Σάκος, 592. & Σῆκος, 628.
TIMOGENES. (Seu TIMAGENES.) v. Ἀρτυσιαι, p. 165. ubi citatur ἐν ταῖς Παραφράσεσι.
ZENODOTUS. v. Ἀγγελίη, p. 26. v. Ζώστρα, 321. (Ubi male legitur ΖΗΝΟΔΩΡΟΣ.) & v. Φραδίος, p. 697.

II.

INDEX GLOSSARUM

AB APOLLONIO EXPLICATARUM.

Minuſculis literis expreſſae ſunt gloſſae, quas probabili conjectura *Apollonio* redditas eſſe cenſemus: Quae gloſſae in Homero reperiri non potuerunt, obelo notantur, — Quae denique formae ſub aliis capitibus explicantur, hoc ſignum † habent.

A.

Α. 1
Ἀάατος. 2
Ἀαγές. 5
Ἀάλιον. 7
Ἀάπλως. 3
Λάσαι. 5
Ἀασάμην. 3
Ἄασαν. 3
Ἀάσαλο. 6
— Ἀᾶσθ. ibid.
Ἀασιφρονία. ibid.
Ἀασίφρων. 5
Ἀάχελον. 4
Ἀᾶται. 5
Ἄαλον. 6
Ἀβάκησαν. 7
— Ἀβάλε. 7
Ἄβαυλες. 12
Ἀβαρβαρέη. 12
Ἀβίων. 11
— Ἀβλαβές. 11
Ἀβλεμὲς. 11
† Ἀβλέννεις. 194.
Ἀβλῆτα. 8
Ἀβληχρήν. ibid.
† Ἀβόλησεν. 2V.A.
Ἄβρομοι. 9
Ἀβροτάξωμεν. 9
Ἀβρότη. 8
Ἀβυδόθεν. 12
Ἀγάασθ. 16
Ἀγαιομῦκ. 31
† Ἀγακλειτὸς. 401
Ἀγακλυτά. 29
Ἄγαλμα. 24
Ἀγάννιφος. 20
Ἀγανοῖς. 28
Ἀγανοφροσύνη. 29
Ἀγανόφρων. 18
Ἀγαπαζόμεθα. 17
Ἀγαπαζόμενοι. 17
Ἀγαπήνορα. 30
Ἀγαπήνορος. 13
Ἀγάρροος. 17

Ἀγάασαλο. 6
Ἀγαυόν. 25
Ἀγγελίην. 26
Ἀγείνεον. 22
Ἀγείρομεν. 25
Ἀγελαίην. 15
Ἀγελασά. 15
Ἀγελείην. 24
Ἀγέρθη. 32
Ἀγέρωχοι. 29
Ἀγή. 17
Ἀγήνωρ. 27
Ἀγίνεον. 22
Ἀγκάζονται. 17
Ἀγκλίνας. 23
Ἀγκοῖναι. 19
Ἀγκυλομήτεω. 15
Ἀγκύλον. 15
Ἀγκυλοχεῖλαι. 31
Ἀγλαά. 14
Ἀγλαΐας. 13
Ἀγλαόκαρποι. 30
— Ἄγμαι 166
Ἀγνοιήσασα. 30
— Ἀγνοίησεν. 31
Ἀγνοίησι. 31
Ἀγνυμένων. 30
† Ἀγνώσασκε. 31
Ἀγορά. 14
Ἀγορεύειν. 14
Ἀγός. 13
Ἀγοσόν. 16
Ἀγραυλον. 22
Ἄγρε. 23
Ἄγρην. 30
Ἄγριον αἶγα. 19
Ἄγριον αἶχμη-
τήν. 23
Ἀγροιῶτας. 12
Ἀγρονόμον. 28
Ἀγρόται. 28
Ἀγροτέρας. 30
Ἀγρώσων. 23
Ἄγρωσις. 22
Ἀγυιαί. 26
Ἄγυιες. 15
Ἀγχησῖναι. 19
Ἀγχιβαθής. 20
Ἄγχιμολον. 20
Ἄγχι χὼν κεφα-
λήν. 18
Ἀγχῶ. 14
Ἀγῶν. 21
Ἀδαήμονες. 32
Ἄδδην. 36
Ἀδεής. 36
Ἄδειαν. 36
Ἀδεῖν. 6
† Ἀδεῖν. 35
Ἀδεῖον. 35
† Ἀδελφός. 2
Ἀδευκεῖ. 35
Ἀδέψητον. 36
Ἀδηκότες. 34
Ἀδινά. 32
Ἀδινὸν κῆρ. 35
Ἀδμήτην. 36
Ἄδῳ. 34
Ἄεθλῳ. 43
† Ἄεθλον. 43
Ἄειδε. 38
Ἀείκασῳ. 42
Ἀεικέλιον. 41
† Ἀεικελίῃσι. 41
† Ἀεικές. 41
Ἀείκεσι. 41
† Ἀεικίας. 42
† Ἀεικίη. 41
† Ἀεικίην. 38
† Ἀεικιῶ. 38
Ἀεικίζειν. 38
Ἀεικίσασιν. 41
Ἄειν. 37
Ἀείσῃς. 40
Ἀεκαζομένης. 37
† Ἀεκηλια. 37
Ἀέκητι. 37
Ἄελλα. 36
† Ἀελλής. 36
† Ἄελλοπος. 37
† Ἀελλοπόδα. 40
Ἀέλποντες. 40
Ἄελπτον. 40
† Ἀέντες. 37
Ἀέξετο. 42
Ἄεσαι. 39
† Ἄεσαμεν. 39
Ἀεσιφροσύνησιν 41
Ἄζετο. 44
Ἀζηχές. 45
Ἄη. 46
† Ἀήμεναι. 46
† Ἄημα. 46
Ἀήρ. 47
— Ἀήσυρον. 47
† Ἀήτη. 46
Ἀθεμισία. 50
Ἀθεμίσων. 47

Ἀθ-

† – Ἀθέρες. 48
† Ἀθερίζειν. 48
Ἀθέσφατον. 51
Ἀθηρηλοιγόν. 48
Ἀθρῆσαι. 51
Ἄθυμοι. 51
Ἀθύρει. 50
† Ἀθύρματα. 50
Ἄι. 52
Ἀιαίη. 52
Ἀιγανέας. 69
Ἀιγείην κυνέην. 72
Ἀιγίλιπος πέτρης. 57
Ἀιγίοχος. 70
Ἀιγληέντος. 54
Ἀιγυπτιοί. 68
Ἀιγύπτῳ. 52
Ἀιδεῖσθε. 58
Ἄϊδηλον. 64
Ἄϊδι. 54
Ἀιδοῖος. 58
Ἀϊδρείη. 66
Ἀϊδρείῃσι. 71
Ἄϊδρις. 71
Αἰζηοί. 66
Αἴης. 71
Αἰητον. 67
Αἰθαλόεν. 53
Αἴθεται. 63
Αἴθοπα. 53
Αἰθάσης. 57
Αἰθερηγενέτης. 64
Αἰθρῷ. 64
Αἰθων. 53
Αἴθοπα οἶνον. 53
Ἀϊκάς. 59
Ἄϊκεν. 71
Ἀϊκῶς. 69
Αἰμασίας. 69
Αἷματος. 66
Αἵμονα. 54
Αἱμοφόρυκλα. 69
Αἰναρέτη. 55
Αἰνήσωσιν. 56
Αἰνίζομαι. 57
Αἰνοθεν αἰνῶς. 64
Αἰνομόροις. 57
Αἶνος. 55
Αἰνοπαθῆ. 56
Αἰνύλαι. 59
Αἰνῶς. 56
Αἴξαντες. 130
Αἴξασα. 59
Αἰολίην. 71
Αἰόλῳ. 60
Αἰόλη. 60
Αἰον. 61
Αἰπύν. 51
Αἰπύτιον. 51
Αἴρος. 72
Αἶσα. 59
Αἴσημα. 62
Αἴθων. 63
Αἴσιμα. 63
Αἶσος. 63
Αἴσυλα. 62
Αἰσυμνῆται. 70
Αἰσυντῆες. 62
Αἰχέα. 67
Αἰτίζων. 71
Αἰθρηγενέτης. 80
Αἰθρῷ. ibid.
† Αἰχμη. 58
Αἰχμηταί. 58
Αἶψα. 68
† Αἰψηρά. 68
† Αἰψηρήν. 68
Αἰών. 67
Ἀκάκητα. 78
Ἀκαχίζεο. 72
Ἀκαλαρρείτης. 81
Ἀκάμαντα. 79
Ἀκαχμήον. 73
Ἀκειομένον. 74
Ἀκέονται. 81
Ἀκέοντο. 81
Ἀκέοντες. 81
Ἀκερσεκόμης. 76
Ἀκεώμεθα. 81
Ἀκέων. 82
Ἀκηδέες. 78
Ἀκήδεσεν. 79
† Ἀκήδεσοι. 75
Ἀκηδέσως. 75
Ἀκήδησιν. 79
Ἀκήλητος. 75
† Ἀκήν. 82
Ἀκήματα. 72
Ἀκήεσσα. 75
Ἀκήεσσον. 72
Ἀκήελοι. 75
† Ἀκηχέδατο. 73
Ἀκιδοτέρη. 79
Ἀκίχητα. 79
Ἄκικυς. 81
Ἀκλήρῳ. 73
Ἄκμονος. 73
Ἀκμῆτες. 77

Ἀκμοθέτῳ. 76
Ἄκνησις. 73
Ἄκοιτις. 2
Ἀκολαθῶν. 2
Ἀκόλας. 75
Ἀκόρηλον. 81
Ἀκοσήσας. 80
Ἄκρον. 80
Ἀκρεφάντα. 83
Ἀκρεᾶ. 82
Ἄκρης πόλις. 72
Ἄκρις. 76
Ἀκριτόμυθε. 83
Ἄκριτον. 77
Ἀκριτόφυλλον. 83
Ἀκριτόφωνοι. 83
Ἀκροκελαινιόων. 78
Ἀκρόκομοι. 74
Ἀκροπόλοις. 76
Ἀκροπόρος. 82
Ἀκροτάτῳ. 82
— Ἀκτέανοι. 83
Ἄκυλος. 75
— Ἀκύμων. 83
Ἀκωκη. 74
Ἄλα. 87
— Ἀλάκη. 86
Ἀλάλκη. 86
Ἀλαλκομεναί. 86
Ἀλαλύκλημαι. 89
Ἀλαός. 85
Ἀλαοσκοπιήν. 86
Ἀλαπαδνότεροι. 90
Ἀλασήσας. 89
Ἄλασον. 88
Ἄλγεα. 88
— Ἀλδαίνῃ. 92
Ἀλεγεινοί. 88
Ἀλεγύνειν. 89
Ἀλεγύνετε. 93
Ἀλέγω. 89
Ἀλεείνων. 90
Ἀλέη. 84
† Ἀλείς. 88
Ἄλεισον. 90
Ἀλείφατι. 95
Ἀλέντες. 88
† Ἀλεξάμενον. 87
Ἀλιξάνεμον. 87
† Ἀλετρεύουσι. 465
Ἀλεωρή. 88
Ἀληθής. 94
Ἀλήϊος. 95
Ἀλητεύεσκον. 84
Ἀλῆτις. 94
Ἄλθετο. 86
Ἁλιαέες. 88
Ἀλίας. 93
Ἀλιάων. 85
Ἀλίγκιος. 83
Ἁλιμυρήεντα. 90
Ἄλις. 85
Ἁλιπλοα. 89
Ἁλιπόρφυρα. 92
Ἄλις. 95
Ἀλιτήμων. 88
Ἀλίτιλλω. 88
— Ἀλίφαλη. 95
Ἁλιῶσαι. 91
Ἄλκαρ. 87
Ἀλκί. 93
Ἀλογνώτων. 87
Ἀλοδαπῷ. 95
Ἀλοσιδέα. 91
Ἀλσθρόος. — 88
Ἀλοπρόσαλλον 87
Ἀλοτελος. 95
Ἀλοφρονέων. 94
Ἁλοία. 84
Ἀλοιφῇ. 90
Ἀλόπη. 96
Ἁλοσύδνην. 84
† Ἄλοχος. 2
Ἀλόχῳ. 86
Ἀλύβαντος. 95
Ἀλύβῃ. 96
Ἀλυσκάζων. 89
Ἀλύσκανε. 92
Ἀλύσσονλες. 91
Ἀλύων. 92
Ἀλφεσίβοιαι. 93
Ἀλφησῆσι. 93
Ἀλφίτου ἄκτήν. 89
Ἄλφοι. 84
Ἀλωή. 91
Ἄμαθος. 105
Ἀμαθύνῃ. 106
Ἀμαλδυναι. 103
Ἀμαλήν. 109
Ἀμαλλοδετῆρες. 111
Ἀμαιμακίτην. 99
— Ἀμαιμακέτην. 99
Ἁμαξιτός. 105
Ἀμάρη. 100
Ἁμαρτῇ. 97

Ἀμαρ-

Ἁμαρτήσαντες. 116
Ἁμαρτήσεσθε. 114
Ἁμαρτοεπής. 101
Ἁμάς. 106
Ἁματροχίας. 108
Ἁματροχόωντα. 107
Ἀμαυρόν. 101
Ἀμβαίνω. 105
Ἀμβλήδην. 104
Ἀμβροσίη. 97
Ἄμβροτοι. 97
Ἀμέγαρτε. 100
Ἀμείβεσθε. 96
Ἀμείλιχον. 98
Ἄμυαν. 103
† Ἀμεκηνός. 105
Ἀμηνῶν. 144
Ἀμηνώσεν. 181
Ἄμερδεν. 110
Ἀμέρδη. 116
Ἄμερσεν. 97
Ἀμησάμην. 114
Ἀμήσαντες. 116
Ἀμήχανε. 110
Ἀμηχανίη. 114
Ἀμήχανοι. 115
Ἀμιτροχίτωνας. 102
Ἀμιχθαλόεσσαν. 106
Ἄμμε. 96
† Ἄμμι. 97
Ἀμμοείην. 115
Ἄμμορον. 112
Ἄμνιον. 100
Ἀμνιασῶ. 115
Ἀμόθεν. 108
Ἀμοιβαδίς. 106
Ἀμοιβάς. 109
Ἀμοιβήν. 114
Ἀμοιβοί. 107
Ἀμολγῶ. 110
Ἄμολον. 100
Ἄμπνυε. 116
Ἄμωυξ. 98
Ἄμυδις. 97
Ἀμυκλαι. 108
Ἀμύμων. 98
Ἀμύντορας. 112
Ἀμύξῃ. 108
Ἀμύξεις. 108
Ἀμφαγαπαζόμενον. 114
Ἀμφαδίην. 111
Ἀμφαδόν. 105
Ἀμφασίη. 112
Ἀμφαφόωντα. 102
Ἀμφέθηλα. 116
Ἀμφεκάλυψεν. 112
Ἀμφελάχαινε. 101
Ἀμφέξεσα. 116
Ἄμφετον. 101
Ἀμφίετον. 101
Ἄμφηκες. 108
Ἀμφήλυθε. 113
Ἀμφηρεφέα. 104
Ἀμφήρεσον. 111
Ἀμφιάλῳ. 110
Ἀμφίβασις. 106
Ἀμφιβρότη. 108
Ἀμφιγένεια. 106
Ἀμφιγυήεις. 102
Ἀμφιγύοισιν. 109
Ἀμφιδεδίηλαι. 109
Ἀμφιδρυφής. 103
Ἀμφίδυμοι. 107
Ἀμφιελίσσας. 101
Ἀμφιέπουσες. 101
Ἀμφιθαλής. 103
Ἀμφίθετον. 98
Ἀμφικάρη. 103
Ἀμφικτίονες. 97
Ἀμφικυπέλλον. 100
Ἀμφιλύκη. 108
Ἀμφιμάσασθε. 115
Ἀμφιμέμυκεν. 114
Ἀμφὶ πελέκκῳ. 103
Ἀμφιπέληαι. 102
Ἀμφιπολεύεις. 111
Ἀμφίπολος 104
Ἀμφιρεφέα. 104
Ἀμφίρησον. 111
Ἀμφιρύτη. 111
Ἀμφὶς. 111
Ἀμφὶς ἔχουσιν. 113

Ἀμφισσεφέες. 102
Ἀμφιτελίη. 114
– Ἀμφιτροχίτωνας. 102
Ἀμφιφορεῦσι. 113
Ἀμφιχυθείς. 105
Ἀμφίχυτον. 104
Ἀμφοίραθεν. 114
Ἀμφὶδας. 114
Ἄμφω. 112
Ἄμφωτον. 108
Ἀνά. 117
Ἄνα. 117
Ἀναβέβρυχε. 125
Ἀναβήμεναι. 126
Ἀναβησάμενοι. 132
Ἀναβροχθέν. 135
– Ἀναβροχθέντ@. 135
Ἀναγκαίη. 137
Ἀναγκαῖοι πολεμισταί. 129
– Ἀναγνοὴν. 134
Ἀναγνοίη. 134
Ἀναγνώσῃ. 137
Ἀναδέσμην. 125
Ἀναέδνεν. 137
Ἀναιδής. 136
Ἀναίνομαι. 122
Ἀναλοείησι. 132
Ἄναλτον. 136
Ἀναμαιμάᾳ. 141
Ἀναμάξεις. 119
Ἀναμειρήσαιμι. 136
Ἄναξ. 117
Ἀνάποιν@. 140
– Ἀναπρήσαι. 141
Ἀναπρήσας. 141
Ἀνάπυσαι. 135
Ἀναρρῶγας μείαρροιο. 118
Ἀνάρσιοι. 123
Ἀνασήσας. 138
Ἀναχόμην@. 136
Ἀναύδῳ. 137
Ἀναφῆναι. 138
Ἀνάψαι. 138
Ἀνδεφόνεια. 128
Ἀνδεφονέας. 126
Ἀνδεφονθέσι 128
Ἀνδρομήτῳ. 134
Ἀνδρομέοιο. 139
Ἀνδροτῆτα. 141
Ἀνεβάλλετο. 126
Ἀνέβεφχε. 131
– Ἀνεγνάμφθην. 129
Ἀνεγνάμφθη. 129
Ἀνέγναμψαν. 130
Ἀνέγνω. 139
Ἀνεκήκιεν. 133
Ἀνέκραγον. 135
Ἀνεκυμβάλιζον. 129
Ἀνελοίμην. 129
Ἀνεμορμύρεσκεν. 136
Ἀνεμοτρεφές. 121
Ἀνεμώλια. 135
Ἀνενήνεκτο. 133
Ἀνέξομαι. 130
Ἀνεροίβδησεν, 170
Ἀνέρριψαν. 128
Ἀνέρροίβδησεν. 136
– Ἀνεροίβδησεν. 136
Ἀνέσαιμι. 123
Ἄνεται. 133
Ἄνευθε. 127
Ἀνέφλυε. 135
Ἀνεχάζετο. 121
Ἀνέχεθ@. 139
Ἀνέχῃσι. 139
Ἄνεω 123
Ἀνήκεστον. 134
Ἀνήνορα. 117
Ἀνηρήψαντο. 130
Ἀνθεμόεντα, 133
Ἀνθερεών 118
Ἀνθεσιμήλων. 131
Ἀνίαζε. 140
† Ἀνιεῖσα. 124
Ἀνιεμένη. 133
Ἀνιηρέτερον. 138
Ἀνιόντ@. 139
Ἀνιπποπόδες. 127
Ἀννεῖται. 137
Ἀννέφελ@. 137
Ἀνόπαια. 140
Ἀνόρυσε. 118

Ἀνάχεο. 170
Ἀντεσθ. 122
Ἀντί. 120
Ἀντιάνειρι. 121, 127
Ἀντιάσειν. 131
Ἀντιβολῆσαι. 122
Ἀντιβολήσας. 139
– Ἀντιβολήσειν. 139
Ἀντίθεον. 120, 127
Ἀντίθυρον. 132
Ἀντίχρυ. 122
Ἀντιόων. 140
Ἀντιτορήσας. 121
Ἀντιφερίζειν. 136
Ἀντλω. 126
Ἀντυξ. 119
Ἀνώγειν. 121
Ἀνωϊστί. 138
Ἀνώϊστον. 122
– Ἀνώρυσεν. 118
Ἄξαντε. 141
– Ἄξέω. 142
Ἀξίων. 142
Ἄξετε. 141
Ἄξον. 142
Ἀξύλω. 141
Ἀοιδιάς. 142
Ἀολλέες. 142
Ἀολλίσασθαι. 142
Ἄορας. 142
Ἀορτήρ. 142
Ἀορτήρεσιν. 142
Ἀοσητήρ. ibid.
Ἀπαίνυσθε. 143
Ἀπαϊτίζοντες. 143
Ἀπάλαμνον. 142
Ἀπαλιξῆσαι. 143
Ἀπαλθήσεσθον. 143
Ἄπας. 143
Ἀπάτερθεν. 142
Ἀπαλιλόν. 143
Ἀπαφίσκειν. 153
Ἀπάφω. 143
– Ἀπάφων. 143
Ἀπειλεῖς. 144
Ἀπειρεσίη. 144
Ἀπείρονες. 154
Ἀπεκαίνυτο. 145
Ἀπεκόσμεον. 145
Ἀπέλεθρον. 145
Ἀπεμυθεόμην. 144
Ἀπεναύσαλο. 144
– Ἀπερείη. 144
Ἀπερείσια. 145
Ἀπερρίγασι. 144
Ἀπερύκῃ. 145
Ἀπερωεύς. 144
Ἀπεσκέδασεν. 145
Ἀπ' ἐχαρόφιν. 143
Ἀπέφθιθον. 145
Ἀπηλεγέως. 145
Ἀπηλοίησεν. 151
Ἀπήμων. 145
Ἀπήνη. 153
Ἀπήυρα. 145
Ἀπήωροι. 145
Ἀπίης γαίης. 146
Ἀπ' ἰχελόφιν. 146
Ἀπινύστων. 146
Ἀπλοΐδας. 146
Ἀπό. 146
Ἀποβλύζων. 148
Ἀποβρίξαντες. 151
Ἀπογυιώσεις. 150
– Ἀπογυώσεις. 150
Ἀποδίωμαι. 148
Ἀπὸ δόξης. 152
Ἀποδοχμώσας. 148
Ἀποδρύψῃ. 151
Ἀποδρίψωσιν. 148
Ἀποέρσε. 149
Ἀποθύμια. 151
Ἀποινα. 147
Ἀποκηδήσαντες. 150
– Ἀπολάζεο. 150
Ἀπολείβεται. 153
Ἀπολιχμήσονται. 186
Ἀπολυμαίνοντο. 144
Ἀπολυμαντῆρα. 153
Ἀπομνίσῃ. 153

Ἀπομέρξατο. 149
Ἀποπεφύκεν. 150
Ἀπόπεθεν, 150 & 153
Ἀποπλανέσσιν. 151
Ἀπορραίσῃ. 152
Ἀπορρῶγες. 149
Ἀπορρώξ. 153
Ἀπὸ σκοπῆ. 151
Ἀποσκύδμαινε. 150
Ἀποσαδά. 150
Ἀποσήσωνται. 148
Ἀποσίλβοντες. 152
Ἀπόσιχε. 149
Ἀπολμηξάντες. 148
Ἀπολμότατος. 152
Ἀπότροπος. 151
Ἀπρέφας. 147
Ἀπόφημι. 151
Ἀποφθίμην. 147
Ἀποφώλια. 147
Ἀποχάζω 152
Ἀπτερέμνῃ. 153
Ἄπτερον. 154
Ἀπελάτην. 149
Ἀπεθέσωπον. 2
Ἀπεθτίμας. 153
Ἄπλερος. 154
Ἁπλοεπὴς. 152
Ἀπύρους τρίποδας. 154
Ἄρ. 155
Ἄρα. 163
Ἀρέβησεν. 159
Ἄρεβος. 163
Ἀρειαί. 157
Ἀρειθυρέη. 167
Ἄρεξε. 166
Ἀρέρεισκεν. 166
Ἀρεφείας. 158
Ἄρεφρών. 167
Ἀργαλέην. 157
Ἀργεγνῶν. 158
Ἀργείη. 167
Ἀργειφόντης. 159
Ἀργλωνῶν. 158
Ἀργέσαο νότοιο. 161
Ἀργέτη δημῷ. 161
Ἀργέτι δημῷ. 161
Ἀργῆτα. 161
Ἀργινόεντα. 162
Ἀργιόδοντος. 161
Ἄργματα. 166
Ἀργόν. 157
Ἄργος. 156
Ἀργυρόπεζα. 159
Ἀρδμός. 162
Ἀρεθόεη. 167
Ἀρειῆ. 160
Ἄρειον. 159
Ἀρείῳ. 159
Ἄρεκλον. 165
Ἀρεσάθω. 165
Ἀρετᾷ. 162
Ἀρετήν. 166
Ἀρή. 157
Ἀρηγειν. 159
Ἀρηγων. 159
Ἀρήϊα. 166
Ἀρηΐφατοι. 162
Ἀρηΐφιλος. 162
Ἀρημέλιος. 163
Ἄρηρεν. 166
Ἀρηρομένη. 165
Ἀρηρός. 159
Ἄρης. 155
Ἀρητήρ. 158
Ἀρητόν. 164
Ἀρθμήσαντε. 160
Ἄρθμιοι. 160
Ἄρθμος. 160
Ἀρίγνωτοι. 161
Ἀριδείκετος. 217
Ἀριδίκετος. 164. 217
Ἀριζήλη. 165
Ἀρειῆ. 160
Ἀρειπρεπὲς. 166
Ἀρεισθῆ. 167
Ἄρεισον. 166
Ἀρεισφαλέα. 162
Ἀρειφραδέα. 165
Ἄρκιον. 160
Ἅρμα. 168
Ἁρματροχιὴ. 163
Ἁρμονιάων. 153

Ἄς-

Ἀρνειός. 159
Ἄρνες. 159
Ἀρνευτῆρι. 163
Ἀρνύμενος. 164
Ἄροιτο. 157
Ἄρρεφ. 164
Ἀρπαλέως. 162
Ἅρπη. 161
Ἁρπυιαι. 164
† Ἄρσαντες. 160
Ἄρσεν. 160
Ἀρτακίη. 167
Ἄρτεμέα. 189
Ἄρτια. 160
Ἀρτιεπής. 162
Ἄρτιπος. 160
Ἀρτύνετο. 162
Ἀρτύνθη. 162
Ἀσάμινθος. 169
Ἀσβέση. 171
Ἄσβεσος. 170
Ἄσε. 168
Ἀσημάντοισιν. 170, 600
- Ἀσθενές. 1
Ἄσιν. 170
Ἀσίνη. 171
Ἀσκανίη. 171
Ἀσκελέως. 170
Ἀσκηθής. 169
Ἄσκοπος. 170
Ἀσπασόν. 171
Ἀσπερχές. 170
Ἄσπετα. 169
Ἀστισάων. 170
Ἀστυδεί. 170. 611
Ἄσυα. 169
Ἄσυον. 169
Ἀσυχύεσιν. 170
Ἀσεμφές. 169
Ἀσερίς. 171
Ἀσεροπητής. 171
Ἀσέρ' ὀπωρινῶ. 170
Ἀσεράγαλος. 168
Ἄσυ. 169
Ἀσυβοώτην. 171
Ἀσύφηλος. 169
Ἀσφάεχγον. 170
Ἀσφόδελον. 171
Ἀσωπός. 171
Ἀτάλαντον. 173
Ἀταλάφρονα. 174
Ἄταλλε. 174
Ἀταλόν. 172
Ἀτάρ. 174
Ἀτάρβητος. 174
Ἀταρτηροῖς. 173
Ἀτάσθαλος. 173
Ἀτειρής. 173
Ἀτεμβόμενος. 174
Ἀτέοντα. 173
Ἄτη. 172
Ἀτίζων. 172
- Ἀτιτάλλῃ. 173
Ἀτιτάλλῃ. 173
Ἄτιτος 172
Ἄτλητον. 174
Ἄτος. 172
Ἀτραπός. 172
† Ἀτραφάχηλον. 2
Ἀτρεκέως. 174
Ἀτρέμας. 174
Ἀτρυγέτοιο. 173
Ἀτρυτώνη. 174
Ἄτλα. 174
Ἀτυζόμενοι 173
Ἄυ. 175
Ἀυγάζομαι. 176
Ἀυδήεσσα. 179
Ἄυνε 177
Ἀυέρυσαν. 178
Ἄυθι. 175
Ἀυΐαχοι. 176
Ἀυλῆς. 177
Ἀυλῆς ἐν χόρτῳ. 178
Ἀυλιζομένων. 178
Ἀυλίς. 179
Ἀυλός. 176
† Ἀυλῶνες. 265
Ἀυλῶπις. 177
Ἄυον. 177
Ἀυσαλέος. 177
Ἀυταίγρετα 177
Ἀυτὰ κέλευθα. 177
Ἀυτάρ. 175
Ἄυτή. 176
Ἀυτῆμαρ. 178
Ἀυτικα. 175
Ἄυτις. 175

Ἄϋτμή. 176
Αὐτόθιον. 177
Αὐτόετες. 178
Αὐτοκασίγνητον. 177
Αὐτονυχί. 178
Αὐτοσχεδίη. 175
Αὐτοχόωνον. 178
Αὐτως. 175
ΑΦΑΛ. 183
Ἀφανδάνει. 181
ΑΦΑΡ. 179
Ἀφαυρότατος. 179
ΑΦΕΝ. 181
Ἀφήμυ. 182
Ἀφήτορ. 184
ΑΦΘΙΤΟΝ. 183
ΑΦΛΑΣΟΝ. 183
Ἀφλοισμός. 182
- Ἀφόωνται. 183
Ἀφοῶντα 183
Ἀφραδέες. 184
Ἀφραδέως. 180
ΑΦΡΕΟΝ. 183
Ἀφροδίτης. 180
Ἀφυσγετός. 181
Ἀφύασων. 180
Ἀφωπλίζοντο. 183
Ἀχαιΐδα γαῖαν. 184
Ἀχαιοί. 186
Ἀχανές. 2
Ἀχάρισα. 184
Ἀχάρισερον. 186
Ἀχερωΐς. 185
Ἀχέρων. 185
Ἀχθομένους. 186
ΑΧΘΟΣ. 185
Ἀχλύς. 184
ΑΧΝΑΣ. 185
ΑΧΟΣ. 185
Ἀχρεῖον ἰδών. 184
Ἀχρημοσύνη. 185
ΑΧΥΣ. 185
Ἀχυρμιαί. 185
ΑΨ 186
Ἀψάσθην. 186
ΑΨΕΩΣ. 187
Ἄψισι λίνα. 186
ΑΨΟΡΟΝ. 186
ΑΨΟΡΙΟΝ. 186
Ἀψορρόα. 186
ΑΩΡΟΙ. 187
ΑΩΡΤΟ. 187
† Ἀωτεῖς. 188
- Ἀωτεῖται. 188
Ἀωτεῖτι. 188
Ἀῶτα θεσπεσίοιο. 187

B

BA'ZEIN. 189

- Βαθυμάλων. 190
- Βαθυπέπλων. 190
Βάλανον. 190
Βάλλον. 189
Βαμβαίνων. 189
Βάρδισαι. 189
Βάσκε. 189
Βέβαχλα. 190
Βεβάμμυ. 190
Βεβλήατο. 191
Βεβολημμένος. 191
Βεβρίθασι. 191
Βεβροτωμένα. 190
Βεβρυκώς. 192
Βεβρυχώς. 192
Βεβῶσα. 192
Βέλεμνα. 190
ΒΕΛΟΣ. 191
Βένθεα. 191
Βέρεθρον. 191
Βῆ. 192
Βηλάς. 192
Βῆσσα. 192
Βῆσσαι. 192
Βηταρμάνες. 192
ΒΙΟΣ. 192
Βίοσσαο. 192
ΒΙΟΤΟΣ. 193
- Βιοτροπίας. 193
Βιόωνται 193
Βλάβεται. 193
Βλεμεαίνων. 194
† Βλέννας. 194
Βλήτροισι. 193
Βλοσυρῇτι. 193
- Βλοσυρῇσι. 193
Βλωθρήν. 194

Βλωμός. 194
Βλώσκει. 194
Βοάγελαι. 197
Βόας ἄνακ. 197
Βοηθόον. 196
Βοήν. 196
Βόμβησε. 197
Βοὸς κέρας. 196
Βόσις. 197
Βοτοῖσι. 195
Βοτρυδόν. 197
- Βοτυδόν. 197
Βυγάϊε. 195
- Βυθύεσκε. 195
Βυλεύσαντε. 197
Βυληφόροι. 197
Βυλυτός. 195
Βυπλῆγι. 195
Βοῶν. 194
Βοῶπις. 195
- Βρᾴσσον. 198
Βράσσων. 198
Βρέχε. 199
Βρεχμόν. 199
Βρέζοντα. 198
Βρηπυ. 198
Βρῖθον. 198
Βρυθύ. 198
Βρίσαντες. 199
Βροτόεντα. 198
Βροτολοιγός. 198
Βροτός. 198
Βρύει. 199
Βυκτάων. 199
Βυσσοδόμευαν. 199
Βυσσός. 200
Βωμός. 200
Βῶν. 200
Βωστρεῖν. 200
- Βωτιανείρη. 201
Βωτιανείρη. 201
Βώτορας. 200

Γ

ΓΑΙΗΪΟΝ. 202
Γαιήοχε. 203
Γαίων. 202
Γάλως. 202
Γαμέσσεται. 202
Γαμφηλῆσι. 202
Γάνυ. 202
Γάργαρον. 202
Γαυλοί. 202
Γέγωνε. 203
Γείναι. 205
- Γείνεαι. 205
Γενεή. 203
Γενναῖον. 205
Γέντο. 206
Γένυς. 206
Γεφυριάς. 205
Γερήνι. 205
Γερήσιον. 205
Γέρων. 204
Γεφύρωσε. 203
Γηθοσύνη. 206
Γῆρυς, 207
Γλάγε. 207
Γλαυκῶπις. 208
Γλαφυραί. 208
Γλήνεα. 207
Γλυκύθυμε, 208
Γλυφίδας. 207
Γλωχῖνα. 208
Γναμπτὰς ἕλικας. 209
Γναμπτῆσι. 209
Γνύξ. 209
Γνωτόν. 208
Γόνος. 209
Γοργώ. 210
Γυνῷ. 209
Γεφυπλῦς. 209
- Γύα. 211
Γύαλον. 211
Γύϊα. 211
Γυϊώσω 210
Γυναίων εἵνεκα δώρων. 211
- Γυώσω. 210
Γωρυτός. 212

Δ

ΔΑΗΡ. 214
Δαί. 215
- Δαιδαλόεν. 213
Δαιδάλεον. 213
Δαῖεν. 213
Δαΐζων. 216
Δαίμονες. 214
Δαίφρων. 214

Δάμαρ. 213
Δάμνα. 214
Δαρδάπτωσι. 215
Δάσκιον. 214
Δάσονται. 214. bis.
Δασπλῆτις. 214
Δαφοινός. 213
Δάψαι. 213
Δαῶμεν. 214
Δεδαϊγμένοι. 219
Δεδεγμένα. 218
Δεδέξομαι. 217
Δεδηέ. 218
Δεδμήατο. 216. 218
Δεδοκημένῳ. 218
Δείδεκτο. 217
Δειδήμονες. 217. 219
- Δειελεινὸς. 217
Δειλιήσας. 217
Δεικανάασθε. 218
Δεικνύμεν. 218
Δειλός. 216
Δεινός. 219
- Δεινωτὴν. 226
- Δεινωτοῖσι λεχέεσσι. 226
Δειρή. 216
Δέκτη. 218
Δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. 219
Δέμνια. 219
Δενδίλλων. 218
Δεξιάδην. 220
Δέοιμι. 220
Δέπας. 217
Δερκομένοιο. 217
Δέρηρον. 218
Δεσμοί. 220
Δεύεσθε. 220
Δεῦρο. 220
Δεῦτε. 220
Δεψήσαι. 136. 221
Δήεις. 221
Δήϊος. 221
Δηϊότητα. 221
Δηλήμονες. 222
Δηλήσασθε. 223
Δημοβόρα. 222
Δῆμον. 222
Δημός. 222
Δήνεα. 222
Δησάντων. 222
Διαγναίψας. 222
Διαίνῃ. 223
Διακέρσαι. 222
Δι' ἄκεας. 223
Διακελδόν. 223
Διάκτορε. 223
Διαπλήσαντες. 223
Διαπρύσιον. 223
Διατρύγια. 223
Διδυμάονε. 224
Δίενται. 225
Διεπέφραδεν. 225
Διέπρησι. 224
Διερῷ. 225
Διέσχε. 225
Δίεται. 225
Διέχευαν. 225
Διήφυσεν. 225
Διϊπετέα. 225
- Διΐφυσεν. 225
Δικλεῖδες. 225
Δίνειν. 225
Δινωτὴν. 226
Δινωτοῖσι λεχέεσσι. 226
Δίον. 226
Δῖα. 226
Διοτρεφέων. 226
Διπλῆν σκυτάλην. 226
Δίστυχα ποιήσαντες. 226
Δίσκεσσι. 227
Διφᾶν. 227
Δίφρον. 227
Δίχα. 227
Δίψιον. 227
Δμῶες. 228
Δνοπαλίξεις. 228
Δνοφερόν. 228
Δοκεύσ. 231
Δολιχαύλης. 229
Δολιχήρεμοι. 229

Δολιχόν. 229
Δολιχόσκιον. 229
Δόναξας. 229
Δόξης. 231
Δορυῖσι. 229
Δόρπον. 230
Δόρυ. 230
Δυπῆσαι. 230
Δυρηεκές. 229
Δυσικλυτός. 229
Δυσικλητήν. 229
Δυσινεκές. 229
† Δύσις ἵππος. 130
Δόχμιαι. 230
Δραίνεις. 231
Δρησῆρες. 231
Δρησοσύνην. 231
Δρυμά. 231
Δρυόχυς. 232
Δυαὶ γάρ τε πύλαι. 228
Δύη. 233
Δυσαέες. 238
Δυσαελιστοτόκεια. 232
Δυσηλεγές. 233
Δυσηχές. 234
Δυσθαλπές. 234
Δυσμενέων. 234
Δύσπαρι. 233
Δυσπεμφελες. 232
Δυσωρησωσι. 232
Δυωδεκάβοιον. 232
Δῶ. 134
Δωδωναῖε. 134
Δώματα. 135
Δῶρον. 134
Δῶσι. 135

E

Ε.

Εά. 236
Εὰ δώματα. 237
Εάλη. 237
Εανός. 237
Εάφθη. 237
Εβεβρύχει. 237
Εβιόασαο. 237
Εβλυε. 238
Εβρισαν. 238
Εγγείνωνται. 238
Εγκέκληται. 239
Εγκέκλιται. 239
Εγκοσμεῖτε. 238
Εγχεσίμωροι. 238
Εγχες. 238
Εγχριμφθήτω. 239
Εδανῷ. 240
Εδεύησεν. 239
Εδηλήσαντο. 239
Εδησεν. 239
Εδητύες. 239
Εδίνευον. 239
Εδνα. 239
Εδες. 239
Εδεσθεν. 239
Εδυνον. 239
Εδωδή. 240
Εέ. 240
Εείσατο. 240
Εελδωρ. 241
Εελμένοι. 241
Εέργων. 241
Εέρσας. 241
Εερσήεις. 241
Εῆες. 241
Εθάμιζεν. 242
Εθεεν. 242
Εθνεσι. 242
Εθελονῆεσσι. 242
Εθεν. 242
Εθηκεν. 243
Εθοντες. 243
† Εθρεψεν. 286
Εἰαμενή. 243
Εἶδε. 243
Εἰδαλίμας. 244
Εἴδατα. 244
Εἴδεται. 244
Εἴδετε. 244
Εἴδητε. 244
Εἴδομεν. 244
† Εἴδωμεν. 244
Εἰκοσινήεντ' ἄποινα. 244
Εἶκλην. 245
Εἶκλο. 245
Εἰκυῖα. 245
Εἰλαπίνη. 245
Εἶλαρ. 245

Εἶλφ. 245
Εἰλεῦντα. 246
Εἰλίποδας. 245
Εἴλυμα. 246
Εἰλυφόων. 246
Εἶμι. 246
Εἶναι. 249
Εἰνάνυχες. 246
Εἰνοσίφυλλον. 246
Εἴομμι. 246
Εἰραών. 368
Εἶρερον. 246
Εἶρετο. 247
Εἰρύαται. 247
Εἴρυσθ. 247
Εἶρω. 248
Εἰς. 248
Ἔἰσας. 248
Εἶσεν. 248
Ἔἰσης. 249
Εἶσθα. 249
Εἰσίθμη. 249
Ἔἰσκοντες. 249
Εἰσοιχνεῦσιν. 250
Εἴσω. 250
Εἰσωποί. 251
Ἐκάεργ☉. 251
Ἐκαίνυτο. 251
Ἔκαμον. 251
Ἐκάμοντο. 251
Ἐκάτερθεν. 251
Ἐκαληβόλε. 251
Ἐκατόγχειρον. 251
- † Ἐκατόμπηχυν. 251
Ἐκέκασο. 252
Ἐκεχάνδει. 252
Ἔκλεο. 252
† Ἔκλυεν. 61
Ἔκμολεν. 252
Ἐκολώα. 252
Ἔκπαγλον. 252
Ἐκπεπαταγμῶ☉. 252
Ἐκπλαδίην. 252
Ἔκυρός. 252
Ἔκυρσεν. 253
Ἔκυσεν. 253
Ἐλάτῃσιν. 253
Ἐλαύνωσι. 253
Ἐλαφηβόλ☉. 253
Ἐλιαίρει. 253
Ἐλέγξεις. 254
Ἐλεγχείη. 254
Ἐλέλιξε. 254
Ἐλελιχθέντες. 254
Ἔλεξα. 254
Ἐλεοῖς. 314
Ἐλέτην. ibid.
Ἐλιφαίρονται. 254
Ἐλέφαντα. 255
- Ἐλεφέρονται. 254
Ἔλεψεν. 255
Ἐλιάσθη. 255
Ἔλικας. 256
Ἐλικώνι☉. 256
Ἐλίκωπες. 256
Ἐλίσσετο. 256
Ἐλκυσάζων. 256
Ἔλκεδανοί. 256
Ἔλκόν. 257
Ἐλοίμην. 257
Ἔλον. 257
Ἔλπεται. 257
Ἐλπωρή. 257
Ἔλσαι. 257
Ἐλύσθη. 257
Ἐλώρια. 258
Ἐμάτησεν. 258
Ἐμβασόν. 258
Ἐμβήη. 258
Ἐμέλετε. 259
Ἐμεῦ, Ἐμέο, Ἐμεῖο. 258
Ἐμίσυλλεν. 259
Ἐμμαπέως. 259
Ἔμμορε. 259
Ἐμνήμυκε. 259
Ἐμπάζεται. 258
Ἔμπαι☉. 259
Ἔμπεδον. 260
Ἔμπι☉. 359
Ἔμπης. 260
- Ἐμπλάζεται. 258
Ἐμπλήγδην. 260
Ἔμπλην. 261
Ἔμπορ☉. 261
Ἔμφυλον. 262
Ἔναξε. 262
Ἔναρε. 262
Ἐναρίζε. 262
Ἔναυλοι. 264
- Ἐνδείναν. 265
- Ἔνδει☉. 265

Ἐνδια-

Ἐνδίασαν ταχέας κύνας ὀτρύναντες. 264
Ἐνδίνων. 265
Ἐνδιῶ. 265
Ἐνεῖκαι. 265
Ἐνερόι. 266
Ἐνέσαχται. 266
Ἐνετῆσι. 266
Ἐνευναιόν. 266
Ἐνηέῳ. 267
Ἔνθα. 267
Ἐνίησι. 267
Ἐνικλᾶν. 267
Ἐνισχίμφθη. 266
Ἔνισσεν. 267
Ἐννεσίησι. 268
Ἐννέωροι. 262
Ἐνοπή. 264
† Ἔνοσις. 246. 264
† Ἐνοσίχθων. 246
Ἔνσεα. 268
Ἐντεσιεργός. 262
Ἐντρέπεται. 268
Ἐντροπαλιζομένη. 268
Ἐντύνεται. 268
Ἐντυπὰς ὑπ χλαίνη. 268
Ἔνωμα. 268
Ἐνωπῇ. 269
† Ἕνωσις. 246
Ἔξ. 269
Ἐξαίτης. 269
Ἐξαλός. 269
Ἐξανύω. 270
Ἐξαπάφοιλο. 270
Ἐξέμῳ. 270
Ἐξερεείνων. 270
Ἐξερείπῃ. 270
Ἐξεσίην. 270
Ἐξέστυτο. 271
Ἐξέτης. 269
Ἐξέφθιτο. 270
Ἐξήλατο. 271
Ἐξήλατῳ. 271
Ἐξηρώησαν. 271
Ἐξονομακλήδην. 271
Ἔξυσ' ἀσκήσασα. 271
Ἐξώφελλεν. 271
Ἔοι. 271
Ἐοῖ. 272
Ἐοῖσι. 272
Ἐοῖς. 272
Ἔοργμι. 271
Ἐπαιγίζοντα. 272
Ἐπακτῆρες. 272
Ἐπαλαξήσασα. 272
Ἐπαλλάξαντες. 273. 296
Ἐπάλυνεν. 273
Ἐπάρυρῳ. 273
Ἐπαρτέας. 273
Ἔπασσεν. 273
Ἐπασύτεροι. 274
Ἐπαύλης. 274
Ἐπαυρεῖν. 274
Ἐπείγετον. 274
Ἐπελήκεον. 276
Ἐπελώβενον. 274
Ἐπεμαίετο. 275
Ἐπέμυξαν. 275
Ἐπενήνεον. 275
Ἐπενήνοθεν. 275
Ἐπεπωλεῖτο. 275
Ἐπέρασας. 275
Ἐπερρώοντο. 276
Ἐπερρώσαντο. 276
Ἐπεσβόλῳ. 276
Ἐπεσσεύοντο. 276
Ἐπεσέψαντο. 276
Ἐπετράπετο. 276
Ἐπέχεσθον. 277
Ἐπηγκενίδεσσι. 277
Ἐπητανός. 277
Ἐπημοιβοί. 277
Ἐπήρατῳ. 278
Ἐπηρεφής. 278
Ἐπήρκεσεν. 278
Ἐπῆρσεν. 279
Ἐπήσκηται. 279
Ἐπητῆ. 279
Ἐπήτειμα. 280
Ἐπί. 280. & 281
Ἐπιάλλῳ. 273
Ἐπίβαθρον. 282
Ἐπιβαλλόμῳ. 281. 294.
Ἐπιβλής. 282
Ἐπιβωσόμεθα. 282
Ἐπι-

Ἐπιβώτορε μήλων. 282
Ἐπιγνάμψασα. 283
Ἐπιγνίδα. 283
Ἐπιγράβδην. 283
— Ἐπιγράμβην. 283
Ἐπιδημεύεις. 284
Ἐπιδίφελα. 284
Ἐπιδραμέτην. 284
Ἐπιδώμεθα. 284
Ἐπιδωσόμεθα. 284
Ἐπιεικέα. 285
Ἐπιεικές. 285
Ἐπιεμμένε. 285
Ἐπιείσομαι. 285
Ἐπιζάφελ@. 285
Ἐπίηλεν. 285
Ἐπ.ηρα. 285
Ἐπιθήσομεν. 286
Ἐπιθρέξαντ@. 286
Ἐπιθύσειν. 286
Ἐπίκαρ. 286
— Ἐπικάρ@. 286
— Ἐπικάρσια. 287
Ἐπικέλσανται. 287
Ἐπικεύσω. 287
Ἐπίκλοπ@. 287
Ἐπιλίγδην. 287
Ἐπιμίζεσι. 287
Ἐπιμασαμέν@. 288
Ἐπίμασον. 288
Ἐπιμίξ. 288
Ἐπινυσεν. 288
Ἐπίορ@. 288
Ἐπιρρησεσκον. 289
Ἐπισεύας. 290
Ἐπισκύνιον. 289
Ἐπισμυγερῶς. 289
Ἐπίσπασον. 289
Ἐπισπέσθ. 290
Ἐπισσώτερων. 290
Ἐπισαδόν. 290
Ἐπισάμεν@. 290
Ἐπ.ξάτη. 291
Ἐπισεφέας. 291
Ἐπίσηται. 291
Ἐπισροφάδην. 291
Ἐπίσροφ@. 291
Ἐπισφυελοις. 292
Ἐπιχερώ. 292
Ἐπιχεσίην. 292
Ἐπιταρρόθοι. 292
Ἐπιτεῖλαι. 292
Ἐπιτειλαμένω. 292
Ἐπιτετράφαται. 292
— Ἐπιτετράφατε. 293
Ἐπιτηδές. 293
Ἐπὶ τ' ἠμύει. 277
Ἐπ.τον@. 293
Ἐπιτρίψαι. 293
Ἐπίφρονα. 293
Ἐπιψαύσῃ. 293
Ἐπιωγαί. 294
Ἔπλετο. 294
Ἐπλίασοντο. 294
Ἐπορεξάμενος. 294
Ἔποσον. 294
Ἔπτασαν. 294
Ἑπταβόειον. 295
Ἑπτατόδην. 295
Ἔπταχα. 295
Ἐπτύασοντο. 295
Ἐπώχατο. 295
Ἔραζε. 296
Ἐρανῆς. 296
Ἐρεθίζων. 296
Ἔργον. 296
Ἔρδειν. 296
Ἐρέθοντες. 296
Ἐρεμνή. 296
Ἔρεξεν. 302
Ἐρεικόμεν@. 299
Ἐρεπτόμενον. 297
Ἔρεσσον. 297
Ἐρετμόν. 297
Ἐρεῦσαι. 297
Ἔρεψα. 297
Ἐρέων. 297
Ἐρηρέδαται. 298
Ἐρητύειν. 298
Ἐρητύθεν. 298
Ἐλαύχενας. 298

Ἐ εἰγδόπ.

Ἐιαγδάπα. 298
Ἔιαζεν. 298
Ἐιαθηλέας. 298
– Ἐιακόμω. 299
Ἐιακυδέα. 299
Ἰειάνι. 299
Ἔιας. 299
Ἐιαθενέ. 299
Ἐιατίμοιο. 300
Ἐιαχέα. 300
– Ἐιαχέι. 300
Ἔιαχ. 300
Ἐιμαία. 301
Ἐιμῖν. 302
Ἔιρνεϊ. 302
Ἐιπύζων. 302
Ἔιρε. 303
Ἰρίγησι. 303
Ἐίρων. 303
Ἔιρτα. 303
– Ἐιρυμνήν. 303
Ἐιύσι. 303
Ἐιυσομω. 304
Ἐιχθέντα. 304
Ἐιωδιός. 304
Ἐσεμάσαλο. 304
Ἐσήκαθεν. 305
Ἔιθ. 305
Ἔισχε. 305
Ἔισωερ. 305
Ἔισο. 305
Ἐσέ. 305
† Ἐσιχέωντο. 615
Ἐσόρεσεν. 306
Ἔσοει. 306
Ἐσυφέλιξεν. 306
Ἐσφήκοντο. 306
Ἐχάεα. 306
Ἔιχεν. 306
Ἔιχοντο. 307
Ἔιται. 307
Ἐταιρίασται. 307
Ἐταῖροι 307
– Ἐτάλασεν. 307
Ἐτεκμήραντο. 307
Ἐτεοκρῆτες. 307
Ἐτερόγλωσσα. 307
Ἐτερήμεροι. 308
Ἐτέταλλο. 308
Ἔιτετμω. 308
Ἔιτορε. 309
– Ἐτύγχανεν. 308
† Ἔυ. 309
Ἔυ. 308
Ἔιυασεν. 309
Ἐυδείελον. 309
– Ἐυδίελον. 309
Ἐυηγενέων. 309
Ἐυηγεσίης. 309
Ἐυήνορα. 310
Ἐυλάς. 310
Ἔιυληος. 310
Ἐυνάς. 310
† Ἐυναίας. 311
Ἐυννήσαμι. 311
Ἔυνις. 311
Ἐυπηγέες. 311
Ἐυπρήσον. 312
– Ἐυρράξ. 312
Ἔυρω. 312
Ἔιυυναν. 312
Ἐυρύοπα. 312
Ἐυρυπόροιο. 312
Ἐυρώεντα. 312
Ἐῦς. 312
Ἐῦσκαρθμοι. 312
Ἐυσχοῶσον. 313
Ἐῦσαθε. 313
Ἔυτε. 313
Ἔιυφρων. 313
Ἐυχωλήν. 313
Ἐφέπεσκον. 313
Ἐφέποντες. 314
Ἐφετμή 314
Ἐφεψιόωνται. 314
Ἐφημοσύνης. 314
Ἐφήσω. 314
Ἐφιέμω. 314
Ἔιφλυε. 314
Ἐφόλκαιον. 315
– Ἐφόλκεον. 315
– Ἐφεάθην. 315
Ἐφεάθης. 315
Ἔιφυδρ. 315
Ἐφύρας. 315
Ἐχάνδανεν. 316
Ἔιχεαι. 316
Ἐχεπευκές. 316
Ἔιχη. 316
Ἔιχματα. 317
Ἐχόμων. 317

Ἐχώμεθα. 317
Ἔψεαι. 317
Ἐψιαάθων. 317
Ἑω. 317
Ἑῶμψω. 317

Ζ

Ζ ΑΗΣ. 318
Ζάκοτ. 318
Ζατρεφέων. 318
Ζαφελῶς. 318
Ζαφλεγέες. 318
Ζαχρειῶν. 319
Ζείδωρ. 319
– Ζοφερή. 319
Ζόφον ἠερόεντα. 319
Ζυγόδεσμον. 319
Ζωάγρια. 319
Ζώγρει. 320
Ζωή. 320
Ζώνη. 320
Ζώννυσθ. 320
Ζωρότερον. 320
Ζωστῆρ. 321
Ζῶμα. 321
Ζῶσεσθ. 321

Η

Η. 322
Ἤβης. 324
Ἠγάθεον. 324
Ἠγηλάζει. 324
Ἠγίτεον. 324
Ἠγνόησεν. 325
Ἠδέ. 325
Ἤδη. 325
Ἦδ. 326
Ἠέ. 326
Ἠεξέθοντα. 327
† Ἠέριαι. 327
Ἠερίη. 327
Ἠεροειδέα. 327
Ἠεροφοῖτις Ἐρινύς. 327
Ἠεροφώνων. 327
Ἦθεα. 327
Ἠθεῖε. 328
Ἤια. 328
Ἤι. 359
Ἦκα. 328
Ἤκαχεν. 328
Ἤκις. 328
† Ἠλάκατα. 328
Ἠλακάτη. 328
Ἤλασαν. 329
Ἠλάσκεσαι. 329
Ἠλάσεον. 330
Ἠλεέ. 330
Ἠλέκτωρ. 330
– Ἠλεύμεθ. 330
Ἠλίβατ. 331
Ἤλιθα. 331
Ἠλιτόμηνον. 331
Ἤλυξεν. 331
Ἠμαθόεντ. 331
Ἦμαρ. 331
† Ἠμβροτες. 9
Ἠμάτιαι. 332
Ἠμερίς. 332
Ἠμιτέλεκτα. 332
Ἠμίτελής. 332
Ἤμονες. 333
Ἤμυσε. 333
Ἦν. 333
Ἤνοπα. 333
Ἤπειρ. 334
Ἠπεροπεύει. 334
Ἠπιόδωρ. 334
Ἠπύει. 334
– Ἤρεσσον. 334
Ἦρι. 334
Ἠριγένεια. 334
Ἤρικε. 335
Ἠρίον. 335
Ἠρτύνετο. 335
Ἤρυσαν. 335
Ἠρώων. 335
Ἦς. 335
Ἤσατο. 336
Ἤσην. 336
Ἦτοι. 336
Ἠυκόμ. 337
Ἠΰς. 337
Ἠΰτε. 337
Ἤφι.

Ἠφαιστ. 337
Ἠφυσε. 337
Ἠχή. 337
Ἠχι. 337
Ἠχλυσεν. 338
– Ἠχλυσες. 338
Ἠψατο. 338
Ἠώς. 338

Θ

ΘΑΑΣΣΕΝ. 339
Θαμιός. 339
Θαλάμη. 339
Θαλαμηπόλ. 339
– Θαλείη. 340
Θαλεξάν. 339
Θαλέων. 339
Θαλίη. 340
Θάλ. 340
Θάλ. 340
Θαλπωρή. 340
Θαλύσια. 340
† Θάμα. 341
Θαμέες. 341
Θάμνοι. 341
– † Θαμνόν. 341
Θαυμαντόπλες. 341
Θεείν. 342
Θεηώσα. 342
Θεητός. 342
Θειλόπεδον. 342
Θεῖνα. 342
Θέλγειν. 344
Θέλειν. 344
Θέμις. 344
Θεοπρόπιον μάντευμα. 345
Θεσδής. 345
Θεόφιν. 345
Θεοφάσοντες. 346
Θέρεθρ. 346
Θέσφ. 347
† Θεσμός. 347
Θεσπέσιον. 348
Θεσπιδαές. 348
Θεσπίν. 347
Θέσφαλα. 348
– Θέσφατον. 348
Θεύσεθ. 348
Θηεῖτο. 348
Θηλυτερφέων. 348
– Θημῶν. 349
Θημῶνα. 349
Θήν. 349
Θήρ. 349
Θήσατο. 349
Θῆτες. 349
Θῖνα. 342
Θοῆσι. 349
Θρεικὸς ἀλκῆς. 350
† Θοώτα. 349
Θρασυμέμνονα. 350
Θρέξαι. 350
Θρέψας. 350
Θρῆνυς. 350
Θριγκός. 351
Θρόνα. 351
– Θρυλίχθη 351
Θρυχίχθη 351
Θρωσμός. 351
Θυέεσσι. 352
Θυέλλαι. 352
Θυέων. 352
Θυήεις. 354
Θυμαρέα. 352
Θυμηγερέων. 352
† Θυμῆρες. 352
– Θυμοβόροι. 352
Θυμοβόροιο. 352
Θυμοερεισής. 352
Θυοσκόος. 352
Θυρεόν. 353
Θυρηθέα. 353
Θύσανοι. 353
Θύωλα. 353
Θυώδεα. 354
Θῶες. 354
Θωήν. 354
Θῶκος. 354
Θώρηκος γύαλον. 355
Θωρῆξαι. 355

I

Ἰα. 356
Ἰαίνετο. 356
Ἰαλλον. 357
† Ἰάνθε.

† Ἰάιθη. 356
Ἰάονες. 357
Ἰαύων. 357
Ἰάψη. 357
Ἰδέ. 357
Ἴδιον. 357
Ἰδνώθη. 358
Ἰδρῶ. 358
Ἰδυίησι πεφωτίδεσι. 358
Ἰει. 358
Ἰει. 358
Ἰεν. 359
– Ἱερέων. 368
Ἱερεύς. 358
Ἱερὸν ἰχθύν. 359
– Ἰη. 359
Ἴθαρ. 360
Ἴθματα. 360
Ἰθυκτίωνα. 360
Ἴθύν. 360
Ἰθύνταλα. 360
Ἰθυπλίωνα. 360
† Ἰθὺ. 361
Ἰθὺς νηῶν. 360
Ἴκαινε. 361
Ἰκάνειν. 361
Ἴκελα. 146
† Ἴκελον. 146
Ἴκωμαι. 361
Ἰλαδόν. 361
Ἰλάσι. 362
Ἰλλάσι. 362
Ἰλύσω. 362
Ἰμάς. 362
Ἰμάσθλην. 362
Ἴνα. 363
Ἰνδάλλετο. 363
Ἶνες. 363
Ἰνίον. 363
Ἰξάλυς. 363
Ἰοδνεφές. 364
Ἰοειδέα. 364
Ἰόεντα. 364
Ἰοί. 364
Ἰόμωροι. 364
Ἰονθάδα. 365
Ἰότηλι. 365
Ἰοχέαιρα. 365
Ἶπες. 365
Ἱππηλάτα. 366
Ἱππημολγῶν. 367
Ἱππιοχάρμην. 366
Ἱππόβοτον. 367
Ἱπποδάσεια. 366
Ἱπποκόμων τρυφαλειῶν. 367
Ἱπποκορυσταί. 367
– Ἱπποπολγῶν. 367
Ἱπποσυνάων. 367
Ἱππόται. 365
Ἱρεύων. 368
Ἴρερον. 368
Ἱρεῦσιν ἐοικότες. 369
Ἴς. 369
Ἴσαν. 371
Ἴσασι. 369
Ἴσθμια. 369
Ἴσχειν. 369
Ἰσοφαρίζειν. 370
Ἰσοφόροι. 370
Ἰσοδόκη. 371
Ἰσοπέδη. 370
Ἰσός. 370
Ἴσωρ. 370
Ἰχανάαθε. 371
Ἰχανόωντο. 371
Ἰχεο. 370
Ἴτην. 372
Ἴτυς. 371
Ἰϋγμῷ. 372
Ἰύζουσι. 372
Ἰφθίμη. 373
Ἰφθίμους. 372
Ἴφια μῆλα. 372
Ἴψαι. 373
Ἰῷ. 374
Ἰωγή. 373
Ἰωή. 374
Ἰωκή. 374
Ἰών. 374

K

Καγχαλόωσα. 377
Καδδιθορε. 377
Καδδεχθίτην. 377
† Καδ. 703
Κάειρε. 378
Καὶ ἄλλο. 379
Καὶ ἄλλης. 379

Καίνυθς. 378
Καιροσέων. 378
Κακά. 380
Κακκεῖαι. 379
— Κακόῤῥοον. 384
Κακός. 379
Κακ' ὀσόμυ©. 380
Καλά. 380
Καλάμην. 382
Καλαύροπα. 381
Καλήτοεφ. 381
Καλλεῖ. 381
Καλλίσφυ©. 380
Κάλυκας. 381
Κάμινοι. 382
— Καμμινοίη. 382
Καμμονίην. 381
Κάμμορε. 382
Κάπε©. 382
Κάρη. 383
Κάρκαρε. 382
Καρὸς αἴσῃ. 389
Καῤῥέζουσα. 384
Καῤῥόον. 384
Καρτερός. 383
Κάρτ©. 383
Καρχαλέοι. 383
Καρχαρόδοντες. 383
Κάρψω. 383
Κασίγνητ©. 384
Κασορνῦσα. 385
Κάχεθε. 385
Κατα. 386
Καταβρόξεις. 385
— Καταάγς. 388
Καταάγειν. 388
Κατὰ δ' ὧν ἕτερόν γε πεδήσειν. 387
Καταείμων. 388
† Καταείμενον ὄξεῖ χάλκῳ. 388
Καταείνυον. 389
Καταζήνασκε. 387
Καταθύμι©. 388
Κατᾶτυξ. 119, 387
Κατάκαίριον. 388
Κατακλῶθες. 385
Κατ' ἀμαξιτόν. 389
Κατάνεται. 385
Κατάιτησιν. 388
— Καταντίσην. 388
Καταπέψῃ. 385
Κατὰ σεφάνης. 389
Κατάσησον. 389
Κατειβετο. 386
Κατεμήσατο. 389
Κατέσυγε. 385
Κατηρεφέας. 387
Κατηφείη. 387
Κατήφονες. 387
Κατοίσεται. 388
Κατωμαδόν. 387
Καυλός. 389
Καυσειρῆς. 389
Κεάσαι. 390
Κεδνή. 390
Κειμήλια. 390
Κεκαδών. 391
Κεκορυθμέν©. 391
Κεκελμένον. 391
Κελαδεινή. 392
— Κελαδινή. 392
Κελαινόν. 391
Κελαρύζῃ. 392
Κελσάσῃσι. 391
Κεμάς. 392
Κεντρηνεκέας. 392
— Κέρ' ἀγλαέ. 394
Κέρα ἄγλαε. 394
Κερᾴζε. 392
Κερᾴμῳ. 393
Κερδαλέον. 392
Κερδαλεόφρων. 394
Κερτομίοις. 393
Κέσκετο. 394
Κεσός. 394
Κευθμῶνες. 394
Κήδεα. 395
Κηδείως. 395
Κήδε©. 395
Κήδετο. 395
Κῆλα. 396
— † Κηλεῖν. 396
Κηλείω. 396
Κηληθμῷ. 396
Κήξ. 396

Κῆρ. 397
Κηρεσιφορήτας. 397
Κήρυκες. 397
- Κήτειο. 399
Κήτειοι. 399
Κητώεσσαν. 398
Κηώδες. 399
Κίκυς. 81. 400
Κίνυρή. 400
Κίρκη. 400
Κισσύβιον. 400
Κίση. 399
† Κιχείς. 400
Κίχειω. 400
Κίχλαι. 400
Κλαιτάς. 401
Κλέη. 401
Κλέψαι. 400
Κλήθην. 401
Κλήθρη. 403
Κλητίδας. 402
Κληρος. 400
Κλητάς. 402
Κλισίην. 403
Κλίσιον. 403
Κλισμός. 403
Κλιτύς. 405
† Κλονέουλο. 404
Κλόνη. 404
Κλοτοπεύειν. 405
Κλύειν. 404
Κλυτόπωλη. 405
† Κλυτός. 47
Κλωμακόεσσαν. 406
- Κλωματόεσσαν. 406
Κνῆμαι. 406
Κνημύς. 407
Κνῆτις. 408
Κνίσης. 408
Κνυζηθμῷ. 407
Κνώδαλον. 407
Κνώσειν. 406
Κοιμηθέντι. 409
Κοίτη. 409
Κολλητὰς σανίδας. 415
- Κόλλοπι. 410
Κολῶν ἀνιεμένη. 410
- Κολωνός. 409
Κολώνης. 409
Κομιεῖν. 410
- Κομιεῖν. 410
Κόνις. 410
Κόπη 411
Κορακη πέτρη. 413
Κορήσατε. 413
Κορθύεται. 413
Κόρσην. 413
Κορυθαίολη. 412
Κορύτη. 412
Κορύσσετο. 413
Κορώνη. 411
Κορωνίδες. 412
Κοσμῆσαι. 413
Κόσμη. 415
Κότη. 414
Κοτύλη. 414
Κοτυληδονόφιν. 416
Κοτυληδόνος αἷμα. 415
Κρῆτες. 415
Κριζων. 413
Κρίξ. 414
Κρη. 414
Κραναή. 417
Κραναὰ. 416
Κραταιγύαλοι. 417
Κραιπαιδον. 416
Κρατευταων. 416
Κρατύς. 416
Κρεῖον. 417
Κρηδέμνῳ. 417
Κρήτη ἑκατόμπολις. 418
Κρεῖ. 421
Κρίνοντες. 418
Κροαίνων. 419
Κροκόπεπλη. 420
Κρόασας. 419
Κρυόεσσα. 421
Κτέρεα. 421
Κτιδέη. 421
Κτίλη. 422
- † Κτίς. 421
Κύδει γαίων. 422
Κύδηϊε. 421
Κυδοιμος. 423
Κύδωνες. 422
Κυκεῶ. 423
Κυκλα. 422

Κυκλήσομαι. 422
Κυκλήνιος. 423
Κύμβαχος. 423
Κύμινδις. 423
- Κηναμύια. 424
Κυνέη. 424
Κυνοραϊσίων. 424
Κύντερον. 424
Κύπελλον. 425
Κύπελις. 426
Κύρμα. 425
Κύσε. 425
Κυφός. 425
Κύων. 425
Κῶας. 426
Κώδειαν. 426
Κωκυτός. 426
Κώληπα. 427
Κῶμα. 427
Κωρύκω. 427
Κωφόν. 427

Λ

ΛΑβρεΐαι. 429
- Λαβρεύεται. 429
Λαθεῖν. 429
Λαθικηδέοι. 433
Λάϊγγες. 431
Λαισήια. 430
Λαῖτμα. 430
Λαῖφος. 431
Λαιψηρά. 430
Λάκε. 431
Λαμπτῆρες. 431
Λαὲξ ποδὶ κινήσας. 431
Λαοί. 431
Λαοστόος. 432
Λάρναξ. 432
Λαρόν. 432
Λαυκανίη. 432
Λαφύσσει. 432
Λαχαίνειν. 432
† Λάχεια. 432
Λαχμῷ σεινόμενος. 433
Λάψοντες. 433
Λάων. 433
Λέβης. 435
Λεγόιμεθα. 434
Λείβειν. 436
Λειμώνια. 434
Λέκτον. 436
Λέκτρον. 436
Λελαχυῖα. 436
Λέλεγες. 437
Λελιημμένοι. 433
Λέπαδνα. 526
Λεπτὴ δέ τε μῆτις. 437
Λίχην. 437
- Λέχιν. 437
Λευγαλέως. 434
Λευκάσπιδα. 436
Λευρῷ. 437
Λεχεποίην. 436
Λιβοτέρης. 438
Λιγαίη. 438
Λιγύς. 438
- Λιγύστη. 438
Λίθαξ. 438
Λιθάδας. 438
Λιθία. 438
- Λιθίδας. 438
Λίϊον. 438
† Λιαρόν. 433
Λίγδην. 439
Λίβακι ποτὶ πέτρῃ. 440
- Λικελφής. 439
Λικελφίς. 439
Λιλαίεται. 439
Λίμνη. 439
Λῖς. 439
Λισσοῖσι. 440
Λιτί. 440
Λοξοῖσι. 440
Λοῖσθος. 440
Λοφάδια. 441
Λόφος. 441
Λόχμη. 441
Λόχος. 441
Λυκάβας. 441
Λύματα. 442
Λυσιμελής. 442
Λύχνος. 442
Λώπη. 442
Λωτεῦντα. 443
Λωτόν. 442
Λωφήσεις. 443

Μ

ΜΑ. 444
Μαίεται. 444
- Μαί-

- Μαιμώωσιν. 444
Μαιμώωσιν. 444
Μαχεδνῆς. 445
Μάχελαν. 445
Μαλεών. 445
Μαργαίνειν. 445
Μαρμαρυγάς. 445
† Μάσαθε. 446
Μασαθε. 446
Μάσσον. 447
Μάσαξ. 445
Μάσιν. 446
Ματιη. 447
Μαχλοσύνη. 447
Μέγα. 448
Μεγαλίζομαι. 448
Μεθήμων. 448
Μέθυ. 448
Μεθύσαν ἀλοιφῆ. 448
Μείλια. 448
Μειλίχιον. 448
Μελαθρόφιν. 450
Μελανυδρος. 449
Μέλδειν. 450
Μελεδήματα. 450
Μελίγηρυς. 450
- Μελίγυρις. 450
Μελιηδέος. 448
Μελίφρων. 449
Μέλετε. 449
Μελόντων. 449
Μέλπεθε. 450
Μέλπηθρα. 449
† Μεμαχυῖαι. 436
Μεμορυγμένα. 451
Μενεαίνειν. 451
Μενοεικέα. 451
Μενοινόω. 452
Μένος. 452
Μεσμηρίζε. 453
Μέρμιθι. 453
Μεροπων. 454
Μέσαυλος. 454
Μεσόδμη. 454
Μεσοπαλές. 454
Μετά. 454
Μεταδήμιον. 456
Μετάλλα. 457
Μεταμώνια. 456
Μεταρασης. 456
Μεταστόμφος. 457
Μέταστα. 456
Μεταχρόνιον. 456
Μετεκλαθον. 457
Μετετροπαλίζεο. 457
Μετώπιον. 457
Μήδεα. 457
Μηκάδες αἰγες. 458
Μήκισα. 457
Μῆλα. 458
Μήλοπα καρπόν. 458
- Μήλοπα καρπῶν. 458
Μήνη. 458
Μῆνις. 458
Μηρία. 459
Μήσωρ φόβοιο. 459
Μιλτοπάρῃοι. 459
Μίν. 459
Μινυνθα. 459
Μινύριζε. 360
Μισγάγκεια. 460
- Μισγάγκια. 460
Μίσυλλον. 460
Μιτρη. 460
Μνημοσύνη. 460
Μογοστόκος. 461
Μοθος. 461
Μοῖραι. 461
Μοιχάγρια. 461
Μολίονε. 462
Μολοβρόν. 463
Μολυβδαινη. 462
Μορμυρων. 463. † 561
Μορόεντα. 463
Μορφνόν. 463
Μόσχοισι. 464
Μυναξ. 464
Μυδαλέεν. 464
Μυελός. 464
Μῦθος. 464
Μύκον. 465
Μυλακίδαι. 463

Μύλη. 465
Μυληφάτυ. 465
Μύνησι. 465
Μύρεσθ. 466
Μυρία. 465
Μυχῷ. 466
Μυών. 464
Μῶλος. 466
Μῶλυ. 466
Μωμήσονται. 467
† Μῶμος. 467
Μώνυχας. 466

N

† Ναιεταόυσι. 468
Ναῖον. 468
† Ναίυσι. 468
Νάκην. 468
Νάπαι. 469
Νάσθη. 469
Ναύλοχον. 469
Ναῦφι. 469
– Νεαίρη. 470
Νεβροί. 469
Νέεσθ. 469
Νεαίρη. 470
Νεῖκος. 470
Νεῖος. 471
Νειῷ ἐνὶ τειπάλῳ. 471
Νέκταρ. 471
Νέκυες. 471
Νέμος. 471
Νεοαρδέα. 474
Νεογιλλῆς. 472
Νεοίη. 472
Νέρν. 472
Νεόστροφον. 474
Νεοτευχέες. 474
Νέποδες. 472
Νευσάζων. 473
Νέφεα. 473
Νέων. 469
Νεῶν. 470
Νεῶν δ' ἀλάπαζε Φάλαγγας. 474
Νηγάτεον. 474
Νήγρετος. 474
Νήδυμος. 475
Νηδύοισι. 475
Νήσας. 476
Νήϊον. 476
Νῆϊς. 476
Νηκερδές. 476
– Νηλεῖς. 476
Νηλεῖ. 476
Νηλιτεῖς. 476
Νηπενθές. 477
Νηπιαχεύων. 477
Νήπιοι. 477
Νηπύτιοι. 477
– Νήσας. 475
Νιφάδεσσι. 477
Νόσιμον. 478
Νόσος. 478
Νῦν. 478
Νύξ. 479
Νύξεν. 478
Νυός. 478
Νύσσα. 479
Νῶ. 480
Νωθής. 479
Νῶϊ. 480
Νῶϊν. 480
Νωλεμέως. 480
Νωμῆσαι. 268, 480
† Νώμησαν. 268
– Νωνύμνος. 481
Νωνύμνος. 481
Νώροπα. 481

Ξ

Ξεινοδόκος. 482
Ξεσήν. 482
Ξύμβλητο. 484
Ξυνέηκεν. 584
Ξύνεσις. 4 1
Ξύνετο. 484

O

Ὁ. 485
Ὀαρίζειν. 487
† Ὀαρισής. 264
Ὀαρισύς. 487
† Ὄαροι.

† Ὄαροι. 487
Ὀβελιοεργός 488
Ὀβελιοπάτρη. 488
Ὄγκιον. 488
ὄγκυς. 488
Ὄγμυς. 488
Ὀγχναι. 488
Ὀδαίων. 489
Ὀδάξ. 489
Ὀδυνήφατα 490
— Ὀδωδεν. 490
Ὄζ. 490
Ὀθόναι. 490
Οἰδαίνειν. 493
Οἴες 491
Οἰέτεας. 491
Οἰζυρός. 491
Οἰήια. 490
— Οἰηΐακα. 490
Οἰκαδε. 492
Οἰκῆας 492
— Οἰκίας. 492
Οἶκοι. 492
† Οἰμήματα. 494
Οἶμης. 492
Οἰμησεν. 494
Οἶμος. 492
Οἰμωγή. 492
Οἰνοπα. 492
† Οἰοθεν οἵ. 491
Οἰόμην. 493
Οἰοπόλω. 493
Οἵ. 491
Οἰὸς κάτω. 188, 492
Οἶσοι. 493
Οἰσυΐνοισι. 493
Οἰχεσθε. 493
Οἰωθη. 493
Οἰωνοί. 494
Ὀκελόωντο. 494
Ὄλβιος. 495
Ὀλιγηπελέων. 495
Ὀλιγοδρανέων. 495
Ὀλίζονες. 495
Ὀλοοίτροχος. 496
Ὀλοόφρων. 496
Ὀλοφυδνόν. 496
Ὀλοφώια. 495
Ὄλυμπος. 496
Ὄμαδος. 497
Ὀμαρτεῖν. 497
Ὀμηγυρίσασθε. 498
Ὀμήν. 497
Ὄμιλος. 497
Ὀμίχλη. 498
† Ὁμόθεν. 498
Ὁμοίῃ πολέμοιο. 499
Ὁμοιωθήμεναι. 499
Ὁμοκλή. 498
† Ὁμοκλητῆρος. 499
Ὁμόρξατε. 499
Ὁμόσε. 498
Ὁμοσιχάοι. 498
Ὅμως δ' ὅ λήθετο χάρμης. 500
Ὄν. 486
Ὄναρ. 501
Ὀνειαρ. 502
Ὀνείατος. 502
Ὀνειρείῃσι πύλῃσι. 502
Ὀνειροπόλος. 501
Ὄνθος. 502
Ὀνομάκλυτος Ἄλλης. 503
Ὀνόσαιτο. 502
† Ὀνοσάμενος. 503
Ὀξυόεντι. 503
Ὀπαζόμενος. 503
Ὄπατρος. 503
Ὀπάων. 504
Ὀπηδεῖ. 505
Ὄπιδα 505
Ὀπιπεύεις. 504
Ὅπλα. 505
Ὁπλότερος. 505
Ὀπός. 506
Ὀπυίειν. 506
Ὀπωπή. 506
Ὀρεκτῆσι μελίῃσι. 508
Ὀρέξατο. 508
Ὀρεσκῴοισι. 507
Ὑρέχθεον. 508
Ὀρθιαι. 510
Ὀρθοκραιρέων. 508

ὀρθωθείς. 509
ὄρλνε. 508
ὀρίνετον. 509
ὀρόν. 510
ὀρυκέιν. 509
ὀρπηκας. 510
ὀρσοθύρη. ſ06
ὀρφιαίην. 510
— ὄρφνη. 510
ὀρχαμ&. 511
ὀρχ&. 511
ὀρωρέχατα. 511
ὄς. 485
ὄσσα. 511
ὄστε. 511
ὀστόμων&. 512
ὀτρηροί. 513
ὀτριχας. 513
† ὀτρυντύς. ſ13
οὐ. 486
οὐδας. ſ14
οὐδενόσωφρ. 513
οὐδός. 513
οὐθατα. 514
οὐλαμός. ſ16
οὐλε. 513
οὐλι& ἀσήρ. 517
οὐλομήν. 514
οὔλον. 513
οὐλοχύτας. 514
οὐνεκα. ſ17
οὐνεσθε. 516
οὐρανιώνων. 517
οὐρανός. 517
οὐρῆας. 517
οὐρηαχοι. 518
† οὐρηαχός. ſ18
οὐρ&. 518
ὀφελες. 519
ὀφέλλειν. 519
ὄφρ&. 519
ὀχα. 519
ὀχέειν. 519
ὀχεύς. ſ20
ὄχθαι. ſ20
ὀχθήσας. ſ20
ὄχοι. ſ21
ὀψέ. ſ21
ὀψείοντες. 521
ὄψιμον, ὀψιτέλεσον. 521
ὄψον. ſ22

Π

ΠΑΓΟΙ. ſ23
Παίγχυ. ſ23
Παιδνός. 523
Παιήονα. ſ23
Παίονες. ſ24
Παιπαλόεντ&. ſ24
Παιφάσσειν. ſ24
Παλαιφάτη. ſ27
Παλαιφάτα. ſ27
Παλάμας. ſ28
Παλάξαι. ſ27
Παλιμπετές. ſ27
Πάλιν. ſ25
Παλινάγρετον. ſ28
Παλιντρωπᾶδς. ſ29
Παλιρρόθιον. ſ29
Παλίωξις. ſ28
Παλλάς. ſ26
— Παλλιρόθιον. ſ29
Πάλ&. ſ25
Παλίνειν. ſ28
Παναφήλικα. ſ30
Παναώριον. ſ29
Πανδήμι&. ſ31
Πανημέριοι. ſ29
Πανομφαίω. ſ31
Πανόψιον. ſ30
Πάνιοσε. ſ29
Πάνλως θαρσαλέη. ſ32
Παπταίζοσι. ſ31
Παπταίνων. ſ31
Πάρ&. ſ35
Παρβλήδην. ſ35
Παρβλῶσες. ſ35
Παρκλιδόν. ſ32
Παρπλῆγας πέτρας. ſ35
Παρρήτοῖσι. ſ36
Παρφημι. ſ31
† Πάρδαλις. ſ62
Παρελεύσεται. ſ36

Παρενήνεον. ſ32
Παρέξ. 535
Παρηέρθη. 535
† Παρηορίας. ſ34
Παρήορος. ſ34
Παρήταφεν. 535
Παρθέμεμοι. 533
Παρθένιος. 533
Παρθενοπίπα. 535
Παρμέμβλωκεν. 533
Πάροιθεν. 532
Παροίτεροι. ſ33
Πάρος. 533
Παρπεπιθόντες. ſ36
Πάρφασις. 536
Πᾶσαι. 295, 537
Πάσσε. 537
Πάσσονα. 536
Πασσυδίη. 536
Πάτασσεν. ſ38
Πάτον. 538
Παύρας. 538
Παφλάζοντα. 538
Παχνῶται. ſ36
Πέδιλα. ſ38
Πέζη. 538
Πεῖραρ. ſ39
Πείρατα. ſ39
Πειρήσονται. ſ40
- Πειρίνθα. ſ40
Πείρων. 540
Πείσεα. 540
Πελασγοί. ſ41
Πέλεθρον. 541
Πελέκκω. 549
Πέλλας. 540
Πελωρίος. 541
Πεμπάσσεται. 541
Πεμπώβολα. 541
Πεντηκοντόγυον. ſ49
Πεξαμένη. ſ41
Πέπλος. ſ42
- Πέπον. 542
Πέρσε. ſ43
Πέργαμον. ſ45
Περί. ſ38
Περιάγνυται. ſ47
Περιβῆναι. ſ46
Περιδέξιος. ſ46
Περίδρομος. ſ47
Περιδώσομαι. ſ47
Περίκηλα. ſ48
Περικλυτός. ſ47
Περίμετρον. ſ48
Περιμήκεον. ſ49
Περιπευκές. ſ48
Περιρρήδης. ſ48
Περισκέπτω ſ48
Περιχώμεθα. ſ47
Περιτρέφεται. ſ45
- Περιτροπάων. ſ46
Περιτροτέων. ſ46
Περιωπή. 547
Περιώσιον. ſ46
Περκνόν. ſ45
Πέτηλα. ſ48
Πευκαλίμῃσι. ſ48
Πεφᾶθε. ſ49
Πεφευγμένος. ſ49
Πεφεύδοι. 549
Πή. 553
Πηγεσιμάλλῳ. 550
Πηγυλίς. 550
Πηδῷ. 551
Πηληϊάδα. 551
Πηληξ. ſ51
Πῆος. 551
Πῖαρ. 551
Πιδήεσσης. 551
Πειρη. 552
Πιθήσας. ſ53
Πίνακας. ſ53
Πίνυτήν. 553
Πίονα ἔργα. 553
Πίσυνοι. ſſ4
Πίσυνος. 553
Πιτνάς. ſſ3
Πιφαυσκόμενος. 553
Πιφαύσκων. ſ53
Πλάζεται. 553
Πλαῖὰν Ἐλλήσποντον. 554
Πλεῖαι. 554
Πλείε. ſſ6
Πλήμυρις 555

Πλήμνη. 555
Πλημυρίς. 555
Πλῆντο. 556
Πλῆξαι. 555
- Πλήσσοντο 555
Πλίσσοντο. 555
Πλῶεν. 556
Πλωτῇ. 555
Ποδάρκης. 556
Ποδηνεμ@. 556
Ποδηνεκέως. 556
Ποιήεντα. 557
Ποιμήν. 559
Ποινή. 557
Πολιόν τε σίδηρον. 558
Πολλά. 560
Πολύαινε. 559
Πολύαρνι. 559
Πολύκες@. 559
Πολυκληῖσι. 558
Πολύκληῖοι. 557
Πολύκμητον. 559
- Πολυμήτης. 559
Πολύμητις. 559
- Πολυπάμον@. 558
- Πολυπάμμον@. 558
† Πολυπιδάκης. 551
† Πολυφόρβ@. 684
Πόν@. 541
Πόντοπόροισι. 560
Πόποι. 560
Πόρδαλις. 562
Πόρεν. 560
- Πόρθ@. 577
Πόρκης. 561
Πόρλις. 561
Πορφύρε@ θάνατ@. 562
- Πορφύρη. 561
Πόσι@. 563
Πότμ@. 563
Ποτνια. 563
Πεφμνείῳ. 564
Πεφῶιδες. 563
Πρεσβυτάτην. 565
Πρηνής. 565
Πρῆσαι. 566
Προαλεῖ. 573
Προβαλοίμην. 576
Πρόβατα. 573
Προβλῆτας. 567
Προβλώσκειν. 572
Προβόλῳ. 571
Προβοῶντε. 566
Πρόγονοι. 568
Προδοκῆσι. 566
Προδόμῳ. 571
Προθελύμιος. 565
Προΐαψεν. 571
Προΐηλε. 569
Προικός. 573
Προΐκτης. 571
Πρῖκας. 570
Πρόκλυτα. 572
Προκροασας. 571
† - Πρόμαλ@. 109
Προμνησῖναι. 570
Προμολε. 576
Πρόμ@. 570
- Προτέρω. 571
Προτιβάλλειμ. 573
- Πρότμησις. 572
Προτεφπέδῳ. 573
Πρότυψαν. 574
† Πρὄτυψαν. 574
Προφόως. 573
πρόχνυ. 570
προχόῳ. 572
πρυλέες. 576
πρυμνόν. 575
πρυμνωρείῃ. 575
πρωθήβην. 576
πρών. 577
πρώτῃσι θύρῃσι. 576
πρωτοπαγής. 576
πρώτῳ ῥυμῷ. 576
Πτερόεντα. 577
- Πτόρθ@. 577
Πτυόφιν. 577
Πτυχες. 577
Πτῶξ. 578
Πτώσσειν. 578
πτωχός. 578
Πυγμαῖοι. 578

Πυγάσιον. 578
Πυκα ποιητοῖο. 579
πυκιμήδεα. 579
πυκινὸν λέχος. 579
πυλάρταο κρατεροῖο. 579
πύργος. 580
πυελιφλεγέθων. 580
Πύρνον. 581
Πυρὸς αὐγή. 580
Πυρπολέοντας. 582
πύσε. 579
Πωλεῖται. 582

Ρ

ΡΑΙΝΩΝ.

Ῥαθάμιγγες. 583
Ῥαιςῆες. 583
Ῥάπτειν. 583
Ῥασατε. 583
Ῥίθη. 584
Ῥεῖα ζώοντες. 585
Ῥεῖθρον. 584
Ῥέξας. 584
Ῥήγεα. 585
Ῥηγμίν. 585
Ῥηξήνορες. 585
† Ῥηξηνορίη. 585
Ῥήσσοντες. 586
Ῥήτρη. 586
Ῥίγησεν. 586
Ῥίμφα. 587
Ῥινός. 587
Ῥινοτόρους. 587
Ῥῖον. 587
Ῥίπεσσι. 587
Ῥοδοδάκτυλος. 588
Ῥοδόεντι. 588
Ῥοίζησεν. 588
Ῥοχθεῖ 588
Ῥυδόν. 588
Ῥυμός. 588
Ῥύσιαι. 588
Ῥυσάζοντας. 589
Ῥυτῆρες. 589
Ῥωγαλέαι. 591
Ῥῶγας. 589
Ῥώοντο. 590
Ῥῶπας. 590
Ῥωχμός. 590

Σ

ΣΑΓΓΑΡΙΟΣ.

592
Σακεσπάλος. 594
Σάκος. 592
Σάλπιγξ. 593
Σάμβιόν τε παιπαλόεσσης. 593
Σάμος. 593
Σαρδάνιον. 593
Σαρπήδοντος. 594
Σαυρωτῆρος. 594
† Σάφα. 635
Σάω. 597
Σαώτερος. 594
Σέβας. 597
Σέθεν. 597
Σέλας πυρός. 598
Σελλήεις. 598
† Σελλοί. 598
Σευάς. 598
Σηκοί. 599
Σῆμα. 599
† Σημάντορες. 170
Σημάντορες. 600
Σιάλοιο. 600
Σιγαλόεντα. 601
Σίζε. 601
Σικανίη. 601
Σινέσχοντο. 602
Σίντιες. 601
Σίτῳ. 602
Σιφλώσειαν. 603
Σκαιῇ. 603
Σκαιῇσι πύλῃσι. 603
Σκαίνεια. 603
Σκέδασον. 604
Σκέπας. 605

Σκεπόωσι. 605
Σκέπτετο. 604
Σκεψάμη. 605
Σκῆπτρον. 604
Σκίδναΐαι. 605
Σκίμψαι. 604
Σκίοεντα. 605
Σκοπελ. 606
Σκοπός. 606
Σκοτομήνι. 605
Σκότ ὅσατε κάλυψεν. 606
Σκύζεαι. 606
Σκύτ. 605
Σκῶλ. 606
Σμάεαγ. 607
Σμερδνόν. 607
Σμινθεῦ. 607
Σμυγερῶς. 607
Σμύχοιτο. 607
Σμῶδιξ. 608
Σοῖο. 609
Σόλ. 608
Σόλυμοι. 608
Σόοι. 609
Σόον. 609
Σορός. 608
Σύνιον. 609
Σοφία. 609
Σπεῖο. 609
Σπείρων. 611
Σπέ. 609
Σπερχόμη. 609
Σπιδέ. 610
Σπιλάδες. 611
Σπυδῇ. 611
Σταυροί. 612
Στεῖβον. 613
Στειλείη. 614
Στειλείον. 617
Στειλιόν. 617
Στείνοντο. 614
Στεῖν. 616
Στεινωπόν. 620
Στεῖρα. 612
Στείχειν. 614
Στελέω. 620
Στέρνον. 612
Στεροπηγερέταο. 612
Στεῦτο. 612
Στεφάνην. 613
Στέφαν. 613
Στέφῃ. 619
Στῆ δ' ἀνταχομένη. 618
Στήλας. 614
Στιβαρᾶς. 617
Στίλβων. 618
Στίχειν. 614
Στίχες. 615
Στομὰ λαύρης. 615
Στομάχοιο θέμεθλα. 615
Στορέσαι. 615
Στρατός. 616
Στρεπτοῖο χιτῶν. 616
Στρεύγεαι. 618
Στρεφενδίνηθέν δε οἱ ὅατε. 616
Στρόμβ. 616
Στροφαλιγγι. 616
Στροφαλίζεται. 618
Στρόφ ἦεν ἀορτήρ. 619
Στυγερή. 617
Στυγός 617
Στύξαιμι. 618
Στυφελίξαι. 617
Συβόσια. 619
Συγχεῦαι. 622
Συμβλήμη. 619
Συμμάρψας. 619
Συμπλατάγησεν. 620
Συμφερτή. 620
Συνέεργον. 623
Συνέλθ. 621
Συνέρρηκται. 621
Σύνθεο. 621
Συνθέσιαι. 620
Συνθεύσεται. 621
Σύν κεν ἄεσσεν. 623
Συνώμεθα. 623
Σύριγγ. 622
Συρη. 622
Σφαεραγεῦντο. 625
Σφάς. 625
Σφέας. 625

Σφεδανόν. 626
Σφείων. 624
Σφέλας. 625
Σφετερῆτι. 625
Σφίσι. 624
Σφῶϛ. 625
Σφὼ 623
Σφώε. 625
Σφῶϊ. 624
Σφῶϊν. 624
Σχεθέτω. 627
- Σχειείη. 627
Σχειείη. 627
Σχέτλιος. 626
Σχήσεις. 627
Σχήσεσθε. 627
Σχήσουσιν. 627
Σχοίαλο. 627
Σχόμβος ποιὶ θαλάσσῃ. 627
Σῶκος. 628
Σῶμα. 629
† Σῶον. 609

T

ΤΑ. 630
Ταλαεργοί. 638
Τάλαντα. 631
Ταλαπείριος. 631
Τάλαροι. 630
Ταλάσαι. 631
Ταλαύρινον. 630
Ταλαύφρονα. 630
Ταμεσίχροας. 636
Τάμνειν. 637
- Ταμίφυλλος. 631
Τανύγλωσσοι. 632
Τανυγλώχινας. 632
Τανύηκες. 632
Τανύοντο. 638
Τανύποσπλος. 632
Τανύποδα. 636
- Τανύπλερος. 633
Τάνυσσα. 638
Τανυσάμψυχος. 633
Τανύφλοιος. 631
Ταρσημήμψαι. 633
Τάρπησαν. 638
Ταρσοί. 633
Ταρφέα. 633
Ταρχύσαι. 634
Τάς. 638
Ταύρειον αἷμα 663
- Ταύρειον αἷμα. 633
Ταῦροι. 663
Ταύρῳ. 664
Ταφος. 634
Ταφών. 635
Τάχα. 635
Ταχεῖα. 636
Τάων. 636
Τέγεοι. 639
Τεγεος. 641
Τεήν. 639
Τεθηπα. 639
Τεθυωμένοι. 639
Τείρεα. 639
Τεκμαίρομαι. 643
Τέκμωρ. 639
Τίκτων. 639
Τελαμών. 640
Τελέθοντες. 641
Τελήεσσας. 640
Τέλος. 640
Τέλσον. 639
Τέμνω. 640
Τένεδος. 642
Τέοντε. 640
Τέο. 641
Τέρεν. 641
Τέρετρα. 641
Τέρματα. 643
Τερμιόεντα. 641
Τερπιάδης. 641
Τερπικέραυνος. 641
Τερψιβρότης. 641
Τέρψομαι. 643
Τεταγών. 642
Τετάνυσο. 642
Τετελεσμένον. 643
Τετεύξεται. 643
Τετευχῆσθαι. 644
Τετιμένον. 643
Τετιμένος. 642

Τετράγυος. 643
Τετραθέλυμνον. 567. 641
Τετράκυκλοι. 642
Τετραμμένας. 642
Τετράοροι. 644
Τέτλα. 642
Τετύκοντο. 641
Τέτυκλαι. 642
Τεύχεα. 642
Τέων. 642
Τέως. 644
Τῆ. 644
— Τηθαιβώασσιν. 648
Τηλεδαπός. 646
Τηλεκλητοί. 646
Τηλεφανής. 647
Τηλεφίδην. 647
Τηλίκα. 647
Τηλύγετος. 646
Τῆμος. 647
Τήν. 645
Τῆς. 645
Τηΰγετον. 647
Τηΰσίην. 647
Τεθαιβώασσι. 648
Τιμήεντος. 650
Τιμήν. 648
Τίμιος. 650
Τίννυνται. 649
Τίσιν. 649
Τιταινομένω. 650
Τιτύσκετο. 649
Τλῆναι. 650
Τμάγω. 650
Τμήδην. 650
— Τμόλος. 650
Τμῶλος. 650
Τό. 651
Τοξῆας. 652
Τολύπευσεν. 652
Τόν. 651
Τοξότα λωβητήρ. 652
— Τόρνωσαν. 652
Τορνώσαιλο. 652
Τόσος. 653
Τὸ. 651
Τός. 651
Τόφρα. 653
Τραπείομεν. 653
— Τράπεον. 653
Τραφερήν. 653
— Τρέπεται. 654
Τρέφεται. 654
Τρήρων. 655
Τρητοῖσι. 654
Τριγληνα. 655
† — Τριγλώχινας. 208
Τρίλιτρος. 656
Τρίπλακα. 658
Τρίποδας. 656
Τρίπολος. 657
Τριτογένεια 655
Τριχάϊκες. 657
Τριχθά. 658
Τρόιης. 658
Τρόφι. 659
Τροφόεντα. 659
Τροχός. 668
Τρύζειε. 660
— Τρύζηται. 660
Τρύξονται. 659
Τρύφος. 659
Τρωφ. 661
Τρωϊοι. 660
Τρώκτης. 661
Τρωπῶντο. 660
Τρωτῶσα. 661
Τυκτόν. 661
Τύνη. 662
Τυπεὶς. 662
Τύψας. 662
Τῷ. 662
Τῷ κε. 663

Υ

Ὑββαλλειν, 665
Ὑγρὰ κέλευθα. 666
Ὑγρὸν ἔλαιον. 666
Ὑδατοτρεφέων. 667
Ὑδη. 667
Ὑδρηναμένη. 667
Ὑδρηλοί. 667
Ὑιες Ἀχαιῶν. 667
Ὑλακίδης. 668

Ὑλακόμωχοι. 667
Ὑλήεσσα. 668
Ὕλη. 668
Ὑπαιθα. 669
Ὑπαλενόμην. 680
Ὑπαρ. 668
Ὑπάρξη. 669
— Ὑπαρχή. 669
— Ὑπ' ἀσπίδα πεζοποδίζων. 669
Ὑπασπίδια πεζολίζων. 669
Ὑπατε χρειόντων. 678
Ὑπάτη. 669
Ὑπαῖον μήσωρα. 669
Ὑπεδείδεσκεν. 668
Ὑπεκπεζθέων. 679
Ὑπεμνήμυκεν. 673
Ὑπερκέει. 674
Ὑπερβασίη. 672
— Ὑπερβασίησι. 672
Ὑπέρβιον. 671
Ὑπέρδεα. 674
Ὑπέρεπλε. 672
Ὑπερήνωρ. 673
Ὑπερίκλαιον το. 670
Ὑπερίων. 672
Ὑπερκύδαντας. 670
Ὑπερμενέϊ. 670
Ὑπέρμορον. 678
Ὑπερπλίσαντο. 674
Ὑπέρπλατο. 681
Ὑπέρτερα. 672
Ὑπερτερίη. 672
Ὑπὲρ τοκήων. 679
Ὑπερφίαλοι. 672
Ὑπερώησαν. 674
Ὑπίφηνε. 670
Ὑπέχευε. 674
Ὑπηνήτη. 676
Ὑπίσχεται. 678
Ὑπιωγή. 679
Ὕπνος. 680
Ὕπνῳ δῶρον. 681
Ὑπό. 680
Ὑπόβρυχα. 677
Ὑποδέγμενος. 680
Ὑποδεξίη. 677
Ὑποδμώς. 679
Ὑπόδρα. 677
Ὑποθημοσύνησι. 676
Ὑποκρίναντο. 676
Ὑπόκυκλον. 677
Ὑποκυσαμένη 680
Ὑπονηΐῳ. 677
Ὑποπερκάζουσι. 679
Ὑπόρρηνον. 678
Ὑποσείουσιν. 680
Ὑποσάς. 678
Ὑποσαχνόωντο. 676
Ὑπότροπον. 676
Ὑποφθάς. 677
Ὑπόψιον. 677
Ὑπωρείας. 678
Ὑψαγόρη. 681
Ὑψίζυγος. 681

Φ

ΦΑΕ. 684
Φαέθων. 684
Φαεινή. 683
Φαείνω. 684
Φαεσίμβροτος. 682
Φαίδιμος. 682
Φαληριόωντα. 682
Φαλός. 682
Φαρμάκοισιν. 683
Φᾶρος. 682
Φάσγανον. 683
Φάτις. 683
Φειά. 684
Φείδων. 685
Φεραί. 684
— Φέρβειν. 684
Φέρεσε. 684
Φέροντο. 685

Φέρλερ. 685
Φέρτρω. 685
Φηγός. 685
Φήνη. 686
Φῆρες. 686
Φῆθαι. 687
Φθὰν δὲ μεθ' ἵππ-
ους. 687
Φθάνῃ. 687
Φθειρῶν. 688
Φθιτύθυσιν. 688
— Φθιρσίμβροτ. 688
Φθισίμβροτ. 688
Φιάλη. 689
Φιλέειν. 688
Φιλεόντω. 692
Φιληρέτμοισι. 690
Φιλίων. 691
Φιλοκτεανώτατε. 689
Φιλομειδής. 689
Φιλομηλείδης. 690
Φίλ. 690
Φιλότης. 689
Φίν. 690
Φιτρῶν. 690
Φλέγμα. 692
Φλίψεται. 693
Φόβ. 693
Φοῖβ. 693
Φοινικόεσσαν. 696
Φοῖνιξ. 695
Φοινόν. 694
Φολκός. 694
Φοξός. 694
Φορίῃσι. 696
Φορήμμαι. 696
Φόρκυν. 696
Φόρμιγξ. 694
Φορτίδ. 696
Φόρτα. 696
Φορύξας. 695
Φόως ἐρέξαι. 695
Φραδέ. 696
Φραδμῶν. 698
Φρήτρη. 699
Φρίκα. 699
Φρόντιν. 699
Φῦκ. 699
Φυλάσσειν. 700
— Φυλίζω. 701
Φυλίης. 700
Φῦλαν. 701
Φύλοπις. 700
Φύξιν. 700
Φυσίζω. 701
Φυσιόωντας. 701
Φυταλίη. 701
Φωριαμοῖς. 701
Φῶτες. 701

X

Χαῖται. 704
Χαλεπήνῃ. 707
Χαλεπόν. 706
Χαλίφρων. 705
Χάλκεα. 704
Χαλκεῶνα. 707
Χαλκήρεας. 705
Χαλκίς. 704
Χαλκοβατές. 704
Χαλκοχορυσαί. 706
Χαμᾶζε 706
Χαμαιευνάδες. 707
Χανδόν. 708
Χαραδραι. 706
Χάρμη. 707
Χάσασθε. 703
Χατέχσα. 706
— Χαυλιόδοντα. 706
Χειῇ. 708
Χείσεται. 709
Χεραδ. 709
Χέρηϊ. 708
Χερνῆτις. 709
Χέρνιβα. 708
Χέρσον. 709
Χεῦαι. 710
Χηλός. 710
Χηραμός. 719
Χηρεύῃ. 711
Χηρωσαί. 710
Χήτῃ. 711
Χθαμαλή. 711
Χθαμαλώτερ. 711
Χθών. 711
Χιτών. 711
Χλαῖνα. 712
— Χλόη. 711

Χλούνην. 713
Χλωρὴς ἀηδών. 713
Χλωρὸν δένδρον. 712
Χοάνοισι. 713
Χοίνικος. 713
Χόλος. 713
Χολωθείς. 713
Χρισμῆν. 714
Χρύσῳ. 714
Χρειοῖ. 717
Χρεῖος. 714
Χρείων. 717
Χρηΐζοντα. 717
Χρήματα. 716
Χρησόμενος. 717
Χρυμφθῆναι. 714
Χρόμαδος. 714
Χρόνιον. 717
Χρυσάμπυκας. 716
Χρυσαόρα. 714
Χρυσηλακάτᾳ. 714
Χρυσήνιος. 716
Χρυσῆς Ἀφροδίτης. 715
Χρυσόβρασις. 715
Χυλώσαιτο. 717
Χωόμενος. 717

Ψ

Ψάμαθος.

719
Ψαδνή. 719
Ψιάδας. 719
Ψολόεντα χερσαῖον. 719
Ψύξασα. 720
Ψύχειν. 719
Ψυχρὸν ἔλε χαλκὸν ὀδοῦσι. 719

Ω

Ω.

721
Ὠγυγίην. 725
Ὦδε. 726
Ὦδεε. 726
Ὠίθη. 726
Ὦκα. 727
— Ὠλένας. 727
Ὦλκα. 727
Ὠμήρησε. 727
Ὠμησαί. 727
Ὠμογέρων. 728
Ὠμοθετεῖν. 728
Ὤνησεν. 729
Ὦνον. 728
Ὠπάζετο. 729
Ὠπάζετο. 729
Ὠπλίσατο. 730
Ὦπος. 729
— Ὠρεῖν. 730
Ὤρεσι. 730
Ὡς. 724
Ὠτειλήν. 730
Ὦχρος. 731

III.

INDEX
LOCORUM HOMERICORUM
IN
APOLLONIUM ET COMMENTARIOS.

Nota + Varietatem Lectionis vel Interpretationem aliquam, ※ paullo insigniorem indicat.

Il. A.

vſ. 1. p. 38.
2. p. 243, 323, 515.
+ 3. p. 54, 357, 572.
※ 4. p. 335, 258.
7. p. 117.
8. p. 484, 625.
9. p. 485.
10. p. 117.
15. p. 256.
20. p. 651.
21. p. 45.
+ 22. p. 53, 267.
vſ. 23. p. 222.
31. p. 131.
32. p. 594.
34. p. 82, 343.
37. p. 107.
+ 39. p. 297.
42. p. 61.
44. p. 718.
45. p. 104.
58. p. 96.
62. p. 358.
63. p. 501.
65. p. 312.
67. p. 131.
68. p. 336.
69. p. 494.
76. p. 621.
vſ. 80. p. 708.
81. p. 358.
※ 83. p. 697.
85. p. 345.
+ 88. p. 217.
+ 99. p. 140, 149.
103. p. 452.
104. p. 245.
105. p. 380.
107. p. 380.
114. p. 86.
※ 116. p. 725.
118. p. 231.
120. p. 485.
122. p. 394, 689.
129. p. 235, 658.
vſ. 132.

vſ. 132. p. 400.
† 136. p. 160.
139. p. 361.
142. p. 25, 293.
149. p. 285.
155. p. 201.
157. p. 605.
† 159. p. 648.
161. p. 144.
† 162. p. 323, 281.
163. p. 658.
165. p. 59.
166. p. 213, 244.
† 169. p. 322.
171. p. 181.
186. p. 617.
† 191. p. 138.
† 203. p. 363.
212. p. 643.
228. p. 244, 397.
234. p. 108, 444.
236. p. 236. 255.
239. p. 247.
241. p. 681.
250. p. 203.
254. p. 721.
258. p. 539.
† 261. p. 48.
† 268. p. 507. 686.
† vſ. 286. p. 60.
292. p. 666.
304. p. 662.
312. p. 666.
† 314. p. 144.
315. p. 296, 640.
317. p. 408.
319. p. 299.
323. p. 173.
330. p. 662.
338. p. 624.
356. p. 147.
360. p. 532.
361. p. 384.
376. p. 385.
383. p. 274.
385. p. 652.
397. p. 687.
402. p. 251.
† 423. p. 455.
† 424. p. 386.
426. p. 704.
434. p. 371.
436. p. 311.
† 440. p. 200, 281.
449. p. 515.
460. p. 572.
461. p. 226.
467. p. 641.
472. p. 451.
473. p. 523.
477. p. 338.
486. p. 301.
vſ. 497. p. 327.
† 513. p. 247.
515. p. 281.
518. p. 322.
522. p. 149.
† 526. p. 528, 143, 639.
528. p. 322.
529. p. 276.
532. p. 54.
565. p. 82.
567. p. 4.
569. p. 283.
572. p. 286.
† 573. p. 325.
575. p. 409.
† 576. p. 326.
577. p. 531.
580. p. 171.
581. p. 617.
591. p. 192, 642.
594. p. 601.
596. p. 425.
598. p. 180.
599. p. 170.
600. p. 374.
† 639. p. 406.

Il. B.

vſ. 2. p. 475.
11. p. 355.
24. p. 198.
25. p. 292.
84. p. 449.

vſ. 36. p. 2.
39. p. 204.
42. p. 711.
43. p. 474.
49. p. 695.
† 55. p. 162.
57. p. 97.
74. p. 558.
75. p. 298.
84. p. 469.
87. p. 33.
† 88. p. 472.
89. p. 197.
92. p. 184.
93. p. 218, 361.
96. p. 497, 625.
98. p. 627.
99. p. 611.
106. p. 558.
† 108. p. 156.
111. p. 172, 448.
130. p. 468. in add.
138. p. 83.
† 142. p. 508.
147. p. 438. in add.
† 148. p, 277. 170.
150. p. 276.
† 153. p. 176. 518.
159. p. 585.
vſ. 167. p. 59.
200. p. 174.
205. p. 16.
206. p. 604.
210. p. 607.
212. p. 252.
† 215. p. 240.
217. p. 694.
219. p. 694, 719.
223. p. 123.
224. p. 194. 696.
226. p. 554.
246. p. 83.
251. p. 700.
253. p. 309, 322.
264. p. 41.
† 269. p. 500.
275. p. 276, 306.
† 276. p. 27.
286. p. 461.
292. p. 242.
295. p. 546.
299. p. 214.
301, p. 306.
308. p. 213.
318. p. 64.
323. p. 274.
325. p. 521.
† 336. p. 366.
342. p. 175.
† 345. p. 734.
※ vſ. 362. p. 699, 418.
373. p. 663.
389. p. 108.
392. p. 412.
393. p. 160.
396. p. 567.
404. p. 204.
408. p. 196.
412. p. 632.
† 415. p. 53.
416. p. 712.
417. p. 591.
418. p. 489.
† 420. p. 100.
426. p. 337.
446. p. 418.
† 455. p. 65. 337.
469. p. 32.
470. p. 330.
† 474. p. 33.
479. p. 320.
486. p. 401.
497. p. 606.
499. p. 168.
502. p. 655.
503. p. 557.
526. p. 261.
530. p. 252.
532. p. 192.
537. p. 704.
543. p. 509.
554. p. 413.
† 559. p. 156.
571. p. 167.
† vſ. 584.

+ vſ. 584. p. 108,
590. p. 612.
604. p. 51.
608. p. 13.
※ 628. p. 366.
629. p. 144.
637. p. 459.
643. p. 308.
647. p. 162.
654. p. 29.
※ 672. p. 14.
674. p. 455.
+ 681. p. 156, 541.
700. p. 101.
701. p. 333.
704. p. 490, 556.
707. p. 93, 204, 505.
711. p. 684.
+ 723. p. 497.
729. p. 406.
743. p. 686.
755. p. 153.
765. p. 491. 513.
774. p. 69.
786. p. 726.
+ 791. p. 240.
793. p. 83.
807. p. 325.
+ 809. p. 537.
811. p. 409.
814. p. 313. 599.
vſ. 819. p. 312.
857. p. 96.
861. p. 393.
※ 867. p. 83, 738. ſeqq.
868. p. 83, 688.

II. Γ.

vſ. 1. p. 175.
2. p. 10.
4. p. 51.
6. p. 578.
7. p. 327.
8. p. 371.
13. p. 37.
17. p. 562.
23. p. 629.
24. p. 20.
26. p. 599.
28. p. 88.
32. p. 90.
35. p. 731.
36. p. 29.
39. p. 233.
※ 42. p. 677.
49. p. 478.
56. p. 217.
63. p. 174.
80. p. 650.
95. p. 82.
97. p. 506.
+ 105. p. 638, 141.
107. p. 672.
vſ. 108. p. 327, 122. p. 202, 213.
+ 126. p. 537.
128. p. 243, 528.
155. p. 328.
170. p. 205.
+ 172. p. 219, 58.
175. p. 646.
180. p. 214.
※ 183. p. 216.
190. p. 457.
197. p. 159, 551.
※ 206. p. 736, 26.
※ 215. p. 322.
※ 217. p. 668.
219. p. 169.
220. p. 318.
221. p. 358.
222. p. 477.
237. p. 177.
242. p. 67.
243. p. 701.
+ 272. p. 187.
286. p. 648.
+ 292. p. 637. 476.
294. p. 220.
+ 348. p. 129.
353. p. 303.
371. p. 559.
391. p. 226.
vſ. 404.

vſ. 404. p. 617.
412. p. 467.
† 424. p. 689. in add.
441. p. 653, 689.
448. p. 654.
449. p. 497.
461. p. 56.

II. Δ.

† vſ. 2. p. 455, 324.
6. p. 533.
8. p. 167.
11. p. 533.
24. p. 703.
† 51. p. 167.
60. p. 204.
79. p. 377.
† 83. p. 689.
102. p. 159.
105. p. 363.
107. p. 566.
109. p. 234.
111. p. 412.
※ 113. p. 23.
※ 117. p. 8. 301.
122. p. 207.
132. p. 520.
135. p. 321.
139. p. 210.
140. p. 731.
† 141. p. 255.
142. p. 378.
144. p. 25.
vſ. 151. p. 488.
† 171. p. 227.
174. p. 579.
182. p. 69. 636.
195. p. 519.
215. p. 321.
223. p. 198.
227. p. 701.
231. p. 275.
242. p. 364. in add.
246. p. 639.
251. p. 516.
258. p. 325.
† 259. p. 205.
276. p. 374.
286. p. 624.
294. p. 487.
† 296. p. 55.
299. p. 300. 379.
302. p. 625.
315. p. 499.
341. p. 624.
347. p. 581.
350. p. 300.
※ 363. p. 456.
† 371. p. 504.
※ 384. p. 735. 26.
385. p. 505.
398. p. 553.
412. p. 612.
※ 433. p. 558.
† vſ. 435. p. 46, 436.
437. p. 207.
453. p. 460.
※ 461. p. 606.
† 472. p. 228.
486. p. 372.
487. p. 44.
522. p. 151.
533. p. 74.
534. p. 236.
535. p. 624.

II. E.

vſ. 1. p. 1-5, 267.
2. p. 452.
3 p. 157, 357.
5. p. 170.
21. p. 546.
49. p. 54.
50. p. 503.
67. p. 123.
75. p. 719.
78. p. 158.
83. p. 562.
93. p. 680.
96. p. 243.
104. p. 91.
113. p. 616.
126. p. 592.
140. p. 386.
141. p. 19. 651.
vſ. 153.

vſ. 153. p. 646.
158. p. 710.
161. p. 724.
† 190. p. 54.
193. p. 474.
※ 194. p. 568.
203. p. 36.
214. p. 95.
216. p. 135, 505.
219. p. 480.
222. p. 661.
234. p. 371.
237. p. 16.
238. p. 217.
† 253. p. 205.
271. p. 651.
283. p. 608.
289. p. 67, 178, 630.
† 293. p. 58.
299. p. 93.
306. p. 414.
335. p. 294.
358. p. 98, 716.
374. p. 269.
387. p. 393.
388. p. 172.
401. p. 524.
402. p. 488.
408. p. 531.
415. p. 372, 373
† 417. p. 86.
422. p. 426.
vſ. 424. p. 384.
440. p. 698.
461. p. 514.
486. p. 730.
※ 499. p. 91.
502. p. 185.
518. p. 155.
525. p. 319.
526. p. 38.
† 531. p. 58.
539. p. 470.
556. p. 372.
560. p. 253.
576. p. 254.
586. p. 199, 423.
※ 587. p. 105.
597. p. 143.
599. p. 117.
† 623. p. 106.
※ 633. p. 595.
639. p. 350.
654. p. 405.
678. p. 85.
698. p. 320.
723. p. 407.
728. p. 119.
730. p. 437.
734. p. 237.
740. p. 374, 421.
746. p. 198.
† 757. p. 65.
† 763. p. 148.
† 765. p. 23.
778. p. 360.
vſ. 803. p. 524.
† 824. p. 117.
838. p. 685.
857. p. 471.
873. p. 586.
† 824. p. 117.
838. p. 685.
857. p. 471.
873. p. 586,
879. p. 574.
† 880. ſq. p. 65, 125.
882. p. 445.
887. p. 105.
889. p. 87, 460.
892. p. 5.
894. p. 268.
898. p. 517.
902 p. 506.
※ 903. p. 654. (etiam in add.) 545.

Il. Z.

vſ. 3. p. 361.
6. p. 702.
† 8. p. 248.
22. p. 12.
※ 39. p. 15.
42. p. 660.
46. p. 320.
60. p. 75.
62. p. 63.
67. p. 721.

vſ. 68. p. 281.
77. p. 8.
87. p. 206.
97. p. 23.
111. p. 646.
118. p. 119.
128. p. 386.
† 129. p. 281.
133. p. 324.
134. p. 353.
135. p. 195.
149. p. 203.
153. p. 393.
157. p. 729.
167. p. 597.
※ 168. p. 560.
† 169. p. 210.
194. p. 640.
202. p. 538.
211. p. 67, 204.
235. p. 96.
※ 237. p. 724.
239. p. 247.
248. p. 639.
251. p. 334.
257. p. 72.
264. p. 40.
※ 265. p. 150.
268. p. 64, 525.
270. p. 142.
306. p. 142.
320. p. 561.
322. p. 183.
323. p. 102.
vſ. 336, p. 573.
340. p. 166.
348. p. 149.
349. p. 307.
367. p. 676.
373. p. 580.
377. p. 550.
※ 400. p. 174.
† 408. p. 112.
417. p. 262, 459.
† 422. p. 374.
434. p. 105.
446. p. 164.
in add. 165.
463. p. 706, 711.
483. p. 399.
488. p. 461. 549.
496. p. 268.
500. p. 723.
† 507. p. 419, 80.
510. p. 704.
511. p. 327.

Il. H.

† vſ. 1. p. 724.
5. p. 482.
12. p. 390.
15. p. 220.
26. p. 307.
44. p. 621.
75. p. 570.
† vſ. 82. p. 71.
85. p. 634.
97. p. 64.
100. p. 75.
102. p. 681.
115. p. 455.
117. p. 36.
135. p. 648.
144. p. 677. in add.
156. p. 535.
196. p. 111.
† 197. p. 225.
198. p. 66.
213. p. 566.
221. p. 667.
† 238. p. 201, 45, 268.
240. p. 451,
247. p. 216.
264. p. 703.
270. p. 250.
289. p. 553.
302. p. 160.
310. p. 40.
312. p. 248.
332. p. 422.
† 337. p. 77. etiam in add.
362. p. 151.
366. p. 345.
381. p. 338.
384. p. 334.
408. p. 379.
422. p. 269.
428. p. 375.

vſ. 433. p. 108.
449. p. 470.
454. p. 520.
ult. p. 681.

Il. Θ.

vſ. 1. p. 420.
8. p. 222.
22. p. 669.
41. p. 649.
42. p. 726.
43. p. 206.
48. p. 354.
57. p. 717.
64. p. 313.
66. p. 519.
72. p. 63.
80. p. 518.
87. p. 534.
102. p. 204.
103. p. 504.
108. p. 459.
122. p. 674.
† 131. p. 305, 600.
133. p. 161.
178. p. 8, 513.
181. p. 460.
195. p. 213.
† 197. p. 178.
203. p. 256.
※ 225. p. 733.
232. p. 291.
※ 233. p. 120.
vſ. 250. p. 531.
276. p. 504.
289. p. 576.
297. p. 632.
307. p. 198.
336. p. 348.
340. p. 231. in add.
341. p. 729.
361. p. 144.
370. p. 617.
399. p. 68, 636.
402. p. 210.
405. p. 143.
409. p. 37.
424. p. 40.
※ 441. p. 200.
444. p. 111.
488. p. 656.
※ 526. ſeqq. p. 398.
527. p. 425.
532. p. 241.
551. p. 683.
554. p. 469.

Il. I.

vſ. 4. p. 509.
5. p. 46.
※ 6. p. 391, 98.
7. p. 413, 699.
11. p. 402.
vſ. 15. p. 57, 228.
33. p. 344.
† 72. p. 332.
† 88. p. 379.
90. p. 451.
91. p. 357.
101. p. 416.
109. p. 144.
122. p. 154.
123. p. 53, 435.
125. p. 95.
† 126. p. 300.
137. p. 475.
141. p. 514.
† 143. p. 340.
146. p. 137.
147. p. 449. etiam in add.
156. p. 344.
160. p. 678.
165. p. 402.
180. p. 218.
193. p. 635.
194. p. 339.
196. p. 218.
† 203. p. 320.
206. p. 417, 580.
208. p. 90.
214. p. 87, 273, 416, 537.
† 215. p. 254.
† 224. p. 217.
† vſ. 234.

† vſ. 234. p. 379.
311. p. 660.
319. p. 356.
※ 324. p. 445.
339. p. 322.
340. p. 689.
343. p. 229.
358. p. 475.
364. p. 303.
※ 378. p. 389.
385. p. 410.
† 394. p. 202.
433. p. 566.
446. p. 472.
※ 459. p. 530.
† 465. p. 393.
466. p. 246.
467. p. 96.
† 468. p. 57.
46 . p. 571.
† 487. p. 148.
499. p. 535.
518. p. 254.
† 521. p. 285.
525. p. 415.
530. p. 209, 340.
533. p. 429.
536. p. 243.
537. p. 565.
538. p. 131, 458.
542. p. 653.
† 550. p. 493.
† 563. p. 84.
564. p. 684.
vſ. 566. p. 570.
575. p. 549, 652.
579. p. 415.
589. p. 106.
603. p. 695.
606. p. 27.
611. p. 395.
617. p. 579.
644. p. 456.
※ 694. p. 27.
695. p. 379.
697. p. 337.
in add.

Il. K.

vſ. 7. p. 273, 528.
10. p. 470.
† 12. p. 341.
† 13. p. 176, 623.
15. p. 565.
30. p. 613.
60. p. 9.
66. p. 616.
83. p. 510.
93. p. 89.
96. p. 231.
98. p. 34.
124. p. 259.
127. p. 362.
133. p. 696.
134. p. 226, 252.
139. p. 374.
153. p. 594.
vſ. 158. p. 431.
† 159. p. 752, 188.
183. p. 232.
216. p. 678.
226. p. 198, 437.
※ 246. p. 610.
258. p. 387.
267. p. 121.
268. p. 603.
274. p. 304.
285. p. 610.
288. p. 448.
293. p. 36.
† 302. p. 162.
† 324. p. 231, 606.
※ 335. p. 421, 424.
339. p. 698.
358. p. 68.
360. p. 383.
361. p. 274. 392.
375. p. 163, 189.
377. p. 338.
378. p. 320.
383. p. 388.
402. p. 69.
※ 408. p. 215, 216.
432. p. 323.
† 450. p. 249.
458. p. 421.
† vſ. 463.

†vſ. 463. p. 284.
467. p. 229, 298, 619.
483. p. 291.
485. p. 170, 600.
491. p. 704.
† 502. p. 588.
516. p. 295.
† 537. p. 180.
573. p. 441.
579. p. 556.

Il. Λ.

vſ. 3, 11, 299, 570.
4. p. 157.
11. p. 510.
15. p. 320.
† 20. p. 734.
24. p. 492.
26. p. 511.
27. p. 369.
31. p. 142.
36. p. 193, 210.
※ 40. p. 102.
44. p. 884.
45. p. 468.
※ 51. p. 687.
53. p. 241.
54. p. 464.
62. p. 517.
88. p. 34
96. p. 390.
† vſ. 105. p. 464. 722.
※ 140. p. 735, 737.
141. p. 270.
155. p. 141.
156. p. 246, 341.
183. p. 551.
216. p. 162.
234. p. 320.
236. p. 309.
237. p. 59, 460.
248. p. 164, 217.
252. p. 386, 478.
257. p. 503.
260. p. 325.
282. p. 183.
297. p. 674.
† 306. p. 161.
※ 307. p. 659.
† 319. p. 89.
331. p. 614.
334. p. 391.
† 350. p. 345.
† 365. p. 122, 270.
371. p. 134. 614.
377. p. 633.
※ 383. p. 396.
† 385. p. 394, 535.
† vſ. 388. p. 210.
390. p. 428.
393. p. 242.
402. p. 693.
† 416. p. 161. 209.
424. p. 572.
425. p. 16.
430. p. 559.
436. p. 310.
439. p. 388.
454. p. 304.
462. p. 703.
468. p. 148.
476. p. 331.
479. p. 215.
in add. 727.
480. p. 439. 471.
493. p. 504.
† 495. p. 181.
503. p. 474.
525. p. 288.
531. p. 197.
532. p. 405. 752.
536. p. 583.
547. p. 53.
567. p. 660.
587. p. 254
592. p. 593.
603. p. 252.
※ 627. p. 569.
629. p. 522.
630. p. 712.
† 634. p. 680.
vſ. 667.

vf. 667. p. 292.
673. p. 588.
※ 678. p. 619.
+ 681. p. 610.
700. p. 348.
701. p. 385.
708. p. 537.
710 p. 409.
728. p. 15.
+ 729. p. 640.
※ 753. p. 610.
773. p. 178.
786. p. 565.
792. p. 532.
※ 798. p. 250.
+ 801. p. 78, 176.
816. p. 259.
817. p. 161.
+ 819. p. 627.
822. p. 87.
834. p. 717.
842. p. 674.
844 p. 548.

Il. M.

vf. 3. p. 497.
6. p. 329.
+ 8. p. 37.
※ 9. p. 652.
12. p. 260.
18. p. 103.
22. p. 197.
26. p. 90.
※ 32. p. 359.
vf. 33. p. 384.
+ 38. p. 241, 371.
43. p. 581.
46. p. 28.
54. p. 278.
66. p. 616.
+ 70. p. 481.
71. p. 528.
103. p. 223.
118. p. 241.
+ 130. p. 209.
137. p. 194, 197.
157. p. 318.
161. p. 465.
163. p. 89.
167. p. 61.
172. p. 703.
177. p. 348.
180. p. 292.
183. p. 425.
203. p. 222.
※ 216. p. 246.
225. p. 177, 469.
228. p. 676.
240. p. 319.
254. p. 360.
258. p. 420.
※ 259. p. 567, 614.
277. p. 566.
280. p. 396, 553.
vf. 283 p. 443, 553.
285. p. 554.
+ 295. p. 271.
298. p. 627.
302. p. 200.
332. p. 581.
+ 334. p. 158.
+ 337. p. 203.
339. p. 367.
※ 340 p. 295, 734, 753.
345. p. 642.
※ 353 p. 260.
371. p. 503.
※ 379. p. 595.
+ 385. p. 163.
392. p. 595.
+ 393. p. 500.
+ 421. p. 518.
423. p. 722.
※ 433. p. 631, 94. 709.
446. p. 575.
456. p. 402.
+ 458. p. 508.
459. p. 339.

Il. N.

vf. 3. p. 525.
5. p. 25, 367.
※ 6. p. 11, 367.
10. p. 86

vf. 11.

vſ. 11. p. 342.
17. p. 524.
† 20. p. 508.
27. p. 174.
28. p. 394.
† 29. p. 206.
31. p. 312.
† 41. p. 176, 9.
47. p. 623.
69. p. 452.
72. p. 161.
76. p. 444.
† 96. p. 106.
103. p. 328, 562.
104. p. 329. ſeqq.
† 109. p. 296.
114. p. 72.
115. p. 28.
128. p. 432.
134. p. 295.
† 136. p. 574.
137. p. 496.
※ 138. p 613, 390.
158. p. 669.
※ 159. p. 649.
198. p. 383.
† 199. p. 590.
200. p. 203.
223. p. 449.
† 227. p. 481.
237. p. 620.
252. p. 737.
260. p. 221.
vſ. 276. p. 434.
† 278. p. 216.
286. p. 214.
300. p. 630.
301. p. 315.
※ 310. p. 220.
340. p. 636.
† 359. p. 539, 273, 296.
362. p. 647.
374. p. 57.
381. p. 623.
393. p. 192.
409. p. 286.
412. p. 563.
414. p. 172.
441. p. 299.
449. p. 209.
450. p. 418.
470. p. 646.
477. p. 196.
479. p. 379.
※ 507. p. 417, 211.
508. p. 337.
521. p. 198, 334.
543. p. 237.
558. p. 650.
562. p. 104.
564. p. 606.
567. p. 457.
† 569. p. 155.
※ 570. p. 627.
※ 571. p. 734.
574. p. 362.
vſ. 588. p. 577.
612. p. 549.
† 615. p. 441.
616. p. 431, 587.
630. p. 617.
685. p. 357.
※ 707. p. 727, 759.
714. p. 705.
723. p. 434
726. p. 536.
736. p. 614.
※ 745. p. 148, 748. ſeqq.
793. p. 107.
798. p. 538.
799. p. 391, 628.
804 p. 681.
814. p. 179.
824. p. 195.
830. p. 434
831. p. 213.

II. Ξ.

vſ. 16. p. 427. 561.
19. p. 391.
35. p. 571.
※ 37. p. 511.
67. p. 324
† 70. p. 481.
101. p. 151.
※ 111. p. 17.

vſ. 117. p. 23.
119. p. 469.
124. p. 560.
※ 128. p. 317.
✝ 163. p. 324.
167. p. 279.
172. p. 240, 639.
✝ 173. p. 270.
176. p. 541.
179. p. 271.
180. p. 266.
181. p. 320.
182. p. 301, 440.
※ 183. p. 463.
200. p. 684.
✝ 209. p. 123.
214. p. 394.
216. p. 487.
217. p. 536.
219. p. 154, 644.
233. p. 680.
248. p. 311.
249. p. 379.
etiam in add., 288.
※ 252. p. 254.
253. p. 105.
259. p. 479.
261. p. 44, 151.
✝ 271. p. 3, 6. in add.
284. p. 436.
vſ. 287. p. 248.
288. p. 47.
291. p. 423, 704.
296. p. 248.
307. p. 575.
333. p. 271.
335. p. 549.
340. p. 110.
346. p. 18.
✝ 348. p. 241.
352. p. 117.
353. p. 680.
360. p. 535.
✝ 379. p. 415.
399. p. 334.
406. p. 718.
413. p. 616.
414. p. 271.
419. p. 237.
427. p. 79.
466. p. 168.
499. p. 426.
500. p. 698.
✝ 509. p. 128.
521. p. 290.

Il. O.

vſ. 10. p. 146.
14. p. 110.
21. p. 330.
37. p. 617.
96. p. 455.
106. p. 182.
108. p. 224.
vſ. 115. p. 478.
✝ 128. p. 330.
174. p. 26.
189. p. 658.
217. p. 135.
✝ 248. p. 752.
223. p. 87.
✝ 252. p. 61. 752.
310. p. 696.
325. p. 170, 600.
350. p. 209.
351. p. 304.
357. p. 203.
363. p. 51.
※ 364. p. 50.
367. p. 486.
✝ 392. p. 30.
✝ 394. p. 72.
412. p. 609, 676.
469. p. 474.
479. p. 565.
484. p. 190.
498. p. 401.
505. p. 258.
510. p. 175.
512. p. 618.
536. p. 423.
543. p. 255.
545. p. 384.
※ 607. p. 182.
608. p. 193.
635. p. 499.
※ 626. p. 47.
※ vſ. 645.

※ vſ. 645. p. 557.
653. p. 251.
660. p. 679.
678. p. 193.
687. p. 607.
698. p. 122.
705. p. 726.
+ 709. p. 59.
712. p. 109.
717. p. 183.
※ 729. p. 305, 295.
730. p. 218.

Il. II.

+ vſ. 9. p. 338.
+ 29. p. 74.
+ 31. p. 55.
44. p. 78.
78. p. 547.
89. p. 439.
94. p. 258.
※ 95. p. 529.
+ 100. p. 418.
107. p 260.
117. p. 230.
※ 123. p. 172.
143. p. 551.
150. p. 165.
159. p. 694.
※ 161. p. 433.
163. p. 614.
173. p. 356, 615, 645.
※ vſ. 180. p. 533, ſeqq.
183. p. 714.
187. p. 461.
207. p. 341.
212. p. 167.
224. p. 513.
233. p. 117, 234.
234. p. 598.
235. p. 127.
243. p. 291.
260. p. 243.
274. p. 333.
298. p. 612.
314. p. 464.
324. p. 185.
341. p. 535.
342. p. 400.
352. p. 277.
353. p. 602.
361. p. 604.
371. p. 576.
372. p. 626.
374. p. 650.
375. p. 638.
※ 379. p. 130.
※ 390. p. 405, 706.
+ 392. p. 286. ſeqq.
407. p. 359.
419. p. 102.
428. p. 21.
+ 453. p. 67.
vſ. 459. p. 477, 719.
+ 468. p. 63.
473. p. 632.
474. p. 258, 534.
475. p. 589.
491. p. 452.
+ 512. p. 158.
545. p. 41.
549. p. 5, 624.
+ 612. p. 266.
636. p. 194.
638 p. 693.
+ 642. p. 207. 540.
710. p. 122.
+ 735. p. 494.
747. p. 227.
+ 748. p. 232.
768. p. 632.
776. p. 368.
792. p. 616.
822. p. 828.
856. p. 584.
+ 857. p. 141.

Il. P.

vſ. 4. p. 561.
5. p. 400.
※ 19. p. 671.
29. p. 349.
32. p. 548. vſ. 47.

vſ. 47. p. 615.
49. p. 122.
※ 52. p. 306.
54. p. 125.
56. p. 199.
66. p. 372.
+ 75. p. 79.
109. p. 439.
112. p. 536.
136. p. 289.
142. p. 221.
163. p. 250.
+ 185. p. 305.
193. p. 2.
210. p. 156.
213. p. 363.
228. p. 487.
233. p. 199.
295. p. 335, 671.
+ 314. p. 354.
※ 330. p. 674, 756.
※ 361. p. 19, 734.
390. p. 448.
+ 431. p. 160.
450. p. 725.
+ 481. p. 196.
+ 524. p. 475.
549. p. 234.
556. p. 387.
in add.
+ 564. p. 304.
599. p. 287.
+ 612. p. 266.
vſ. 637. p. 73.
671. p. 691.
694. p. 385, 617.
716. p. 60.
722. p. 18.
※ 747. p. 577.

II. Σ.

vſ. 19. p. 26.
23. p. 411.
32. p. 436.
54. p. 232.
77. p. 37.
※ 100. p. 158, 239.
137. p. 380.
175. p. 286.
+ 178. p. 117.
219. p. 165, 593.
※ 236. p. 685.
239. p. 79.
259. p. 357.
※ 313. p. 698.
319. p. 33, 253.
327. p. 59.
329. p. 297.
+ 376. p. 21.
386. p. 341.
+ 392. p. 726, 576.
401. p. 209, 255, 381.
※ vſ. 405. p. 371.
407. p. 319.
410. p. 67.
411. p. 157, 406, 591.
420. p. 52.
421. p. 669.
431. p. 85.
437. p. 302.
459. p. 158, 292.
470. p. 537, 713.
471. p. 312.
※ 176. p. 76.
※ 477. p. 583.
480. p. 658.
482. p. 358.
485. p. 639.
※ 488. p. 113.
※ 489. p. 743, 112.
+ 493. p. 325.
+ 501. p. 370.
505. p 327.
506. p. 106.
508. p. 360.
519. p. 495.
521. p. 162, 195.
528. p. 637.
529. p. 158.
※ 531. p. 368.
535. p. 422.
542. p. 657.
546. p. 488.
vſ. 548.

vſ. 548. p. 165.
552. p. 280.
553. p. 111.
† 554. p. 257.
561. p. 199.
568. p. 631.
571. p. 586.
572. p. 372.
575. p. 411.
† 584. p 264.
589. p. 387.
† 593. p. 93.
597. p. 390.
599. p. 350.
600. p. 660.
602. p. 350.
612. p. 237.

Il. T.

vſ. 13. p. 131.
26. p. 238, 310.
42. p. 21.
43. p. 490.
† 67. p. 713.
68. p. 170, 451.
77. p. 665.
78. p. 346.
79. p. 665.
81. p. 666.
91. p. 5, 172.
94. p. 387.
87. p. 651.
† vſ. 118. p. 573, 331.
※ 129. p. 5.
149. p. 406.
150. p. 165.
163. p. 74.
† 166. p. 193.
171. p. 604.
179. p. 165.
207. p. 74.
218. p. 576.
222. p. 335.
234. p. 513.
247. p. 631.
† 248. p. 415.
※ 260. p. 649.
263. p. 153.
268. p. 197.
276. p. 636.
294. p. 395.
309. p. 145.
314. p. 132.
316. p. 432.
317. p. 512.
323. p. 244.
325. p. 587.
346. p. 143.
350. p. 161.
352. p. 237.
367. p. 174.
374. p. 598.
387. p. 622.
398. p. 330.
† 400. p. 165.
† 402. p. 317. etiam in add.

Il. Υ.

† vſ. 2. p. 81.
4. p. 344.
39. p. 77.
65. p. 312.
† 70. p. 392.
72. p. 628.
99. p. 361.
145. p. 104.
154. p. 234.
157. p. 382.
162. p. 473.
165. p. 602.
※ 166. p. 182. 172.
172. p. 208.
193. p. 438.
† 199. p. 96.
† 214. p. 572.
† 218. p. 678.
† 299. p. 734.
302. p. 593.
※ 308. p. 734.
332. p. 172.
340. p. 225.
385. p. 667.
391. p. 668.
† 425. p. 304.
440. p. 720.
† 464. p. 308.
467. p. 18, 208.
490. p. 141.

Il. Φ.

vſ. 23. p. 466.
38. p. 510, 637.
+ 39. p. 122, 138.
※ 55. p. 652.
75. p. 120.
※ 78. p. 543, 275.
80. p. 257.
98. p. 98.
111. p. 338.
123. p. 150.
※ 126. p. 699.
156. p. 338.
※ 162. p. 97, 741. ſeqq.
163. p. 546.
166. p. 283.
+ 169. p. 360.
172. p. 454.
186. p. 687.
+ 204, p. 297.
209. p. 152.
210. p. 65.
+ 249. p. 78.
+ 250. p. 86.
258. p. 100.
259. p. 317.
261. p. 392.
262. p. 573.
+ 266. p. 734.
271. p. 672.
282. p. 298.
+ vſ. 302, p. 556.
303. p. 306.
※ 319. p. 362, 709.
321. p. 169.
325. p. 561.
+ 334. p. 161.
337. p. 692.
346. p. 474.
347. p. 242.
+ 357. p. 136.
+ 361. p. 238, 135, 314.
362. p. 435.
363. p. 450.
366. p. 344.
369. p. 269.
388. p. 61.
392. p. 587.
+ 394. p. 424.
395. p. 47.
※ 397. p. 530.
※ 405. p. 518.
465. p. 318.
495. p. 710.
503. p. 616.
530. p. 401.
+ 539. p. 86.
540. p. 361.
+ 541. p. 383.
543. p. 452.
+ 548. p. 86.
569. p. 356.

Il. X.

vſ. 11. p. 737.
19. p. 649.
28. p. 110. in add.
29. p. 426.
48. p. 651.
※ 51. p. 503.
+ 53. p. 734.
58. p. 67.
61. p. 59.
63. p. 393.
66. p. 304, 576.
+ 70. p. 103, 91.
80. p. 133, 410.
83. p. 433.
+ 88. p. 168.
+ 89. p. 127.
※ 93. p. 708.
+ 107. p. 345.
123. p. 361.
146. p. 105, 389.
+ 151. p. 323.
251. p. 226.
254. p. 284.
255. p. 155.
261. p. 623.
270. p. 179.
281. p. 162.
294. p. 436.

vſ. 310. p. 109.
317, p. 110. in add.
318. p. 305.
+ 325. p. 432.
※ 328. p. 625, 172.
329. p. 626.
333. p. 142.
※ 336. p. 69.
342. p. 629.
349. p. 244.
355. p. 386.
+ 363. p. 141.
376. p. 262.
411. p. 607.
414. p. 411.
415. p. 271.
425. p. 388.
+ 441. p. 351, 274.
447. p. 427.
+ 469. p. 125, 98.
475. p. 32.
※ 476. p. 104.
489. p. 147.
※ 490-498. p. 673, 103, 750. ſeqq.
491. p. 259, 673.
502. p. 477.
504. p. 339.

Il. Ψ.

vſ. 9. p. 485.
11. p. 634.
26. p. 183.
29. p. 634.
30. p. 508.
34. p. 415.
37. p. 536.
48. p. 034.
55. p. 634.
81. p. 309.
+ 102. p. 620.
107. p. 245.
113. p. 13.
116. p. 230.
126. p. 335.
131. p. 240.
135. p. 389.
160. p. 369.
186. p. 588.
+ 187. p. 151.
※ 200. p. 233.
203. p. 236.
205. p. 240.
+ 214. p. 46.
226. p. 297.
240. p. 165.
246. p. 285.
252. p. 267.
270. p. 154, 689.
273. p. 218.
281. p. 666.
306. p. 472.
311, p. 179.
vſ. 326. p. 599.
329. p. 298.
※ 332. p. 479.
336. p. 174.
340. p. 274.
※ 342. p. 41.
365. p. 411.
367. p. 455, 591.
370. p. 538.
388. p. 254.
+ 393. p. 111, 257.
+ 396. p. 351.
+ 413. p. 150.
420. p. 108, 590.
427. p. 620.
433. p. 315.
※ 455. p. 695.
458. p. 176.
459. p. 533.
468. p. 271.
475. p. 225.
481. p. 310.
+ 485. p. 546.
503. p. 18.
※ 505. p. 163.
+ 523. p. 227.
531. p. 328.
536. p. 440.
※ 551. p. 43.
583. p. 583.
587. p. 170.
603. p. 534.
604. p. 472.

vſ. 616. p. 98.
※ 641. p. 224.
649. p. 648.
+ 653. p. 43.
666. p. 338.
673. p. 122.
679. p. 231.
683. p. 321.
684. p. 363.
688. p. 714.
701. p. 43.
703. p. 232, 624.
711. p. 18.
716. p. 608.
724. p. 40.
726. p. 427.
+ 777. p. 502.
※ 781. p. 728, 502.
793. p. 424.
+ 795. p. 55.
800. p. 595.
+ 806. p. 265.
※ 821. p. 253.
826. p. 178, 608.
845. p. 381.
+ 850. p. 364.
※ 861. p. 401.
872. p. 144.
883. p. 332.
886. p. 333.
891. p. 333.

Il. Ω.

vſ. 1. p. 26.
3. p. 633.
+ 6. p. 141. etiam in add.
9. p. 244.
+ 18. p. 38.
+ 21. p. 151.
+ 22. p. 38.
※ 30. p. 447.
33. p. 222.
58. p. 349.
65. p. 150.
80. p. 200, 462.
81. p. 196.
94. p. 305.
+ 96. p. 255.
113. p. 606.
128. p. 641.
134. p. 240.
157. p. 88.
163. p. 268.
※ 164. p. 389.
+ 190. p. 540.
+ 192. p. 252, 207, 655.
+ 202. p. 252.
235. p. 270.
241. p. 516.
253. p. 387.
254. p. 549.
260. p. 156.
※ 267. p. 568.
270. p. 319.
vſ. 272. p. 306, 538.
274. p. 208.
277. p. 262.
+ 293. p. 308.
296. p. 491.
304. p. 709.
+ 316. p. 463, 545.
335. p. 306.
※ 348. p. 734, 62.
348. p. 676.
352. p. 20.
354. p. 697.
370. p. 380.
387. p. 642.
417. p. 75.
419. p. 241.
439. p. 503.
540. p. 529.
453. p. 282.
454. p. 289.
469. p. 269.
※ 486. p. 597, 609.
487. p. 647.
+ 491. p. 158.
+ 542. p. 395.
577. p. 381.
635. p. 434.
+ 642. p. 432.
658. p. 644.
696. p. 257.
700. p. 546.
701. p. 171.
+ vſ. 725.

† vſ. 725. p. 67.
† 733. p. 317.
753. p. 106.
784. p. 22.
785. p. 682.
804. p. 634.

Od. A.

vſ. 4. p. 560.
† 6. p. 725.
9. p. 478.
† 10. p. 109.
† 18. p. 549.
21. p. 120.
† 23. p. 734.
24. p. 139.
25. p. 140.
※ 29. p. 98. ſeqq.
35. p. 678.
53. p. 191.
70. p. 120, 127.
† 85. p. 725.
92. p. 33.
93. p. 331.
† 104. p. 513.
109. p. 512.
115. p. 512.
† 134. p. 35.
136. p. 368. 435.
139. p. 58.
vſ. 141. p. 40.
147. p. 532.
157. p. 18.
177. p. 291.
183. p. 88.
※ 186. p. 584. in add.
198. p. 111.
210. p. 126.
216. p. 139.
† 218. p. 308.
219. p. 152.
※ 225. p. 215. 213.
232. p. 570.
† 242. p. 63.
252. p. 272.
286. p. 485.
† 296. p. 105.
297. p. 519.
298. p. 752.
302. p. 305.
※ 320. p. 140.
333. p. 579.
349. p. 93.
352. p. 102.
374. p. 93.
381. p. 489.
404. p. 152.
† 417. p. 635.
423. p. 305.
426. p. 548.
429. p. 729.
431. p. 1576.
438. p. 579.

Od. B.

† vſ. 11. p. 157.
16. p. 425.
† 39. p. 204.
52. p. 144.
58. p. 133. 385.
† 59. p. 158.
78. p. 143.
86. p. 138, 467.
95. p. 548.
111. p. 677.
119. p. 261.
† 120. p. 613.
125. p. 448.
149. p. 650.
※ 185. p. 124.
† 186. p. 124.
190. p. 138.
192. p. 286.
237. p. 625.
241. p. 538.
249. p. 706.
† 257. p. 68.
† 271. p. 266.
287. p. 620.
295. p. 267.
300. p. 133.
301. p. 361.
307. p. 269.
326. p. 112.
338. p. 475.
339. p. 620.
† 354. p. 229. vſ. 355.

vſ. 355. p. 465.
+ 366. p. 87.
※ 376. p. 357, 724.
410. p. 328.
421. p. 82.
427. p. 566.
430. p. 505.

Od. Γ.

+ vſ. 1. p. 118, 439.
+ 38. p. 426.
70. p. 638.
109. p. 267.
118. p. 101.
123. p. 597.
151. p. 39.
176. p. 46.
※ 195. p. 607.
227. p. 17.
236. p. 499.
266. p. 99.
274. p. 25.
278. p. 609.
286. p. 374.
290. p. 659.
292. p. 422.
+ 306. p. 122.
309. p. 634.
316. p. 647.
322. p. 178.
※ 357. p. 687.
372. p. 140, 686.
vſ. 387. p. 236.
408. p. 152.
422. p. 418.
432. p. 705.
※ 438. p. 25.
444. p. 100.
457. p. 409.
+ 460. p. 436.
463. p. 82.
480. p. 522.

Od. Δ.

※ vſ. 1. p. 398.
19. p. 239.
29. p. 361.
※ 76. p. 484.
92. p. 38.
131. p. 630, 677.
135. p. 329.
177. p. 538.
+ 206. p. 485.
208. p. 723.
221. p. 477.
244. p. 41.
248. p. 218.
+ 249. p. 7.
254. p. 138.
258. p. 699.
※ 679. p. 250.
319. p. 556.
320. p. 33.
336. p. 469.
343. p. 152.
348. p. 532.
+ vſ. 361. p. 88.
384. p. 582.
386. p. 679.
※ 404. p. 472. 84.
412. p. 541.
+ 413. p. 434.
438. p. 222.
+ 450. p. 265.
453. p. 726.
※ 457. p. 562.
460. p. 140.
473. p. 584.
489. p. 35.
490. p. 652.
504. p. 430.
508. p. 660.
539. p. 502.
563. p. 539.
568. p. 720.
+ 597. p. 56.
606. p. 278.
622. p. 310.
627. p. 661.
644. p. 349.
671. p. 524.
672. p. 289, 608.
676. p. 199.
721. p. 33.
570. p. 667.
+ 772. p. 371.
797. p. 373.
802. p. 362, 402.
805. p. 585.
vſ. 809.

vſ. 809. p. 406, 502.
846. p. 107, 172.

Od. E.

vſ. 1. p. 26, 338.
3. p. 354.
27. p. 527.
51. p. 397.
53. p. 23.
56. p. 364.
62. p. 370.
64. p. 403.
66. p. 632.
68. p. 642.
69. p. 332.
† 71. p. 642.
90. p. 643.
118. p. 222.
127. p. 471.
† 129. p. 17.
132. p. 257.
133. p. 145.
152. p. 386.
※ 170. p. 416.
182. p. 148.
199. p. 97.
205. p. 260.
217. p. 79.
245. p. 145.
† 248. p. 155, 166.
250. p. 696.
252. p. 167.
vſ. 253. p. 277.
※ 256. p. 493, 587.
269. p. 206.
※ 289. p. 552, 539.
296. p. 64.
299. p. 216.
※ 311. p. 663.
318. p. 611.
319. p. 677.
328. p. 696.
333. p. 380.
※ 336. p. 645.
344. p. 469.
† 368. p. 328, 349.
371. p. 230.
379. p. 516.
† 402. p. 588.
† 404. p. 521, 294.
405. p. 523.
† 408. p. 40.
413. p. 20.
415. p. 145, 440.
418. p. 535.
432. p. 339.
433. p. 346, 416.
455. p. 726.
463. p. 319.
470. p. 214.
473. p. 425.
※ vſ. 477. p. 498, 700.
483. p. 331.

Od. Z.

vſ. 2. p. 163.
6. p. 602.
8. p. 627.
29. p. 683.
31. p. 173.
32. p. 621.
33. p. 268.
38. p. 321, 585.
40. p. 147.
42. p. 21, 240.
44. p. 138.
52. p. 281.
53. p. 329.
57. p. 531.
70. p. 672.
74. p. 683.
76. p. 399.
78. p. 154.
80. p. 717.
82. p. 638.
† 89. p. 599.
92. p. 613.
95. p. 413.
† 101. p. 450.
103. p. 647.
※ 106. p. 28.
※ 116. p. 439.
121. p. 345.
※ vſ. 124.

※ vſ. 122. p. 113.
128. p. 577.
※ 132. p. 63.
133. p. 30.
† 141. p. 618.
† 163. p. 695.
168. p. 16, 639.
179. p. 246.
185. p. 61.
※ 186. p. 404.
230. p. 536.
231. p. 514.
232. p. 145.
† 237. p. 381.
242. p. 41.
262. p. 580.
264. p. 249.
306. p. 92.
† 318. p. 294, 555.

Od. H.

vſ. 3. p. 486.
8. p. 144.
24. p. 631.
63. p. 586.
† 64. p. 80.
67. p. 459.
72. p. 217.
90. p. 412.
† 91. p. 425.
93. p. 700.
104. p. 458, 465.
vſ. 106. p. 445.
† 107. p. 378, 153.
112. p. 643.
115. p. 30.
123. p. 342, 437.
125. p. 653.
126. p. 545.
127. p. 511.
138. p. 409.
169. p. 143.
† 170. p. 138, 249.
174. p. 482.
† 187. p. 734.
† 197. p. 385.
232. p. 268.
250. p. 257.
† 260. p. 734.
283. p. 325.
317. p. 643.
324. p. 202.

Od. Θ.

※ vſ. 22. p. 734, 43.
※ 57. p. 57.
64. p. 97.
74. p. 492.
79. p. 717.
80. p. 513.
81. p. 717.
105. p. 346.
vſ. 108. p. 341.
125. p. 679.
192. p. 643.
137. p. 621.
139. p. 622.
149. p. 605.
163. p. 489, 696.
170. p. 619.
† 174. p. 83.
176. p. 166.
190. p. 197, 609.
† 195. p. 85, 599.
203. p. 447.
† 212. p. 122, 48.
219. p. 251, 378.
232. p. 277.
236. p. 185.
237. p. 166.
249. p. 110.
252. p. 192.
258. p. 70.
260. p. 312.
265. p. 415.
267. p. 180.
† 270. p. 180.
273. p. 707.
274. p. 220.
279. p. 450.
294. p. 602.
305. p. 245.
※ 307. p. 15.
※ vſ. 309.

※vſ. 309. p. 65.
310. p. 160.
✝320. p. 231.
325. p. 236.
328. p. 726.
329. p. 163.
332. p. 461.
335. p. 223.
※340. p. 113, 154.
352. p. 220.
365. p. 275.
376. p. 514.
383. p. 144.
393. p. 650.
404. p. 109.
408. p. 190.
✝441. p. 242.
449. p. 177.
✝468. p. 192, 238.
470. p. 461.
476. p. 161.
✝492. p. 39.
✝507. p. 326.
511. p. 59.
※529. p. 246, 368.
542. p. 627.
✝548. p. 293.

Od. I.

vſ. 12. p. 277.
16. p. 244.
24. p. 668.
vſ. 25. p. 711.
32. p. 52.
34. p. 336.
43. p. 225.
✝53. p. 57.
64. p. 571.
97. p. 297.
106. p. 49, 673.
✝112. p. 198.
114. p. 49.
※116. p. 432.
120. p. 250.
121. p. 314.
124. p. 711.
✝130. p. 251.
133. p. 667.
138. p. 287.
142. p. 267.
✝144. p. 48.
149. p. 391.
151. p. 151.
156. p. 69, 229.
✝190. p. 587.
199. p. 547.
212. p. 328.
213. p. 427.
214. p. 285.
219. p. 198, 633.
221. p. 303, 456, 568.
✝222. p. 468, 510.
223. p. 202.
✝vſ. 225. p. 186.
227. p. 532.
✝231. p. 379.
※242. p. 643.
246. p. 350.
✝247. p. 631, 114.
275. p. 5, 120.
291. p. 730.
295. p. 114.
320. p. 652, 712.
321. p. 97.
※327. p. 349.
331. p. 525.
346. p. 400.
353. p. 336.
372. p. 148.
379. p. 187.
※382. p. 567, 362.
385. p. 680.
390. p. 625.
393. p. 683.
494. p. 661.
400. p. 76, 223.
✝410. p. 50.
✝425. p. 190.
427. p. 622.
433. p. 239.
434. p. 187.
440. p. 514.
457. p. 330.
460. p. 443.
※vſ. 464.

※ vſ. 464. p. 636.
478. p. 45.
486. p. 555.
495. p. 191.
498. p. 622.
503. p. 42.
512. p. 114.
+ 515. p. 81.
523. p. 311.
545. p. 433.

Od. K.

vſ. 1. p. 71.
3. p. 555.
※ 5. p. 645.
14. p. 608.
20. p. 199.
+ 23. p. 453.
30. p. 582.
38. p. 650.
51. p. 147.
59. p. 504.
68. p. 3.
79. p. 447.
90. p. 157.
+ 93. p. 43.
109. p. 167.
112. p. 645.
+ 121. p. 128.
123. p. 30.
※ 124. p. 685, 757.
※ 130. p. 128. ſeqq.
vſ. 131. p. 278, 135. p. 52.
+ 161. p. 73.
166. p. 590.
※ 169. p. 441.
227. p. 114, 142.
+ 242. p. 75.
248. p. 346.
※ 249. p. 17.
290. p. 423.
+ 301. p. 137.
305. p. 464.
329. p. 75.
357. p. 229.
359. p. 357.
362. p. 352.
374. p. 94.
+ 378. p. 137.
※ 410. p. 561, 22.
413. p. 580.
463. p. 51.
476. p. 533.
494. p. 662.
513. p. 185.
514. p. 427.
515. p. 484.
517. p. 578.
521. p. 384.
534. p. 54.
548. p. 188.
+ 559. p. 123, 644.
+ 560. p. 168.

Od. Λ.

vſ. 6. p. 455. in add.
19. p. 479.
41. p. 190.
61. p. 168.
70. p. 627.
※ 74. p. 379.
75. p. 710.
94. p. 152.
※ 133. p. 8, 269.
136. p. 248.
※ 143. p. 134.
191. p. 346.
192. p. 91.
+ 193. p. 192.
202. p. 29.
216. p. 153.
+ 260. p. 19.
263. p. 582.
271. p. 71.
+ 273. p. 135.
302. p. 308.
310. p. 262.
311. p. 312.
+ 319. p. 206.
326. p. 212.
329. p. 479.
+ 343. p. 151.
+ 391. p. 553.
392. p. 81, 400.
※ 401. p. 637.
443. p. 492.
+ vſ. 468.

† vſ. 468. p. 273.
475. p. 184.
† 485. p. 72.
489. p. 73.
494. p. 649.
501. p. 618.
502. p. 193.
518. p. 647.
※ 520. p. 211, 399.
528. p. 731.
539. p. 206.
† 541. p. 734, 247.
546. p. 667.
555. p. 581.
572. p. 246.
574. p. 5.
578. p. 218.
※ 585. p. 135.
586. p. 44, 387.
587. p. 548.

Od. M.

† vſ. 45. p. 343.
48. p. 36, 221.
† 50. p. 222.
† 51. p. 539.
59. p. 278.
65. p. 267.
67. p. 553.
79. p. 440.
85. p. 437.
vſ. 86. p. 472.
89. p. 187.
96. p. 426.
97. p. 114.
101. p. 711.
105. p. 136.
124. p. 200.
175. p. 356.
185. p. 389.
187. p. 450.
208. p. 32.
※ 209. p. 245.
† 214. p. 402, 585.
† 223. p. 154.
234. p. 620.
† 238. p. 136.
247. p. 605.
251. p. 571.
859. p. 270.
265. p. 194.
279. p. 626.
※ 289. p. 233.
330. p. 30, 313.
382. p. 114.
383. p. 684.
† 388. p. 390.
† 392. p. 290.
406. p. 338.
411. p. 126.
† 417. p. 342.
418. p. 411.
423. p. 293.
in add.
† 428. p. 136.
vſ. 433. p. 317.
† 435. p. 146.

Od. N.

vſ. 7. p. 314.
※ 14. p. 126.
19. p. 310.
46. p. 456.
77. p. 415.
80. p. 475.
81. p. 644.
96. p. 696.
98. p. 149.
99. p. 605.
† 105. p. 631.
106. p. 648.
194. p. 92.
198. p. 722.
207. p. 347, 550.
222. p. 283.
224. p. 442.
230. p. 597.
235. p. 334.
239. p. 481.
266. p. 222.
† 269. p. 319.
† 277. p. 37.
288. p. 629.
310. p. 680.
332. p. 280.
† 346. p. 280. ſeqq.
※ 349. p. 278.
398. p. 383.
† vſ. 402.

✝ vſ. 402. p. 42.
※ 405. p. 288, 500.
408. p. 167, 413.
435. p. 451.
438. p. 619.
467. p. 135.
495. p. 272.

Od. Ξ

vſ. 1. p. 172.
10. p. 185, 589.
14. p. 310.
23. p. 166.
29. p. 667.
34. p. 605.
43. p. 553.
50. p. 365.
51. p. 266.
67. p. 729.
68. p. 701.
✝ 69. p. 570.
※ 75. p. 259.
✝ 82. p. 505.
92. p. 213.
95. p. 611.
96. p. 320.
※ 101. p. 619.
142. p. 603.
144. p. 59.
146. p. 539.
177. p. 272.
195. p. 81.
vſ. 202. p. 728.
204. p. 668.
214. p. 382.
215. p. 233.
222. p. 586.
231. p. 308.
246. p. 52.
258. p. 53.
288. p. 696.
289. p. 661.
311. p. 99.
※ 317. p. 149.
318. p. 64.
324. p. 559.
350. p. 315.
※ 352. p. 353.
356. p. 444.
359. p. 290.
372. p. 151.
383. p. 74.
384. p. 130.
393. p. 586.
✝ 399. p. 290.
410. p. 20.
420. p. 306.
425. p. 136.
434. p. 295.
435. p. 356.
446. p. 166.
456. p. 602.
457. p. 605.
458. p. 46, 315.
461. p. 395.
※ 476. p. 550.
502. p. 684.
vſ. 508. p. 55.
509. p. 476.
512. p. 228.
※ 521. p. 109.
529. p. 87.
530. p. 469.
533. p. 378, 679.

Od. O.

✝ vſ. 10. p. 380.
18. p. 271.
※ 39. p. 288. ſeqq.
40. p. 39.
52. p. 284.
※ 83. p. 153.
104. p. 701.
126. p. 461.
161. p. 157.
171. p. 677.
182. p. 446.
218 p. 238.
234. p. 214.
247. p. 212.
261. p. 352.
273. p. 262.
275. p. 680.
✝ 293. p. 272.
※ 313. p. 735.
✝ 321. p. 390.
333. p. 191.
※ 362. p. 373.
✝ 396. p. 132.
402. p. 622.
vſ. 405.

vſ. 405. p. 107.
420. p. 334.
425. p. 588.
427. p. 543.
440. p. 619.
448. p. 282.
† 452. p. 84.
469. p. 41.
† 474. p. 132.
478. p. 126.
397.
※ 493. p. 378.
497. p. 311.
525. p. 400.

Od. Π.

※ vſ. 17. p. 146.
26. p. 634.
ſeqq.
35. p. 266.
† 48. p. 284.
102. p. 702.
† 143. p. 175.
148. p. 177.
† 159. p. 132.
163. p. 407.
171. p. 624.
† 197. p. 723.
203. p. 546.
† 217. p. 686,
28, 68.
※ 295. p. 480.
304. p. 360.
376. p. 498.
378. p. 153.
† vſ. 380. p. 56.
387. p. 181.
427. p. 160.
453. p. 290.
468. p. 727.

Od. P.

† vſ. 7. p. 529.
13. p. 139.
21. p. 292.
23. p. 84,
346.
32. p. 385.
35. p. 17.
37. p. 164.
38. p. 251.
47. p. 51.
† 57. p. 254.
80. p. 214.
112. p. 717.
120. p. 247.
134. p. 691.
† 196. p. 162,
513.
† 206. p. 661.
208. p. 667.
217. p. 324.
† 218. p. 725.
219. p. 100,
463, 550.
220. p. 151.
※ 221. p. 693.
† 222. p. 142,
71, 75.
225. p. 510.
vſ. 227. p. 578.
† 228. p. 142.
† 231. p. 103.
† 237. p. 115.
※ 266. p. 675.
279.
270. p. 694.
† 286. p. 674.
291. p. 157.
※ 299. p. 411.
300. p. 424.
304. p. 500.
※ 317. p. 407.
※ 336. p. 20.
※ 343. p. 515.
362. p. 582.
364. p. 143.
† 366. p. 529.
385. p. 347.
387. p. 659.
409. p. 670.
415. p. 690.
455. p. 291.
480. p. 148.
502. p. 186.
520. p. 100.
530. p. 317.
532. p. 75.
537. p. 281.
† 538. p. 158.
563. p. 497.
568. p. 279.
578. p. 58.
581. p. 89.
586. p. 644.
599. p. 217.

Od. Σ.

vſ. 1. p. 531.
† 3. p. 46.
7. p. 369.
※ 11. p. 288. 752.
17. p. 708, 709.
27. p. 382.
29. p. 438.
33. p. 494.
45. p. 408.
※ 63. p. 483.
※ 72. p. 72, 289.
73. p. 283.
78. p. 195.
86. p. 457.
110. p. 219.
121. p. 316.
127. p. 279.
129. p. 79.
† 162. p. 184.
† 178. p. 90.
※ 179. p. 14, 733.
191. p. 381.
193. p. 158.
198. p. 500.
200. p. 57, 427.
253. p. 111.
272. p. 515.
† 296. p. 301.
299. p. 369.
† vſ. 314. p. 329, 619.
315. p. 542.
326. p. 252.
327. p. 437.
† 332. p. 92.
335. p. 695.
356. p. 129.
† 358. p. 435, 70.
372. p. 370.
† 374. p. 727.
393. p. 625.
427. p. 237.

Od. T.

† vſ. 27. p. 130.
28. p. 713.
34. p. 442.
37. p. 260.
55. p. 403.
56. p. 226.
64. p. 346.
† 67. p. 504.
※ 82. p. 13.
91. p. 532.
92. p. 120.
111. p. 139.
※ 114. p. 309, 163.
119. p. 145.
158. p. 615.
※ 163. p. 147, 527.
vſ. 166. p. 209.
176. p. 307.
177. p. 657.
※ 178. p. 263, ſeqq.
† 203. p. 369, 250.
208. p. 645.
218. p. 109.
† 222. p. 325.
225. p. 514.
† 227. p. 176.
※ 228. p. 257.
† 229. p. 433.
242. p. 641.
※ 250. p. 137.
※ 253. p. 99.
327. p. 177.
† 343. p. 286.
† 350. p. 691.
386. p. 435.
439. p. 441.
446. p. 441.
450. p. 225.
451. p. 439.
456. p. 731.
† 478. p. 51. in add.
507. p. 347.
517. p. 450.
518. p. 713.
521. p. 661.
547. p. 668.
† 560. ſeqq. p. 115.
† 562. p. 228.

vſ. 563. p. 52.
565. p. 254.
574. p. 232.
✝ 576. p. 314.

Od. I.

vſ. 2. p. 36.
4. p. 409.
✝ 14. p. 425, 167, 192.
15. p. 30.
16. p. 31.
✝ 25. p. 60.
※ 27. p. 60.
28. p. 256.
53. p. 700.
76. p. 115.
✝ 77. p. 164.
98. p. 653.
107. p. 176.
※ 108. p. 95.
132. p. 260.
139. p. 615.
143. p. 239.
149. p. 23, 413.
150. p. 583.
※ 152. p. 447, 115.
156. p. 334.
202. p. 205.
✝ 204. p. 357.
206. p. 431.
211. p. 51.
✝ 212. p. 676.
✝ vſ. 234. p. 130.
245. p. 621.
※ 259. p. 41.
292. p. 186.
※ 308. p. 42.
348. p. 69.
377. p. 283.
※ 387. p. 388.

Od. Φ.

vſ. 21. p. 523.
41. p. 394.
45. p. 160.
54. p. 212.
61. p. 488.
71. p. 292.
80. p. 131.
※ 85. p. 12, 91. p. 3.
110. p. 55.
111. p. 465.
119. p. 130.
122. p. 262, 634.
173. p. 589.
176. p. 23.
✝ 188. p. 116.
195. p. 102.
✝ 196. p. 265.
244. p. 372.
289. p. 673.
✝ 290. p. 116.
293. p. 661.
294. p. 708.
301. p. 116.
vſ. 302. p. 6.
✝ 306. p. 279. 139.
✝ 315. p. 345.
334. p. 311.
✝ 390. p. 57.
395. p. 365.
400. p. 259.
✝ 402. p. 131.
✝ 407. p. 410.
422. p. 614.
431. p. 116.

Od. X.

vſ. 5. p. 3, 43.
10. p. 108.
18. p. 176.
31. p. 249.
✝ 49. p. 285.
57. p. 648.
※ 84. p. 544.
98. p. 662.
104. p. 644.
124. p. 58.
✝ 132. p. 507.
137. p. 615.
※ 143. p. 118, 589.
※ 156. p. 24.
✝ 165. p. 66.
184. p. 44.
185. p. 413.
188. p. 414.
※ 208. p. 158.
280. p. 284.
vſ. 289.

vſ. 289. p. 293.
302. p. 31.
304. p. 474.
324. p. 609.
325. p. 233.
† 330. p. 92, 644.
335. p. 300.
396. p. 606.
444. p. 180.
455. p. 440.
468. p. 400.
※ 469. p. 734, 300.
471. p. 52.
482. p. 342.

Od. Ψ.

vſ. 3. p. 670.
46. p. 416.
† 47. p. 340.
51. p. 379.
78. p. 546.
79. p. 143.
† vſ. 81. p. 247, ſeqq.
95. p. 31.
147. p. 414.
159. p. 377.
167. p. 34.
174. p. 448.
† 190. p. 74.
† 196. p. 116.
† 198. p. 302.
※ 201. p. 638.
258. p. 155.
※ 312. p. 302.
† 326. p. 34.
358. p. 274.

Od. Ω.

vſ. 10. p. 312.
† 72. p. 435.
83. p. 647.
106. p. 755.
※ 112. p. 637.
† 113. p. 326.
164. p. 40.
167. p. 558.
※ vſ. 207. p. 403.
† 217. p. 32.
† 223. p. 70, 300.
225. p. 42.
228. p. 209, in add. 210.
† 230. p. 72.
233. p. 194.
† 241. p. 101, 432.
※ 243. p. 32.
267. p. 691.
278. p. 244.
285. p. 669.
※ 303. p. 95.
306. p. 601.
318. p. 574.
319. p. 273.
341. p. 223.
† 348. p. 116.
401. p. 515.
409. p. 219.
484. p. 692.
498. p. 129.
535. p. 666.

IV.

INDEX SCRIPTORUM,

Qui in Commentariis ad Apollonium, explicantur vel emendantur.

AELIANUS. p. 737.
AESCHYLUS. p. 332.
ANACREON. p. 347, 464.
ANTHOLOGIA REISKII. p. 69.
APOLLONIUS RHOD. p. 20, 69, 707.
ARATUS. p. 746. 747.
ARISTOTELES. p. 744.
ARTEMIDORUS. p. 77.
CALLIMACHUS. p. 347, 378, 521.
CICERO. p. 94, 747.
DEMETRIUS. p. 29.
DIONYSIUS PERIEG. p. 495.
ERATOSTHENES. p. 747.
ETYMOL. M. p. 3, 4, 9, 16, 41, 42, 50, 65, 66, 76, 151, 156, 194, 218, 225, 247, 253, 265, 267, 319, 321, 334, 378, 401, 407, 411, 414, 420, 432, 464, 482, 483, 495, 496, 505, 571, 581, 628, 645. 649, seqq. (bis) 653, 658, 662, 724.
EURIPIDES. p. 383. seqq.
FESTUS. p. 352, 473.
GERMANICUS. p. 747.
HERODOTUS. p. 571.
HESIODUS. p. 158, 194, 437, 705, 737.
HESYCHIUS. p, 6, 7, 10, 11, 12, 13, 16, 26, 29, 30, 31, 36, 39, 41, 42, 50, 56, 64, 65, 76, 95, 107, 133, 136, 148, 150, 153, 179, 215, 216, 223, 225, 226, 244, 452, 253, 254, 257, 259, 262, 266, 271, 275;

275, 277, 278. seqq. 279, 280, 281, 284, 287, 293, 294, 305, 314, 319, 342, 352, 368, 379, 387, 390, 405, 409, 420, 432, 434, 442, 451, 457, 467, 493, 494, 495, 529, 538, 540, 541, 545, 552, 557, 559, 562, 569. (bis) 573, 575, 576, 608, 611, 619, 620, 622, 623, 628, 631. (bis) 638, 643, 653. (bis) 654, 655, 668, 685, 704, 715, 716, 717. (bis) 720, 729, (bis) 733, 734.
HYGINUS. p. 746.
LACTANTIUS. p. 263.
LUCIANUS. p. 714.
LYCOPHRON. p. 495.
MANILIUS. p. 746.
ORPHEUS. p. 736.
OVIDIUS. p. 224, 746.
PINDARUS. p. 715.
PLATO. p. 263. seqq. 754. seqq.
PLUTARCHUS. p. 264.
SCHOLIA in APOLL. RHOD. p. 39, 544.
——— in ARISTOPHAN. p. 564.
——— in HOMERUM. p. 62, 75, 105, 154, 223, 224, 288, 314, 326. 369. seqq. 429. seqq. 517, 543, 568, 569, 570, 644, 649, 762. b.
——— PORPHYRII in HOMERUM. p. 404.
SENECA. p. 737.
SOLINUS. p. 554.
STRABO. p. 744.
SUIDAS. p. 37, 42, 210, 225, 266, 278, 319, 348, 358, 372, 432, 454. seqq. 495, 534, 546, 564, 571, 584, 587, 598, 633, 637, 685.
THUCYDIDES. p. 737, 739, seqq.
TIMAEUS. p. 754.
VIRGILIUS. p. 741. 746.

V.

INDEX

RERUM MEMORABILIUM IN APOLLONIO ET EJUS COMMENTARIIS.

A.

Ἀ ἐπίτασιν δηλοῦν. p. 91.
Acherusia Palus. 755.
Actoridae pares. 224.
Ἀγγελία, nusquam ponitur pro Legato. p. 735. seqq.
Ἀγγελίας, eximendum Lexicis nomen. 735.
Ἄδειν & λίγειν saepe promiscue posita. 38. seqq.
Adjectiva in ὸς Atticis etiam foeminina χλυτὸς Ἱπποδάμεια. 47.
Αἶαν. 752. seqq.
Ἀκρειτόφωνοι. 738. seqq.
Ἀληθής. Justus. 94.
Ἀμαρτῇ. 741. seqq.
Ἀντίστοιχα σύμφωνα. 44.
Aoristi 1i. forma obliterata. 20.
Apocope modo neglecta, modo addita, ἴεγα γίλασα, & ἴεγ' ἀγίλασα. 15.
Ἀποσπασθαι. 748.
Ἄρα. 28.
Articulus praepositivus pro postpositivo positus. 733.
Ἀσπαίρειν. 758.
Ἄφαρ, an monosyllabice efferri possit. p. 8. cf. Il. I. 146, & p. 137.

B.

Βαρβαρόφωνοι. p. 738. seqq.
Barbarus. 738. seqq.

C.

Coronare vina, pocula. 276.
Cynosura. 744. seqq.

D.

Δέπας. p. 28.
Διάφοροι, pecunia, argentum. 717.
Δύσπαρις. 763. b.

E.

Ἐκὼν εἰκών. p. 242. etiam in add.
Ει & Η in κεκάμενοι, κεκάμηνα. &c. 379.
Εἰλύω. ἰλύω. 362.
τὸν Ἔοντα. 134.

Ἐπὶ in compoſ. ἐπιβόχολος. ἐπιΐσως &c. p. 418.
Ἐπώχατο. 753.
Ἑρυμιός. 755.

G.

Γὰς fulcrum deſiderat, ut producatur. p. 105.

H.

H. & EI. in κεκάμεισι, κεκάμεσι. &c. 379.
H. & I. confuſa. 94.
H. & Υ. confuſa. 69.
Heliodorus & Heſiodus. 264.
Hellenes. 740. ſeqq.
Helleſpontus πλατύς. 554.
Herodorus & Heliodorus. 264.
Ἥμενοι. 750.
Homeri Scholiaſt. Reg. & Voſſian. 742.
Homoioteleuta. 740.
Hymnus in Mercurium ab Apollonio auferri Homero videtur. 690.

I.

I. & H. confuſa. p. 94.
Ἰλύω εἰλύω. 362.
Indicativi pro Subjunctivis. 925.
Ionica forma obliterata. 21.
Ionicas formas, χρυσίης pro χρυσῆς, & ſimiles, praefert fere *Apollon.*, 557, 715, 760.
Ἴσχειν. 249, 369.

K.

Κῆτος in Compoſ. p. 398. ſeqq.
Κλίμακες. Scalae aedium. 420.
Κριθιῇν. 80.

L.

Λίγειν & ἐλέγειν ſaepe promiſcue poſita. p. 384.
Λίξις, vox rarior. 7.
Λητοΐδης Homero non dicitur Apollo. 690.

M.

a Matre Homerus nemini nomen addit. p. 690, 693.
Μεγακήτεϊ νηΐ. 398.
Μελίχρως. 712. ſeqq.
Μιν & Νιν. 675.

N.

Νιν & Μιν. p. 675.

P.

Παλύειν. p. 273.
Pares Actoridae, i. e. δίδυμοι. 224.
Πᾶσαι, i. e. ὅλαι. 752. ſeqq.
Πεφευγμένος, πεφυγμένος. 549.
Φι, φιν, vel Genitivi vel Dativi nota. 345. ſeqq.
Φιν & ψιν. 690.
Phocae νήποδες. 472. ſeqq.
Φράζειν & φάζειν. 7.
Πλατὺς Helleſpontus. 554.
Polaris ſtella. 746.

Πολεῖν pro ἀνασείφισθαι. 76.
Praepositiones casibus suis saepe postponuntur. 736.
Pramnium vinum. 564.
Προβολή. 574.
Προσβολή. 574.
Πρῶτον, pro πρότερον. 3. seqq. 433.
Ψιν & φιν. 690.

S.

Σ saepe excidit ante τ. ἀκεπίατος pro ἀκεπίαστος &c. p. 77.
Σαρπηδων-δοντος & Σαρπηδών-πηδόντος. 595.
Σημαίνει a Grammaticis etiam casibus obliquis additur. 6.
Στέφειν κρατῆρας. 276.
Συγκατατίθεσθαι. laudare, commendare. 56.
Σύναρθροι ἀντωνυμίαι. 258, 597.
Synecphonesis sive Synizesis, σαεσα, σακη &c. 23 ἀκαχίζειο 72. seqq. conf. 557. 568.
Συνήθεια ἡ λέγει &c. 29.

T.

T. in τοι pro οἱ &c. 14.
T & θ confusa. 94.
Τίμειν Τάμειν 759.
Θ & T. confusa. 94.

U.

Υ & H confusa. p. 69.
Ὑπερδία. 756.
Ὑπημύειν. 750.
Ursa minor. 744. seqq.

V.

Verbum in singulari, nomin. plurali, etiam non neutrii additum. 57.
Verus, justus, aequus. 94.
Vinum Pramnium 564.
Vocativus in α, qui pro Nominativo poni dicitur, proprie ipse est nominativus Aeölicus 78, 366.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google